

A főszereplőt szülei kétévesen magára hagyják, árvaházban, apácák nevelik. Legfőbb célja, hogy szerető családot találjon magának, azonban ez nem csak rajta múlik. A nevelőszülők nem megfelelőek, a barátnő utcára küldi, a férfiak kihasználnák. Mit kezd a felmerülő lehetőségekkel a 17 éves lány? Hogyan találja meg az egyensúlyt a lelkiismerete, neveltetése és szeretet-éhsége

között? Mi a fontosabb: a tisztesség, a becsület, a hűség vagy talán a szerelem?

Kaland, izgalom, szeretet, halál és szerelem kíséri Hermes kisdíákját és az olvasót végig a kislány felnőtté válása útján.

Kate Pilloy / Hermes kisdíákja

Kate Pilloy

Hermes kisdíákja

Hermes kisdíákja – avagy mese a tolvajok istenének követeiről

1. fejezet

A férfi szépet álmódott. Száját megnyalva hortyogott háromszemélyes franciaágyában, hanyagul magára terített takarója lecsúszott a hasáig. Nagy hája kibuggyant, mellkasa fel-le emelkedett, tüdeje prüszkölte–szívta a levegőt, hangosan, akár a gőzgép. Mala Strana unottan nézte az álmódót. Sokszor látott már alvó áldozatot, nem tartott attól, hogy esetleg felébrednek, megzavarják a munkájában. Az ágy feletti festményért nyúlt. Keze mozdulata bekapcsolta a kis riasztó jelzőjét, de az már csak erőtlenül pittyegett, Mala Strana elvágta a hangok vezetékeit. A vészterhes sípolás így elmaradt, nem zavarta meg a hájas férfi szépet álmódó éjszakáját.

Katewille utcái elcsendesedtek abban a késő esti órában, amikor Mala Strana egy bárban ülve kávékat iszogatót. Elégedett volt. A képet már leadta a megrendelőnek, a bérét megkapta. Reggelre a festmény egy másik nappali falán lóg, újra felszerelve mindenféle védő–riasztó kütyűkkel. A hájas reggel felébred, visszagondol szép álmára, miközben kikászálódik az ágyból. Járkál a szobájában, talán fel is öltözik, mire észreveszi az értékes festmény eltűnését. Akkor rájön a frász. Mala Strana csendesen elmosolyodott maga elé képzelve a hájas ijedt képét. Szinte maga előtt látta, ahogy a férfi végigrohan a lakáson, ellenőrzi a többi értékét, amiből van bőven, hisz erről Mala Strana is meggyőződhetett az éjjel, aztán megnyugszik. Gondolkozik. Végül dönt és vagy hívja a rendőrséget, vagy nem. A döntése teljesen érdektelen Mala Strana számára, ő már mossa kezeit, iszogatja kávéját egy csendes kis bárban, ahol a pincéren kívül egy teremtett lélek sincs. Vagy mégis? Fiatal lány ül a sarokban. Mala Strana eddig is látta, akkor is, mikor belépett, sőt úgy ült le, hogy nyugodtan meg is figyelhesse a kis csitrit. Belépésekor elkönyvelte magában, hogy prosti és nem is foglalkozott vele tovább. Most mégis felkeltette figyelmét a lány magatartása. Nem úgy viselkedett, ahogy egy utcalányhoz illett volna. Mi több, nem is úgy nézett ki. Mala Strana feltűnés nélkül végigmustrálta. Fiatalnak tűnt a lányka, ez tényként megállapíthatta. Haja rendezetten állt, formás, barna. Sehol a rengeteg lakk, a jól ismert tupir, nyoma sincs a szőkére festett hajszálak maradványának. Nem, ez a haj ápolat volt, csillogó, szépségében egyszerű. A lány arcát nem sminkelte, szempillái sem verdesték az orra hegyét a rápakolt műdaraboktól, arca természetes pirosságát a közeli lámpafény gyengéden átölelte. Rövid, egyszerű ruhát viselt, de nem kihívóan nyitott dekoltázst. – Nem prosti, színésznő! – döntött Mala Strana és békén hagyta a lányt. Szeme azonban újra visszatévedt a távoli asztal alá. Izmos, férfias lábakat fedezett fel, amelyek egyáltalán nem illettek a lány szép felsőtestéhez. – Transzvesztita! – Mala Strana nem hitt a szemének. Az eszének sem. Jó emberismerő volt, de ez a lány - vagy ki tudja micsoda - megtévesztette. Újra kezdte az egész szemlélődést. Szép arc, már–már megnyerő külső, szép, ápolat ujjak, de az a láb!

A lány olvasott, szeme követte a sorokat, a könyvre figyelt, nem törődött a vele szemben ülő férfi dilemmájával. Mala Strana egyre jobban belebonyolódott saját elméletébe, így egy idő után úgy döntött, békén hagyja a tagot, legyen akármi vagy akárki. Kávéját magához húzva lassan kavargatni kezdte a már rég feloldódott cukrot. Megkóstolta, pocsék ízű volt, gyenge és már hideg is. Utálta a bári kávékat, de késő éjjel alig akadt hely, ahol hozzá juthatott volna. Nem is vette észre, mikor kezdett el a gyomra idegesen jelezni. Csak arra lett figyelmes, hogy valami nem stimmel körülötte. Belenézett a félig üres csészébe, ott keresve a bűnöst. Mikor elméje kitisztult az első aggodalomból, mely munkája révén finom rezgéssé alakult, rádöbrent mi zavarja. Az a valaminek kikiáltott valaki őt nézi. Úgy tesz, mintha olvasna, de őt nézi. – Tehát valóban prosti,

egy egyszerű utcalány! – sóhajtott mérgesen, majd fáradtan gondolt arra, amire mostanában szinte mindig: öregszik, érzékszervei gyengülnek, lám, éjfél után már egy közönséges kurvát sem ismer fel. A lányra nézett, egyenesen a szemébe. A megigézett nem ijedt meg, nem kapta el a tekintetét, egy ideig állta, majd a lehető legnyugodtabban végigmérte a férfit. Pont úgy, ahogy azelőtt Mala Strana tette vele. Nem mosolygott, apró jelét sem adta vágyainak, kívánalmainak, csak tanulmányozta a testet, mely előtte ült. Eme hasonló nyugalommal tért vissza könyvéhez, jelét sem adva annak, hogy bármi gondolatot kiváltott volna benne Mala Strana látványa. – Színésznő! – dühöngött magában a férfi. – Nem érdekel! – döntött, és intett a pincérnek.

– Kérdezze meg a hölgyet, hogy elfogadna-e egy csésze kávé és a társaságomat! – kérte teljesen ellentétesen egy pillanattal hamarabb meghozott döntésével. – Hát persze, hogy érdekel, hisz olyan furcsa! – védte magát maga ellen, majd a visszatérő pincérhez fordult a válaszáért.

– A hölgy mindkettőt elfogadja! – jelentette az, félreérthetetlen, cinikus mosollyal.

– Szükségem van nekem ma este erre a kalandra? – kérdezte magától Strana. Valójában fáradt volt, ágyba vágyott – egyedül. Szinte napról napra érezte, hogy öregszik, ereje nem volt már a régi, teste nem bírta a megszokott munkát, az éjszakázást. De ez a lányka érdekesnek tűnt, és bár Mala Strana elmúlt ötvenéves, a teste pihenni vágyott, gondolatai azonban nem hagyták nyugodni. Ki szerette volna deríteni, mi az a különlegesség ebben a lányban, ami ennyire magával tudja ragadni egy ilyen fáradt nap után. Megfogva kihűlt, néhány korty maradék kávéját, a távoli asztalhoz indult. A lány felnézett könyvéből az asztala mellett álló férfira, kezével intve hellyel kínálta őt.

– Ha nem zavarom! – kezdte a férfi teljesen feleslegesen, hisz ezt a kérdést már közvetítő útján tisztázták. Leült, és várta, hogy megszólaljon a lány. Bízott abban, hogy a hangszínéből, a szavaiból tudni fogja, kivel ül szembe. Nem tudta meg, a lány, bár tekintete elhagyta a sorokat a könyvben, a férfit nézte, épp, mint az előbb, teljes nyugalommal mustrálva az előtte ülő jelenséget, azonban nem szólt. A pincér az asztalra tette a beígért kávé.

– Köszönöm – szólalt meg végre a lányka és mosolyt küldött a pincér felé. Mala Strana fellélegzett. Nem nőimitátor, nem prosti, rendes lány, tiszta és feltűnően szép. Hangja kedves, nőies, fiatalos.

– Megkérdezhetem, mit csinál ilyen késő éjszaka ebben a bárban? – kezdte meg Mala Strana a beszélgetést.

– Megiszom az öntől kapott kávémat! – válaszolt a lány és megtette, egy hajtásra. – Olyan, mint a víz, gyenge! – tette hozzá szabadkozva, felfigyelve Mala Strana pillantására. – De az ajándék az ajándék, és nem ön tehet arról, hogy rémrossz! – csevegett már-már gyerekesen, vagy talán zavartan, hisz a férfi kitartóan és szótlánul bámulta, úgy érezte, valami nem stimmelt ezzel a lánnyal. Mala Strana jó emberismerő volt. A lányka, mint jelenség azonban megtévesztette, összezavarta.

– Úgy látom, elvesztette a csevej fonálát! – figyelmeztette a lány kis idő múlva.

– Azért lassan magamhoz térek! – pislogott a férfi és elvagyorodott. Szemét a letett könyv felé fordította.

– Mit olvas?

– Életfilozófiát – válaszolt a lány és felemelte a láthatóan kedvencé lapozott könyvet, hogy a férfi láthassa a borítót.

– Tehát tanul – állapította meg Mala Strana, újra felismerve a tény, vesszettül öregszik, simán megtéveszthető.

– Mindig, bár nem iskolában – bólintott a lány. – Biztosan ön is ismeri ezt a nagyszerű munkát.

– Nem élek vele! – tiltakozott a férfi, hisz a borítón gyermekrajzot látott. Nem tudta, milyen könyvről beszélnek, az életfilozófiát az életből tanulta, tapasztalat útján.

– Mert már öreg – állapította meg a lány, majd elnevette magát a férfi arckifejezésén. – Elné-

zést, de így van. Azonban biztos vagyok benne, hogy valamikor ön is ismerte Micimackót, Fülest, hogy Malackáról ne is beszéljek.

– Micimackót? – kérdezett vissza a férfi, arca megnyúlt, némileg el is sötétült. – Ez egy bolond – gondolta, de nem mondta, mást kérdezett:

– Ha nem vagyok túl indiszkrét, mivel fogja tölteni a ma éjszakát?

– Szeretném megnézni a csillagokat a folyó partján – válaszolt a lány már–már álmodón, elfogadva a témaváltást. Mala Strana kezdett becsavarodni a lány válaszai hallatán.

– Éjfélkor?

– Éjszaka láthatóak.

– Tény – fogadta el ezt a bölcsességet a férfi, miközben kereste a jelet, hogy ez a lány mégis csak egy egyszerű utcalány, nem színésznő, nem nőimitátor, még csak nem is bolond.

– A gond csak az, hogy általában félek arra járni, de hát mit tegyek, ha nappal nem láthatom őket. De tudja, Katewille utcái elég veszélyesek késő este – csevegett a lány kedvesen, Mala Strana pedig megértette, hogy itt a várva várt jel.

– Ha gondolja, elkísérem – javasolta mosolyogva.

– Csillagot nézni?

– Amerre csak szeretné.

– Vagy maga szeretné – bólintott a lány a ki nem mondott szavakra.

Utcalány, de átkozottul jól álcázza – nyugodott meg a férfi és végre magához tért eddigi ámulatából.

– Mennyibe kerül nekem ez a séta? – kérdezte.

– A csillagokat ingyen megússza, a többi egy ötvenesből kijön! – mondta a lány olyan nyugodtan és szépen ejtve a szavakat, mintha verset szavalna. Mala Strana bólintott, intett a pincérnek. Kifizette a lány két kávéját, majd mikor a pincér elment, a lány elé tett két papírpénzt.

– Fizessen még egy kávé nekem! – kérte, miután felmérte, hogy négyszer annyit kapott, mint amennyit kért.

– Fiatal még hozzá – vágott vissza Mala Strana.

– Lehet, de hosszú az éjszaka – vélte a lányka, még mindig nem nyúlva a pénzhez. Mala Strana ez érv ellenére sem rendelt több kávé, felállt, a kabátjáért indult. Mire visszafordult a lány is készen állt, hóna alá rejtve Micimackóját. Vékony kardigánt terített a hátára, egyszerű, szépen felöltözött kislánynak látszott.

– Biztosítson arról, hogy elmúlt tizennyolc éves! – kérte már odakinn a férfi, miközben a folyó felé sétáltak.

– Maga fizetett, legyen igaza – kapta a választ.

– Mit keres egy kislány az utcán? – kérdezte Mala Strana, kérdéséhez hozzátéve magában, hogy vajon ő mit akar ettől a gyermektől.

– Csenge a nevem! – közölte a lány, nem törődve a férfi gondjaival.

– Csengén is kislány marad – vágta rá Mala Strana. – Egyébként milyen név az a Csenge?

– Szerintem szép – játszotta meg magát Csenge, bár tudta, hogy nem erre irányul a kérdés. Azt is tudta, hogy nem most kell előadnia nevének a történetét, különben az öreg még idegesebb lesz a kora és a létezése miatt.

– Gondolom magát is elkeresztelték – jegyezte meg.

– Mala Strana! – bólintott a férfi.

– És még maga panaszkodik az én Csengém miatt – nevetett a lány kedvesen, gyermekesen. Aztán elkomolyodott. – Ha pusztán a kedvemért jön csillagot nézni megköszönöm, de ha nincs hangulata hozzá, mehetünk másfele is.

– Kedvelem a csillagokat – vont vállat Mala Strana a lány után sietve, aki mellözve a köztéri lépcsősort a fűvön szaladt a folyóig. Azt hitte meg sem áll, de Csenge időben lassított, megnézte magának a hömpölygő vizet, majd a mesterségesen kialakított meredek parton végigfeküdt és fel-

bámult az augusztusi égboltra.

– Gyönyörű – közölte, félig sem érzékelve, hallótávolságban van–e a kísézője.

– Az, de legalább ilyen szép mindenhol – mutatott körbe a férfi. A folyó átölelte a kertvárost, ezer helyről nézhették volna még a csillagokat, bár Stranát nem túlzottan érdekelték az apró fénypöttyök.

– Ha már eljöttünk, nézzük még egy kicsit! – kérte a lány, felnézve a felette magasodó alakra.

– Csak arra céloztam, hogy nem értem, miért szükséges a folyó a csillagnézéshez.

– Így tökéletes, így csodás. Odafenn és idele, ahogy fent, úgy lent – mutatott a lány a hullámtalan sötét víztükörré. – Mindenhol csak csillagok – áradozott, ismét az égboltra emelve szemét. Mala Strana egy ideig állt, aztán leült, majd le is feküdt mellé. Közben megtalálta a hangját, a csevej fonálát, amit hiányolt Csenge, beszéltette, kérdezte a lányt, aki láthatóan fel volt készülve csillagászatból, sőt még ennél többel is szolgált, az éjszaka kellős közepén mesét mondott a férfinak.

– Tudta, hogy valamikor nagyon régen, mikor még a csillagokat is az istenek vezérelték, minden, egymás mellett sorakozva helyezkedtek el az égbolton? Követték egymást egy meghatározott sorrend szerint, amit az isteni erő megkövetelt tőlük. Egy napon azonban felütötte köztük fejét az agresszió, veszekedni, háborúzni kezdtek egymással. Az egyik csoport cselhez folyamodott a számára vesztesnek álló csatában. Hogy győzedelmeskedhessen, sötétségbe borította a világűrt azzal, hogy hálóba fogta az összes napot. De egyetlen apró csillag kimaradt, elkerülte a hálót és egyedül pislákol a sötét égbolton. Látja ott fent – mutatott a sarkcsillag felé – ott van most is. Az istenek nem segítettek, így összeszedte az összes erejét, magába szívta a kozmosz energiáját, és fényével segítette helyes döntésre a tétlenkedő isteneket. Bátorságát látva azok megindultak, elvágta a hálót és szétszórta a csillagokat ismét az égbolton. A bátor kis csillag azóta sem vándorol, mint a többi társa, mindig tőlünk északon helyezkedik el, a legmegbízhatóbb pontja az egész csillagzónának. Mutatja az utat a vándoroknak, az eltévedetteknek, azoknak, akik az útjukat keresik és szeretnének egyszer, valamikor hazatalálni.

Mala Strana hallgatta a lány szavait, miközben olyan érzése támadt, hogy nem egy utcalánnyal beszélget, hanem egy színésznővel, aki drámát szaval. Vagy egy tanárral, egy nyelvtanárral. Még sosem hallotta, hogy valaki ilyen szépen ejtse a szavakat, ilyen választékosan fogalmazzon. Csenge tovább folytatta, felvázolta a csillagok életét a férfinek, meséket szőtt az ártatlan bolygók élete köré, mesélt a misztikumról és a mitológiáról, Mala Strana pedig ámulattal hallgatta, míg nem rá nem jött, mi az, ami megfogja a lányban. Mikor felfedezte a titkot, felült. Csenge is felemelkedett, félreértette a férfi mozdulatát, sejtve, hogy az menni akar.

– Még nem tisztáztuk a korát – tért vissza a férfi egy korábbi kérdéséhez.

– A csillagok jó párszázézer évesek.

– És maga?

– Én még nem – nyugtatta meg Csenge, és felállt. Nézte egy ideig a vizet, mintha ott is kedvenc lámpácskáit keresné, aztán a férfi felé fordult. – Megyünk?

– Nem sietek – vont vállat Mala Strana, időre volt még szüksége. Gondolatai lassan összeálltak, a nemrég előlépett felfedezése, miszerint erre a lányra neki szüksége van, kitisztult, fényben úszott, akár a csillagok. De addig nem tervezhetett, amíg nem ismerte igazán az életét.

A forró éjszakában hűvös szellő csapott közénk, felkapva a lány fehér kardigánja szélét. Csenge is felfrissült, szinte magához tért, a férfi elé lépett.

– Tudnék még sokáig álmodozni a csillagokról, de lassan vége az éjszakának!

– Szükségem van rá, hogy megtudjam hány éves! – közölte a férfi, lenézve az alacsony, vékony lányra. Csenge nagyot sóhajtott, pár pillanatig gondolkodott, aztán úgy döntött, válaszol.

– Tízennyolc.

– Nem igaz, ez az, amit hallani akarok! – vágta rá Mala Strana.

– Naná – bólintott a lány és elmosolyodott. – Nem mindegy?

– Fiatalabbnak néz ki – jegyezte meg Mala Strana, de elindult a folyó partján. Csenge követte, remélve, hogy a férfi lezárta a témát. Tévedett, Mala Strana folytatta.

– A szülei merre járnak?

– Melyik csoportra gondol? – kérdezett vissza a lány, elnevette magát. – Istenem, ha maga rendőr, gyorsan csukjon le, ha nem, hagyja abba a kérdezősködést! – ajánlotta.

– Hány csoport van? – kérdezett vissza a férfi, nem törődve a lány rendőrt emlegető mondatával.

– Amelyik nevelt, az meghalt, amelyik elhagyott, az nem tudom, mit csinál, de remélem, hogy szintén meghalt – mondta a lány, éppúgy álmodon, mint mikor a csillagok életéről beszélt.

– Tehát árva vagy – állapította meg Mala Strana.

– Te meg rendőr? – kérdezett vissza a lány egy lépésnyire lemaradva a férfi mellől. Mala Strana sejtette, hogyha folytatja a kérdezősködést, elszalad, hát megnyugtatta:

– Nem vagyok rendőr.

– Ezt bárki mondhatja! – vágta rá a lány, de hitt neki, viszont nem követte. A folyóhoz lépett, egész addig, amíg a kibetonozott rész engedte. Nézte az oldalág széltől felborzolt csapongását, majd figyelte, ahogy lenyugszik, beleolvad a nagy árba.

– Szereted a vizet – bölcsekedett Mala Strana.

– Csodálatos!

– Tudsz úszni?

– Nem, és egyszer, mikor eljön az ideje, itt fogok meghalni. Vízbe akarok fulladni, azt akarom, hogy körülöleljen, beterítsen, átjárjon!

– Jézusom! – mordult Mala Strana és megfogta a lány kezét, nehogy az most vágyódjon a vízbe.

– Még nincs itt az ideje! – közölte nevetve Csenge és megindult előre. Nem bánta, hogy a férfi fogja a kezét, mint ahogy a hirtelen tegeződést sem bánta, sőt Mala Strana sejtette, hogy az sem zavarná, ha itt, a folyó partján kérné a szolgáltatásait. Vérbelien idiótának tűnt a lány, ahogy bámulta a vizet, miközben arra figyelt, hogy a férfihoz egyre közelebb kerüljön. Mala Strana érezte, hogy Csenge szeretne már túl lenni az üzleten, a kötelességén, érezte, hogy a lányt nem a kék csábítja, bár nem tudta megfejtetni, hogy miért ajánlkozott annyira munkára. Elvégre Mala Strana teljes megtévesztésben volt, az első percekben még abban sem volt biztos, hogy nőnemű lény van előtte. Tehát, ha Csenge nem akarja, nem mond árat, nem fogadja el a pénzt, sőt még a kávé sem. De most mégis, mintha akarta volna, felnézett a férfira, szeme furcsán lángolt.

– Laksz valahol? – kérdezte.

– Nem is messze – bólintott a férfi, és nem húzta tovább az időt, sejtette, hogy Csenge úgysem beszél magáról, amíg nem dolgozhat. Csakhogy nem dolgozhatott. Mala Strana a közelben lévő lakásába vezette, egészen a hátsó kishálóba, melyet vendégek számára tartott fent.

– Aludj itt – mondta és egy adag ágyneműt szervírozott a szekrényből.

– Mit csináljak? – kérdezett vissza Csenge láthatóan zavarba esve. Ez volt az első alkalom az est folyamán, hogy igazán nem tudott kiigazodni a férfin. Mala Strana elmosolyodott megismételte önmagát, majd magára hagyta Csengét. Még hallotta az utána küldött véleményt, majd a lány lépéseit.

– Figyelj, ha meggondoltad magad, mondd és elmegyek – szólt utána Csenge.

– Azt akarom, hogy itt aludj, reggel pedig majd beszélgetünk – nyugtatta meg a férfi és megpróbálta kitessekelni vendégét a szobájából. De az az ágyára ülve rábámult.

– Beszélgetünk holnap, de még előttünk az éjszaka – hajtogatta a magáét Csenge. Mala Strana szembe vele állt meg, a falnak dőlve bámulta a lányt. Most, a fényben láthatta, hogy legfeljebb ti-

zenhat éves, de felnőttesen szép, formás lánnyal van dolga. Valóban nem utcalánynak látszott, rendezett, jó ízlésű kinézete megtévesztő volt, éppúgy, mint vastag, erős lába.

– Mi akarsz lenni, ha nagy leszel? – kérdezte tőle.

– Nagy vagyok! – válaszolt a lány és kigombolta kardigánját. Folytatta volna a vetkőzést, ha Mala Strana meg nem állítja a szemével, és nem folytatja a kérdezősködést.

– Csak voltak ambícióid gyermekkorodban.

– Topmodell szerettem volna lenni, de kövér vagyok hozzá – válaszolt a lány, láthatóan bele-nyugodva, hogy a férfi felteszi a kérdéseit, bármit is csinál.

– Kövér vagy? – kérdezett vissza Mala Strana és elnevette magát. – Egy csontvázhoz képest biztosan, de egy szitakötő szégyenkezne karcsúságod láttán!

– 160 centivel nem lehetek modell, sem ezekkel a lábakkal – emelte fel egyik lábát, megmutatva milyen robusztus.

– Egyetértek – bólintott Mala Strana. – Bár úgy gondolom, a topmodelliség és a prostitúción kívül a nőknek van még néhány lehetőségük a munka világában!

– Lehet, én eddig jutottam! – sóhajtott Csenge. – Van még kérdésed?

– Százezer – biztosította Mala Strana. – De holnapig elbírok velük. Talán ideje lenne aludni – ajánlotta ismét és felsegítette a lányt. Csenge azonban nem így gondolta, a férfihez ért, keze tudta, hogy merre kell járnia ahhoz, hogy az ne tudjon ellenállni. De nem ismerte Mala Stranát, ő pedig biztosan tudta, hogy ma este nem fog ezzel a lánnyal szeretkezni, sőt azt is tudta már, hogy mit kezd vele. De ezt még nem kötötte az orrára, engedte, hogy Csenge játsszon vele, miközben átkísérte a kisszobába.

– Itt maradsz és alszol – közölte, leültetve az ágyra a lányt. Mikor rácsukta az ajtót Csenge még mindig ült az ágyon és bámult utána.

Később hallotta, hogy Csenge birtokba veszi a fürdőszobát, majd bebújik az ágyba. Nem is vagyok olyan öreg! – gondolta némiképp megnyugodva, bár bárhogy próbálta, nem tudta elfelejteni, hogy mennyire becsapta a lány, hány hibát ejtett az elmúlt akciók során, hogy mennyire fárasztja már az unalmas és egyforma munka. Utódra van szükségem! – döntött nemrég és elmosolyodott, hisz épp ma találta meg az utódját. Váratlanul került elé és a kiszemelt odaát feküdt a szomszéd kisszobában. Remélte, hogy már alszik is, nem sejtve mire akarja felhasználni Mala Strana.

Majdnem elaludt, mikor az idegei megpendülve jelezték, hogy valami történik a házban. Egy pillanat múlva már a hangok irányából fel is mérte, hogy a vendége szobájából jönnek a különös hangok. Aztán csend, majd ismét.

– Nem alszik! – állapította meg félhangosan a férfi. Felkelt, közben fél szemmel nyugtázta, hogy negyed négyet mutat a kvarclámpa piros kijelzője.

– Mit csinálsz? – kérdezte benyitva a kisszobába. Csenge az ágyon ült, kezében a kispárnája, szeme a falat pásztázta. Csak ennyit szólt:

– Szúnyog!

– Mi van? – kérdezett vissza Mala Strana idegesen. Csenge kezét a szájára téve jelezte, hogy maradjon csendben. Együtt hallgatóztak, Mala Strana szerint már-már nevetségesen. Csenge végül felpattant, eldobta a kispárnáját.

– Megvan! – mondta Mala Strana és kifelé indult.

– Elszökött a csúfsága – mondott ellent határozottan Csenge és újra hallgatózni kezdett.

– Hidd el, leütöttem – nyugtatta a férfi.

– Láttam, hogy elszökött. Most is zümmög, nem hallod? – kérdezte és megmutatta a repülő szörnyeteget. Mala Strana nézte, ahogy vadászik a lány egy vékony pólóba, amit feltehetőleg tőle kölcsönzött a szekrényéből. Elöntötte a vágy a gyönyörű test után, de visszafogottan mosolyogni próbált.

– Nagyon zavar szegény pára?
– A fülem körül zümmög, aztán persze ki is szívja a véretem! – ecsetelte a problémát Csenge épp oly komolyan, mint eddig mindent, amiről beszélt, legyen az csillagmese, végakarát, szülőcsoportosítás. Közben eltűnt a szúnyog, Csenge viszont kitartóan hallgatózott.
– Lehet, hogy szeppukut hajtott végre, megijedve a kispárnádtól – vélte Mala Strana. Csenge nem vette a lapot, figyelt, majd komolyan megszólalt.
– Idioszinkráziám van – vallotta be. Nem sokat segített, Mala Strana szavát sem értette. – Irtók a bogaraktól, szálló, mászó állatoktól.
– Sas szóba jöhet? – kérdezte Mala Strana.
– Ez egy szúnyog, és rám vadászik – róttá meg komolyan Csenge, miközben tehetetlenül csapkodott, remélve talán, hogy így felriasztja leendő gyilkosát. – Tele van a szobád pókhálóval – közölte csak úgy mellékesen.
– Nincs takarítónóm – védekezett a háziúr.
– Ez látszik – bólintott Csenge és utálkozva leseperte magáról a nem létező pókhálókat. De iszonya valódi volt, remegett, karja libabőrös lett. Visszaült az ágyra, hallgatózott, majd úgy látzott, feladta, másra kezdett vadászni, jobb híján, Mala Stranára.
– Meggondoltad magad?
– Aludnék, ha hagynál – vallotta be a férfi és a lányra oltotta a villanyt. Csenge a sötét szobában maradt, hallgatózott. Sem a szúnyogot, sem a férfit nem hallotta közeledni. Eldőlt a nagy ágyban, becsukta a szemét, de persze nem történt semmi, mint olyankor sosem, ha nem hullá fáradt. Ha az, egy pillanat alatt elalszik, ha nem, forgolódik még egy órát. És most még külön a fennmaradását segítő gondolatok is zaklatták. – Homoszexuális vagy örült? – gondolkozott. Kérdés sem volt, nem normális, hisz a másik szobában alszik, miközben felszedte, 200 dolcsit fizetett az éjszakáért, végignézte vele a csillagokat és kikérdezte a nyavalyáiról. Csenge tudta, hogy nem a kora a baj, a fickónak más gondja van. De mi? Ez a kérdés nem igazán hagyta nyugodni, újra felült, gondolkodni kezdett. – Mit tehetne? – kérdezte, jobb híján, magától. De kérdezte társnőjétől is, maga elé képzelve Rica alakját. A festett hajú, szőke csaj, a vérbeli prosti, borvörösré kirúzsozott ajkakkal, zöldes-fekete sminkje mögül rávigyorgott.
– Mit cidrizel babám, menj át hozzá, teperd le, elvégre ezért lógsz ott! – adta a tanácsot a társnő. Hát persze, Rica ezt tenné, de hát a férfi kifejezetten azt mondta, hogy aludni akar. Fekete keretes, szigorú arc villant Csenge gondolatai közé.
– Megmondtam kislányom, hogy van más lehetőség is! – szólt rá a nővér a múltból, az árvaházból. Csenge utálta ezt a szigorú, ronda nőt, de ugyanakkor tisztelte is amiatt, hogy kitartott mellette, nem adta át másikat „anyának”, sőt végig remélte, hogy embert farag abból a kis nyeszledékből, ami Csenge volt annak idején. Ezerszer elmondta, hogy van más út is, mint az utca: tanulhat, dolgozhat, amit akar.
– Menj takarítónőnek, az is tisztességesebb, mint az utcán állni – tanácsolta egykor a szigorú fekete keret, csak azt nem mondta, hogyan. Pedig Csenge nagyon akart dolgozni, akár még takarítónőként is. Igaz hogy megszökött az árvaházból, de utána azonnal munkát keresett. Kisminkelte magát, felvette a legkomolyabb felnőtt ruháját és így végigjárta az ügynökségeket, a munkalehetőségeket, amiket csak szóba jöhettek. Az állásinterjúk azonban már a kérdések elején elakadtak és ezzel megakasztották őt is terveiben.
– Neve? – szólt az egyszerűnek tűnő kérdés.
– Csenge Csenge! – válaszolt mindig a lány és tudta, hogy jön a következő kérdés:
– Milyen név ez? – A válaszban persze benne foglaltatott, hogy árva, és mint ilyen, már ki is lett zárva minden munka elől. Hisz egy árva, akinek tisztességes neve sincs, nem lehet még WC-takarítónő sem, hát még más. Csenge fantáziadúsan más nevet mondott be egy idő után, sőt, címet is kitalált magának, mert a „híd alatt a csövesekkel” nem hangzott biztatóan. A felvételiztető azonban mindig kitöltte vele:

– Biztosítási száma? Nincs kártyája? – csodálkoztak rá sorra, aztán ájultságukból felocsúdva elzavarták. Így Csenge hiába próbált, nem tudott szót fogadni egykori apácájának, maradt az utcán, ahol általában sem a nevét, sem a címét, a biztosítási kártyáját meg soha nem is kérdezték. De most itt volt ez a kimondhatatlan nevű alak, kérdezőgeti, csillagokat bámul vele, aztán aludni küldi.

– Menj be hozzá, teperd le cicus! – szólalt meg ismét Rica Csenge fejében. A lány szót fogadott, felállt, elment a férfi szobájának ajtajáig. De odabentről semmi hang nem szűrődött ki, csak a halk szuszogás jelezte, Mala Strana elaludt.

– Alszik – közölte magával és egyben Rica tülekedő szavaival is Csenge. Visszakuporodott az ágyára, maga elé húzta a Micimackót.

– Képzeljétek, ha álmodom, mindig alszom – jutottak eszébe Füles szavai. Szeretnék én is álmodni – gondolta Csenge, de kihullt a könnyből a pénz, ez újra felébresztette.

– Reggel ledolgozom, ha kell, megerőszakolom – döntött, már–már megnyugodott. Aztán megint előtört a félsz. – És ha valamire vár? Mondjuk a barátaira, akikkel együtt akar engem? – kérdezte magától. Hát persze, ezért akarja, hogy aludjak. Így reggel friss leszek, készen állok nekik – bólogatott magában Csenge, elfogadva az ijesztő gondolatot. Aztán megrázta a fejét, hátha eltűnik mégis a gondolat. Leszórta a pénzt maga mellé az ágyról a földre, hogy ne lássa, aztán felszedte és a komódra tette.

– Reggel felkelek és eltűnök – döntött végül és kispárnához bújva magához húzta Micimackót.

– Remélem, ha alszom, én is álmodok – súgta Fülesnek és végre lecsukva a szemét érezte, hogy most el is fog tudni aludni.

Mala Strana az óra kijelzőjére pillantott:

– Fél öt. Fenébe, de sokáig gondolkozott!

2. fejezet

Mala Strana halk lépésekre ébredt. Csenge járkált, öltözködött volna, ha meg nem állítja Mala Strana hangja.

– Feküdj vissza, aludj még! – kiáltotta a férfi, és ő maga is visszafordult az álomba. De Csenge nem hagyta, belopódzott a szobájába.

– Elmegyek – mondta halkán, mintha nem szeretne felébreszteni valakit. Pedig az egyetlen, akivel ezt megtehetné volna, már felébredt és álmosan nézett rá.

– Hajnali nyolc óra van, miért nem bírsz aludni? – kérdezte sóhajtva tőle Strana. Felnézett rá, de neki még túl világos volt, ráadásul túl korán.

– Vársz valakit? – kérdezte Csenge. Mala Strana meglepődött. Felemelkedett az ágyában, végignézett magán, a pólóban álló lányon, a szobán. Aztán visszaesett a párnájára.

– Úgy nézek ki? – kérdezte a mélyből. – Hagyj még aludni! – kérte, de érezte magán a lány tekintetét, így az álmot küldte el, bár meglehetősen vonzotta.

– Mintha félnél! – közölte, miközben végignézett az előtte álló szépségen. Veszettül fiatal volt a lányka és ez nagyon mélyen érintette a hiúságát. Az, hogy szép, már nem, hisz saját magát sosem tartotta szépnek, inkább férfinek, nagy F–fel. – Félsz? – kérdezte újra, hisz Csenge nem válszolt, csak állt, nézte őt.

– Elmegyek, a pénzedet itt hagyom – mondta végül Csenge határozottan, bár ő maga sem értette, mi hajtja ennyire. Vágyakozott vissza az ágyba, az álomba, de egyáltalán nem ehhez a férfihez, végkép nem a szexre. A nappali fény őt szépítette, de a férfit nem, sőt. Öregebbnek, gyötörtebbnek nézett ki, mint az este, és már azt a biztonságot sem nyújtotta, amit Csenge érzett még az éjjel mellette. Ráadásul mindennél jobban utált nappal dolgozni, bár úgy látszott a férfi sem vágyik észveszejtően rá. A ruháiért indult, mikor megállította a férfi hangja.

– Csenge, mennyit fizessek azért, hogy velem reggeliz?

– Elég, ha biztosítasz arról, hogy normális férfi vagy, nem vársz eszement himpelléreket, hogy megkéséljenek és megerőszkoljanak – válaszolt a lány felbátorodva.

– Esküszöm! – válaszolt Mala Strana a hálószobája mélyéről.

– Akkor felöltözöm – fordult Csenge vissza a számára kijelölt szoba felé és eltűnt a fürdőszobában.

– Nem alszik tovább! – sóhajtott Strana fáradtan, még egy pillanatra belefúrta fejét a párnájába, majd ő is a fürdőszobájába ment.

Mire előkerült, Csenge a konyhában asztalt terített, otthonosan mozgott az idegen házban. Makulátlanul tiszta ruhája úgy állt rajta, mintha kivasalta volna.

– Szép vagy! – közölte Mala Strana, mert jobb jelző nem jutott eszébe.

– De nem kellek neked! – vádolta a lány enyhén mérgesen. – Azt hiszem, visszaadom a praxisomat.

– Kiváltottad? – kérdezte a férfi, miközben kivette a lány kezéből a nagy kést, hogy a kenyeret ő szelje fel. – Ne add vissza, szuper vagy – biztatta.

– Csak? – kérdezte Csenge.

– Csak másra kellesz nekem, nem holmi kettyintésre.

– Nem az lett volna! – jegyezte meg Csenge magabiztosan. De nem sértődött meg, nézte, ahogy a férfi kávéfőz, magának önt, neki nem.

– Nem kapok?

– Soha többé! – jelentette ki a férfi. – Három órát aludtál, friss vagy, mint a harmat! Szerintem a koffein felgyülemlett benned és most kamatozik.

– Sosem voltam jó alvó.

– Akkor szokj le a kávéról, a kokainról és a Coca Coláról.

– Csak a két szélsővel élek, mert szeretem őket, és nem mert szükségem van rájuk.

– Tévedsz – veszekedett a férfi, miközben szendvicset készített magának. – Mindegyik egyforma élénkítőszert, egyikről a másikra könnyen rákaphatsz.

– Furcsa, hogy ilyet mondasz ebben a hamburgeres Coca-Colás világban – vélte Csenge, élvezettel vitázva a nagyvilágról, ropogtatva fogai között a friss paprika húsát.

– Arra akartál célozni, hogy öreg vagyok? – fenyegette meg Mala Strana a kezében lévő szendvicssel.

– Eszembe sem jutott – védekezett Csenge és felállt. A férfi háta mögött öntött egy adag kávé magának, majd visszaült. Tüntetőleg megitta, majd egyszerű kérdést szegezett a férfi elé.

– Rendőr vagy, esetleg bűnöző?

– Érdekes a felfogásod – vallotta be Mala Strana. – A nő lehet topmodell és prosti, a férfi zsuru vagy bűnöző. Egyébként már mondtam, nem vagyok rendőr.

– Tehát bűnöző!

– Köztes állapot?

– Ilyen lakással? – mutatott körbe Csenge. Az ultramodern lakás valóban kikövetelt magának némi figyelmet. A legutolsó, legkisebb bútorig minden fémből és huzalból készített modern csoda volt. Az ülőalkalmatosságoknak, melyekről Csenge nem tudta megállapítani, hogy szék, fotel esetleg más, nem volt lábuk, csak valami erősen mozgó száruk, így nem is merte kipróbálni őket. De a többi bútor darab sem volt antikvitást képviselő szépség, pókhálószerű fémszárakon lógtak a lámpák, a bútorok oldalait tükör borította, de véletlenül sem normális képet mutattak, a tévé pedig úgy nézett ki, mintha nem az lenne, csak imitálná a képernyőt lapos idomával. A lakás színei is feltűnőek voltak, a vörös és a fekete uralkodó színe rányomta bélyegét a házra, miközben a fémszínek a bútorokat képviselték. Az egyik falon érthetetlen pózban lefestett hölgy díszelgett, valamiféle szürrealista művészetet képviselve. A konyha felszerelése minden elképzelését felülmúlta, még sosem látott ennyi márkás, egymáshoz illő csodagépet. A tűzhely, nevével ellentétben

nem tüzet produkált, a mosogatógép szerényen beépült a konyhaszekrény sorába. Csenge eddigi életében az árvaház, a nevelőszülők és Rica albérlete jelentette a lakás funkciót, így ami ma reggel a szeme elé tárult, elkápráztatta.

– Nem tetszik? – kérdezte Mala Strana szétnézve a birodalmán. – Viszont beláthatod, bűnöző sem lehetek ilyen lakással!

– Esetleg valami úri rossz fiú?

– Rossz fiú? Nem hiszek a fülemnek, rossz embernek tartasz úri módra?

– Tévedek?

– Nem, de ma ezt már úgy mondják: vállalkozó – világosította fel a lányt Mala Strana, miközben újabb szendvicset készített és azt a lány tányérjára tette. – Egyél már valami laktatót is, éhen halsz a zöldségektől! De most beszéljünk rólad! Mindent tudni akarok onnantól, hogy megláttad a holdvilágot!

– Gondolod, éjjel születtem? – kérdezett vissza Csenge, és nem volt hajlandó többet mondani. Félretolta a kenyeret, komótosan felszeletelt két paradicsomot, közévágott néhány karika paprikát, aztán az egészet megette késsel–villával. Mala Strana nézte, csodálkozott a lány előkelőségén, az étkezésén és azon, hogy azt a sok zöldséget meg bírta enni. Csodálata csak akkor lett teljesebb, mikor Csenge kijelentette, hogy jól lakott. Ismét próbálkozott, megpakolt egy szelet kenyeret kolbásszal, sajttal, ráöntött egy adag majonézt és a lány felé nyújtotta:

– Talán ettől, különben itt halsz éhen és az úri rosszfiúdból vacak kis gyilkos lesz – javasolta, majd visszakanyarodott az eredeti témához. – Nos, visszatérve a beszámolóhoz, amit magadról nem mondtál el, az azért érdekel, mert apró kis vállalkozásomhoz társat keresek! – közölte a lánnyal, miközben a kezébe nyomta az általa celebrált szendvicset. Csenge jó ideig bámulta a leendő enivalóját; Strana remélte, hogy nem azon gondolkodik, túl élné–e, ha megenné, inkább azon, amit mondott neki. Csenge döntött, beleharapott a kenyérszeletbe, szépen, illedelmesen, csukott szájjal megette a falatot, csak azután válaszolt.

– Rám gondoltál? Miért? Mit kell csinálni, mivel foglalkozol? – kérdezte, szünet nélkül feltéve kérdéseit, aztán újra enni kezdett, remélve, hogy kitart a férfi válasza, amíg megeszi az egész kenyeret.

– Akárhogy is tagadom, öregszem – vallotta be Mala Strana inkább magának, mint Csengének, hisz a lány evett, bólogatott is az őszinte szavaira. – Segítségre, utódra van szükségem, és bár eddig egy apró kis fiúcskára gondoltam itt az utcában, azt hiszem, te jobb leszel, mi több, tökéletes leszel. Megtanítalak egy-két dologra, te tanulsz és szót fogadsz. Aztán dolgozunk együtt egy kicsikét, majd átadom neked az üzletet. Mindezért cserébe megígéred, hogy meglátogatsz majd néhányszor a costanacui–i öregek otthonában!

Csenge evett, rágott, hallgatott. Végzett a kenyérrel, megnyugodott, hogy túlélte a hús és majonéz romlott összességét, majd a férfire nézett.

– Hallom, amit mondasz, csak nem értelek – közölte. – Néhány információt, a legfontosabbakat mintha kihagytad volna. Arra vágysz, hogy átvegyem az üzletet, de melyiket? Miért én, most látsz először? Gyilkos palántát nevelnél belőlem, esetleg rosszabbat?

– Horrorisztikus a fantáziád – közölte vele Mala Strana és felállt az asztaltól. Bekapcsolta a rádiót, meghallgatta az éppen esedékes óras híreket, megnyugodott, hogy a hájas kihívta a zsarukat és persze azok zérón állnak, aztán visszafordult a lányhoz.

– Menjünk piknikezni!

– Tessék? – nézett fel a lány a hűtőben talált paradicsomlét magához véve.

– Augusztusi szép időnk van, menjünk ki a szabadba! Útközbe beugrunk hozzád, felveszel valami használhatóbb ruhát és mehetünk.

– Mire akarod használni a ruhámat? – kérdezte Csenge paradicsomlétől véres ajkakkal.

– Hegymászásra – válaszolt a férfi és eltűnt. Mire szabadidőruhában visszatért, Csenge rendet csapott a konyhában és megemésztette a férfi mondatait. Voltaképp nem hangzott rosszul az

egész, ha a férfi nem arra gondol, amire ő. De Csengének valóban horrorisztikus volt a fantáziája, hisz ilyen volt az előélete is – így tudta mire nem vállalkozik. Ezt azonnal tisztázta is a férfivel.

– Mivel nem árulod el, mire tanítanál, én mondom, mire nem taníthatsz: nem fogok strihelni neked!

– Erre nem is kértelek! Mondhatni inkább lebeszéllek róla! Szükségem van a szép beszédedre, a jó ízlésedre, az eszedre és a színészi képességedre! – sorolta a férfi, mint egy megrendelést.

– Higgins professzornak lépsz elő, én meg leszek a my fair lady? – lelkesedett Csenge és táncolni kezdett a konyha közepén.

– Legyen így! – bólintott Mala Strana és kifelé indult, remélve, a lány is követi.

– De bármikor leléphetek – alkudozott tovább Csenge.

– Ma kiderítjük alkalmasak vagyunk-e egymáshoz – szolt vissza Mala Strana.

– És ha nem?

– Este ágyba viszlek!

– És ha igen? – lepődött meg a lány az előbbi válaszon, de azért meg nem akadt, hisz ez is csak egy férfi, miként Higgins is az volt.

– Ha olyan szuper vagy, mint amilyennek most látlak, akkor társammá nyilvánítalak, és sose bújunk együtt az ágyba. Jössz? – kérdezte, miközben a garázsajtót kinyitotta a távirányítóval.

Csenge követte és nem szolt, csak mikor megadta a címét. Kommentár nélkül hallgatta, hogy milyen ruhában akarja a férfi újra látni, aztán pár perc múlva úgy is érkezett vissza. Hagyta, hogy a férfi vigye, amerre akarja, közben gondolkozott, és mivel horrorisztikus képzelgésai nem hagyták, minden furcsát-csúnyát kitalált. Végül, már miután a várost elhagyták, megszólalt:

– Ugye nem vagy homoszexuális?

Mala Strana elmosolyodott; sejtette, hogy a lányt még mindig a képzelgésai gyötrik. Hogy megnyugtassa, elárult a múltjából egy mondatot.

– Volt feleségem.

– Meghalt, mi lett vele? – kérdezte ijedten Csenge, mellyel ismét kivívta társa vigyorát, de egyben mérgét is, amiért ilyen kíváncsi.

– Elvált tőlem – mondta végül a férfi.

– Miért? – faggatta a lány, majd mivel a másik nem válaszolt találgatni kezdett: – Gyakran verted? Erőszakoskodtál vele? A barátaid bántották?

– Hagyd abba! – dörrent rá a férfi. Csenge kuka lett, de enyhén megremegő kuka.

– Megcsalt, elhagyott! – mondta végül Mala Strana.

– De jó – sóhajtott Csenge felengedve ijedségéből, úgy gondolta, ilyet nem hazudik egy férfi. Lehet, hogy valójában egy rendes Higgins professzossal áll szemben?

– Kösz az együttérzést – jegyezte meg a férfi sötét pillantással, majd megállította a kocsiját egy útszéli parkolóban. Nem zárta be az autót, egy kisebb hátizsákot nyújtott a lánynak, egy nagyobb magához vett és megindult az út menti hegygerinc megmászásának. Csenge körülnézett, de nem látta az utat mutató turistajeleket. Valami oknál fogva a férfi mégis tudta, hogy merre jár, határozottan haladt, hátra se nézve, hogy követi e a lány. Csenge úgy döntött meg, rosszabb nem lehet, mint itt, az autó mellett, az aszfalton megsülni. Az erdőbe érve tiszta, hűvös levegő csapta meg, a férfi is lelassított. Csengére nézett, aki kipirulva bár, de szó nélkül követte.

– Nem árt formába hozni téged, ideje, hogy megerősödj! Mától abbahagyod a zöldségevést és rendes kaját eszel.

– Ettem én régen – lihegte a lány, próbált lépést tartani a férfival, az emelkedő hegygerinccel meg a levegővétellel. Válasza folytatására már nem igen jutott ideje, csak mikor végre lefelé haladtak. Itt viszont begyorsult a lejtőn, szinte gurult a fák között megbúvó kicsi patakhoz.

– Mi lenne, ha halkabban és lassabban próbálnád? – kérdezte Mala Strana elkapva a lány hátizsákját. Csenge csüngött a kezében, mint az akasztott nyúl, aztán mikor kiszabadult tovább dü-

börgött. A patak előtt magához ölelt egy fát, épphogy nem loccsant, viszont el sem engedhette választottját.

– Ha az éjszakát akarod bepótolni a fával, megjósolom, nem lesz élvezetes – közölte vele Mala Strana és elment mellette, kissé odébb letáborozott.

– Segítenél? – érdeklődött Csenge a fához ragadva. Alatta az apró, de annál sebesebb és elég mélynek tűnő kis patak folyt, érezte, ha elbúcsúzik a fájától, beleesik a vízbe. Mala Strana nem segített, Csenge lógott, majd döntött, nem marad így tovább. Kiszemelte a legmegfelelőbb követ, amire ráléphetett anélkül, hogy vízbe érne. Szemezett egy ideig a kövel, aztán határozott és elengedte a fát. Lába elérte a követ, rálépett majd tovább csúszott, és egyenesen a patakba esett volna, ha a férfi el nem kapja ismét a hátizsákjánál fogva. Így tartotta épp annyira elhúzza a lányt, hogy Csenge már ne mászhasson vissza a fájára, de bele se essen a hideg vízbe. Csenge jobbat nem tudott, sikított, aztán csak lógott. Mala Strana tartotta a zsákját, de csak egy ideig.

– Ha nem nyújtod ide a kezed, elengedlek – közölte határozottan. Csenge engedelmeskedett, csöndben maradt, kapaszkodott, aztán a parton levegő után kapkodott.

– Majdnem beleestem – mondott köszönetet szemrehányóan.

– Eláztattad volna az ebédünket – bólintott a férfi és a lány hátizsákját egy magas ágra akasztotta. Hellyel kínálta a lányt, majd maga is leült a pléd sarkára, hallgatta a csendet, majd a visszatérő madarak felbátorodott csicsergését.

– Ha legközelebb erre járunk, olyan csendben kell jönnöd, hogy ők se halljanak meg – mutatott fel a madarakra.

– Gyakran akarsz ilyen szörnyű helyre hozni? Én városi gyerek vagyok, itt meg víz van, hegy és bogarak.

– Egyre jobban fogod bírni! – ígérte a férfi. – Csak normálisan kell enned. Kitől tanultad a nyúlkosztot?

– Azt hallottam Cindy Crawford is ezt eszi, reméltem nekem is lesznek egyszer olyan formás lábaim, mint neki!

– Paradicsomtól? – kérdezett vissza a férfi. – Az a baj veled, hogy szépen beszélsz, csak hülyeségeket. Meghalok a kíváncsiságtól, ha nem mondd meg, hogy kitől tanultad ezt az eleganciát!

– Velem született! – válaszolta a lány nem kis szerénységgel. A férfi hosszan elnyúló pillantására részletezni kezdte elméletét: – Véleményem szerint kétfajta ember létezik. – magyarázta. – Az egyik fajta az állattól származik, midőn azt Darwin okosan kitalálta. Cseperedett, tanult, de az állati ösztönök megmaradtak. Például az állandó vágy a kéjre, vagy a pénzre, a hatalomra, esetleg szeretetre. Az ilyen ember-állat nem tud adni, csak szerezni, gyűjteni, akarni. Próbálkozik jó lenni, elegáns lenni, néha sikerül, de csak a pénz, a vagyon útján. Persze ez sem rossz, ha vissza tudja fogni magát. Az én nevelő szüleim tipikus példái voltak ennek a fajnak: mostohaanyám leszbikus szörnyszülőtt, a hatalom és a kéj kergetésében szenvedett, mostohaapám thriller iskolát végzett, bomló elméjű kan volt – mondta és álmodozni kezdett a rosszról, a múltról. Mala Strana hallgatta amit mond, kiegészítette a gondolataival azt, amit a lány nem mondott ki.

– A másik embertípus nem az állattól származik, hanem valami felsőbb rendű lénytől, legyen az Isten, Buddha, a földönkívüliek, bármi – csicseregte Csenge, túllépve a rosszon, a múlton, az emlékekein. – Intelligens lényt hozott létre a Földön, hasonlót a már meglévőhöz, az állatihoz. A különbség csak ott tűnik ki, ahol nagyon eltér, mint például az ember veleszületett adottsága, intelligenciája, szépsége, vágyai. Az ilyen ember örül, ha adhat, pénzt, boldogságot, szeretetet.

– Te ilyen vagy, ezért lettél prosti, adni akarsz kéjt – összegezte a férfi némi gúnnnyal a hangjában.

– Hülyeség! – vágta rá Csenge. – Én azért lettem prosti, mert ezt tudom csinálni. Valamilyik természetes őszám lehetett az okosabb, de engem anyám két évesen eldobott, kitétt az utcára egy szeretetház elé és azt mondta, csengessek be. Eltűnt, nem jutván eszébe, hogy két évesen nem

érem fel a csengőt, mi több, nem is tudnék mit mondani. Ezért csak ültem a lépcsőn, állítólag ki-tartóan, akkor sem akartam beljebb menni, amikor az apácák végre beengedtek volna.

– Így lettél árva – bólintott Mala Strana. A lányt hallgatva felöltött benne, hogy észveszejtően idióta szegény, bár logikusan idióta, és ez mégiscsak megnyugtató.

– Látom, nem értesz egyet az elméletemmel – szólalt meg Csenge kis idő után.

– Gondolkozom, engem vajon hová sorolnál.

– Ehhez nincs jogom, dönts el te – vont vállat a lány, de úgy vizsgálta a férfit, mintha ki akarná szedni belőle az igazat.

– Hajlok rá, hogy állati sarjadék vagyok, bár talán keverék, ki tudja! Elméletedet publikáltad már, vagy csak szűk körben terjesztetted?

– Nem az én kitalációm, nyisd ki a Bibliát, olvass bele. Aztán nyiss ki egy biológiakönyvet, majd egy földönkívüliekről szóló újságot, esetleg egy jobb minőségű science fictiont. Gondold át az összes elméletet, tedd össze, és te is erre a végeredményre jutsz.

– Mit szóltak mindehhez az apácák?

– Két évesen nem elméleteztem, bőgtem és nyafogtam felváltva. Viszont később megtanított a többi árva, hogy nincs baj, csak túl kell élni a gyermekkort. Ezért sikerült túlélnem eddig mindent! Még az apácákat is, pedig rengeteg gondjuk volt velem! Egyszer azt mondták, ha gyermeket eretneknek lehetne nyilvánítani, én azonnal oklevélben lennék kitiltva a világból!

– Mit tettél? – vigyorgott Mala Strana.

– Á, valójában semmit, csak kétségbe vontam a sovíniszta elképzeléseket a Bibliában. Mert minden este abból olvastak, és minden délelőtt és délután is és imádkoztunk az Istenhez, Krisztushoz, de sehol egy nő, sehol egy papnő. Ki látott már ilyet?

– Ezt a problémádat két évesen adtad elő?

– Nem, már komoly nő voltam, majdnem öt éves. Sőt, mikor visszakerültem, ott folytattam, ahol előtte abbahagytam. Egyszerűen csak szerettem, hogy agyon dicsérték a férfiakat, az Isten nagy munkáját, miközben nekem, a kislánynak kellett mosnom, főznom, hímeznom, ruhát vasalnom. A korombeli srácok odakinn fociztak, mégis csak a férfiakat dicsőíti az egész Biblia.

– Nem olvastam – szabadkozott azonnal Mala Strana.

– Pedig nézz bele! Az evangélisták, a levelek, mind csak férfiaktól való. Te elhiszed, hogy a kezdet kezdetén, vagy később, ezer körül nem volt egy nő sem, akinek értelmes gondolatai voltak? Ráadásul azzal traktáltak, hogy vasárnap nem szabad semmit sem csinálni, mert az Úr is vasárnap pihent. Na jó, de akkor miért keltünk két órával hamarabb, hogy megfőzzünk, kitakarítsunk az úr vasárnapján? – kérdezte Csenge, de közben megnyugodott, nem hagyta, hogy az emlékek elvegyék a kedvét. – Tudod nem bírtam az egészséget, olyanoknak néztem az apácákat, mint a barmokat, akik önként besétálnak a mézárszékbe és még helyeslik is, hogy őket levágásra ítélik!

– Na, azért az apácákat senki nem gyilkolta – vigyorgott a férfi.

– Nem érted, a nőkről beszélek, általában. Tudod te, hogy a Biblia szerint gyenge, védtelen nők vagyunk, akiknek tisztelniük és szeretniük kell a férjüket. Azaz: főzni, mosni, takarítani rájuk, miközben ők megvédenek minket a nagy semmitől.

– Nem vagy te feminista? – vigyorgott tovább Mala Strana.

– Nem, én csak egy csendesen lázadó lány vagyok, aki nem fogadja el, hogy Isten azért te-remtett minket, nőket, a gyengét és védtelent, hogy kiszolgáljuk a férfiakat. Szerettem volna nagy tudós lenni, hogy bebizonyíthassam; ártírták a Bibliát. Kihagytak néhány dolgot – néhány nőt – annak idején a Szentírásból. De nem leszek nagy tudós, esélyem sincs rá! – sóhajtott Csenge. Egy napja ismerte talán a férfit és mi mindent összeszövegelt neki! De Mala Strana komolyan bámult rá, aztán megkérdezte:

– Mesélj arról, mikor épp nem az apácákkal viaskodtál. Voltak nevelő szüleid?

– Most nem, most róluk igazán nem akarok beszélni! Hiszen alig ismerlek pár órája – tiltakozott Csenge. – Ráadásul semmit nem tudok rólad.

– Akkor is mesélj! Milyenek voltak? – Kérte a férfi, erőltetve, hogy a lány meséljen.

– Kegyetlenek – mondta a lány és nem is akart mást mondani. De a férfi szeme kérdezte, valami miatt úgy érezte: folytatnia kell. – Azért kellettem nekik, hogy kiszolgáljam őket. Előbb csak a háztartást bízták rám, takarítottam, főztem, apám autóját mostam, szép gyepét locsoltam meg gyomláltam! – mesélte, majd elakadt. Rossz érzés volt beszélni a múltból, nem is nagyon akart. A férfi nem nézett rá, hallgatta, érezte, még nincs vége. Csenge gondolkozott, mit mondjon, majd döntött, és „hisz már úgyminden mindegy alapon”, beszélt tovább. – Persze ez nem volt nekik elég, hisz szexuálisan aberráltak voltak. Imádtak fogdosni, levetkőztetni, simogatni, mellettem szeretkezni. Aztán nőtem, engem is befogtak, gusztustalan dolgokat műveltek és arra tanítottak, hogy ez milyen szép.

– De hát gyerek voltál! – lepődött meg a férfi mindazon, amit hallott.

– Ők meg enervált örültek. Ha véletlenül nem azt tettem, amit mondtak, szíjjal vertek, de persze ez is felizgatta őket, úgyhogy egyúttal ki is élvezték leszakadt ruháim hiányát.

– És te mindezek ellenére normális maradtál – csodálkozott a férfi.

– Ez azért nem igaz, hisz prostituált lettem, bár mindent megpróbáltam, hogy ne legyek az – állította. – Mikor meghaltak az örültek, visszakerültem az árvaházba. Ott aztán megmagyarázták nekem a „barátok”, hogy ha már ilyen tudással gazdagodtam, irány az utca. Nem mentem, elszöktem, ennek talán három éve. Most mégis itt vagyok, bár sikerült kikerülnöm minden stricit. Ezért mondtam, hogy neked sem fogok strihelnit, erre ne is gondolj.

– Nem jutott eszembe! – védekezett felemelt kézzel Mala Strana, aztán elnevette magát. – Kintűnően tudsz hazudni!

– Ugye, már azt hittem, elhitted nekem – nevetett Csenge, majd hozzátette: – Felejtsd el, én is ezt próbálom tenni folyamatosan.

– Tehát igaz! – nézett rá a férfi és látta a lányon, hogy minden szava igaz, megjárta a poklot és túlélte, tehát még akár hazudhatna is, a valóságnál rosszabbat nem tudna kitalálni.

– Mibe haltak bele?

– A kocsijuk legurult a lejtőn, neki egy fának – válaszolt lazán Csenge.

– Miért nem fékeztek?

– Fékolaj nélkül nem ment a dolog – vont vállat a lány. Mala Strana gyanút fogott.

– Mi lett az olajjal?

– Elfolyt, miután az utcai fiukkal elvágtuk a csövet.

– Megölted őket?

– Nem akartam – vallotta be Csenge. – Próbálkoztam rendesebb dolgokkal, például rájuk nyitottam a gázt, felgyújtottam a házat, patkánymérget tettem az ételükbe.... – sorolta, majd szünetet tartott, mintha gondolkodna. A fák közül hűvös szél köszöntött rájuk, talán jelezni akarta, hogy a természet is megborzad... – A fiúk bombát akartak a kocsiba tenni, a neten megvan minden hozzávaló, de az olyan egyszerű halálnak tűnt. A pisztolyt nekem kellett volna meghúzni, az sem volt megfelelő, hát ez maradt! Ráadásul reméltem, hogy nem hálnak meg, rokkantan élnek vagy húsz évig, kéj és ostor nélkül. Szóval érted, kínlódtak volna, ahogy én tettem a kezük között. De piszok szerencsájuk volt. Telibe kapták a fát, azonnal mehettek a pokolba. Aztán napokig imádkoztam, hogy igazuk legyen a vallásimádóknak, legyen pokol, tűz, meg ami csak lehet, szenvedjenek igazán, ahogy csak bírnak!

– A rendőrök nem kaptak el?

– Ágyba voltam kötözve, mint mindig, ha mérgesek voltak rám. Megláttak az ágyamban, véresen, néhány szakadt ruha volt rajtam. Ha rám gyanakodtak volna, akkor is megértették volna a dolgot. Különben is, tizennégy körüli lehettem!

– És most hány éves vagy?

– Neked ez a kérdés a mániád! – húzta el a száját Csenge. – De ha itt halsz meg a kíváncsiságtól, akkor sem tudom neked pontosan megmondani. Anyám nem tett mellém cetlit. Megszámol-

ták a fogaimat, azt mondták két év körüli lehetek. Ilyen alapon most tizenhét év körüli vagyok. Egyébként saját magamnak választottam születésnapot, a július 15-öt.

– Miért pont azt?

– Kimeríthetetlen a kíváncsiságod! Bár nem árulod el, azt hiszem zsebmetsző esetleg betörő vagy ezzel a hatalmas kíváncsiságvággal – vélte, de választ nem kapott, csak sejtelmes mosolyt. – a július 15. azért jó, mert mindkét végétől nézve messze van a karácsony.

– Idióta szüleid megünnepelték? – csodálkozott Mala Strana.

– Ők is, de abban nem volt semmi köszönet. Az árvaházban adtak ilyenkor mindig ajándékot, ez volt az első élményem, amire tisztán emlékszem!

– És ebben az évben mivel ajándékoztad meg magad?

– Egy óriási plüssmackóval, majdnem akkora, mint én, pedig ül.

– Gyerek vagy még – közölte Mala Strana.

– Te meg öreg vagy, vedd tudomásul! – válaszolt Csenge és felállt. A patak partjához lépett, nézte a vizet, most már innen tetszett neki.

– És elfogadod ennek az öregembernek az ajánlatát? – kérdezte a pléd sarkán ülve Mala Strana.

– Semmit nem árultál el róla, csak hogy tegyem azt, amit mondasz. Ez nem túl sok!

– De nem is rossz! Erős leszel és okos. Megkapod, amit reggel ígértem, talán gazdag leszel, talán sítire kerülsz, de nem lesz rosszabb, mint a múltad, vagy az általad kitalált jelened.

Csenge nevetve mutatott magára:

– Nézz már rám, belőlem sose csinálsz profi gyilkost!

– Hagyd már ezt, nem vagyok én sem gyilkos – szólt idegesen a férfi. – Vállalkozók leszünk, ha nem is teljesen törvényesen, de hát most sem vagy valami törvénytisztelő.

– Szerintem az vagyok.

– Amit csinálsz, törvénybe ütköző – jegyezte meg a férfi.

– Az egyetlen törvénytelen dolog, amit teszek, hogy eladom a testemet. De ez inkább erkölcs-telen, úgyhogy nyugodj meg, patyolat tiszta törvénytisztelő vagyok. Semmi mást nem tettem soha, még a buszon sem lógok, ha nincs jegyem!

– Elfogadom – nevetett a férfi, majd hozzátette. – Hozzám költözöl, és holnap elkezdünk tanulni.

– Rendben, Mr. Higgins!

Mala Strana felállt, férfiasan kezet fogott a lánnyal, megpecsételve további sorsukat.

3. fejezet

Egész nap hegyet másztak. Csenge nem kérdezte miért, ment a férfi után, aki könnyedén futkosott, fára mászott, csalta őt is. Csenge sikítva tiltakozott, nagyobb árkokat nem mert átugrani, félt felmászni a magasabb fákra.

– Hisztis vagy! – közölte Mala Strana, és olyan pillantást vetett a lányra, amitől az megtáltosodott, fára mászott. De csak fel, lejönni már nem mert. Mala Strana magára hagyta, hátha összeszedi a bátorságát, de a csel nem vált be. Fél órát tekergett, de Csenge gyáva volt. Ki is jelentette, félelmét elemelve, hogy ő nem macska.

– Pedig nyávogásban lepipálsz a legnagyobb kandúrt is – jelentette ki bosszúsan Mala Strana, majd felmászott a fa tetején gubbasztó lányhoz. Lépésről lépésre elmagyarázta neki, hogyan kell elindulni, ismét földet érni, hová, melyik ágra tegye a lábát, aztán előreküldte. Csenge nem ment, csak azzal a feltétellel, hogy a férfi lent vár rá, és megígéri, hogy elkapja, ha esik. Létrejött az üzet, Mala Strana lenn várt, Csenge végre elindult, mi több, le is ért.

– Menj most vissza! – küldte fel újra Mala Strana, de Csenge azt mondta soha, semmiért.

– Az uzsonnáért? – incselkedett vele a férfi és megfogva a hátizsákot, visszamászott. Jóízűen

evett, mire a lány felért.

– Épp hogy jut még – jegyezte meg a férfi, de örömmel nyugtázta, hogy a lány szót fogad neki. Mi több, később is szót fogadott, még párszor megmászták a kiszemelt fát, aztán nyugtot hagytak neki, másikat kerestek. Csenge lassan–lassan élvezni kezdte a mászást, fantáziája is visszatért, újabb mesét szőtt:

– Nemrég erre jártak a törpék – mutatott egy nagy fa tövére. Mala Strana semmi érdekeset nem látott, csak egy apró vakond, vagy kutya által kiásott túrást.

– Mi van? – kérdezte a férfi bárgyún bámulva.

– Látod azt a nagy fát? És ott, a tövében azt a kicsi földhalmot? Az elmúlt napokban sokat esett az eső, és ugyanakkor sokat is sütött a nap. Talán egyik nap gyönyörű szivárvány indult valahonnan és épp e nagy fa tövébe vezetett a vége lefelé. Ekkor előjöttek a föld mélyéről az édes pici törpék, a természet őrei. Előbb csak félénken, óvatosan, hiszen félnek az emberektől, a kapzsi, gonosz halandóktól. Aztán felbátorodtak, a szivárvány lábához léptek, a több ezer éves fa tövében ásni kezdtek. Nem volt szükségük nagy gödörre, csak épp egy pici lyukra. Elővették apró tarisznyájukat, elrejtették a földben, majd még egyszer gondosan körülnéztek, hogy senki nem látta-e őket. Végül, mire a szivárvány szétfoslott, ők is visszatértek, vissza a föld alá, hogy majd egyszer, ők vagy az utódaik előjöjjenek és kiássák a múlt kincseit.

– Igaz, hogy az a fa maximum húsz éves, a földet kutyák kaparták ki, hogy megjelöljék a fát, de ha gondolod, ássunk! – ajánlotta Mala Strana.

– Látod, milyen emberi vagy? – feddte meg Csenge. – Az a kincs csak a törpéknek és a természetnek, az anyaföldnek kincs, elemi energia, kozmikus erő! Te nem tudnál mit kezdeni vele, maximum kárt tehetnél az értékében!

– Oké, akkor ne ássunk – egyezett bele könnyedén a férfi. – Menjünk, másszunk, erősödjünk – javasolta, és korát meghazudtolva ugrott lefelé ágról ágra az eddig mesefának kinevezett juharfáról.

A kocsiban csendben ültek, mi több fáradtan. Mala Strana vidáman nézte a mellette elnyúló lányt, hagyta hadd pihenjen, de nem engedte, hogy elaludjon. Ismerve a lány alvóstílusát, bízott abban, hogy este aludni fog. Mire visszaértek a városba, rájött, hogy tévedett. A lány felfrissült, vidáman ugrott ki a kocsiból a lakása előtt, kapott egy félórát, hogy összepakoljon. Mala Strának amúgy is dolga volt, új megbízatás után kellett néznie.

Csenge a kapott fél óra alatt felvázolta Ricának a helyzetet. Lakótársa már nem volt olyan lelkes, mint ő.

– Eladtad magad, kis bigém – közölte kegyetlenül Rica. – Csak figyeld meg, kiderül, hogy van a hapsikának egy–két lebuja, ahová friss husit keres, vagy kitalálja, hogy menjetek nyaralni, és mire észreveszed magad, elad külföldön.

– Hagyd abba Rica, nincs igazad! – kérte Csenge, hiába.

– Van rá egy fogadásom, kicsim. De csak szólj, kimentelek a disznó karmaiból – segédkezett, majd nézte, ahogy Csenge lecipeli fotel–maciját a „gonosz” kocsijához, visszaszalad a táskájáért, és búcsút int.

Mala Strana azonnal közölte ellenérzését:

– Ez a vadállat nem fér be a lakásba!

– Ó maci és Macinak hívják! – vágta rá Csenge, beültetve a nagy plüss állatot a hátsó ülésre.

– Kösd is be – tanácsolta a megváltoztathatatlanba belenyugodva a férfi, majd morogva hozzátette: – Ez a szörnök kitöri a szélvédőmet, ha befékezek.

Csenge óvatosan átkötötte Macit, sőt megígértette vele, hogy jól viselkedik hátul.

– Gyerek vagy – közölte ismét Mala Strana a véleményét a lánnyal, meg is kapta a választ.

– Te meg öregember. – Miután ezt tisztázták a férfi elindult, hallgatott.

– Nem mondd el, miről tárgyalatok a barátnóddal? – kérdezte végül.

– Honnan tudod, hogy kitárgyaltunk? Egyébként hány lokál tulajdonosa vagy?

– Ne reménykedj, nem örökölsz tőlem! – értette félre a célzást Mala. – A végrendeletemben az összes pénzemet a costanacui-i öregek otthonára hagyom.

– Mi bajod van neked azzal az otthonnal?

– Gondolod, csak te tervezted el a halálotat? Nos, nekem is vannak ambícióim. Szeretnék ott, szépen csendesesen megöregedni, a fák között csoszogni, a park közepén lévő kis tónál hattyút etetve meggörnyedni, aztán az árnyas fák alatti kis szobába meghalni. De mielőtt ezt megteszem, remélem, gyakran meglátogatsz majd!

– Görnyedjek veled és csoszogjak?

– Elég, ha elmeséled, hogy élsz, virulsz, folyamatosan nősz! Ha látom, hogy megnőttél, meghallhatok!

– Neked gyermekmániád van!

– Ahhoz képest, hogy reggel még rossz fiúnak, délben homoszexuálisnak tituláltál, kezdesz hozzám alkalmazkodni! – sóhajtott a férfi és megállt egy parkolóban.

– Itt mit csinálunk? – kérdezte a lány ijedten. Mala Strana érzekelte Csenge ismét fellépő féltelmét, próbálta megnyugtatni:

– Megmutatom a kedvenc éttermemet.

– Ó Rica, ne legyen igazad! – fohászzkodott Csenge, de követte a férfit. Lesz, ami lesz, legfeljebb megszökik. Nem szökött meg. Csendes kis étterembe léptek, amelyet egyszerűen a vándorhoz címeztek. Otthonos hangulat fogadta őket, Mala Stránát láthatóan jól ismerték, Csengét jól megnézték.

– A törzshelyem – mutatott körbe a férfi, majd hasonlóan bemutatta a törzsasztalát, a felszolgálónőt, végül, italrendelés után, a barátját is. A törzsbarát fekete, hosszú hajjal, karvaly orral érkezett, mindenhez hasonlított, de baráthoz nem nagyon, legalábbis Csenge nem ezt nézte ki belőle.

– Pozór, ő Csenge! – intézte el a bemutatási ceremóniát Mala Strana. A karvaly – orrú vigyorgott, majd félrehúzta a barátját. Jó ideig tárgyaltak, de addig Csengét sem hagyták unatkozni. A felszolgálónő azonnal leült mellé, elmondta mi finomat főztek a konyhán, ajánlotta is azt, sőt meg sem várta, hogy Csenge bólintson rá, már kiabált is a konyhába az ételért. Közben észrevette a lány felhorzsolts kezét, térült–fordult, kötözött, mire Mala Strana visszatért Csenge már ellátva kötszerrel, étellel várta.

– Szeretem ezt a helyet, itt gondoskodnak rólam! – mondta a férfi.

– Hagyd rájuk a vagyoned felét, a hattyúknak elég lesz a maradék! – ajánlotta Csenge, majd hozzálátott a „finom falatok vendégváró módra” nevezetű ételhez. A falatok valóban finomak voltak, a vendég pedig éhes, Csenge mindent megevett.

– Kimaradt a zöldségmenü – idegesítette Mala Strana, bár ő is bevágta a vendégváró falatokat. Aztán beszélni kezdett, bemutatta a helyet. Előbb hátra mentek, miszerint ott a hátsó kijárat, aztán fel az emeletre, miszerint ott külön és állandó szobája van. Aztán a pult mellett ácsorgó Pozórra mutatott.

– A legjobb és egyetlen haverom – közölte olyan hangsúllyal, mintha ez annyira fontos lenne.

– Értem – válaszolt a lány, megnézve magának még egyszer a fekete hajút.

– Francokat érted! – torkolta le Mala Strana. – Azt mondtam az egyetlen, ami azt jelenti, hogy nincs másik, bárki bármit is állít. Hozzá fordulhatsz, ha bajod van, ha kell valami.

– Mit mondhatnék, nem néz ki biztatóan.

– Szépfiúra vagy megbízhatóra van szükséged?

– Azt hiszem, egyikre se.

– Gyerek vagy! – legyintett Mala Strana, és gyorsan elkapta a lábát, mielőtt a lány az asztal alatt belerúghatott volna.

– Jók a reflexeid – ismerte el Csenge. – De nem vagyok gyerek! Ha nem hiszed, bebizonyítom – mondta és kihívóan nézett a férfire.

– Ha már itt tartunk... – folytatta Mala Strana anélkül, hogy elfogadta volna a kihívást – Tudod te mi a szerelem?

– Olvastam róla – bólintott a lány. – De ne hozz össze a karvaly–orrúval, nem szeretem.

– Nem is rá gondoltam, csak úgy általánosságban kérdeztem. Viszont, ha nem tudod, mi a szerelem, azt sem tudod, mi az a szex.

– Én? – kérdezett vissza Csenge nevetve. – Néhány éve prosti vagyok, és tíz éves előképzetsem van!

– Gyerek vagy! – ismételte önmagát a férfi. Csenge meguntta, felállt az asztaltól, a karvaly–orrúhoz lépett, a pulthoz.

– Azt mondja az öreg, odafenn van egy privát szobája. Nem mutatnád meg nekem?

– Én? – kérdezte a karvaly–orr alatti ferde száj, és a lány mögött a barátjára nézett. Csenge azonban nem engedte, megfogta a férfi állát, maga felé fordította.

– Nem bántalak – mondta és Ricát is meghazudtolva zavarba hozta a férfit. Pozór bűvöletbe esett, majd gondolkozóba.

– Nem lehet szépség, le vagyok tiltva – mondta végül, de végigmérte a lányt, arról nem szólt a tiltás. – Pedig piszkosul jó csaj vagy!

– És gyerek – lépett melléjük Mala Strana, megfogta a lány kezét és kivezette az étteremből.

– Kösz mindent – szólt vissza még az ajtóból, majd durván belökte a lányt a kocsiba.

– Ha nem bírsz a véreddel, szólj most! Kurvával nem tudok együtt dolgozni!

– Prosti vagyok, tegnap szedtél fel kétszáz dolcsiért! – közölte vele Csenge.

– Az utolsó volt, hogy pénzt fogadtál el férfitől – válaszolt a férfi és indított. Dühből tette, gázt adott, majd leállította az autót.

– A fenébe! – kiáltott rá a lányra. – Ha be akarod bizonyítani, hogy felnőttél, ne csinálj gyerekes dolgokat! – dühöngött.

Csenge nézte, várta, mi lesz. Exapja már felpofozta volna, az anyja ostorért kiabálna, de minimum fenyegetne. Mala Strana a kormányra vágott.

– Megmondtam, hogy a barátom, tehát tabu!

– Nem akartam lefeküdni vele – védekezett a lány.

– Én tudom, de ő nem tudta. Ne hozd zavarba, különben nem lesztek barátok. Az nem barát, aki megkettyint, majd rád vigyorog. A barát semlegesnek tart, elfogad, szeret és ráadásul Pozór üzletet is hoz. Érted, amit mondok?

– Igyekszem! – biztosította Csenge a tényről.

– Jó, talán tényleg érted, ha nem, az sem baj. Hazamegyünk, alszunk végre! – mondta ki a végszót a férfi és újra indított. Sokkal nyugodtabban, sőt egészen finoman. Csenge figyelte, majd megjegyezte azt is, ahogy segít neki becipelni a cuccait, Macit a szoba sarkába állítja, aztán jó éjt kíván és kimegy a szobából. Csodálkozott, hogy ezt teszi, várta a kitörő dühöt, vagy legalább az utószelét. Még bámuló szobrot játszott akkor is, mikor a férfi kopogott a szobaajtón, majd belépett.

– Csak azt akarom mondani, hogy... – kezdte, majd megakadt a lány láttán. – mit csinálsz?

– Csodálkozok! – mondta felocsúdva Csenge. – Te vagy az első, aki mérges rám és nem ver meg! – vallotta be komolyan.

– Bolond vagy, kis csitri! – nevetett a férfi. – Szóval azt akartam mondani, hogy ne csapkodd a szúnyogokat és nyolc előtt ne kelj fel! Légy tekintettel életes koromra, aludnom kell! – kérte és a lányra csukta ismét az ajtót.

4. fejezet

Csenge álmodott, nagy összevisszaságot, de végeredményben rosszat. Zihálva ébredt, hálóján nedves bőréhez tapadt, izzadt haja arcához. Már majdnem világos volt, de tudta, hogy messze nincs nyolc, tehát ha fel kell, és felébreszti az öreget, háklis lesz, talán megint lecsitri vagy hasonló. Ezen okokból mellőzte a zuhanyt, plédjével halkán csusszant le az ágyról, egyenesen Macihoz, bevackolta magát az ölébe és újra elaludt.

Így talált rá Mala Strana.

– Azt hittem, valami bajod van, hogy nem keltél még fel! Fél tíz van!

– Csodás álmom volt, mézzel álmodtam! – idézte Csenge Micimackó szövegét, de a férfi ezt nem tudta, csak szemezni kezdett a nagy barna fotelággal.

– Honnan szedted ezt a szörnyedményt?

– Medvedmény, ha lehet, de ne bánts, ő Maci, mint már mondtam! – jelentette ki újra a lány és zuhanyozni ment. Mire a reggelit is bevágta, rábeszélte Mala Stranát, hogy ne cikizze a macskóját, így mikor a férfi felmérte Csenge ruhatárát már sikerült neki Maci lábát is elkerülnie. Mala Strana kipakolt a szekrényéből, helyette bekerült az a pár ruha, amit a lány hozott magával. A férfi megint megcsodálta a lány ízlését, pedantériáját. A pár darabból álló készlet tiszta volt, szépen hajtogatott és ízléses darabokból állt.

– Miben álltál te kinn az utcán? – kérdezte hitetlenkedve a férfi, de nem várta meg a lány választát, kiadta a napi parancsot:

– Megyünk ruhát vásárolni!

És mentek. Csenge egész életében nem gyűjtött össze annyi ruhát, mint amit most kapott. Kedvére válogathatott, próbálgathatott, a férfi majdnem mindent megvett neki, amit szeretett volna. Csenge megfigyelte azt is, hogy a férfi semmilyen nyitott, utcára, strichelésre való ruhát nem választ, viszont egy teljes szabadidőruhát vesz neki fekete színben, hozzá némi kiegészítőt, szintén feketében. Végül fürdőruháért küldte a lányt.

– Megtanítalak úszni, hogy ne fulladj vízbe! – közölte a lánnyal.

– Akkor hogy halok meg?

– Halhatatlan leszel! De ha mégsem, kérek helyet neked a costanacui-i otthonban.

– Görnyedjek a hattyúid előtt? – élcelődött Csenge, de választott magának ruhát. Mala Strana erre is rábólintott, fizetett, miközben végignézte a ruhákat. Vagy neki is rossz volt az ízlése, vagy ez a kis csitri pályát tévesztett divatdiktátor. Csenge fecsegett körülötte, örömeiben simogatta a ruháit, aztán cipelte a kocsiig.

– Most zárd be az autót hét lakatra! – kérte a férfit, majd követte, bár még nem tudta merre. Hamarosan rájött, csalódottan kérdezte:

– Jól látom, hogy múzeumba igyekszünk?

– Szemed éles, mint a sasé! – közölte vele a férfi a valós tényről, hisz a pénztárnál álltak. Csenge unottan követte a férfit, kis ruhapapucsot húzott, csoszogott benne. Csalódottan látta, hogy bizony itt csak képek, festmények vannak, és hogy a férfi épp ezek miatt jött. Próbára tette a lány tudását, aztán rajta volt a csalódottság sora. Csengét annyira sem érdekelték a festmények, mint oroszlánt a kamilla virág. Nem harapott rá, nem érezte meg a szépséget, a művészetet. Azért reménykedett, magyarázott, tanított. Végül rájött, hogy mi a gond.

– Hány osztályt végeztél, te kedves? – érdeklődött az unottságtól kába lánytól.

– Volt az majdnem nyolc is!

– Akkor honnan vetted a Bibliát meg Darwint? – csodálkozott Mala Strana.

– Felvilágosult apácák neveltek – nevetett a lány.

– Ne vigyorogj, le fogsz érettségizni, még hozzá sürgősen.

– Nincs rá szükségem – ellenkezett a lány.

– De van, és az én szavam dönt! – határozott Mala Strana, kitartóan tovább cipelte a lányt a múzeum termein keresztül, megmutatva neki minden, számára értékes képet, végigmagyarázva a történelmet. Aztán ebédelni vitte és látta, hogy Csenge végre éledezik, hát tisztázta vele az ottho-

ni házirendet. Legfontosabb így szólt:

– Ha vendég jön, eltűnsz a szobád legtávolabbi sarkába és nem mutatkozol addig, amíg ki nem hívlak!

– Kiktől féltesz, vagy kit féltesz tőlem?

– Nem akarom, hogy bárki is tudja, idő előtt, hogy nálam laksz, hogy lány vagy, hogy létezel.

– Azt hiszem, megint eljutottam arra a szintre, hogy csak hallgatlak, de nem értelek! – vallotta be Csenge. – Nem lehetne elmagyaráznod tisztességesen, mi bajod van? Tegnap mutattál be egy törzsvendégnyi csapatnak!

– Ők barátok! És nem jönnek hozzám! De bárki, aki hozzám jön, nem láthat meg, vagy úgy mondom, nem ismerhet fel! A bárban láttam a színészi tudásodat, kamatoztasd és fejleszd, mert szükséged lesz rá!

– Kit kell eljátszanom?

– Mit szólnál hozzá, ha holnap például az unokaöcsémet – vigyorgott Mala Strana.

– Tolmácsra van szükségem, szavad sem értem! – nézett rá Csenge, a férfi azonban nem magyarázott, fizetett és indultak.

Csenge követte a férfit, szó nélkül, kérdés nélkül. Autóba ültek. A lány megnyugodott mikor az autóba szálltak, hisz megvoltak a ruhái. Később viszont ideges lett, ahogy látta, hogy merre vezet az útjuk. Kihalt hely felé közeledtek, a város szélén tartottak, földúton haladtak. Itt még az utcakép is csak kialakulóban volt, a telkeken félig kész épületek várták a további sorsukat, majd kisebb erdő következett, rendezetlenül nőtt fák, sűrű aljnövényzet. Mala Strana a döcögős földutat követve vezette az autót, nem szólt, bár érzékelte Csenge növekvő félelmét. Ezen a részen úgy tűnt, még a telkek felosztása sem történt meg, de a földút tovább vezetett az elhanyagolt erdő mellett. Pár perc múlva szétnyíltak a fák és egy kialakított, nyersfakerítéssel körülhatárolt telket értek el. A férfi itt állította meg az autót, a kaput tartó lánc lakatját kulccsal nyitotta, majd bevette a lányt az udvarra. A telek közepén minikastély volt készülöben, több nagy szobával, toronnyal, terasszal. Mala Strana otthonosan mozgott az udvaron, de semmit nem mondott. Valójában most próbálta átgondolni a „hogyan tovább”-ot. A lány mellette sétált, majd magára hagyta, egyedül indult felfedezni a telket, az épülő házat. Mala Strana nézte a kislányt, ahogy bemelegedik a telekre, a házba, legyőzi képzelgéseit, félelmeit, leköti magát, mesét sző az épülő lakásról. Valamiért úgy érezte, hogy ezt a lányt neki teremtették, azért futottak össze, hogy megvalósíthassa terveit. Semmit nem tudott róla, mégis úgy érezte, ismeri őt. Nem tudta, hihet-e neki, a mesének, amit előadott a származásáról, az életéről, mégis valamiért bizalmat érzett iránta. A férfinak társra volt szüksége, valakire, aki segít neki továbbvinni a munkáját, segít abban, hogy továbbra is el tudja látni a munkáját. Semmi máshoz nem értett, csak ahhoz, amit gyermekkor óta művelt, és most, hogy megöregedett, semmi másra nem számíthatott, csak hogy talál egy gyermeket, aki segít neki fenntartani a munkáját, és ezáltal azt az életszínvonalat, amit eddig elért. De vajon ez a lány alkalmas-e minderre. És vajon akarja-e majd, amire meg szeretné tanítani a férfi. Színészi képesség, erő, ügyesség, és ész. Erre volt szüksége, és Mala Strana úgy gondolta, Csengében mindez megtalálható, illetve fejleszhető. Ők ketten még sokra vihetik a szakmában, ha ők ketten valóban ketten lesznek. Egyelőre azonban van Mala Strana a tudásával és elképzelésével, s tőle függetlenül Csenge a tudatlanságával és az érzékelhető jó képességeivel.

Csenge próbálta betájolni magát, kitalálni hol lesz a konyha, a fürdő, a hálószoba. Mala Strana csatlakozott hozzá, hallgatta a csacsogását, végigjárta ő maga is a házat. A falak álltak, a tető kézen volt, a víz, villany, gáz rendben találtatott, csak a többi hiányzott. Mezítelenül álltak a téglák, árván csüngtek a villanyvezetékek, üresen kongott a fürdőszoba.

– Azért még van munka – jegyezte meg Csenge. – Kié lesz a ház?

– Az enyém – válaszolt a férfi és egy félig beszáradt malteres vödörre mutatott. – Meg tudod emelni?

– Naná! – válaszolt hetykén Csenge, megemelte, de a vödör nehéznek bizonyult számára. Mala Strana elmosolyodott és elárulta titkát.

– Holnaptól itt dolgozol!

– Én? Minek?

– Hogy erősödj, kedves, hogy képes legyél egy órát folyamatosan állni, hogy erős legyen a karod, elbírjon, ha fára mászol! Soroljam még?

– Lenne szíved egy gyenge lánnyal ilyen vödröket cipeltetni? – mutatott a beszáradt malterra Csenge.

– Szükséged van rá – bólintott a férfi.

– Vajon miért fogadok szót neked? – tűnődött Csenge.

– Ráadásul fiúként – fokozta Mala Strana a helyzetet. – Az unokaöcsémként mutatkozol be holnap az építésirányítónál, aztán mindent megteszel, amit mond!

– Babilonban érzem magam, nem értem mit zagyválsz – állította a lány. – Két napja sem ismerlek, azt sem tudod, ki vagyok, én sem tudom, te ki vagy, de mégis, olyan dolgokba vonsz be, ami neked fontos, én meg alig értek. Minek akarod ezt az egészet? Miért fontos neked, hogy fára másszak? Miért kell erősödjek? És én, mint férfi dolgozzak itt? – kérdően nézett a férfire, választ azonban nem kapott, így folytatta: – Én egy egyszerű lány vagyok. Férfinak öltözzek be és bűdös alakok között cipeljem a maltert, de miért?

– Hová lettek a szép szavak, és az illedelmes viselkedés? – bámult rá Mala Strana. A férfi most látta először kiborulni a lányt. Csenge valóban zaklatott lett, láthatóan semmit nem értett. Viszont most legalább nem attól rettegett, hogy a férfi el akarja adni, vagy női báját szeretné kihasználni.

– Egyszerűen nem veszel arra rá, hogy bűdös férfiak között töltssem az időmet! – közölte Csenge. A férfi elcsodálkozott ezen az újabb kijelentésén. Ez a lány évek óta szexuális szolgáltatásokat nyújt férfiakkal, attól viszont kiakad, hogy férfinak kell öltöznie és köztük izzadnia munka közben? Elemeshette volna most Mala Strana a kérdést és Csenge férfiakra alkotott téves elképzelését, de nem tette, a lényegre szorítkozott.

– Szépen megkérlek, tedd meg! Egyszerűen, muszáj – kérte. – Sokat fogsz tanulni belőle, erősödni fogsz, izmosabb leszel, javul az állóképességed. Csak pár napot kérek, maximum néhány hetet!

– Maltercipelésből?

– Cserébe megtanítalak úszni!

– Nincs üzlet, vízbe akarok halni – jelentett ki Csenge.

– Akkor elintézem neked, hogy legyen egy kész tavad, amibe belehalhatsz – alkudozott tovább a férfi.

– Találok egyet, ne aggódj, nélküled is – dacoskodott a lány, elfordult a férfitől, nézte a csupasz falakat. Mala Strana nem válaszolt, várt, várta, hogy a lány megértse, ehhez most ragaszkodik. Egyébként is meg kell tanulnia engedelmessé válni, szót fogadnia. Ez most jó lecke. És tudta, hogy Csenge képes arra, amire kéri. Bár szép alakja van, némi sminkkel, sötét, megfelelő ruhában el fogja tudni adni magát fiúnak. Csenge végre felé fordult:

– Lenne egy kérésed cserébe.

– Mondd, megteszem! – vágta rá a férfi azonnal.

– Hány nap lenne itt a robot?

– Néhány hét – mondta újra a férfi.

– Hét? – csodálkozott el Csenge, körbenézett. – Velem akarod felépíttetni, ezért csábítottál el?

– Mit kérsz érte cserébe?

– Fizesd ki az albérletemet egy évre előre.

– Ott ahol laktál? – csodálkozott Mala Strana. A lány tisztaságához, szépségéhez az a környék illett a legkevésbé. De látható volt, hogy Csengét nem ez érdekli most. – Ha ezzel biztonságban érzed magad, holnap átutaltatom a pénzt – ígérte a férfi.

Csenge elmosolyodott, bólintott. – Muszáj, hogy férfinek öltözzek?

– Meg tudod csinálni! Különben te fizetsz helyettem!

– Az albérletemet?

– A munkásokat – vágta rá Mala Strana. Aztán rájött, hogy talán nem kellett volna, a lány szemé elsötétült. – Hé, ez csak játék! – javított a helyzeten.

– Ne játssz velem, nem vagyok a játékbabád – kérte Csenge és otthagya a meztelen lakásban. Mala Strana utána sietett, félt, hogy Csenge elmegy. Nem ment, a kocsinál várt rá, viszont nem is szólt, nem is csicssergett többet. Rossz hangulatban töltötték el a vacsorájukat, Csenge tüntetőleg csak zöldséget evett.

– Remélhetem, hogy nem nyitod rám a gázt? – kérdezte lefekvés előtt Mala Strana.

– Tegnap nem vertél meg, így vannak esélyeid! – biztatta Csenge és bevonult a szobájába. Mackó lett megint az ágya, hozzábújt és egy jó órát forgolódott, mire elaludt.

Mala Strana éjfél körül ment be hozzá. Lehajolt az alvó lányhoz, megsimogatta az arcát, de az meg sem mozdult. A férfi felemelte a földről, óvatosan az ágyába fektette. Csenge épp csak megmozdult, fordult egyet és aludt tovább. Mala Strana nézte a lányt, hallgatta halk szuszogását, nézte szépen formált mellkasát, a hálóing alól kikandikáló vastag, férfias, izmos combját. Nézte, és rájött, hogy nem kívánja, már szereti a lányt. Szereti, mint az egykori kutyáját, szereti, mint gyermekkori legjobb barátját, szereti, mint szerette volna a gyermekét. Először gondolt erre, de ez a gondolat azonnal meg is nyugtatta. Végre tudta, hogy jól döntött, hogy sikerülni fog minden, amit eltervezett. Tudta, hogy Csenge egy nap meg fogja látogatni a hatyúkat etető öreg hasonmását. Plédet terített az alvó lányra, puszit lehelt a homlokára és rácsukra a szobaajtót.

5. fejezet

Mala Strana hajnalban mozgolódásra ébredt. Idegszájai megfeszültek, de azonnal le is nyugodtak. – Meg kell szoknom, hogy nem vagyok egyedül – gondolta és ismét elaludt. Két óra múlva, mikor felébredés után végigjárta a házat, meglepődött, mert egyedül volt a lakásban. Fél hetet mutatott az óra, Csenge azonban már nem volt otthon. Egy cetli várta, miszerint a lány elment, de az unokaöcs nemsokára megérkezik. Strana elmosolyodott a lány aktivitásán, a konyhában reggeli készítésébe kezdett az unokaöccse számára.

Pelyhedző szakállú, kócos, barna hajú suhanc csengetett. Mala Strana kinyitotta a bejárati ajtót és bámult rá. A srác fél kézzel az ajtófélfát támasztotta, nem szólt, hagyta, hogy a férfi felismerje, megismerje. Kockás, rövid ujjú inget viselt, keki színű térdnadrágot, baseballsapkát. Szeme sötétebb lett, férfiasabb, de Mala Strana nem tudta eldönteni honnan a változás, sminket nem látott a lányon. A srác megunt a némajátékot, nehéz léptekkel belépett a férfi mellett, a konyháig jutott, majd leült az egyik székre, előrehajolt, térdeire könyökölt. Megvárta a férfit, aki becsukva a bejárati ajtót, követte őt.

– Hánykor kezdődik a meló? – kérdezte a srác.

– Hova lett a hajad? – kérdezett vissza a férfi.

– Itt van – mutatott a srác a feje tetejére, a kócos, barna hajára. Mala Strana látta, de alig hitte, hogy mindez igaz. Viszont, mivel ő kérte, hogy fiú legyen, és azt meg is kapta, nem akadékoskodott tovább.

– Reggelizz, aztán mehetsz – mondta. Nézte, ahogy a srác végignéz rajta, enyhén gúnyosra húzza a száját, de nem szól, a konyhaasztal felé fordult. Zöldséget evett, figyelmen kívül hagyva a férfi által odakészített szendvicseket. Mala Strana végre ráismert Csengére.

– Isteni vagy! – közölte végül a véleményét.

– Reménykedek benne, hogy földi, de ezt hagyjuk. Hová kell mennem?

– Oda, ahol tegnap voltunk, megkeresed a munkavezetőt, elmondod, hogy az unokaöcsém vagy és beállsz dolgozni. Pénzt vett elő, elé tette:

– Vegyél belőle ételt, rendeset, és szórakozz istenien, de ne szakadj meg, szükséged lesz még a petefészkeidre! – ajánlotta nevetve, majd a telefonért nyúlt. Csenge hallotta, hogy telefonon megtárgyalja a férfi, hogy Peter nevű öcsikéje be fog futni még ma, a nap folyamán. Ezt célzásnak vette, magához vette a pénzt és otthagya a házat.

Este nyolckor ért haza. Mala Strana a számítógépe előtt ült a nappali sarkában, léptére felnézett. A lány még mindig tökéletes fiú volt, csak sokkal sápadtabb, mint reggel.

– Tudok betont keverni – közölte fáradt fűhangan, aztán eltűnt a szobája mélyén. Hosszú fürdőzés után lánymacskaként tért vissza. – Egy kicsikét meghaltam ma! – közölte és lerogyott a nappaliban. Mala Strana melléült, meghallgatta panaszait.

– Tiszta hólyag a kezem – kezdte a lány, mutatta is. – Holnap nem tudok megmozdulni az izomláztól, már persze, ha nem szakadt el az összes.

– Mondtam, hogy ne szakítsd meg magad!

– A munkavezető egy hóhér, és ráadásul aljas is! Szétkürtölte, hogy az unokaöcséd vagyok, a többiek meg végig cikiztek.

– És teszik tovább is, ha engeded! Gyere, egyél valamit, aztán irány az ágy.

– Nem ehetek, nincs mivel megemészteni – sóhajtott Csenge. – A gyomromnak is izomláza van, már persze ha van még gyomrom, és nem rókáztam ki a beleimet.

– Megmérgezték? – érdeklődött együtt érzően Strana.

– Pálinkával, erőssel, talán barackkal. Az első felest rád ittuk, a másikat a házadra, a harmadikat magunkra, de az azonnal visszajött!

– Leitattak? – nevetett a férfi.

– Nem sikerült nekik, fel sem szívódott, már jött is vissza. – sóhajtott a lány. – Aztán persze „kutya harapást szőrivel” alapon, kezdődött újra az egész a rókázásig befejezőleg. Délutánra végre magamhoz tértem, erre este újrakezdték. A buszt alig bírtam elviselni, nem is tudom, hogy kerültem haza. De most megyek aludni! – mondta és felállt. Az ágyáig botorkált, belezuhant. Mala Strana paradicsomlevet vitt neki, de hasztalan, Csenge úgy aludt, mint egy kisbaba.

Peter biztos volt benne, hogyha az első napot kibírja, a többi simán megy. Tévedett. Bár a rókázást mellőzte, a keze tovább égett, lyukasodott, izmai szakadoztak, szempillája kiakadt az állandó remegéstől a hangos ütések, szavak hallatán. De bírta, nem panaszkodott, sőt két nap múlva már arra is képes volt, hogy szétnézzen maga körül. A munkások végre nem cikizték, elfogadták, lassan értelmes szót is váltottak vele, már–már beleszóllhatott a társalgásba. Figyelte a férfiak beszédét. A kőművesek többet tudtak a politikáról, mint az illetékesek, reggelente kitértek a napi eseményekről, tudtak a közép–keleti viszonyokról, a világban történő eseményekről, jól összeveszték, ki hogy tudott. Később áttértek Európára, kitértek a délkeleti háborút, az albánokról több viccet tudtak, mint a skótokról. A háborúról általánosan egy véleményük volt, mint volt katonák, utálták és szidták mindenkit, aki fegyvert fogott a kezébe. Szóba került a fegyverviselés, a hírekben hallott gyermekgyilkosságok, és persze a föld alá káromkodták azokat a tizenhat éves srácokat, akik ámokfutást követtek el.

A végeredmény minden téma felvetése után szitokparádé volt, amiben próbáltál egymást felülmúlni. Márpedig tudták, első osztályúan adták elő a káromkodást, szitkozódást, a trágár szavakat. Ha az egyik elkezdte a másik rákontrázott, egész verseny alakult ki. Volt köztük, aki versben is tudott szitkozódni, a másinak gazdagabb volt a szókincse. Peter csak pislogott, aztán össze-rezzent, mikor a munkavezető rájuk ordított, hogy ne pofázzanak, folyjon a munka. A kőművesek azonban nem is törődtek vele, Hajcsárnak nevezték a halott–kék szemű fazont. Volt saját fő-

nőkük, a Mester.

Az idősödő, kopaszodó nagydarab ember csak néha szólalt meg, de akkor mindenki rá figyelt. Őt nem zavarta a napi politizálás, ha ment a munka. Úgy dolgozott, mint a sebész a műtőben. Csak annyit mondott: – Maltert! – és ugrott az illetékes. Keze alá dolgoztak, összeszokott csapatot irányított. Peter jól látta, hogy a Mester érti és szereti is a munkáját. Gyors volt és precíz, nem hagyta, hogy munkásai hanyag, trehány munkát végezzenek. Ő adta ki az ebédidőt, kegyetlenül rászólt a munkására, ha ellógott, lustálkodott, netán sokat húzott volna a pálinkából. Petert is azonnal tanította, az első naptól kezdve irányította, és nem engedte meg, hogy többet pihenjen, mint a többiek. Nem adott neki nehéz feladatot, de a fiatal gyerek meg is elégedett a sóder lapátolásával vagy a cementes vödör cipelésével.

Ebéd után a társaság témát váltott és persze a politika után a másik lényeges dologra, a nőkre terelődött a szó. A társaság egyetlen nőtlen tagja büszkén mesélt legutóbbi nőjéről, a többiek meg nevettek rajta. Peter is vigyorgott, hisz a férfi, aki „Don Huan”-nak kiáltotta ki magát, egy ötven év körüli, pocakos, kopaszodó emberke volt és bár erejéről mindenkit meggyőzött, mikor három teli vödört cipelt egyszerre, mégsem hitték el neki, hogy a nők bomlanának utána. Persze az előadása felpeszdtette az életet, a többiek rákontráztak, kibeszélték az asszonyt, a házisárkányt, a nőt. Egymás között voltak, nem titkolóztak, sőt képtelen szövegekkel kábították egymást. A Mester egy idő után megunt, „ugorjunk egy témát!” utasítással elhallgattatta a társaságot. De a kintiek, akik a betont keverték az udvaron, kitárgyalták, hogy bizony a Mesternek egy szava sem lehet, testes, de rendes asszonnyal áldotta meg őt az ég, mi több, az asszony most várja a hetedik gyereket. Peter a következő vödör becipelése után megnézte magának a hatgyermekes boldog családapát. Mackókülseje és kopaszága ellenére is irigyelte a gyerekeit. Eszébe jutott az az idő, mikor gyermekkorában egy családról álmodott, egy normális anyáról, aki otthonná teszi a hideg lakást, egy apáról, aki vacsorára ér haza a munkából, együtt ül asztalhoz a gyerekekkel, beszélget velük, majd meghallgatja őket, mesét mond, ágyba fekteti gyermekeit, végül jó éjt puszival altatja el őket. Sokszor megjelent ez a kép azt követően, hogy örökbe fogadta az eszement házaspár. Akkor még nem tudta, hogy új szülei, akiket azonnal anyunak–apunak kellett szólítania, nem normális emberek, akkor még remélte, hogy valóban anyát és apát kapott. Később elfakult az álom, próbált túlélni, és letett arról, hogy valaha, valaki normálisan viselkedik vele. A társaság már hangos szóval szidta a meteorológusokat a meleg miatt, az ózón lyukról tárgyaltak és hajtogatták a magukét, miszerint egyesek szerint Isten büntetése, mások szerint az emberiség maga alatt vágja a fát, mikor Peternek eszébe jutott az éjszaka. Csak kábán, de emlékezett arra, hogy Mala Strana az ágyába fektette őt Maci öléből és arra is, hogy esti puszt kapott a homlokára.

– Apára találtam vagy örültem? – gondolkozott el a lány, mikor a mellette lévő munkás a lába előtti vödörbe dobta a kalapácsát. A zajra megrezzent, felpislogott a férfira.

– Ébresztő, még nem ment le a nap! – szólt rá a kalapácsvető, és Peter kezébe nyomta a lapátot.

Mala Strana vacsorával várt rá. Csenge a zuhany alatt magához tért, már– már úgy érezte képes lesz legalább megvacsorázni. A férfi értékelte ezt, hisz húst sütött maguknak, eldugta, vagy kidobta az összes zöldséget, így Csenge nem válogathatott. Viszont mesélt, már amiről azt gondolta, hogy nem pletyka. Beszámolt a boldog családapáról és a körülöttük folyó ózonpusztulásról, amiről eddig sejtelve sem volt. Mala Strana hallgatta, majd ágyba dugta. Csenge azonnal elaludt.

6. fejezet

Csendes munkanapok következtek Peter életében. Remélte, hogy a férfi által beígért megerősödése hamarosan bekövetkezik, különben szakadozó izmokkal él tovább. Esténként beesett a

zuhany alá, Csengévé vált, evett, majd aludt. Mala Strana kezdett aggódni érte, de mire eljutott addig, hogy felhagyjon a lány kiképzésével Csenge megerősödött. Hazaérkezés után beszélgetni is képes volt, időben feküdt le, sőt félő volt, hogy megint előkerül a már–már feledésbe merült elalvás előtti egyórás forgolódás, talán a rossz álmok újra rátörnek. Feleslegesen félt, egy időre a Mester elintézte neki az általános kimerülést. Egy este még arra sem volt ereje, hogy átváltozzon Csengévé, lerogyott a férfi mellé és félájultan beszámolt a napról:

– Egész nap áramszünet volt! Kézzel kevertük a maltert, a Mester úgy hajtott minket, mintha az élete függne attól, hogy ma befejezi-e a vakolást vagy sem. Kiakadt a derekam, nem tudok többé mozdulni – nyávogta.

– Feküdj le a földre! – ajánlotta Mala Strana és arrébb toltta az asztalt, hogy helyet csináljon a lánynak.

– Pont most jött rád? – kérdezte Csenge mozdulatlanul. Az is fáj, ha felnézett a férfire.

– Hasra feküdj – szólt rá a férfi.

– Olyan módon utálok, olyan állati – alkudozott Csenge, de végül is megmozdult. Mala Strana ráült a lány fenekére és masszírozni kezdte a derekát.

– Meghalok! – nyögte Csenge.

– Egy csepp vizet sem látok, nincs esélyed – nyugtatta a férfi, miközben kezelésbe vette a lány fáradt hátizmait. Csenge egy ideig nyöszörgött, aztán szótlanul túrt. Mala Strana elfáradt, felállt, de Csenge nem tiltakozott; mélyen aludt a szőnyegen.

Peter lassan beleszokott a munkába, végre boldogan jelentette, hogy már maltert is tud keverni, mi több, fél kézzel elbírja a teli vödört. Figyelt a társalgásra, mintha iskolába lett volna, történelemóra közepén. A mester is megszólalt néha, felvetették a jövőt, s ha már itt tartottak, közbeszólaltatták Notredamus jóslatait. Összevesztek egy–egy jóslaton. Peter csodálkozott, hogy a személyeken és történések helyszínén veszekedtek, találgattak, a jóslat valódiságán nem. Kézpénznek vették a jó pár éves versezetet, kérdésére meg is indokolták válaszukat, példákkal illusztrálták az igazságot. Veszekedtek egy–egy évszámon, de a lényegnél kitarítottak: minden megvalósul. És akkor hiába a politika! Peter csodálkozott azon, hogy kőműves társai milyen mélységekig ismerik a politika résztvevőit. A téma, talán ekkor először, kitarított estig, még a buszmegállóban is vitatkoztak, miközben Peter az utolsó féldecit próbálta magában tartani. A mester ismét felajánlotta rozzant kocsiját, ő azzal járt dolgozni, a többiek busszal, bár állítólag Don Huant Ford pick-up várta a garázsába, azonban nem használta, az csak a meghódítandó hölgyeknek volt fenntartva. Peter most is visszautasította a mestert, hiszen a buszon is alig tudta egyben tartani gyomrát, hát még az autóban!

Mala Strana meglepetéssel várta, a konyhába vezette, csuprot tett elé.

– Idd meg! – szólította fel a már frissen zuhanyzott, ébredező–éledező lányt. Csenge belekortyolt a pohár tartalmába, majd nyelt egy nagyot, hogy az a valami le is csússzon.

– Mi ez? – kérdezte a teljes siker után.

– Bocitej! – közölte Mala Strana. – Igazi, nem bolti. Ettől visszanyered az erődöt, erős leszél és életképes. Azt hittem örülsz neki!

– Örülök, csak még nem tudom kimutatni – bólogatott meggyőzően a lány, és a csuporba nézett. – Azt mondod, tehenet fejtél a kedvemért?

– Úgy nézek én ki? Egy asszony fejte, én meg megvettem a piacon.

– Vetted? – kérdezte kérkedve a lány. Remélte faggatásaival elodázhathja a következő adag bocitej elfogyasztását.

– Mit gondoltál, lopom?

– Hát, valahogy neked is élned kell – vélte.

– Na és ha loptam volna, nem lenne jó? – kérdezte felháborodottan Mala Strana.

– Annál finomabb! – mosolygott Csenge és egy húzásra bevágta a pohár tartalmát. – Csak ne utálnám a tejet – tette hozzá, de a férfi nem akarta meghallani, a hűtőhöz lépett, újra teletöltötte a poharát.

– Visszaadja az erődöt! – biztatta.

– Szerintem magától is visszajön – próbálkozott Csenge, de lehetetlen volt. Mala Strana elvárta, hogy betejeljen, hát engedelmeskedett. Aztán erejéhez mérten felpattant és a mosogatóba ejtette a poharát, tudta, többet nem bírna inni.

– Szükséged lesz az erődre, holnapra programunk van – szólt utána a férfi.

– Hegyet mászunk? – kérdezte fáradtan Csenge lerogyva a nappali szék–fotel–kitudjamilyébe. Hintázott a vékony szárú csövön, miközben a férfit figyelte, aki egy dobozt tett az ölébe. Mala Strana nem szólt, Csenge bontogatni kezdett. Halványpiros kisestélyi ruha került elő a papírok közül és egy színházi meghívó. Csenge magához tért a szép anyag láttán, felpattant, maga elé tette a ruhát és a tükör elé szaladt.

– Sose voltam színházba! – lelkesedett Csenge, majd nevetve a férfire nézett. – Mi az Higgins professzor, megfelelek az első vizsgán? – kérdezte, mivel a férfi nem értette szavalni kezdett: – „Lenn délen, meseszép éjen, édes édent remélsz!”

– Nagyon szépen beszélsz – bólintott a férfi nevetve. Csenge maga elé kapta újra a ruhát, táncra kérte, körbe forogta a szobát és énekelte az egyetlen sort, amire emlékezett a filmből. A férfi egy ideig csodálta, aztán csak ennyit mondott: – Te nem tudsz táncolni!

– Azt vedd észre, hogy énekelni tudok – szidta Csenge. Mala Strana zenét tett fel, Csenge elfogadta a kihívást, a felé forduló kézre tette sajátját és táncolni kezdett a férfivel. A CD lassú keringőt szolgáltatott, a ruha a földre került, a pár körül táncolta. Csenge repült, lépett, táncolt, és bár fogalma sem volt hogyan, a férfi vezette. A következő keringőt is végigtáncolták, aztán mindet, amíg csak a lemezjátszó bírta. A szerkezetet azonban féltetni nem kellett, önműködően cserélt lemezt, rock and rollra váltott, Mala Strana forgatta a lányt, majd lassú blues következett, Mala Strana bemutatta az igazi elegáns lassút a lány által ismert „bújjunk össze és fogdossuk egymást” tánc helyett. Végül kidőlt a CD–lejátszó, Mala Strana ágyba forgatta partnerét.

– Csodálatos vagy – ismerte el a férfi és homlokon csókolta választottját. Csenge nem lett béka, viszont álmotündérré változott; mire a férfi bezárta a szoba ajtaját, mosolyogva elaludt. Strana a kisszobába vitte a földre ejtett ruhát, hozzá az általa vásárolt kellékeket, amit a lány fel sem bontott. Egy apró papírt helyezett a csomagra:

– Szeretném, ha ma este delnővé változnál! – kérte a pár sor a csomagokon pihenve, arra várva, hogy Csenge elolvassa. A pincén keresztül hagyta el a lakást. Jó ideig kóborolt a város utcáin, várta, hogy sötétedjen, delikvense elaludjon. Mikor elért a kiszemelt házig halkán csúszott keresztül a kerítésen. Ismerte a járást, volt már itt. Egyszer, mint vendég, többször, mint nem az. A tulaj olyan riasztóval szerelte fel a lakását és a kincseit, amelyet még a világ nem látott, sajtószenzáció lett belőle. Mala Strana nem bírta kikerülni a kihívást, az új szerkezet vonzotta, hívta, várta. Bár nem volt megbízatása, elment, megismerkedett a csodával, a védelmi rendszerrel. Nem volt akkora kunszt, mint ahogy a lapok reklámozták, bár jól összerakott szerkezet volt, Mala Strana percekig izzadt a jutalmáért. Végül győzött, beléphetett a szentélybe anélkül, hogy a riasztó a helyszínen vagy a rendőrörsön megszólalt volna. Végigjárta a házat, megnézte a kliens alvó alakját, aztán elhagyta a lakást. Majd újra és újra visszajött, hogy próbára tegye magát, tudását, öregségét anélkül, hogy bárki is sejtette volna, mit tesz. Most viszont pont erre a házra kapott megbízatást, bár csak egy apró ikonért kellett bejönnie. A csoda–védő rendszer már ismerősen üdvözölte, Mala Strana megtárgyalta vele, hogy pihenjen kicsikét, majd újra birtokba vette a házat. Tudta hol a kép, emlékezett rá, mint mindenre, amit már egyszer látott. Magához vette, visszaadta a riasztó szabadságát és hazasietett. Csenge már nem mosolygott álmában, ágyneműjét, lepedőjét összegyűrte a rossz álmom.

– Adj már neki egy kis nyugalmat! – kérte Mala Strana a kezében lévő ikontól és a lány mel-

letti kis asztalra tette. Lezuhanyozott, majd visszatért az aranyba foglalt szenthez.

– Remélem sikerült, mert nincs több lehetőség! – tárgyalta meg a keretezett képpel, a szobájába vitte és a szekrényajtóba rejtett kis fiókba süllyesztette.

Mala Strana frakkban várta, hogy delnője kilépjen az ajtón és szépségével megfagyassza körülötte a levegőt. Már persze, ha egyáltalán megjelenik, ha végül is rászánja magát és felöltözik. A férfi kételkedett abban is, hogy a lány engedelmeskedik neki. Pedig reggel még minden jól kezdődött, Csenge végre fél nyolcig aludt, majd nagy örömmel állt neki kibontani a dobozokat. Persze azonnal próbálni is kezdett, magára kapta a ruhát, fejére rakta a parókát, belebújt a túsarkú cipőbe. Borzasztóan nézett ki. Mala Strana nem mondta, de feladta az eddigi reményét, miszerint a lány zseniális színésznő, rejtett képességű sminkmester. Reggel egy csitri volt a nagy ruhában. A férfi azonban nem szólt, inkább arról kezdett beszélni, mit is vár el a lánytól az esti opera alatt. Csak két mondatot mondott, miszerint kacérkodjon a férfiakkal és szerezzen be minél több meghívót, névjegykártyát. Csenge kiborult. Nem sírt, de kiabált, veszekedett, épp csak nem verekedett. Kikérte magának, hogy a férfi egyszerű prostinak akarja őt használni, kijelentette, hogy soha többé és senkinek nem fog strihelni. Mala Strana persze nyugtatta kedves szóval, kérlelte szép szavakkal, magyarázott neki, aztán ő is kiabált. Csenge az ebéd készítésénél felhasználta, a paradicsom szeletelésétől már amúgy is piros mintás nagy késsel védekezett, majd fenyegetőzött. Végül lenyugodtak, a kés visszatért a zöldségekhez, Csenge felszolgált a általa celebrált ebédet. Az eddig kizárólag hűsevő férfi hősiesen állt neki, hogy kedvébe járjon a lánynak, aztán a második falattól belátta, hogy Csenge tud főzni, még ha mást nem is használ fel hozzá, csak imádott vegetációit. Csenge látva, hogy a férfi feláldozza magát, megbékélt, a délutánt anélkül vészelték át, hogy újra előkerült volna a nagy kés vagy az esti téma. Helyette tanultak. Mala Strának legalábbis az volt a célja, hogy megtanítsa Csengét néhány szerinte fontos dologra. A lány játéknak fogta fel, hogy a férfi papírokon festményeket idéz, megmutatja, hány féle módon lehet egy kompozíciót elhelyezni, hogyan lehet egy grafitrajzon árnyékot, színt keverni, megmutatja, mit neveznek egyáltalán festménynek, mi a rézkarc, mi a freskó, mi az ikon. Eljátszadoztak azon az egyszerű kérdésen, hogy mit neveznek karperecnek, karláncnak, nyakláncnak, medálnak, brossnak. A lány egyetlen pontos válasza az volt, hogy tudta mi a különbség az arany és az ezüst között, de azt már nem hitte el, hogy létezik fehér arany is, ami épp olyan színű, mint az ezüst, csak arany, ritkaság, tehát értékes. Mindez számára idegen volt, mint mondta egy fél nyaklánc sem volt még, gyűrűt pedig gyermekkorában egy utcafűtől kapott, de az is csak rézkarika volt. Aztán elvonult öltözni, ez épp két órája volt.

Mala Strana az ajtajához lépett, hallgatózott. Csak annyit akart tudni, hogy van-e értelme a várakozásnak, a lány felveszi el a ruhát, néz-e úgy ki, hogy el merjen menni vele az operába. A szobából azonban egyetlen hang, moccanás, ruhasuhanás sem hallatszott ki. Mégis bizakodott, a telefonhoz lépett és taxit rendelt.

Csenge a szobájában állt a tükör előtt. Mozdulatlanul nézte tükörképét, de nem ismert rá. Másfél órájába került, hogy a smink, a ruha, és a paróka segítségével kicserélje személyiségét, delnővé alakulhasson, ahogy azt a férfi kérte tőle. A művelet sikerült, ismeretlen nő nézett vele szembe vissza rá. Már-már elégedett is lehetett volna magával, ha nem érezte volna, hogy nem csak a külseje, a belsője sem találja önmagát. Hiába próbálta felvenni a ruhához való stílust, a hangnemet, egy értelmes mondat sem jutott eszébe, halvány vágyat sem érzett arra, hogy delnő lehessen. Visszagondolt gyermekkorára. Arra, hogy mindig jó akart lenni. Jó akart lenni az árvaházban, hogy hamar szerető szülőkre találjon, aztán nálunk még jobban jó akart lenni. Mikor rájött, hogy jóként nem éli túl az aberrált nevelőit, rossz lett. Akarattal lett rossz, kereste a lehetőséget, hogy megszabaduljon az örültektől, akarattal tette a patkánymérget az ételükbe, gyűjtotta fel a lakást. Aztán újra jó akart lenni, hogy barátokat találjon, hogy tanulhasson, hogy felnőhessen. Társai azonban megtudták, hogy „felvilágosult” lánnyal állnak szemben, tanácsot kértek mi-

ként kell csinálni, hogy jó legyen, virslit dugdostak magukba és élvezkedtek Csenge szeme láttára, kérdezték így kell-e, akarták, hogy megmutassa nekik milyen is az a bizonyos gyönyör. Csenge menekült, így megharagudtak rá, bántani kezdték, verték, éjszaka mellé feküdtek, kényszerítették, hogy beszéljen a múltáról, tegye amit vele tettek a nevelői. Csenge napokig, talán hetekig is túrt, aztán feladta a jóra irányuló ambícióit. Rossz lett, védekezni kezdett, visszaütött, eltört egy-két kart, betört néhány orrot, jó néhány kék sebet okozott. Úgy érezte, összefogott ellene a világ. A lányok közösen verték, az apácák állandóan szidták, ötórás térdepelésre, ötszáz „Miatyánkra” ítélték. Csenge elszökött, és úgy döntött jó lesz. Munkát keresett, nem talált. Éhezni kezdett, fázni, aztán ismét feladta jóságát, utcalánynak állt, már-már jól élt, ha nem is boldogan.

Aztán jött Mala Strana. Rosszat várt, jót kapott, egy cseppnyi reményt, hogy talán most, végre most jóvá válhat. De reggel megértette, hogy nem. Bár eljutott a füléig a férfi minden szava, nem hitt neki. Azt gondolta, amit tapasztalt: hogy a világ rossz, az ember kegyetlen, a férfiak csak kihasználják őt. Mit csináljak? – kérdezte a szemben álló delnőtől, de az csak vigyorgott rá. Most kérdezed? Most, mikor már felöltöttél magadra, engedted, hogy kiszabaduljak a lelked sötétjéből? Most, mikor már itt laksz, tőle függsz, érte lélegzel. Légy az övé, vagy menj vissza az utcára! – tanácsolta a delnő és hangosan kacagott.

Csenge döntött, odaadja a lelkét a férfinak, akár rossz, akár jó útra tereli is őt.

Kilépett az ajtón. Mala Strana majdnem leesett a székről. Csenge látta, hogyha nem lenne olyan modern vacak az az ülővalami, valóban leesett volna, így csak lógott a szélén, szeme az előtte álló látványon csüngött. Hagyta, hadd nézze. Aztán megmutatta magát hátulról is, körbetáncolta a nappalit. Mala Strana nem győzött bámulni. A reggeli lötyögős ruha megtelt étellel, a vörös paróka hozzánőtt a fejhez, álomszerű könnyedséggel feltűzve simult hozzá néhány elkalandozott tinccsel még kacérabbá téve az amúgy is felfedezhetetlen arcot. A delnő épp a húszas végei felé járhatott, kékes-zöld szeme előtt csodahosszú, kívánatos szempillák sepregettek, néhány apró szeplő kedvesítette a naptól vöröses-barnásra pirult arcot, a telt, vörösbarna száját. Épp, ahogy kérte, épp, ahogy elképzelte. A múlt árnya egy pillanatra visszatért, de elhessegette és az előtte lévő szépségre koncentrált.

Felállt a fotelból. A lány elé lépve csodálta, bár még csak az arc elemzéséig jutott. Azt már alig volt képes felfogni, hogy a delnő ruhája úgy feszült a testéhez, mintha hozzá, vagy talán rajta nőtt volna, elárulva mindent, amit csak egy női test képes elmondani egy férfinak, aki épp átöleli a derekát. Mala Strana megtette és varázslatba esett, zenét hallott, keringőre lépett, vitte magával partnerét. Agya egyik kicsi zugába felfedezte, hogy az esti tanulásból a kislány semmit nem felejtett, hogy könnyedén követi felvéve nem csak a nem hallatszó ritmust, a delnő szerepét is.

A taxi dudálása térítette magához.

– Ha azt mondom, hogy gyönyörű vagy semmit nem mondtam! – szólalt meg végre a férfi. – Ha tetszik, lehetnél Miss Chaterina Darchy!

– Ha választhatok, lady Margharet lennék!

– Angliából?

– Legyen, bár Iránról többet tudok! – alkudozott.

– Oda mentél férjhez! – rögtönzött Mala Strana.

– De elszöktem a gaz rabszolgatartótól! – fűzte tovább a mesét Lady Margharet. Mala Strana rábólintott és kifelé mutatott:

– Nem kívánom, de el kell, hogy engedjelek, vár a taxi és az opera! – mondta és kivezette a lányt a lakásból. Baleset nélkül értek az operába, bár a taxis többet nézte a visszapillantó tükörben az utasát, mint az utat. Épp hogy időben érkeztek. Strana felvezette a lányt az első emeleti páholyukig, miközben bemutatta az opera szépségét. Volt mit, hisz társnője még sosem járt hasonló helyen, még csak egyszerű színházban sem, hát még olyanban, melynek első emeltén cso-

bogott a szökőkút, falait híres festmények díszítették, kristálylámpák fénylettek csak azért, hogy utat mutassanak a rózsagyökér–parkettával és bíbormárvánnyal körülvelt bárhoz, ahol elegáns pincérek szolgálták fel a szünetekben italra vágyó vendégeket. Lady Margharet nem tudott szólni. Ahogy nemrég Mala Strana vesztette el a hangját az ő szépségétől, most a lady járt ugyanígy. Körülöttük hölgyek suhogtak, szebbnél pompázatosabb estélyikbe vonultak fel, férfiak illatozva, fényesre zselézett hajjal bókkoltak a látványnak, de ő fel sem fogta, ki van körülötte. Bámult, ahogy illik, vagy talán itt nem is illik? Magához tért, kísérőjéhez fordult.

– Szívesen innék egy pohár pezsgőt! – kérte, és alig hogy elhagyta száját a mondat, a pincér előttük állt, tálcával, két pohár pezsgővel.

– Az első pohár mindig az opera ajándéka, a többi viszont veszett drága, úgyhogy inkább melldőzd! – súgta Strana és alig észrevehetően a felé mosolygó társágra mutatott. – Ne beszélj sokat, ha lehet, az se legyen nagyon gyerekes! – kérte, majd a száját épp csak elhúzó lányra vigyorgott. – Kész vagy? – kérdezte és a kiszemelt társaság közepére vezette hölgységét. Nem telt el sok idő és a nő szépsége magával ragadta a férfiak figyelmét. Lady Margharet fehér kesztyűjébe bújtatott kezéért versengtek a férfiak, ki lehelhetné rá hamarabb tiszteletteljes csókját. A lány mindenkinek engedte, próbálta megjegyezni a neveket, kedves mosolyt küldött az asszonyok felé, megdicsérte a mellette álló hölgy ruháját. Pillanatok alatt meghódította az irigyléstől sápatag asszonyokat, beszédbe elegyedett velük a ruhák útján, rátértek a nehéz munkával készült frizurákra, s ő nem árulta el, hogy ezer csatt van a hajában ahhoz, hogy ennyire könnyedének és szépnek látszódjon. Az urak pezsgőt hoztak a hölgyeknek, próbáltak az asszonyaik által kisajátított démoni szépségű hölgyhöz közelebb kerülni. Pezsgőért lehetett, Lady Margharet, bár sosem ivott még, már imádta is a gyöngyöző italt, s mivel látta, hogy a többi hölgy is önti magába, ő sem kicsinyeskedett. Mala Strana eltűnt mellőle, a hölgyek folyamatosan beszéltek körülötte, megérintették a ruháját, hogy nem varázsfonalból készült-e a meseestélyi. Végre csengettek. Egyet, kettőt, hármat. Mala Strana kiszabadította a ladyt az embergyűrűből, bekísérte páholyukig.

– Mondd, hogy nem ittrad le magad! – kérte.

– Szilvapálinkával edzettem a gyomrom – közölte a Lady és tiszta szemmel rákacsintott a férfirra.

– Frászt hoztad rám! – közölte Mala Strana nem túl prózain, aztán távcsövet, rövid tartalom és színészbemutatót nyújtott át a lánynak. Margharet a pótszemmel végigpásztázta az előtte és felette becsüngő óriási csillárt.

– Ha ez mind igazi, szuper milliomos a tulaj.

– A tulaj az állam és ez mind hamis! – mutatott előre Mala Strana, aztán maguk mögé is. – És az ott kint is! Pont olyan hamis, mint te vagy én, vagy ők – mutatott körbe a páholyban ülőkre, – de épp ez a szép benne! Ami valós, az ott van lenn és ott fenn: mutatta a két irányt; le a földszinti ülésekre, ahol öltönyös – kosztümös átlagemberek ültek és fel, a második emeleti gazdagabb, de még tisztességes polgárookra, majd a még magasabban ülő, karzati helyekre. Csenge egy percig elgondolkozott azon, hogyha normális szülők vették volna örökbe, most lent ülhetne. De mivel nem voltak azok, nem is ülhetne sehol, legfeljebb fenn a karzaton. Mégiscsak jó helyen vagyok! – döntött és visszaváltozott Lady Marghareté. Megkukucsálgatta a messzelátóval a zenekari árkot, az előttük logó nehéz vörös függönyt, a mellettük lévő páholyokban ülő, magukat legyező hölgyeket, az urakat, akik visszamosolyogtak rá.

Elsötétedett a terem, zene szólalt meg a mély árokból, emelkedni kezdett a nehéz függöny, megelevenedett a színpad. Kihalt, középkori városrész terült el a szemük előtt, majd két fiatal közeledett. Suttogva énekeltek, magyaráztak, szerették egymást. Margharet figyelt, érteni akart. Az események hirtelen felgyorsultak, néhány figura futkározott a színpadon, a fiatalok egyre hangosabban énekeltek, Margharet egyre kevesebbet értett mindebből. Várta, hogy valaki megszólaljon emberi nyelven. Hiába várt. Újabb és újabb szereplők jöttek, a zene és az ária egyre hangsúlyosabb lett, egyre gyorsabban futkároztak, a női főszereplő lassan már csak magas „c”-ben járt,

Margharet mégsem értett semmit. Mellette Mala Strana figyelmesen nézte az eseményeket, láthatóan élvezte, mi több értette azt, ami előtte folyik, történik. Iszonyatos dobpergésre riadt fel az eddig szopránban ellankadt közönség, mély basszus vette át a szót, ordítva énekelt, kiabált, veszekedett, majd előkerült a kard. A pengék összecsörrenését követte a zene, a szoprán éneke. Végül a gyenge tenor kidőlt. Mellkasába a basszus kardjával még elénekelt baljós titkát szoprán szerelmének, aztán végkép kimúlt, mozdulatlan maradt. Lady Margharet a kukkolóval figyelte mozog-e, vagy sem, gyerekes kíváncsiság lett úrrá rajta, hogy lássa, folyik a vére. Csalódott volt, a tenor-halott pislogott. De a szoprán ezt nem vette észre, siratta kedvesét, hátborzongató hangokat kapott elő, majd még magasabbra tévedt, Margharet hitt benne, hogy megsüketül. Végre elcsendesedett, ráborult kedvesére, csak a kórus zúgott még, az viszont kitartóan. Margharet várta, hogy mikor ugrik fel a szoprán orvosért kiabálva, hisz most aztán így, ráborulva kedvesére, igazán hallania kellett a szíve dobogását. Nem tette, a brokátfüggöny zuhant alá, a kitörő taps elnémította szegény kórust.

– Gyönyörű! – mondta megilletődve Mala Strana, felállt és tapsolni kezdett.

– Az! – bólított megszedülve Margharet, bár fogalma sem volt arról mi a gyönyörű és mi történt az elmúlt háromnegyed órában. Strana a közönséggel együtt pirosra verte a tenyerét.

– Jól vagy? – fordult a lányhoz, majd elnevette magát. – Nem olvastad el a tartalmat?

– Gondoltam, ha nézem, hogy mi folyik odalenn, megértem, de be kell vallanom, tudatlan maradtam!

– A szünet végén olvasgass, de most gyere, munkánk van – ajánlotta a férfi és kísérté a delnőjét. Nem rendelt pezsgőt, kaptak, újra megjelent az embergyűrű körülöttük, a lány öröme azonban vékonyabban, főleg férfiak maradtak a bámulói. Valóban bámulták annyira, hogy végül a lady került zavarba, beszélni kezdett. Az előbb látott felvonást elemezte volna, de a társasága idő közben magához tért, tüneményéről kérdezték. Lady Margharet nem kímélte őket, elmondta a nemrég kreált mesét, bár kihagyta a gonosz férjet, későbbi időkre tartalékolta. Arról beszélt, milyen politikai légkör volt Iránban, hogyan sikerült kimenekülnie az országból. Rátért Amerika és Irán viszonyára, és mire idáig eljutott, tudta, hogy otthon van a témában, a kőművesektől felvilágosulva ecsetelte az iráni polgárság sorsát.

– Ó! – sóhajtották egyszerre a férfiak.

Ezután jött a politikai vezetés kérdése, majd a béketárgyalások kudarcai.

– Ó! – csodálkoztak a férfiak. A lady végre meglátta Mala Stranát. Ő a hölgyeket bolondította, udvarolt és nevetett, sejtetve, hogy az elkövetkező napokban nem lesz szüksége kétszáz dolláros prostikra.

Lady Margharet az amerikai politikát kezdte ecsetelni, az elnök mondatait ismételte a Mestertől, majd Smidt véleményét, aki az építkezés közepén lapátjára könyökölve elemezte a jelenlegi béketárgyalások menetét, rátért az elnök kínai látogatására, majd a kommunistákra.

– Ó! – szörnyülködtek a férfiak Afganisztán sorsán. Lady Margharet abbahagyta a politizálást, nagyot szusszant.

– Uraim, kérem hagyjuk ezt a témát, ne beszéljenek nekem ezekről a szörnyűségekről! – kérte az eddig is szótlán társaságot, valaki pezsgőt hozott, megkérdezték, most hol lakik. Az első eszébe jutott hotelt nevezte meg, persze nem felejtette el, kedves barátjának – Mala Stranának – a segítségét sem megemlíteni. Ecsetelte mennyire szép itt a világ, mennyire vágyott már erre a békére, a nyugodt, biztonságos életre. Többet és szebbet nem tudott kitalálni, mikor végre az egyik zselézett hajú illatpingvinnek eszébe jutott, hogy segíthetne a pihenésben. Névjegyet nyújtott át, meghívta egy szerény kis vacsorára, szombatra. A következő meghívó hétköznapra szólt, irodalmi társalgás címén, a többire a Lady már nem tudott figyelni. Mala Strana előkerült, begyűjtött helyette minden kártyát, néhány meghívást azonnal elfogadott, néhányra azt mondta: talán, ha lesz még idejük rá. A három csengetés felszabadítóként hatott, Mala Strana elégedetten kísérté a páholyukba a hölgyét.

– Honnan szedted ezt a sok halandzsát? – kérdezte már kettős csendességükben.

– Minden igaz, kőműves politika! – jelentette ki a Lady és elővette a kis füzetet. Épp el tudta olvasni az opera pár mondatos tartalmát, mikor felsikított a szoprán. Térdre borulva könyörgött a basszusnak, aztán mivel ez nem hatott, kiabált, majd imádkozni kezdett. Egyre hangosabban szedte énekbe imája szavait, végül elhalt, mint nemrég a szeretője. A kórus gyászdal énekelt, a basszus bele-beledörgött, az égből konfettizápor hullt alá. Lady Margharet annyira figyelt a szavakra, reménykedve, hogy talán egyet–egyed csak megért, hogy bevette a konfettizáport. Csak úgy, mint az átlagnép odalenn, akire hullt. Egy kopaszodó öltönyös azonban a záporra ébredt fel, megrázkódott és rájött, hogy pop-corn hullt alá a nyakába. Idegesen tekergette a nyakát felfelé, Margharet követte tekintetét. Odafenn diákok röhögtek, újabb záport zúdíttak lefelé, célpontként használva a csillogó fejet.

– Botrány lesz! – vigyorgott a Lady, nézte, ahogy a kopasz felugrik, felfelé mutogatja még első emeleti magaslattól sem apró öklét. Nem lett botrány, de konfetti sem hullt többet. Közben a basszus marcangolta önmagát hitvese teteme felett, bár a Lady megleste – ez a tetem is élt. Végül döntött az egyetlen túlélő, kardjába dőlt, elfeküdt. A kórus maradt az egyetlen épp hang, siratta a három szerelme, gyászolt, akárcsak a közönség. Néma csendben ment le a függöny. A pillanatnyi szünetet az első emeleti hölgyek szemük törölgetésére használták fel, a földszint könnyezett, az emelet röhögött. Mala Strana meghatódva állt fel, majd tapsolni kezdett. Az első emelet követte tettét, aztán a teljes közönség, végül az operaház falai is. Minden tapsolt vagy azt visszhangozta. A feltámadott színészek egymás kezét fogva jöttek ki háromszor a függöny mögül. Aztán egyesével, majd ismét mindhárman, végül megunták. Mala Strana Ladyjére nézett.

– Dögunalmas volt – jelentett ki azonnal a tekintettel kérdezett hölgy. Társa megrökönnyödött, hisz az ő szeme könnyezett.

– Neked nincsenek érzelmeid – csodálkozott.

– Gyűlölni jól tudok – nyugtatta meg a Lady.

– Az kevés – közölte vele a férfi, de nem forszírozta a kérdést tovább, kivezette hölgyét a folyosóra. A lépcsőn tolongás volt, a kopasz épp elkapta a pop-cornos srácokat. Operához nem illő kiabálás folyt, a diákok szemtelensége nem ismert határt, elemükben voltak, hiszen eddig unatkoztak. A kopaszt viszont mély álomból keltették, persze hogy ő is bírta szusszal, verésre készült. Végre előkerültek a tanárok. Rendre utasították a nebulókat, elnézést kértek a kopasztól, mindenki lenyugodott, a tömeg hömpölyöghetett tovább. Mala Strana férfias ügyességgel kapta el az első taxit, és szállította haza az unalomtól és a pezsgőtől álmatag ladyjét.

7. fejezet

Csenge az ultramodern ülőalkalmatosságban ringott a vékony acéllábakon és az előtte álló házimozit figyelte. A videomagnó némán tekerte a szalagot, képeket küldve a felette álló tévékészüléknek. A narrátor a világ leghíresebb festményeit mutatta be a legapróbb részletekig. Ha valamit mégis kihagyott a műsorvezető, Mala Strana megállította a videót és folytatta a kiképzést. Csenge figyelt, bár cseppet sem érdekelte a dolog. Neki majdnem minden kép egyforma volt, eltekintve magától a témától. Sosem vette volna észre, ha a férfi fel nem világosítja, hogy nem minden árnyék egyforma, hogy előfordulhat az is, hogy nem az elől álló személy a kulcsszereplő, hanem a hátul megbújó, de a fényvel élénken körülvelt alak. Mala Strana lelkesen, élvezettel ecsetelte hogyan lehet játszani a színekkel, mi a technikája annak, hogy a szemlélődő figyelmét a festő még kétszáz év múlva is a számára fontos helyre irányítsa. A férfi olyan lelkesen beszélt, hogy Csengének nem volt szíve megzavarni őt olyasmivel, mint például „veszett unalmas”, vagy „nem akarok festő lenni, miért kellene ezzel foglalkoznom”. Ő viszont biztos piktor szeretett volna lenni gyermekkorában! – döntött Mala Strana sorsa felett, és hagyta hadd beszéljen. Gondolatai elkalandoztak. Tegnap este a lady szerepébe bújtt, előtte és holnap is egy fiút játszik a férfi

kedvéért. Múzeumba cipeli Strana, operában pezsgővel itatja, meghívhatja magukat ismeretlen emberekhez, és nem mondja miért, nem ad válaszokat. Igaz, Csenge sem kérdezett sokat, tartott egy esetleges olyan választól, amit nem tudna elfogadni. Nézte a férfit, ahogy most is magyaráz neki, és rádöbrent, hogy szeret vele lenni. Ezért nem kérdezi a miértet, ezért fogad szót neki. És feltehetőleg eljut odáig előbb–utóbb a ragaszkodás szintjén, hogy bármit kérhet tőle Mara Strana, megteszi neki. Igen, érezte a lány, hogy elindult ezen az úton, és bár még mindig ott munkálkodik a tudatában a félsz, egyre jobban háttérbe szorul. Csenge rámosolygott a videót néző férfire. Mala Strana félreértette, azt gondolta, a lányt végre megfogja az éppen terítéken lévő Szomorú fűz kompozíciója. Más azonban nem volt ilyen elnéző, mint Csenge, ráesett a csengőre, mely élesen sivített bele a művészettől elandalgott szívükbe.

Mala Strana leállította a képmagnót, Csenge a szobájába vonult. Tettét a férfi csodálkozva figyelte, mert bár meg volt beszélve, hogy mindig így tesz, azt azért mégsem várta tőle, hogy ennyire szófogadó. Egyébként is, volt valami furcsa ma a lányban, nem veszekedett, még csak a nagy késsel sem fenyegetőzött, sőt a hagymás–szalonnás omlettet is szó nélkül megette kedvenc zöldségei nélkül. A férfi gondolatait a türelmetlen csengető zavarta meg újra, hát nem késlekedett tovább, feltárta az ajtót. Zömök, kövérkés, göndör hajú férfi esett be, nagy igyekezettel végigrohant a lakáson aztán visszafordult az ajtóban felejtett házigazdához.

– Hol van?

– Mi hol van? – kérdezte Strana és betette az ajtót.

– Ne hülyéskedj velem, tudod kiről beszélek! Állítólag szépséges szép női démonnal járkálsz esténként.

– Lady Margharetre gondolsz? Nincs itt.

– Nem hiszem – vigyorgott a férfi, megmutatva a teljes műfogsorát. – Nem vagy te olyan, hogy csak úgy elengeded magad mellől a démonokat!

– Hús-vér nő, ha érdekel, és nem is engedem el, épp csak amíg más dolgom van. Egyébként ülj le, ha már itt vagy, én is hiányoltalak – invitálta a férfit és maga azonnal leült a Csenge által elhagyatott fotelbe. A férfi szembe vele foglalt helyet, előrehajolt, izgatottan kérdezte:

– Biztos nincs ott? – mutatott a távoli bezárt kisszobaajtóra.

– Az unokahúgom van benn – válaszolt Mala Strana kissé hangosabban, mint ahogy kellett volna, abban reménykedve, hogy az illető is meghallja válaszát. Csenge vette az üzenetet, letette a púderecetet, nem készítette tovább a maszkját, helyette fésűt fogott, unoka hugit csinált magából. Később kilépett a férfiak közé. Mala Strana mosolyogva fogadta, bemutatta barátjának, Hackernek. A férfi jól megnézte magának a lányt, a két oldalra fésült kislányos haját a hozzá tartozó sápadt pofikát. Megnyugodott; ez a gyerek nem, valóban nem lehet az a nő, akiről neki meséltek.

– Nem mondtad, hogy van unokahúgod!

– Nem emlékszem, hogy kötelező lett volna neked családfát bemutatnom bármikor is – vágta rá Mala Strana miközben figyelte, ahogy Csenge a konyhában sárgarépát vesz elő, tisztogatni, majd rágcsálni kezdi. – Meghaltak a szülei egy autóbalesetben, így került hozzám! Nálam fog élni ezentúl, ennyivel mégiscsak tartozok a szüleinek – folytatta Mala Strana. – Szeretném, ha legalább leérettségizne, hátha közben megjön az esze. Kissé butus gyermek. Meg van még az ismerősöd a katolikus gimnáziumban?

– Persze, ő az igazgatóhelyettes!

– Akkor írassuk be erre az évre.

– Szeptember tizedike van, már rég folyik a tanítás.

– Levelezőn keress neki helyet, akár holnaptól.

– Nem változik a szokásod, most és mindent azonnal – vigyorgott a köpcös, de bölintott is. Aztán eszébe jutott valami:– Beíráthatom a városiba is.

– Én is azt szerettem volna, de mondom, hogy egy kissé buggyant a lelkem – mondta halkabban a férfi. – Mióta meghaltak a szülei, folyamatosan csak értük imádkozik, és úgy döntött, apáca

szeretne lenni – mesélte, miközben figyelte, Csenge hogy igyekszik nem megfulladni a répától. Végül is sikerült visszaköhögnie a félreacsúsztott falatot, levegőt kapott, majd felállt. Keresztülszálta a nappalint, majd az ajtajából visszaszólt:

– Megyek, gyújtok egy gyertyát a szüleimért – jelentette be, megvárta, amíg a férfiak kiszörnyülködik magukat, aztán belépett a szobájába.

– Azért, hogy Isten összes szörnye őket szurkálja hegyes botokkal, hogy a sátánok a lábukat égessék, hogy a kisördögök forró vízzel locsolgassák a fejük tetejét! – fejezte be a mondatát a szobában, majd mivel gyertya amúgy is volt a szobába mellé térdelt. – Minden vágyam, hogy létezzen a pokol, Istenem add meg ezt nekem! – imádkozott, majd kimondta a végszót: – Ámen. – Aztán gyufát gyújtott, figyelte, ahogy a láng zabálni kezdi a vékony fadarabot. Mikor már a felét megkapta, többet nyújtott neki: a gyertya kanócát. Most csak ennyivel érhetne be a lángocska, régebben, egyszer, sokkal többet ajánlott fel neki: egy egész függönyt. És a lángocska elfogadta, megnyaldosta, majd étvágya nőni kezdett, gyorsan habzsolta a sötétítőt, megperzselte az égni nem akaró selyem függönyt, aztán mohón nyaldosta a tapétát. Gyorsan terjedt, éhesen zabált. Egy kis darab lángvörös sötétítő Csenge lába elé esett, a szőnyegre, de az válogató volt, elutasította a lángokat. A tapéta viszont nem válogatott, gyorsan égett, mögötte–alatta csak a szürkére perzselte fal maradt. Újabb lángnyelv kapta el a szőnyeget, az végre felajánlotta magát. A tűz hol gyorsabban, hol lassabban birkózott meg vele, de végülis elért a lány lábai elé. Csenge hátrált, de szemét nem tudta levenni a tűzről, a lángokról. A varázs hívta őt, magáévá akarta tenni, csakúgy, mint körülötte mindent, és Csenge érezte, hogy akarja ezt az egyesülést. Kezét előrenyújtva várta, hogy hozzáérjen, körülölelje, felperzselje, felmelegítse a piros varázs, az álom, a szépség. Szeretne volna, ha átöleli a forróság, miként a forró víz, átöleli és felperzseli, eltünteti, elhamvasztja, a testét is tüzzé, lángoszloppá varázsolja. Nem engedte, hogy agya jelezze: menekülni kell, nem engedte, hogy éreztesse vele a tüdejé: oxigénre lenne szüksége, még közelebb lépett a szépséghez. Nem érezte, hogy nem kap levegőt, hogy elsötétül körülötte minden, hogy abban a pillanatban, mikor a lángok felcsapnak körülötte valaki megfogja, felemeli, kiviszi a hideg, de tiszta levegőjű éjszakába. Odakinn tűzoltók harcoltak a házért és sikerrel jártak, mentők a lányért, de hozzá sem férhettek a testéhez. Az eszement apa térdelt a lány hasán, pofozta, ütötte, ahogy tudta. A mentőorvos tehetetlenül magyarázta neki, hogy a lányának a tüdejébe füst kerülhetett, az ember csak ordított; majd ő kipfozza belőle. Sikerült neki. Csenge magához tért, köhögni kezdett, kinyitotta a szemét. Azonnal látta, hogy nem járt sikerrel, miként a patkánymérget, ezt is simán, baj nélkül megúszták a szülők. Az orvos végre hozzálépett volna, de az ember feltüzesedett a tudattól, miszerint él a lány, tovább ütlegette, most már nemcsak pofozta, kiabált is vele. Végül rendőrök kerültek elő, lefogták az apát, amíg az orvos nyugtatót adott neki. Az apa lenyugodott, az orvosnak végre sikerült a kislányhoz fordulnia. Meghallgatta a tüdejét, a szívét, majd döntött: kórházba kell vinni a gyereket.

– Azt már nem! – ordított a lenyugtatott apa, megfogva a lány karját mindenki szeme láttára becipelte a lakásba, a tüztől érintetlen gyerek szobába és az ágyra dobta. Aztán visszament a csodálkozó orvosokhoz, aláírta a papírokat, minden felelősséget magára vállalt, fogta a felesége kezét és elzavarta a még vizsgálható tűzoltókat és rendőröket. Csenge csak akkor tudta meg, hogy egyedül maradtak, mikor a férfi ráütött. Azonnal magához tért, bár kissé lassan, az őv első ütései még a nyakát, mellét érték. Aztán begömbölyödött, mint már annyiszor, ha verték; így az ütések csak a hátát, a lábát érhették. Az ember egy idő után elfáradt. Az asszony viszont elemébe ért, perzselte a vágy, miként nemrég a tűz a függönyöket. A lányhoz lépett, kényszerítette, hogy szétnyíljon, fejét felé fordítsa, kinyissa a szemét. Ordított, de Csenge nem értette már a szavait. A nő az ordibálástól lenyugodott. Megkívánta a vérző, szétszagotott testet. Ujjával leseperte a felszerkenő vért a lány nyakáról, majd a nyelvvel lenyalta. Szagotni kezdte az amúgy is szétvert piszámát a lányról, már nem használta ujját, közvetlenül a lány bőréről, nyakáról, melléről nyalta a vért. Keze simogatta a kis dombocskákat, az alig megnőtt, apró melleket, sötét lelke titkos vágyai

felpezdültek, keze már a még szörstelen szeméremháromszögben járt. Időközben az ember is étvágyat kapott, kiszabadította magát pizsamájából, az asszonyára feküdt hátulról felkarózva őt, miközben az asszony keze a lány testében járt. Csenge becsukta a szemét, összeszorította a szempilláit és kizárta a tudatot magából. Nem először tették ezt vele, nem is utoljára, tudta jól. Megpróbált nem arra gondolni, amit csinálnak vele, nem arra gondolni, hogy hol van, mi folyik körülötte. Aztán hosszas zihálás és éles sikítás után abbamaradt a borzalom. Élvezettől elaléltan börtorkáltak át a szülők a szobájukba. Csenge még nem nyitotta ki a szemét, várt. Tudta mire. Hamarosan meghallotta apja dörmögő szavait, miszerint elintézi, hogy Csenge egy éltre megemlegesse a gaztettet, amit tett velük. Hálát adott az odafentieknek, hogy az apja jött vissza. Tudta, ha az anyja jön, az repetát kért volna még. Az ember viszont kielégült, Csenge tudta, legalább reggelig nem kelti életre szörnyű vágyainak ördöge. Érezte, ahogy apja szétfeszíti a testét takaró kezeit, madzag kerül rá, kiköti az ágyhoz. A férfi elment, a lány pedig összeszorított szemmel várta, hogy valami, amit valaki álomnak, ő csak szörnyűségnek nevezett, elvezesse őt a kegyetlen valóságból a sokszor még kegyetlenebb rémálomba.

– Csenge! – szólalt meg valaki mellette. A lány megremegett, apja hangját hallotta, aki mindig így hívta, ha vágyait akarta oltani a lányon. Amúgy „kis varangy”, „hülye majom” volt csak a megnevezés.

– Csenge! – szólította meg ismét Mala Strana és megérintette a lányt. Csenge megremegett, apjára nézett, de Mala Stranát látta. Nem szólt semmit, elkapta a nyakát, megszorította, lógott rajta, kérte, hogy védje meg. A férfi nem értette, mi történt a lánnyal. Elfújta a gyertyát, átölelte, csitítgatni próbálta, elnézést kért azért, hogy bolondnak meg apácának állította be a barátja előtt, bár sejtette nem ez a baj. Csenge nem szólt, nem sírt, csak ölelte szorosán. A férfi nem beszélt tovább, felállt, emelte Csenge könnyű testét is, leült az ágyra. Hagyta, hogy a lány szorítsa, hozzá simuljon, megnyugodjon, abba hagyja az ideges remegést.

– Rosszat álmodtam! – szólalt meg később Csenge.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezte Mala Strana és a lány arcát vizsgálta. Csenge már magánál volt, a szörnyű kép eltűnt végre a szeme elől. – Sírd ki magad! – ajánlotta a szótlán lánynak.

– Azzal semmi nem lesz jobb – vont vállat Csenge és elengedte végre a férfi nyakát. Maga elé nézett, erőt gyűjtött, majd arrébb csúszott, a férfi öléből mellé, az ágyra.

– És ha ennénk valamit? Elmehetnénk a Vándorba – ajánlotta Mala Strana.

– Jó ötlet, menjünk – állt fel a lány, nagyot sóhajtott, elfújta a múltat. Úgy viselkedett, mintha az előbb semmi nem történt volna. Ruhái, sminkkészlete után nézett. – Kit akarsz magaddal vinni? – kérdezte.

– Csengét, az unokahúgomat – mosolygott rá Mala Strana. Csodálta a lány erejét. Néhány pillanattal ezelőtt még remegett, most már mosolygott ő is a férfira. – De ne sápadozz ennyire, és fésüld rendesen a hajad. Nem szégyellem, hogy gyönyörű unokahúgom van.

A kis étterem zsúfolt volt, de nekik jutott hely, Mala Stranának ölelés, Csengének kedves mosoly. Pozór is előkerült, melléjük telepedett, fecsegték a semmiről, amíg a férfiak sörhöz, Csenge paradicsomléhez jutott. A két férfi különvonult egy, a lánynak kitalált szöveggel, de Csenge jól tudta, hogy valami olyasmiről beszélnek, ami nem rá tartozik. Nem zavarta a dolog, még nem heverte ki a felgyülemlett emlékek előbukkanását. Szeretetre vágyott, s pár perc egyedüllét után ezt meg is kapta egy óriási gyümölcsöstál formájában. A szeretet-hordozó pincérhölgy is mellé telepedett.

– Ananászos kiwisaláta, de a többi összetevőjét nem árulom el, különben nem jössz vissza hozzánk! – mosolygott kedvesen. Csenge az első falat után biztosította, hogy amikor csak teheti itt lesz, és ezt rendel. Jól esett neki a jéghideg, likőrrel és édesítőkkal felerősített finomság, elmélyült az ízében, a hűvösségében.

Ez alatt Mala Strana figyelt, hallgatta Pozór beszámolóját.

– Alig tudtam meg konkrét dolgokat a lányról! – kezdte a férfi, láthatóan csüggedten, hiszen ritkán fordult elő, hogy gyenge eredményt tudott felmutatni. – Megtaláltam a születési anyakönyvi kivonatát, de sem az apja, sem az anyja nincs feltüntetve benne. Beszéltem egy apácával, emlékezett a kislányra. Az akkori orvos szerint a gyerek egy év körüli lehetett, de tudott járni, ha labilisan is, és egy-két szót mondott, így két évesnek jegyezték be. A neve egyébként Csenge Csenge, fogalmam nincs, hogy mit jelent. Ha az orvosnak igaza volt, akkor négy éves lehetett, mikor örökbe fogadta egy házaspár. Az apa fogorvos volt, az anya valamilyen asszisztens, de semmi többet nem tudtam meg róluk. Normálisan éltek, elég gazdagok voltak, a ház is rendes, jó környezetben volt, bár a szomszédok semmit nem mondtak. Pontosabban úgy tűnt, inkább nem beszélnek róluk, minthogy rosszat mondjanak. Csenge tizennégy éves volt, mikor meghaltak egy balesetben a szülők, ő kórházba került, pszichológus kezelte. A rendőri jelentés szerint külső sérülésekkel vitték be, az orvosi papírokban nemi erőszakról is szó volt, így került a pszichiátriára. Beszéltem a dokival, azt mondta, hogy a lány egy szót sem szólt a meghallgatásokon, semmit nem tudott meg tőle a sebekről, a szülőkről, a balesetről. Nem működött együtt senkivel, nem töltött ki teszket, de semmi jelét nem mutatta annak sem, hogy ön- vagy közveszélyes lenne. Sem a verések, sem a nemi erőszak utóhatásai nem látszottak a viselkedésén, beilleszkedett a kórházi rendbe, elfogadta az ottlétet, nem panaszkodott, nem sírt. A doki szerint mindent mélyen magába zárt és idő kellett volna ahhoz, hogy feltörje egy idegen ezeket a lakatokat. Neki azonban nem volt ideje, így végül visszakerült a nevelőintézetbe. Ott nagyon rossz volt. Verte a társait, egyiknek még a karját is eltörte, több orr bánta az öklével történő találkozást. Fél évet bírta ki az intézetben, ami alatt többször volt büntetésben, mint szabadlábon, aztán elszökött és nincs több hír róla. Rendőrségi ügye nincs, az utcán nem ismerik.

– Rendben! – bólintott Mala Strana és a lány felé nézett, aki ananászkarikákat nyalogatott, mintha fagyaltot enne. – Barátkozz össze vele, úgy döntöttem, hogy örökbe fogadom!

– Azt akarod mondani, hogy vele akarsz dolgozni!? – kérdezte Pozór és ő is a lányt nézte, bár egész más szemmel, mint Strana.

– Te is vele fogsz dolgozni – javította ki a férfi.

– Képtelen lennék a közelében másra is koncentrálni, mint a szépségére.

– Gyakorold – ajánlotta Mala Strana. – Felmegyek a szobámba, addig szórakoztasd – kérte és a lépcső felé indult.

Fél óra múlva ért vissza, azalatt Pozór és Csenge „itt a piros, hol a piros” – t játszottak, a tét gyufaszál volt. A lány előtt halomnyi fadarabka hevert, a férfi izzadt és keverte a dobozkákat. Mikor Mala Strana leült melléjük, az indián csalódottan nézett rá, jelezvén, hogy ő bizony megmondta: figyelme egyirányú. A férfi rákacsintott, Pozór pedig felbátorodva eltüntette a golyócskát. Aztán kevert és várta, hogy a lány melyiket válassza. Csenge a férfiakra nézett, aztán választott, persze veszített. Hagyta, hogy Pozór mostmár Mala Strana segítségével játsszon vele, szó nélkül vesztette el a felhalmozott gyufácskáit. Mikor már csak egy szál volt felmutatta a vigyorgó férfinek.

– Tudod te azt, hogy mekkora tüzet csinál ez az aprócska láng a csalók fekete hajából? – Pozór vigyora lehamvadt, Stranától kért segítséget. A férfi elnevette magát és vacsorát rendelt mindhármójuknak. Később Pozór lelépett, a gazdaasszony elvitte a tányérokat, fagyaltot kaptak, kehelyből nyalogatták.

– Nem akarsz beszélni róla? – kérdezte Mala Strana, nem is említve, hogy mire gondol, hiszen nem volt kérdés egyiküknek sem.

– Te tudsz a legtöbbet rólam, és jobb lenne, ha azt is elfelejtenéd – javasolta Csenge kitérve a válaszadás elől.

– Segítenék, ha tudnám, miben tudok.

– Azt teszed folyamatosan – mosolygott rá Csenge szomorú szemekkel.

– Akkor beszéljünk másról? – kérdezte a férfi, Csenge bólintott és Mala Strana elmesélte neki milyen tervet eszelt ki Csengének új feladatként Hackerrel.

– Életre keltettük lady Margharetet és most már vállalnunk kell a szerepet. Hacker megszerzi a papírokat, elintézi az iráni kapcsolatokat, te pedig beköltözöl a szállodába! Megjegyzem olcsóbbat is találhattál volna, de már mindegy. Felveszed a lady szerepét. A téli esték közelednek, báli szezon jön nemsokára, így lesz lehetőségünk sok helyen megfordulni. Eljársz velem estélyekre, irodalmi estekre, kártya partikra, vacsorákra. Figyelsz és tanulsz. Soha nem kell ágyba menned senkivel, soha nem mész senkihez egyedül. Sőt, elérhetetlen delnő kell, hogy légy, akire mindig lehet számítani, mindig segít, okos és lehet vele értelmesen beszélni, tanácsokat kérni tőle, de soha, egyetlen férfi sem kaphatja meg! – sorolta Mala Strana Csenge leendő feladatait. – A férfiak szeretik, hogyha beszélhetnek egy nővel, az segít nekik kiválasztani a feleség születésnap ajándékát, leendő ékszereit. Kényeztetned kell a nőket is, legyenek irigyek, de szeressenek, adj nekik tanácsot, ha kérnek, fogadd meg az övékét, ha adnak. Na, most mondd, mit szólnál hozzá!

– Úgy érzem magam, mintha idegen nyelvű versre akarnál tanítani anélkül, hogy érteném a szavakat! – válaszolt a lány.

– Meg fogod érteni a tartalmát nemsokára az egész versnek – ígérte a férfi. – Most azonban a te érdekedben is jobb, ha megtanulod a verset értetlenül, idegenül, ha már ahhoz hasonlítod a terünket. Viszont így izgalmasabb is a dolog, nem gondolod?

– Az biztos, hogy jó kihívás számomra, szeretek játszani a világgal – mosolygott Csenge és most valóban így is érezte. – De azt is szeretem, ha tudom, mit miért csinálok, szóval jó lenne, ha többet mesélnél nekem. És egyébként mi lesz Peterrel és Csengével?

– Peter hazautazik, Csenge az unokahúgom, iskolába jár, velem marad. De nagyon óvatosnak kell lenned! A szállodába csak a ladyként léphetsz be és ki, a két nő ruhája, szappana, parfümje, hajkefeje, cipője, egyszóval semmije nem keveredhet! Itt fogsz mindig átöltözni, itt lesz az összes kozmetikum, itt lesz a lady parókája, mikor Csenge vagy! Nem bukatsz le, különben nem fogsz több pezsgőt kapni az operában!

– Valóban ez lesz a legnagyobb büntetésem, ha lebukok?

– Nem, sokkal több, úgyhogy ki kell rendesen találnunk mindent, terv kell minden napra, minden eseményre! Ráadásul tanulnod kell közben az érettségire és a lady mindennapi felkészültségére is. Csenge, nehéz lesz az elején, de meg tudod csinálni!

– Azt hiszem élvezni is fogom! – ígérte a lány és végiggondolt mindent, még egyszer. Most már nem volt visszaút, rátért a rosszra, de a kérdés még néha előbukkant benne; nem lehetne mégis jó? A válasz azonban itt volt előtte, Mala Strana ígérete, mosolya, türelme, amely várta, hogy a lány megeméssze a hallottakat. Színészkedést vár tőle a férfi, de nem mondja, miért. Taníttatni akarja, melynek oka szintén homály. Azt már sejtette Csenge, hogy nem tisztességes dologra készíti fel a férfit, de azzal is tisztában volt, hogy Mala Strana nem fog egyelőre többet mondani. Előbb neki kell eldöntenie, rálép, pontosabban továbblép-e az előtte felvázolt úton. Döntött és bólintott.

Mala Strana elfogadva döntését körútra vitte a panzióban, megmutatta az emeleten lévő bérelt szobát, azt is, hogy juthat ki és be anélkül, hogy közlekedésének tanúi lennének. Kis rejtekhelyeket is mutatott a házban, fenn az emeleti folyosón, kinn az erkélyen. Miközben magyarázott, örömmel látta, hogy milyen izgalom kelti hatalmába Csengét.

Később kényeztette a lányt, elvitte a folyópartra, leültek a fövényre, nézték a csillagokat. Csenge újra kitalált mesékkal traktálta, bár békén hagyta a sarkcsillagot, új főhóst keresett a meséjéhez.

– Tudtad, hogy a nap és a hold egykor szerelmesek voltak? – kérdezte.

– Egy fia napot nem látok, holdat sem nagyon – jegyezte meg a férfi és lefeküdt mellé a fövényre, tudta: hosszú mesét kap.

– Egy úton jártak a bolygók között, a nap fiatal volt és leányosan tüzelt, a hold hideg elveivel óvta szerelmüket. Aztán egyszer csak a gaz istenek megelégtették, vagy megirigyelték a két szerelmes boldogságát. A holdat új útra térítették, kényszerítve arra, hogy külön pályán járjon elkerülve szerelmét. – mesélt Csenge álmatagon, ő látta most is a két szerelmest, a búcsúzó pillantásukat. – A nap szerelme azóta is izzik és ég, de ebbe lassan–lassan belepusztul, miközben a hold tehetetlenül és magányosan járja útját. De bármilyen rosszindulatúak is voltak az istenek, nem tudták megakadályozni, hogy naponta kétszer találkozzon a szerelmes pár. Hajnalban, mikor a holdat elvezeti a pályája, a Nap eléri őt még az első sugaraival, átöleli, felmelegíti kedvesét. És esténként is megvárja a holdat, együtt ragyognak egy ideig, mint régen, hirdelve egykori és soha véget nem érő szerelmüket.

– Soha többet nem tagadom földönkívüli intelligenciádat – nyugtázta a hallottakat Mala Strana. – Csak azt nem értem, hogy miért nem érted a szerelmet, ha a csillagokról ilyen szépen mesélsz?

– A nap és a hold szerelmében hiszek, az emberekében nem – állt fel Csenge, magával húzta Mala Stranát is, aki azért még csóválta a fejét, de nem firtatta tovább a témát. Éjfél felé járt mire hazaértek.

– Ha az apa szótól nem kapnék frászt, úgy hívnálak – mondta Csenge köszönetképpen. Mala Strana elmosolyodott, megsimogatta a lány álmos arcát.

– A rossz a mostohád volt, engem csak nevezd egyszerűen jóapádnak – ajánlotta. – Gyere, lefektetlek, betakargatlak, esti puszit is adok – ígérte és bekísérte a lányt a szobájába.

Peter álmosan kóválygott a munkások között. A tegnap esti csavargás után Mala Strana ajánlotta, hogy maradjon otthon, de ő akart ismét menni. Már hozzászokott a munkához, és ezekhez a férfiakhoz. Hetekig figyelte őket és lassan felismerte, hogy ezek a férfiak emberek voltak. Nem olyanok, mint azok, akiket ő megismert az utcán, nem olyanok, akik csak nőkről meg a szexről beszélnek. Nem, ezek valóban emberek voltak, értelmes, mi több normális emberek. Beszélgettek, politizáltak, dolgoztak, egyikük–másikuk megérintette Victor kezét, mikor átvette tőlük a vödröt vagy a kőműves–kanalat és ő már nem remegett meg, nem érezte a szagukat, azt a bizonyos kan–szagot, amitől irtózott, amíg az utcán dolgozott. Ezek az emberek átlagos családapák voltak, és jó emberek. Bár sokat szövegeltek – a munkavezető szerint más se tettek –, de a munka haladt, végre letették a lapátokat, Peter szemtanúja volt a fürdőszoba csempézésének. Figyelmesen nézte, ahogy a Mester óvatosan kezeli tömzsi ujjával a törékeny csempéket, mindent pontosan bemér, a ragasztót annyira óvatosan keni a falra, mintha szendvicset készítené anélkül, hogy a vaj lecsurogna a kenyérről. A fal alakult, kis kockák maradtak még ki, de az öreg nem siette el a dolgot, precízen bemért minden oldalt, minden darabot.

– Te fogod kifugázni! – szólt most Peterhez az öreg. – Fehér cement, festék, víz! – adta meg a receptet és Peter tudta, hogy ebből neki mindent tudnia kell. Megtanulta a férfi mellett, hogy az nem magyaráz feleslegesen, önállóan kell tudnia gondolkodni. Most is megpróbált, kevergette az alapanyagokat.

– Beszáradt tejfel sűrűségű legyen! – szólt közbe az öreg, miközben megnézte messziről is a munkáját. Don Huan már takarított utána, Peter próbálgatta, milyen a beszáradt tejfel. A Mester másra figyelt, de fél szeme ott volt, bólintott mikor jónak ítélte meg a kutylékot és két mozdulattal megmutatta a fugázás műveletét. Ebédidő lett, de a fiú még mindig csinálta, a Mester átvette volna, de elutasította.

Mikor készen lett a művével ő is beállt a küszöbre, hogy egészben lássa, mit csinált. Senki nem figyelt rá, már a konyha volt terítéken. Mégis, mikor úgy döntött, hogy készen van, a Mester ott volt mellette, dörmögő hangjával és tömzsi ujjával sorban megmutatta a hibákat. Peter javított, majd ismét törölgetett. Háromszor mosta végig a falakat, hogy letisztuljanak a csempék, tiszta a kezét, de az bizony nem tisztult.

– Kipróbálsz a fürdőszobát, nagy-fürdőt csapsz? – szólalt meg mögötte Mala Strana. Peter rámosolygott, örült a férfinak, az ismerős arcnak, úgy érezte magát, mintha egy rokona – aki nem is volt sosem – vagy egy kedves barátja jött volna hozzá. A barát rákacsintott és visszafordult a társasághoz. Peter követte és hallgatta, ahogy a férfi megbeszéli a Mesterrel a fürdő további sorsát. Az építésvezető is előkerült, Mala Strana alig foglalkozott vele, elsőbbséget adott az igazi mesternek. Az öreg úgy beszélt a félkész házról, mintha az ő újszülöttje lenne, és most mutatná meg az apukának. Ecsetelte a problémákat is, szidta az előző dolgozókat, akik hanyagul végezték a munkájukat. Peterre viszont csak jót mondott, megdicsérte, azt állította talpraesett, jó ízlésű kis-kölyök. Mala Strana büszkén nézett unokaöcsére és a házára, kezet fogott az öreggel köszönésképpen. Végül megszánta a körülötte ugráló munkavezetőt, hívta magával Petert is, és a kiterített vázlatok, tervek felé hajolva megbeszélték a festők munkáját.

– Mondd, ha van véleményed! – szólta Peterre Mala Strana, hisz látta rajta, hogy van. Nem csalódott, a fiú mindent másként látott, más színeket javasolt, a nappaliba csak fát akart látni, a földre hajópadlót, a falra lambériát. A szobákból is kihúzta a tapétát, festést javasolt, egyszínűt. A társalgóból egyszerűen egy egész falat akart kitörölni, mivelhogy az a déli oldal, legyen az egész üveg.

– Legyen minden úgy, ahogy a fiú mondja! – bólintott Mala Strana mindenki legnagyobb meglepetésére. A munkavezető kapkodta a levegőt még, de Mala Strana már Peterhez fordult.

– Telefonált a keresztanyád, hiányol, holnap vár otthon!

– Maradnék még pár napot! – kérte a fiú, de a férfi nem engedett.

– Holnap hazamész! – közölte határozottan, aztán elment. Peter a terveknél maradt, részletesen elmondta, hogyan képzei el a kész házat. Nem volt számára nehéz, hiszen mióta itt dolgozott, ábrándozott róla, ő hogyan készítené, elképzelte a bútorokat terítővel, nippel, virágokkal, Mala Stranával. Sőt, volt olyan bátor, hogy magának is kiszemelt egy szobát, azt Tárniccsal kékre festette, megmondta, milyen bútort választana. A férfi hüledezett, jegyzetelt, majd elvonult. Peter visszatért a csempéihez, újra lemosta őket, gyönyörködött a fuga száradó színének változásaiban. Hirtelen zajra, majd kiabálásra lett figyelmes. A munkások a házba vonultak, mögöttük rendőrök érkeztek, ők hajtották a népet. Fekete hajú női rendőr lépett elő, a munkavezetőt kereste, majd mikor megkapta, kijelentette, hogy mindenkit igazoltatni akarnak, a munkaszerződéseket is látni kívánják. Peter a kád szélén ült, innen tisztán látott mindent. A munkások az igazolványukat mutogatták, a rendőrök ellenőrizték, a nő sem talált semmi rendellenest, pedig láthatóan nagyon keresett. Végigjáratta embereit a félkész házon, az egyikük beleütközött Peterbe.

– Te meg ki vagy? – kérdezte a férfi.

– Ő a tulaj unokaöccse, nincs szerződése, nem is kap fizetést – szorgoskodott azonnal munkavezető mellettük terelve.

– Unokaöcs? – kérdezett vissza a rendőr és zsebre dugott kézzel bámulta a kádon ücsörgő fiút. Ő volt az egyetlen civil ruhás a rendőrök között, a nő mégis hozzá lépett, neki jelentett. A férfi alig figyelt rá, Petert nézte. – Mr. Strának nincs unokaöccse! – közölte elgondolkozva a fiú szemébe nézve. – Micsoda kiterjedt rokonság milyen hirtelen – jegyezte meg, majd elfordult, és az embereivel együtt elhagyta az építkezés helyszínét.

– A hülye zsernyák az hitték, feketézünk – vigyorgott Don Huan, és azonnal rendőrvicc mesélésbe kezdett.

Csenge otthon beszámolt a látogatókról. Mala Strana nem lett ideges, nem is törődött vele.

– Érdekes lett volna, ha kéri az irataimat a zsaru – gondolkozott Csenge.

– Ezért holnap hazamegy Peter.

– Részegre itattak a búcsúztatásom örömeire – panaszkodott a lány, bár egyáltalán nem volt részeg, már nem ártott meg neki néhány feles pálinka, talán kissé jobb kedvű lett tőle. Még jobb lett a kedve, mikor Mala Strana megmutatta neki a dobozokat, amiket Hacker hozott. A férfi hozzá sem nyúlt, hagyta, hogy a lány, miként a karácsonyi ajándékokat izgatottan bontogassa. A

Mala Strana által kért könyvek kerültek elő. Csenge minden egyes darabot megnézett, kinyitogatta őket, megszagolta a friss könyv illatát, csodálta a szép betűket, a színes képeket.

- Még sosem volt új tankönyvem! – sóhajtott álmodozva.
- Remélem, rongyosra tanulod őket! – fenyegette meg Mala Strana.

8. fejezet

Csenge tanult. Hiányzott neki a mindennapi fizikai munka, de a könyvek mellett is jól elszórákozott. Berendezkedett a szobájában, elővette a ropegós lapú könyveket és nekik esett. Tudásvágytól szomjasan töltötte az első napokat, majd mikor eljött a kedd, iskolába ment. Élmény volt számára. Régen volt, hogy iskolapadban ült, ráadásul akkor nem tanult, semmi nem motiválta arra, hogy a leckével foglalkozzon. A tanárnő nekikészült a háromórás előadásának, a diákok is készültek, tollal a kezükbe hajoltak a füzetük felé, hogy a tanár startolásakor azonnal jegyzetel-hessenek. Csenge fél szemmel bámulta őket, aztán kezébe vette ő is a tollat, beállt a startvonalhoz. A tanárnő belekezdett. Érdekesen, érthetően beszélt, előbb az előadás témájáról, aztán részletekbe bocsátkozott. A terembe csend volt, csak a tanárnő hangja és a tollak sercegése hallatszott. Csenge bajba került. Bár tudott írni, nem olyan gyorsan, mint a többiek, folyamatosan lemaradt, nem tudta követni az előadást. Döntött, kiállt a sorból, letette a tollat és figyelt; remélte megjegyez mindent, ami kell majd a könyvből történő tanuláshoz.

Mala Strana az iskola előtt várta. Csenge örömmel szaladt hozzá, úgy érezte magát, mint a kisgyermek, akiért érte jött az édesapja.

– Elvégre ez az első napod – magyarázta tettét Mala Strana. – Mesélj, mi történt! – kérte és végighallgatta az első nap anyagát. Közben hamburgert vett a lánynak az utcai árusnál, a folyó felé sétáltak.

– Az a baj, hogy nem tudtam semmit jegyzetelni! Képtelen vagyok olyan gyorsan írni, mint ahogy a tanárnő beszél – panaszkodott végül a lány, miután ecsetelte az amerikai történelem két-száz évét. Mala Strana rácsodálkozott, nem értette a probléma lényegét, hisz a lány láthatóan mindent megjegyzett. De mivel látta Csengén, hogy az íráskészsége miatt szomorú, próbálta megvigasztalni:

– Ne aggódj, azzal a földönkívüli intelligenciáddal biztosan megoldod ezt a problémát is. Ha nem, gyakorolunk otthon, majd felolvasok neked!

– Imádom az apukámat – vigyorgott rá Csenge. Későre járt, hazaindultak, a ház elé értek. Mala Strana keresgélni kezdte a kulcsát, aztán felsóhajtott.

– Valószínűleg elhagytam!

– Én meg nem is hoztam magammal! Most mit csinálunk? – nézett rá tehetetlenül Csenge.

– Ha átmászol a kerítésen, be tudsz engedni – ajánlotta a férfi. Csenge felnézett a magas fake-rítésre, elborzadt. – Légy tekintettel öreg koromra, én mégsem mászhatok! – biztatta Mala Strana, és megmutatta azokat a helyeket a kapun, amelyek segítségével a lány felmászható a tetejére.

– Jó, de mit csinállok, ha fenn vagyok? – kérdezte Csenge, de látva a férfi elnyúlt képét, nem firtatta tovább a dolgot, mászott.

– Ne sikíts akármi is történik, mert ha felvered a szomszédokat, rendőrt hívhatnak! – figyelmeztette Mala Strana, miközben nézte, hogy mászik a lány. Magas kerítésük volt, épp alkalmas arra, hogy Csenge gyakoroljon rajta. Nemsokára meg is jelent, kinyitva a kaput.

– Hogyan tovább? – kérdezte Csenge, hisz a ház még mindig zárva volt.

– A fenti fürdőszoba ablak nyitva van – mutatta meg a férfi a megoldást.

– Az első emeleten! Mit kezdjek vele? – kérdezte Csenge, majd eszébe jutott: – Hoppá, van létra! – mondta és szaladt a ház mögé. Csakhogy a létra nem volt ott, erről Strana még időben gondoskodott. Miután Csenge is rádöbbsent, hogy máshogy kell megoldani a helyzetet, vizsgálni

kezdte a nagy diófát, ami épp az ablak előtt állt.

– Fix, hogy letörne az ág alattam – állapította meg hosszasan szemlélődés után.

– Ha ügyes vagy, nem. Na, menj, meg tudod oldani! – küldte a férfi. Csenge szófogadóan másszott, a férfi kritikusan nézte. Még mindig félt a lány, folyamatosan kapaszkodott, nem mert lenézni, nem merete elengedni az ágakat. Pedig az ablak még messze volt, ráadásul a szélső ágról ugrani kellett...

Csenge is felmérte a helyzetet, nem sikított, ahogy először eszébe jutott, helyette visszafogta a félelmét és ugrott. Mala Strana látta, hogy eredményes volt az építkezésen eltöltött erőgyakorlat, Csenge elkapta az ablakpárkányt, felhúzódkodott, miközben azon törte a fejét, hogy hány vödör cement lehet az ő súlya. Mire kiszámolta, átmászott a szűk kis ablakon és benn volt a lakásban. Mala Strana vigyorogva, elégedetten dicsérte meg a lányt, mikor kinyílt előtte az ajtó, és nem árulta el neki, hogy a kulcs végig a zsebében volt.

9. fejezet

Teltek a napok és Csenge kitartóan tanult. Most egyetlen feladata az volt, hogy iskolába járjon. Esténként csavarogni vitte Mala Strana a folyó partra, a múzeumba, vagy a Vándorba. A férfi eközben egyfolytában tanította, sőt otthon is próbálta belé oltani a festmények iránti szeretetét, a videó magnó ontotta magából a tudást, így az már meg sem lepte Csengét, hogy hétvégén is kiállításra mentek. Hallgatta Mala Stranát, bámulta a képeket, amelyek egyáltalán nem hatottak rá, viszont a férfinak nagyon tetszettek.

– Festő akart lenni, isten bizony! – állapította meg magában sokadjára két ásítás között Csenge. Közben ő másra is figyelt, egy férfira lett figyelmes, aki nem sokkal utánuk érkezett, de kevesebb figyelmet szentelt a képekre, mint rájuk. Egy idő után már nem is titkolta érdeklődésének tárgyát.

– Nicsak, Mala Strana és a kis unokahúgi! – lépett hozzájuk, s hangjáról végre Csenge is felismerte az építkezésre betévedt rendőrt. Mala Strana ismerte a férfit, nem lepődött meg azon, hogy a kiállításon megjelent, azonban épp csak szóba állt vele, pontosabban rászólt, hogy szálljon le róluk. A férfi gúnyosan mosolygott rá, de nem válaszolt. Mala Strana kedve elment a festményektől, megfogta a lány kezét és szó nélkül kivezette a kiállításról.

– Nem bírod a zsarukat? – kérdezte odakinn Csenge.

– Főleg ezt az egyet nem – mondta nagyot sóhajtva, remélve, hogy a mérge is elszáll a kifűjt levegővel. Nem részletezte mi baja van a férfival, és honnan ismerik egymást, Csenge pedig már tudta, hogy felesleges kérdezősködni. – Menjünk haza, itt lesz az ideje, hogy Hacker is megérkezzen! – javasolta Strana, de hátranézett, kereste a rendőrt. Meg is találta, ott, ahol gondolta, a Galéria előtt állt, őket nézte. Csenge nem vette észre, hogy a férfi követte őket, mégis akart volna faggatózni, de Strana arcát látva, inkább elhallgatott, követte őt. Hamarosan Mala Strana is túltette magát azon, hogy követőjük akadt, Csengére nézett, aki mellette szótlanul haladt. Érezte, hogy a lány kérdezné, de nem teszi, figyel a férfi reakcióira. Annak érdekében, hogy elterelje a saját és a lány gondolatait is az árnyékukról, kérdezgetni kezdte a lányt az operalátogatásukról. Csenge emlékezett többnyire mindenre, a férfiakra, a nevekre, a diákokra, azt is meg tudta mondani, hogy nézett ki a tanárnő, milyen ékszer, ruha volt rajta, pedig alig látták pár pillanatilag. Mala Strana elégedett volt vele, csak azzal nem, hogy a lány az előadást unalmasnak tartotta.

– Talán már említettem, hogy hiányzik néhány érzelmi vonal belőled! – jegyezte meg és hazatérve Shakespeare-t nyomott a kezébe. – Rómeó és Júlia, a legszebb irodalmi mű, ami szerelemről szól! Talán te is tanulsz belőle! – ajánlotta. Csenge elhúzta a száját, ismerte azt a bizonyos szerelmet, azt az olcsót, amit pénzért vesznek a férfiak és rövid időn belül elszáll, mint a reggeli harmat. Hányszor esett meg vele, hogy a kuncsaft arra kérte, Csenge ismétелgesse neki, hogy sze-

reti, imádja. Csenge ismételte, hisz nem is értette, mit jelent, de azt megtanulta, hogy ettől a pár szótól sem a kapcsolatuk, sem a férfi nem lett kellemesebb.

– Elolvasom! – ígérte a könyvet lobogtatva a kezébe és elvonult vele. Estére végzett Shakespeare-rel, visszaadta a könyvet.

– Óriási komédia! – jelentette ki és előadta Mala Strának a női szereplő utolsó pillanatait, aki a halált választotta, minthogy a szerelme nélkül, egyedül kelljen élnie.

Mala Strana elképedve vette tudomásul, hogy Csengén nem hatott a könyv, sem egy könny-csepp, sem ábrázoló hangulat nem lett úrrá rajta.

– Nem értetted meg a lényegét! – magyarázta a férfi és elmondta a saját véleményét a műről. Csengére ez sem hatott, nevetett rajta, kitartott véleménye mellett, miszerint ekkora hülyeséget, mint amit ez a két fiatal tesz, normális ember nem tehet, tehát Shakespeare komédiát írt.

– Nevetni kell rajta! – zárta le Csenge a maga részéről a vitát. Mala Strana nem értett vele egyet, de nem volt több ideje a témára, megjött Hacker. Csenge a szobájába húzódott, amíg a férfiak beszéltek, aztán mikor a vendég elment, kíváncsian ment ki a papírokért.

– Lady Margharet Doyle, holnaptól életre kelhetsz ismét! – nyújtotta át az igazolványát és az útlevelét a férfi. Csenge elbűvölve nézte, elolvasta az adatokat, megnézte a fényképet.

– Én sem ismerem rád! – mondta ki Mala Strana, amire a lány gondolt. – Jegyezd meg jól ezt az arcot, mert ezentúl ő lesz lady Margharet, és mindig ilyennek kell kinéznie! – tette hozzá és próbára tette a lányt, kikérdezte a lady életéről.

10. fejezet

Lady Margharet Doyle a hatodik emeleti lakosztályának az erkélyén állt és nézte az alatta elterülő várost. Ma jelentkezett be, meghozták a csomagját, a szálloda éttermében megebédelt, majd kicsomagolt. Pezsgőt kapott az igazgatótól, a szobapincér hozta nagy csokor virág kíséretében, aztán ismét magára hagyták. Margharet megpróbálta megszokni maga körül a hirtelen ránehezedő fényűzést. Gyönyörű volt a lakosztály, tágas nappaliból és a hálószobából állt, csillogó márványfürdőszoba, hófehér kád járt hozzá és minden kényelem, amit csak el tudott képzelni. Persze mindezen nem csodálkozhatott, hisz gazdag iráni üzletember feleségeként hozzá kellett szoknia. De most egyedül volt, elterült előtte a város, autók szaladgáltak valahol ott lenn, emberek siettek a munkájukba, lassan felgyulladtak az utcai lámpák is, esteledett. Margharet nézett kifelé, a semmibe, fel a csillagokra.

– Jó ez nekem? – szólalt meg benne újra a kérdés, de már csak egy pillanatra. Visszafordult a szobába, az erkélyajtó tükörképében meglátta az életre kellett ladyt és tudta, hogy ez jó neki, szereti játszani a szerepét, élvezi, hogy gazdag, hogy mindenki körülrajongja, beszélgetnek vele, hallgatják őt, kíváncsiak a véleményére, színházba járhat, estélyekre hivatalos. Kopogás zavarta ki a fejéből az utolsó kétséget is. A szobapincér lépett be, vacsorát tálalt, újabb csokrot tett az asztalra, borralót kapott a ladytól.

– Legszebb és legkedvesebb barátnémnak! – szolt az üzenet, és a lady tudta, hogy Mala Strana küldte. Vidáman huppant a hófehér kanapéra, bekattintotta a tévét és nekiállt a felségesen elkészített zöldséges tálnak.

Teltek a napok és Csenge hol diáklány volt, hol ladyvé vált. Mindkét szerepét élvezte, bár a delnőjét még tanulta. Mala Strana nem merte még elfogadni a ladynek szóló meghívásokat. Tanította a lányt viselkedésre, megjelenésre, beszélgetésre, hazudozásra, bár volt egy olyan érzése, hogy megbízhat Csenge képességeiben. Mala Stránát más dolog zavarta igazán. Az a férfi, aki folyamatosan a házuk előtt állt, és figyelte őket. Csenge csak napok múlva vette észre, főleg abból, ahogy Mala Strana állandóan kikémlelt az ablakon.

– Komoly baj van, ez egy rendőr? – kérdezte.

– Csak egy gyertyatartó, egy kisrendőr, aki valami rossz fát tett a tűzre, ezért kiállították megfigyelésre.

– Kit figyel, téged vagy engem? – kérdezte Csenge és zavarában nevetni kezdett. – Engem biztos nem, én diáklány vagyok!

– Eltaláltad, enyém most a főszerep. Néha rájuk jön, pár hétig kiállítják elrettentő madárijesztőnek valamelyik bunkó tagot.

– Ejnye, mi az, hogy bunkó! – fedte meg Csenge. – Elvégre úgy áll ott, hogy mindenki láthassa; ni, én zsaru vagyok, téged figyellek, reszkess! Ez a célja, nem? De miért most, és miért téged?

– Hacker az oka! Ha ő feltűnik nálam, ajándékba mindig kapok egy gyertyatartót a zsaruktól.

– Nem értem! – vallotta be Csenge és várta a magyarázatot, félretéve a legújabb érzelmeire hatni akaró kiskönyvet.

– Hacker az alvilágban dolgozik, kishal, de jó kapcsolatai vannak.

– Te is oda tartozol? – kérdezte Csenge, azt már nem téve hozzá, hogy de hiszen akkor ő is. Mala Strana azonban vigyorogva választ.

– Néz már rám, hol vagyok én feketéző gazember?

– De Hacker a barátod?!

– Megmondtam neked egyszer, hogy ki a barátom – figyelmeztette Mala Strana.

– Igen, emlékszem, csak és csak Pózor – mondta fel a leckét Csenge.

– Így van! Ezt jól jegyezd meg! Hacker különben egy megbízhatatlan alak, és jegyezd meg jól, hogyha baj van, ő lesz az első, aki elárul, felad, beköp, ahogy könnyebb neki. Üzleti kapcsolatban vagyok vele, mint mondtam, jók a kapcsolatai. Mit gondolsz, honnan szerzett lady Margharetnek papírokat, teljes háttérrel az életének? Ha a bunkó zsernyák utánanéző a lady származásának – márpedig utánanéző előbb vagy utóbb – minden igazolva lesz, amit te állítasz. Angol születés, iráni férj, a te szökésed adatai az iráni rendőrségen...

– Tehát mégiscsak benne vagyunk az alvilágban! – összegezte Csenge. Persze tudta, hisz abból, amire a férfi tanította, más képletet nem nagyon lehetett kihozni, de mégis, eddig nem mondták ki, eddig nem beszéltek arról, mire kell Margharet, miért kell megismernie a festők jellemző ecsetvonásait, miért kell tudnia, mi az arany, mi a bővli....

– Megrémít a tény? – kérdezte Mala Strana megzavarva a lány gondolatait. Láta Csenge arcán, hogy elgondolkozott, így úgy gondolta, most itt az ideje, hogy értelmet adjon az eddigi versnek. Leült a lány mellé, és szerette volna elmondani neki, hogy mi a célja, mit miért csinálnak, egyáltalán végre társként beszélni vele....

– Ez a könyv jobban megrémít! – mutatta fel a kis füzetet Csenge, amelyet Mala Strana érzelmei előcsalogatására szánt. Felugrott a férfi mellől, nem foglalkozva az előbbi beszélgetés fonálával, idézni kezdett a könyvből: – " ...– *Én csak egyszerű takarítónő vagyok!* – mondta Dasy és főnöke felé hajolt, aki láthatóan ájultan esett össze. – *Ó uram, kérem, legyen jobban!* – szavalta Csenge és Mala Strana fölé emelkedett. Kutatóan a szemébe nézett, megrebbent. – *De uram, Ön nincs is rosszul!*

– *Hát persze, drága Dasy!* – mondta az orvos és elmosolyodott. Felemelkedett, átölelte a csodálkozó lányt. – *Nincs semmi bajom, csak látni akartam, hogy aggódsz értem azokkal a gyönyörű sötétszürke szemekkel!* – olvadozott Csenge hangján a doktor, majd átölelte Mala Strana–Dasyjét. – *Ó kedves Dasy! mióta várok erre a pillanatra.*

– *De hát én azt hittem...* – hebegett Dasy megilletődve

– *Igen, te elhatároztad abba a gyönyörű makacs kis fejedben, hogy mi ellenségek vagyunk! És vajon miért? Mert szörnyen makacs, önfejű teremtés az én kis Dasy. Végtelenül óvatosnak kellett lennem, nehogy félreérts. De most elárultad magad és végre megtudtam, hogy aggódsz értem, hogy szeretsz engem!* – hajolt ismét Csenge a bámuló Mala Strana felé, arcát kezébe vette: – *Hozzám jössz feleségül? Méghozzá most, rögtön, azonnal!* – kérte a doktor elfülő hangon.

– *De..de.. – a lány nem kapott levegőt, végre sikerült megtalálnia a hangokat: – Igen, szeretlek...*

Nem mondhatott többet, az orvos magához ölelte, szenvedélyesen megcsókolta...."

– Aztán megállapította a csaj halálát, hisz az előbb még fuldoklott a hangoktól, most meg nem kap levegőt a csóktól – fejezte be az előadást Csenge. – Mondd meg nekem, valóban ez az a nagy csoda, az a bizonyos szerelem csupa nagybetűvel? – kérdezte Mala Stranát.

– Csak próbálkoztam – vont vállat a férfi. – Azt gondoltam, ha a szépirodalom nem hat meg, talán a giccs igen.

– Nem jött be! – vigyorgott Csenge és a földre ejtette a füzetet, bár valójában a szemébe dobta volna. Bekapcsolta a televíziót, krimit keresett, talált is egy századjára játszott sorozat ki tudja hányadik részét, belefeledkezett. Mala Strana felállt mellőle, felvette a könyvet a földről. Maga dobta ki, hiszen ő is oda valónak tartotta. Visszanézett a lányra, aki még mindig a tévét nézte, pedig a férfi tudta, hogy nem szokta a televízió műsorai lekötöni. Csenge láthatóan nem akart beszélni arról, amiről már nagyon ideje lenne, épp úgy, mint ahogy nem akart a múltjáról, a bánatáról sem beszélni. A lány mindent elzárt magában, csak éjszaka álmában, vagy egy-egy pillanatra bukkant fel az, ami bántja. Mala Strana jól emlékezett arra a délutánra, amikor Csenge a gyertya felett szinte transzba esve zokogott, és bár a lány azóta sem mondta el, hogy mi történt akkor, a férfi tudta, hogy a múlt jött elő valahonnan a lelke mélyéről. Strana úgy gondolta, ez így nem jó, hiszen az embernek fel kell dolgoznia a múltját, majd tovább kell lépnie. Őt is érte sok bánat, ha talán nem is akkorák, mint a lányt gyermekkorában, de mégis, ezek a dolgok nem maradhatnak örökre elzárva odabent. És ahogy annak a délutánnak a példája mutatta, bármikor feltörhetnek. Csenge a helyzetet nem tudta kezelni, az látható volt a férfi számára. A lány kikapcsol, átkapcsol, a múltban jár újra és teljesen átérzi az akkori érzelmeit, ami nem is lenne baj, ha nem blokkolnák le a jelenét. A férfi tudta, hogy ezzel valamit kezdeni kell, de honnan szerezzen egy szakembert, egy megbízható szakembert, akivel esetleg a lány még szóba is áll? És itt van a kettőjük ügye is. Csenge tudja, hogy mire tanítja, mégsem akarja tudomásul venni. Vajon valóban zavarja a törvénytelenység, ahogy néha megjegyzi, vagy fél valamitől vagy.....

Csenge kikapcsolta a televíziót, hátradőlt a fotelben és szavalni kezdett:

„Zord békülést hoz e mogorva reggel,

Fejét a nap se dugja ki nekünk.

Ezt megvitatjuk még a többiekkel,

Aztán kegyelmezünk és büntetünk:

Mert még regékben sincsen arról szó,

Mit szenvedett Júlia és Rómeó”

Mala Strana a konyhában állva várta a folytatást, bármit, ami arra utalt volna, hogy a lány végre olyan dolgokról is beszélgetne vele, amelyet a férfi fontosnak ítél meg. Csenge azonban tovább idézte Shakespeare-t, .

„Szálljon szemedre és szívedre álom!

Bár én szállhatnék oda lepkeszárnyon!” – aztán feltette a szokásos kérdését: – Mondd, van ennek valami értelme? Meghalni, csak azért, mert nem élhet együtt azzal a szerencsétlen kölyökkel?

Mala Strana felsóhajtva mellé ült.

– Beszelnünk kellene!

– Ismét a szerelemről akarsz nekem kiselőadást tartani? Vagy erkölcsi prédikációt tartasz a jó és rossz között? Ne erőltesd magad, az első téma engem messze elkerül, értelmi szintemen felfogni sem tudom, a második témával teljesen képben vagyok! – kérte Csenge, már-már kislányos hangon. Strana elmosolyodott.

– Akkor ne beszéljünk, tegyünk valamit. Öltözz át, megyünk sétálni! – adta ki a parancsot. Csenge vigyorogva szaladt a szobájába, nevetett, hisz tudta, hogy ismét a férfi érzelmeibe trap-

polt.

– Kivel akarsz sétafikálni? – kiabált vissza a sminkasztala előtt állva.

– Egy buta kislánnyal – válaszolt Mala Strana és visszakapcsolta a tévét. – Feketét vegyél – tette hozzá, majd kikukucskált az ablakon. A gyertyatartó még mindig kinn állt. – Rendes zсарu vagy! – ismerte el a férfi órájára pillantva. – Fél tíz van és még mindig itt állsz – morogta és a lány után nézett. Csenge élvezettel sminkelte magát, válogatta a ruháját, forgott a tükre előtt, látóhatóan élvezte a szerepcserét. Mire Strana átöltözött, a lány is megjelent a nappaliban. Komolyan vette a feketét, a parókája is az volt, a szemöldökét is besötétítette, sőt még a kis pihéket a szája felett is bebarbárította.

– Angela életre kelt! – mutatkozott be, majd nevetve folytatta: – Remélem, egyszer nem arra ébredek, hogy fogalmam nincs, ki vagyok, és hogy nézek ki eredetiben.

– Szuper vagy! – biztosította a férfi. – Oltsd fel a kislámpádat az ágyad felett és mehetünk!

– Megzavarodtál jóapám? – kérdezett vissza a sötét szemű lány. – Minek világítsak, ha elme-gyünk?

– Hogy a gyertyatartó tudja, itt vagyunk. Különben idegeskedne a hirtelen sötét miatt, azt még ő sem hiszi, hogy tíz órakor ágyba bújunk csicsikálni!

– Ablakon keresztül távozunk? – érdeklődött Csenge, de megtette, amit kért a férfi, felkapcsolta a kis villanyt.

– Figyelj mindig arra, hogy az alibid hihető legyen! – oktatta a férfi. – Ha tévézel és van rá ta-núd, mint nekünk most, akkor addig tedd, amíg van műsor a tévébe. Tehát két óra múlva a tévét ki kell kapcsolni, amiből az következik, hogy két óra múlva itt kell lennünk – mondta és a pince felé indult. Csenge követte, megtalálta a kis hátsó ajtót a férfi után, aztán nekiment egy óriási hortenziabokornak. A hátsó ajtót teljesen eltakaró magasra nőtt virág egyáltalán nem tűnt ki a kert többi részéből. Csenge már nappal is megállapította, hogy Mala Strana nem született kertész, minden úgy nőtt, ahogy kedve tartotta, valódi dzsungelt alkotva az egykor szépen elrendezett kertben.

– Jössz, vagy nézelődöl? – szólt vissza Mala Strana.

– Virágot szedek – közölte Csenge és kibújt a bokor takarásából, magával hozva egy kis darab hortenziavirágot. Mala Strana a dzsungel sűrűjéből húzta el a száját, a véleményét azonban elnyomta, csak intett neki, hogy kövesse. Megfogta a lány kezét és a magasra nőtt bokrok, fák között vezette keresztül. Csenge már nem is tudta, merre járnak, kinek a kertjében csavarognak, mi-kor egyszer csak szétnyílt a sűrű növényzet és az utcán találták magukat.

– Még jó, hogy nem csalánnal ültetted tele a kertet!

– Azért figyelsz, ugye? – kérdezte a férfi. – Itt mindig kiszökhetsz, ha baj van! A házunk pont mögöttünk van, az alibinket igazoló zsernyák pedig tudja, hogy benn vagyunk, én tévét bámulok, te olvasol az ágyadban.

– És valójában merre járunk?

– Szomszédolunk – mutatott a távolba Mala Strana. Csenge egy sötét, nagy házat látott.

– Nincsenek otthon! – állapította meg a lány, mikor odaértek.

– Alszanak – vélte a férfi. – Nézz körül, hol mehetnénk be?

– Mondjuk, ha csengetünk? – próbálkozott Csenge.

– Oda lenne a meglepetés!

– Akkor is a kapun kellene közlekedni.

– Gondolkozz kedves, ha van egy klassz riasztód, kamerákkal pazarul felszerelve, hova szere-led fel!

– A kapura! – bólintott Csenge és az óriási kökerítésre meredt.

– Képtelenség átmenni rajta – állapította meg. Mala Strana tovább sétált a kerítés mellett egész addig, amíg az úttest felőli bokrok össze nem értek, eltakarva a kerítést és a járdán állókat az ut-cán, egy autóból esetleg őket figyelő szemek elől.

– Figyelj mindig arra, hogy ahol be–ki jársz fedett terület legyen. Volt már olyan, hogy a zseni betörőt a kerítésen átmászva kapták el! – magyarázta és megmutatta, hogy kell átmászni a kerítésen. Csenge követte, odaát lehuppant a férfi mellé.

– És ha van kutya? – kérdezte már odalenn. Mala Strana kezébe nyomott egy kutyafalatkát és egy pisztolyt.

– Lőjem le? – háborgott Csenge.

– Altatópisztoly, de ha nem muszáj, használd csak a kekszét. Attól fél órára elalszik a kutya, plusz van öt perced még, amíg magához tér a kábultságból!

– Én úgy tudom a házörzőket kiképzik, hogy ne fogadjanak el idegentől ételt.

– Igaz, de a kutyakeksz készítőik tudják, hogyan kell megszerettetni az állatokkal a készítményüket. A legtöbb kutya nem tud ellenállni, és ebben az esetben te se spórolj sosem, a legjobb minőségű kekszét vedd és a legóvatosabban adagold bele az altatót. Ha mégsem sikerül a csel, megkapja az altatólövedéket! Na, menjünk, itt nincs kutya! – mondta és bevezette a lányt a kerten keresztül a hatalmas, sötét ház mellé. Közben többször rászólt, hogy ne csörtessen, figyelje a riasztókat. Végigsétáltak a ház körül, felmérték a terepet, kihagyva a bejárati ajtót, mert ott láthatóan megint teletűzdelték a falat kamerákkal.

– Olyan helyet keress, ahol biztosan nincs riasztó, viszont általában nyitva az ablak. Felesleges dolog a bejárati riasztóval pepecselni, ha máshogy is be tudsz jutni – oktatta Mala Strana és hagyta, hogy a lány találja meg a pinceablakot. előreengedte, majd utána mászott. Csenge a sötétben magát söpörte, közben halkán nyafogott és irtózódott.

– Mondtam, hogy idioszinkráziám van – mondta remegve.

– Hagyd abba, egy pók miatt nem fogunk lebukni – szólt rá a férfi és továbbment. Ismerte a járást, felsietett a pince lépcsőn, bevárta Csengét is.

– Itt kezd érdekes lenni a dolog – súgta. – Bár ismered a házat, nem lehetsz biztos benne, hogy a tulaj nem éppen most jár a wc–n. Hallgatózz, figyelj! – mondta és figyeltek. Aztán óvatosan lenyomta a kilincset, majd káromkodni kezdett, az ajtó nem nyílt.

– Ennyi volt a szomszédolás? – vigyorgott a sötétbe Csenge. Mala Strana szerszámot vett elő, a lány kezébe nyomta.

– Nyisd ki!

– Sose tettem ilyet!

– Próbálkozz! – biztatta a férfi, majd hagyta, hogy Csenge próbálkozzon. Azt tette, de nem sok sikerrel. A férfi megunva segített neki, végre kinyílt az ajtó. konyhába értek, onnan a nappaliba.

– Miután megtudod a közvetítőtől, hogy hová kell menned, meghívatod magad a házba, lehetőleg egy nagyobb társasággal, hogy ne legyél feltűnő! Akkor kell megfigyelned, hogy van–e kutya, hol vannak elhelyezve a kamerák, a riasztók. Azt is figyelni kell, merre van a hálószoba, hisz ott alszanak a tulajdonosok. Emlékezned kell a tárgyakra, az ajtókra, a helyiségek elrendezésére, mindenre. Sose menj olyan házba éjszaka, ahol még nappal sosem voltál.

– De itt sem voltam még sosem!

– Én viszont igen – mondta a férfi és körbevezette a lányt. Apró zseblámpával mutogatott, de fény nélkül is pontosan kiismerte magát a bútorok között. Néhány műtárgyra, képre, festményre azt mondta, hogy hamisítvány, viszont egy képnél megállt, hosszan nézte.

– Ez értékes? – kérdezte Csenge.

– Ha másból nem, arról rájöhetsz, hogy ez az egyetlen riasztóval felszerelt kép. Az érzékelők a mozgásra figyelnek, tehát ha hozzányúlnál a képhez, jelezne. Ott pislog! – mutatta a kis dobozt Mala Strana, majd felkutatta a gépezet kis irányítóját. – Ezt kell kikapcsolni, de ha nem muszáj, ne vágd el a vezetékét! Általában elég, ha megtalálod a kapcsolóját, de ha nem, akkor is úgy vágd el, hogy aztán vissza tud helyezni a doboz tetejét. Nem muszáj, semmi értelme nincs, de végezz tisztán, rendes munkát! – mondta és megmutatta a kis vezetékeket, amik az érzékelőhöz vezetett.

Elmagyarázta, mit kell tennie a lánynak, aztán visszatette a doboz tetejét.

– Nem visszük el? – kérdezte Csenge lehangoltan.

– Nincs rá megrendelés, most csak tanulunk. Jegyezd meg, hogy csak megrendelésre dolgozol, ahogy elvetted az árut azonnal leadod, lehetőleg egy órán belül, felveszed a pénzt és elfelejted, hogy azon az éjjelen nem a tévé előtt ültél, ahogy a megfigyelő gyertyatartód állítja. Soha ne vigyél el olyan árut, amit nem tudsz leadni, nem szabad, hogy bármit megkívánj és magadnak eltedd. Ez a legbiztosabb útja a lebukásnak. Menjünk, nézzük meg a hálósobát!

– De hát ott alszanak! – suttogta csodálkozva a lány.

– Halkan nézzük meg őket! – biztatta Csengét és előreküldte. A lány az ajtó kilincsére tette a kezét és benyitott. Az ajtó megnyikordult, Csenge megmerevedett ijedében.

– Most lebuktál! – közölte vele Mala Strana, de nem ki, hanem beljebb lépett. – Nincsenek itthon a háziak, nyaralnak – mondta mosolyogva. – De az ajtókat sose nyisd teljes erejükből, ha nem ismered – mondta és meg is mutatta, hogyan kell lassan, óvatosan nyitogatni. Itt is megnézték a képeket, a háziasszony ékszerait, megtalálták a páncélszekrénykét.

– Ilyesmikkel ne foglalkozz és ne is vállalj ilyen munkát. Ez külön terület, jó felszereltség, rengeteg tapasztalat kell hozzá – mondta és otthagya a ládát.

– El is vihetnénk! – ajánlotta Csenge.

– Egyrészt ha hazaviszed, hogy szétverd, azért a mi benne van, nem tudod leadni egy órán belül az árut, meg is sérülhet az értékes dolog benne, már ha van benne olyan, ami számodra is értékes, ráadásul egy csomó nyom maradna a lakásodban! Semmit nem szabad hazavinned, ha nagyon muszáj, vidd Pozórhoz, dugd el a panzióba, vagy akárhová, csak ne vidd haza!

– És ha a kis ládát leadom a közvetítőnek, úgy ahogy van? – gondolkozott tovább Csenge.

– Direkt idegesítesz? – kérdezte türelmetlenül Strana. – Hagyd már azt a vacakot, ott ahol van! Ha így adod le, nem tudják, mit kaptak, tehát nem fizetnek. Ha később fizetnek, megint csak növeled a lebukásod lehetőségét! Börtönbe akarsz kerülni, vagy meg akarsz gazdagodni?

– Te voltál már börtönben? – kérdezte Csenge.

– Soha, és veled sem akarok lebukni! Hat éves koromig az utcán csavarogtam és ételért könyörögtem! Aztán egy banda hasznomat vette, mert kicsi voltam, megtanítottak a betörésre, később pedig magamat képeztem, hogy tudjam is, hogy mit csinállok, és azt profi módra tegyem! Csak így lesz pénzed! Különben ha meghalok, mehetsz vissza az utcára, életed végéig kurvászkodhatsz!

– Ne légy velem ilyen durva, látod, hogy tanulok – kérte Csenge. A férfi rámosolygott:

– Tudom, csak azt akarom, hogy végre megértsd a versedet.

– Tisztulnak a szavak – bólintott Csenge. Mala Strana hirtelen felemelte a kezét, rászólva a lányra, hogy hallgasson. Együtt hallgatóztak.

– Valaki járkal odakinn! – suttogta a férfi és figyelte a lány reakcióit. Csenge a falhoz lépett, elővette az altatópisztolyt. Nem ijedt meg és nem esett kétségbe, egy szóval sem mondta, hogy meneküljenek. Várt, hallgatózott. – Talán csak egy macska volt! – nyugtatta meg Strana és kifelé indult. Csenge nagy levegőt vett, eltette a pisztolyt, majd követte a férfit kifelé az idegen lakásból.

– Minden ajtót zárj vissza, úgy ahogy volt, minden tárgyat oda tegyél vissza, ahol volt! Fontos ez akkor, mikor csak ilyen próbautakat teszel, tanulni vagy feltérképezni akarod a lakást! De akkor is, ha elviszel valamit! Van, hogy egy kis tárgyat veszel magadhoz, a tulaj napokig nem jön rá, hogy nincs meg, mert mindent úgy hagysz, ahogy volt. Semmi jelet ne hagyj magad után, hadd higgye, hogy ő hagyta el, vagy hogy valamelyik vendége vitte el a legutolsó parti alkalmával.

– Ezért van gyertyatartód? – kérdezte Csenge már odakinn az utcán.

– Azért van, mert az a mitugrász kis zsarú nem hiszi el, hogy örököltem a vagyonom. Pedig milyen nehéz volt beszerezni a szükséges papírokat hozzá! Emlékszel arra a srácra a Galériában?

– Ott volt az építkezésen is! – bólintott Csenge.

– Igen, szóval ő a kedvenc zsarum! Nyomozgat utánam, én vagyok a mániája! Azonban fogalma sincs, hogy valójában mit csinálok, több házkutatást tartott már nálam, néhányszor be is vitt kihallgatásra. Azt hiszem, hamarosan rájön a ladyvel való kapcsolatomra, ki fogja kérdezni, talán be is idézi a rendőrségre.

– Lady Margharet megbízható hölgy – állította Csenge.

– És ideje lenne hazatérnie – javasolta Mala Strana. – Menj a panzióba, öltözz át, de senki ne lásson meg se így, se úgy. Délután felmegyek a hotelbe érted, ne felejtsd el, holnap partira vagyunk hivatalosak! – mondta Mala Strana és elvált volna a lánytól, de mégis megállt egy pillanatra.

– Csenge, minden rendben? – kérdezte, és ahogy feltette a kérdést, tudta, hogy hülyeség. Nem itt és nem most van itt az ideje a tények megbeszélésének, de most van idejük rá. Csenge felnézett rá, elmosolyodott.

– Ne aggódj, értettem hamarabb is a verset, csak nem fogtam fel talán teljesen. Most azonban már minden szavát értem és szeretném könyv nélkül fűjni! Ha nem muszáj, ne lelkizzünk, ahhoz nem vagyok jól összerakva! – kérte a lány és puszit nyomott a férfi arcára. Otthagytta Mala Strana, nehogy mégis belekezdjen a szövegelésbe, amihez valóban nem volt sem kedve, sem türelme. Ő sokkal kevesebbet gondolkozott azon, hogy mit, miért tesz, mint a férfi. De mikor is gondolkozhatott volna? Amikor menekülnie kellett valamilyen módon a nevelőszülőktől? Tette, ami eszébe jutott. Vagy az árvaházban a verekedő–kötekedő gyerekektől, miközben néhányan lefogták, úgy ütötték? Ütött erőből, gondolkozás nélkül. Vagy amikor el kellett döntenie, hogy eladja a testét vagy nem eszik, akkor min morfondírozhatott volna? Most talán töprenghetne azon, hogy nem lehetne-e mást tenni, de mi értelme lenne? Mala Strana annyi szeretetet ad neki, mint eddig senki más. Hogy ennek mi az ára, az nem számít. Csenge jókedvűen tette, amit rábízott a férfi, a szállodában elnyúlta a puha ágynemű között és nyugodtan aludt el.

Mala Strana a pincén keresztül ért haza, kapcsolgatta egy ideig a tévét, aztán "lefektette" Csengét, leoltotta a lámpákat és aludni tért.

11. fejezet

Lady Margharet a nappaliban elnyúlva olvasott, mikor Mala Strana megérkezett hozzá. A férfi elegáns fehér öltönyben feszített, nagy virágsokorral a kezében bámult körbe a lakosztályban.

– Nem lehet olyan borzalmas itt élni – állapította meg végül.

– Mindenképpen kényelmesebbek ezek a bútorok, mint a te moderncskéid – mutatott körbe Margharet. Képzeld el, ezen a fotelon el lehet nyúlni, kényelmesen lehet ülni.

– Ne kritizáld a lakásomat, mert nem kapsz virágot – fenyegette meg a férfi, de mégis átnyújtotta a csokrot, lehuppant oda, ahol az előbb még a lady ült.

– Miről olvasol?

– Az ókor hét csodájáról.

– Az nagyon érdekes lehet! – bólintott a férfi és belelapozott a könyvbe, amíg a lány vázát keresett. – Két óra múlva indulnunk kell! Megkaptad az új ruhát?

– Csodálatos, már fel is próbáltam! – áradozott a lady és a virágot az ablak elé helyezte a földre. A férfi nem szólt rá, végül is a talpas nagy vázában ott is jól mutatott, bár asztalra valónak szánta. Margharet tovább fecsegett vidáman: – Képzeld el, képes vagyok fél óra alatt elkészülni! – újságolta és a férfi mellé telepedett.

– Szeretnéd, hogy beszélgessünk? – kérdezte Mala Strana visszatérve az előző esti témájukhoz

– Szeretném, ha megnéznéd velem ezt a könyvet! – kérte a lady és legnagyobb csodálatára Mala Strana elfogadta a javaslatát, együtt bámulták tovább a csodákat. Később együtt indultak el

a partyra. Mala Strana útközben felkészítette a ladyt, hogy milyen lesz a parti, de arra még Margharet sem gondolt, hogy ennyire unalmasra sikeredik. Csevegtek, nevetgéltek a hölgyekkel, táncolt az elegánsba bujtatott urakkal, de végeredményben úgy telt el az este, hogy semmi érdekes nem történt.

– Még csak saláta sem volt! – panaszkodott hazafelé Margharet. – Csak hús, meg hús, meg hús, osztriga, meg kígyó–béka, csupa ehetetlen vacak!

– Ez a milliomos banda általános étke! – védte őket a férfi.

– Legalább jó pezsgőjük lett volna!

– Azért nem kellett volna annyira nyersen megmondanod a vendéglátónknak, hogy utálok a száraz pezsgőt!

– Legközelebb csak édes pezsgőjük lesz behűtve! – állította Margharet, majd kiszállt a hotel elé. – Feljössz, iszunk egy pohár finom pezsgőt?

– Te se tedd! – szólt rá Mala Strana. – Iszonyatos drága a hotel bárjában és nem is kell, hogy leidd magad. Mégiscsak egy lady vagy! Aludj jól! – búcsúzott, megcsókolta az arcát és elhajtott.

Csenge másnap hátul, a kerten keresztül ért haza. Mala Strana azonnal el is indult vele, Pozór-hoz vitte, egy elhagyott kertben álló lakásba, egyenesen annak a pincéjébe

– Ma is tanulni fogunk valami újat! – mondta, és egy rajzot nyomott a lány kezébe. Csenge csak ledobta, rá sem nézett, a férfihez fordult.

– Tegnap a Lady tanult, előtte Angéla, előtte meg Csenge volt iskolában. Csináljunk valami mást, menjünk csillagot nézni – kérte.

– Fényes nappal van – jegyezte meg Mala Strana, de mégis leült a lány mellé. – Fáradt vagy?

– Szétesik a fejem – panaszkodott a lány.

– Az a gond, hogy gyermek vagy, és neked még szórakoznod, játszani kellene. Nem találtál még egy barátnőt, akivel moziba mehetnél vagy szórakozni, bulizni, ahogy manapság mondják? – kérdezte és annyira komolyan nézett a lányra, hogy ő elnevette magát.

– Ne beszélj már butaságokat, nem vagyok gyerek! És nem arra van szükségem, hogy mesefilmet nézzek a moziban, csak egy kis pihire.

– Kellene neked egy udvarló – gondolkozott tovább Strana, mintha meg sem hallotta volna a lány szavait. – Egy fiatal srác, aki udvarol neked, sétál veled, és persze csillagot néz!

– Hagyjuk inkább! – szólt rá Csenge. – Beszéljük másról – javasolta. – Nem akarok akadékoskodni – nézett fel rá szelíden – de most, hogy kezdem érteni a vereséget mégiscsak megkérdezném: mik a céljaid velem?

– Nem talátlad ki? – bámult csodálkozva Mala Strana.

– Ha jól találtam ki, enyhén törvénytelen dolgokra akarsz rávenni – állította a lány. A férfi elmosolyodott a gyengécske kifejezésen. A lány mellé telepedett és baráti hangon érdeklődött:

– Talán nem tetszik?

– Nem ezt mondtam, csak érdeklődöm a végkifejletről. Talán gyilkolunk is, ha felébred a delikvens?

– Horrorisztikus fantáziád állandóan visszatér kedvesem! – állapította meg a férfi. – Ha a múltkori bemutatóból nem jöttél volna rá: még csak egy kutyuskát sem gyilkolászunk le, maximum elaltatunk. Így tehát féltett delikvenseidnek sem lesz sose semmi bajuk, csak megrövidítjük a megrendelt áruval.

– Pontos fordításban lopunk?

– Még pontosabb megvilágításban: művészi hozzáértéssel elemelünk néhány – ismételten figyelmeztetek – csak és csak előre megrendelt árut, amit általában maga a jelenlegi tulaj is tör-

vénytelen módon birtokol. Na most összerakod nekem ezt az egyszerű riasztót? – mutatott az asztalon várakozó drótkötegre. Csenge az asztalra bámult, majd a férfira. Pillanatokba került, amíg megbirkózott jóra vágyódó lelkiismeretével, aztán bölintott.

– Tehát megbeszéltük, és nincs több kérdés – állapította meg Mala Strana.

– Akkor csinálj nekem egy egyszerű kis riasztót a rajz alapján – kérte a férfi. – De azért az előbbi témára még visszatérünk. A szerelemre – tette hozzá, és magára hagyta a lányt. Csenge csodálkozva bámult utána.

– Azt hiszed, technikai zseni vagyok? – kiabált a férfi után, de az nem válaszolt. Bár volt már életében technika órán, és Strana valamelyik nap próbált valami hasonló szerkezeteket megmutogatni neki a számítógépen, erre azért mégsem volt felkészülve. Két órát próbálkozott, maga sem tudta igazán, hogy mit csinál, így az alkotmánya nem is működött, egyáltalán nem érdekelt, hogy elveszik e tőle a védeni való tárgyat vagy sem. Pozór kétszer nézte meg, hol tart a lány, aztán elvesztette a türelmét. Leült mellé, megmutatta mit kellett volna csinálnia. Megszólalt a riasztó, Csenge összerezsent, így Pozór újra és újra megszólaltatta.

– Hozzá kell szoknod ehhez a hanghoz. Ekkor még van pár másodperced arra, hogy meglógi! Ki kell használnod, hogy a tulaj megrezzen, azt sem tudja mi történt, és mire ráébred, hogy az ő riasztója szól, neked már nem szabad ott lenned! Ekkor otthagysz az árut, összeszeded az összes cuccodat és irány kifelé, mindegy milyen úton! Nem számít, hogy bekapcsolsz-e más érzékelőket, hisz már tudják, hogy ott vagy! De ez nem fordulhat elő, úgyszólván gyerünk, tanulj! – bízatta, aztán új feladatot adott. Pillanatok alatt összerakott egy másik, valamivel bonyolultabb riasztót, közepére tette a gyufásdobozát.

– Szabadítsd ki, hozd fel nekem és kapsz ebédet! – mondta. Csenge próbálkozott, de az éles hang folyamatosan jelzett.

– Nem akarsz ma enni? – ment le hozzá később Pozór, megmutatta, mit ront el folyamatosan a lány.

– Mesélj nekem Lady Margharetről! – kérte, miközben összeállítani készült egy másik jelzót. Csenge meglepődött, azt hitte, Pozór tudja, hogy ő az.

– Hát, kedves nő – mondta némi gondolkodás után.

– A „kedves” nem jelent semmit. Együtt él Mala Stranával, tehát jól ismered, nemde? – kérdezte a férfi.

– Igen, persze, szóval jópofa, szép, mit mondjak róla?

– Csenge, meg fogják tőled kérdezni sokan, hogy mást ne mondjak, a zsaruk is! Gondolkozz, mégis milyen nő ez a Lady Margharet?

– Nagyvonalú, nagyszájú, mindent tudó okostojás! – nevetett Csenge, azt sem tudva, mit mondjon. Ismét összerezsent, mikor megszólalt a riasztó és a férfi most nem is kapcsolta ki, hagyta, hadd sivítson. Percekig kiabált a kis gép, mire Pozór végre elzárta. Leült a lánnyal szemben, egyenesen a szemébe nézett azokkal a sötét szemekkel.

– Csenge, Mala Strana szerint értelmes lány vagy! Bizonyítsd be, mondd el nekem, milyen nő az a lady.

– Vörös hajú, zöld szemű, kicsit szeplős, de nagyon csinos – Csenge törte a fejét, mit kellene még mondania. – Kedves, jó barát, lehet vele beszélgetni, jó tanácsokat ad. Jópofa, vicceket szokott mesélni, jól bánik a férfiakkal és jól táncol. Mala Strana barátnője, de nem szoktak sok időt együtt tölteni, még csak ismerkednek, udvarolnak egymásnak. Partikon találkoztam vele....

– Te nem voltál ott! – szólt közbe Pozór.

– Persze! – kapott észbe a lány – szóval, tényleg, nem is ismerem?

– Dehogynem, Mala Stranához felment többször is, tehát nem barátok, nem udvarolgatnak, hanem szeretők–

– De ez nem igaz! – vágta rá Csenge.

– Kislány, ne idegelj, igaz és kész! – szólt rá a férfi, indián karvalyorrát magasra emelte, mint–

ha le akarna csapni a lányra a butaságai miatt – Mala Strana így állítja be a kapcsolatukat, hogy megvédje a férfiaktól és a féltékeny feleségektől, hát legalább tudjál róla, hogy néha ott alszik a lady nálatok!

– Te mindenről tudsz? – kérdezte Csenge tőle, miközben a férfi visszafordult az általa összeszerelt jelzőberendezéshez.

– Általában mindenről – vont vállat, és a művére mutatott: – Tessék, itt a riasztó, és itt vannak a kellékek, amivel kijátszhatod. Ne halljak odafenn szirénát, mert tényleg éhen maradsz – figyelmeztette a lányt és ismét magára hagyta a pincében. Csenge utána bámult, aztán a valamire, ami előtte feküdt. Biztos csak abban volt, hogy középen a gyufásdoboz van, de hogy a többi micsoda, a sok vezeték, a dobozok fogalma nem volt. Persze első mozdulatára sikítózni kezdett a riasztó. Kikapcsolta, újra kezdte a tükröcskét, csavarhúzó, drótvágót is felhasználva.

Az illatok már lefelé ereszkedtek az egyre sötétebb pincébe, Csenge éhezett, mire sikerült megszereznie a gyufát. A csapda fény- és mozgásérzékelő volt, és sok idejébe került egyrészt, hogy erre rájöjjön, másrészt, hogy kicszelezze. Végül sikerült, a gyufával együtt ment fel a férfihoz. Pozór rávigyorgott, helyet mutatott az éhező lánynak.

– Ha így folytatod, nagyon vigyázz magadra, éhen fogsz halni!

– Utálatos vagy, ez volt az első feladatod! – vágott vissza a lány.

– Nem igaz, Mala Strana már mutatott neked otthon egy-két dolgot. A legtöbbnek azonos a szisztémája, te is rá fogsz jönni! – vigyorgott Pozór, élvezte, hogy felidegesítette a lányt. – Együnk! – mondta végül és az asztal közepére tette a rizzsel teli edényt. Csenge éhesebb volt, mint gondolta, nekiesett, aztán elhúzta a száját az első falat után.

– Ezért törtem magam? Meg akarsz mérgezni? – kérdezte és köhögni kezdett.

– Valódi mexikói étel! – nevetett Pozór és jóízűen ette a csípős rizs rakottat.

– Meg akar mérgezni! – panaszkodott Csenge a belépő Mala Stranának is.

– Ne foglalkozz vele, igyekezz, mert nem sokára kezdődik a délutáni órád. Az iskolát nem szabad kihagynod, tudod! – szólt rá a férfi és sorolta a feladatokat: – Csengeként szépen hazamész, fogod az iskolai cuccodat, elmész tanulni, aztán hazamész, égve hagyod a lámpákat, ha nem vagyok otthon, akkor is. Ladyként is menj haza, reggel szólj a szállodában, hogy elutazol pár napra és ladyként menj haza hozzánk. Pár napra a szeretőm lesz, úgyis jön a hétvége, megtehetjük.

– Jegyzetelek! – ígérte Csenge, de mosolygott, pontosan tudta, mikor, mit kell csinálnia. – Ha azonban iskolás vagyok, akkor uzsit kérek, ez a mexikói meg akar gyilkolászni!

– Kapsz zsebpénzt, és ha a többiek mennek hamburgerezni, menj velük – kérte Strana és a lány kezébe nyomta a nála lévő összes aprót. Csenge pusztit adott érte, az indiánra rányújtotta a nyelvét és elhagyta a lakást.

12. fejezet

Teltek a napok, és Csenge nem győzött tanulni. A legkönnyebbnek az iskolai anyag bizonyult, sokkal nehezebb volt lépést tartania a két férfivel. Mala Strana néhány alkalommal elvitte „szomszédolni”, ahogy ő mondta, tanította a gyakorlatban azt, amire Pozór otthon a pincéjében. A riasztókkal már-már boldogult, de akkor fegyvert adtak a kezébe, Pozór kertjébe lövöldözött konzerves dobozokra. Közben persze Lady Margharet is életre kelt, uncsi-partikra, kiállításokra járt a férfivel, hol otthon aludt, hol a szállodába. Pozór új leckéket adott neki, autóba ültette. A hatás leírhatatlan volt, több órás gyakorlat után Pozór kijelentette, hogy mindenkinek jobb, ha soha többet nem ül kormány mögé.

– Abszolút nincs érzéke a vezetéshez! – jelentette ki Mala Stranának.

– Mit tettél Csenge? – kérdezte a férfi nevetve.

– Nem tudom megjegyezni hol a gáz, hol a fék. Nem látom a lábamat, az a probléma! – jelen-

tette ki Csenge. – Nem is akarok vezetni, hagyjatok békén – mondta megsértődve és iskolába ment. A tankönyvei, a lady ruhái már mind Pozórnál voltak, ahogy ő mondta áttették a főhadiszállásukat a férfihoz. Egyébként élvezte a tanulást – az autóvezetést kivéve – tetszettek neki az esti kirándulások, sőt a partik is egyre jobbak lettek, mióta a vendéglátók kitalálták, hogy édes pezsgővel, némi politizálással és sok tánccal lehet kényeztetni a vendégeket. Rövid idő alatt elérték, hogy már nem lehetett megtartani estélyt, baráti találkozót az Iránból hazaszakadt hölgy és kísérője nélkül, a háziasszonyok Csengétől kértek tanácsot, a férfiak megkérték, hogy segítsen választani az asszonynak egy-egy ékszer vagy más ajándékot. Margharet ezeket a vásárlásokat élvezte a legjobban, hiszen olyan tárgyakat választott, amiket ő is szívesen viselt volna. Az asszonyok elégedettek voltak az ajándékokkal, nemsokára mintegy megrendelést adták le az óhajukat a ladynek, aki ezt diszkréten közvetítette a férjnek.

Odakinn tombolt a tél, a hideg, a hó, a városból özönlöttek kifelé az emberek az ünnepeket ideje alatt, síelni mentek, vagy csak havat nézni a hegyekbe. Csenge mindebből alig vett észre valamit, tanult, az iskola egyre keményebb lett, ladyként egyre jobban lefoglalták, Pozór egyre nehezebb feladatokat adott neki, Mala Strana pedig a szabad estéiken kirándulni vitte „tipikusan” felszerelt házakhoz. Bár élesben Csenge még nem dolgozott, a pénzkereső munkát a férfi egyedül végezte, de elvitte Csengét olyan házakba is, ahol a tulaj is, a kutya is otthon volt. Csenge élvezte ezeket az estéket, óvatosan, ügyesen dolgozott, figyelt a férfira, azonban még elvárta, hogy Mala Strana megerősítse, ellenőrizze a munkáját.

A tanítását azonban mindkét férfi élvezte, Pozór hol türelmesen, hol türelmetlenül oktatta. Csenge gyakran már reggelente Pozór pincéjébe ült. A férfi most igazi csemegét állított neki öszsze, ő pedig próbálta kiszabadítani kedvenc gyufásdobozát. Mala Strana egy ideig nézte az ügyködő lányt, aztán mikor Csenge kiemelte a dobozát, majd visszaszerelte a mozgásérzékelő riasztót, mintha szét sem szedte volna, Mala Strana büszkén mosolygott rá.

– Fantasztikusan tanul a kiscsaj! – lépett hozzájuk Pozór is, elismerésül meghívta őket ebédre.

– Csak azt ne, inkább éhezem! – jelentette ki Csenge azonnal.

– Nem fogsz éhezni, készülj, indulunk – lepte meg Mala Strana és autóba ültette a lányt. – Hol van most a Lady?

– Nálad, épp hemperegsz vele az ágyban és mocskos dolgokat műveltek! – tájékoztatta Csenge a férfit. Mala Strana elhúzta a száját, de nem tartotta időszerűnek, hogy lelki beszédet tartson arról, hogy milyen szép a szerelem.

– Hová megyünk? – kérdezte Csenge izgatottan.

– Nyaralunk!

– Tél van, esik fentről valami, ami hideg és nem nyaraláshoz való! – figyelmeztette Csenge.

– Elviszlek a Paradicsomba! – ígérte a férfi, de nem mondott többet.

– Esélyem nincs, engem oda nem engednek be. Sőt, azt gondolom, téged sem! – tiltakozott csendesen a lány, de a férfit nem hatotta meg, indulni volt már. – Nem hoztam semmit, össze sem pakoltam! – ellenkezett tovább.

– Mindent összeszedtem, ami kell, még a fürdőruhádat is elhoztam.

– Jeges vízbe úszunk? Nem is tudok úszni!

– Megtanítalak – biztatta Mala Strana.

– Ne tedd, ha tudok úszni, nem fogok tudni vízbe fúlni!

– Ez a céloom! Olyan ügyesen tanulsz, megérdemled, hogy te is etethesd a hattyúkat a szanatóriumba, az öreg fák alatt–

– Én vízbe akarok fúlni! – veszekedett Csenge.

– Nagyon ronda a vízi hulla! – állította Mala Strana. – És te olyan szép vagy, biztos öreg korodban is szép leszel! Majd csoszogsz az erdőben, ápolónők vigyáznak minden lépésedre, remegő kezekkel etetheted a hattyúkat, hálásan vijjognak majd rád, lehet, hogy le is csapnak egy kis vízzel!

– Nem állítom, hogy veszettül vágyok erre a csodameghitt lassú halálra! – jegyezte meg a lány, miközben nézte, merre viszi a férfi. A hegyek felé indultak, de elmentek a síparadicsom felé vezető leforduló mellett, arra, amerre haladtak igazán semmi nem volt. – A víz mélye gyorsabb. Van egy olyan érzésem, hogy mindenképpen el akarsz érzékenyíteni – tette hozzá elgondolkozva.

– Szeretném látni, hogy sírsz! Még mindig a nagy macival alszol éjszakánként, forgolódsz, rosszat álmodsz.

– A múlt állandóan visszatér, bárhog is próbálom elfelejteni – vallotta be Csenge. Bár már hetek óta nem beszéltek a múlttól, most sem akart. Remélte, hogy ha nem kerül szóba, egy éjjel már nem jön elő a nevelőapja képe, eltűnik, elfelejtődik.

– Segítene, ha néha kibeszélnéd a rossz álmokat, ha olykor–olykor kisírnád magad – állította a férfi. Csenge csendben maradt, úgy tűnt, elgondolkozik a férfi javaslatán. Végül megszólalt:

– Taníts meg úszni, ha annyira akarsz, de ne akard, hogy sírjak! – kérte Mala Stranát belenyugodva a ténybe, hogy a férfi nem hagyja neki a vízbe fúlás elméletét megvalósítani. Hátradőlve próbálta élvezni tovább az utat. Nem sokáig tehetette, Mala Strana letért az autópályáról, megállt és kiszállt az autóból. Átment a lány oldalára, őt a vezető üléshez küldte.

– Elfáradtam, vedd át! – mondta.

– Fogalmad nincs róla, hogy milyen rosszul vezetek! – állította Csenge, és az autó előtti útra mutatott. – ez havas, jeges, jégbordás, nem tudom milyen, és én még száraz úton sem tudok vezetni!

– Tudsz! – jelentette ki a férfi, bátor volt, melléült. – Gyerünk! – mondta. Csenge szót fogadott, indult volna, azonban indulásból lefullasztotta a motort. – Nyugodtan, az autó olyan, mint a... – nem mondta ki, hogy a szerelemre, a szexre, az érzésekre gondolt, tudta, hogy Csenge ezektől a szavaktól inkább megvadul és ütni – verni kezdi a kormányt. – ... szóval érzéssel! – kérte és bekötötte a biztonsági övét.

Csenge újra indított, az autó most engedelmesebben viselkedett, de Csenge érezte, nem ő az úr.

– Lehet, hogy te tudod, hogy én tudok, csak én még erre nem jöttem rá! – jelentette ki egy idő után. – Talán, ha mégis visszavennéd a kormányt!

– Jól csinálod! – állította továbbra is Mala Strana a látható hazugságot, és hogy mindezt hihetőbbé tegye hátradőlt az ülésében, becsukta a szemét.

– Nem lesz itt se vízbe fúlás, se hattyúetetés! – morogta a lány maga elé. – Egyszerű, snassz autóbalesetben halunk meg – jósolta, de nem volt sok választása, a férfi nem reagált rá tovább, az út közepén nem állhattak. Gázt adott, a kerekek megcsúsztak, ahogy tudta visszakormányozta az autót az út közepére, ahol szerencsére most senki másnak nem jutott eszébe közlekedni. Újra gázt adott, most óvatosabban, az autó most nem ugrott meg, szépen gyorsult, már–már haladásnak lehetett nevezni, amit Csenge és az autó kettőse művelt. Csenge a száját harapdálta izgalmában, miközben kezdte érezni az autó feletti hatalmat. Lassított és gyorsított, mivel a mellette ülő férfi nem szólalt meg, egy alkalommal megpróbált megállni is, használta a féket és az úton maradtak. Ezt többször eljátszotta, aztán úgy döntött, most már akármi is van, meg tud állni, így bátrabban indult a hosszú egyenes útnak.

– Mondtam, hogy tudsz vezetni – szólalt meg egy idő után a férfi és kinyitotta a szemét, a lányra mosolygott. – földöntúli intelligenciádnak köszönhetően, egyszerűen mindenhez értesz.

– Nincs jogosítványom – jegyezte meg Csenge, de le nem vette volna a szemét az útról.

– Van – nyugtatta meg a férfi és elnevette magát, mert a lány úgy meglepődött, hogy ránézett. – bocs, de nincs időd most még tanfolyamra is járni! Nem mindegy, hány papírt hamisítanak nekünk? Ha szükség van rá, vezetni fogsz.

– De gyakorlatom biztos nincs – állította Csenge belekapaszkodva a kormányba.

– Az is lesz, épp most szerzed.

– És mihez van még engedélyem? Érettségim nincs? – érdeklődött a lány felháborodva. – Mi az, amiről még nem tudok?

– Ne háborogj! – szólt rá a férfi. – Az érettségiért meg kell dolgoznod, de a nyolcadik évről van bizonyítványod, különben nem tudtalak volna beíratni az esti gimnáziumba. De annyi eszed van, amennyit az a papír megkövetel. Menjünk már gyorsabban, kérlek! – szólt bele a vezetésbe. Azt látta, hogy a lány tud sebességet váltani, érezte, hogy kipróbálta a fékeket, most már csak a sebességen kellene javítania, mert így a fagyott csiga is leelőzi. – Szóval van jogsid, szerzel gyakorlatot, majd időt kerítünk rá, hogy a rutinpályára is kijuss. Most a havas úti gyakorlatot tartjuk. Fél óra múlva pedig belekezdünk a téli pihenőnkbe!

– Biztos az is tanulással jár – jegyezte meg a lány, bár nem hallatszott a hangján, hogy ez anynyira zavarná. Egyre jobban élvezte a vezetést, érezte maga alatt az autó erejét. Mala Strana ezért nem is szólt semmit a megjegyzésére, látta tanítványán, hogy ráharapott végre a vezetés ízére, visszacsukta szemeit és csak akkor nyitotta ki, mikor Csenge jelezte, hogy az úton kerítést építettek, nem tud tovább menni.

– Gyalogolunk kicsit – javasolta a férfi és kipattant a kocsiból. Hátizsákot adott a lánynak, neki is jutott, előremutatott a kerítés mögötti havas útra, és meg is indult az általa kijelölt irányba.

– Miért nem zárod be sosem az autót? – kérdezte hátramutatva Csenge. Ő bizony féltette volna a kocsiját, ha az övé lett volna.

– Hátha valakinek szüksége van rá – vont vállat Mala Strana.

– És akkor mi hogy megyünk haza? – kérdezte a lány visszanézve az egyre távolodó autóra.

– Elkötünk mi is egyet – nevetett Mala Strana és előre mutatott. – Azt a dombot megmásszuk, utána csodálatos kis tavat találunk.

– Izgalmasan hangzik – jegyezte meg Csenge – amúgy sem ember sem autó nincs itt, kiét kötjük el, ha szükséges?

– Most mondtad, hogy ember sincs, akkor ki kötné el a miénket? Gyere már! – siettetta a férfi, tartott attól, hogy rájuk sötétedik a táj. – Nem szeretnék újra építkezésbe kezdeni, ezért jó lenne, ha figyelnél a kondidra! – figyelmeztette Mala Strana a mellette lihegő lányt. Bár egyenes ösvényen mentek, a magas hóban nehéz volt lépni, Csenge egyre nehezebben tudta vele a lépést tartani. – Látod előttünk azt a fát, amely egyedül áll? – kérdezte a lányt, majd belekezdett a szokásos oktató anyagába a művészet szépségeiről, most a természet képeit felhasználva.

Rájuk ereszkedett az alkony és lehült a levegő, mire a céljukhoz értek. A tó valóban a megadott helyen volt, befagyva, mellette azonban kis vendégfogadó várta őket meleg szobáival, szaunájával, kis medencéjével. Vendég nem volt a vendégfogadóban, kedves, idősebb hölgy került elő, Stránát szeretettel fogadta, Csenge is kapott egy ölelést, majd a ház kulcsait egyszerűen átadta a férfinak. Mala Strana ismerte a helyet, bevezette a lányt, egész fel az emeleten lévő szobáig, megmutatta a lány szobáját, a sajátját és bemutatta az egész ki házat. Kedves, tizenkét személynek alkalmas kis fogadóban voltak, egy faházban, amelyben azonban igyekeztek családi hangulatot, teljes kényelmes biztosítani a vendégeknek. A kandallóban ropogott a tűz, előtte a kis asztalon teáskészletben gőzölgött a tea. Minden egyszerű volt, kedves és kényelmes.

– Hát mégis beengedtek minket a mennyországba! – jelentette ki Csenge, elnyúlva a kandalló előtt a kényelmes fotelben, élvezve a tűz melegét.

– Nem vagy annyira rossz, mint gondolod, higgy nekem! – mosolygott rá a férfi, teát nyújtott neki, élvezte ő is a meleget, a kényelmet és a lány szépségét is. Csenge észrevette a férfi pillantását, de nem tudott mit kezdeni vele. Mala Strana szereti őt, de mint férfi sosem jelezte, hogy kívánná, és Csenge tudta azt is, hogy csak apaként tud erre a férfire felnézni, máshogy már nem

tudná kezelni. Egy pillanatig összeakadt a tekintetük, egy férfi és egy nő tekintette, de Strana elnevette magát, a lány fölé hajolt és puszit nyomott a homlokára.

– Gyerek vagy – súgta neki, de Csenge tudta, hogy ez most nem volt őszinte megjegyzés, a férfi sok mindent gondolt abban az egy pillanatban, de azt nem, hogy az előtte lévő nő gyermek még. Mégis, nem szólt, hagyta elveszni a pillanatot, hiszen tudta, hogy mindent elrontanak, ha kapcsolatuk más irányba indul, mint amin eddig haladtak. Strana azonban mégis visszafordult felé, leült a tűz elé, rábámult a lányra.

– Annyira gyönyörű vagy, hogy nehéz ellenállni ennek a szépségnek – mondta őszintén, de mosolyogva. Csenge érezte, hogy most már inkább az apja beszél hozzá, mint a férfi. – Mondanám, hogy vigyázz magadra, vigyázz a férfiakkal, de ez felesleges. – folytatta Mala. – Inkább azt javaslom, kezdj el magaddal te is úgy számolni, mint felnőtt nő, akinek előbb utóbb kapcsolatai lesznek.

– Kérlek, ezt hagyjuk! – szólt volna közbe Csenge, de a férfi arckifejezése leállította.

– Előbb utóbb eljön az a fiatal srác, akiért meg fogsz örülni, És akkor nagyon sok minden meg fog változni, amit most épp próbálunk kialakítani. Te elsősorban Csengeként kell, hogy működj. Most egy tanuló lány vagy, és ez így jó. E mellett van szabad idő. A lady néhány hónap múlva eltűnik, hiszen csak arra kellett, hogy olyan körökben tudjunk forogni, amely eddig elzárt volt előttem. Most a lady bevezetett az újjgazdagok családjába, így a báli szezon végével elutazhat. Akartam, hogy ezt tudd! – fejezte be Strana, magának is teát öntött, kapott még Csenge is. – Tudom, hogy ez most, amit csinálunk, sok neked, nekem is az, de ez a tanulóidő. Nagyon ügyes vagy, gyorsan tanulsz, értelmes vagy, kiváló színésznőként állsz helyt minden szerepben. De semmi nem kötelező. Ezt is tudnod kell. Ha bármi történik, ami miatt azt mondd, hogy nem, akkor sincs semmi baj. Már sokat segítettél nekem.

– Most ezt miért mondd? – kérdezte Csenge ijedten. El akarja küldeni, befejezni ezt az egészet, továbbadni rajta, mit akar? Tombolt a gyomrában a félelem, érezte, hogy sáppad.

A férfi is észrevette a változást a lányon, magához húzta Csengét a szőnyegre, a kandalló elé. A szavaitól megzavarodott lány nem ellenállt, hozzábújt, a férfi érezte, hogy egész testében remeg.

– Nyugodj meg, mi a baj? – kérdezte lágyan. Már nem nőként nézett rá, a lányát ölelte magához. – Mit mondtam, amiért ennyire megijedtél?

– Annyira szép és jó minden, ne küldj el most! – kérte Csenge halkán. – Tudod, hogy mindent megteszek....

– Dehogy küldelek el! – nevetett rá a férfi. – Épp azt akarom megmagyarázni neked, hogy semmi nem fog változni köztünk akkor sem, ha nem akarsz mindent megtenni, amit kérek.

– Nem értelek – nézett fel rá Csenge, és valóban nem értette, mit akar a férfi. Őt, vagy a segítségét vagy mit? Mala Strana nagyot sóhajtott, de mosolygott.

– Úgy tűnik, tényleg nem értesz, ezért itt van ez a papír, olvasd el inkább, minthogy még jobban megzavarnálak a szöveggel – a férfi felállt, elővette az általa nemrég a kandallóra kikészített papírdarabot és odanyújtotta. Csenge óvatosan bontotta szét, fogalma nem volt, mit tartalmazhat az írás. Akkor sem lett okosabb, mikor elolvasta, egyszerűen nem fogta fel idegességében, mit lát. Vagy felfogta? A nevét látta az első sorokban, a férfi vezetéknevével együtt.

– Elvettél feleségül? – kérdezte értetlenül felnézve a felette álló férfira. Strana rácsodálkozott, majd elnevette magát.

– Megörültél? – kérdezte, és átvéve a papírt, visszaült a lány mellé. – Nézd: születési anyakönyvi kivonat – mutatta a papír hivatalos fejlécét – látod: örökbe fogadtalak, még volt rá fél évem! Hivatalosan is a lányom vagy!

– Én? Engem örökbe fogadtál? – kérdezte kábán Csenge és lassan elért az agyáig a férfi mondata. – Lehet ilyet csinálni?

– Persze, hogy lehet! Kellott némi összeköttetés, hogy gyorsan és a meghallgatásod nélkül tör-

ténhessen, de hova lett volna akkor a karácsonyi meglepetés. Nemsokára nagykorú leszel, addig viszont hivatalosan is jó helyen vagy. Tudtad, hogy köröznek, amiért elszöktél az árvaházból? Az iskolai beiratkozást sem intézhettem volna hivatalosan. De most már mindez rendben van. Na, mondj már valamit!

– Nem tudom, mit mondhatnék? Az előbb úgy néztél rám!

– Attól még szép vagy, hogy az apád lettem hivatalosan is. És vak nem lettem! – nevetett újra a férfi, de látta, hogy Csenge még gondolkodik, próbálja az előbbi ijedtségét feldolgozni. – Szóval azt akartam az előbb mondani, hogy most már, ha te is akarsz, hivatalosan is élhetsz velem, mellettem, a lányomként és semmi nem kötelez arra, hogy megtanuld az általam tanított verset, ha más terveid lennének a továbbiakban.

– Nincs más tervem – jelentette ki azonnal a lány, ezt a részét legalább értette a dolognak. – Tényleg hivatalosan az apám lettél? Ez igazi papír, nem olyan, mint a jogosítványom?

– Teljesen hivatalos, igazi – nyugtatta a férfi. Nézte a hivatalosan is elismert lányát, aki még mindig a papírt olvasgatta, mintha valami információt még szeretne megtudni belőle.

– Fogalmam nincs arról, kik a szüleim – gondolkozott el Csenge hangosan. – De szuper lenne, ha tényleg te lennél az apám!

– Az lettem! – bólintott a férfi, várt.

Csenge ránézett, előbb kábán, szomorúan, aztán végre elmosolyodott.

– Tiszta örült vagy! Tudod, hogy milyen rossz gyerek vagyok?

– Tudom! – bólintott ismét a férfi. – De most már jogom van ahhoz, hogy sarokba állítsalak, ha rosszkodsz.

– Hú, ez ijesztő!

– Gondoltam, örülni fogsz neki! – vont vállat a férfi, azt nem gondolta, hogy ijesztőnek tartja a lány a tényt, hogy végre van apja. – Persze, ha nem akarsz, vissza lehet csinálni!

– Dehogy! – kiáltott fel Csenge, végre letette a papírt, a férfira is figyelt. – Életem legszebb eseménye! Csak nem tudom, mit mondhatnék, mit adhatnék én neked köszönetképpen...

– Adtál már! – biztosította a férfi, felállt, italt keresett a tea helyett, bort talált, a lánynak is adott pohárral a vörös nedűből. – Visszaadtad az életkedvem, a reményemet, újraírtad a jövőmet! – állította, de Csenge tekintetéből látta, hogy a lány nem érti, ezért tovább beszélt. – Tudod, mielőtt találkoztunk, kezdtek elromlani a dolgok. Kedvetlen voltam, untam Pozór társaságát, untam mindent, unalmasak voltak a mindennapok. Már nem okozott örömet a munka, már nem volt benne izgalom, kihívás, csak rutinfeladatként végeztem, amit rám bíztek. Van az utcában egy kis srác, olyan kallódó gyermek, vele többször beszélgettem az élet nagy kérdéseiről, egész ügyes zsebtolvaj, de butus, szeleburdi, felelőtlen kis kölyök. Terveztem vele valamit, de tudtam, hogy nem igazán lesz alkalmas arra, hogy velem együtt dolgozzon. Szóval, egyhangúság és unalom tespedt rám, mikor beléptem abba az éjszakai csehóba. Te meg ott ragyogtál, miközben éjfél tájt gyerekesen Micimackót olvastál és csillagokat akartál bámulni. Megmondom őszintén, nem tartottalak normálisnak a legelső beszélgetésünk alatt. De tévedtem, életem legjobb vására az a kétszáz dolcsi volt, amit átadtam akkor neked.

– Még meg van – mosolygott Csenge. – Eltettem szerencsepénznek.

– Az én szerencsém meg hozta. Azóta az este óta újra élek, minden más színben látszik, minden vidám, és melletted igazán nem lehet unatkozni! Szóval sokat fizettél azért, hogy kiérdemelhess azt a büntetést, hogy hivatalosan is az apád lettem!

– Kedves vagy! – ölelte át Csenge a mellette ülő férfi derekát – Bár valójában nem tudom, megérdemlem-e. Én rossz vagyok.

– Persze, és veszélyes és szerintem kicsit idióta is, de hát nekem, ezek szerint, ilyen gyermek jutott! – sorolta nevetve Strana Csenge hibáit.

– Nem, veszélyes nem vagyok! – tiltakozott Csenge.

– De az idiótával semmi bajod. Oké, maradjunk ennyiben. Egyszóval, ahogy ebbe az egész be-

szelgetésbe belekezdtem, a lényeg az lenne, hogy nagypapa szeretnék lenni majd egyszer, így jó-nak tartanám, ha sikerülne továbblépned a múltadon és új lappal indulnál neki a párkapcsolati kérdésnek

– Tépd szét azt a születési anyakönyvi kivonatot nyugodtan! – állt fel mellőle Csenge. – Nem lesz férfi az életemben és nem lesz unokád, legalábbis tőlem, nem!

Mala Strana nézte a lány arcvonásainak megváltozását, a makacs, elutasító tekintetét. Csenge teát öntött még magának, a bort mellőzte, nem ült vissza mellé, a karosszéket választotta a kandalló előtti szőnyeg és Mala Strana helyett. Szembe ült le vele, a férfi szemébe nézett.

– Nem lesz férjem, társam, párom, szeretőm, hívd, ahogy akarod, mindegy, mert nem lesz! Utálom a férfinemet, a csókolózást, a szexet, mindazt, amit te akárhogy is nevezel, de ugyanezt jelentik! És nem lesz gyermekem! Ebbe a világba én nem szülök gyermeket és nincs az a férfi, aki képes szerelemre csábítani. Hiányzik belőlem az az érzés, értsd meg végre!

– Oké! – hagyta rá Strana. – Rendben, beszéljünk másról! – javasolta. – Mit szólnál hozzá, ha itt töltenénk a karácsonyt?

– Itt? – nézett körbe Csenge, már mosolygott. – Az egész hátralévő életemet itt töltöm, ha akard!

– Megtanulsz úszni ez idő alatt! – jósolta Strana.

– Meg is fagyok a vízben!

– Van másik tó is a közelben – kacsintott a férfi. – egy kicsit mélyebben, mint ez, a hegyek mélyén, termálvíz van benne, langyos.

– Nem hiszem, odakint fagy.

– Holnap megtudod – ígérte a férfi és ezt a témát is hagyta. Csenge sem szólt, hintázott a karosszékekben, nézte a tüzet, láthatóan élvezte a meleget. Több mint fél órát maradt csendben, gondolkozott azon, amit a férfi kettőjükéről mesélt. Sok minden történt, mióta találkoztak, és Csengének mindaz kedves élmény volt. Azonban az élete nagyrészt nem a kedves élményekben volt gazdag, és bár újra és újra visszazavarta a feltörekvő, kitörő emlékeket, azok attól nem lettek kedvesebbek és nem is törlődtek ki az emlékeiből. Meghatározták a mindennapjait, a gondolkodását, a mondatait, a cselekedeteit. Értette, amit a férfi kért tőle, hogy felejtse el, dolgozza fel, tegyen velük valamit, de ez nem volt ilyen egyszerű. És valójában Csenge még mindig félt attól, hogy mindaz, amit most átél, egyszer csak kiderül, hogy nem igaz, nem így igaz, nem olyan szép, ahogy most érzi. De az a papír igaznak tűnik, és ez a férfi, akihez valójában semmi köze, őszinte szeretettel néz rá.

– Valóban igaz, hogy örökbe fogadtál? – kérdezte a régóta beállt csendben. – Atdad a neved az én elfuserált életemhez?

– Imádni való kislány vagy! – válaszolt elérzékenyülve Mala Strana. Nem tudta, mennyi minden gyötrődött az elmúlt fél órában a lány, de talán most már látta rajta, hogy örül is annak a papírnak. – Tényleg szeretetet hoztál az életembe!

– Jó leszek ezentúl, ígérem apukám!

– Akkor itt az ideje, hogy utána nézz valami vacsorának, elvégre az öregapád kezd éhen halni!

– Megyek, medvét ölk nekem! Jegesmedvét! – állt fel Csenge, de nem ment, a férfihoz lépett, megpuszilta az újdonsült apukája arcát. Aztán zavartan elszaladt, megnézte a konyhát, ahol, ha jegesmedvét nem is, ételt bőven talált, amit felszolgálhatott az éhező apjának.

13. fejezet

Másnap Mala Strana betartotta az ígérését, vizet mutatott a lánynak, enyhén langyos vizet, ami azonban a kinti időjárás miatt, most télen, melegebbnek érződött. A férfi fél óras könnyörgését követően Csenge is vetközni kezdett, bár úgy érezte, semmi nem vonzza, hogy oda belemenjen, abba a nedves közegbe, ami ráadásul mélynek is tűnt. A barlang viszont szép volt, ezt elismerte,

a falak visszhangzottak a víz csobbanását, ahogy a férfi úszott. Csenge azonban a fürdőruhába állt a hidegben, lába még csak a vizet sem érte. Mala Strana élvezte a barlangvíz lágyságát, illatát. Imádta a vizet, nem értette, hogy a lány miért nem szánja már el magát. Tudta, hogy a víz tükröződését, játékát szereti Csenge nézni, de azt nem gondolta volna, hogy ennyire nem vágyik a vízbe. A tó közepéről csalogatta a lányt, biztatva, hogy nem is olyan mély, nem is olyan kellemtelen dolog az úszás. A példa nem segített, Csenge fagyoskodott, de nem mozdult.

– Nem akarok most megfulladni! – kiabált felé Csenge, hangját a barlang visszahangozta.

– Miért, most boldog vagy? – kérdezte a férfi és kimászott a vízből. Átölelte a száraz lányt, aki sikítva menekült volna tőle, a víztől, a hidegtől. A férfi azonban nem engedte, összevizezte saját magával.

– Szóval, boldog vagy? – kérdezte újra.

– Igen, ha lehet ilyet állítani, az vagyok – nézett rá Csenge, a férfi szemébe. – Gyönyörű itt, csak mégis visszabújnék a felsőmbe.

Mala Strana nem engedte, fogta a karját.

– Na gyere, légy jó kislány! – szólt rá apáskodva és a kezét fogva húzta maga után a lányt. Csenge már–már könyörgőre fogta, pedig érezte, hogy a bokáját ellepi a kellemes meleg víz. – Ugye tudod, hogy szeretlek, és csak jót akarok neked? – kérdezte Mala Strana, majd hirtelen elengedte és hagyta, hogy Csenge a szabadulásához felhasználandó erejével beleboruljon a vízbe. Csenge sikítva zuhant, majd toccsant nagyot. Aztán lesüllyedt. Mala Strana egy pillanatra megijedt, mert bár tudta, hogy itt már egy–egy mélyebb rész is akad, hiszen nem egyenletes a meder, de arra nem gondolt, hogy a lány belesüllyed azonnal, mint egy nagydarab kő, és még csak nem is kapálózik a szabadulásáért. Már éppen ugrott volna, mikor meglátta Csenge fejét. A lány csapkodott, levegőért kapkodott, de feljött a víz színére, sőt arra is volt ereje, hogy kikiabáljon.

– Utálom az összes férfit! – közölte, majd újra elsüllyedt. Mala Strana melléugrott, kitarotta, hogy kapjon levegőt.

– Ússzál édes, ne veszekedj – mondta neki és újra elengedte. Még játszott egy ideig vele, aztán kiségitette, mert Csenge nem volt kapható semmilyen aktivitásra. Ha levegőt kapott, azonnal veszekedett. Most viszont, a bokáig érő vízben didergett.

– Itt derékig ér – mutatott köztes megoldást a férfi. Csenge nagyon csúnyán nézett rá, tovább didergett a hidegbe, végül elkacagta magát.

– Ritka ronda dolog volt tőled, hogy beledobtál! – mondta.

– De vízben voltál, majdnem úsztál – nevetett rajta a férfi. – Ha nyár lenne, megmutatnám, hogy úsznak a békák. A tó körül rengeteg nádas van.

– Ha nyár lenne, szörnyet halnék a nádasban!

– A béka a legjobb mellúszó! – magyarázta Strana.

– Szeretem őt, szúnyogot eszik! De csak úgy messziről szeretem! – magyarázta a lány, megborzongott – Fázok!

– Gyere be a vízbe, itt meleg van.

– Ott víz van!

– Ott meg hideg! – nevetett a férfi.

– Ebben úsznak állatok, például békák? – kérdezte Csenge, de óvatosan beljebb lépkedett a vízbe. Remegett, annyira fázott.

– Igen, úsznak, de nem repülnek!

– Kiterjesztett idioszinkráziám van! A csúszós dolgokat sem bírom!

– Nem hiszek az idioszinkráziádban! Csak hiszti és szokj le róla!

– Pszichológus mutatta ki, hogy van! – állította a lány, de egyre beljebb haladt, hiszen érezte, hogy a vízben valóban kellemesebb az idő.

– A pszichológusok betegségnek hívják az egyszerű hisztit! Légy erős és vegyél erőt az iszonyatodon! Gyere úszni! – javasolta a férfi, közelebb ment a lányhoz, aki azonban már óvatosabb

volt, hátrált előle. – Úgy kell úszni, mint egy kedves békuci, aki megeszi a ronda szúnyogjaidat! – magyarázta, már–már nevenségesen gyermeketeg hangon a férfi, megfogta a lány kezét, ellenkezése ellenére beljebb sétált vele a tóban. Az elméleti béka–lecke nem sokat segített, ahogy nem ért le a lábuk, Csenge fuldokolni kezdett. Mala Strana hihetetlen türelemmel próbálta neki elmagyarázni az úzás lényegét. Annyit elért, hogy Csenge már figyelt is rá, nem csak a körülötte esetlegesen úszkáló állatokat figyelte, próbálkozott is, de folyton víz alá került. Viszont nem fázott, kezdte élvezni a visszhangot, észrevette a finom illatot, a légyságot. Úgy döntött, megszereti a vizet, de csak a nyakig érőt, ott lubickolt, amíg a férfi magára hagyta, úszni ment a mélységekbe, a kövek közé. Szégyellte kissé, hogy nem megy ez neki, de tudta, hogy mindez nem véletlen. Hiszen régóta eldöntötte már, hogy egy nap úgy hal meg, vízbe fül és most pont ezt a tervét akarta szétcincálni a férfi és ez a gyönyörű helyszín, a csodálatos hangok, a finom, tiszta illat. Idővel rátalált a lebegés titkára. Kipróbálta, meddig bír a víz alatt lenni, halottat játszott, a víz mindig kiemelte, feldobta, ahogy ő mondta, kidobta magából.

Nem kellek még neki, tudja, hogy nem akarok még meghalni – jelentette ki.

– Befizetek neked egy szobát a szanatóriumba – ígérte Mala Strana a kövekről. Neki már eleget lett a vízből, de fél szemét a lányon tartotta, mert Csenge komolyan vette a feladatot, különféle úzást imitált, kitalálta, hogy úszik a sikló, a kacska. A békaúzás nem ment neki, de kombinálta a kutyáéval, így legalább haladt. Ki tudja mennyi idő telt el, mire bár kiázott a kezén a bőr, úgy érezte, otthonosabban mozog a vízben. Mala Strana már kint szárítkozott, mikor Csenge annyira belejött a locs–pocsolásba, hogy kijelentette, haza sem akart menni. A férfi végül épp úgy könnyörögte ki a vízből, mint órákkal azelőtt bele rimánkodta. A levegő egyre hűlt, Csenge remegett a parton. Magára kapkodta a ruháit, aztán a barlang mélyére indultak, felfedezőtúrára. Strana mutatott neki néhány szép követ, szedtek apró emlékkövet maguknak, és a férfi, hogy teljen az idő és megszáradjanak, előadást tartott a festészet és a víz tükröződése közötti művészeti párhozamról.

A kis vendégház barátságos meleggel várta őket, Csenge ennek ellenére másnap visszavágyott a barlangba, és harmadnap is, sőt, azt szerette volna, ha sosem kell elmenniük erről a helyről. Már nem zavarta a hideg, a mély hóban mászkálás, a víz, az úzás, élvezte minden pillanatát a „nyaralásuknak”.

Csakhogy a munkák várták mindkettőjüket, a meghívók gyűltek Margharet postaládájában. Pozór irigykedett, a pihenésükért is, és azért is, amiért Mala Strának sikerült megtanítania autót vezetni Csengét.

– Valami titokzatos kapcsolat van köztetek! – állapította meg hamiskásan mosolyogva karvalyorra alatt, de nem fejtette ki, mire gondol, barátja pedig nem részletezett semmit. Csenge viszont mesélt, Pozórnak, a Vándor háziasszonyának, mindenkinek. És Lady Margharet is mesélt. Az igazat kiszínezve, szerelmi történeté alakítva mesélte el, hogy milyen gyönyörű kastélyba vitte el a lovagja, elmesélte a barlangot, a tavat, a tó köré lovas szánokat szaunát, képzelt, sok vendéget, gazdag iparmágnásokat, akik mind a természet kincséért utaztak oda karácsony ünnepe. A nők irigyelték, a férfiak Stránát kérdezték a csodapalota pontos helyéről.

– Minden szavadat elhitték! – csodálkozott Mala Strana, mikor már a Csengévé vált lánnyal vacsorázott a Vándorban.

– Naná, Lady Margharet úrhölgy, nem hazudik! De Csenge nem az, ezért írd meg nekem a suliba egy igazolást, két napról lógtam.

– Apucival iratod az igazolást? – vigyorgott mögöttük Pozór. – Azért kíváncsi lennék rá, hogy valójában mit műveltetek ti ott édes kettesben!

– Úszni tanultam! – vágta rá Csenge és nem volt hajlandó meghallgatni a férfi más ötleteit.

Megkedvelte Pozórt, élvezte, ha magyaráz, tanítja őt, de nem bírta az alpár, obszcén megjegyzéseit. Ha még ehhez hozzátette a főzési tudományáról begyűjtött tapasztalatait is, akkor el sem tudta képzelni, miért is van valójában olyan sok időt együtt vele. De végül is Pozór tanította, Strana szinte rábízta az elméleti tudás átadását, így vele kellett lennie. Újabb és újabb csemegével várta a lányt, összedugták az orrukat, hogy a legújabb, legfrissebb piacra dobott riasztók titkát megfejtsék. Mala Strana is egyre nehezebb feladatokkal látta el a lányt, éles bevetésekre is vitte, próbára tette, önálló feladatokkal bízta meg. Lassan félszavakból megértették egymást, a lány Strana minden mozdulatát leste, figyelte pillantását, gondolatát. Aztán eljött egy éjszaka, amikor egyedül küldte be a férfi egy apró ékszerdobozért olyan lakásba, ahol Margharet már járt. Csenge ügyes volt, gyors és határozott. Ahogy megtanulta, időben, ügyesen, a megbeszéltek szerint hozta ki a dobozt a lakásból, és bár tudta, hogy Mala Strana valahol ott van körülötte, a megbeszéltek szerint vitte el és adta át Pozórnak, aki leszámolta ott helyben a fizetségét.

– Az első kereseted! – mosolygott rá Mala Strana már a saját otthonukban.

– Nem felezünk? – ajánlotta Csenge. Böven kielégítette a tudat, hogy mindent sikerült jól megcsinálnia, és tudta, hogy mindezt nem magának köszönheti

– Egyedül voltál benn, tied a pénz – utasította el a férfi, és nem árulta el, hogy végig mögötte volt a házban. – Mit veszel belőle?

– Nem tudom, mindenem megvan! – vont vállat Csenge és körülnézett. A minden, az mind Mala Stranáé volt.

– Félreteszem rosszabb napokra! – döntött végül.

– Ne tedd be a bankba, ne hagyd a lakásba! – sorolta Mala Strana.

– Tehát mit csináljak vele? – kérdezte Csenge.

– Vidd el Pozórhoz, vagy vegyél belőle magadnak valamit, esetleg nyithatunk neked egy titkos számlát.

– Megbízhatok Pozórban? – kérdezte a lány feleslegesen, hiszen az indián mindent tudott róluk, még többet is, mint Csenge, hiszen évtizedek óta együtt dolgoztak Stranával. A férfi megerősítette gondolatait:

– Pózorban mindig megbízatsz. Jól jegyezd meg, ha tőle kapsz munkát, azt valóban meg tudod csinálni, ha ő mond valamit, az úgy jó, és neked is jót akar!

– Nem értem, hogy az ő lakása miért biztonságosabb, mint ez?

– Mert minket figyelnek, és néha átkutatják a lakást. Pozór közvetítő, köztem és a megrendelő között, sosincs reflektorfényben, nem jár gazemberekhez...

– Te igen?

– Mit gondolsz, kihez járunk a partikra? – kérdezte mosolyogva a férfi.

– Azok gazemberek?

– Akárcsak én, vagy talán rosszabbak is!

– Miért nem mondd, hogy én is? – kérdezett vissza Csenge. – Elvégre épp ma volt az első önálló kirándulásom!

– Igen, te is! Csak rólad senki nem tudja, nem feltételezi és nem is hinné el. Amíg így van, biztonságban vagy! És te diáklány vagy, tanulsz, mert ha év végére nem lesz csupa jó jegyed, nagy baj lesz! Ez a félév nagyon gyengén sikerült! – fenyegette meg a lányt, amitől Csenge szemekerekedett, mert igencsak elhanyagolta a tanulást az elmúlt időszakban, tudta, ha így halad a következő félév sem fog jobban sikerülni. – Van egyébként más feladatod is! – folytatta nevelőapja. – Ideje lenne, hogy bebútorozzuk a másik lakást, hiszen készen van, valamelyik nap jár-tam ott, az építésvezető átadta a kulcsokat!

– Én is megnézhetem? – kérdezte Csenge.

– Persze, sőt, te rendezed meg a bútorokat, nekem ahhoz nincs türelmem – ígérte a férfi. Csenge alig bírt magával örömeiben, ismét háttérbe került az iskola is, a tanulás is. Másnap reggel azonnal kimentek a házhoz, Csenge körbejárta. Minden úgy készült el, ahogy ő akarta, kezdve a nappali faborításával, a déli oldal beüvegezéséig. A szobák színe is a képzeletéből elevenedtek meg, és már készítette is a terveket a bútorokra. Mesélni kezdte, hogy mit, hova képzel el a szobákban, de Mala Strana leintette:

– Rád van bízva, csinálj mindent úgy, ahogy akarsz – mondta és bevitte a lányt a legnagyobb bútoráruházba. Kezébe nyomta a hitelkártyát, majd a fülébe súgta:

– Hagyjál néhány szobát Lady Margharetnek is!

Csenge fél napig válogatott, aztán felszerelve prospektusokkal hazament. Nagy kitérőt tett, mert Lady Margharetnek is oda kellett érkeznie a gyertyatartó kedvéért. Aztán a Lady egyedül távozott, vitte magával a prospektusokat és megrendelt mindent a lakásba. Az elkövetkező nap Csenge megszűnt, Lady Margharet rendezkedett, taxival járt ki a házig, óriási költségeket vett le Mana Strana bankszámlájáról. Azt nem sejtette, hogy a férfi közben dolgozik, tölti vissza a pénzt és mennyire élvezzi, hogy örömet szerezhet a Ladyjének.

Margharetnek és Csengének két hetébe került, de a lakás olyan volt, ahogy elképzelte. Kényelmes, régimódi, kedves, épp kontrasztja a másoknak. Mala Strana ezt vigyorogva állapította meg, de nem bánta, ő is élvezte az új módit.

– Az elmúlt napokban eszembe jutott, hogy te végeredményben mégiscsak egy 18 éves kis csitri vagy! – mondta a kényelmes fotelben ülve. Margharet csodálkozva nézett rá.

– Arra akarsz célozni, hogy kidobod a bútorokat? – kérdezte végül a saját hangján.

– Arra akarok célozni, hogy ideje lenne néha diszkóba, vagy moziba járnod, szerezhetnél magadnak egy barátnőt, egy fiúról nem is beszélve.

– Ketten is vagytok az életemben, ez épp elég. Ne adj férjhez, Mala Strana!

– Mi csak maximum az apáid vagyunk.

– De vagytok ketten, ez épp elég!

– Nem férjhez akarlak adni, csak azt akarom, hogy úgy élj, mint minden fiatal.

Csenge végignézett magán, a lady álruháján.

– Ez elég nehéz lesz!

– A körülményekhez képest próbáld meg. Csinálunk neked szabad estéket. Nincs egy szimpatikus fiú abban az iskolában?

– Az egyik legidősebb vagyok köztük. A múltkor is elhívott az egyik moziba....

– Nem is mondtad! – vágott közbe Mala Strana. – Mi történt?

– Semmi, mert nem mentem el! Egy pattanásos képű suhanc volt, nem is lehetett még férfinak nevezni!

– Csenge, a te korosztályod ilyen, majd felnőnek, férfiasabbak lesznek.

– Semmilyen férfira nincs szükségem! Gyerek férfira sem, meg felnőtt férfira sem! – próbálta Csenge lezárni a vitát, nem sok sikerrel. – Nincs szükségem férfira, érted? – kérdezte türelmetlenül ismét a lány, látva, hogy Strana folytatná a témát. Eszébe jutottak az eddigi férfiak, akikkel kapcsolata volt és megborzongott, mint egy rossz álom emlékéitől. Mala Strana tudta mire gondol.

– Nem szexre gondoltam. Egy fiatal, hozzád illő sráca, akit meglátsz, megszeretsz, elvisz téged táncolni, virágot vesz neked, udvarol...

– .. aztán ágyba visz! – fejezte be Csenge a férfi mondatát. – Nem, soha többet nem kell férfi,

egy életre elég volt belőlük!

– A szerelem nem olyan, mint a strihelés. Az más, érzéki, szenvedélyes...

– Nem! – fejezte be Csenge. – Soha nem akarok más férfit magam körül látni rajtad kívül! – zárta le a vitát a lány, és ennek jeleként magára hagyta a férfit.

14. fejezet

Csenge szabadideje egyre kevesebb lett, ahogy teltek a napok és ő minden szinten igyekezett helyt állni. Az iskolai tanulmányaival volt a legjobban lemaradva, azonban ezt a problémáját nem osztotta meg az őt tanító–nevelő férfiakkal. Főként azért nem, mert egyre érdekesebb helyzetekbe vitte bele Mala Strana és Pozór, így esze ágában sem volt szólni, hogy lassítsanak. Előfordult, hogy elaludt a délutáni órán, de azért mindent megtett, hogy Csenge az éjszakai kiruccanásokon vagy a lady a vendégeskedésben kitűnően szerepeljen. Úgy érezte, bőven van még mit tanulnia. A lady szerepét igyekezett tökéletesíteni, a megszokott „Csengés” mozdulatok helyett saját „ladys” grimaszokat, pillantásokat tanult be a tükör előtt, hogy még véletlenül se lehessen a két hölgyet összemosni. Közben tanulta Pozórtól az elméletet, Stranától a gyakorlati feladatokat. Egyre képzetesebb lett a képzőművészet terén is. Bár a kiállítások még mindig untatták, az aukción már élvezte a szerepét.

Pozór egy nap meglepte azzal, hogy közölte Csengével, a délelőtti tanítás elmarad, este viszont mehetnek az egyik ismerősének a rutinpályájára a vezetést gyakorolni, feltéve ha jóapja engedélyét is megszerzi. Pedig a lady aznap korán kelt, hogy meglátogassa Strana barátját, aki viszont már nem volt otthon, mire a hölgy megérkezett, így Csengeként továbbment Pozórhoz tanulni, aki pedig bejelentette, hogy csak este ér rá. Így a lány kis kerülővel ismét hazament, elővette az iskolai könyveit, tanult, majd időben bement a gimnáziumba. Mikor onnan hazaért, bár égett a villany a férfi szobájában, nem volt otthon. Csenge kihasználta ezt a nagy férfinélküliséget és újra belefogott a lady – Csenge szerep szétválasztásának gyakorlatába, figyelve arra, hogy mosolya, nevetése a szerepnek megfelelő legyen. Közben megérkezett Mala Strana, megnézte mivel foglalkozik a lány és vacsorát szervírozott kettőjük számára.

– Eltűntél egész napra! – szidta Csenge, miközben a férfit követve a konyhába ment. – Pedig ma estére engedélyt kell kérnem tőled, hogy Pozórral vezetni mehessek!

– Nem tudod hol töltöttem a délutánt? – kérdezte a férfi, miközben az asztalra tette a vásárolt készételeket. – A te szülői értekezleteden voltam a gimnáziumban!

– Minek? – kérdezte Csenge, bár volt egy sejtése, hogy a férfit a tanulmányi eredményei érdeklik. Így magától mondta: – Tudom, nem fényesek a jegyeim, de ezét nem kell oda menned!

– Tudtam, hogy nem jók a jegyeid, mivel az elektronikus naplóban követem a tudásodról adott számadást. És arról is tudok, hogy sokat hiányzol.

– Akkor miért mentél el?

– Az nem is zavar, hogy elfelejtettél szólni róla? – kérdezett vissza a férfi, mint valami szigorú apa. Csenge rábámult, nem értette, mi a gond, eddig sem szólt ilyen eseményekről.

– Ha tudtam volna, hogy érdekel...

– Érdekel, kedvesem! – vágott a szavába a férfi. – Meg az is érdekel, hogy az iskolát valóban elvégezd és némi tudásra is szert tegyél. Sőt, az is érdekel, hogy éld a 18 évesek életét. – tette hozzá és a várt hatás nem maradt el, Csenge felsóhajtott:

– Megint a régi mese, tudom barátkoznom kell!

– Igen, barátkozz, sőt szeretném, ha elmennél a hétvégi bálba, amiről ugye te nem szóltál, de erről szólt az értekezlet nagy része, és az osztályfőnököd kihangsúlyozta, hogy nagyszerű lenne, ha te is ott lennél, ismerkednél, beilleszkednél végre.

– Ezért menjek?– kérdezte Csenge, de tudta a választ. Mala Strana is tudta, hogy ezt a kérdést

annyira már nem kell részleteznie, így csak bólintott.

– Igen, a szokásos mese. Szóval, ha ma este vezetni szeretnél...

– ...ez zsarolásnak tűnik! – szólt most Csenge a férfi szavába.

– ... ez az is, kőkemény zsarolás! Szóval hétvégén bál, előtte veszel valami korodhoz illő ruhát, és az első sráccal, aki felkér, végigtáncolod az éjszakát.

– És ha részeg, vagy drogos vagy csak egyszerűen nem tetszem neki az első tánc után?

– Kislány, ne bolondíts! – kérte a férfi és elnevette magát. Ezzel el is vesztette az apaszerep komolyságát. – Ki van zárva, hogy ne tetszenél bárkinek is, szóval ettől nem félek. Iskolai bál lesz, se drog, sem alkohol. Szóval, ha felkérnek, táncolsz! Áll az üzlet?

– Legyen más a zsarolás tárgya! – alkudozott Csenge. – És ha javítanék a jegyeimen?

– Az nem alku tárgya, az feladat! – tájékoztatta Mala Strana, majd útba is igazította a csodálkozó lányt: – Addig nem megyünk esti kirándulásra, amíg nem javítasz ki minden jegyet legalább közepesre.

– Ez most komoly? – bámult rá továbbra is a lány. – Mi történt a szülőin? Kiemeltek téged, mint a gyermekét elhanyagoló legrosszabb szülő?

– Csenge, szeretném, ha komolyan vennéd az iskolát. Egy tanév alatt kell megtanulnod két év anyagát, és az első vizsgákon februárban épp csak átcsúsztál! Ez nem ismétlődhet meg júniusban!

– Elvégzem, megígértem! – állította Csenge.

– Az kevés, tudnod is kell valamit a tananyagból! Ezért találták ki az iskolát, nem azért, hogy legyen hol melegedned délután és minimális tudással megszerezz egy papírt!

– Mondja ezt az egykori utcakölyök, aki iskolába se járt! – gúnyolódott Csenge.

– Igen, mondom én, akinek ezt senki nem mondta gyermekkorában, ezért nem győztem felnőtt koromban bepótolni azt a rengeteg tudást, amit az iskola megadott volna. Szóval, mindenből közepes jegyet akarok! – fejezte be Mala Strana a témát. – És ma még elmehetsz Pozórral, de holnap mész ruhát venni, esténként tanulsz és szombaton bálba mész!

– A jóapám meghülyült! – közölte Csenge Pozórral két órával később. A férfi kivitte a rutinpályára, amely a város szélén egy vaskerítéssel elzárt terület volt. Egyszer már voltak itt, de akkor semmire sem jutottak, Csenge még a pedálokat próbálta akkor megszelídíteni, most azonban már a parkolás titkát fedezte fel. Az indián végighallgatta a panaszáradatot, miközben csodálkozva figyelte, hogy a lány milyen ügyesen veszi az akadályokat, alig figyel az irányító és tanácsot adó szavaira, csak szidja nevelőapját és gyönyörűen beáll a bóják közé.

– Egyezzünk meg abban, hogy igaza van – mondta végül Pozór, mire Csenge csak elhúzta a száját.

– Mit is várhatnék tőled, mindig neki adsz igazat!

– Azért jársz iskolába, hogy ne légy buta – vélte a férfi. – Ennek a feltétele pedig az, hogy tanulsz.

– Persze, és azért kell bálba mennem, mert tizennyolc éves vagyok! Ez a mániája, férjhez akar adni. Lehet, hogy rám unt és szabadulni akar tőlem – gondolkozott hangosan Csenge, miközben pontosan beállt a kapubejáróba is balról, hátulról. Ránézett Pozórra, látta rajta, hogy elégedett, így kikanyarodott és a másik oldalról is beállt. – Tudok vezetni, tudok hazudni, megtanultam az összes kedvenc festőjét, hetente elviselem a több órás festménybámulást valamelyik kiállításon, a kedvéért még úszni is megtanultam...

– és most azt akarja a gonosz, hogy még szórakozz is – fejezte be a mondatát Pozór és nevetni kezdett. – Tudtam, hogy kicsit zsizsikes vagy, de úgy tűnik alulértékelték. Te nagyon lökött vagy!

– Te meg férfi vagy, és nem érted szegény kislány–lelkem bánatát.
 – Mondd el! – kérte Pozór.
 – Nem akarok randizni férfiakkal – tett eleget a kérésnek Csenge. Ennyit, többet nem mondott, ez, úgy gondolta elég. Pozórnak nem volt elég.
 – Szerelmes vagy Stranába? – kérdezte.
 – Hülye vagy? – kérdezett vissza Csenge.
 – Akkor nem értem, belém biztos nem vagy szerelmes! – vigyorodott el az indián.
 – Más ok eszedbe sem jut, amiért nem akarok férfiakkal randizni? – kérdezte csodálkozva Csenge.
 – Nőkkel akarsz? – próbálkozott Pozór.
 – Haza megyek, te bolondabb vagy, mint Mala Strana! – jelentette ki Csenge és megtette. Jogositványa volt, gyakorlata nem, de a késő esti utakon ügyesen vezetett, figyelt a forgalomra, igyekezett betartani a könyvből megtanult szabályokat, rákérdezett azoknak a tábláknak a jelentésére, amikre nem emlékezett. Élvezte a vezetést és örült, hogy Pozór is lezártnak tekinti az előbbi témát. Keresztbe–kasba bejárta a várost, ismerkedett a városi forgalommal, aztán hazavitte magát és megállt a házuk előtt. A szokásos helyen nem volt ott a gyertyatartó és máshol sem látta most.
 – Szerinted nappal is fogok tudni vezetni, nagy forgalomban?
 – Biztos, hogy megállod a helyed, de azért ha akarsz, vasárnap délután gyakorolhatunk. Feltéve, ha kialudtad magad a babazsúr után!
 – Vicces! – húzta el a száját Csenge, kiszállt az autóból és átadta a kulcsot a férfinak. A lakásban Mala Strana várta, meghallgatta élménybeszámolóját a vezetésről és egy szót sem beszéltek a szombat esti programról. Csenge tudta, hogy nincs választása, mennie kell az iskolába.

15. fejezet

Eljött a szombat és Csenge tehetetlenül állt a sminkasztala mellett. Nézegette a rengeteg kenecficét, a vásárolt ruhát, aztán Mala Stranához fordult.
 – Mondd már meg, hogy néztek ki?!
 – Ahogy vagy! Most Csenge vagy és te mész az iskolában!
 – Semmit ne kenjek magamra?
 – Amit szoktál!
 – Nem szoktam, a suliba nem kell, amúgy meg alig létezem!
 – Ha beleszólhatok, megjegyzem, így vagy a legszebb az összes eddigi megjelenésed közül! A lady fellengzős liba, Angela túl fiús, Csenge viszont csodaszép! – dicsérte Pozór és vigyorgott. A lány nézte, nem tudta, most örüljön a dicséretnek, vagy ne.
 – Ne hülyéskedj már, vegyél fel egy kitűnő ruhát és menjél! – szólt rá Mala Strana. – Nemso-kára haza kell jönnöd, tízre itthon legyél! – kiabált az öltözni induló lány után.
 – Ilyen szigorú apa vagy? – kérdezte Pozór nevetve.
 – Vigyázni kell a kislányra, olyan fiatal még – nézett a lány után Mala Strana. – Néha észre sem veszem, hogy valójában csak 18 éves gyermek.
 – Nem vagyok gyermek! – lépett ki a szobából Csenge. Mala Strana rávigyorgott. Csengén az a ruha volt, amiben egykor 200 dollárért felszedte, ugyanazt a kardigánt vitte hozzá.
 – Jó így? – kérdezte a bámuló közönségét.
 – Szuper vagy! – bólintott Pozór, majd az apára nézett. Mala Strana még az emlékek körül járt, eszébe jutott az az este, a hájas fazon képe, a lány, aki kávét ivott és Micimackót olvasott.
 – Gyönyörű vagy, de tízre itthon legyél! – ismételte végül önmagát.
 – Tizenegyre gyere! – alkudozott Csenge helyett Pozór, az apa rábólintott, Csenge csak vállalt, neki mindegy volt.
 – De addig haza ne merj jönni! – tette hozzá Strana, de ezt Csenge már alig hallotta, becsukta

maga mögött az ajtót és kedvetlenül nekiindult élete első iskolbáljába.

Az iskolabál arra volt hivatott, hogy diák–tanár megismerje egymást, a tanítási órákon kívül, a pulpitus és az osztályterem zsvivaján túl. Csengét azonban nem érdekelték sem a tanárok, sem az osztálytársai, eldöntötte, hogy leül és bámul, hasznosan tölti az időt, mozdulatokat, grimaszokat les el, amit beépíthet a lady viselkedésébe. Ki is szemelt magának egy helyet, ahonnan belátta az egész nagytermet. Ebben a teremben tartották az iskolai eseményeket, évnyitót, évzárót, most azonban feldíszítve, színes lufikkal, lampionokkal várta a vendégeket. Szépen megterített, kerek asztalokkal rendezték be a termet, az asztalokon gyertyák voltak, amelyeket azonban nem gyújtottak meg. A tanárok asztalára virág is jutott, mellette kis címke, mely arról tájékoztatta a vendégeket, hogy melyik virágbolt ajándékozta ma estére az asztaldísz. Reklám több helyen is megjelent, Csenge felfedezte, hogy az italpultnál a borospince, az ételeknél az étterem reklámját is kihelyezték.

A lányok kis csoportokban álltak a fal mellett, báli ruháikban, kissé megzavarodva a terem hangulatától, a színes, elegáns ruháktól, a magas sarkú cipőtől. Több óra alatt elkészült hajkölteménnyel, agyonsminkelve csacsogtak, nevetgéltek. Csenge nézte őket és nem vágyott közéjük. Gyerekeseknek tündek hozzá, az ő életéhez képest. Ezek a lányok gyerekek voltak, legfőbb feladatuk az volt, hogy tanuljanak, készüljenek az egyetemre, az életre. Családban éltek, várta haza őket a rózsaszínre festett szobájuk, szeretett szüleik, meleg otthonuk. Nem éltek árvaházban, nem volt mostoha nevelő szüleik, nem kellett 15 évesen kiállniuk az utcára, és eladni a testüket azért, hogy ételhez jussanak. Ők valóban gyerekek voltak, felelőtlenek, lazák, hóbotosak. Csenge érezte, nem való közéjük, de nem is tartozott hozzájuk, hiszen nem nappali tagozaton tanult, ő csak délután járt be az iskolába, vele hasonló korú diákokkal tanult, akik azonban szintén nem fogadták be az elmúlt fél év alatt. Csenge tudta, hogy ő sem tett semmit azért, hogy elfogadják, megismerjék, hiszen csak annyi időt töltött az intézményben, amennyit muszáj volt, szünetben tanult vagy aludt, és nem ismerkedett. Az ő osztálytársai is itt voltak a bálon, egy pillanatra látta a lányok csapatát, köszöntek is egymásnak, de azok mentek tovább, felfedezni a büfét, a svédasztalt, az italpultot és legfőképp a másik nem képviselőit. Csenge elmosolyodott, ahogy látta az erőlködésüket, hogy kapcsolatot találjanak a fiúkkal. Azonban a korosztályukba tartozó srácok gyerekesen nevetgéltek, külön csoportokat alkottak, mutogattak a lányok felé, de bátorságuk nem volt ahhoz, hogy a közelükbe kerüljenek. Érdekes módon a legtöbb srác farmerben volt, őket nem ihlette meg a bál szelleme annyira, hogy öltönybe bújjanak. A tanárok viszont elegánsan, a férfiak öltönyben, a nők kisestélyiben vagy kosztümben szállingóztak egyesével a terembe, leginkább az asztalnál kijelölt helyükre ültek, szó sem volt tanár–diák ismerkedésről. Bár svédasztal várta az éhezőket, az ételek érintetlenül álltak halomba. Az italpult előtt azonban egyre nagyobb lett a tolokodás, a puncsos tálak körül szinte harc alakult ki a merőkanalakért. Ahogy fogyott az ital, úgy emelkedett a hangulat. A kötelező megnyitó beszédek még csendben hallgatta a társaság, udvariasan megtapsolták az igazgatót, aki rövid beszédjében megnyitotta a bált, a meghirdetett műsort azonban már nyugtalanabban hallgatták és a diáksereg fellelegzett, mikor a zenekar vette át a főszerepet. Először csak a zenekar előtti kis területet, majd lassan az egész táncteret elfoglalták a táncolók. Csenge unottan nézte az ugráló csapatot. Ladyként hozzászólt a báli hangulathoz, de ennek a zajnak és az ugrabugrálásnak köze nem volt a zenéhez sem, a tánchoz sem. A lányok kört alkotva, szép ruhájukat megszegyenítve ugráltak, lötyögtek, a fiúk a falat támasztva bámulták őket.

Csenge felfigyelt egy idősebb srágra, aki sportcipőben, fekete farmerben, rövid fehér ujjú ingben, bőr mellénykében állt egy nagyon vékony és nagyon fiatalnak tűnő szőke lány mellett. A srác mondott neki valamit, amire a lány a nyakába ugrott volna örömeiben, de a fiú nem engedte, eltol-

ta magától, ismét magyarázni kezdett. Közben talán megérezte, hogy Csenge őket nézi, rápillantott a sarokban egyedül ülő lányra, de aztán újra visszafordult a szőkéhez, aki most nagyon magyarázta neki az igazát, úgy tűnt, valamit megígér neki. Csenge elképzelte, hogy miről beszélgethetnek, elmosolyodott a gondolatain. A srác ismét Csenge felé nézett, visszamosolygott a lányra, és bár visszafordult a szőkéhez még egy mondat erejéig, elindult az egyedül ülő lány felé. Csenge megijedt, hisz semmit nem akart ettől a sráctól, kissé el is pirult, és igyekezett nem a közeledő srácra nézni, azonban ő határozottan hozzá indult, mellé lépett, le is ült a lány mellett árválkodó székre.

– Kinyílt a kalitka? – kérdezte köszönés nélkül. Csenge ránézett, most ismerte fel az építkezé-
sen és a kiállításon is látott rendőrt a srácban. Meglepődött, de próbálta zavarát leplezni, elfordult
tőle, úgy tett, mintha a táncolókat figyelné. – Na, szólj már hozzám, nem eszlek meg! – kérte a
srác, nevetett, és a lány felé fordította a székét.

– Már engem is követsz, nemcsak a házat figyelteted? – kérdezte Csenge, felé fordulva. A srác
a szemébe mosolygott, nem zavarta meg a lány kérdése.

– Miért követnélek, hisz, ahogy tudom, áldozat vagy.

– Az, a társadalom áldozata vagyok – bólintott Csenge és ismét a táncparkett felé fordult, hall-
gatta a zenét. A fiatalok egyre jobban ugráltak, a zene egyre vadabb lett, táncolhatatlan. A taná-
rok a saját asztalaik körül beszélgettek, iszogatták az italaikat, a várt tanár–diák egymásra találás
még mindig nem valósult meg. Csenge két srácot nézett, ahogy megközelítenek két lányt, majd
hátról mutogatnak egymásnak, nevetgélnek körülöttük. A vigyorgás végül négyesbe ment, a lá-
nyok is vihogtak, sugdolóztak egymás közt, majd beszélgetni kezdtek a fiukkal.

– Randi köttetik – szólalt meg mellette a férfi, ugyanannál az epizódnál tartva.

– Ugye tévedek, és nem megfigyelés alatt állok – fordult most felé Csenge.

– Nem vagyok szolgálatban – rázta meg a fejét a férfi.

– Akkor talán egyedül is hagyhatnál – kérte Csenge.

– Talán táncolhatnánk – javasolta, ismét mosolygott és érdeklődve nézte Csengét.

– Jön a barátnőd – mondta Csenge és nézte a szőke lányt, ahogy feléjük közeledik. Nagyon fi-
atalnak tűnt, talán 15 éves, ha volt, mindenképpen sokkal fiatalabb, mint a rendőr, aki Csenge
szerint már a harminc felé közelíthetett. A szőke lány hozzájuk ért, de nem a férfihoz, Csengéhez
fordult.

– Nem tudom ki vagy, de nagyon örülök neked! – közölte vigyorogva.

– A hölgy az évfolyamtársad, Csenge Strana! – mutatta be a férfi, de azt nem árulta el, hogy ki
a szőkeség. A lány magától bemutatkozott és visszafordult a férfihez.

– Kimegyünk a többiekkel a sulis elé, de csak rágyújtunk, ígérem, nem iszok! – jelentette be,
megvárta, a srác beleegyező bólintását és elviharzott. Csenge csodálkozva nézett utána.

– A lányod vagy a húgod? – kérdezte végül.

– Annyira öreg még nem vagyok, hogy a lányom legyen! Az unokahúgom. A gólyabálon
szeptemberben ájultra itta magát, ezt követően az anyja megtiltotta neki minden szórakozást.
Amanda azonban kitalálta, hogy ha én is jövök vele, akkor nem lesz baj. Én azonban ebben nem
vagyok olyan biztos, Amanda okos lány, de viszi a társaság.

– Akkor talán veled kellene menned, mellette állnod, mint testőr! – gúnyolódott Csenge.

– Sokkal tartozik nekem, amiért bevállaltam ezt az estét. Ha most is leissza magát, elvágja az
egyetlen lehetőséget az anyja előtt, ami még egyáltalán létezett. De most már örülök annak, hogy
itt vagyok és hogy találkoztunk!

– Én nem örülök ennek, és mivel ezt tisztáztuk, menj légy szíves és keress magadhoz való
lányt, aztán szórakozz jól! – javasolta Csenge és felállt, elvégre úgy gondolta, ő is otthaghatja a
fiút. Azonban ez nem sikerült, a srác követte az italpultig, ő is hozott magának egy üdítőt, aztán
megállt a lány mellett, együtt nézték a táncolókat.

– Rontod az esélyeimet, nem tudok befúzni! – szólt rá Csenge. A srác elmosolyodott.

– Táncolj velem, nem akarok másnak átengedni!

Csengének eszébe jutott a Stranának tett ígérete, miszerint az első fiúval, aki felkéri, táncolni fog. Ez meg már másodjára kéri fel, de ez nem fiú, ez egy zсарu.

– Nem bírom a zсарukat! – jegyezte meg Csenge végignézve beszélgetőtársán.

– Rád ragadt Mala Stranáról ez a betegség! – vélte a férfi. – Valamiért ő sem bírja! Viszont én sem bírom, hogy egy ilyen fiatal lánnyal kezd ki! Nem tartom erkölcsösnek!

– Egy zсарu erkölcei! – gúnyolódott Csenge. – Mi a bajod a kapcsolatunkkal?

– Nem hagynád abba a zсарuzást? Én sem hívlak folyamatosan prostinak.

Csenge egy pillanatra megremegett, szája szélébe harapott. Régen volt, hogy ezt mondták rá, szerencsére az is, hogy igénybe vegyék szolgáltatásait.

– Nem vagyok prosti – szólalt meg végül. A férfi ránézett, elmosolyodott.

– Dehogynem, csak éppen most egyetlen férfi mellett. Ez sem jobb annál, mint mikor az utcán voltál.

– De jó, hogy nem vagy szolgálatban! – mondta Csenge, mert jobb nem jutott eszébe. Szerette volna megmondani ennek a pöffeszkedő, beképzelt zсарunak, hogy valójában Mala Strana az apja, hogy szereti őt, tanítja és vigyázz rá, és hogy ő boldog mellette és nem szex-el fizet a szeretetéért. De nem mondta, hisz tudta, a férfi úgysem hisz neki, meg nem is tartozik rá. Hallgattak egy ideig, nézték a táncolókat, hallgatták, ahogy a műsorvezető új műsort jelent be, kéri a táncoló párokat, hogy foglaljanak helyet. Csenge visszament az előző helyére, a férfi nem követte. Ez megnyugtatta a lányt, ugyanakkor érezte, hogy a kedvét mégis elrontotta azzal, ahogy a múltját felidézte a rendőr. A teremben leoltották a középső lámpasort, a gyenge fényben gyertyával, fehér ruhában táncosok jelentek meg, megszólalt a keringő. A férfi visszatalált mellé, kezében két pohár ital volt.

– Elfogadod tőlem, vagy hozzám vágod? – kérdezte, miközben Csenge felé nyújtotta.

– Belefojtalak! – döntött Csenge.

– Micsoda puncs-reklám lenne! – vigyorgott a férfi, de továbbra is nyújtotta az italt. – Bocsnatkérésként adom.

– Add írásba! – vágta rá Csenge, de elfogadta a poharat.

– Levélben elküldöm – ígérte a férfi.

– Lemondok róla, Mala Strana frászt kapna, ha levelet kapnék tőled.

– Nagyon vigyázz rád? – kérdezte a rendőr. – De komolyan, mi a csodát csinálsz egész nap bezárva?

– Nem vagyok bezárva!

– Az iskolán kívül sehova nem mész! – állította a férfi. Csenge elcsodálkozott, aztán rádöbent, hogy az ő szemükben ez valóban így van.

– Szeretek otthon lenni! – mondta végül.

– Azért az meglepett, hogy Mr Strana örökbe is fogadott! Volt már kapcsolata egy – két kur..., szóval lánnyal, de egyet sem fogadott hivatalosan lányává.

– Örülj neki, hogy zсарuként minden iratomba belenézhetsz – ismerte el Csenge.

– Csak érdekelt. Elvégre mégiscsak furcsa, hogy Mala Strana rokonsága ilyen hirtelen megszorodott.

– Nem unod? Bálba jöttem, engedd, hogy halljak valamit! – kérte Csenge.

– Ha már itt tartunk, nem táncoltál még! Ha ezek befejezik, táncolsz velem?

– Veled nem!

– Jól táncolok – alkudozott a férfi.

– Szórakozni akarok, nem kihallgatáson részt venni

– Jó, akkor befejeztük a témát, most már táncolhatunk?

– Nem! – vágta rá Csenge. Nem tudta most magára hagyni a férfit, a műsor folyt, a lányok szépen táncoltak, mint kiderült a műsorvezető felkonferálásából, a szalagtűző táncát adták elő.

Így aztán az összes végzős osztály előadta a műsorát, nem csak a gyertyások. A férfi megtette Csenge mellett, hogy csendben maradt, nézte ő is a műsort. A szőke unokahűg is előkerült két tánc közben, lejelentette, hogy józan, rámosolygott Csengére és ismét eltűnt. Az utolsó tánc után a szőkeség ismét előkerült, lehuppant melléjük, csillogott a szeme a vidámságtól. Megnézte magának Csengét, majd a férfihoz fordult.

– Teljesen józan vagyok – állította, úgy is nézett ki. – Magamra hagyhatsz, illene a hölgyet haza kíséred.

– Igen, őt is illene, meg téged is, de te nyertél! – közölte vele komolyan a nagybácsi – különben anyád kinyír engem, amiért egyedül engedlek haza.

– Én hazatalálok – szólt közbe Csenge. A szőkeség rápillantott és Csenge azonnal tudta, hogy nem érte aggódik a lány. Ezen azonban nem segíthetett, neki sem kellett a rendőr. A szőke csak visszafordult a férfi felé.

– Jó lenne, ha udvariasabb lennél, bátyus! Én megoldom ezt a kérdést!

– Ki a srác? – tért a lényegre a férfi.

– Nem ismered, de rendes fiú.

– Talán, ha bemutatnád, elvégre én itt vagyok, ő is itt van, megbeszélem vele, hogy s mint legyen.

– Ezért nem mutatnám be – vigyorgott zavartan Amanda, Csengére nézett segítségért, továbbra is mindhiába. – Szóval, ha megígérem, hogy éjjél előtt öt perccel otthon vagyok és azonnal hívlak, ahogy átléptem a kapukat?

– Amanda, a tüzzel játszol! Egy életre bezár anyád a szobádba, ha nem tartod be a szavad! – fenyegette meg a férfi, közben Csengére nézett. Elmosolyodott, de csak egy pillanatra, tekintette ismét az unokahűgán volt, Mondott még egy két érvet, de Csenge már nem tudott figyelni, a férfit nézte, és érezte, hogy elpirul. Elfordította a fejét, de nem tudta az eszét irányítani, szeme újra férfi arcát figyelte, a mosolygó szemét, hallotta a kellemes hangját és érezte, hogy valamiféle vidámság kezd el uralkodni rajta, visszamosolyog a férfire, már már elneveti magát. Piros arccal fordult el a látványtól, mivel ez sem segített, felállt, arra gondolt, otthagyja őket. Amanda azonban résen volt, felugrott, Csenge elé állt.

– Ne haragudj, hogy elveszem tőled, igazán lelépek, és most már táncolhattok is. – hadarta és a szintén felálló férfihoz fordult. – Ugye megbeszéltük, mehetek? Mindent betartok, esküszöm!

– Menj! – bölintott a férfi és Amanda már ott sem volt.

– Táncolni szeretnék a lányokkal, ott vannak az osztálytársaim! – jelentette ki Csenge és lerázva magáról a férfi felé nyúló kezét, beállt a körbe, ahol valóban felismert egy-két osztálytársát. A férfi mosolya követte, de nem törődött vele, remélte idővel megunja. A zenekar kiismerhetetlen zenét játszott, de a lányok sejtették az ütemet, Csenge átvette tőlük és rázni kezdte magát. Nem tűnt ki a többi közül, azok sem csinálták jobban, bár Csenge igazat adott Mala Strának, aki szerint ez messze nem tánc volt. Eszébe jutott, hogy mennyit keringöztek, tangóztak ladyként a partykon és hirtelen nem is tudta, mit keres itt. Mindeközben magán érezte a férfi tekintetét és újra érezte azt az érdekes érzést, ami arra kényszeríti, hogy nevéssen, és keresse a másik arcát.

– Fialat vagyok, ide tartozok, táncolok, és nem érdekelnék a férfiak! – győzködte magát, újabb hévvel táncolt, bár egyáltalán nem érezte azt a csodálatos érzést, mint Mala Strana karjaiban keringőzés közben.

Később a zenekar váltott, bluest kezdtek játszani, a lánykör szétesett. Néhány lány nevetve kérte fel a másikat, a legtöbbjük azonban kiállt szélre a báméskodók közé, vagy elment egy itálért. Csenge ki akarta használni az alkalmat, hogy megszökjön az őt figyelő szemek elől, de a rendőr éber volt, utána indult, elkapta a karját és kérdés nélkül átölelte.

– Ígérem, hogy nem lépek a lábadra! – mosolygott. Csenge elhúzta a száját, de elfogadta a férfi kezét, táncolt vele és várta a kérdéseket. Mala Strana már régen felkészítette, hogy a zsaru őt, vagy Margharetet elő fogja venni hamarosan, bár talán ő sem gondolta, hogy ilyen formában.

Mindenesetre Csenge tudta a szöveget nem tartott a férfitől. Legnagyobb meglepetésére azonban a férfi nem kérdezett, viszont jól táncolt. A lassú, érzelmes dal végén sem folytatta a szemtelen kérdésáradatot, tovább táncolt a lánnyal, keverte a régebbi stílust a frissel, végig fogta Csenge kezét, néha forgatta, néha ő forgott. Csengét lekötötte, hogy figyeljen a férfi lépéseire, hogy ne veszítse el a ritmust, lehetőleg ne tapossa le táncpartnerére lábát. Hátról néhányan meglökték, mögöttük egy srác tánc bemutatón érezte magát, össze-vissza ugrált. A rendőr védőn átölelte Csengét, elforgatta a sztárságra vágyó fiútól. Három táncot bírtak végig, aztán együttesen kiborultak.

– Ezer éve táncoltam – vallotta be a férfi.

– Főleg ilyen buta zenére – helyeselt Csenge. Egymásra néztek és elnevettek magukat; végre valamiben megegyeztek. Végighallgattak még pár dalt, nézték az ugrálókat.

– Nem értem miért népszerű ez a zene, hiszen erre képtelenség táncolni – mondta el a véleményét a férfi.

– A mai fiatalság ezt szereti, bár számomra sem érthető, miért.

– Pedig te közjük tartozol, fiatal vagy! – vélte a férfi.

– Igen, te pedig vén vagy már! – nevetett Csenge és a férfire nézett. Ő is ránevetett, de nem mondott semmit. Mintha rajtakapták volna magukat valami helytelen dolgon, elhallgattak, nézték a táncosokat. A tanárok asztala körül mozgás indult, valaminek, talán az itálnak a hatására, talán felcsendülő rock and roll hatására a felnőttek is táncra perdültek.

– Táncolunk? – kérdezte Csengét a férfi.

– Nem állítanám, hogy tudok erre a számra táncolni! – jegyezte meg Csenge és arra az egy esetre gondolt, mikor Mala Strana erre a táncformára próbálta tanítani, nem sok sikerrel.

– Segíték! – ígérte a férfi, felállt és udvariasan felsegítette a lányt is. Jól táncolt, az első lépésekből látszott. Csenge alig tudta követni, folyamatosan hibázott, rátaposott a lábára, kiesett a ritmusból.

– Felmentelek a szolgálatból, keress jobb partnert – állt meg a táncparkett közepén. Körülötte úgyesen táncoltak a párok, bután érezte magát.

– Nem vagyok szolgálatban, gyere, jó lesz – kérte a férfi, nem engedte el a kezét, tanította, biztos kézzel tartotta, forgatta. Csenge úgy érezte magát, mint Mala Strana karjaiban, lassan megérezte a ritmust, sikerült elfelejtenie, hogy a zsaruval táncol, képes volt figyelni a lépésekre, idővel a zenére is. Nevetve esett a férfi karjába, mikor a zenekar lassabbra váltott.

– Ezt már én is táncnak nevezem! – mondta a férfi és magához szorította a lányt. – Ne aggodj, sokkal jobban táncolsz, mint itt körülöttünk bárki is! Néha veszett öregnek érzem magam, mikor hallom azokat az örült dalokat, aminek sem ritmusa, üteme.

– Sose szerettem ezt az újfajta „táncoljunk magunknak” zenét! – vallotta be Csenge, a férfi egyetértett vele.

– Pontosan ezért ilyenek a mai barátságok meg a házasságok. Nincs már meg az az összhang, összetartás, mint régen.

– Jól megbeszéltük, mi öregek! – nevetett Csenge, majd tiltakozott, mikor a gyorsuló ütemre a férfi ismét forgatni akarta. – Nem bírom, le kell ülnöm!

– Együnk valamit! – ajánlotta a zsaru, és megfogva a lány kezét keresztül vezette a tömegen. A svédasztalon még találtak ételmezt, kerestek hozzá evőeszközt és egy szabad asztalt is. Az italtól kábult fiatalok egy csoportja az italpult mellett dülöngélt, az egyik fiú, Csenge osztálytársa, megindult a lány felé, miután ő is felismerte a lányban a mindig csendes, néha elalvó osztálytársnőt.

– Menjünk innen! – kérte Csenge, mikor látta hová tart az osztálytárs és hova szeretné a férfi ültetni.

– Nyugi, vigyázok rád – ölelte át a vállát a férfi fél kézzel, letette az asztalra a tányérját, a srác felé fordult, aki odaérve hozzájuk meglepődött a szemben álló férfin.

– Csak köszöntem volna! – mondta kábán és megfordulva visszament társaihoz.

- Elrontottad a ma estémet, itt volt a lehetőség, hogy randira hívnak.
- Szomorú is vagyok – állította a férfi, de a szeme mosolygott. Csenge mellé ült, megnézte, mit pakolt a tányérjára, neki is esett volna, ha nem látja, hogy a lány kihalássza az összes húst a tányérja szélére és csak a zöldségnek áll neki.
- Nem szereted a húst? – kérdezte. – Akkor most már tudom miért vagy ennyire karcsú – jegyezte meg a férfi.
- Ne is mondd, Mala Strana folyamatosan hússal etetne, hogy hízzak egy kicsit – nevetett Csenge, de azonnal észrevette, hogy megszegte a hallgatólagos egyezségüket, ő kezdett beszélni a férfiről. A zsarú azonban nem vette a lapot, mesélni kezdett a hűgáról, aki fogyni akart és úgy döntött, hogy ezentúl semmi mást nem eszik, csak zöldségeket. A történet végére a hugi többet hízott, mint amennyit fogyni akart, mert nem bírta a zöldségeket és titokban, becsapva önmagát és a családot csokoládéval elégítette ki az étvágyát.
- Tejet kellett volna innia, az Mala Strana szerint tápláló! – vágta rá Csenge, majd ismét pislogni kezdett zavartan.
- Úgy látom, nagyon szereted a férfit – jegyezte meg a rendőr.
- Az apámként szeretem és ő a lányaként viselkedik velem.
- Nehéz elhinni Mala Stranáról – vélte a rendőr.
- Ennyire ismered?
- Nem, valójában nem ismerem, csak az életét a róla szóló aktákból, az adatait, az ismerőse körét. De ismerem a gyermekkorát, tudom honnan indult, mit művelt, és azt is, milyen kapcsolatai voltak eddig. Bár ha belegondolok, most ott van neki az a Lady Margharet, talán valóban nem kellesz neki!
- Amíg nem volt, addig sem használta ki a lehetőséget, hogy kettesben van velem!
- Egyszer sem? – kérdezte a férfi hitetlenül.
- Nem tudom bebizonyítani, elhiszed, ha akarod!
- Elhiszem, mert bízom benned! – mondta a zsarú, és rámosolygott. – Különben is megérmelted már, hogy viszonylag jó helyre kerülj!
- Viszonylag? – kérdezett vissza Csenge.
- Hát, ha azt nézzük, hogy egy bűnöző fogadott örökbe és élsz vele egy lakásban, egy feltűnően gyanús nővel, akkor nem nevezném ideálisnak a körülményeket!
- Nem győzlek hallgatni! – vallotta be Csenge. A férfi nem válaszolt, evett, nézte a táncolókat.
- Nem tudnak táncolni – morogta elégedetlenül.
- Talán találhattál volna jobb partnert helyettem, aki valamicskét jobban táncol, mint én.
- Lehet, de ilyen szépet, mint te, biztos nem! Mikor megláttalak Mala Strana mellett, elfogott az irigység! Azt tudnám, hogy akadt rád!
- Elmondhatom, de tudod is, felszedett az utcán.
- Pénzért?
- Sok pénzért! Két kávét ittam meg, hogy eleget tudjak tenni az akaratának és a pénzének. De ő lefektetett aludni a kissozában, azt mondta gyerek vagyok – mesélte Csenge és maga sem tudta miért, de olyan könnyű volt és egyszerű ennek a srácnak erről beszélni. És az emlék is szép volt, nevetett magán, hogy mennyire félt annak idején a férfitől, hogy próbálta teljesíteni a pénzért tett ígéretét azon az éjjelen, az azt követő reggelen.
- Lehet, hogy nem is olyan rossz, mint amilyennek kinéz? – kérdezte inkább csak magától a rendőr.
- Nem rossz, egyáltalán nem az. És a lady sem rossz, sőt miért is lenne az?
- Felhasználja Mala Stranát – állította a zsarú.
- Akkor figyelmeztetem, mondd, mit akar tőle a lady!
- Nem tudom még, pár nap múlva beszélek vele, ki fog derülni, hogy miért van itt.

– Beszélisz a ladyvel? – csodálkozott Csenge.

– Igen, de hagyjuk ezt most! Különben megvádolsz, hogy folyamatosan róluk beszéllek! Gyere, táncoljunk! – állt fel a férfi és húzta magával Csengét. A lány még azon gondolkozott, hogy nemsokára Lady Margharetként kell beszélnie a zsaruvál, de aztán a tánc kiverte a fejből a gondolatokat.

– Haza kell mennem nem sokára – szólalt meg Csenge később, fél tizenegy körül. Már nem táncoltak, elfáradtak, csak nézték az ugarbugrálókat. A zene már nem nekik való volt, színre léphettek a break-esek, a fiúk a földön hemperegtek, a lányok körülöttük tapsoltak. Az italpultnál egyre többen tömörültek, a tanárok igyekeztek rendet tartani, a sokat ivott tanulókat kikísérték az iskola épületéből. Amanda újra megjelent, elégedett volt a látvánnyal, hiszen azok ketten most már nem úgy ültek ott, mint két idegen, beszélgettek, nevetgéltek és látta az unokabátyját táncolni is. Biztosította őket, hogy józan, aztán ismét eltűnt a terem másik végében.

– Hazakísérlek! – állt fel a férfi. – Itt a kocsim, de mehetünk gyalog is.

– Jobb lenne gyalog, nem szívesen ülnék be egy rendőrautóba.

– Civil autó, ő sincs szolgálatban! – nevetett a férfi és megfogva a lány kezét, keresztülvezette a tömegen. Intett Amandának, a szőkeség visszajelezte, hogy minden rendben. Megkeresték a kabátjukat, felsegítette Csengére az övét, megfogta a kezét és kivezette az iskola előtt csoportosuló részeg fiatalok között. Később sem engedte el Csenge kezét, sétálva, beszélgetve értek haza. Mellőzték a jóapát, a ladyt, a férfi mesélt néhány mulatságos esetet a munkájából.

– Itt a kollégád! – mutatott Csenge a gyertyatartójukra a házuk előtt. – Mondd meg neki, hogy szeretem, hogy itt van, legalább vigyáz rám!

– Kitől félsz? – kérdezte a rendőr.

– Úgy általában mindenkitől! Ismered az életemet, biztos tudod, hogy volt már mitől félnem.

– De nem Mala Stranától?!

– Nem, tőle nem félek, ő az apukám! – ismételte Csenge sokadjára.

– Rendben, elhiszem! – bólintott a férfi és elengedte a lány kezét. – Köszönöm, hogy táncoltál velem – mondta mosolyogva.

– Köszönöm, hogy megtanítottál rá! – válaszolt Csenge. Ránézett a férfira, és úgy érezte most azonnal messzire kell mennie tőle. Átment az utca másik oldalára, bement a házukba. Sejtette, hogy Mala Strana mérges lesz rá, hisz az ablakból láthatta, hogy ki kísérte haza. De Mala Strana nem volt otthon, csak egy üzenet várta:

„Lady Margharetet várom a hotelben!”

Csenge megértette, mit kell tennie. Kikukucskált az ablakon, a két rendőr egymással beszélgetett. Nézte a srácot, ahogy ott állt lazán, fiatalosan, még a másik komoly férfiként hatott mellette. Mégis, mintha a fiatalnak jelentett volna, mesélt valamit, visszafogottan, fegyelmezetten. Csenge persze nem hallotta, hogy miről beszélnek, de épp elég némafilmet nézett már ahhoz, hogy a testbeszédet felismerje. Nézte őket és ismét előntötte az a furcsa érzés, ami arra készítette, hogy mosolyogjon, nevessen. A srác most a házuk felé fordult, de Csenge tudta, hogy őt nem láthatja. Sokáig nézett felfelé, az ő ablaka felé, ahol már égett a kis villany. A lány úgy érezte, hogy jó volna még beszélgetni vele, esetleg táncolni. – „Tiszta hülye vagyok” – szidta magát és ellépett az ablaktól. Bement a szobájába, majd a fürdőbe, hosszan égve hagyta a lámpát, közben átsminkelte magát, majd lefektette Csengét és hátul szökött ki, mint Lady Margharet. Gondolatban azonban még az est eseményeinél járt, nem tudta a fejből kiverni a táncpartnerét.

16. fejezet

A két férfi játszott. Csenge ugyanis azt, amit tettek a férfiak, nem tudta volna máshogy nevez-

ni, csak így. Pozór megszerzett egy bonyolult, pár napja piacra dobott riasztó tervrajzát. A rajz felé hajoltak, azt tanulmányozták, versenyeztek, ki jön rá több titokra. Csenge nézte őket és azon törte a fejét, hogy elmondja-e nekik kívül táncolt két nappal ezelőtt. Eddig is kereste a lehetőséget, de nem volt rá alkalom, Mala Strana sem érdeklődött nagyon, hogy kívül volt és mit csinált. Megkérdezte, hogy jól érezte-e a magát, aztán mivel Csenge igennel válaszolt, levonta a következtetést, máskor is menjen el szórakozni. Nem kérdezett semmi többet, másnap este egyedül ment „kirándulni”, Csengének kiadta, hogy szorgalmasan tanuljon, így szinte nem is találkoztak. Most viszont Lady Margharet megkapta az idézést, amiről a zsarú beszélt legutóbb. Ezt viszont azonnal elmondta Mala Stranának. A férfi elnevette magát és csak annyit mondott, ne izguljon, mindent tud. Csak éppen a drága jóapa nem tudta, hogy Csenge egyszerűen attól félt, hogy a bálon történt dolgok miatt a rendőr felismerheti őt.

– Mi baja van? – kérdezte a rajz felé hajolva Pozór a társát és a hallgatag lányra mutatott.

– Beidézte az a kis mitugrász zsarú a ladyt! Félt attól, hogy felismerik! – válaszolt vállát megvonva Mala Strana. Láthatóan nem foglalkoztatta a kérdés.

– Hülyeség, a saját anyja sem ismerne rá – vélte az indián.

– Mondd meg neki, hátha megnyugszik – kérte Mala Strana. Pozór hangosan megszólalt:

– Éhezel kicsi lány, az ebédre gondolsz?

– Inkább itt halok meg, minthogy abból a csípős vacakból egyek, amit te készítesz – vágta rá Csenge azonnal.

– Tudok ám mást is főzni!

– Inkább összeütök valamit én – ajánlotta a lány. Mala Strana azonban az órájára nézett, majd megállította a lányt.

– Nem, most nem főzöl, hazamész, megmutatod magad a gyertyatartónak, aztán irány a sulis! Este vissza kell menned a szállodába is, ne felejtse el!

– Eljössz holnap velem a rendőrségre? – kérdezte Csenge, nem mozdult mellőlük.

– Ne hülyéskedj, nem vihetsz magaddal mindenhová. Szépen lerendezed a zsarút, használd az agyad, elkábítod a mesével meg a szépségeddel. Udvarolj neki egy kicsit, hátha valódi férfi, talán bekapja a horgot – nevetett Mala Strana, de látva a lány arcát, elfordult a tervrajztól, a lányához lépett. – Nem lesz semmi gond, hidd el. Bemész a megadott időben, válaszolt a kérdéseire, tudod a pontos mesét. Meg akarja majd tudni, miért vagy itt, mit tudsz rólam. Ennyi. Aggódnék, ha nem tudnám, hogy milyen jó színésznő és milyen okos lány vagy. De tudom, hogy nincs miért aggódnom. És neked sem. Pontosabban csak azért kell aggódnod, hogy jó jegyet kapj a suliba. Ma este, iskola után is tanulnod kellene, még nem láttalak ma az asztal felett görnyedni.

– Állva tanulok – vont vállat Csenge, de tudta, valóban nem készül az iskolai órákra. – Lassan azt sem tudom, mit csinállok, hol, ki, hogyan!

– Vezess naplót – vigyorgott Pozór rá.

– Itt az én fejem, ne félj! – biztatta Mala Strana. – Megbeszéltünk mindent és jól is csinálisz mindent! Mondd, mi van veled, olyan fáradtnak tűnsz napok óta.

– Megyünk hétvégén színházba? – váltott témát a lány. – A múltkor meghívtak egy jónak ígérkező bohózatra! – kérdezte, és döntött. Nem, nem mondja el Stranának, hogy mi volt a bálon, már csak azért sem, mert nincs már semmi jelentősége. A rendőr nem jelentkezett azóta, ő pedig most már tudja, hogy csak bután belezavarodott a dolgokba. Tehát valójában nincs is miről beszámolnia a férfiaknak.

– Szombaton elviszlek színházba! – ígérte Mala Strana és pusztit nyomot a lány orrára. – Nyomás, ne késs a suliból! És otthon egyél valami állati fehérjét is!

Ugyanebben az időben, egy másik épület harmadik emeleti apró irodájában a fiatal nyomozó

a golyóstollával játszadozott. Szájához érintve kapcsolta ki – be az apró ezüstgombot, miközben agytekervényei a kis kattánás hangjára zakatoltak. Csak egy gondolat járt az eszébe: bizonyítani! Bebizonyítani, hogy van olyan jó, mint az apja volt, bebizonyítani, hogy van olyan jó, mint két éve, mikor lekapcsolta a gyermekgyilkost. Bizonyítani mindenkinek, akik kétségbe vonták előléptetésének a helyességét, bebizonyítani minden tolvaj, rabló, gyilkos bűnözőnek, hogy jó zsaru, jó szimat, okos logika! Gyermekkorra óta erre a pályára készült, a vérébe, szívébe, agyába vésődött a szakma szeretete. Csodálta édesapját, aki egész életében a törvény őreként dolgozott, fiába oltotta a szakma szépségét, bevonta fiát is egy–egy esetben, felhasználva a gyermek jó logikáját, kitűnő érzékét. Annak idején ő volt az egyetlen a gyerekek között, aki már az iskolában tudta, hogy rendőrnnyomozó lesz, ha nagy lesz.

Igaz, tett egy apró kitérőt, a katonaság magával ragadta pár évre. Megszerette az ejtőernyősök munkáját, életét, a deszantosok állandó kiképzését, formába tartó edzéseit, a gyakorlatozást, a feltétlen fegyelmet, lelkesítő csapatmunkájukat. De csak három év volt a kalandozás, nagyon sokat tanult belőle, jól tudta kamatoztatni a rendőr–akadémián és később itt, a nyomozások során.

Eddigi legnagyobb fogása a gyermekgyilkos volt két éve. Akkor azonban történt valami, ami elfordította figyelmét a piti, elmegyenge gyilkosoktól. Felfigyelt a városban és környékén folyó szisztematikus, profi betörésekre. Magával ragadta az eset, visszakereste az elmúlt évek hasonló történéseit, mígnem megtalálta az összefüggést, éles logikájával gyanúsítottat állított elő. De a kollégái nevettek rajta, csakúgy, mint a tettes. A nyomozó pontosan tudta, hogy kik állnak az elmúlt évek rablásai mögött, de nem volt egy kézzel fogható bizonyítéka sem, a gyanúsítottak viszont annál jobb kapcsolatai....

A rendőrnél azonban egy idő után betelt a pohár, miután újabb lopásokról értesült. Nem volt hajlandó feladni, hiába minden felsőbb utasítás! Nem, és a mostani lopás már túl sok volt az ő elveinek, tudta, hogy nem engedheti, hogy továbbra is büntetlenül folyjon a városban az orruk előtt a bűncselekmény–sorozat. Úgy döntött nem hátrál meg, szembeszáll a feletteseivel, ha kell a világgal, de fellebbenti a fátylat. Nem hátrál meg a legutóbb bűncselekmény, a drágakő elrablása előtt! – tiltakozott, miközben a golyóstoll tovább kattogott. ... szemtelenség, pofátlanság és persze bűncselekmény volt eltulajdonítani azt a gyémántot, aminek nemrég lába kelt, eltűnt, mintha nem is lett volna! A felbecsülhetetlen gyémánt bár kicsi volt, mégis hatalmas vagytonokat ért, hiszen kézimunkával, a mester éles vésőjével véste bele az apró briliánsba az államok neveit. Mire elkészült a mű, s hihetetlen nagy gonddal és szeretettel befejezte az ékszerész a felbecsülhetetlen mestermunkát, ellopták. Szemtelenül, pimaszul megfújja valaki, jó pénzért eladja egy orgazdának, talán egyenesen a megrendelőnek, aki azóta is rejtegeti, talán napi százszor megnézi, megsimogatja, aztán visszadugja a rejtekhelyére a fél világ által keresett drágakövet.

A nyomozó szétnézett az irodájában. Rendtelenség, a fal mellett feltornyosult könyvek, iratcsomók, fényképalbumok, egy kolléga által ott felejtett dobozos Pall Mall, gyufásdoboz nézett vissza rá. – Még egy apró gyufásdobozban is el lehet rejteni azt a keresett gyémántot, hogy találhatnám akkor meg egyetlen nyom nélkül! – sóhajtott a férfi és végre letette a tollat. A kattogás hiányára mintha visszatért volna a gondolataiból, ismét maga elé nézett, az íróasztalára. Az elé táruló látvány itt sem volt biztatóbb; akár a szoba. Iratok, feljelentések, bejelentett gyanús alakok adatai, fényképek, az utóbbi hónapok lopásai, betörések listája, a hozzá csatolt rendőrségi anyagokkal.

– Miért nem mentem orvosnak? – sóhajtott a férfi. – Elöttem volt a lehetőség, és egy vakbelet biztosan hamarabb megtalálnék a betegben, mint azt a gyémántot a nagyvilágban! Felállt, kinézett az ablakon. Lassan tavaszodott. Odalent az emberek sétálnak, beszélgetnek, nevetgélnek, sietnek vagy ráérnek. Fiatal lány ment át a járdán, a piros lámpa ellenére a rendőrség épülete előtt. A rendőr nézte, ahogy átszaladt az autók között. Nem zavarta az sem, hogy tilosban jár, az sem, hogy a rendőrség épülete előtt teszi mindezt. A zebra másik oldalán mosolygó fiú várta.

A rendőrnek eszébe jutott a szerelmes párról a hétvége. A bál és Csenge. Ahogy ült egyedül a

sarokban, bámészkodott, rámosolygott. Amíg Amandával egyezkedett, érezte, hogy valaki figyeli, de nem is gondolt arra, hogy Csenge ott van. Milyen szép az a lány! – sóhajtott és visszatért az íróasztalához. Az előző aktát bezárta, másikat vett elő, azt, amely egy árva kislány életét tartalmazta. Teljesen kibogozhatatlan, mi történt azzal a gyermekkel, amíg a nevelőszülőknél volt. Egy összetört, néma kislány került vissza az árvaházba, miután a nevelőszülei balesetben meghaltak. A szakemberek azt gondolták, hogy a szülők halála miatt nem beszél. De valami más lehetett a háttérben. A rendőr végigolvasta újra az akkori orvosi feljegyzéseket. A lányt verték, molsztálták és más nem lehetett, csak a nevelőszülők. Ezzel a kérdéssel akkor senki nem foglalkozott, a kislány visszakerült az árvaházba, majd egy fél év után megszökött és évekig semmi hír. A rendőr az anyagból többet nem tudhatott, mint ahogy a másik, a betöréseket tartalmazó anyagban sincs semmi részlet. De az utcai besúgórendszer működik. A rendőr így tudta, hogy Csenge hozzászaporodott egy prostituált lányhoz, vele élt, vele dolgozott, míg Mala Strana magához nem vette. És a két akta itt találkozott.

A nyomozó az órájára nézett. Csenge nemsokára végez. Érezte, hogy nem tudja kizárni gondolataiból azt a kedves lányt. Bár egyáltalán nem viselkedett vele kedvesen, mégis sugárzott belőle a fiatalság, a jókedv, és valami, amit magának sem tudott megmagyarázni a férfi. Vonzotta a lány, vágyott arra, hogy ismét vele legyen, hallhassa a hangját, lássa a gyönyörű két szemét, fogja a kezét. Ismét kezébe vette a tollat, ki-be kapcsolgatta és törte a fejét, mit tegyen. Legszívesebben felállt volna és indult volna Csenge elé, de ...

De nem teheti, hisz fiatal, talán tizenhét éves sincs, és Mala Strana fogadott lánya. Azé a férfié, akit épp egy komoly bűncselekménnyel gyanúsít. Ha nem az ő lánya lenne! Ha legalább Csenge nem élne vele. És kérdés az is, hogy milyen módon él vele. A toll ismét az asztalra került, a férfi ledobta az aktákra és felemelte a Csenge aktájában lévő fényképet. 14 éves kislány nézett vissza rá. A szeme már akkor is gyönyörű volt, a nyomozó elmosolyodott. Ártatlan arcú kislány, mint amilyen most is. Akár még igaz is lehetne, Mala Strana öreg korára gyermeket szerezett magának, aki majd gondoskodik róla, ha megöregszik. Örökbe fogadta, ruhákat vásárolt neki, beíratta iskolába, kitaníttatja, munkát ad a kezébe. De vajon milyen munkát? És ha betörőnek tanítja ki? A férfi elmosolyodott, erre komolyan gondolni sem lehet. Ha futtatná a barátainál, vagy kiküldi az utcára strihelni, arra igen, arra alkalmas lenne a lány, hisz annyira szép, vékony, kecses, de betörésre? A toll visszakerült a férfi kezébe. Fél óra múlva Csenge végez. Mit tegyen? Szíve szerint menne elé, magával vinné, világgá szaladna vele. Vele igen, a jelenlegi barátnőjével, Emilyvel sehova. Ismét újabb dilemma: mit tegyen Emilyvel? Kedves, aranyos, és idegesítően buta. Fél éve járnak együtt, de a rendőr maga sem tudta, miért. Az egyetlen jó dolog a lányban, hogy kéznél van, ha nőre vágyik. De alkalmatlan egy beszélgetésre, egy táncrea, egy kirándulásra, még egy közös hallgatásra is. Csenge viszont Csenge, aki Mala Strana lánya....

– Miért az ő lánya! – pattant fel idegesen a fiatal rendőr, az asztalhoz vágta az ártatlan tollat, becsapta mindkét aktát. Az esze azt súgta, ejtse a lányt, ne is menjen elé, vagy ha igen, használja fel, hisz mi mindent tudhat az a lány, aki együtt él azzal a férfivel, aki után két éve nyomoz. A szíve azonban egész mást javasolt....

17. fejezet

Csenge szót fogadott, mindent úgy csinált, ahogy kellett. Üdvözölte a gyertyatartót, mikor elhagyta a lakást, az iskolába ment, időre beért, figyelt, tanult. Továbbra sem jegyzetelt, viszont történelemből jó házi dolgozatokat írt, a tanár meg volt elégedve vele, már nem is szólt a lányra, amiért nem használt órán füzetet, tollat. Szünetben egy lány lépett hozzá, beszélgetni kezdtek, megkérdezte, miért nem jegyzetel Csenge. Felajánlotta, hogy átadja az első hetek jegyzeteit és nevetve elárulta, hogy Monicának hívják, csodálkozva azon, hogy Csenge nem ismeri egyetlen

osztálytársa nevét sem. Elmondta, hogy képzés nélküli óvónő, tanul, hogy megszerezze az érettségit, majd az óvónőképzőbe szeretne jelentkezni.

– Imádom a gyerekeket, hiszen annyira aranyosak! – áradozott a kicsikről, a munkájáról. Csenge hallgatta és örült, hogy beszélget vele a lány. Ha jobban belegondolt, utoljára Ricával beszélhetett őszintén, azóta szinte saját maga barátnője, a lady vagy Angelica személyében. Monica nem volt ott az iskolabálon, eddig rá sem nézett, semmit nem tudott róla és a csevegése üdítőleg hatott Csengére. Bár alig válaszolgatott, jól esett hallgatni egy „átlagos”, hétköznapi lány mindennapi gondjait, örömeit. Úgy látszott Monica kiszemelte magának Csengét, ráakaszkodott és nem mozdult mellőle a szünetben. Húsz perc után ismét folytatódott Amerika történelmének taglalása, aztán ismételen Monicával beszélgetett, aki átbeszélte vele a mai nap tananyagát, és mint régi barátnő, úgy karolt Csengébe, amíg el nem váltak a kapuban. Csenge az újdonsült barátságtól kissé felvidulva indult haza, mikor szemben az utcán meglátta a rendőrt. Egy pillanatra megijedt, de csak épp annyira, hogy a zsaru ezt ne tudja kiszúrni. A férfi az iskolával szemben állt, láthatóan őt várta. Semmi nem volt nála, zsebre tett kézzel, fekete, hosszú kabátban állt, nyakában szürkés–csíkos sálát kanyarított, lazán, a hosszú sál vége szinte a térdét súrolta. Csenge gondolatai azonnal cikázni kezdtek, különböző variációk alakultak ki az agyában az alatt a pár pillanat alatt, amíg a férfi elé ért arra vonatkozóan, hogyan viselkedjen tovább. A lába a férfi felé vité, annak ellenére, hogy esze azt súgta: mehetne más úton is haza. Ismét hatalmába kerítette az a furcsa érzés, amitől mosolyognia kellett, és érezte, hogy arca is elpirul kissé.

A férfi azonnal meglátta a lányt, ahogy a kilépett osztálytársnőjével az iskola épületéből. A másik lány magasabb, teltebb alkatú volt, mint Csenge, és idősebbnek is tűnt nála. A rendőr választottja kislánynak látszott, ahogy válltáskáját hanyagul a hátára dobva elköszönt a magas lánytól. A férfi elcsodálkozott azon, hogy most mennyire fiatalnak látja őt, majdnem olyan fiatalnak, mint az unokatestvérét, Amandát. A bálban és Mala Strana mellett eddig idősebbnek látszott ez a vékony, kecses alkatú, barna hajú lány. A rendőr tudta, hogy Csenge észrevette, látta zavarát, hogy elpirul és elgondolkozva halad felé. Mit csináljak? – kérdezte magától, de Csenge elé ért, ránézett, azonban nem szólt.

– Alig lehet téged elérni, állandóan otthon ülsz! – szólt köszönés helyett a férfi és mintha természetes volna, megfogta az előtte álló lány kezét, és azzal a mozdulattal meg is puszilta az arcát. Érezte a kellemes parfümöt és a lány testének megremegését a mozdulatától, de nem foglalkozott vele, átvette a könyveit tartalmazó válltáskát is. – Eszünk egy fagyit?

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte végre Csenge, megtalálva a hangját. Meglepte, hogy ilyen közvetlen vele a férfi, az előbb még azt gondolta, hogy talán nem is miatta jött az iskola elé.

– Együnk fagyit és beszéljünk – javasolta a férfi. – Egyébként most szabad vagyok, szép lányt kerestem, és megtaláltam – sorolta az okokat a rendőr, hogy válaszoljon a feltett kérdésre, de közben elindult a közeli cukrászda felé Csenge kezét fogva és a lány, bár vonakodva végül is követte őt.

– Mást nem találtál? – kérdezte, miközben úgy érezte, hogy el kellene engednie a férfi kezét és menekülnie kellene ebből a helyzetből. De a srácnak meleg, puha keze volt, kellemes érzés volt, ahogy fogta őt és valamiért úgy érezte, szeretne most mégis vele menni akár abba a cukrászdába is.

– Szóval nem akartál velem találkozni? – kérdezte a férfi, de nem vette szívére a dolgot. – Én meg azt hittem legalább néha eszedbe jutok – tette hozzá, de mosolygott a szeme, miközben lesegítette a lányról a kabátját.

– Eszembe jutottál – vallotta be Csenge, bár azt nem, hogy mivel kapcsolatban emlegette a férfit.

– Tehát remélhetek? – kérdezte a zsaru.

– Mit?

– Talán, hogy ha lesz újra bál, táncolsz velem, talán megengeded, hogy eléd jöjjenek a suliba, hazakísérjelek? Mondd Csenge, remélhetek?

– Hú, ez olyan Rómeó és Júliás! – lepődött meg Csenge. Átadta a kabátját, de visszavette a táskáját, kereste a szavakat. – Nem tudom, mi a célod ezzel az egésszel, de...

– Oké, Rómeó és Júlia rendben van – vágott a szavába a rendőr – de hidd el, nincs hátsó szándékom – ígerte és helyet kínált a lányt – Tudod, nagyon szép vagy ahhoz, hogy csak úgy elfelejtsem a múltkori estét.

– Félreértettél valamit, én csak táncolni szerettem volna az iskolabálon.

– Csak táncoltunk is – nevetett a rendőr. Leült ő is, szembe a lánnyal. Szétnézett a cukrászdában, ahol sokan voltak, kis asztalok körül főként párok ültek, úgy tűnt, szerelmes párok. Tudta, hogy őszinte lesz Csengével, mert az esze és a kötelessége felett már akkor győzött a szíve, amikor végül is elindult az iskola felé. – Hogy van az édes apukád? – kérdezte, csak hogy a beálló csendben mondjon valamit.

– Na, most hagyj békén! – ugrott fel Csenge ingerülten és otthagyta a férfit az asztalnál, a kabátjáért indult. A rendőr meglepődve és nevetve állt fel és a kabátok felé induló lány után szaladt.

– Csenge ne butáskodj, gyere, üljünk le! Mindenki minket néz! – súgta a lánynak. A pincérek és a vendégek valóban őket nézték. – Nézd, ha valamit meg akarok tudni az apádról, megkérdezem tőle – magyarázkodott, megfogta a kezét, visszavezette az asztalukhoz. A közeledő pincértől ásványvizet és gyümölcsfagylaltot rendelt, meg sem kérdezte Csengét, hogy mit szeretne. A lány engedelmesen leült, de maga sem tudta, hogy miért fogad szót. Az agya jelezte a veszélyt, valami mégsem engedte, hogy megmozduljon, itt hagyja ezt az embert a fagyijával együtt. A férfi ismét felé fordult. – Csak beszélgetni szeretnék veled, bár ez egy nem túl jól sikerült bevezető mondat volt – magyarázkodott tovább. – Kissé idegesnek látszol! – jegyezte meg inceskedve.

– Ez van! – vont vállat a lány – Furcsa ez a helyzet, nem tudom, miért vagy itt!

– Jó, akkor tisztázzuk, hogy nem a munkám miatt vagyok itt, oké? Tudom, hogy túl jó és fiatal vagy ahhoz, hogy Strana téged belevonjon a piszkos ügyeibe, ha véletlenül mégis lennének. Így van?

– Eltaláltad, tehát nincs semmi értelme annak, hogy megjátszd itt a szerelmes Rómeót – találta meg végre a hangját Csenge. Felállt volna, de a másik fogta a kezét.

– Nem játszok Csenge, csak látni akartalak – mondta a férfi, őszintének tűnt. – Sokat gondoltam azon, ami van közöttünk, és ami lehet még, és nem jutottam sokra, ezért beszélnem kell veled.

A lány hirtelen nem tudott mit mondani, azt sem tudta, mit akar valójában tőle a zsaru. A férfi kihasználta, hogy a lány pillanatnyilag veszekedésképtelen, megsimogatta az arcát, kezébe fogta állát. Csenge hagyta, hogy hozzá érjen, csodálja őt. Megérezte a lányon ismét végigfutó hirtelen remegést, ahogy közelebb hajolt hozzá, így bármi másra is gondolt, csak egy pusztított az arcára.

– Nem bántalak! – súgta, és nem engedte el a kezét. Felnézett a feléjük magasodó pincérre, megvárta, amíg az leteszi eléjük a megrendelt árut és azonnal arrébb is tolt mindent. – Csenge, semmilyen szinten nem akarlak megbántani. Ezért figyelj rám egy kicsit, beszélnünk kellene arról is, hogy én tulajdonképpen nem is ülhetnék itt veled.

– Akkor menj el – kérte Csenge és ebben a pillanatban úgy érezte, hogy ez lenne a legjobb megoldás.

– Nem tudok elmenni, mert hiányzol nekem! Ahogy megláttalak, beléd habarodtam, egyszerűen nem tudok ezen az érzésen átlépni. És te is ugyanezt érzed, csak nem mondod. – Rámosolygott a vallomástól meglepődött lányra. – De tudom. Ha nem látnám, érezném rajtad, nem lennék itt. Találjunk megoldást kettőnk dolgára – kérte és várta, hogy Csenge mondjon valamit. A lány azonban csak azt tudta, hogy fel kellene állnia és el kellene mennie, nagyon messzire, talán a világ másik végére. Mivel nem szólalt meg, a férfi tette:

– Rendőr vagyok, ezt te is tudod jól. Visszaadhatnám az egész ügyet, ami apáddal kapcsolatos, de ez csak elméletileg oldaná meg a kérdést. Attól még ugyanúgy féltenelek, mint most te szem.

– Nincs mitől féltened, miért nem érted meg? – kérdezte Csenge, most már figyelt a férfit. Érezte, hogy őszinte, vagy legalábbis ezt akarta érezni.

– Csenge, két éve nyomozok az apád után. Tudom, hogy gyermekkorában az utca nevelte, hogy javítóintézetben volt, hogy nyolc éves korától kezdve lopások tömkelegében vett részt, hogy hosszabb a bűnlajstroma gyermekkorából, mint bárki másnak. Aztán eltűnt, majd mikor feltűnt, gazdag lett, megnősült, úriember módjára élt, bár sosem volt bejelentett munkahelye. Azóta ezt a képet mutatja magáról, és semmit nem tudok rábizonyítani, de tudom, hogy a keleti part legveszélyesebb betörője. És ezt azért mondom el, mert szerintem te is tudod.

– Nem tudom és nem is gondolom, hogy így lenne – tiltakozott Csenge, miközben agyában ismét cikáztak a gondolatok. Fogalma nem volt arról, hogy mit mondjon a férfinak. – Vele élek lassan egy éve, észrevettem volna – mondta végül. – És te is mondd: semmi bizonyítékod nincs arra, amit most állítottál.

– A volt felesége is, és annak a jelenlegi férje is bűnözők, a fickó most is bent ül, lopásért kapott három évet.

– Erről Mala Strana nem tehet. Elhagyta a nő, mesélt erről.

– Elhagyta, de azóta Stranának sok nője volt, és most itt van ez a lady, akiről semmit nem tudni, azt sem értem, miből él.

Csenge nem mondta ki, hogy „holnap megtudod”, egyszerűen semmit nem mondott. Ismét érezte a késztetést arra, hogy el innen, minél messzebb, ugyanakkor annyira jó érzés töltötte el, hogy a férfit látja, hallja, érzi a keze melegét.

– Hiába mondok le az ügyről, benne maradok azáltal, hogy melletted vagyok – a férfi nagyot sóhajtott. – Legszívesebben megfogom a kezéd és világgá mennék veled!

– Nem tudsz rólam semmit! Nem szerethetél belém, csak mert szép barna a szemem – érvelt Csenge.

– Kék a szemed! – mondta a rendőr és elmosolyodott. – Gyönyörű, mélykék! És nem, nem szerethettem beléd ezért, sőt, lehet, hogy nem is szerettem beléd, csak most eszeveszett vágyat érzek akkor, ha nem vagy velem, az eszem csak körülöttem jár, és szeretnék minél több időt tölteni veled. Szóval jövő héten visszaadom az ügyet – fejezte be a férfi, amit mondani akart, aztán mégis hozzátette: – de ez semmin nem változtat, csak hivatalosan nem én vezetem ezt a nyomozást.

– Most az akarod velem megértetni, hogy vadászol az apámra, de ez nem ellenem szól? Hogy válasszam szét a két dolgot? Ez lehetetlen! Tudod te, mit szeretnél tőlem?

– Azt tudom, a kérdés az, hogy te mit szeretnél tőlem!

– Azt hiszem, semmit! – mondta Csenge és megmozdult, de a kezét még mindig fogta a férfi. Kihúzhatta volna, hisz nem szorította. Csenge nézte a férfi formás, szép ujjait, a pecsétgyűrűjét, az óráját, az inge ujját, a pulóver mintáját, végül eljutott a férfi szeméig. – Nem akarok semmit tőled! – mondta, de ő is érezte, hogy ez nem volt sikeres hazugság.

– Egyezzünk meg abban, hogy időt adunk egymásnak! – kérte a férfi. – Vagy te tanulsz meg jobban hazudni vagy én szokok le rólad. A harmadik megoldás, hogy egymásba szeretünk, és akkor nem tudom, mi fog történni. – javasolta, nem várt választ, elengedte Csenge kezét, fagyit tolt elé, jócskán elolvadt cukros édességet. Csenge nézte, nem nyúlt hozzá. Gondolkozott, hogy mit csináljon, mit mondjon, mit tegyen. Jobb híján, mivel az elolvadt édesség nem adott választ, felnézett a vele szembe ülő emberre. A srác elkapta a pillantását, elmosolyodott, de bekanalazta az olvadt fagyiját, tudomásul véve, hogy Csenge nem beszél hozzá, de szemével darabokra elemzi. Hagyta, nem szólt, és jó hallgató volt. Csenge nem tudta eldönteni, mi vonzza ebben az arcban, ebben a jelenségben. Az összehatásra gyanakodott, de nem értette. Utálta a férfiakat egész addig,

amíg jóapja értelmet nem adott a létezésüknek azzal, hogy megmutatta ő, Pozór, a kőművesek milyen férfiak. És valójában ezt a férfit is Strana hozta el neki. De ez is csak egy férfi, és érte nem fogja feladni azt, amit kapott Mala Stranától. Hacsak nem sikerül a két dolgot valóban szétválasztani, ami azt is jelenti, hogy ez megint csak egy szerep...

– Mennünk kell, esti műszakban dolgozom – szólalt meg a megbámult srác, félretette az üres fagylalt kelyhet, majd megitta az ásványvizét. Csenge még mindig nem szólt, nem mozdult, így ő beszélt: – Hazakísérlek! – mondta és intett a pincérnek. – Nem szereted a fagylaltot, vagy ne beszéljek veled fagyi evés előtt komoly dolgokról? – kérdezte, nevetett és rendezte a számlát. Felsegítette a lányra a kabátját, megfogta a válltáskáját, majd a kezét és gyalog indultak Mala Strana lakása felé. Csenge követte, kereste a szavakat, hisz tudta, hogy valahogy le kell állítania a srácot. Aztán mégsem szólalt meg, hallgatta a zsarú fecsegését a gonosz szomszédjáról, aki folyamatosan hozzá dobálja át a gatz a kertjéből. A házuk előtt sem engedte el a kezét, nem zavar-ta, hogy esetleg bárki megláthatja őket, helyette kérdezett:

– Két nap múlva, ha szabaddá tudom tenni magam, eléd mehetek a suliba?

– Nem! – válaszolt azonnal Csenge. A férfi elmosolyodott, megpuszilta a lány arcát és hagyta, hogy Csenge elforduljon tőle.

– Jó éjszakát! – szólott utána és nézte, ahogy a lány beszalad a házba.

A lakásban égtek a villanyok, de Mala Strana nem volt otthon.

– Hála az égnek! – gondolta Csenge és lehuppant a modern székbe. „Gondolkozz Csenge!” – szólott magára, de semmi okos nem jutott eszébe. „Egyre zavarosabb minden!” – állapította meg. Eddig még tudta is, hogy mikor ki és hogy, de ha most belebonyolódik még egy kapcsolatba is, ráadásul egy zsarúval, az már talán egy kicsit neki is sok lesz. „Dobnom kell!” – döntött határozottan, mely határozottság percekig kitartott benne. Azonban mire aludni tette Csengét, ő pedig kiszökött a lakásból, hogy Pozornál átváltozhasson lady Marghareté, már az esze ismét a férfi vidám szeménél, kedves hangjánál járt.

18. fejezet

A lady narancsszínű virágmintájú, barna ruhát vett magára. Szemét barnává varázsolta a kontaktlencsével, a szemhéjpúderrel körvonalazta, öregítette, feltűzte vörös, hosszú haját kontyba, néhány fürtöt szabadon hagyva, mert ezt a frizurát csábítónak találták általában a férfiak. Megnézte az összhatást, aztán újra sminkelni kezdte magát. Még több ránc került a szeme köré, szemöldökét kihúzta, műszempillát ragasztott a pillákra. Már jobb! – állapította meg, de a szeplőit újra átfestette, újra púderezte, sötétítette arcát, hogy barnítsa bőrét. Nem hagyta ki a nyakát, a dekoltázst sem, hogy látszódjon: Iránban barnult még a tavasszal. Újra átgondolta az összes adatát, elővette az iratait, ellenőrzött mindent, aztán parfümmel meglocsolta magát. – Nem jó ez a ruha! – állapította meg. Mala Strana Csengének vette, de mivel a lánynak alig van alkalma szoknyát használni, elhozta ide. – Nem jó, túl kislányos! – ismételte meg, és döntött. Vetközni kezdett, a pirosas-rózsaszínes ruhakölteménybe bújt, aminek a szoknya része rövidebb volt, felső része te-rebélyesebb.

– Lady Margharet a taxija megérkezett! – kopogott be a szobalány.

– Megyek azonnal, kedves! – kiabált ki a lady, újra megnézte magát a tükörbe, picit igazított még a rúzzsal.

– Nem ismerhet fel, szuper színésznő vagyok! – biztatta a tükörképét, a szeplős Ladyt. Megnézte még egyszer a ráncait, idősebbnek akart látszani, mint eddig bármikor, legyen fárad és ránkoc, csak semmi esetre ne fiatal, csitris.

– Jó! – bólított a tükörképének és elindult. Felkapta a levetett ruhát és kifelé menet a szoba-

lány kezébe nyomta.

– Kérem, fogadja ezt el, tegnap vettem, de nem illik hozzám. Magán csodálatos lesz, kedves – mondta és rámosolygott az örömtől megszólni sem tudó lányra.

– Megvan a napi jó cselekedetem, Istenke tekints rám! – imádkozott a taxiban. De nem volt menekvés, a rendőr már várta. Lady Margharet a szokásos félóráját késte meg, berobbant a portás által megjelölt irodába és az asztalától felálló férfi szemébe nézett.

– Elnézést, ha késtem volna! – mondta gyorsan. A rendőr ránézett, meglepődve a jelenségtől, a hangerőtől és attól az erőtől, ahogy a nő megérkezett. Aztán elfordította a tekintetét az arcáról, végigmérte az egész nőt. „Nem ismert meg” – sóhajtott a lady megkönnyebbülten és egy gyenge mosolyt engedett meg magának.

– Nos, uram, hallgatom, miért rendelt ide olyan hivatalosan, idézéssel meg fenyegetéssel! Igazán szívesen fogadtam volna a hotelben is Önt, a lakosztályom egy fokkal kellemesebb hely ennél a ...a... szobánál! – mondta ki végül, miután jól végignézte az irodát.

– Elnézést kérek a hivatalos hangvételért, és az itteni körülményekért! – kezdte a rendőr udvariasan. – Parancsol egy kávét?

– Köszönöm semmit, essünk túl a dolgon! – kérte a lady és leülve a számára kijelölt helyre, keresztbe tette a lábát, ezalatt a rövid kis ruha felcsusszant egy pillanatra. A férfit nem hatotta meg a malőr, közömbösen végignézte rajta, aztán belekezdett a mondanivalójába. Elővette a papírjait, kérdezett, jegyzetelte a válaszokat, a tollát kattogtatta, miközben kikérdezte a ladyt arról, amit már rég ellenőrzött és pontosan tudta az igazat. Szóba került a lady múltja, házassága, válása. Ezt követően a barátra, Mala Stranára terelődött a szó.

– Kedves barátom, segít nekem, hogy itt is otthon érezzem magam, akárcsak a drága Londonban! – jellemezte egy könnyed sóhajlás közben Margharet a szóban forgó férfit.

– Mikor tér haza, asszonyom? – nézett most fel a papírok közül a rendőr.

– Talán nem maradhatok? – kérdezett vissza Margharet, megcserélte lábait, meglebegtette szempilláit. – Sajnálám, mert jól érzem itt magam, csodálatos az önök országa, bár az az igazság, hogy alig láttam még itt valamit! Ezért kérem, ki ne utasítson, amúgy sem tudom mi az, ami miatt zavarom önt... – hadarta fellengzős stílusra váltva. A rendőr ezt követően alig jutott szóhoz, kérdéseit is csak épp hogy feltehetette, a lady azonnal válaszolt, többet is, mint amit kérdeztek tőle. Beszélgetésük végére a rendőr elfáradt, a lady viszont belejött, egyre többet beszélt, mosolygott, végül időt szánt arra is, hogy megkérdezze, miért dolgoznak ilyen kis, zsúfolt irodában, milyen fontos feladatuk van, min dolgoznak jelenleg. A kihallgatás újra kezdődött, de most már a lady kérdezett, megkérdezte, mi a gond Mala Stránával, érdeklődött, a rendőrség szerint jó kezekben van –e, nem eshet–e valamiféle házasságszédítő kezébe. Kérdezte Csengéről is a rendőrt, hisz olyan aranyos kislány, csak hallgatag, de mégis feltűnő, hogy csak úgy él egy férfivel, aki talán örökbe fogadta, talán nem...

Később Csenge elmesélt mindent Mala Stránának. A városszéli, új házban találkoztak, Csenge még mindig ladyként, de már felszabadulva mondta el Stránának, hogy mi történt. A férfi nevetett.

– Nem kellett volna a sok szöveggel letámadnod! – vélte. Margharet vállat vont, tudta, hogy csak így volt képes megőrizni a nyugalma. Amíg beszélt, arra koncentrált és nem arra, hogy az a férfi, aki ott, az irodában szemben ült vele, ezer papírral, nyomtatvánnyal az asztalán, és további ezer váddal a fejében, tegnap még a kezét fogta. Elmosolyodott egy pillanatra, ahogy eszébe jutott a cukrászda, de szinte azonnal vissza is tért Mala Stránához.

– Megtudtam, hogy fegyvercsempézással vádol téged, és bár nem mondta, azt hiszem a ladyt is!

– Örült az a fazon! – vigyorgott Strana. – Fegyvert még csak nem is láttam évek óta!

– Azt leszámítva, amivel Pozórnál tanítottatok löni? – kérdezett vissza a lady, de nevetett. Már tisztában volt a vers minden szavával, tudta, hogy valójában mi a bűne, a foglalkozása Mala Stranának. Jóapja elhúzta a száját a megjegyzésére, de nem ment bele a részletekbe. Margharet felpattant a kényelmes fotelból, felsétált a galériára, onnan nézett le az otthonosan berendezett nappaliba.

– Lehet a fenti, déli szoba az enyém? – kérdezte Mala Stranát.

– Akár az egész emelet! De ideje menjünk, lady Margharet, Csengének ma iskolába kell mennie, nincs több igazolás – figyelmeztette apukaként.

– Tulajdonképpen miért kell neked ez a ház? – kérdezte Margharet, és visszasétált hozzá a kecsesen ívelt, padlószőnyeggel borított lépcsőn.

– A másik a feleségemé, pontosabban, miután elváltunk az övé lett, de nem kellett neki, így maradtam benne. – magyarázta Strana. – Azonban bármikor meggondolhatja magát, elég szeszélyes, nem akartam, hogy lakás nélkül maradjak!

– Tehát az ő jó ízlésére vall az ott található modern csodabútorzat?

– Ilyen volt mindig – vont vállat a férfi. – Az újat, a legjobbat akarta. Talán ezért cserélt le engem is – tette hozzá, bár ezt a megjegyzést inkább csak magának szánta.

– Még mindig szereted őt, igaz? – kérdezte Margharet, de a férfi nem válaszolt, tekintetéből azonban a lány megértette a választ. Pár pillanatig csendben ültek, végül a férfi mozdult meg, szembefordult a lánnyal és elmosolyodva kérdezte.

– Ha már itt tartunk, nem szeretnél te is mesélni valamit? Furcsa vagy mostanában, olyan elgondolkodó. Pozór szerint valami történhetett azon a bálon, azon kívül, hogy jól érezted magad.

– Pózor aztán tudja is!

– Szóval?

– Nincs szóval! – vágta rá a lady Csenge dacos arckifejezésével. Mala Strana azonban nem tágított.

– Nem az érdekel, hogy ki a srác, hanem az, hogy viseled a kapcsolatot!

– Nincs srác, nincs senki! – tiltakozott a lány. – Ne reménykedj, nem történt semmi.

– De táncoltál, nem?

– Igen, és ennyi!

– Ennyi? Nem tetszett a fiú? Nem érintett meg legbelül? Kicsit sem kedvelted? – erőltette Strana, mire Margharet megvonta a vállát.

– Ha azt nevezzük megkedvelésnek, hogy zavarban érzem magam, ha látom, elpirulok és dadogok, nincs egy értelmes mondatom és nem azt csinálom, amit az eszem diktál, hanem azt, amit ő, akkor elvileg megkedveltem. De ezt az érzést nem szeretem, így...

– Csenge, ezt nevezzük megkedvelésnek – figyelmeztette Strana a szavába vágva. Margharet ismét Csengésen húzta el a száját, de nem folytathatta, a férfi beszélt: – Örülök annak, hogy ketőnk között annak idején semmi olyan nem történt, ami nő és férfi között történhetett volna. Szerencsére. Így most tényleg úgy beszélhetek veled, mintha a lányom lennél – mondta és maga is meglepődött, hogy jól érzi magát ebben a szerepben és valóban azt érzi, amit mond. – Csenge, nagyon sok dolgot átéltél gyermekként, amit nem szabadott volna, de azon túl kell lépned, mert

...

– ...nincs mert és nem is akarok erről beszélni! – szólt közbe a lány, de Mala Strana leintette.

– Figyelj rám, kicsi lány, hidd el, nem is tudod, hogy mit nem akarsz!

– Az előbb soroltam fel az érzéseimet, amit az a srác vált ki belőlem. Ez az, amit nem akarok! És elmondtad ezerszer, hogy szerelem, meg szex és milyen szépséges, de ..

– Nem arról beszéltem sosem, amit te már átéltél. Egész másról! – erősködött a férfi. – Azt gondolod, hogy amit átéltél gyermekként, az ismétlődhet meg újra, csak más név alatt, de ez nem így van. Ez pont olyan, mint amikor valakit vernek, majd később fél egy érintéstől is. Pedig a

kettő nem ugyanaz.

– Ez nem egy jó példa – jegyezte meg Margharet, de Mala Strana látta rajta, hogy legalább kicsit elgondolkozik a hallottakon. Szerinte jó példa volt, hát ennél is maradt.

– Meg kell tapasztalnod, hogy milyen az érintés, a simogatás, és rá fogsz döbbsenni, hogy az nem azonos a veréssel. A szerelem nem erőszakról és szexről szól, és főként nem büntetés.

– Nem tudom, miről beszélsz, de azt tudom, hogy amik kavarnak bennem a srác láttán, az nem normális dolog.

– De az, egyszerűen megkedvelted! – mosolyodott el Strana, hisz mindebből megértette, hogy Csenge többször találkozott a táncpartnerével.

– Dehogy, semmit nem tudok róla, még a nevét sem tudom – ellenkezett Margharet és hirtelen belegondolt, hogy ez azért nem igaz, a foglalkozását ismerte, sőt az unokahúgát is, bár a nevét valóban nem tudta. – Nem kell ez nekem, hidd el! – mondta végül.

– Nem tudod megakadályozni ésszel, amit a szíved diktál – mosolygott rá atyai tekintettel a férfi. – Csak azt kérem, engedd el magad és adj esélyt az érzéseidnek.

– Beszéljünk másról! – kérte Margharet. Mala Strana felsóhajtott, nézte a lányt, de nem szólt többet, Margharet elgondolkozott egy pillanatig azon, hogy el kellene mondania az igazat, hogy ki az a férfi, akit állítólag megkedvelt. Azonban mégsem tette. Úgy érezte, meg kell oldania egyedül ezt a kérdést, a férfit el kell zavarnia és az egész örületet be kell fejeznie.

– Öltözz át és menj iskolába! – szólalt meg Mala Strana. – Pozórhoz előtte ugorj be, munkát kapsz tőle!

– És a tanulás meg a fenyegetés? – csodálkozott Margharet. – És különben is, el sem kísérsz? Mostanában külön utakon jársz!

– Már tudod, milyen egy kihallgatás, így azt is tudod, mitől kell tartanod! Ügyes legyél és vigyázz, apró bokaharapó kutyája van a vén pénzeszsáknak – sorolta intelmeit. – Nekem is van munkám, de ebbe nem akarlak belekeverni, nem tiszta ügy. Menjünk együtt, elviszlek a hotelig – ajánlotta és anélkül, hogy többet magyarázott volna, felállt a fotelból. Több kérdés nyitva maradt, de egyikőjük sem akart most újabb válaszokat adni és kapni.

19. fejezet

Az apró bokaharapó megnyalta Angela kézfejét, újabb kekszet kunyerált.

– Ne légy torkos, megárhatsz! – súgta neki a lány, megsimogatta a buksit, ami szépen lassan el-kábult, majd lehanyatlott. Angela átlépett a kiskutyán, a tágas nappaliba sietett. Megtalálta az apró fatárgyat a komód közepén, többi dísz tárgy társaságában. Nem értette, miért pont ez a fadarab kell a megrendelőnek, mikor értékesnek tűnő, sok ágú gyertyatartó, szépen festett cukorkásdoboz, faragott kelyhek sorakoztak még a komódon, a díszhelyen. Megvonta a vállát, betartotta a szabályt, nem nyúlt semmi máshoz, és elhagyta a lakást.

– Tíz percet késtél! – köszöntötte Pozór, nem messze a háztól, a megbeszél helyen.

– Látom agyonizgultad magad miattam! Maradt épp körmöd, vagy mindet lerágtad?

– Hol van? – kérdezte Pozor unottan. Ellökte a faltól magát, amit eddig támasztott. Angela átadta a zsebébe rejtett árut. Pozór bólintott, borítékkal jutalmazta a lányt.

– Menj haza, és kerüld el a házörzőtöket! – figyelmeztette és továbbsétált, mintha mi sem történt volna. Angela a hátsó bokron közlekedve ért haza, ledobálta cuccait, gondosan elrejtette, aztán besurrant Mala Stranához.

– Piszokság, hogy ilyen nyugodtan alszol – súgta az ágyban fekvő férfinak.

– Nem alszom, izgulok érted! – nyugtatta Mala Strana, de nem mozdult a takaró alól. – Hol voltál eddig?

– Játszottam a kutyával. A kis kópé zabálta a kekszeket.

– Nem az volt a dolgod, hogy játssz! – dorgálta meg Mala Strana. – És az áru?

– Vacak kis fadarab, nem értem minek kell az bárkinek!
 – Ugye azért kihoztad?
 – Pozórnál van.
 – Csakhogy tudd, ritka, értékes fából készült, ráadásul valami sámán meg is átkozta, ezért fö-
 löttébb tekintélyes ára van a feketepiacon!
 – És én megfogtam! – ijedezett Csenge. – Mi van, ha én is el lettem átkozva?
 – Megvéd tőle a földöntúli intelligenciád! – nyugtatta Mala Strana. – Boldogultál az ajtóval?
 – Nincs előttem nyithatatlan ajtó! – büszkélkedett Angéla. – Jó tanáraink voltak.
 – Szuper, akkor itt az ideje, hogy aludjunk. Ne felejsd el, úgy jöttél ide, mint a lady, úgyhogy
 reggel úgy is távozz, Csenge csak utána mehet iskolába.
 – Veled aludjon Margharet? – kérdezte a lány vigyorogva.
 – Talán mellőzd! Annyit forgolódsz, hogy képtelenség melletted aludni! – vádolta Mala Stra-
 na és befelé fordult az ágyában. Magára húzta a takaróját. – Jó éjszakát, Csenge! – szolt ki alóla.
 Csenge is szép álmokat kívánt és átment a szobájába. Miután hivatalosan már régen aludt, nem
 kapcsolt lámpát, a sötétben tapogatózott, hogy megtalálja az ágyát, majd ugyanígy megszámo-
 lta a boríték tartalmát is. Az elátkozott szobrocska sokat hozott a konyhára! – állapította meg moso-
 lyogva.

20. fejezet

Szombaton a lady bohózatot látott, vasárnap Csenge kiment az új házba, körüljárta és ott is ta-
 nult, majd az egész hétfői napot Monicával töltötte. A lány barátságosan közeledett felé, együtt
 mentek könyvtárba, összeszedték az órákra szükséges anyagot és anélkül, hogy célzott volna rá,
 tanítani kezdte Csengének az angol nyelvtant. Diktálta neki a jegyzeteket, leíratta vele az elmúlt
 órák anyagának az összesítését, elmagyarázta azokat a részeket, amit Csenge nem igazán értett.
 Számoltak egy kicsit, Monica nagyon jó volt matematikából is, értette a tételeket, az egyenlete-
 ket. Este lett, mire befejezték a felkészülést, de egyik sem vette észre, hogy szalad az idő.

– Csodálatos óvónő leszel! – ismerte el Csenge
 – Remélem is, imádom a piciket! De ha már itt tartunk, te mi szeretnél lenni? – kérdezte.
 Csenge nem tudott mit válaszolni, gondolkozott egy kicsit.
 – Azt hiszem, én gazdag szeretnék lenni!
 – A gazdagság nem mindig jár együtt a tisztességgel! – figyelmeztette Monica nagyon komoly
 képet vágva, mintha máris az óvodába okítaná a csöppségeket. Csenge tűnődött egy ideig a té-
 mán, csak aztán válaszolt: – Lehet, de jobb gazdagnak lenni, mint tisztességesen éhen halni –
 vont vállat, bár sejtette, hogy ez a válasz nem a legmegfelelőbb. A távolsági busz megérkezett az
 osztálytársnőért.

– Holnap találkozunk a suliban – köszönt el Monica és rávigyorgott a lányra. – Azért próbálj
 közéletet találni, szerintem például belőled is jó óvónő lehetne és akkor tanulhatnánk együtt az
 egyetemen is! – tette még hozzá, majd felszállt a buszra. Csenge rászánt néhány pillanatot, hogy
 gondolkozzon, aztán feladta. Másra kellett most figyelnie, pontosan nem is tudta, hogy hol kell
 aludnia. Mire kiszámolta, hogy milyen nap van, és hol alszik ma este, elfelejtette Monica érveit.

A rendőr ismét várta az iskola előtt. Csenge – bár harcolt az érzés ellen – mégis örömet érzett,
 ahogy meglátta a férfit. Azonban átgondolta az elmúlt napokban ezerszer a kettőjük kapcsolatát
 és arra jutott, hogy a férfi figyelme inkább Mala Strana nevelt lánya felé irányulhat, mint a szép-
 nek és kedvesnek becézett Csengére. Ez a gondolat megerősítette abban, hogy csak a szakítás az
 egyetlen megoldás.

A rendőr viszont ismét úgy viselkedett, mint pár napja, megpuszilta az arcát, elvette a táskáját,
 megfogta a kezét, cukrászdába invitálta. Épp úgy, mint az osztálytársnőivel az ő barátaik. Csenge
 elgondolkodott azon, mennyire normális ez az egész az ő esetükben, hiszen kapcsolatuk valójá-

ban nincs is, a rendőrnek mégis természetes, hogy kézen fogva sétálgatnak.

– Lehet, hogy egy ideig nem fagyalozhatunk – mondta a srác a szótlan lánynak, miközben a sűrű, sötét felhőket nézte, amelyek az égen gyülekeztek.

– Tehát meghívsz utoljára? – fordította Csenge a férfi szavait. A rendőr bekísérte a cukrászdába, helyel kínálta, csodálkozva kérdezte:

– Mi az, hogy utoljára meghívlak? Mala Strana nem enged többet iskolába se?

– Nem róla van szó, a fagyiról! – figyelmeztette Csenge.

– Hát persze! – értette meg a rendőr. – Egy pillanatra azt hittem, hogy be akar zárni abba a lakásba! Így is alig mozdulsz ki! Bezzeg ő össze-vissza járkál a szeretőjével! Egyébként érdekes nő az a lady, volt nemrég vele egy találkozom! – mesélte a férfi, miközben intett a pincérnek. Ismét fagyaltkelyhet rendelt ásványvízzel mindkettőjüknek.

– Mitől volt annyira érdekes? – kérdezett vissza Csenge, bár előre eldöntötte, hogy nem beszél a zsaruval kicsiny-kis családjáról. A férfi azonban felhozta a témát és most a kérdése miatt mesélni is kezdett:

– Hülyének nézett, tagadott minden állításomat, mesélt tücsköt-bogarat, nagyzott és fennhéjázott, mint valami dáma! Pedig annyira mi sem vagyunk bolondok, tudom, hogy nem véletlenül van itt, a „mi kis országunkban”, hogy őt idézzem – és idézte ugyanolyan hanglejtéssel, ahogy a ladytól hallotta, még a mozdulata is hasonló volt. – És azt is tudom, hogy nem véletlenül él Mala Strana mellett.

– Hát akkor mindent tudsz! – sóhajtott a lány és felállt az asztaltól. Végre döntött, elege volt ebből a helyzetből. – Engem pedig kérlek, hagyj békén! – kérte, de nem nézett a srác szemébe, nem merte bevállalni azt a kockázatot, hogy a férfi tekintete visszatartja. Nem várt választ sem. Éppen úgy, mint pár nappal ezelőtt, a kabátjáért indult. Nem akart többet beszélni a férfival a családjáról, sőt, úgy érezte, semmiről nem akar már beszélni vele.

– Várj már! – szólt utána a férfi és megfogta a lány kezét. – Csenge igazad van...

– Ha nem engeded el a kezem, sikítani fogok! – figyelmeztette a lány. – Elég volt ebből az egészszöböl, tőlem nem tudhatsz meg semmit a vacak kis nyomozásodhoz. Nem akarom, hogy kihasználj! – mondta, és egyre hangosabban és harcosabban próbált szabadulni. A cukrászdában ismét mindenki őket figyelte. A rendőr nem hitte el a fenyegetőzését, mindkét kezét megfogta, miközben csendesítette, bizonygatni kezdte, hogy igaza van a lánynak, amiért idegesíti, hogy ő mindig az apjáról beszél...

Nem folytathatta, az egyik pincér hozzájuk lépett, távozásra szólította fel őket, ellenkező esetben rendőrrel ijesztgetett. Csenge szabadulni próbált, de a férfi nem engedte, fogta a kezét, és nem tudta eldönteni, hogy a pincérnek magyarázkodjon vagy a lánynak. Csenge úgy érezte, hogy már mindenki, az utcán állók is őket nézik. Kellemetlenül érezte magát, szabadult volna a kialakult helyzetből.

– Engedje már el azt a lányt! – szólt az egyik vendég a férfire.

– Félreértik, együtt vagyunk! – mondta a zsaru, de fogta a lány kezét, nem akarta, hogy elmenjen, a pincér egyre idegesebb lett, az emberek pedig egyre jobban a rendőr ellen fordultak.

– Engedje már el, vagy rendőrt hívunk! – figyelmeztette egy nagydarab férfi a Csenge kezét fogó rendőrt. Fel is állt, fenyegetően melléjük lépett, Többen felálltak a kis asztaloktól, vitába szálltak a lány érdekében, a rendőrt egyre jobban szidalmazták. Csenge látta, hogy néhány osztálytársa is ott áll körülöttük, akik csak annyit láttak, hogy osztálytársnőjük menni szeretne, miközben egy férfi nem engedi el. A pincérek ennek másodjára voltak tanúi, nem akartak zavart kelteni, megkérték őket, hogy menjenek be velük az irodába, tisztázzák ott, hogy mi történt

– Nincs semmi baj! – szólt közbe Csenge, de már későn, az emberek átértékelték az eseményeket, a rendőrből gazember támadó lett, suttogtak körülöttük, a nagydarab ott tartott, hogy megveri a lány támadóját. A férfi mégsem árulta el, hogy rendőr, csak magyarázta, hogy mi történt – azaz, hogy semmi nem történt, mindez félreértés. Eközben mérges pillantásokat vetett a

lányra, várta, hogy végre ő is megszólaljon. Csenge kénytelen volt mellé állni, hiszen értékelte, hogy a férfi nem árulja el, hogy rendőr, így nem hozza őt is kínos helyzetbe az osztálytársai előtt. Nagyon gyorsan történt minden. A nagydarab férfi mégsem nyugodott le, bár Csenge épp őt próbálta volna csitítani, a többieknek példálózott, hogy milyen szemét férfiak vannak, akik gyerekklányokkal erőszakoskodnak, megkéselik, zsákba dugják a tetemeiket. A közönség megtudta, hogy neki is két lánya van, és hogy félti őket az ilyen – és itt forgó szemekkel a férfira nézett – bűnözőktől. Az emberek által körülvevett rendőr hiába beszélt, a nagydarab már kitálalta a fél életét, a világ romlottságát és nekiállt, hogy minden rosszat a szerencsétlen férfi nyakába akasszon.

Rendőrök vetettek véget a lincselési hangulatnak. Ahogy belépett a cukrászdába a két egyenruhás férfi a nagydarab vendég bőszen ecsetelni kezdte nekik, hogy mi történt, mintha mindenről tudna. A pincérek ismét kérték, hogy mindez ne a cukrászdában folyjon tovább, ott az iroda, de a járőrök döntöttek, kikísérték a rendbontókat, rendőrautóba ültették a lincselésre ítélt gazembert, egy másikba Csengét és elhajtottak velük.

– Mi lesz ebből! – sóhajtott a lány az autóban. Nem tudta, hogy hova viszik, de érezte, hogy félelme elhatalmasodik rajta. Eszébe jutottak Mala Strana szavai, hogy milyen módon kell megnyugodni, viselkedni, ha bajba került Mikor megálltak egy épület előtt már sokkal nyugodtabban szállt ki az autóból, és követte az egyenruhás rendőrt, aki bevezette az őrsre, egy kis szobába, majd leültette és kérte, hogy várjon. A társát egy másik szobába vezették. Csenge az üvegfalon keresztül látta, hogy a férfi előveszi és megmutatja az igazolványát, tisztázza a félreértéseket, néha átnéz az egyedül csücsülő Csengére. A zsarut kihallgató tiszt telefonálni kezdett, Csenge mellett fiatal suhanc jelent meg agyonvasalt rendőruniformisba bújtatva.

– Kérem, kövessen, kisasszony! – szólította fel és megmutatta az irányt.

– Nem értem, mit akarnak tőlem?! – tiltakozott Csenge és arra gondolt, hogy évekig sikerült elkerülnie az ilyen helyeket, erre most mégis itt köt ki egy férfi miatt.

– Kérem kisasszony, csak pár perc, kövessen! – ismételte a kis rendőr, bár nem volt sok értelme a mondanivalójának, hisz nem ment sehová, a lányt küldte előre. Csenge ment, gondolta ennél rosszabb már úgysem lehet. A rendőr egy kis terembe vezette a lányt.

– Kérem, várjon itt pár percet! – mondta és rácsukta az ajtót. A szobában egy asztal és egy szék volt, Csenge az asztalt választotta. Felült a sarkára, lábát a székre tette és ettől a kis csintalanságtól már jobban is érezte magát. Aztán átgondolta helyzetét. Ő Csenge Csenge Strana, már majdnem nagykorú, nem csinált semmi rosszat, nem tudnak semmit rábizonyítani, így nincs mitől félnie. Ezt kielemezve megnyugodott, és tudta, hogy már csak Mala Strának kell megmagyaráznia, miért is volt a cukrászdában a kedvenc rendőrével. Nem tudta elkészíteni a tervét, az ajtó nyitása zavarta meg. A belépő már nem volt mérges, huncut mosollyal nyugtázta, hogy Csenge asztalt használ székek.

– Sajnálom, ennyi időbe telt, hogy visszaigazolják az állításaimat. – magyarázta. – Könnyű hozzájutni egy ilyen plecsnihez! – mutatta fel a jelvényét a lánynak és megállt vele szemben, a falat támasztva. Csenge megértette, hogy most már tényleg zsaru a zsaru, felmutatta a jelvényét, tisztázta, hogy rendőr, jöhet a kihallgatás. Figyelmesen bámult a férfire, de az nem szólalt meg. Egy ideig farkas szemet néztek, aztán Csenge megunt a dolgot.

– Ez a kihallgatás melyik része?

– A hallgatás! – vágta rá a zsaru, és mosolyogni kezdett. – Nem akarlak kihallgatni Csenge, te juttattál ide minket.

– Szerintem nem rossz hely – nézett körbe a lány az üres, ablaktalan falakon. – Sokkal alkalmasabb a beszélgetésre, mint a bál, a cukrászda, vagy egy kellemes séta. Mesélj, mit akarsz tudni!

– Az ég világon semmit, már megmondtam neked! Tudom, hogy ideges vagy, ha Mala Stránáról beszélek, de hát ez a munkám, vele foglalkozom, az ő aktáit olvasom, őt figyelem! Ez foglalkoztatja az agyamat, nem tehetek róla, ha csak róla tudok beszélni!

– De én nem segíthetek, mert nem tudok semmit arról, amit meg akarsz tudni! – figyelmeztette a lány a tényre.

– Persze – ismerte el a férfi, kereste a szavakat, hogy megértesse a lánnyal mit is gondol – de mint lány, a barátnőm, a társam, szóval, mint ilyen igazán meghallgathatsz. Megpróbáltam másról beszélni, de nem megy, nagyon nehéz! – sóhajtott és várt. Talán arra, hogy Csenge mégiscsak megérti. Nem igazán sikerült a dolog, a lány ebben meg is erősítette.

– Nem értem, miről beszélsz! – vallotta be és igyekezett valóban nem érteni és nem érezni azt, ami mostanában, a bál óta az ő fejében is megfordult. – Mi az, hogy a barátnőd? Egyszerűen felszedtél, hogy információkhoz juss az apámról! – állította, amit gondolni akart. A zsarú feladta, álltában rogyini kezdett, lecsúszott a földig. Guggolva nézett fel a lányra.

– Minden megadnék, hogy ne az ő lánya legyél! – mondta halkán. – Ha én ismerhettelek volna meg, az utcán én szedtelek volna fel, aztán szelídítettem volna magamhoz és szerethetnék, úgy ahogy akarlak – sóhajtotta egy szuszra.

– Lemaradtál minderről – nézett rá némi csodálkozással az asztal sarkáról a lány. – Egyébként nem vagyok megszelídítve.

– Csenge egyszerűen nem akarlak elveszíteni!

– Megint Rómeót idézed? – kérdezte a lány gúnyos nevetéssel. Aztán nem nevetett, a férfi hozzálépett.

– Itt csend van, a kutya sem figyel ránk, egyedül vagyunk – mutatott körbe az üres, sivár teremben. – Veszekedjünk ki magunkat, most sikítozhatsz is kedvedre. De ne felejtse el, én elsősorban elhitttem neked, hogy nem élsz Mala Stránával...

– ... másodjára! – javította ki Csenge.

– ...jó, akkor én is elmondom másodjára: nem akarlak kihasználni, felhasználni az apáddal szemben. Egyszerűen szép vagy, kedves vagy, jó veled sétálni, táncolni és biztos jó lenne fagyit enni is veled, ha egyszer eljutnánk odáig.

– Ne menjünk arra mostanában, meglincselnének téged – nevetett Csenge észre sem véve, hogy többes számot használt. A rendőr azonban észrevette, biztató jelnek vette, rámosolygott a lányra.

– Kibékülünk?

*„Hazug nyájasság és igaz harag
Birkózik bennem, s ráz az indulat...*

Én lenyelem! De aki egyre nyel,

Hiába mézes: epe önti el” – szavalta Csenge kedvenc sorait, miközben a férfi szavain gondolkodott. A zsarú csodálkozva bámult rá, Csenge elnevette magát: – Megpróbáljam elfelejteni, hogy zsarú vagyok!

– Ne csapd be magad, inkább fogadj el.

– Bemutassalak az apámnak? – kérdezte.

– Ne tedd, de töltsd velem az összes szabadidődöt! – kérte a férfi, a lány elé állt, megsimogatta az arcát. Ahogy hozzáért érezte, hogy Csenge megremeg, megmerevedik. – Annyira szeretném tudni, hogy mi bánt – mondta a férfi, de nem húzva vissza a kezét. Csenge kiszabadította magát, sóhajtott, felajánlotta élete történetét:

– Olvasgasd esténként az aktáimat, és az első rémálomból rájössz a titokra!

– Olvasgattam, meg akartalak ismerni – árulta el a férfi. – Csakhogy egy tizenkét éves szótlán kislány semmit nem árult el az addigi életéből, aztán pedig megszökött az árvaházból. Mindent tudni szeretnék rólad!

– Így lesz ezzel Mala Strana is a ma estéről – váltott témát Csenge. – Marad valahol nyoma ennek a kirándulásnak?

– Seholy semmi, itt se voltunk. Gyere, hazaviszlek!

– Mellőzük a rendőrautót – kérte a lány és elfogadta a férfi felé nyújtott kezét. Úgy döntött bi-

zik benne, bár fogalma sem volt, hogy miért teszi.

21. fejezet

Egyre melegebbre fordult az idő, a nyár közeledett, a napok hosszabbak lettek, így a sötét, a rókák és a tolvajok barátja egyre többet váratott magára. A tavasszal jött a zápor is, amely bár talán aranyat ért, néhány nap után már soknak bizonyult. Csenge ruhákat vásárolt magának, Mala Strana és a lady együtt vásároltak be, Angelának maradt, amije volt, a fekete parókája, fekete ruhája. Csenge tanult, számolta a napokat, hogy mikor jön el az év végi záróvizsga ideje. Lady Margharet egyre kevesebbet meghívót kapott. A tavaszi évszakkal együtt járt, hogy vége lett a báli szezonnak, viszont nőtt a szabadtéri szórakozások lehetősége, kerti partikat, üzleti találkozót rendezett a társadalom elit krémje és lady Margharet ezekről sem hiányozhatott, Mala Stránával mindenütt ott volt, szerepelt, figyelt. Hétféteken ladyvé vált, hétköznap éjszakánként együtt dolgozott Mala Stránával. A férfi büszke volt rá, épp csak nem reklámozta, hogy milyen ügyes tanítványa van, bár ezt a lány előtt is titkolta. Folyamatosan tanította, oktatta, kihívásokat állított elé, újabb és nehezebb feladatokhoz juttatta, szerette volna, ha Csengének még nagyobb, speciálisabb tudása lenne.

Csenge beosztotta az estéit, iskola után a rend őrével találkozgatott. Szó nélkül, hallgatólagosan megegyeztek abban, hogy a férfi az iskolánál várja őt, amikor ráér. Nem beszéltek meg előre időpontokat, ha a rendőr megkérdezte, másnap találkozhatnak-e, automatikusan nemmel válaszolt a lány, de mégis örült, mikor ott volt a sarkon a férfi, és szomorkodott, ha nem. A rendőr nem beszélt Csenge családjáról, kerülte a témát, figyelt arra, hogy ne adjon okot veszekedésre, haragra. Fiatalnak, szépnek, szórakoztató kedves lánynak látta Csengét, várta az estéket, amikor találkozhatott vele és hajlandó volt betartani a lány által hallgatólagosan felállított szabályokat. Sok más, közös témájuk akadt, megtalálták a közös hangot, beszélgetve sétáltak, cukrászdába jártak, vagy csak ültek a parkban egy padon és nézték a járókelőket, a gyermeket a játszótéren. Lassan-lassan „testvéri” kapcsolat alakult ki közöttük, amit Csenge élvezett, a rendőr kevesellt. Mégsem tudott változtatni, bár kedves volt vele a lány, engedte, hogy fogja a kezét, megpuszilja az arcát, fesztelenül csevegett, de az ellen már tiltakozott, hogy megcsókolja a férfi. Ha közelíteni próbált, a lány megmerevedett, elsápadt, mintha némi félelem is eluralkodott volna rajta. Nem erőltette a dolgot, hiszen érezte, hogy valamikor nagyon megsebeztek. Így csak csendben, óvatosan szerette és próbált minél több időt eltölteni vele, már amennyire a munkája és a gondoskodó apa engedte. Érezte, hogy a lány egyre jobban ragaszkodik hozzá, hogy elfogadja már az érintését, de a régi emlékek nem engedik egyelőre, hogy tovább haladjanak a kapcsolatban. Ennek perze voltak előnyei is, és bőven hátránya is, de Csenge viselkedése mégis türelmemre intette őt.

Végeredményben teljesen lefoglalta Csenge minden idejét a különböző személyek megjelenítése, a programok, a tanulás. Csenge érezte, hogy mindez egyre nehezebb számára, pedig szeretett volna helyállni minden szerepében. Tudta, hogy Stránától még sokat kell tanulnia, főként tapasztalatot szereznie. És azt is tudta, hogy egy nap beszélnie kell vele arról a rendőrrel, akit jóapja annyira nem kedvel. Vagy, ami most már egyre nehezebben menne, szakítania kellene végre a férfival. Tisztában volt azzal, hogy a kapcsolatuk nem „normális”. Érezte, hogy a férfi többet szeretne, de ennek a kérésének nem tudott eleget tenni. Bár a gondolatait már tudta irányítani, ha a férfi közeledett hozzá, tudta, hogy az szeretetből teszi, de az érzelmeit a múltja felülírta, irtózott a pillanattól, mikor majd meg kell csókolnia, ágyba kell mennie vele. Amiről viszont úgy gondolta, hogy előbb-utóbb be kell, hogy következzen. Ezért, bár minden pillanatát élvezte az

együttlétüknek, gondolatban igyekezett felkészíteni magát arra, amikor a rendőrnek elege lesz a plátói szerelemből, és kisétál az életéből. Igyekezett felkészülni rá, de mégsem sikerült. Sem a szakítást nem akarta, sem a továbblépést a kapcsolatukban. Egyszerűen élvezte, amit épp most kapott és jutott, ráadásul így a lelkiismeretét is megnyugtatta, amely azért háborgott, hogy mindkét férfit, akit szeret, becsap. Azonban arra számított, hogy a rendőr le fog lépni, így tudta, hogy előbb–utóbb nem lesz miről beszélnie jóapjának és a rendőrnek sem kell soha megtudnia, hogy ő nem az a rendes kislány, akinek a férfi gondolja.

– Nem értem, mi ez a csend! – tűnődött Csenge egyik nap a nappalijuk kényelmetlen modernségében. – Annyi mindennek lába kélt mostanában és sehol nem beszélnek róla, sehol egy cikk az újságban, sehol egy hír a tévében!

– Címlapra akarsz kerülni? – kérdezte Mala Strana felnézve a számítógépe monitorja elől. Nemrég járt erre Hacker, ajánlatot hozott, Mala Strana ezt ellenőrizte. Fényes nappal „tört be” néhány bank számítógépébe, kikérdezve a memóriát arról, hogy milyen bankszámlájuk van a leendő „áldozatoknak”. Ha a gép kedvezőtlen információt adott volna, Mala Strana nem fogadta volna el az üzleti lehetőséget. De a gép olyan magas számot penderített a képernyőre, hogy a férfi vigyorogva fordult Csengéhez.

– Ennek aztán van mit aprítani a tejbe – mutatta be leendő „kliensüket”.

– Szóval miért van csend? – kérdezte újra Csenge, nem törődve a tejjel meg az apróságokkal.

– Általában lopott holmit lopunk tovább, és mint ilyet, nem jelenthetik be a zsaruknak! – adta meg a választ Mala Strana. – Mi az esti programod?

– Táncolni megyek Monicaval – hazudta a legnagyobb nyugalommal Csenge. Monica, bár barátnőnek is kitűnő volt, megtette alibinek is.

– Örülök, hogy találtál magadnak egy barátnőd, jó hatással van rád!

– Mire gondolsz? – kérdezte csodálkozva Csenge.

– Te mondtad, hogy könnyebben tanulsz, a nyelvtan is jobban megy.

– Persze, ez így van! – bólintott Csenge és felállt, hogy szabaduljon az esetleges újabb megjegyzésektől és kérdésektől. – Ideje, hogy készülődjek!

– Este tízre hazaérsz? – aggódott az atya.

– Tizenegyig szólt a megállapodásunk!

– Ha hazajössz, elviszlek magammal kirándulni! – ígérte a férfi. Csenge azonnal előtte termett.

– Hova? – kérdezte izgatottan.

– Ismét egy gyönyörű házba, újjgazdagékhöz. Csak feltérképezzük a tájat, Hacker még nem biztos a megrendelőben!

– Tízre itthon vagyok! – ígérte Csenge és visszaszaladt öltözni. – De ha kések, akkor is várj meg! – kérte a férfit visszafele jövet.

– Nem szeretem, ha késel, arról szokjál le! – figyelmeztette Mala Strana, elfogadta a lány búcsú pusziját és nézte, ahogy az nevetve szalad a barátnőjéhez.

A rendőr két sarokkal lejjebb várta. Végignézett a lányon, átölelte és nem engedte el.

– Imádom, hogy szép vagy, pontos vagy, ráadásul velem jössz táncolni!

– Csak tízig, Mala Strana ma szigorú volt, elvégre holnap iskola van!

– Addig bele sem jövünk a táncba! – háborodott fel a férfi, a kocsijáig vezette a lányt. – Egyre szigorúbb veled az öreg, beszélni fogok veled.

– Ne tedd, soha többet nem engedne el! – nevetett Csenge és kikérdezte a férfit, hogy mit csinált ma. A rendőr mellőzte a nem kívánatos témát, azt, hogy egyre több jelzés érkezik szisztématis, előre eltervezett betörésekről, és hogy a besúgói miket fecsegnek Mala Strana és társnője akcióiról, így az egyik kolléga nagy fogásáról beszélt, egy adag kábítószerrel, amit a határon foglaltak le.

– Milyen szuper, hogy minket nem gyanúsítasz kábítószer-kereskedelemmel – szólta el magát Csenge. A rendőr ránézett, elmosolyodott cinkosan:

– Ma is te fizetsz! – jelentette ki a megállapodásuknak megfelelően, mely arról szólt, hogy aki felhossa a témát, az fizeti az esti fogasztásukat.

– Állandóan én fizetek! – duzzogott a lány.

– Te hozod fel mindig a témát!

– Mert te sose beszélsz róla! – vádolta Csenge.

– Ha beszélek, ártatlanul gyanúsítgatsz! – védekezett a zsaru. – Veszekedünk, vagy megyünk táncolni? – kérdezte és nevetve kiszállt az autóból. Bevezette a lányt a kis bárba, de még a kólájukat sem kapták meg, már táncolni mentek. Néhány zeneszám után azonban Csenge kijelentette, hogy elfáradt.

– Öregek vagyunk ehhez! – sóhajtott.

– Beszélj a magad nevében! Te a tizennyolc évvel öreg vagy, én a harminccal fiatalos!

– Látnod még ezt sem árultad el, hogy harminc éves vagy! Semmi nem tudok rólad!

– Most megtettem! De te is megtehetnéd, hogy elmondod, miért van az életkorod előtt a körülbelül szócska az iratokban.

– Nem tudtad kideríteni? – incselkedett Csenge, de elmondta a titkot. A férfi csodálkozott, aztán sajnálni kezdte a lányt.

– Táncoljuk! – indítványozta Csenge, elég volt a múltjából. Ismét nem bírták sokáig, a tizenhárom-tizenöt éves srácok lekörözték őket.

– Mielőtt nagyobb forráság lesz, elmehetnénk kirándulni! – javasolta a férfi. Csenge nagyot nézett, ilyen általában Mala Strának jutott eszébe, de neki is csak jó időben.

– Zuhog az eső mostanában, szinte folyamatosan! – figyelmeztette a férfit.

– Na és, majd ha esik, elbújunk a Gombákban.

– A miben? – kérdezett vissza Csenge.

– Gomba, így hívják az erdészek által kialakított faépítményeket direkt eső elől húzódó kirándulóknak.

– Mikor megyünk? – vállalta azonnal a túrát Csenge.

– Hétfévégén?

– Nem jó! – vágta rá, hisz a ladynek ezer meghívása volt a két napra.

– Péntek?

– Javul! Megbeszélem Mala Stránával!

– Mit mondasz neki?

– Hogy elmegyek a kedvenc zsarujával kirándulni! – nevetett Csenge, bár jól tudta, hogy iskolai kirándulásra fog menni. A hazudozás már egyáltalán nem esett nehezére, pillanatok alatt jöttek az ötletek. Lelkiismeretét továbbra is azzal nyugtatta, hogy éppen úgy becsapja Mala Stránát, mint drága zsaruját. ráadásul nemsokára ennek vége, a férfi le fog lépni tőle. Azonban erre most gondolni sem akart, helyette az előtte álló éjszakára gondolt, a késő esti kirándulásra és elmosolyodott.

– Arra gondolsz, mit szól Mala Strana a kis együttesünkhöz? – kérdezte a mosolygó lányt a rendőr.

– Nem, a holnapi napra! – vágta rá Csenge azonnal. – Megyek Monicaval könyvtárba, biztos újra kikérdezi tőlem az összes igeidőt. Veszett nehéz ez az angol, ha írni kell!

– Meg tudod tanulni, cseppet se aggódj! – biztatta a férfi. – Tehát holnap könyvtárban leszel

délelőtt?

– Te is jössz?

– Nem, csak tudni akartam! – rázta meg a fejét a rendőr és táncolni hívta a lányt. Csenge azonban megérzett valamit, nem tárgított.

– Mi lesz holnap?

– Azt hiszem egy szép, derűs nap! – tért ki a válasz elől a férfi.

– Ne hülyéskedj, mire készülsz? – kérdezte Csenge.

– Nem lehet, kedvesem! Felejtsd el! – kérte a rendőr. – Menj könyvtárba és tanulj!

– Beidézed az apámat, átkutatod a lakásunkat, mi következik? – támadt rá a lány.

– Csenge, ez a munkám! – védekezett a férfi.

– Szemét munka! – vágta rá Csenge.

– Persze, mert a fegyverkereskedelem kifejezetten szép dolog! – gúnyolódott a férfi.

– Még csak vízipisztoly sincs abban a házban!

– Meghiszem azt, mert te nem tudsz róla. Mala Strana nem kever bele az ügyeibe és jól teszi, te még gyerek vagy!

– Mi vagyok? – bámult rá Csenge, ez már sok volt neki. A rendőr volt a harmadik férfi, aki legyerekezi.

– Vagy legalábbis tiszta vagy! – javította ki magát a rendőr.

– Persze, mert tisztába tett az én édes apukám miután megszelídített! – gúnyolódott Csenge sértődötten.

– Ne veszekedjünk! – kérte a rendőr és megfogta a lány kezét. – Nem akartalak megbántani, sőt beszélni sem akartam róla.

– Mert nem bízol meg bennem?

– Mert tudtam, hogy azonnal összecsapunk. Hagyd, hogy végezzem a munkámat, és ne nevezd szemétnak, mert rendőr vagyok, a társadalmat védem.

– Az olyan gazemberektől, mint én, vagy Mala Strana?

– Csenge hagyd abba! – kérte a rendőr, nem is válaszolva az újabb provokáló kérdésre. Boszszankodott, hisz hetekig sikerült elkerülniük a vitát, de most megint ugyanott tartanak.

– Oké, de ha véletlenül mégis találsz egy vízipisztolyt, letartoztatod a kedves apukámat, s engem is sítire vágysz? – folytatta Csenge.

– Neked semmi közöd hozzá!

– Ne hülyéskedj, a lányává fogadott, együtt élek vele, az ő pénzéből fizetjük ezt a kólát!

– Tudtam, hogy valamiért vacak az íze! – próbálkozott a rendőr témát váltani.

– Lesittelsz? – kérdezte Csenge a férfi szemébe nézve.

– Nem, nincs rád vonatkozó terhelő bizonyítékom! – mondta komolyan a rendőr.

– És a ladyt?

– Vele kapcsolatban más a helyzet. Hagyjuk ezt!

– Nyomozol utána?

– Egy ügy, szerintem mindketten benne vannak! – bólintott a férfi továbbra is komolyan, bár ismét szidta magát, hisz, hogy bele sem kellett volna kezdenie ebbe a témába. Csenge azonban vigyorogni kezdett.

– Micsoda bűnbandában élek! Táncolunk még egyet? – kérdezte nevetve és az órájára nézett. Most már csak azért sem akart lemaradni a kirándulásról, hisz még ha le is bukna, a legjobb védőüggyvédet találta meg magának. A rendőr szemében ő egy ártatlan kislány.

22. fejezet

A víz kéken csillogott a kis sarló fényében. Tükörsimán feszült a medence partjához, a csilla-

gok fürödtek a felszínén, mégsem fodrozódott a tükör....

– Gyönyörű! – bámulta Angela a feszített vizet.

– Talán nem ezért jöttünk! – súgta Mala Strana.

– Szeretnék belefulladni! – ábrándozott a lány.

– Tudsz úszni! – figyelmeztette a férfi. – Továbbmegyünk vagy még álmétkodsz egy ideig?

– Maradjunk! – kérte Angela.

– Jó, én bemegyek, te beszéld meg a kutyákkal, hogy csak csillagot és vizet bámulsz! Ha elmondod nekik, hogy földönkívüli leszarmazott vagy, lehet, hogy be is veszik!

– Utálatos vagy! – közölte a száraz tény a lány, de követte a férfit. Bár nehéz volt elszakadnia a látványtól, mégis a holdfényben fehéren világító ház felé indult. Nyugodt és csendes volt minden.

– A sötétség a mi barátunk – jutott eszébe Angelának egy mesefilm szövege és nem ment a ház közelébe, hisz az fehérségével megvilágíthatna volna fekete alakját. Körbejárták a házat, Mala Strana vigyorgott.

– A legjobb riasztókkal van felszerelve, de az apró fürdőszobaablakot nekünk hagyták nyitva – közölte öröme okozóját.

– Lehet, hogy ott alszik az őr!

– A kádban gondolod? – kérdezte a férfi és felkapaszkodott az ablakon. Aztán eltűnt. Angela várt, majd követte, lehuppant a férfi mellé.

– Csendesebben édes, nem diszkóban vagy!

– Bárban kóláztam egy fél órája! – vitatkozott Angela és a zsarujára gondolt, aki el nem tudná képzelni, hogy kedvenc barátnője most itt lehet, ilyet tehet.

– Befogod a szádat, vagy hangosan köszöntjük a házigazdákat? – kérdezte Mala Strana, és mivel a lány válaszolni akart, határozottabban rászólt. – Fogd be! – Angela megértette, követte a férfit. Mivel nem ismerték a járást, lassan haladtak, megfigyeltek minden bútort, minden tárgyat, állólámpát, ami az útjukba került. Ismét megcsodálta, hogy Mala Strana kiválóan lát a sötétben, míg ő épp csak körvonalakat fedez fel. Bekukkantottak a hálószobába, nézték egy ideig az alvókat, aztán visszatértek a nappaliba. Mala Strana felkattintotta a ceruzához hasonló elemvilágítóját, aztán csak állt, mintha kővé vált volna. Előtte a falon Szent Márton és a koldus próbált visszatartani egy gyönyörű fehér lovat. A hófehér palota világított a fekete háttérrel. Megelevenedett előttük Mala Strana kedvenc festménye, a Szent Márton és a koldus, a fenséges ló alakjával.

– Másolat! – súgta Angela, remélve, hogy a férfi magához tér.

– Élethű! – suttogta megbabonázva Mala Strana és Angela tudta, a férfinek ide vezetnek ezen túl a pihentető, éjszakai kirándulásai. Erre azonban most nem volt idő, odakint az őrző-védő kutyák nemsokára éledezni kezhetnek.

– Talán nem ezért jöttünk! – próbálkozott Angela a férfi előbbi szavaival, hátha hatni tud a feladónál is.

– Imádom! – bámult Mala Strana, aztán a lányra vigyorgott. – Én itt maradok, te fülj bele a medencébe!

– Gyere már! – húzta kifele Angela. A dolgozószobába csak épp hogy bekukkantottak, aztán letelt az idejük, menniük kellett. Odakinn a férfi álmodozni kezdett.

– Láttad azt a lovat?

– Kénytelen voltam, akkora volt, mint én!

– Az a gyönyörű fehér ló, ahogy áll a viharos háttérben, a sötét színek között, mintha most azonnal ki akarna pattanni!

– Ne csórd el, nem tudnánk eldugni! – figyelmeztette Angela.

– Hétfvégén szerezz ide egy meghívót, élőfényben is akarom látni!

– Menjünk el a múzeumba, ott az eredeti!

– Nem, ezt akarom látni! – mondta határozottan Mala Strana. Angelának eszébe jutott a zsarú-

ja holnapi programja. Társára nézett, mennyire alkalmas most a beszélgetésre, de úgy látta, hogy a férfi még a lovánál tart, hát elodázta. Otthon azonban beszélnie kellett róla.

– Egy házkutatás alkalmával nem tudnánk eldugni a képet – kezdte újra, gondolta ennél a pontnál jó lesz.

– Ezt már mondtad, és én is tudom – vont vállat Mala Strana. – most éppen kiként vagy itt, nálam alszik lady Margharet?

– Nem, most Csenge vagyok, nem látod?

– Jó, csak azért kérdezem, mert holnap vendégünk jön! – mondta a férfi és leült a tévé elé. Csenge bámult rá, tudta, hogy a férfi tudja, amit ő tud, és épp közölni próbált.

– Csináljak rendet? Kit vársz? – adta a tudatlant.

– Felesleges, a zsaruk jönnek, a kis mitugrász kikönyörgött egy házkutatási parancsot.

– Honnan tudod? – kérdezte Csenge megijedve. Hirtelen úgy érezte, hogy Mala Strana tud az ő kapcsolatáról is.

– Majdnem attól, aki kiadta neki az engedélyt – vigyorgott a férfi, majd a lányhoz lépett. – Na, ne ijedj meg, semmit nem találhat.

– És Angela?

– Elteszem a holmiját, ne aggódj, az összes többivel együtt! De mivel lady Margharet lakosztályát is átnézik, jó lenne, ha reggel korán menne Csenge bárhová és a lady hazatérne!

– Mindjárt éjfél, fáradt vagyok!

– Héti tudsz aludni reggel, aztán irány a hotel, szerintem tíz körül nálad lesznek. Ide egyébként kilenckor jönnek, persze, ha a kis mitugrász is így határozza meg a sorrendet.

– Tehát lehet, hogy kilenckor jönnek a hotelbe?! – hüledezett a lány ijedten.

– Elképzelhető – vont vállat a férfi, aztán mégis meggondolta magát... – á, dehogy, a zsarú előbb szétszedi ezt a házat, majd aztán megy hozzád! Nyugi, csak viselkedj úgy, mint máskor, és minden rendben lesz.

– Ijesztő, hogy mindenről tudsz! – vallotta be Csenge.

– Idővel be fogom mutatni neked az összes kapcsolatomat. Ha majd itt lesz az ideje! De most van elég feladatod, tanulni valód is, úgyhogy ne siettesd a dolgokat.

– Te tényleg mindenről tudsz? – kérdezte Csenge.

– Nem, például fogalmam sincs, miért ijedtél így meg – nevetett Mala Strana. – Csak kapcsolataim vannak, ennyi az egész.

– Oké! – bólintott Csenge, az összeszedett holmiját átadta jóapjának mielőtt aludni ment.

Lady Margharet öregebbnek nézett ki, mint eddig bármikor. A szarkalábak a szeme körül mélyebbek lettek, nyakán a ráncokban jobban megült a púder, haja kissé kötöttebb, szigorúbb lett. Az összkép jó volt, bár Csenge igyekezett tökéletesre alakítani a ladyt. Nem tudta miért jutott most is az öregítés az eszébe, de megerősítette, barnította a pöttyöket az arcán. A szeplők most álmosan csillogtak, fáradt, kissé nyúzott arcon pihentek. De még így is vonzó volt. A rendőr ezt azonnal megállapíthatta, miközben elnézést kért a korai zavarásért. Tíz óra múlt pár perccel. Lady Margharet a reggelijét fogyasztotta, invitálta a rendőrt is, hogy tartson vele. Az azonban házkutatási parancsot szervírozott a hölgynek.

– Ez nem érvényes! – nevetett a lady és felállt a csipkével, drága porcelánnal megterített asztalkájától. – Ez lakosztály, s mint ilyen, nem ház! Tehát lakosztály-kutatási parancsot kellett volna hozni, kedves! – mondta, aztán megsajnálta a rendőrt. – De megengedem, hogy szétnézzenek, elvégre nem rejtegetek semmit! – mosolygott lenézően a férfiakra, akik megakadtak a magyarázatán. Magukra hagyta a rendőröket, kilépett az erkélyre.

– Hogy rohangál mindenki odalenn – folytatta a társalgást, hisz tudta, hogy a főzсарu követi.

Valóban azt tette, sőt le is nézett.

– Vigyázzon kedves, ha kiesik, engem csuknak le! – nevetett a lady. – Különben árulja el, mi az amit keresnek? És ha keresik, miért nem kérdeznek meg, hogy hol tartom? Már persze, ha tartom valahol, mert maguk mindig olyat keresnek, amit általában az egyszerű ember nem is feltételez! Igazam van, kedves? – kérdezte, majd elnevette magát, mielőtt a férfi megszólalhatott volna. – Milyen jó, hogy most jöttek, egy órával ezelőtt még a kádban ültem, kellemes forró fürdőt készítettek nekem a szobalány. Tudja – lehalkította a hangját – tudja ez a hotel nem érne semmit, ha nem lenne az a kedves kis szobalány és persze az az óriási kád. Végigmasszíroz a befolyó víz és ez olyan kellemes tud lenni, arról nem is beszélve, hogy valami különleges habfürdőt talált nekem a kedves kislány, sose tudom megjegyezni a nevét, valami Angie vagy hasonló, szóval csoda illatos! – mondta és megszagolta a karját. – Még mindig érződik – mutatta meg a rendőrnek, az orra alá dugva az illatos kezét. – Nos?

– Hol járt tegnap éjjel kedves asszonyom? – jutott végre szóhoz a férfi.

– Tegnap? Ó, csodálatos nap volt tegnap, reggel is vettem ebből a fürdőből, tudja kedves, valami zsámba vagy zsálya keverék, frissít, üdít, talán még fiatalít is. Nos, szóval a fürdöm után sétáltam a városba, vettem ezt azt – jaj! Szóljon az embereinek, ne gyűrjék össze a ruháimat – nézett be a szobája felé. – Tudja nem miattam, de szegény kislánynak ki kell őket vasalni, micsoda munka! Szóval, megnézheti, tegnap vettem a fekete csizmát, alig találtam egy lábamra valót, pedig igazán formás a lábam, átlagos is, csak egy kicsit magas a lábfejem, szóval, na hagyjuk – legyintett, mert a zsarú egyre furcsábban nézett rá. – Maga férfi, nem értheti, micsoda gondok ezek! Mert ha tör a csizma az a vég például egy estélyen, amit végig kell táncolni a férfikkal, túsarkú csizmában, szóval ha még szorít is, sőt, ha nagyobb egy pár milliméterrel és lehorzsolja a lábamat! Az ebédet itt költöttem el, ha érdeklő nagyon finom a Gordon Blue, igazi pulyka, igazi sonka, igazi sajt! És a zöldséges-táluk! Persze befaltam egy adaggal, de a fagyaltot már egy cukrászdában ettem meg, aztán elmentem a múzeumba, hogy ott miket láttam! – kiáltott fel, de aztán megakadt. – Miért kérdezi kedves, hisz biztosan figyeltet!

– Nem tesszük asszonyom! – jutott szóhoz végre a rendőr.

– Nahát, engem nem, kedves barátomat meg éjjel–nappal? Borzasztó! – háborodott fel, aztán elmosolyodott. – De figyeltet ám engem is, tudom! Mikor nem itthon alszom, hanem máshol, maga is tudja hol, azonnal engem is figyelnek! Különben annak idején eleget figyeltetett a férjem, az volt a mániája, hogy megcsalom, szép szarvakat növesztek neki, persze ez még Angliába volt! Odaát Iránba már kutyába sem vett, pontosabban tehénbe számolta a súlyomat, úgy akart kölcsön adni a barátainak, mint más a cipőjét! Na, ez volt az, amit nem bírtam, le is léptem, ahogy lehetett! Jesszus! – kiáltott és a nappalija felé szaladt. Onnan tovább a gardrób–szekrényhez, annak is az ajtajához.

– Az új bundám! – sikított, mert az egyik rendőr óvatlanul nekidőlt. A rendőr kihasználta az alkalmat, beszélt az embereivel, majd elégedetlenül nézte a ladyt, aki a bundáját simogatta. Végül a hölgy megállapította, hogy nincs semmi baja, megnyugodott, leült.

– Ne aggódjon kedves, úgysem találnak semmi érdekeset az emberei, jöjjön, teázzunk egyet!

– Inkább kávé, ha lehet! – ült le mellé a férfi.

– Kávé ilyenkor? – csodálkozott a lady. – Már fél tizenegy! Jaj, Mala Strana délben vár, ugye végzünk addig?

– Csak pár kérdésem van és szabad, asszonyom!

– Kedves! – bólintott a lady és teát öntött a férfinak. – Mi otthon, Angliában mindig teát ittunk, ha fáradtak voltunk. És ahogy elnézem magára most jócskán ráfér több liter akár! Ideje lenne szabadságra mennie!

– Meggondolandó! – bólintott a rendőr. – Visszatérve kedves barátaira – vette át a szót a férfi és feltette a kérdéseit. Neveket sorolt a ladynek, kíváncsi volt, mit tud róluk, de nem sok használható választ kapott. Újra megkérdezte, hogy hol járt az éjjel, de újra csak a múzeum jött szóba és

a vásárlás. Nem haladt előre, ráadásul folyamatosan úgy érezte, hogy ez a nő átveri őt.

– Megtudhatom, honnan származik jelenlegi jövedelme?

– Jaj, maga nem tud angolul? – kérdezte a lady. – Ha nem tévedek arra kíváncsi miből élek jelenleg! Nos, szégyen vagy nem, bizony kedves – azt hiszem – közös barátunk – Mala Strana volt oly szíves felajánlani a segítségét.

– Mióta ismerik egymást?

– Régóta, de nem is, csak tudtunk egymásról! Nem tudta, hogy Mala Strana is élt Angliába egy ideig?

– De igen, erről tudunk! – válaszolt a rendőr és ismét úgy érezte magát, mintha ő lenne, akit kihallgatnak.

– Bizony, kicsi ez a világ! – sóhajtott a lady, mintegy véletlen leseperve combjáról a szoknyát. Csak épp annyit mutatott a lábából, ami még formás volt, vastag, férfiasra sikeredett testét eldugta, de így is érezte, hogy mozdulatát férfiszemek figyelik. – Nos, az ő akkori barátnője, nem azt hiszem később a felesége is lett, szóval az ő révén ismerjük egymást. Dehát annak idején még fiatalok voltunk, én szerelmes az iráni hercegbe és tessék, mi lett belőle! – mélézott el a lady, majd elnevette magát – Na, de ez magát nem érdekli, csak a nagy titkot keresi. Pedig az én egyetlen titkom a korom lenne, már ha maga kedves nem ellenőriztette volna át az összes papírjaimat – gúnyolódott lágyan. – Tudja, most, ilyen idősen az ember már nem szeret fiatalok között lenni. Az úgy öregíti. Itt van ez a kis szobalány! Csinos, szép, pofás kislány, nem is beszélve arról a furcsa nevű kislányról, aki együtt él az én kedves barátommal. Istenem, de fiatal, szinte még gyerekek, de már sugárzik belőle a nőiesség, a szépség! Megmondom az igazat, ha lehet, nem találkozom velem, mert azonnal megcsúnyulok mellette!

– Csengére gondol! – állapította meg a rendőr.

– Ó, csak nem ismeri, Jesszus, őt is kihallgatásra szokta cipelni? – hüledezett a lady, majd eszébe jutott Mala Strana – És az én kedves barátom, nála is felforgatták a házat?

– Köszönöm a türelmét! – kerülte el a választ a férfi, felállt és távozott. A lady még egy ideig nézett utána, miközben átismételte saját mondatait, összezagyvált hülyeségeit. Aztán megnyugodott. Bár folyamatosan rögtönzött, nem mondhatott semmi olyat, ami ártana valamelyiküknek is. A telefon csörgése zavarta meg.

– Elmentek? – kérdezte Mala Strana.

– Persze, és készen állok a megbeszélte ebédre. Mikor jön értem, kedves barátom?

Mala Strana hallgatta Csengét. Az új házban voltak, a lány itt ecsetelte, hogy mi történt délelőtt a hotelben.

– Nem tudtam megmondani neki, hogy hol voltam az este! – idegeskedett Csenge.

– De kivágtad magad és ez a lényeg! Ezentúl jobban figyelünk, gyere gyakrabban hozzám, és aludj is ott. Csengét még nem figyelik, ketten eljátsszuk a három szerepet! – ajánlotta és túltette magát a dolgon. Csak azt nem sejtette, hogy Csengét nem figyelik, hanem rendszeresen várják az iskola előtt.

23. fejezet

A rendőr kitartóan udvarolt anélkül, hogy szóba került volna, mit is művelnek valójában. A lány frászt kapott, megremegett ahányszor a rendőr futólag megcsókolta. Futólag, mert többet nem engedett Csenge. A rendőr másik gondja a lady volt, aki nyilvánvalóan hazudozott, a ráállított rendőröket lerázta és reggel nem tudta megmondani azt sem, hogy merre járt az éjjel. A nyomozó szimata érezte, hogy valami nincs rendben a nő körül az összehalandzsált szövegével, a fellengzős stílusával, bár hiába rágta át magát a felhalmozott anyagon, újra és újra mindig oda ju-

tott: a lady semmit nem csinál. A fegyverkereskedés ténye azonban nem volt kérdés, az iráni kapcsolatok nyilvánvalóak, feltehetően az üzlet csendben folyik és egy ilyen nő, mint lady Margharet, bármit meg tehet, hiszen nagyon okos. Igen, ebben az egyben biztos volt: a lady nagyon okos és mikor megjátssza, hogy bugyuta gazdag nőszemély akkor a legokosabb. Csakhogy mire használja fel az eszét?

– Szerinted mit csinál a lady naphosszat? – kérdezte Csengét este. Kellemes napos idő volt, egy padon ültek kéz a kézben, útközben az iskola és a Csenge otthona között.

– Azon kívül, hogy szórja a pénzt? Fogalmam nincs, de most azzal nyúzza Mala Stranát, hogy vigye el Floridába. De nem viszi el, mert most vizsgaidőszak jön, velem fog tanulni, kikérdezi az anyagot, segít felkészülni.

– És velem mi lesz? – kérdezte azonnal a férfi.

– Veled is szeretek lenni, de egyszerre nem megy! – vont vállat Csenge.

– Tehát engem dobsz?

– Hívd meg a ladyt Floridába! – ajánlotta nevetve a lány.

– Az agyamra menne a sok szöveggel! – sóhajtott a rendőr. – És te nem lennél féltékeny?

– Miért, gondolod, nem adna vissza? – vigyorgott Csenge.

– Micsoda, ennyi az egész? – csodálkozott a férfi és a lány felé fordult. – Csenge, számítok én neked valamit?

– Persze, már-már te vagy a második apám!

– Mi van? – kérdezte a férfi elképedve. Erre a válasza nem számított.

– Ne háborgj, nálam ez jót jelent! – békítette Csenge, de érezte, hogy most olyan dolgokról akar a férfi beszélni vele, amit ő nem akar forszírozni. Valami magyarázatot mégis kellett mondania. – Irtózom a férfiaktól, – mondta halkán – de elfogadtam Mala Stranát, és lassan téged is! Nem vetted észre?

– Az eszem megáll! – háborgott a rendőr tovább, nem érezve meg a lány lelkiállapot változását. – Tehát nem számítok férfinak a szemedben?

– Nem tudom neked megmagyarázni! – vallotta be halkán a lány. – De igazat mondok! A férfi nekem sokáig az örült mostohaapámat jelentette, később a kuncsaftokat. Úgy félttem tőlük, mint a pókoktól meg a szúnyogoktól! De azt hiszem, most már alakulok, bár ha egy idegen ér hozzám, például a buszon...

– Csenge, én nem az apád akarok lenni, hanem a szerelmed! És nem vagyok idegen számodra, sokat vagyunk együtt és szeretnék még többet veled lenni! – tisztázta a férfi nyugodtabban a kettőjük közötti érzéseket, aszerint, ahogy ő látta.

– Hagyd ezt! – kérte a lány és fejét a férfi vállára ejtette. Szavalni kezdett, hogy időt nyerjen, gondolkozhasson, megnyugodhassanak mindketten:

–" De jöjjön bármiféle bánat,

Nem éri fel a végtelen gyönyört,

Mit egy perc ad, ha őrá nézhetek."

– Tudod te, hogy mit beszélsz? – kérdezte a férfi a szavalat végén.

– Persze, idézem Rómeót – válaszolt nem értve meg a kérdés lényegét. – Egyébként Mala Strana adta a kezembe a könyvet, mert szerinte érzelmileg sekély vagyok, mint a kimosott homokpart. Most szó szerint a jóapámat idéztem!

– Igaza van! – morogta a férfi, Csenge kuncogni kezdett.

– Egyre gyakrabban adsz neki igazat.

– Figyelj rám! – kérte, és felemelte a lány fejét. Átölelte és megcsókolta Csenge érzékeny ajkát. A lány pillanatokig ellenkezett, aztán becsukta a szemét. A hatás a szokásos volt, apja képe tódult elé, anyja lihegő vágyait hallotta.

– Csenge! – szólt rá a férfi, nem értve, hogy mi lett a lánnyal. Háromszor szólt rá, mire Csen-

ge magához tért.

– Ne haragudj! – éledezett a lány és ijedten bújt a férfihez. Újra előjöttek a vad képek, bár Csenge nem hitte, hogy egyáltalán valaha is elmúlnak.

– Mondd el, mi bánt?

– Annyira szeretném, ha a barátom maradnál! – súgta a lány.

– Csenge, én szeretlek téged! – ismételte a férfi.

– De azzal mindent elrontasz! – tiltakozott halkán és ijedten Csenge. Bár sejtette, hogy eljön ez a nap, nem akarta, nem akarta tisztázni a kettőjük kapcsolatát, mert neki úgy volt jó, ahogy volt – felemásan.

– Mindent széppé teszek! – ígérte a férfi. – Engedd, hogy megcsókoljalak, engedd meg magadnak, hogy érezz! – kérte gyengéden.

– Csak a múltat érzem, és az nagyon rossz.

– Ne gondoldj rá!

– Nem tudok nem gondolni rá – vont vállat Csenge. – Belém van ivódva, minden agysejtembe, minden porcikámba, a szemem elé égtek a rossz képek, és ha becsukom a szemem, azonnal látom őket...

– Nézz engem! – kérte a férfi és a lány szemébe nézett. – Ugye szeretsz engem?

– Nem tudom – vallotta be Csenge. És egyúttal ráébredt, hogy valóban nem tudja, miért van ezzel a férfival, miért nem küldte el eddig, miért várja minden nap a pillanatot, hogy találkozzanak, láthassa, megfogja a kezét.

– Persze, hogy szeretsz – mosolygott rá a férfi és lágyan megpuszilta a lány ajkát. Fogta a kezét és nézte a szemét. Tekintetével nem engedte, hogy Csenge becsukja a szemét, ellepjék a múlt rossz képei.

– Ne csukd be a szemed – kérte is a férfi. Érezte, ahogy a lány gyűjti az erejét, hogy elszakadjon tőle, hogy mondani tudjon valamit...

– Maradj! – kérte, magához szorította, hogy még időt adjon neki. Végül Csenge mégis megszólalt. Hangja ismeretlen, erőteljes volt, Ricától kölcsönzött:

– Bolond vagy zsarukám, egy utcalányt akarsz szeretni? – kérdezte és elhúzódott a férfitől.

– Ne csináld ezt! – kérte a férfi és utána nyúlt, visszahúzta magához.

– Olyanok vagyunk, mint a kis füzet szerelmespárja – jutott a lány eszébe egykori lelki-leckéje:

– "Ó, mióta megláttalak szeretlek, csak nem tudtam, hogyan mondjam el, kedves drága Daisy!"

– Csenge én valóban nem tudtam, hogyan mondjam el! – vallotta be a férfi.

– Dehát ismered a múltamat.

– Az egyáltalán nem számít – vágta rá a rendőr.

– És a jelenem? Fegyverszállító kisiparos nevel, és felnevel! Ki tudja mi lesz belőlem?

– Akar tőled valamit Mala Strana? – kérdezte gyanakodva a férfi.

– Biztos akar, ha eltart – vont vállat Csenge.

– Mit, mondd már, mit mondott neked, mit ajánlott neked?!

– Hát ez az, ezt akarod tudni! – vádolta keserűen a lány. Felállt a férfi mellőle, elővéve ismét Rica barátnője stílusát és hangszínét rátámadt a férfire: – Jól van, tudd meg, hogy semmit nem akar tőlem, az égvilágon semmit, csak egyszerűen megsajnál, mert egy vacak kis prosti voltam. Még arra sem tudta rávenni magát, hogy ágyba vigyen, szexszeljen velem, inkább befogadott és most szeret, mert talán szeretett volna saját gyereket egyszer, valamikor – hadarta Csenge egy szuszra. Úgy érezte ebben a pillanatban Mala Strana az egyetlen, aki őszinte vele, mert ez a férfi itt, aki az előbb még annyira szerette, csak kihasználni akarja. Azonban ő is tudta, hogy becsapja magát és a rendőr is tisztában volt ezzel.

– Csenge, hagyd abba! – kérte a férfi, átlátta, tudta mit akar a lány. – Nem fogok veled össze-

veszni, mert most megijedtél egyetlen csók hatásától.

– Nem ijedtem meg! – hazudta Csenge.

– Akkor jó – mondta a férfi, ő is felállt a padról, elkapta a hátrább lépő lány kezét, magához húzta, szinte erőltette volna, hogy újra megcsókolhassa a fiatal lányt. Őt azonban már nem kellett kérni, Csenge feladata a tiltakozást, vágyott a férfi ajkára, és már tudta, hogyan menekülhet a múlt elől és élvezheti a jelent.

– Óriási hatással vagy rám! – súgta a férfi. Csenge nem szólt, maga sem tudta, mit szeretne. Az előbbi trükkjei, a vádaskodás, aztán Rica stílusa nem vált be, pedig jó lett volna. Nem akarta azt érezni, ami kialakulóban volt benne, nem akarta elfogadni, hogy újra nőként kezelik. Rómeó szavai jutottak eszébe:

„Oh, kamasz végzet

Szívem ellenség prédája lett!”

Nem, valahol legbelül nem akarta a változást, még egy ideig a kis Csenge akart maradni, aki végre lehetett, Mala Strana elkényeztetett lánya, és a rendőr plátói barátnője. Így végre boldog volt és nem, nem akart változtatni. legalábbis az agya nem. A szíve azonban visszahúzta a férfihez, újra és újra megcsókolta, élvezte, végre megértette az érzést.

– Pár nap és egész nap együtt leszünk! – súgta a férfi Csenge fülébe. – Végre nem csak fél órára sulis után, hanem reggeltől estig! Mit szólnál, ha valahol lefoglalnék egy szobát és maradnánk éjszakára? – kérdezte.

– Ne tedd! – kérte Csenge, felnézett a férfira. – Ne tedd, mert én nem akarom.

– Csenge mitől félsz még mindig?

– Nem vagyok rá képes, nem vagyok rá alkalmas – sorolta a lány, anélkül hogy bevallotta volna: fél, csak egyszerűen fél a férfitől.

– Oké, akkor marad egy nap! Mala Strana mit szól a dologhoz?

– Megbeszélem vele!

– Tehát még nem tetted?

– Nem, de meglesz, ígérem, elenged! – állította, bár fogalma sem volt róla, hogy mit mond a férfinak.

24. fejezet

A legalkalmasabb pillanat akkor érkezett el, mikor Pozór veszekedni készült Mala Stranával. Sőt, össze is vesztek, bár csak úgy, baráti alapon. Mi más lett volna a téma, mint a fehér paripa, a koldus, meg szegény, sokat emlegetett Szent Márton. Pozór is megnézte a képet, persze sötétben, illegálisan, elemlámpával. Aztán állította, hogy vacak kis másolat.

– Remekmű! – vágta rá határozottan, sokadjára Mala Strana.

– Holnap nyaralni megyek! – szólt közbe Csenge. A két pótapa egyszerre nézett a lányra.

– Esik az eső – nézett ki az ablakon Mala Strana.

– Tavaszi zivatar várható – kontrázott Pozór.

– Akkor is megyek kirándulni – vigyorgott a lány a férfiakra, és folytatta, kihasználva, hogy végre rá figyelnek. – Úgy döntöttem szükségem van erre a kirándulásra, ezért tök egyedül neki-megyek a hegyeknek, és egész nap mászok.

– Meghibbant a lányunk! – jelentette Pozór a másik férfinak.

– Tudod hová mész te tök egyedül! – kezdte Mala Strana, aztán meggondolta magát. – Férfi van a dologban, igaz?

– Mondjuk, igen – bólintott Csenge. – Ráadásul kettő! Ti ketten! Egész nap veletek vagyok, hallgatom a tanításaitokat, a hülyeségeiteket. Csak egy napot adjatok, estére már itt leszek.

– Holtra biztos, hogy férfi van a dologban – döntött Pozór is, Mala Strana viszont lehűtötte:
– Nem, ha szerelmes lenne, észrevettem volna. És boldog lettem volna! – felsóhajtott. – Csenge, nem mehetsz egyedül az erdőbe, mert veszélyes, léteznek csúnya emberek is, vadállatok is...

– A mackó még a téli álmát alussza és volt egy kedves tanárom, ha nem kettő, aki megtanított a fegyver használatára! – bizonygatta Csenge.

– Akarsz magaddal fegyvert vinni? – kérdezte elképedve Pozór. Csenge elgondolkozott: ha visz, a zsaru megtalálja, s lebuktatja a fiúkat, ha nem visz, ezek ketten nem engedik el.

– Nem akarok! – mondta végül. – Majd elveszem a támadóét.

– Gyermekem, kiviszlek az állatkertbe – ajánlotta Mala Strana a megoldást.

– Én meg a játszótérre – vágta rá Pozór, majd vigyorogni kezdett. – Nem, talán a vidámpark-ba viszlek, megyünk dodzsemezni.

– Szóval nem akartok elengedni? – kérdezte Csenge. – Rendszerben, de akkor szombaton a lady irtó beteg lesz és Mala Strana sem mehet megnézni kedvenc lovacsáját!

– Zsarol minket! – kacagott Pozór, Mala Strana elképedve bámult. Aztán ő is nevetni kezdett.
– Te, ez tényleg zsarol minket!

– Hazudhatnám azt is, hogy fiúval megyek, azt is, hogy Monicával. Melyiket akarjátok? – kérdezte Csenge.

– Basszus, felnőtt a kislány! – kapkodta a levegőt Pozór.

– Vagy csak felvette a lady szerepét magára – vigyorgott Mala Strana és a lányhoz lépett. – Ne csináld ezt, neked nem áll jól – mondta mélyen a lány szemébe nézve. Csenge egy pillanatig megrémült, előjött a jól ismert félelem: megüti a férfi. Hátrált egy lépést.

– Tudod te mennyi veszély vár rád? – kérdezte Mala Strana gyengédebben, észrevéve a lány mozdulatát.

– Persze, sokkal kevesebb, mint a múltkor, mikor egyedül mentem a megátkozott faszoborért.

– Ilyenre ne példálózz! – szólt rá atyai szigorral a férfi.

– Elnézést, igazad van – mondta a lány és ajkába harapott. Ismét hátrább lépett egyet a férfitől. – Csak nem tudom, mit találjak ki – vallotta be az „igazat”. – Nem tudok hazudni, egyszerűen el akarok menni holnap, ki a városból, messze az emberektől, szeretnék egy kicsit egyedül lenni, megtalálni önmagam! – mondta, és magában nyugtázta, hogy ez az utolsó mondat igaz. Vagyis a vége igaz. Szeretne végre ráébredni, hogy mi az, amit érez a zsaru iránt, hogyan kell kezelni magán a tünetet, mit fog kezdeni vele a jövőben.

– Oké! – bólintott végre Mala Strana. – De viszel magaddal egy pisztolyt.

– Pozór mindig azt mondta, hogy tapasztalatlan kézben nagyobb veszély, mint segítség – szavalta az indián intelmeit Csenge. Fellélegzett, rádöbben a valóságra, jóapja félti, nem bántani akarja. – Ígérem, nem megyek kietlen helyre, csak sétafikálok a nagy erdőbe, ott, ahol mások is teszik.

– Mindig a turistaúton maradsz – folytatta az ígéreteket Mala Strana. – És emlékszel mire tanítottalak, ismeretlen helyre nem trappolunk be, figyelsz, megtalálsz északot és hazatalálsz.

– Szeretlek benneteket! – mondta a lány vigyorogva az aggódó férfiak láttán. Megnyugodott és ezzel együtt lelkiismeret furdalása lett, amiért az előbb megijedt, és azért is, mert hazudnia kell ennek a két kedves embernek. – Tényleg szeretlek benneteket!

– Hát ez a legkevesebb! – nevetett Pozór.

– És ha megfázol, vagy tüdőgyulladást kapsz, én nem tudom, mit csináljak veled! – figyelmeztette játékosan meghúzgálva a haját Mala Strana.

– Gondolom nem engem, a lovat félted – nevetett rá Csenge és összeszedte a holmiját. – Ma nálad alszik a lady és nálad is marad szombatig – mondta és a fürdőszobába ment, hogy megelevenítse lady Margharetet.

– Ez mindent kifundált előre! – nézett utána Mala Strana.

- A fejünkre fog nőni! – jósolta az indián.
- Még jó, hogy szeret minket! Különben esküszöm, félnék tőle – nézett egymásra a két barát elfelejtve, hogy ők még az előbb keményen vitatkoztak.

25. fejezet

Csenge nagy köveken ugrált a sebes patak közepén. A hideg víz fel–felcsapott, ahogy nekiütött az útjába álló akadálnak, Csenge nadrágjának szára, sportcipője egyre nedvesebb lett. Néha megcsúszott, néha fel is sikított, de valójában élvezte a mozgást. Mint a fogságából kiszabadult őzike ugrándozott, miközben az ösvényen mellette sétáló férfi figyelte, hogy mit művel, közben mérgesen csóválta a fejét.

– Olyan felelőtlen vagy, mint egy kiskölyök! – mondta, mikor a lány végleg elveszítve az egyensúlyát utolsó mozdulatával eléugrott.

– Nyugodtan mondd, hogy gyerek! – csacsogott nevetve Csenge. – Mala Stranának is ez a kedvenc mondata.

– Te fizeted az ebédet! – vigyorgott a rendőr.

– Nem igazság! – vágott duzzogó képet a lány egy pillanatra – Én csak az apámról beszéltem.

– Akkor is így szól a megállapodásunk. Egyébként is, én csak egy csóró rendőr vagyok, te meg a gazdag bűnöző édes picicé lány – érvelt a férfi és el akarta kapni a lány kezét, hogy az végre abba hagyja az ugrálást. Nem lehetett, Csenge gyorsabb volt, eliszkolt előle.

– Nemcsak csóró zsarú vagy, hanem lusta is – kiabált valahonnan messziről, az ösvény végéről. – Futás, mert ha én érek hamarabb a vendéglőig, megeszem az összes pizstrángot!

– Ne reméld! – nevetett a férfi és futásnak eredt ő is. A lány játékosan elszaladt előle, egy idő után azonban nem bírta szuflával, lerogyott egy nagy körre. Társa utolérve őt, helyet kért magának.

– Kiszabadultál a kalitkából, végre levezetheted fölös energiáidat! – állapította meg és magához ölelte a lányt. – Így kipirulva szebb vagy, mint általában!

– Akkor ezentúl versenyfutást rendezek a sulis körül, hogy mire jössz, szépnek láss – nevetett Csenge és oldalba vágta az elkalandozó figyelmű társát. – Na, mondd már, mi bánt?

– Semmi gond – vont vállat a férfi.

– Semmi? Órák óta tekergünk és te nem is vetted észre, hogy erdőben vagyunk, csicseregnek a madarak, sárgán hullanak alá a levelek, a mókások tobozokat gyűjtenek, a fakopáncsok meg folyamatosan kopogtatnak.

– Miért nem szóltál, hogy már az erdőben vagyunk? – kérdezte a rendőr és játékosan szétnézett. – Nahát, de szép itt minden!

– Ne csináld ezt zsarukám, mondd el, mi bánt!

– Nem akarok veled veszekedni – sóhajtott a férfi. – Hagyjuk inkább! Igazad van, erdőben vagyunk, együtt vagyunk... – rámosolygott a lányra, de nem tudta kimozdítani gyenge próbálkozásával a témát.

– Tehát a jóapámmal van gond – találta ki azonnal a nagy titkot Csenge. – Panaszkodj, meghallgatlak!

– Elegem van abból az ürgéből, tudd meg! – tett eleget azonnal a férfi. Jól esett neki, hogy Csenge most könnyedén veszi a témát.

– Mit csinált? – kérdezte a lány vigyorogva.

– Tegnap bekéretett magához a főnök! Álltam a szőnyeg szélén miatta! Kérdőre lettem vonva, hogy milyen alapon zaklatom Mr. Stranát, aki nagy segítséget nyújtott a rendőrségi épület felépítésekor, ráadásul anyagilag folyamatosan támogatja a nyugdíjalapunkat.

– És miért zaklatod? – kérdezte Csenge ártatlanul.

– Mert nem vagyok hajlandó elhinni, hogy azt az óriási vagyonát az indián ősétől örökölte!

– Kitől? – kérdezte Csenge és kacagni kezdett. A férfi vele nevetett.

– Látod, ezt még te sem veszed be.

– Nem tudtam, hogy Mala Strana indián! – nevetett Csenge.

– Nem is az, a fejemet teszem rá! Szerintem valami olasz maffiózó késői leszármazottja és itt próbál keresztapát játszani.

– Megkérdezem tőle, ígérem! – nevetett Csenge, és nagyot sóhajtott: – Ez tiszta téboly, lehet, hogy egy azték ősrégiséggel élek együtt?

– Persze, és ráadásul zseni volt az egykori ősapja, mivelhogy a megszerzett aranyat egyenesen Svájcba vitte, hogy ott kamatozzon az ő kisfiának!

– Zsarukám, téged hülyére vettek! – állapította meg a lány.

– Az még semmi, de ki is akar rúgatni! Abból pedig nem eszik! Mert meg van nekem is a kapcsolatom ahhoz, hogy tovább folytathassam a nyomozást.

– Nem lenne egyszerűbb, ha visszaadnád az ügyet? – kérdezte halkán Csenge. Nem akarta, hogy a két férfi üldözze egymást, ezt semmiképpen nem szeretete volna.

– Beszéltünk már egyszer róla, emlékszel? Gondoltam azóta is rá! – bólintott a férfi. – De csak miattad! Hogy ne veszekedjünk állandóan! Gondolkoztam, de nem tehetem. Nekem rendőr volt az apám, a nagyapám csendőrt. Mindig arra tanítottak, hogy álljak ki az igazság mellett és számomra az egyetlen út a törvényesség. Ha most én feladom, a többiek leállnak.

– Rendben, ne add fel, nyomozz csak! – mosolygott Csenge, de közben sóhajtott és a szíve összeszorult. – Szeretem benned, hogy ennyire céltudatos vagy. Mala Stranát úgysem zavarod...

– De örülök neki, hogy nem zavarom! – szólt közbe a zsaru gúnyosan. – fogom még zavarni, meglásd!

– Tudsz valamit? – kérdezte Csenge halkán, mintha attól félne, hogy az erdő állatai kihallgatják őket.

– Ha nálatok feltűnik Hacker, akkor történni fog valami! – súgta a rendőr is, majd elnevette magát. – Mindent visszamondasz a jóapádnak? – kérdezte.

– Feltételezed rólam? – kérdezte Csenge némi sértődöttséggel a hangjában.

– Éppenséggel ahogy én kihasználhatnálak, te is megtehetnéd és ezen még csak nem is vitatkoztunk soha!

– Vesszünk össze! – indítványozta Csenge, de mosolygott ő is. Már tudta, hogy a férfi nem használja ki őt, és neki sem volt soha eszébe, hogy Mala Stranának beárulja a rendőrt. Élt kettőjük között, mint egy fal, vagy egy forgóajtó. Igen, inkább, mint egy ajtó, amelyik arra nyitott mindig, amerre épp kellett, de sosem adta ki az egyik oldalt a másiknak. De vajon a két oldal meg fogja érteni egykor az ő helyzetét? Vagy mindkettő azt fogja gondolni, hogy elárulta a másikat? Mi lesz ebből? – kérdezte Csenge magától és nézte a mellette ülő kedves férfit, aki egyáltalán nem akart vele összeveszni.

– Rendben! – bólintott a férfi mégis, mintha veszekedni akarna, de hirtelen csókot adott a lánynak. Csenge hozzásimult, várta már, hogy a férfi újra és újra megcsókolja. Nem értette, mi játszódik le benne, de ez az érzés csodálatos volt számára.

– Letelt a veszekedési idő! – döntött a rendőr és elengedte a lány arcát.

– Akkor már el sem meséled, hogy valójában ki ez a Hacker? – kérdezte pajkosan Csenge.

– Róla sokat tudok, hatalmas dossziéja van! – mesélte a rendőr. Csenge hozzábújt és hallgatta, mintha a férfi tündérmesét mondana.

– Kis hal, úgynevezett összekötő. Az úrgazdagok, maffiafőnökök lóti – futija, megszerez mindent, amit kérnek tőle, ismeri az alvilág összes mocskát, tudja kit, mire lehet lefizetni. Például a te jó apáddal is most kezd alkudozni feltehetőleg a fegyverek miatt. A rendőrség Kolumbiában fel akarja számolni az úgynevezett kokainbárók birtokait, biztos te is hallottad, hogy egymás között is háborúznak, felégetik az ültetvényeket. Nos, itt jön be a lady szerepe, akiről megtudtuk,

hogy az iráni rendőrség is figyelte, kapcsolata van az oroszokkal és onnan szerzi be a fegyvereket. Eddig csak Iránba, most úgy néz ki, belép a kolumbiai piacra is.

– Fantasztikus, amit mondasz! – képedt el Csenge.

– Mondtam, hogy rájövök arra, mi folyik itt!

– De mi köze mindehhez Mala Stránának?

– Úgy gondoljuk, hogy Hacker kérte fel, hogy istápolja a nőt, vezesse be az elit társaságba, annak érdekében hogy megismerjék, tudjon kapcsolatokat építeni. Mala Strana fizeti a nő minden kiadását, cserébe munkát kap Hackertől és persze mindezért sok–sok pénzt!

– Milyen munkát kap Mala Strana?

– Azt hiszem a drága jóapád nincs benne a fegyverkereskedésbe, legalábbis eddig nem volt benne. Ő egyszerűen profi betörő!

– Mi? – kérdezte Csenge és elállt a szava, a férfire bámult. Azt várta, hogy a zsarú folytassa: „te pedig a legjobb tanítványa vagy” – de a zsarú csak elmosolyodott:

– Ez még csak elmélet, speciel nem is az enyém! De mióta a ladyvel szórakozik, egyre több betörés történik és tény, hogy Mala Stránát már régebben is gyanúsították betöréssel.

– És elkapták?

– Sose, csak egy besúgó árulta be egyszer, régebben. Lehet a besúgó abban a reményben hazudott, hogy őt elengedjük, legalábbis akkor azt hittük. Most viszont változott a kép, és ez a lehetőség ismét felmerült. Feltehetőleg lopott tárgyakat lop vissza a tulajdonosának vagy másnak, még nem tudjuk.

– Szent atya ég! – sóhajtott Csenge és nem tudta mi mást mondhatna. Kedvenc zsaruja valóban közel áll hozzá, hogy megfajtván Kolumbusz tojását elkapja a kedvenc apját. De akkor mi lesz vele?

– Szerintem hülyeség az egész! – mondta végül. – Az igaz, hogy a lady nekem is gyanús, olyan furcsa az egész nő, de hogy Mala Strana tolvaj lenne!?

– Nem tolvaj, profi! Sajnos túl profi ahhoz, hogy elkapjuk – sóhajtott a férfi. Nézte a lányt, aki csodálkozva hallgatta az elmondottakat. Egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki bármit is tud mindarról, amit elmondott neki. Bár egy része nem is volt bebizonyított hír, azért megpróbálta. De Csenge inkább csodálkozva fogadta a híreket, mintsem megrettenve tőlük.

– Mi lenne, ha megennék azt a pisztrángot? – váltott témát Csenge. – Egyáltalán létezik az a vendéglő itt az erdő közepén?

– Persze, a patak nemsokára kiszélesedik, kis tóvá duzzad odalenn! – mutatott valamerre a sűrűbe a rendőr, de nem indult el, megfogta a lány kezét. – Nem szaladgálsz és nem mászol a patakba! – figyelmeztette szigorúan. – Most nekem kell rád vigyáznom, de nem győzőm az iramot. Egyébként is, csupa víz vagy. Mint egy rossz kölyök! – nevetett és újra magához ölelte egy pillanatra Csengét. A lány nem szaladgált, nem mászott a vízbe, minden erejét elvették a férfi csókjai.

Később megtalálták a tavat, a kis vendéglőt. Több turista is ismerte a helyet, de azért pisztráng jutott nekik is. Vidáman ették a sült halat, kóláztak, gyönyörködtek a tájban. A férfi is felszabadult, Csenge úgy látta, jót tett neki, hogy végre kibeszélhette a gondjait és Csenge meghallgatta őt. Igaz, nem értette, hogy a férfi hogy meri vele, a gyanúsított lányával megbeszélni ezeket a dolgokat. Vagy megbízik benne, vagy valami reakciót várt tőle. Csenge ebben a kellemes pillanatban úgy gondolta, mindegy, a kapcsolatuk ilyen, tele van bizonytalansági tényezővel. A rendőr is elgondolkozva nézte a lányt. Bántotta, hogy mindaz, amit tesz, a kedvese apja ellen teszi. Bár, nem is ez bántotta igazán, hanem az, hogy Csenge mennyire szereti Mala Stránát. Folyamatosan róla beszélt, vele példálózott, mintha nem is lenne más az életében. Ragaszkodása gyermeki volt, de mégis túlzó, és a férfi sejtette, hogyha egyszer választania kell a lánynak, akkor az apját választja, bármi is derül ki róla. Abban is biztos volt, és ma is megbizonyosodott arról, hogy Csenge mindenben ártatlan, hogy nem tud semmiről

– Miről álmodozol, zsarukám? – kérdezte Csenge az elgondolkozó férfitől.

– Tudod te, hogy nekem van nevem is? – kérdezett vissza a rendőr.

– Sose mondtad! – vont vállat Csenge.

– Chris Mathiu Walden a tisztességes nevem!

– Hú, tényleg van neved! – nevetett Csenge.

– Akkor itt az ideje, hogy leszállj a zsarukáról!

– Erről álmodoztál, Chris?

– Igen, többek között erről is, hogy végre a nevemen szólíts, sőt meg is említhetnéd, hogy mennyire szeretsz engem!

– Ezt hagyjuk! – kérte a lány és megváltozott azonnal az arca, a hangulata.

– Meddig hagyjuk még? Apácának mész és elfelejtetted, hogy léteznek férfiak?

– Igen, lehet, hogyha eljön az ideje, megyek apácának! – vágta rá Csenge idegesen.

– Rendben, hagyjuk! – fejezte be a férfi, megfogta Csenge kezét, témát váltott, bár épp oly kényeset. – Figyelj csak rám! Nem veszekedni akarok, de mondd meg nekem, szoktál az apáddal meg a lady-vel bálókra járni?

– Nem! – ütközött meg a lány a kérdésen. „*Hogy a fenébe jön ez most ide?*” – tűnődött és várta a folytatást.

– Sosem kért meg, hogy menj velem?

– Mondta egy párszor, hogy ne unatkozzak otthon, menjek velük, de nem akartam! Elég nekem a lady-ből annyi, amennyit ott van nálunk!

– Rendben! – bólintott a férfi és nem mondott többet. Befejezték az ebédjüket, elindultak új utakon, más témával, de ismét egy nagy kövön kötöttek ki egymás mellett kuporogva. A férfi átkarolta a lány vállát. Csenge megremegett, de nem történt semmi. A férfi egyszerűen megvárta, hogy a lány legyőzze a félelmét. Mivel Csenge nem a jó úton haladt, segített neki, beszélgetni kezdte.

– Mit szólnál hozzá, ha szakállt növesztenék? – kérdezte hirtelen ötlettel, csak hogy elterelje a lány gondolatait a tényről, miszerint épp egy férfi mellett szorong. – Nem zavarna, ha egy ideig szúrna a borosta?

Csenge csodálkozva bámult rá. Még sosem figyelte, hogy néz ki a férfi pontosan, milyen a külseje. Annak idején, mikor Pozór kérdezgette a ladyről, akkor sem tudott pontos személy leírást adni, pedig saját magát készítette ki a sminkkel. Csenge felnézett a férfire, barátságos barna szemébe.

– Milyen jó, hogy megkérdeztem, legalább végre rám nézel! – jegyezte meg a férfi és rámosolygott. Kedves arca volt, bár homloka, szemöldöke komolyságot sugallt, s Csenge ismerte azt a szokását, mikor idegességében az alsó szája szélét beharapja.

– Most gondolkozol a kérdésemen, vagy csak egyszerűen megcsodálsz magadnak? – kérdezte ismét a férfi nevetve.

– Komoly kérdést tettél fel, hát jól meggondolom a választ! – vágott Csenge komoly képet, a kérdéshez alkalmazkodva. – Nézzük csak, szerintem neked nem állna jól a szakáll! – mondta és gondolatban besatírozta a férfi arcát feketére, ahogy sminkkel helyettesítené a borostát. – Nem, neked nem állna jól a szakáll, túl kedves lenne az arcod, s akkor hogy játszhatnád el a szigorú zsarú szerepét?

– Én nem eljátszom, az is vagyok! – tiltakozott a férfi.

– Ne légy olyan szigorú! – kérte Csenge és a jövőre gondolt, arra a napra, mikor a férfi megtudja ki is ő valójában. Elképzelni sem tudta, hogyan fog reagálni a férfi, a rendőr a tényre, miszerint sorozatos átverés, vagy talán csak elhallgatás áldozata. – Ne légy szigorú és ne légy kegyetlen! – ismételte.

– Nem lehet, hogy ne legyek ilyen, hiszen az élet maga is kegyetlen. Te egy ártatlan álmodozó kislány vagy, de én már felnőtt vagyok és rendőr! Komolyan vettem, mikor feleskettek a zászlóra, az alkotmányra. Az a hivatásom, hogy megvédjem a tisztességes állampolgárokat és a vagyó-

nukat ...

– Ne részletezd, hogy kitől, inkább mindent elhiszek – szolt közbe a lány, s a férfi listájának első két helyére gondolt.

– Egyszóval ne legyek szakállas? – tért vissza az eredeti kérdésre a férfi. Csenge rámosolygott, megsimogatta a férfi simára borotvált arcát.

– Kedves, hogy tőlem kérdezed.

– Kitől kérdezhethném, hisz te vagy a kedvesem.

– Csak a barátod. És ne dobd el a borotvádat, szükséged lesz még rá – mondta és maga is érezte, hogy most egy lépéssel megint szorosabbra fűzte a kapcsolatát a férfivel. Pedig valójában – ha az észére hallgat – rég szakított volna vele. De hát ő, mint a zsarú is mondta, álmodozó kis-lány volt, vagy legalábbis az szeretett volna lenni valamikor.

– Legalább rám néztél! – zavarta meg a férfi a gondolatait. Csenge rámosolygott.

– Szoktam ilyesmit tenni. Olyan jó belenézni a kedves barna szemedbe. Mala Strának is ilyen kedvesek a szemei, nem olyan kékek, mint az övé volt – csúszott ki a száján a gondolata, de meg is bánta azonnal. A rendőrt azonban kíváncsivá tette.

– Kiről beszélsz, a nevelőapádról?

– Tudod – folytatta halkán a lány, mintha félne, hogy akiről beszél, meghallja – Nem is akarok rá gondolni, de ha lecsukom a szemem, mindig újra és újra előjön a képe!

– És ha nem csukod le a szemed?

– Ez azért nem így működik, sajnós. Ha ismerted volna! Nagytestű, óriási alak volt, ráadásul a keze még a testéhez képest is nagyobb volt. Ha pofon vágott, az olyan volt, mint a szélvihar, a fal adta a másikat – Csenge elmerengett, de a férfi nem szolt közbe, talán kíváncsi volt. – Mégis főleg a szeme az, ami megmaradt bennem. A dühtől és a vágytól összeszűkülő apró, sötétkék szeme, a vastag ajkai, a mély, érces, durva hangja! Sosem volt egy kedves szava, kölyöknek hívott és kiabált velem mindenért, átkozódott, káromkodott. Csak akkor, mikor azt akarta..., igen, csak akkor voltam Csenge. De akkor is csak addig, amíg szót fogadtam, engedtem magam, nem sírtam. Hiába volt azonban minden, bármit is tettem, mindig verés volt a vége. Kegyetlenül élvezte a fájdalmamat, szerette látni, hogy szenvedek, erőt adott neki, szexuális vágyat robbantott ki benne! Persze, anyám sem volt jobb, sőt, ő sosem tudta kielégíteni magát. Vágyott és vágyakozott annál jobban, minél több vért és szenvedést látott! – folyt a szó Csengéből. Hirtelen abbahagyta és a férfire nézett. – Te jó ég, örültt vagyok! – mondta zavartan. – Ne haragudj, nem kellett volna erről beszélnem.

– Vagy talán itt volt az ideje! – mondta a férfi és biztatóan az átélt izgalmaktól–emlékektől ki-piruló lányra mosolygott. – Szeretlek, nekem elmondhatod. Segíteni szeretnék neked.

– De hát nincsen rá szükségem, csak véletlenül jöttek elő a szavak.

– Tudom, hogy ez nem igaz – mondta a férfi gyengéden. – Engedd, hogy segítsek, ne csukd le a szemed és ne gondold rájuk.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne! – sóhajtott megadóan Csenge. – De tudod az érintésed, a tudat, hogy férfi vagy!

– Örülök neki, hogy nem a foglalkozásom rettent el.

– Ne hülyéskedj!

– Persze, tudom, hogy mindez mélyen érint, csak annyira szeretném, ha el tudnád felejteni, ha vidám lennél és boldog mellettem.

– Próbáltam, Mala Strana is segítene, de nincs hozzá erőm, nem vagyok képes arra, hogy ezt a félelmet, a múltat legyőzzem.

– Dehogynem, és én segítek – ígérte a férfi. – Csak nézz a szemembe és meglátod benne a saját érzéseidet is, amit annyira próbálsz eltitkolni előlem – kérte a férfi és két kezébe fogta a lány arcát, mint egy érett, szép őszibarackot. Lágyan, gyengéden, de mégiscsak húzta, hívta száját a sajátja felé, még nem elérte és megcsókolta. Nemcsak ajkuk, tekintetük is egymásba fűródött,

szerelmet, szeretetet sugárzott. Csenge engedte, hogy a férfi vezesse őt, miközben érezte, hogy gyomra megremeg, hátán hideg verejték szalad végig. De ez már nem a félelem érzése volt, ez valami másé, valami ismeretlen érzés Csenge számára.

Talán egyikőjük sem tudta volna megmondani mennyi ideje ülnek a hideg, kemény kövön. Csenge egyszer csak felugrott és elszaladt a férfi elől. A rendőr nem szólt, elfogadta a lány döntését, követte. Nem mászták meg újabb nagy hegyet, egy könnyebb úton értek haza, könnyed beszélgetés közepette, hülyéskedve, ugrándozva, mint két diák.

– Ha minden nap veled lehetnék, csodálatos lenne az életem – búcsúzott a rendőr Csengétől. – Kérlek, gondold meg azt az apácáságot még egyszer – mosolygott, magához húzta a lányt, úgy, mint aki soha nem akarja újra elengedni. Lágyan megcsókolta búcsúzóul aztán engedte, hogy Csenge elforduljon és köszönés nélkül elszaladjon.

Mala Strana otthon várta. Nézte, ahogy Csenge lepakol, aztán leül mellé.

– Mesélj! – kérte a férfi.

– Szuper volt! – válaszolt a lány.

– Nem részleteznéd?

– Szuper jó volt! – részletezte Csenge.

– Szólsz, ha férjhez mész?

– Előtte évekkkel! – ígérte Csenge.

– Nem mutatod be nekem?

– Férjhez menés előtt évtizedekkel! – ígérte a lány. Aztán elnevette magát. – Nem megyek férjhez, nem is akarok soha – mondta és a férfihoz bújt. Természetes mozdulatnak tűnt számára, és vágyott arra, hogy nyugalmat találjon. Annyi érzés kavargott benne! Mala Strana átölelte, játszott a hajával, de nem tudott megnyugodni.

– De nem egyedül voltál, igaz? – kérdezte kicsit később.

– Nem hiszel nekem? – kérdezte Csenge még jobban elbújva a férfi ölében.

– Nem, mert ismerlek! Valamiért kinyíltál, kedvesebb, vidámabb és szebb lettél. Ezek pedig annak a bizonyos – általad hülyeségnek nevezett – dolognak a következményei.

– Szerelemre gondolsz?

– Te nem?

– Lehet, hogy az, nem tudom – felsóhajtott, kibújt a férfi öléből. – Pontosabban nem akarom tudni. Félek Mala Strana! – vallotta be gondolatait, érzéseit és egyúttal eddigi hazudozásait is.

– Bántott? – kérdezte a férfi, messzebb húzódva a lánytól. Figyelmesen nézte Csenge reakcióit, miközben örült, hogy végre őszinte vele nevelt lánya.

– Nagyon szeret!

– Akkor mi a gond?

– Nem akar a barátom lenni – tárta szét két kezét a lány. Már nem bánta, hogy beszél Stranával, hisz végre valakivel beszélhet a nyomasztó gondolatairól. – Felajánlottam, hogy legyen a pótapukám, abból már úgymint van egy pár, de az sem akar lenni. Szeretni akar, mint nőt!

– Ez természetes – bólintott Mala Strana.

– Miért természetes, hogy ágyba akar vinni?! – ugrott fel Csenge a férfi mellől. Menekült volna még az elől is, hogy erről a témáról beszélnie kelljen, de tudta, nincs hova mennie. Nagyot sóhajtva erőt vett magán, visszaült a férfivel szemben. Strana szeretettel nézett rá, és várta, hogy megnyugodjon, folytatni tudja a témát. – Tudom, hogy szeret, de látom a szemén azt a különös valamit, amit mindig láttam az örült szüleimében, a kuncsaftokban...

– Csenge, ezt vonzalomnak hívják, és természetes dolog! – szólt közbe az apa. – Szeret, tehát többet akar, még jobban akar szeretni.

– Dehát az annyira szörnyű dolog! Neki jó, de nekem nem az...

– De igen, ha szereted, neked is az lesz – biztatta a férfi.

– Sose volt jó, mindig borzalmas volt.

– Mert sose szeretted a férfit. Sőt, talán utáltad mindet! Emlékszem, hogy néztél rám, mikor első nap felhoztalak ide! Rettegtél, és ha megteszem, amiért fizettem, egyszerűen megerőszakol-
talak volna!

– Nem is kívántál!

– Buta vagy Csenge, nincs az a férfi, aki nem kívánna meg egy ilyen szép lányt – nevetett a férfi és végignézett Csengén. Hiába volt fáradt, most is frissnek, fiatalnak, gyönyörűnek tűnt a férfi szemében is. Arra gondolt, vajon a szóban forgó srác meddig tűri Csenge félelmeit. – Ha csak ezért kellett volna, egy percig nem tévovázok! De én mást akartam tőled, így viszont meg-
láttam rajtad, hogy te rettegsz a szextől! El sem tudom képzelni, hogy voltál képes három évig megélni az utcán! Sose látták rajtad, hogy mennyire félsz?

– Fizettek és nem érdekelték, hogy mit gondolok – vont vállat Csenge és a múltra gondolt. Ir-
tózott a férfiatól, de pénzre volt szüksége. Félt és remegett és valóban mindig megerőszakolták. Most pedig itt van Chris, ugyanezt tenné vele, ha máshogy is nevezné...

– Ha szereted ezt a fiút, akkor ne félj tőle – tért vissza az eredeti témához a férfi. – Van elég tapasztalata?

– Nem kérdeztem. – vont vállat Csenge – de csókolózni már megtanított. Azt istenien tud.

– Látod, pedig eddig azt is nyálas malackodásnak hitted!

– Jó, de a szex az más, az utálatos és gusztustalan dolog!

– Fenéket, a szex az csodálatos, ha szeretitek egymást!

– Dobni fogom a srácot – döntött Csenge.

– Az nem megoldás – figyelmeztette Mala Strana. – Ha szereted, inkább vigyázz a kapcsola-
totokra és engedd, hogy az érzéseid irányítsanak.

– Feküdjek le vele, hogy velem maradjon?

– Feküdj le vele, ha kívánod őt! – javította ki Mala Strana.

– Nem lesz olyan pillanat soha–e nap alatt, hogy csak egyszer is megkívánjak egy férfit. Még
a gondolattól is rosszul érzem magam! – állította Csenge.

– Akkor nem szereted eléggé – összegezte Mala Strana. – Egyébként biztos nem szereted,
mert még sose sírtál miatta, pedig a lányok, ha szerelmesek minden miatt bögnek!

– Dobom a srácot – döntött Csenge és úgy érezte saját hangja szakít szét valamit a szíve leg-
mélyén. Mala Strana nem firtatta tovább a dolgot, de figyelte a lányát, ahogy készül lefeküdni,
összepakolja a másnapi holmiját, nagyokat sóhajt és álmatagon néz maga elé mindeközben.

Csenge is érezte, valahogy nem jól döntött. Sokáig forgolódott az ágyban, nem jött álom a
szemére. Hozzábújt Macihoz, hátha ő segít, de így sem ment a dolog, állandóan megjelent előtte
a zsaru nevető arca, érezte a keze érintését, ahogy megsimogatja Csenge ajkait, majd megcsókol-
ja.

– Miatta nem tudsz aludni? – csücsült le mellé a földre Mala Strana. Kezével megsimogatta a
lány fejét, magához húzta, ölbé vette.

– Nem tudom, hogy bírom ki, ha nem találkozhatok vele többé – vallotta be Csenge.

– Saját magaddal veszekszel, senki nem mondta, hogy szakíts vele.

– Miért nem maradhat a barátom, mint eddig?

– Mert ez máshogy van kitalálva! Talán ultimátumot adott, hogy lefekszel vele vagy elhagy?

– Dehogy, még csak nem is célzott ilyesmire.

– Akkor miből gondolod, hogy nem tud még várni?

– Tudom, hogy tud várni, de én később sem akarom ezt az egészet!

– Csenge el kell döntened, hogy mit akarsz. De ha lehet, ne ma éjjel, mert aludni is kellene va-
lamikor. Holnap este bálba megyünk, szépnek és frissnek kell lenned!

– Vágyol a festményed után?

– Így is lehetne mondani! De ígérem, táncolni is fogunk, többet, mint máskor.

– Szuper lesz! – bólintott a lány.

– És még valami! Elfogadtam Hacker ajánlatát, pár nap múlva lesz egy kis esti kirándulásunk.

– Nem szeretem azt a fazont! – mondta Csenge és felült, a férfire nézett. Szerette őt, mint az apját meg az anyját együtt, szerette volna valahogy figyelmeztetni, de nem tudta, mit mondjon.

– Biztos vagy benne, hogy nem buktat le? – kérdezte végül.

– Nem, abban az emberben nem lehet megbízni, de ettől függetlenül most vállaltam a dolgot, rengeteg pénzt kapunk érte.

– Nincs az a pénz, amiért érdemes lenne lebukni – állította Csenge.

– Hé, ne majrézz, nem lesz semmi gond! – nevetett Mala Strana – Kislány, te tényleg szerelmes vagy! Sose voltál még ilyen érzékeny.

– Te nem félsz sosem?

– De, egyszer, régen. Egy kis besúgó kitálalt a zsaruknak, na akkor félttem, nagyon, mert kiszolgáltattott voltam. A rendőrök kijöttek, szétszedték a lakást, és őrzöngtek, amiért semmit nem találtak. Ezután bevettek, napokig fogdába zártak, elővettek, kérdeztettek, zsaroltak, vesztegettek, keresték a társaimat. Nem találtak semmit, de tanultam az esetből, azóta nincs kapcsolatom senkivel, dobtam az összes közvetítőt, csak Pozórral dolgozok együtt!

– És Hackerrel.

– Igen, de őt mindig leellenőrzöm. Jelenleg nincs semmilyen rendőrségi ügye, tehát nem köthetett üzletet a zsarukkal. Ráadásul most jócskán benne van a kutyulékban, hülye lenne a zsarukkal lepaktálni.

– Mala Strana, féltelek!

– Látom rajtad! – mondta a férfi és átölelte ismét a lányt. – Ne félj, minden rendben lesz, és eljön majd annak is az ideje, hogy meglátogass az öregek otthonában.

– Naponta veled leszek, beszámolok minden tettemről.

– És elhozod az unokáimat – nevetett Mala Strana. – Na, gyere, aludj az ágyban, holnap hosszú napunk lesz.

26. fejezet

A koldus mezítelenül állt a lovas mellett. Póreségét csak egy zöld lepel fedte, ami a lovon ülő Szent Márton ruhájáról csúszott elé. A szent próbálta fékezni a lovát, aki talán a vihartól, talán a koldus kinézetétől vadult meg. A ló felágaskodott, miközben lovasa beszélt a férfhoz. Vajon mit akar mondani neki? Elvinné egy darabon? Vagy pénzt adna, ha a lova megnyugodna, és elő tudná venni a tarsolyát? A kép nem árult el többet, mint amit lady Margharet látott. A ló alakja vagy a koldus ruhátlansága és ezzel együtt szegénységének megjelenítése a központi esemény? – kérdezte magától és eszébe jutott Bruegel képe, az Ikarusz bukása. Azon a hatalmas képen egy kis kocka, a jobb oldali sarok eleveníti meg a címet, az épp tengerbe bukó embert, aki azt hitte repülhet, mint a madár. A monumentális kép előterében az élénk színek, a távoli tárgyak kristályos tisztasága emelkedik ki, így a lady nem is vette észre azt a két apró lábat a jobb oldalon hömpölygő tengerben. És most itt áll ez a ló, fehérségével tündököl, a kis spotlámpák segítik kiemelkedni a viharos háttérből. Vajon mit kellene látni valójában a képen, mit szeretett volna a művész átadni a figyelmes szemlélőnek?

– Csodálatos! – sóhajtott Mala Strana elismeréssel mellette.

– Bevallom, kedves, valóban megfogja az ember tekintetét – ismerte el a lady. – De nem gondolom, hogy eredeti.

– Dehogy, szuper jó utánzat, másolat, de istenemre csodálatos.

– Látom, tetszik önöknek a festmény – lépett hozzájuk a házigazda. Pocakos, középkori férfi

volt, aki állandóan vigyorgott, de a szeme rosszul állt, gúnyosan és gonoszán csillogott. – Nemrég készíttettem egy kitűnő művésszel, pontosabban számítógépszennivel.

– Azt akarja mondani, hogy ez egy reprodukció? – kérdezte megjátszott csodálattal Margharet.

– Persze, nyomdai úton állították elő, másolat. Csak nem hitte, kedves lady, hogy eredeti?

– Amilyen csodálatos, még azt is elhittem volna.

– Nem, sajnos olyan sok pénzem azért még nekem sincs – nevetett a házigazda és pezsgőt nyújtott a hölgynek. – De ha kívánja, megadom az elérhetőségét a művésznek, aki valami fantasztikusan csodálatos dolgokat tud művelni a számítógépével és a tudásával.

– Vannak más képei is itthon? – kérdezte a lady. A házigazda bólintott, karon ragadta a hölgyet és Mala Stranát a koldus mellett hagyva, körbevezette a házban. Megmutatta a dolgozószobáját, ahol összevázelt harctereket és lenyilazott katonák festményét láthatták szintén másolatban, a hálószobát, ahol Vénus születését csodálhatta meg Margharet, aztán bevezette a férfi a könyvtárszobának nevezett helységbe is. Itt – nevével ellentétben – alig volt könyv, kényelmes, nagy fotelek várták a belépőt, a falakon pedig képek, híres festmények sorakoztak. A lady megfigyelhette a szoba berendezését, az ajtókat, ablakok zárait, a kamerák helyzetét, a festmények mellett pittyegő kis riasztó kijelzőjét.

– Ezek eredetiek? – kérdezte ártatlan, butuska hangon.

– Nem, pontosabban nem mind, de olyan festők másolták, akik maguk is híresek, tehát ezek a képek nagyon értékesek – világosította fel a házigazda, miközben a szoba bárpultjához lépett, kinyitva egy rejtett kisajtót. Pezsgőt bontott, a hölgynek nyújtotta, majd a lady által megcsodált rézkarcról kezdett magyarázni. Margharet végignézte az összes képet, naivan kérdezgetett, miközben magában jegyzetelte, hogy hol és milyen védőberendezések vannak beépítve, a kamerák apró, alig látható dobozkáit, merre vezetnek a fehér tokba bújtatott vezetékek. A szoba egyik oldalán nagy franciaablak állt. Margharet bentről megcsodálta a gyönyörű kertet, a divatos, figurára vágott bokrokat, a feszített víztükröt.

– Csodálatos itt minden! – mosolygott a férfira.

– Reméltem, hogy tetszeni fog Önnek – bólintott a férfi, negédes mosolyt küldve a nő felé, miközben közelebb lépett hozzá. Kezét a hölgy vékony karjához érintette, továbbkísérve megmutatta közelebb is a kertet, a rózságyásokat, a kis pavilont.

– Nagyon nehéz manapság jó kertészt találni – panaszkodott a férfi és már egyáltalán nem engedte el a lady karját, egyre közelebb került hozzá, egyre többször hajolt az arcába, miközben beszélt. Margharet észrevette tolokodását, érezte a férfi italtól búzló leheletét, izzadt testszagát, melyet még a drága parfüm sem tudott elnyomni. Érezte az undort a férfi iránt, szabadulni próbált, csak úgy kedvesen, mosolyogva, de a férfi egyre beljebb vitte a kertjébe, díszkövel felszórt sétányon haladtak a különleges fák, fenyők között. A házigazda mosolyogva mutatta be az idegen tájakról érkezett fákat, és mit sem törődve a hölgy gyenge ellenállásával egyre jobban szorította magához a női testet. Margharet kétségbeesve nézett szét, de a férfi, egyre kevésbé engedte el.

– Oh, lady Margharet, már mindenhol kerestem – szólalt meg mögöttük ekkor Mala Strana. A láthatóan megkönnyebbült hölgyhöz lépett, átvette a házigazdától és maga vezette beljebb a kertbe.

– Hát nem csodálatos itt minden? Mintha arborétumban lennénk. Ezek a ritka fák, ritka cserjék – áradozott, miközben biztatásképp megszorította a lány kezét. Visszafordult az őket követő házigazdához.

– Gyönyörű ez a kert, kérem, mondja meg hol található olyan kertész, aki mindezt megvalósítja?

A házigazda belekezdett elmondani kálváriáját, hogyan találta meg a különleges növényekhez értő művészt, elmondta, hogy milyen úton szerezte be a növényeket, és azt is, hogy az egész kertet át kellett ásatnia, kicseréltetni a földet két méter mélyen.

– Az egyik új házam nemrég készült el – mesélte Mala Strana. – Igazán fenomenális lenne, ha sikerülne nekem is létrehozni egy ilyen varázslatos kertet.

– Pénz kérdése minden – vont vállat a férfi némi gúnyal, mintha sejtene, hogy beszélgetőtársának nincs annyi, amint amennyi egy ilyen kert beépítéséhez szükséges, miközben próbált visszakérülni a ladyhez. Mala Strana azonban nem engedte, mosolyogva irányította távolabb a házigazdát, miközben partneréhez fordult:

– Ó pénz és persze a jó ízlés! Segít nekem lady? Együtt létre tudnánk hozni egy hasonló, bár kisebb Paradicsomot!

– Sok idő kell hozzá, de megéri – biztatta őket a ladytól elesett házigazda, miközben visszakísérte vendégeit a házba. Továbbra is ott serénykedett a lady körül, próbálkozott, de Mala Strana résen volt, nem engedte újra a lady közelébe a férfit, egész este táncolt vele Szent Márton és a koldus előtt, a táncparketten.

27. fejezet

Hétfő éjjel volt. Angela és Mala Strana ismét a festmény előtt álltak, bár most csak a gyenge zseblámpa fénye mutatta meg, apró részletekben a képet számukra.

– Menj a fürdőszobába és hozd el a mellboglárt, ott van a kád melletti szekrénykén! – súgta a férfi és ő maga a hálószoba felé ment.

– Vigyázz magadra! – kérte Angela, de Mala Strana olyan csúnyán nézett vissza rá, hogy inkább elhallgatott. A márvánnyal kirakott zuhanyzóba ment, megtalálta a kádat, mellette a kisasztalt. A mellboglár valóban ott hevert, mint valami értéktelen bizsu, lehajítva a többi ékszer közé. Angela magához vette és kifelé indult. A nappaliba várta a férfit, de az még váratott magára. A falhoz lapult, várt, hallgatózott. Végre megjelent Mala Strana.

– Nem mondtam, hogy várj meg! – súgta a férfi.

– Azt sem, hogy ne! – vont vállat Angela és felmutatta az ékszert. A férfinél feltekert vászon volt.

– Menjünk már! – szólt rá Strana türelmetlenül, a házból kifelé indulva. Elsuhantak az álmos kutyák mellett, akik épp kezdtek magukhoz térni, de még, mint a részeg emberek, nem találták az egyensúlyukat, lábuk össze-összeakadt, épp csak morogni tudtak. A kerítésen túl Mala Strana elvette a lánytól az ékszert.

– Menj haza és kapcsolgassd egy kicsit a tévét!

– Miért nem mehetek veled? Egyáltalán hol van Hacker? – nézett szét Angela.

– Azt mondtam, hogy hazamész! – szólt rá a férfi és elsuhant a hűvös éjszakában. Angela szót fogadott, hazament, átvedlett Csengévé, kapcsolgatta a televízió kapcsolóját, hogy a képernyő vibrálását látva alibit biztosítson maguknak. Aztán zuhanyozni indult, majd pizsamába bújva várta a férfit. Mala Strana több mint két óra múlva jelent meg.

– Merre jártál? – kérdezte Csenge aggódva. A férfi válasz helyett azonnal sorolta, mint mindig, az intelmeit, tanácsait.

– Jegyezd meg! Ha Hackernek viszel árut, mindig ellenőrizd le, hogy nem jött-e zsarukkal! Sose találkozz vele ugyanazon a helyen, sose beszélj meg vele a találkozót több nappal előre – javasolta, majd borítékot dobott a lánynak.

Csenge megnézte a pénzt, elhúzta a száját. Sok volt, de két áruért nem egy nagy húzás.

– Azt mondtad, nagy üzlet!

– Az is, az a te részed!

– Azért a kis vacakért? – kérdezte Csenge és újra számolgatni kezdte a pénzt. – Ez csodás!

– Az a kis vacak, egy nagyon régi és rettentő értékes mellboglár volt – tájékoztatta Mala Strana. – Megnézhetted volna jobban! Arany és ezüst levelek, drágakő virágok, fürtök, hátoldalán

nagy rózsalevelek színaranyból...

– És én csak úgy megfogtam!

– Nem volt elátkozva! – vigyorgott a férfi és melléült, megszámolta a saját pénzét.

– Te kevesebbet kaptál? – kérdezte a lány.

– Az a kép fele annyit sem ért – vont vállat a férfi. – Mit csinálsz a pénzeddel? Addig gyűjtöd, hogy nem fogod tudni elkölteni.

– Veszek rajta egy lakást! – döntött Csenge.

– Minek, nem érzed itt jól magad?

– És ha egyszer kirúgsz? – kérdezte nevetve a lány.

– Akkor ott van az albérleted azzal a Rózával! Ne felejtse el, fizetem egy évig a díját. Vegyél inkább egy autót, azzal jobban jársz.

– Egy motort! – álmodozott Csenge.

– Autót mondtam, négykerekűt és nagyon lassút!

– Rokkankocsira gondolsz? – kérdezte a lány és visszanyújtotta a pénzt a férfinak. Mala Strana elrejtette, aztán visszaült a lány mellé. Hosszasan fejtegette, hogy milyen veszélyes a motor, és hogy akkor már valóban jobb egy rokkankocsit venni, de elmondta azt is, hogy milyen biztonságos, de gyors autót vehetne a lány. Kifejtette az autó előnyeit, mint például, hogy azzal valóban gyakran meglátogathatja majd a costanacui–i nyugdíjasházba. Csenge egyetértett vele, nevetett, majd megállapította, hogy hülyeségről beszélnek, soká lesz még szükség arra, hogy nyugdíjasházba kerüljön kedves jóapja. Mala Strana ágyba kísérte, betakargatta, jó éjt pusztított neki, mint az igazi jó apuka.

Hajnalban Csenge arra ébredt, hogy Mala Strana káromkodik. Ez ritka állapot volt nála, hát kíváncsi volt, hogy mi folyik odakinn.

– Öltözz fel, vendégeink vannak! – szólt rá Mala Strana és az ajtóhoz lépett. Kedvenc zsarujuk állt odakinn, egész kis csapattal. Feleslegesen, de hivatalosan bemutatta a plecsnijét és egy házkutatási parancsot. A rendőrök választ se várva nyomultak befelé. Végül a nyomozó is belépett, Csengére nézett.

– Jó reggelt kisasszony! – köszöntötte. – Elnézést, hogy korán reggel felébresztettük! – mondta és elmosolyodva nézett végig a lányon.

– Már épp ideje volt, hogy felkeljek! – válaszolt Csenge és nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon ő is a férfira. Aztán elfordult, Mala Stranához lépett.

– Talán megengedik az urak, hogy felöltözz! – szólt rá a férfi. A zsarú bólintott, Csenge így ruhát keresett magára a szobájában, majd azokkal együtt a fürdőszobába húzódott vissza. Mire visszatért, Mala Strana már a nappaliban ült, kedvenc zsaruja szigorúan kérdezgette. Csenge nem mert ránézni, érezte, hogy gyomra fel–le jár. Előtte állt a férfi, akit szeretett és vele szemben ült a másik férfi, akit talán még jobban szeretett. Azok ketten, mint ellenfelek méregették egymást. A rendőr sem nézett rá, Stranát faggatta, Hackernél tartottak. Mala Strana épp azt ecsetelte, hogy a ladyt kereste nála az üzletember. A zsarú bólintott, majd megkérdezte, merre van a lady.

– A szállodában? – találgatott Mala Strana.

– Jó ötlet, de nem jött be! Ott már én is kerestem – mondta a zsarú és közben az embereire nézett, találtak–e valamit. Mivel semmit, továbbküldte őket Csenge szobájába. Aztán visszafordult Mala Stranához és kikérdezte a szombati estélyről. Csenge hallgatta őket, nem mert szólni, de nem is foglalkoztak vele, így fél szemmel nézte, mit művelnek az egyenruhások a szobájában. Amikor az egyik rendőr Macihoz ért, akkor felpattant és a szobájába rohant.

– Hozzá ne nyúljon, nincs semmi benne! – szólt a rendőrre.

– Hagyjátok! – szólt az embereire a nyomozó. Maga ment el a medvéig, megsimogatta a fejét,

ránézett a lányra, küldött neki egy mosolyt, aztán körbenézett a szobában. Nem alaposan, inkább kíváncsian. Ismét a lányra nézett, aki védelmezően állt az óriás medvéje mellett. Elkapta a tekintét, elment a medve és a lány mellett, szó nélkül sétált át a másik hálószobába, ott is szétnézett, miközben az emberei a konyhában borítgatták a földre a fűszereket.

– Közölhetné, hogy mit keres! – jegyezte meg türelmesen Mala Strana, szemével követve a nyomozó minden lépését.

– Egy apró ékszer, egy mellboglárt! – tett eleget kíváncsiságának a férfi.

– Nálunk? Csengének nincs ilyen ékszere!

– Nem is tőle kértem számon, hanem magától! Merre járt tegnap este?

– Itthon voltam egész este. Mi a baj, nem működik a házörzőkutyánk?

– Talán ő sem lát mindent! – vélte a rendőr.

– Pedig én rendszeresen köszönök neki, és megvárom, ha lemarad! – vigyorgott gúnyosan Mala Strana. A rendőrök befejezték a házkutatást, rumlit hagytak maguk után a konyhában is, a szobákban is.

– Ha jelentkezik magánál a lady, kérje meg, hogy ugorjon be hozzánk is! – mondta még a zsaru és köszönés nélkül elvonult a csapatával. Mala Strana becsapta utána az ajtót, aztán dühösen járkált a nappaliba fel s alá. Csenge a kényelmetlen modern székbe ült le és nézte a férfit. Nem értette, hogy mi baja, elvégre jól sikerült minden, de mivel Strana csak járkált, végül ő szólalt meg.

– Elmentek, mi a gond?

– Te kérdezed? – fordult felé Mala Strana. – Teljesen hülyére veszel? És még egyszerően megkérdezed, hogy mi a gond?! – vádolta indulatosan a férfi, végre megállt, a lány elé ült, fel a dohányzóasztalra, a féltve óvott márványlapra. – Mégis, mióta vagytok együtt? – kérdezte, egyenesen a lány szemébe nézve.

Csenge érezte, hogy baj van. Gyomra görcsbe rándult, tüdeje nem kapott megfelelő mennyiségű levegőt. A férfi egyenesen a szemébe nézett, és Csenge látta, ahogy a barna szemek elkékülnek, a dühtől kitágulnak, a fekete pupillák rámerednek. Strana ökölbe szorította a kezét mérgében és Csenge tudta, hogy meg fogja ütni. Nem merte becsukni a szemét, nem mert másfele nézni, magához kötötte tekintetét a két mérges szempár. A lány most döbbsent rá, hogy mekkora butaságot csinált azzal, hogy hazudott annak a férfinak, aki megbízott benne, aki eddig kedves volt hozzá. Elfogadta, hogy a verést és mindazt, amit a férfi rá mér büntetésként megérdemli, hiszen óriási hibát, árulást követett el.

– Honnan tudod? – kérdezte halkán, csak hogy megtörje a csendet, hogy a vészjósló, levegőtlen pillanat elmúljon, inkább üssön vagy kiabáljon, csak csináljon valamit a férfi.

– Ne kérdezz hülyeségeket! – szólalt meg halkán Strana, túl halkán, dühtől visszafogott hangon. Csenge nem szólt, próbált egyre kisebbre összehúzódni, miközben a férfi tovább beszélt. – Ahogy rád nézett, látszott rajta! Rólad nem is beszélve, csüngtél rajta, mint majom a fán! Szóval mióta tart?

– Nem tudom, pár hete! – válaszolt Csenge, szinte maga elé, vagy ki tudja, csak válaszolni akart, és valójában hang el sem hagyta a torkát?

– Nem tudod? Ez örület! Még csak nem is emlékszel rá, hogy mióta versz át?

– Az iskolabálon ismerkedtünk meg! – válaszolt ismét Csenge szófogadóan, miközben érezte a férfi egyre növekvő haragját.

– Az több hónapja volt! – kiáltott Strana a lány arcába és felpattant az asztról. Járkálni kezdett a szobában, próbálta megemészteni a hallottakat.

– Meg akartam mondani! – mondta halkán Csenge, miközben tudta, hogy hazudik, hiszen sosem akarta megmondani. És azt is tudta, hogy a férfi is érzi hangjában a hamis színt.

– Francokat akartad! Átvertél, itt, a szemem előtt árultál el!

– Ez nem igaz! – tiltakozott erőtlenül Csenge, de ahogy a férfi felé fordult, elhallgatott. Meg-

remegett ahogy látta Mala Strana ideges, ugyanakkor csalódott arckifejezését.

– Jó! – mondta Mala Strana nyugodtabban, észrevéve a lányon a változást. Közelebb lépett a lányhoz, de Csenge meg sem mozdult, összegörnyedve ült a széken. Mala Strana visszaült vele szemben, ismét szemtől szembe néztek egymásra. Csak Mala Strana hatalmas volt, Csenge kicsi és ijedt. – Mondd el akkor, mi történt! – kérte. Csenge nem szólt, nem is tudta mit kellene mondania. Nem az történt, amit várt, a férfi még mindig nem ütötte meg, és már nem is ordibált vele. Mivel nem válaszolt, Mala Strana megmozdult, a lány felé nyúlt. Csenge halálra rémülten ugrott hátrább a fotelben, mert bár elfogadta, hogy büntetést fog kapni, ösztönei védték volna. Becsukta a szemét és várta, hogy a férfi megüsse. Ehelyett érezte, hogy a férfi megfogja mindkét kezét, felállítja, ő maga is feláll, magához húzza. Strana átölelte a remegő lányt, megsimogatta a hátát.

– Csenge, nem bántalak! – súgta. Hiába, a lány egész máshol tartott, félelmében nem értette a szavakat. Strana szorosan tartotta, érezte, hogy Csenge összeesik, ha nem tartja meg. Hallotta gyors, szinte kapkodó lélegzetvételét, érezte hideg kezét. – Csenge, nyisd ki a szemed! – kérte, felemelte az arcát, hogy lássa, a lány engedelmeskedik e neki. Csenge szót fogadott, rá nézett, szemében félelem és zavar tükröződött. Strana elmosolyodott látva a szép, fiatal lány arcát, és már nem is érezte azt a dühöt, ami az előbb még ökölbe szorította a kezét, görcsbe a gyomrát. Csenge félt tőle, de a félelem gyönyörűvé tette, kissé sápadttá, mégis pirossá varázsolta arcszínét az izgalom, szeme remegett, de szempillái rezgése vágyat ébresztettek a férfiben. Mala Strana most értette és érezte meg, miért bántották a kislányt a szexuálisan aberrált nevelőszülei.

– Hú! – sóhajtott a férfi és szinte ellökte magától a lányt. Csenge visszahuppant a székbe. Strana otthagytta, a nappali másik végében lévő hűtőig ment, felrántotta az ajtót, hideg italt kérészt. Sört talált és egy paradicsomlevet is, mindkettőt magához vette. A sört azonnal bontotta, magába öntötte, majd a paradicsomlével a még mindig ijedt lányhoz lépett. A hideg ital megtette a hatását, sokkal nyugodtabban ült ismét le a lánnyal szembe, kezébe adva az üdítőt.

– Nos, akkor most, nyugodjunk meg! – javasolta. Csenge nagy szemeivel rábámult, nem tudta mi történt, igazából kiesett számára néhány pillanat, amikor a félelem teljesen eluralkodott rajta. Elfogadta a vörös levét, és végre úgy érezte, hogy megfelelő mennyiségben levegőt is kap a tüdejé. – Csenge, nem foglak bántani, sosem ütnék meg egy nőt, ezt már igazán tudhatnád!

– Megérdemelném! – válaszolt halkán a lány.

– Soha, senki nem érdemli meg, hogy megüssék, ezt jegyezd meg jól! Nem tehetsz olyat, ami bárkit is felhatalmaz arra, hogy megüssön téged. Érted, amit mondok? – kérdezte a férfi, nagyon lassan megmozdult, kezét a lány kezére tette. Érezte, ahogy Csenge összerándul a félelemtől, ugyanakkor mégsem kapja el a kezét.

– El kellett volna vigyelek egy szakemberhez! – sóhajtott Mala Strana. – De azt gondoltam, hogy idővel elmúlik benned minden kellemetlen érzés, emlék, hogy fel tudod dolgozni a múltat egyedül is, ha nyugodt környezetbe kerülsz. De nem történt meg, továbbra is az az ijedt gyermek vagy, akit megismertem.

– Jól vagyok! – állította Csenge, próbált mosolyogni is, nem sok sikerrel. – Nem akartalak becsapni, csak nem tudtam, hogy mondjam el! Mióta megismertem, szakítani akartam vele.

– Jó, beszéljünk róla! – bólintott a férfi, miközben figyelt arra, hogy nyugodt maradjon, ne vesztse el ismét a fejét a düh miatt úgy, mint pár perccel korábban. – Szóval, mi történt, mesélj!

– Felkért táncolni akkor este! – válaszolt engedelmesen Csenge. Már nem akart hazudni és tudta, hogy nem is tudna. – Egész este együtt táncoltunk, aztán később többször elém jött az iskolába.

– Nem jutott eszedbe, hogy kihasznál? – kérdezte Strana.

– De igen, hetekig csak veszekedtünk! Én azt gondoltam, miattad van velem, ő azt gondolta, miattad vagyok vele. Aztán... – Csenge nem tudta mit mondjon – aztán nem tudom miért, de abahagytuk és együtt maradtunk.

– Mit tud rólad?

– A nevemet, azt, amit a rendőrségi papírokból kiszedett, meg hogy veled élek, tanulok.

– A ladyról?

– Semmit, nem mondtam semmit! – állította teljes meggyőződéssel Csenge.

– Pozórról, Angelaról?

– Senkiről nem tud! Tőlem, semmit! – mondta határozottan Csenge. Mala Strana elvigyorgott.

– Tehát végig hazudtál neki?

– Nem mondtam el az igazat! – vont vállat a lány. – Ez azért különbség!

– Ő az, aki miatt a múltkor éjjel nem aludtunk?

– Ő! – felsóhajtott. – Szakítani fogok veled! – ígérte a lány.

– Ilyen nincs! – állt fel Mala Csenge mellőle és nevetve a konyhába ment. Egy újabb üveg sörrel tért vissza, most már a lány mellé ült, feltette lábát a drága és modern asztalkára. – Annyi férfi van a világon, miért pont őt választottad? – kérdezte.

– Ő választott engem. Ismersz, tudod, hogy én nem akartam sose semmilyen kapcsolatot. Arra a bábra is te zavartál el, de aztán olyan jó veled. Olyan, mint veled.

– Na, ezt ne mondd, az egy hülye zsarú! – tiltakozott a férfi azonnal.

– Nem hülye! Jól táncol, kedves és szeret, csak...

– csak ágyba akar vinni! – fejezte be a lány mondatát Strana. – Naná, mondom, hogy csak egy zsarú.

– Pár napja még nem ezt mondtad! – vádolta Csenge.

– Pár napja még nem is sejtettem, hogy veled álltál össze. Mégis miről beszélgettek naphosszat?

– Sok mindenről. Érdekes dolgokról mesél, jól ismeri az állatokat, érdeklik az egzotikus tájak. De beszélünk a munkájáról is, meg rólad is, néha a ladyról is.

– Vagyis beszéltek rólunk, te tudtad, hogy ő mikor, mire készül és nem szóltál nekem? – kérdezte a férfi és újra kezdett felmenni a pumpa nála.

– A múltkor szóltam! – védekezett Csenge.

– Francokat, csak azt mondtad, hogy féltesz!

– Mert így is van! A zsarú csak azt tudta, hogy kapcsolatba kerültél Hackerrel, és hogy talán neki dogozol. Nem mindent mond el, inkább csak néhány szót, gondolatot. Persze, hogy nem osztja meg velem a nyomozása részleteit.

– Mit tud még? – kérdezte Mala Strana előrehajolva ültében, lázasan gondolkozva mit is kezdhetne ezzel a furcsa kapcsolattal. Csenge azonban kiábrándította:

– Ne kérd tőlem, hogy eláruljam!

– Na ne mondd! – nevetett Mala Strana idegesen. – Ő talán nem kért rá?

– Nem, soha nem kért ilyesmire! Csak beszélgetünk...

– és te közben elkotyogod, hogy mit csinálunk! – fejezte be a mondatot az ideges férfi.

– Sosem mondtam neki semmit. Azt hiszi, csak egy diáklány vagyok, akit valamiért magához vettél, talán, hogy legyen gyereked, vagy ilyesmire gondolsz. Szórakozásból taníttatsz, és kész, semmi másra nem gondolsz!

– Ez jó is lehet! – bólintott Strana. – Ha valami gond van, akkor ő melléd fog állni – tűnődött.

– Biztos vagy benne, hogy mindig hisz neked?

– Ezer biztos! – bólogatott Csenge.

– És nem ismert fel a ladyként?

– Te mondtad, hogy még az anyám se ismerne fel! Bár ez igaz, két évesen látott utoljára – tette hozzá keserűen.

– Félelmetes vagy – rázta meg a fejét a férfi.

– Szakítok veled, már mondtam – ismételte Csenge. Most már biztos volt benne, hogy ez az egyetlen megoldás.

Mala Strana nem válaszolt, gondolkozott. Nem tudta, hihet-e a lánynak, annak a lánynak, akit ő szedett fel az utcáról, akit ő tanított, akit ő tart el. Nagyon sóhajtott.

– Félttem attól, hogy egy nap azt mondod: elmész, rendes életet akarsz élni, férjhez mész, gyerekeket szülsz – mondta csendesén. – De hogy egy zsaruvallással állj össze, ráadásul pont vele, az eszembe sem jutott.

– Nem bízol meg bennem? – kérdezte Csenge.

– Fogalmam nincs, hogy mit csináljak! – ismerte el a férfi.

– Van egy pár választásod – vont vállat Csenge, de a hangja ismét remegett. Gondolatban azonnal tudott néhány megoldást: Mala Strana akár azonnal ki is dobhatja az utcára, esetleg eladja Hackernek kurvaként, hacsak nem maga bántja. Mire végiggondolta a múltból előszedett tapasztalatokat kellőképpen beleélte magát a helyzetbe.

– Csenge, nyugodj meg! – szólt rá Mala Strana. Ismét átölelte, magához húzta a remegő lányt. – Nyugi, nem bántalak – simogatta meg a haját, megpuszította a fejét. – Hallod, nem bántalak! – súgta neki és várta, hogy Csenge talán elsírja magát. De a lány most sem tette, felnézett rá.

– Nem akartalak megbántani!

– Tudom, megértettem – nyugtatta a férfi.

– Ígérem, hogy szakítok veled! – súgta Csenge.

A férfi érezte a hangján, hogy mennyire fáj a lánynak, ahogy végigmondja a mondatot.

– Szerinted tényleg szeret?

– Azt mondtad, hogy látszik rajta.

– Tagadhatatlan! – bólintott a férfi és maga elé idézte a zsaruvallását, ahogy rámosolygott a lányára, előbb az ajtóból, aztán mikor bement a szobájába. – És te szereted?

– Nem tudom! – vont vállat a lány. – Ha a szerelem az, hogy valami fáj itt benn, ha nincs velem – tűnődött, a mellkasára mutatott, a szíve táján.

– Te kis buta – vigyorgott a férfi. – Jó! Ám legyen, miattam ne szakíts veled. Csak nagyon vigyázz! Egy gyenge pillanatodban egyetlen szó is elég neked. A tűzzel játszottál eddig is!

– Nem lesz gyenge pillanat, megmondtam, hogy soha többet nem fog hozzám nyúlni egyetlen férfi sem! – jelentette ki Csenge elhúzódva. Mala Strana elkapta a kezét és visszahúzta.

– Nem szívesen mondom, mert ez egy zsaruvallás, de ha szeret és te is őt, akkor ne félj tőle, a kapcsolattól, a szerelemtől. Nem azt ajánlom, hogy menj hozzá feleségül, de élvezd az életet, engedd szabadon az érzelmeidet.

– Ilyen tárgyban nincsenek érzelmeim, valamikor régen kinyírták belőlem. Csak félelem van bennem és undor – mondta Csenge maga elé nézve. Érezte, hogy mennyire igaza van és azt is, hogy nem csaphatja be többet a zsaruvallást.

– Hülyeségeket beszélsz édes! – sóhajtott Mala Strana.

– Nagyon mérges vagy rám? – kérdezte tőle Csenge, ránézve, bele a szemébe. Most már megnyugodva, tisztán látta, hogy nevelőapjának barna, kedves szemei vannak.

Mala Strana elvigyorodott.

– Á dehogy, csak kékül a fejem, széttépem az agyamat, lúdbőrözik a hátam! De el fog múlni. Viszont Pozórnak el ne mond, mert ő nem lesz ilyen békés!

– Eddig is hallgattam!

– És milyen jól csináltad! – ismerte el Mala Strana. – Ma este is találkoztok, igaz?

– Biztos elém jön az iskolába. Sosem beszéljük meg, sosem tudom, mikor tűnik fel, de szinte mindig jön – bólintott Csenge.

– Tehát Monica nem is létezik?

– Dehogynem, csak ritkábban találkoztam veled, mint hitted.

– Hülyére vettél! – vigyorgott magán Mala Strana, aztán eszébe jutott a lényeg. – Este gyere ide haza, addig találok a ladynek alibit. Még az éjjel vissza kell menned a szállodába, mint lady! Egyáltalán, hogy tudsz veled beszélni olyankor, amikor lady Margharetet játszol?

– Az elején borzasztóan izgultam, féltem, hogy felismer, de később már nagyon élveztem! – nevetett Csenge. – Még az is jó érzés volt az elején, hogy simán át tudom verni, de aztán annyira már nem élveztem, valami megváltozott...

– Mert beleszerettél! – bólintott Mala Strana. – Mit nem adtam volna, ha egy jóképű sráccal jársz a suliba.

– Csak csúnyák vannak – nevetett Csenge. Felállt, úgy érezte újjá született. Tisztának, frissnek és jónak érezte most magát. – Reggelizünk?

– Itt az ideje! – bólintott Mala Strana és várta, hogy a lány meséljen még valamit a kapcsolatáról. Csenge azonban hallgatott, és ez részben megnyugtatta a férfit abban a hitében, hogy nem locsog a zsarunak sem, de azt is tudta, hogy még óvatosabbnak, még figyelmesebbnek kell lennie. És az is kérdés volt számára, hogy Csenge valójában mennyire ragaszkodik a rendőrhöz, mikor lesz a szerelme annyira mély, hogy feladja érte eddigi életét.

28. fejezet

Chris valóban várta a lányt az iskola előtt. A közeli gyorsbüfébe mentek, hamburgert rendeltek, leültek egymással szembe.

– Gyönyörű voltál a reggel! – mosolygott rá a férfi.

– Álmos voltam – nevetett Csenge.

– Szeretném, ha reggelente mellettem ébrednél, szeretném, ha hozzám költöznél. Mit gondolsz? – kérdezte.

– Nem! – tiltakozott azonnal a lány. – Sőt, épp azt akartam mondani...– kezdte Csenge azt a szöveget, amit már rég kitalált, de hozták a tálcákat, a férfi nem figyelt rá. Aztán Chris megcsókolta s ezzel el is vette a lány minden erejét a szakítástól. Majd csütörtökön! – nyugtatta magát Csenge. Strana nem kérdezte sem aznap, sem később a férfiről és Csenge úgy érezte, ez így jó. Megmondta jóapjának, hogy szakítani fog a rendőrrel és próbálta ehhez tartani magát, bár tudta, hogy csak az ész érvek vannak a szakítás mellett, érzelmei egész mást diktálnak.

A nyomozó telefonja újra és újra játszotta a csengő dallamát. Chris ránézett a kijelzőre és felsóhajtott. Valamit kezdenie kell Elvirával. Az egyszerű taktika, hogy nem keresi, nem hívja, nem vált be. Emily ragaszkodott hozzá, és nem elégedett meg azzal a néhány szóval, amit végül is a férfi hajlandó volt mondani neki. Chris nem szerette a szakítás körüli hercehurcát, azt gondolta, annyi, amit közölt a lánnyal épp elég lesz. Biztos volt már abban, hogy nem Emily az a nő, akire vágyik, akivel a mindennapjait szeretné megosztani. És abban is biztos volt, hogy Csenge az a lány, akit szeretne maga mellett látni, aki mellett szeretne ébredni, akivel el tudná képzelni az egész hátralévő életét. Csakhogy Csenge elzárkózott, Emily pedig zaklatta. A telefon elhallgatott néhány pillanatra, majd jelezte, hogy üzenetet kapott. Emily feltehetőleg leírta, amit nem tudott elmondani a férfinak. Chris nem olvasta el. Zsebre vágta a készüléket és Csenge elé indult.

Csenge várta a találkozót, meg nem is várta. Maga sem tudta. Az esze egész nap harcolt a szíve ellen. De ha abba gondolt bele, hogy mit veszíthet el Chris miatt, akkor az esze nyert, és hiába szorult el a szíve, amikor meglátta az utcán a férfit, azt tette, amit az esze diktált. Ismét meghívta magát a gyorsbüfébe, hiszen az olyan alkalmasnak tűnt a beszélgetéshez, egy szakításhoz. De a büfé tele volt lányokkal, akiknek tetszett Chris, megpróbáltak kikezdeni vele, lecsapni Csenge kezéről a helyes férfit, füttyültek, sziszegtek, mikor a férfi megcsókolta Csengét. Végül

együtt nevettek és Chris meghívta őket is az asztalukhoz. Hazafelé azonban úgy érezte, eljött az ideje az őszinte beszédnek.

– Kellemetlen volt számomra a kedd reggel! – mondta, miközben elengedte a férfi kezét. Chris meglepődve nézett rá, megállt, visszanyúlt a lány kezéért, újra megfogta, sőt tartotta, hogy Csenge ne tudja még egyszer elhúzni.

– Most ezt miért mondod, erről beszéltünk már – kérdezte, a közeli padra húzta, érezte, hogy fontos dologról szeretne vele beszélni. – Mi a baj? – kérdezte, megsimogatva Csenge arcát.

– Nem szeretném még egyszer végignézni, ahogy egymással szemben álltok. Nem akarok még egyszer tanúja lenni annak, hogy kikérdezed az apámat – mondta Csenge, ismét elhúzva a kezét. Egyenesen a férfi szemébe nézett. – Be kell fejeznünk ezt az egészet!

– Nem lehet! – rázta meg a fejét a férfi. – Szeretjük egymást, nem szakíthatunk!

– Nem Chris, én nem szeretlek annyira, hogy ezt még egyszer elviseljem! – állította a lány, de érezte, hogy mindeközben remeg a hangja. Törte a fejét, hogy mit mondjon, mivel győzze meg saját magát és a férfit is arról, hogy szakítaniuk kell. – És annyira sem szeretlek, hogy egyszer, bármikor is melletted szeretnék ébredni! – mondta, végre kimondta, és ettől megkönnyebbült. A férfi azonban láthatóan nem is értette az egészet.

– Na várj, válasszuk ketté a dolgot! – kérte. – Nem örülsz annak, hogy az apád ellen nyomozok, tudom. Nem akartam azt a reggelt én sem, de nem tudtam szólni neked, hogy menj el onnan. És ezért nem szakíthatunk! Inkább, ha akarod, visszaadom az ügyet, kilépek a rendőrségtől, bármit megteszek érted.

– Nem, ezt nem kértem! – szólt közbe Csenge.

– Nem kérted, de azt mondod, hogy emiatt elveszíthetlek. Rendben, ez nem fog közénk állni. Ha ezen múlik...

– ...értsd meg, nem ezen múlik...

– Jó, a másik témát pedig hetek óta nem feszegetem, nem is kértem tőled semmi hasonlót, csak egy ártatlan megjegyzés volt tőlem valamelyik nap. Tudom, hogy időre van szükséged és én...

– ...soha nem jön el az az idő! – állt fel Csenge. Végre, végre kimondta. Nem csaphatja be magát, a férfit, senkit, végre kimondta a gondolatait, amik egyfolytában benne zakatoltak. Chris olyat tett, amit eddig sosem. Felpattant a padról, a lány elé állt, megfogta mindkét kezét és rákiabált.

– Csenge, térj magadhoz! – kérte és maga felé fordította a lányt. – Nem foglak elveszíteni ilyen butaságok miatt. Nem érdekel a munkám, az apád, semmi nem érdekel! A múlt rossz emlékeit le fogjuk győzni együtt, segítek neked.

– Nem tudsz! – kiabált vissza Csenge, kirántotta volna kezét a férfiéből, de ő nem engedte. – Nem tudsz és én nem is kérem – mondta csendesebben. – Ez az én életem, úgy megy tönkre, ahogy én akarom! A tiedet viszont nem ronthatom el, te ezt nem érdeveled meg.

– De jó, hogy ennyire szeretsz – ölelte magához a férfi egy hirtelen mozdulattal. Csenge nem is értette az egész reakcióját, nem ezt várta, felkészült vitára, veszekedésre, mindenre, de arra, hogy a férfi egyszerűen magához öleli, arra nem. Chris megpuszilta a fejét, a szeméit, az arcát, a száját. – Köszönöm, hogy ilyen jó vagy velem – súgta és csókolta a lányt. Csenge nem értette, mit és miért csinál, de érezte, hogy az előző elszántsága továszallt, visszacsókolta a férfit, átölelte a nyakát. – Ne beszélj többet ilyen butaságot, rendben? Téged akarlak, és semmi más nem fontos – kérte a férfi. Megvárta, hogy a lány rábólintson a mondatára, kiséperte arcából a haját, ismét megpuszilta a száját. – Menjünk, mert apád keresztre feszít, amiért sokáig kimaradsz! – javasolta és nem engedte el Csenge kezét, derekát, fogta, ölelte magához, ahogy végigsétáltak Katewille jól ismert utcáján. Nem beszéltek, Csenge nem tudta, mit mondhatna még, most, ebben a helyzetben, Chris viszont azon törte a fejét, hogy győzhetné meg a lányt a szerelmük igazáról. – Hétfvén apáddal tartasz a szokásos szombati partira? – kérdezte már a házuk előtt.

– Nem hiszem, tanulnom kell! – válaszolt Csenge. – Miért kérdezed?
– Ha lesz időm, meglátogatlak! És akkor nyugodtan, nem itt az utcán, tudunk beszélgetni. Komolyan mondtam az előbb. Átbeszéljük, és ha akarsz, munkahelyet váltok – ígérte a férfi.
– Nem, ezt sosem kérném tőled!
– Megbeszéljük szombaton.
– Éjszaka? – csodálkozott Csenge.
– Csak beugrok, hogy lássalak és beszélgetünk kicsit! Olyan hosszú a hétvége nélküled, apád meg úgymint mulatozni fog.
– Találkozzunk inkább vasárnap! – ajánlotta Csenge.
– Vasárnap ügyeletes vagyok – vont vállat a férfi. – Na jó, ha nem akarsz, nem zavarlak szombat este, de beszélnünk kell, mert nem szeretném, hogy csak hasonló gondolatok is felmerüljenek abban az okos fejecskédben! – kérte a férfi, majd hosszan csókolta a lányt, és csak utána engedte haza.

29. fejezet

Lady Margharet teázott. Ezt igazi szertartással csinálta, így arra sem volt ideje, hogy megválaszolja a zsaru kérdéseit. Pedig az igencsak kíváncsi volt, hogy mit tud felmutatni a lady, mit talál ki, amíg teát készít magának, ízesíti, kavargatja, lassan megissza. Majdnem egy hétre tűnt el a nő, és hiába állította rá a legjobb emberét, a hölgy kicsúszott a keze közül.

– Üljön már le kedves, igyon egy teát, magára fér – invitálta a lady. – Szükségem van a teára, mert nemsokára a bálban alkoholos itallal fognak kínálni és tudja kedves, az én gyomrom már nem nagyon bírja – szövegelt, de hiába. A rendőr állt vele szembe, várta kérdéseire a választ. A lady felsóhajtott. – Tudom, eltűntem, pedig végre kaptam magától gyertyatartót is. Nos, le kellett, hogy rázzam, megértheti, egész héten rendezvényekre, kiállításokra járok, szombaton ott volt az a parti, ami jó volt, de hát tudja, már sok volt egy kicsit, nyugalomra volt szükségem. Ugye nem szidta le nagyon a munkatársát? – nézett fel sajnálkozó tekintettel. – Természetesen tudom, hogy miattam nem tudja az a kedves ember a munkáját végezni! Nem ő tehet róla! Egyszerűen magányra volt szükségem, még kedves barátom, Mala Strana sem jött velem. De higgye el, itt voltam nem messze egy kis faluban, Nortwoodban! Hogy az milyen gyönyörű, és milyen csöpp kis falu! Apró kis házaival a nagy hegyek között! Azt hittem a kutya sem jár arra olyankor, erre nem valami vadásztársaság foglalta el az egész panziót?! – háborgott a lady, aztán elmosolyodott. – De volt ott egy kedves kis család, aranyos anyóka – már ha mondhatom így – igazán aranyos volt, felajánlotta nekem a tiszta szobát, óriási dűnyhát adott, aludtam is alatta, mint a tej – mesélt a lady, majd visszafordult a teájához, újratekerte a műveletet addig, amíg le nem ért a második csupor tea a gyomrába. – Tudom persze, hogy magát az érdeklő, hogy hívták az anyókat. Higgye el, kedves, én igyekeztem megjegyezni, de az én memóriám! Szóval, ha elmegy odáig, mármint Nortwoodba, keresse meg az egyetlen panziót, és ne ijedjen meg a lövésektől, mikor eljöttem a vadászok még mindig ott voltak. Szóval a panzió melletti kis utcában a harmadik ház. Aranyos néni ott ül a kapu előtt a kispadon – na nem akarom bántani, de szerintem pletykál folyamatosan.

– Köszönöm! – bólintott a rendőr. Jegyzetelt, miközben hallgatta a nő nyafogását, bár egy szavát sem hitte el.

– Édes, magának bármikor! – mosolygott a lady és nézte, ahogy a férfi elégedetlenül elmegy.

Mire a lady átöltözött, befutott Mala Strana. Megbeszéltek a rendőrrel folyt beszélgetést. Stra-

na elégedett volt, a lady kissé aggódott. Strana azonban nem forszírozta továbbra sem a kérdést, hogy valójában hol tart Csenge és a rendőr kapcsolata. Ladyként kezelte a lányt, arra koncentrált, hogy Csenge is tudjon különbséget tenni a két szerep között. Megnyugtatta, hogy az alibije biztos, megvárta, amíg a lady kisminkeli magát, aztán elindultak eleget tenni egy újabb meghívásnak. A báli szezon utolsó, záróeseményére voltak hivatalosak, ahol rengeteg ember, tömény parfümillat, agyonöltözött hölgyek között találták magukat. A lady követte Mala Stranát, el nem engedte volna ebben a tumultusban, amíg ismerősökre nem talál. Hamarosan azonban azok is akadtak, sőt újakat is találtak, beszélgettek, táncra kérték a ladyt. Alig voltak még egy órát, mikor Mala Strana a ladyhez lépett és elhúzta a többiektől.

– Itt a zsarud, ne lepődj meg! – figyelmeztette. A rendőr hozzájuk ért, kissé gúnyosan rájuk mosolygott. Szmoking volt rajta, a bálhoz megfelelően öltözött, de hangulata nem tűnt megfelelőnek.

– Ó, kedves, megtalálta már az anyókat, akinél a hétvégét töltöttem? – kérdezte azonnal lady Margharet.

– Nem kételkedtem a szavaiban – morogta a zсарu és elismeréssel szétnézett. – Ez aztán az igazi gyülekezett, politikusok és bűnözők nagy találkozója.

– Nem politizálunk! – vágta rá azonnal a lady.

– Ne aggódjon kedves, minket a másik csoportba sorol a mi drága rendőrünk, igaz? – kérdezte Mala Strana és szúrós szemmel nézte a férfit. Hiába elemezte, nem tudta kideríteni, hogy mit szerethet rajta Csenge. Nézte, ahogy a rendőr szokásos vizslató tekintetével végigméri őket, és a teljes társaságot. Stranát egyszerűen idegesítette a férfi, és nem csak azért mert utána nyomozott, a viselkedése, a megjelenése is negatívan hatott rá. – Nem tudom, kitől kérjem még a főnökei közül, hogy állítsák le magát! – jegyezte meg, de vigyorgott, mintha beszélgetne – ezt követelte az illem.

– Igyekezzen, de ezzel csak még jobban felkelti a figyelmünket! – vágott vissza a rendőr, őt nem érdekelt az illem, nem mosolygott, sőt egyáltalán nem rejtette álarc mögé gondolatait.

– És ha én kérem? – szólt közbe a lady. – Tudja engem nem is zavar, de valóban kényelmetlen ügyeskedni annak érdekében, hogy egyedül lehessenek egy kis ideig.

– Ha nincs takargatni valója hölgyem, akkor miért zavarják az embereim? Ők csak a munkájukat végzik, szeretnénk megtudni, hogy pontosan mit is csinál itt, ebben az országban.

– Ehhez magának nincs joga – szólt a bájcsevejbe Mala Strana – Fel fogom jelenteni magát minden fórumon, amennyiben nem hagy békében minket – mondta még és nem várt választ. Elfordult a férfitől, maga előtt vezette a ladyt, táncolni vitte. A lady nem szólt, engedelmesen követte, táncolt Stranával, de hirtelen eszébe jutottak a rendőr előző napi szavai. Hirtelen megállt, Stranára nézett.

– Haza kell mennem! – mondta azonnal.

– Mi bajod? – kérdezte Mala Strana csodálkozva.

– Ments ki a házigazdánál, már ha megtalálod! Otthon találkozunk! – mondta és otthagyta a férfit. Hátul szökött ki, miközben még látta, hogy a rendőr a zsúfolt nappaliban beszélget egy házaspárral. Taxival, majd gyalog ment haza, ledobálta a ruháját, eldugta a lady cuccait és pizsamába bújt. Épp annyi ideje maradt, hogy elkenje magán a festéket, pirosítóval végigszaladt az arcán, mikor csengettek.

– Ki az? – kérdezte az ajtóban. Nem tévedett, a rendőr volt.

– Mondtam, hogy ne gyere ide! – nyitott ajtót a lány és a férfire nézett. Chris még mindig a szmokingban volt, rámosolygott a lányra, aztán észrevette a pirosságát.

– Mi van veled?

– Nem érzem jól magam! – mondta Csenge és visszament a szobájába, bebújt az ágyba, ott hagyva a rendőrt az ajtóban. Chris azonban követte, felkapcsolta a lámpát, aggódva ült a lány ágya szélére, megnézte magának Csenge arcát.

– Lázás vagy? – kérdezte végül.

– Csak megfázhattam.

– Ez a szemét meg így itt hagy, és bájolog a ladyjével! – szidta Mala Stranát a férfi, aztán ismét a lányhoz fordult. – Mit segítek?

– Hagyj aludni! – kérte Csenge. – Nincs semmi bajom, csak ki kell aludjam magam.

– Jól van! – mondta a férfi, de nem mozdult. Megsimogatta az arcát, de Csenge elfordult, félt, hogy a pirosító a férfi kezére ragad.

– Menj már el, kérlek! – mondta halkán.

– Ne hülyéskedj, üres a ház, cincoghatnak az egerek. Végre kettesben lehetünk – nevetett a férfi és felállt. – Jövök azonnal, keresek neked valamit. – A nappali felé ment, onnan Mala Strana szobájába. Csenge mérgesen ugrott ki az ágyból. Utána ment, nézte, ahogy a rendőr Strana szobájában is felgyújtja a lámpát, majd belép.

– Szóval ezért jöttél ide!? – kiabálta, hangja megállásra kényszerítette a férfit. – Erre vártál, hogy mikor hívlak már fel? Mit akarsz megtalálni? Kutass csak nyugodtan, aztán tűnj el, és soha többet ne lássalak! – vádolta.

– Csenge, ne butáskodj, csak gyógyszert, lázmérőt keresek – ment utána a férfi, de Csenge kinyitotta a bejárati ajtót előtte.

– Tűnj el innen és ne lássalak többet – mondta határozottan. Pizsamában, az idegességtől és a pirosítótól piros arccal várta, hogy a férfi kilépjen. Ő azonban megállt előtte.

– Csenge, megfázol, zárd be az ajtót és beszéljük meg!

– Megmagyarázod, amit magam is látok? – kérdezte a lány ingerülten. – Hogy csak kihasználtál eddig, és csak erre a percre vártál?

– Félreérted!

– Dehogyan értem félre, látom, hogy mi a célod! Zsaru vagy, éjjel–nappal, csak az érdekel, hogy nyomozhass és bebizonyítsd: neked van igazad!

– Csenge állj már le! – szólt rá a rendőr és hozzá lépett, átölelte, magához húzta. – Először is nincs igazad, másodjára meg tudod, hogy mennyire szeretlek.

– Arra vártál, hogy felhívjalak a lakásba! – vágta rá Csenge, de szabadulni nem tudott a férfi karjaiból.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz! Megmondtam, nem érdekel az egész nyomozás, ha ez közénk áll. Szeretlek téged, és csak azért jöttem ide, hogy lássalak.

– Meg hogy átkutasd a házat. Ja, és ha már itt vagy, ágyba is vihetnél. – vádolta Csenge tovább. – Vagy az sem volt a céljaid között?

– De igen, persze hogy szeretném! – válaszolt a rendőr csodálkozva. Nem értette miért vádolja most ebben a pillanatban Csenge mindennel, ami csak eszébe jut. Nem érezte, hogy bármit is tett, amiért ezt a témát felhossa a lány, de ha már megtette, akkor válaszolt is rá. – Csenge persze, hogy eljutunk egy nap addig is, hiszen szeretlek, azt szeretném, ha együtt élnénk, feleségül szeretnélek venni!

– Ez hülyeség! – vágta rá Csenge azonnal és kifordult a férfi öleléséből.

– Miért hülyeség? – lepődött meg a férfi.

– Mert csak ki akarsz használni! – vágta hozzá Csenge a szavakat. – Csak közelebb akarsz kerülni Mala Stranához. Utána nyomozol, az meg simán belefér, hogy engem meg ágyba viszel közbe! Nem így van, kedves nyomozó úr?

– A fenébe, ezt már megbeszéltük ezerszer! Szeretlek téged, miért nem érted meg?

– Én viszont nem szeretlek! – mondta a lány. Hangja határozott volt és biztos, hiszen hazudott, és azt nagyon jól tudott. – Menj el innen!

– Csenge te is szeretsz, csak félsz és én megértem!

– Mit értesz meg? – kérdezte a lány. – Megérted, hogy félek? Nem félek! Undorodom, gyűlölöm, utálok ezt az egészet. Érted, vagy megérted, hogy gyermekkorom óta mindenki rajtam élte

ki az állati vágyait? Megérted, hogy soha többé nem akarom, hogy kihasználjanak, megerősokoljanak? Sem te, sem más!

– De én szeretlek! – kezdte újra a férfi. Egyáltalán nem értette a lány reakcióját, nem is igen tudott mit mondani.

– Persze! – gúnyolódott Csenge, érezte, hogy most meg kell tennie, amire eddig nem volt képes. Meg kell bántania a férfit, össze kell vele vesznie, szakítani kell vele. – És mégis miként szeretsz? – kérdezte durván. – Feleségül vennél? Egy prostit? Gondolkozz már, mit mondasz! Sose vennél el egy utcalányt, neked az egész családod rendőr volt, te mesélted nagy büszkén!

– Megörültél? Butaságokat beszélsz! Összeházasodunk, boldogok leszünk, gyerekeink lesznek...

– Persze, és majd mesélhetem nekik, hogy kislányom engem már hét évesen megerősakolt a nevelőapám, folyamatosan ostorral vert, az anyám meg rajtam élte ki állati vágyait éjszakánként!? – kérdezte Csenge és végre érezte, hogy kimondhatja miért is nem akar férfit maga körül, miért kell elküldenie ezt az egyet is, akit pedig igazán szeret. – Soha nem lesz férjem és soha nem lesz gyermekem – mondta csendesebben, majd ismét felnézett a férfire, aki értetlenül bámult rá. – Azért ez jó próbálkozás volt tőled – mondta gúnyosan – de tudom, hogy mindez nem igaz. Téged csak Mala Strana érdekel!

– Csenge, szeretlek téged! – ismételte az egyetlen igazát a férfi, amit viszont a lány nem akart meghallani. Egyszerűen nem értette a lány vádaskodásait. – Azért jöttem ide, hogy lássalak, azért, hogy beszéljek veled komolyan arról, amit a múltkor mondtam, hogy költözz hozzám.

– Nem tehetem, értsd már meg!

– Mala Strana miatt? Zsarol vagy bánt?

– Én miattam, a múltam miatt. Nem érted, hogy nekem nincs jövőm? – kérdezte csendesebben Csenge. Most úgy érezte, az igazat mondhatja, azt amit valóban gondol. – Melletted meg végkép nincs jövőm. Mala Strana szeret, felnevel, eltart, nem bánt és nem zsarol, sőt nem is bünnöző, viszont megtűr maga mellett remélem még sok évig. Soha nem fogja a fejemhez vágni, hogy egy vacak kis prostituált vagyok és soha nem fog arra kérni, hogy feküdjek le vele. Nekem ez az egy biztosítja a jövőmet és semmiképp sem te.

– Csenge nincs igazad! – próbálta meggyőzni a férfi. – Csak félsz és nem mersz szembe nézni a múltaddal!

– Ez igaz, nem merek, nem is akarok! – felsóhajtott a lány. – Menj el, most, kérlek!

– Nem megyek! – mondta a rendőr és előre lépett, becsukta a bejárati ajtót. Csenge egy lépést tett hátra, érezte, hogy nem bír tovább veszekedni, hogy elege van a hazudozásokból is, a múltja felidézéséből is, és nincs több ereje ellenállni a férfinak. Hátrált a közeledő férfi elől, de megszédült, a falba kapaszkodott.

– Francba, te nagyon beteg vagy! – kapta el a karját a Chris.

– Csak egy kis láz, le kell feküdnöm! – mondta a lány és a szobájába botorkált. Nem tudta, mi történik vele, hiszen nem lázas volt, mégis kimerültnek érezte magát. Chris segített neki, a szobájába kísérte, de Csenge visszafordult felé.

– Menj el, vagy nem tudok lefeküdni, pedig aludnom kellene! – kérte csendesesen.

– Rendben! Elmegyek, ha végre lefekszel – bólintott a férfi és nézte, ahogy Csenge szót fogad, ágyba bújik. – Elmegyek, de ez nem azt jelenti, hogy elengedlek! – mondta a felé forduló lánynak. – Szeretlek és meg foglak győzni arról, hogy én ismerem jobban a közös jövőnket – mondta. A lány felé hajolt, megpuszította a homlokát. Nézte a lányt és nem tudta, hogy mit mondjon neki, amivel nem izgatja fel. Csenge lecsukta a szemét, rá se nézett. Magában kérte a férfit, hogy menjen el, mielőtt elerednek a könnyei. Hallotta, hogy Chris hátrább lép tőle, majd megáll, érezte, hogy nézi a férfi. Végül nem szólt, csakugyan elment, Csenge pedig sírva fakadt.

Mala Strana csak késő este jött. Azonnal a lányhoz ment, aki Maci ölében kuksolt.

– Mi van? – kérdezte a férfi.

– Megtanultam sírni! – jelentette Csenge szipogva.
– Itt volt?
– Kidobtam! – mondta Csenge és sírva fakadt ismét. A férfi átölelte, magához húzta.
– Mondtam, hogy ne tedd!
– Nem miattad, más miatt!
– A miatt sem kellett volna – vélte Mala Strana. – Mit mondtál neki?
– Fogalmam nincs, mindenféle hülyeséget! Megvádoltam, hogy csak miattad jár velem, meg hogy csak le akar feküdni velem.
– És mit mondott?
– Hogy feleségül vesz és gyerekeink lesznek!
– Jó kilátások és pont egy zsaruvall! – hüledezett Mala Strana.
– Nem megyek hozzá! – szipogott Csenge. – Nem mehetek hozzá! – mondta és ismét zokogni kezdett. Mala Strana az ölében tartotta egy ideig, aztán mellé feküdt, simogatta az arcát, amíg Csenge meg nem nyugodott és el nem aludt.

30. fejezet

Csenge, bár próbált viselkedni, napokig nem tért magához. Ugyanúgy csinált pedig mindent, mint eddig. A szállodában ladyként tündökölt, elment Pozórhoz, beszélgetett vele, tanult tőle, elkísérte Mala Stranát az éjszakai sétájára. Strana nem kérdezett semmit, várta, hogy Csenge túlélje saját döntését, de semmilyen önálló munkát nem bízott rá. A lány, hogy lekösse magát, bevállalta az előrehozott vizsgákat, így rövidesen tételsorral látták el, éjjel–nappal tanulnia kellett volna, hogy meg is feleljen a közelgő vizsgaidőszakban. Az iskolából a hátsó ajtón szökött ki, nem akarta látni még azt a helyet sem, ahol eddig a férfi várta. Döntött és mindent megtett, hogy döntésének alapot adjon, szívének pedig semmi esélyt.

Mala Strana pár nap után megunt a kísértetként járó lánykát maga körül, megpróbált a lelkére beszélni, hasztalan. Chris viszont nem jelentkezett, úgy tűnt, feladta. Feladta, mint szerető és feladta, mint rendőr. Semmilyen formában nem zaklatta őket.

Eljött az iskolai tavaszi szünet, amitől Csenge kétségbe esett, mert nem tudta, mivel kösse le magát, feledtesse bánatát. Mala Strana sajnálta a lányt, de továbbra sem tudta makacs elképzeléséből kimozdítani, így annyit tehetett, hogy igyekezett lekötni Csenge szabadidejét. Elintézte, hogy a lady elutazzon a tavaszi ünnepekre, Csengét pedig három napra kirándulni vitte a hegyekbe. Csenge megjátszotta, hogy jókedvű, semmi sem bántja, de Mala Stranát nem tudta becsapni. Pozór semmit nem értett, annyit látott, hogy a csicsergő, vidám kislány elcsendesedik, érdeklődés nélkül bámul maga elé. Strana annyit árult el neki, hogy szakítás miatt tört össze, de arról nem beszélt, ki miatt tört ki bánat. Az indián zsigerből utálta a rendőröket, nem hatotta volna meg az sem, hogy ez a rendőr szerelmes imádott fogadott lányukba.

Aztán ismét jöttek a hétköznapiak. Csenge ismét iskolába ment, Monicával sétált Katewille utcáin. Új boltok nyíltak, új áruházak, a közeli metropolisz egyre jobban bekebelezte a kertváros csendes tereit. A lányok csak azt vették észre, hogy a kedvenc kis cukrászdájukban, ahol iskola előtt rendszeresen átbeszéltek a tananyagot, megváltozik a berendezés, a kínálat, a csendes, kellemes zene helyett zajos videóklipet játszik a falra felszerelt megaképernyő, a szomszéd kávézóban koktélt árulnak. Az emberek is megváltoztak, a csendes kertváros lakói között rohanó, aktatáskás üzletemberek tűntek fel, akik kihasználva a hely szépségét a metropoliszból áttelepítették a kertvárosba üzlethelyiségeiket.

– Semmi nem olyan, mint régen! – sóhajtott Monica, és nem csak a városban történt változá-

sokra értette megjegyzését. Csenge amúgy is szótlán volt az iskolában, Monicanak nem sokat mesélt arról a férfiről sem, akivel hónapokig találkozgatott, de mióta szakítottak, azóta még csendesebb lett. Monica látta néhányszor Csenge udvarlóját az iskola előtt, de nem szólt a lánynak, hiszen Csenge határozottan közölte, hogy azt a dolgot lezárta és nem akar többet beszélni róla. Így aztán Monica hűséges barátnőként Csenge mellett maradt, együtt készültek az előrehozott vizsgákra és örült annak, hogy így bár hosszabb lesz a tanév, hamarabb végzik el az iskolát.

Mala Strana is készült, vissza kellett hívnia a két hétre elutazott ladyt, hogy feltérképezhessen néhány helyszínt. Lady Margharet viharos jókedvvel lépett be a hotelbe, üdvözölt mindenkit, ajándékokat hozott a szobapincérnek, a liftes fiúnak, néhány kedvesebb ismerősének. Ő is kapott ajándékot: megérkezése után két nappal a rendőrség idézte be kihallgatásra.

– Nem tudok elmenni! – mondta Mala Stranának, amikor megmutatta a hivatalos papírt. – Képtelen vagyok rá, hogy vigyorgjak és beszélgessek vele!

– El kell menned! Tudod! Különbén ő jön, keres, zaklat minket! – figyelmeztette a férfi.

– Mi a fenét akarhat?

– Csenge, figyelj a szavaidra! – szólt rá Mala Strana. – Feltehetőleg azt akarja megtudni, merre jártál.

– Nem tök mindegy? – kérdezte a lány vállát vonogatva, leült, úgy tett, mintha nem törődne az egész helyzettel tovább.

– Csenge, figyelj rám! Hivatalosan Hackerrel voltál. A fickó mindig feltűnő, őt szinte mindig figyelik, most meg eltűnt, te is vele, tehát feltételezem, tőled akarja hallani, mit csináltatok. Gondolom, erre kíváncsi a zsaru!

– Chris!

– Mi van? – csodálkozott Mala Strana.

– Így hívják a zsarut: Chris!

– Jó, legyen! – hagyta rá a férfi, várta, mond még valamit a lány, de Csenge nem akart Chrisként sem beszélni a férfiről. Strana megcsóválta a fejét, aztán telefonon felhívta Hackert.

– Ide fog jönni, elmondja, mit kell tudnod holnap – közölte a szótlán lánnyal.

– Nem tudok elmenni holnap, értsd már meg! Ott fogok sírva fakadni előtte! – könyörgött a lány.

– Jó, megyek veled én is – ajánlotta Mala Strana. – Ha ez segít, de ne felejtsd el, a szakítás a te döntésed volt, szóval nincs okod a könnyezésre! – figyelmeztette, majd elmosolyodott. – Áruul már el, miért nem sírtál eddig?

– Az árvaházban tiltották! – válaszolt Csenge. Ránézett a kíváncsi férfira, hiszen nem is tudta, miért annyira fontos ez. De Stranát érdekelte, hiszen úgy gondolta, hogy a lányok gyakran sírnak, azonban Csenge ezt csak a szakítás óta engedte meg magának. – Egyszerű a válasz, nincs semmit titok: ha sírtunk, bezártak minket egy sötét szobába. Talán ez az első, határozott emlékem: nagyon kicsi voltam és nagyon félttem, remegtem, összeszorítottam a szememet, és reméltem, hogy mire kinyitom, már elmúlik a sötét. Aztán később anyám kapott frászt, ha véletlenül sírva fakadtam. Ilyenkor fogta a fakanalat elvert és megfenyegetett, hogy kinyomja a szememet, ha folytatom a bőgést. Egyszerűen meg kellett tanulnom, hogy nem sírhatok! – sóhajtott a lány, miközben felidézte a múltat. – De legutóbb nem tudtam megállni, annyira fájt valahol itt benn!

– És most már nem fáj? – kérdezte Mala Strana, bár tudta a választ, minthogy azt is tudta, hogy a lány hazudni fog. Csenge meg is tette, sőt mosolygott, és azt mondta nem érdekli már az a férfi, túl van rajta és tudja, hogy a döntése helyes volt, de azért ragaszkodott ahhoz, hogy Mala Strana elkísérje másnap a rendőrségre.

Lady Margharet szótlánul nézte a rendőrt. Mala Strana elkísérte és helyette válaszolt a férfi kérdéseire. Márpedig a férfinak bőven volt mit firtatnia, hiszen nemrég kapta meg az iráni rendőrség új jelentését, miszerint a lady valóban tagja volt egy olyan szervezetnek, amely bár alapítványi pénzből alakult és hivatalosan a nők jogait védelmezte, valójában fegyverkereskedés főszervezője volt. A fegyvereket az iráni rendőrség szerint az orosz maffiától vették, de egyelőre nem sikerült a ladyre rábizonyítani az oroszokkal való kapcsolatot. Ezen kívül a rendőr pontosan tudta, hogy a lady a rosszhírű Hackerrel töltött pár hetet, bár semmi adata nem volt, hogy azok ketten mit csináltak Floridában, ráadásul azt sem értette, miért maradt ki ebből a "nyaralásból" Mala Strana. Igaz, annyit tudott, hogy Csenge és a férfi kettesben töltöttek el néhány napot a hegyekben. De erről meg nem akart tudomást venni. Próbálta kizárni gondolatai közül a tényt, hogy az előtte ülő férfi Csenge nevelőapja, az, akitől legszívesebben azt kérdezné meg, hogy van a lánya. De ezt nem tehetette. Így ismét visszatért a jegyzeteihez, várta a lady válaszát, aki azonban szokásával ellentétben csendben ült Strana mellett.

Mala Strana nyugodtan és határozottan válaszolt a rendőr összes kérdésére. A helyzet kezdett egyre feszültebb lenni, hisz a rendőr minden kérdését a hölgy felé intézte. Érezték ezt a kihallgatottak is, Mala Strana észrevétlenül megszorította a lady kezét.

A lady tudta, hogy meg kell szólalnia, hogy nem foglalkozhat azzal, hogy ez a férfi, akit hetek óta nem látott, úgy tesz, mintha semmi nem történt volna, Stranával úgy beszél, mintha nem Csenge apja lenne. Hogy képes erre? – gondolkodott, de végül is, mindegy volt, hiszen a rendőr dolgozott és vizslató tekintettel bámulta a nőt. A lady elgondolkozott azon, hogy egyáltalán miről beszél a két férfi. Nők jogaiért harcoló szervezet? Strana eddig erről semmit nem mondott. Kétségbeesve kutatott agyában a kőművesektől hallott hírek emlékei között. Beszéltek ők is az arab világban uralkodó hírekről, a nők elnyomásáról, az olaj hatalmáról. Strana ismét megszorította a kezét, szinte ösztökélte, hogy szólaljon már meg. Lady Margharet végre megmozdult. Elengedte pártfogója kezét, megigazította haját, ásított egyet csak szolidan, épp hogy feltűnően.

– Nos! – szólalt meg a rendőrbe fojtva a következő kérdését. – Nos kedvesem, önnek igaza van, miszerint elutaztam két hétre Floridába a rendőrség engedélye nélkül. Nem szóltam előre, sőt azt sem közöltem, hogy kivel megyek! Ráadásul képes voltam elkövetni azt a bakit, hogy azonnali felszólítására sem jelentem meg és ráadásul nem is jöttem egyedül! De kérdelem én, milyen országban élünk? A rendőrség bármilyen módon terrorizálhatja a lakosságot? Van önnek valami alapja, hogy engem folyamatosan zaklasson, figyeltessen, kövessen? – kérdezte, támadott. Mielőtt a rendőr megszólalhatott volna, folytatta:

– Ha van bármi oka, akkor tárja azt elénk, tartóztasson le, adja át az ügyet az ügyészségnek, emeljenek vádat! – utasította a rendőrt, felállt, egész az íróasztaláig lépett, ott beszélt tovább hozzá: – Ha viszont nincs bizonyítéka ellenem, pusztán feltevései és képzelgésai miatt zaklat, akkor felszólítom, hogy hagyja abba! Valóban segítem a szegényeket és harcolok a nők jogaiért. Ez bűn? Próbáltam önnek is kedves lenni, mint mindenkivel, akit ismerek, de maga túlfeszíti a húrt! Figyelmeztetem, hogy élni fogok angol állampolgári jogommal, feljelentem önt zaklatás miatt a nagykövetségnek! Ha ez nem elég...

– Asszonyom, kérem nyugodjon meg! – szólt rá a rendőr, ő is felállt, hogy a nő erejét és tekintélyét némileg csökkentse. – Az iráni rendőrség...

– Ne beszéljen nekem azokról a piszkos, sovinszta irániakról! Zavarta őket, hogy nő vagyok, hogy nem fogadom el a rendszerüket, a társadalmi hókuszpókuszait, nem takarom el az arcomat, nem rejtem véka alá szépségemet és ráadásul eszem is van, képes vagyok két szónál, az „igen uram” – nál többet mondani! Maga is hozzájuk hasonló sovinszta, elmaradt, csökevény-

agyú férfi istenítő alak? Ha igen, akkor költözzön Iránba. Az arabok kedvelni fogják! De vegye tudomásul, hogy ebből az országból nem fogok sem elszökni, sem elmenekülni! Élni fogok a nők által kiharcolt jogaimmal. És az iráni nőkért harcolni fogok! És felemelem a szavam minden egyes esetben, amikor az arabok porba tiporják a nők emberi jogait! És szabadon, bárkivel találkozom, beszélgetek, sőt ha úgy tetszik, még Floridába is elutazok pihenni! Angol állampolgár vagyok, jogom van az Egyesült Államokban letelepedni, itt élni, és maga ezt nem akadályozhatja meg. A törvényeiket betartom, maga is tartsa be az országa törvényeit! Kérem, jöjjön barátom! – szólt hátra Mala Stranának és köszönés nélkül, a rendőrré rá se nézte kivonult az irodából, majd a rendőrség épületéből is kiviharzott. Mala Strana az autónál érte utol.

– Hú, ez aztán nem volt semmi, azt hittem, ott helyben felpofozod! – nevetett, de ekkor észrevette, hogy a lady sír.

– Ne csináld kicsim, patakokba folyik rólad a festék! – kérte és beindította az autót. Amilyen hamar csak lehetett, el akart tűnni a rendőrség épülete elől. Elég sokáig furikázott a városban, mire kitalálta, hogy hová is vihetné a zokogó ladyt. Össze-vissza kanyargott, mire sikerült leráznia az őket követő autót, aztán Pozórnál állt meg.

– Felmész, rendbe szeded magad, aztán jöhetsz haza – küldte a lányt. Pozór megbámulta a félig lady – félig Csengévé áztatott lányt, aztán vigyorogva kérdezte, miközben Csenge minden krémet lemosott magáról:

– Nem vagy te kissé szerelmes, kedvesem?

– Csak egy kissé! – vallotta be Csenge és már festette is ki magát, hogy ismét lady legyen.

– Szuper vagy! – ismerte el Pozór, mikor elkészült a lány. Nem faggatta tovább, Csenge pedig egy szót sem mondott magától, elbúcsúzott és hazaindult. A lady Mala Stranával töltötte az estét.

– Beszelnünk kellene! – javasolta a férfi, jóapa módjára a lány mellé ült, hogy meghallgassa, hogy kislánya kisírhasa magát. Csenge azonban másra terelte a szót.

– Mi volt ez a nőkért harcoló szervezeti tagság? – kérdezte mérgesen. – Azt sem tudtam, mit mondjak!

– Én sem! – sóhajtott Strana, de azonnal mosolygott is. – Nem tudom, mit kevert Hacker, bár az tény, hogy amikor a papírokat megszerezte neked és múltat kreált hozzá, a mi általunk kitalált anyaghoz még hozzákerekített egy-két dolgot. Ez volt az egyik!

– Hacker veszélyes, és mi azt sem tudjuk, mit talál ki a ladyről! – háborgott Csenge, főként azon, ahogy Strana kezelte a helyzetet.

– Beszélek vele! De ügyes voltál, azt meg kell hagyni! Honnan vetted azt a sok marhaságot?

– Kőműves politika! – vont vállat Csenge – És nem marhaság, szerintem van igazság abban, amit összehordtam! A nők helyzete az arab világban...

– ... és Katewille világában? – szólt közbe az aggódó apa. – Mit gondolsz, jó döntés volt ez a szakítás? Én úgy látom, a szíved nem ért egyet az eszeddel!

– A döntésem helyes volt! – vágta rá azonnal Csenge és felpattant Strana mellől. Nem akart erről a témáról beszélni, főleg azok után nem, hogy látta, mennyire hidegen kezeli Chris az apját. Ha a férfi túl van rajta, akkor nekem sincs más választásom! – döntött Csenge magában és szó nélkül magára hagyta jóapját, a szobájába vonult, még az ajtót is becsukta maga után. Strana bámult utána. Nem értett egyet Csenge döntésével, azonban így, a lány ilyen viselkedése mellett, érvelni sem tudott. Mindemellett elégedett lehetett. A lady jól alakított, ügyes volt. Mégsem érzett örömet vagy nyugalmat a lelkében. Aggódott a nevelt lányáért, aki először zárja be előtte az ajtót és a szívét. Tudta, hogy a kialakult helyzet egyre keményebb páncélt von a lány körül, amivel Csenge magát akarja védelmezni. Vajon hova vezet ez, és meddig bírja a lány idegileg a kialakult helyzetet?

Másnap kora reggel Csenge ladyként visszatért a szállodába, majd sétálni indult, de már nem kellett tartania követő szemektől, a rendőr visszavonta őrszemeit. Óvatosságból mégis körözött a

városban, betért egy-két üzletbe, vásárolgatott. Végül Pozórnál kötött ki. A férfi most sem kérdezett semmit, térképet tett elé, egy nagyváros utcáit elemezték. Pozór oda kapott megbízást, de csak ő ismerte a terepet. Csenge figyelt, próbálta megjegyezni a férfi által elmondottakat, miközben azon gondolkodott, hogy a hétvégét, hogy tudja majd megoldani. Stranával már megbeszéltek, hogy kirándulni mennek a Pozór által kínált városba, ladyként felkeresik az ottani operát, de Csengeként tanulnia kellene. Biztos volt benne, hogy ennek a félévnek a jegyei sikeresek, délután megkapja a bizonyítványát, azonban rövidesen indulnak az előrehozott vizsgák is.

31. fejezet

Mala Strana otthon várta, emlékezett rá, hogy ma kapja meg Csenge a bizonyítványát. Tudta, hogy a lány mindent beleadott a vizsgákba és azt is, hogy előrehozott vizsgákat is vállalt. Örült annak, hogy Csenge végre lelkesen tanul, annak viszont nem, amiért mindez így alakult. Hetek teltek el, de Csenge nem beszélt, nem nyílt meg, láthatóan szenvedett saját döntése miatt. Mala Strana törte a fejét, hogyan segíthetne, úgy gondolta, hogy még ez a hétvégi kiruccanás is jó lehetőség lesz arra, hogy a lány kikapcsolódjon. Meglepődött, mikor csengettek, főleg, hogy a lánynak még nem kellett volna megérkeznie. A bejárati ajtóban azonban nem a lánya, hanem a kedvenc rendőre állt.

– Nocsak, ismét házkutatás? – kérdezte kissé zavartan Mala Strana és elállt az ajtóból, beengedve a férfit, aki egyedül volt. Ő azonban most nem vette elő a szokásos papírjait, tétován lépett be, szétnézett, mintha valakit keresne.

– Nincs itt a lady, minden hiába! – közölte Mala Strana gúnyolódva.

– Nem vagyok szolgálatban – válaszolt a fiatal férfi, elengedve füle mellett a gúnyos hangot. Zavartan az idős férfira nézett. – Csenge miatt jöttem!

Válasza meglepte Stránát, egy pillanatra a gúnyos stílusa is elhagyta. Egymásra bámultak, szemtől szembe várták, hogy mit lép a másik. Végül Mala Strana mozdult meg, becsapta a férfi mögött az ajtót és beljebb lépett saját nappalijába.

– Mától fogva őt is követi? – kérdezte végül.

– Mint mondtam, nem vagyok szolgálatban, és örülök, hogy nincs itthon Csenge, mert magával akartam beszélni róla.

– Velem és róla? – kérdezte Mala Strana.

– Ha érdeklis a nevelt lánya sorsa, akkor igen, ha nem, már megyek is! – válaszolt a rendőr, enyhe éllel a hangjában. Biztos volt benne, hogy Csenge elmondta az apjának a kapcsolatukat, ha nem máskor, most, mikor szakítottak, így hát nem értette, hogy miért játssza meg magát a férfi. Mala Strana észrevette a rendőr türelmetlenségét, hátrább lépett az italtulthoz és elővette a whiskeysüveget.

– Ha már ilyen nyíltan beszélünk, megjegyzem elég szemétdolog volt itt hagyni aznap este a kislányt lázasan, felzaklatva! – mondta.

– Maga a ladyvel mulatozott, miközben ő lázasan feküdt itthon! – vádolta vissza a fiatal férfi.

– Na-na, álljunk meg! Mikor elmentünk a ladyvel, Csenge még nem volt annyira lázas és egyáltalán nem volt felzaklatva! Mi a fenét csinált vele?

– Nem tudom mit mondott Csenge, de ő dobott ki engem.

– Hát, ha meggondoljuk, hogy maga egy zsaru, nem is csodálkozom – vigyorgott Mala Strana, ezt a mondatot nem tudta volna kihagyni. De békülése jeleként poharat és benne italt nyújtott a férfinak, majd leült a saját nappalijában. A rendőr követte, és bár nem kínálták helyet, leült szembe vele.

– Nem a foglalkozásom miatt hagyott el, hanem mert férfi vagyok – mondta, és megkóstolta az italt. Tudomásul vette, hogy Strana jó minőségű itallal kínálta, majd folytatta mondandóját: –

Csenge nem tudja megérteni, hogy a szerelem más, mint az eddigi kapcsolatai.

– Nos, tudni épp tudja, de nem akarja – javította ki az apuka.

– Én szeretem a lányát!

– Elég elkészerítő ez számomra! – vágta rá Mala Strana – De ez mindenképpen Csenge dolga...

– Segítenie kell neki! – vágott a szavába a férfi. – Engem nem enged magához közel, de magát annyira szereti, hogy talán még hallgat is a szavára.

– Nem akarhatja, hogy magához adjam! – nevetett Mala Strana. A fiatalembert idegesítette, de Strana látta rajta, hogy próbálja elviselni az apró sértéseit. Megitta a whiskyjét, aztán válaszolt:

– Nem rólam van szó! De félek attól, hogy Csenge el fog zárkózni minden kapcsolattól, nem lesz több férfi az életében, akivel legalább addig eljutna, mint velem. És egyébként tudom, hogy ő szeret engem.

– Ebben igaza van! – bólintott az apa, végre elfogadva, hogy most nem a rendőr ül vele szemben, hanem egy szerelmes és segítőkész férfi. – De ha ismeri Csenge múltját, megértheti a viselkedését! – figyelmeztette Mala Strana.

– Megértem azt, hogy türelmet kér, de nem értem meg, hogy elzárkózik előlem, bujkál, elutasít, ráadásul a későbbiekben nem akar gyermekeket, nem akar férjhez menni.

– És mindemellett veszettül szenved – fejezte be Mala Strana.

– Segítsen neki, beszéljen vele! – kérte a férfi. – Vigye el szakemberhez, ha máshogy nem megy!

– Próbáltam, de bevallom nem jártam nagy sikerrel.

– Rá kell vennie, hogy szembenézzen a múltjával és végre feldolgozza azt – ajánlotta a rendőr. Hirtelen elhallgatott, meghallotta a lány érkezését. Csenge tágra nyílt szemmel bámulta a férfikettőst, aztán Mala Strana mellé ülve megkérdezte:

– Újabb házkutatás?

– Fegyverszünet van és rólad beszélünk! – tájékoztatta Mala Strana.

– De jó! – vágta rá Csenge némi gúnnyal. Felállt, paradicsomlevet vett ki a hűtőből, öntött magának, miközben a két férfit bámulta, akik szótlánul nézték őt.

– Elmenjek sétálni, hogy folytathassátok? – kérdezte végül.

– Csenge, ez fontos, maradj itt! – szólt rá Mala Strana.

– Talán fontos, de biztos, hogy csak rám tartozik! Te az apám vagy, ő meg a kidobott szeretőm, s mint ilyeneknek, semmi közötök a magánügyeimhez.

– Csenge ez nem megoldás! – figyelmeztette a rendőr. Felállt és a lány felé lépett. Mala Strana követte.

– Milyen jól álltok egymás mellett! – gúnyolódott Csenge rajtuk. – Azt hinné az ember, hogy már meg is egyeztetek! Mala Strana eladtál a zsarunak?

– Ne beszélj hülyeségeket!

– Akkor jó, mert sokat érek ám, kitűnő lett a bizonyítványom! – mondta és felmutatta az eddig zsebében gyűródő füzetkét.

– Azt akarod mondani, hogy szín ötös? – kérdezte Mala Strana.

– Általában azt nevezik kitűnőnek! – bólogatott Csenge és átnyújtotta a papirost. Mala Strana saját szemével akart megbizonyosodni arról, hogy a kitűnő valóban szín ötöst jelent. Csenge Chrisre nézett. Érezte, hogy szíve megszakad a saját szavaitól:

– Menj el, kérlek!

– Szeretlek Csenge!

– Felejts el, menj már! – ismételte Csenge és Mala Strana felé fordult.

– Tudtam, hogy zseni vagy! – dicsérte az apja és átölelte a lányt. A fiatal férfi nézte egy ideig őket, aztán úgy érezte, most többet nem tud tenni, így köszönés nélkül, csendben kiment a lakásból.

– Tudod milyen nehéz lehetett neki idejönni? – kérdezte Mala Strana még karjaiban tartva a

lányt.

– Nem érdekel!

– Nem biztos, hogy én megtettem volna érted!

– Akkor sem érdekel!

– Bolond vagy lányom! – ismerte el a férfi, de látta, hogy most sem jut a lánynál előbbre. – Na jó, hogy ünnepeljük meg a sikeredet?

– Menjünk el az úrgazdaghoz, fulladjunk bele együtt a feszített víztükrű medencéjébe!

– Bolond vagy! – ismételte önmagát Mala Strana. – Elviszlek vacsorázni, amúgy is ünnepe-
lünk, a ladynek köszönhetően lekopott a gyertyatartónk.

32. fejezet

Csenge, bár igyekezett titkolni, továbbra sem tudta túltennie magát az első szerelmi kapcsolatán. Álmaiban újra és újra visszatért Chris alakja, de mindig máshogy. Volt, hogy mostohaapja hangját hallotta, látta maga előtt az alakját, ütésre kész bottal a kezében, de az apja arca helyett Chris képe villant elő. Majd szépet álmódott, táncolt a férfivel, vagy együtt nevettek a megszo-
kott kispadon, és ilyenkor reggel Csenge párnája könnyes volt. A rossz álmok azonban gyakrab-
ban visszatértek és ezek meggyőzték Csengét, hogy jól döntött. Nem hallgatott Mala Stranára,
pedig a férfi már magát is meglepve dicsérte a rendőrt, aki megalázkodott és eljött hozzá, aggó-
dott Csengéért, pedig a lány csúnyán kidobta. Ráadásul nem is zaklatta őket az elmúlt napokban,
eltűnt a gyertyatartó, rendőrségi besúgói is arról tájékoztatták, hogy a rendőr leállt a nyomozás-
sal, más ügyet kapott, dílert kutat az éjszakai szórakozóhelyeken.

Csenge a lady szerepében élte ki dühét. A hölgy egyre szeszélyesebb lett, és egyre hangosabb.
Mint Csenge megtestestített rossz oldala flörtölt a férfiakkal, csúnyán becsapta és kinevette őket
az érzelmeik miatt, amivel megőrjítette a férfitársaságot. A hölgyek már nem kedvelték annyira,
de még volt a ladynek némi tekintélye Stranának köszönhetően, így meghívták a csütörtöki kár-
tyapartikra és a hétvégi színházi előadásokon is részt vehetett. Bár a báli szezon ideje elmúlt, a
lady mégis Olaszországból rendelt ruhákat magának, kiállításokra, aukciókra járt, adományozott,
pezsgőt ivott. Mala Strana egyre több munkát vállalt, már csak azért is, hogy tudja fizetni a lady
új ruhakölteményeit.

– Elviszed a hasznot! – szidta Csengét. – Állj le egy kicsit, foglalkozz inkább az iskolával! –
kérte, a lady azonban élvezte az életet. Csengévé nem akart visszaváltozni, inkább Angela lett és
bevállalta az esti körutakat, amit Pozór rábízott. Mala Strana elbizonytalanodott a lány viselkedé-
sét figyelve, de Angela nem törődött az aggodalmával, egyre gyakrabban vállalt feltérképező kör-
utakat egyedül. Pozór figyelt rá, türelmesebben, mint jóapja, így Angela több időt töltött az indi-
ánnal, aki ellátta feladattal. Strana pedig sokat ült a számítógép előtt, és mind gyakrabban üzletelt
Hackerrel. A férfi gyakori vendég lett náluk, Csenge azonban tartott a pocakos, alacsony férfitől.
Nem tudta megszokni a stílusát, az illatát, ráadásul érezte a veszélyt a levegőben, a férfi közelé-
ben. Csenge szemtől szembe rákérdezett a lady körül kialakított mesére, de a férfi csak a vállát
vonogatta és gonoszul vigyorogva összekacsintott Stranával. Csenge nem értette, és hiába kér-
dezte jóapját, ő is háritotta a kérdésuhatagot, azt állította, hogy nem tartozik Csengére. Most
semmiképpen nem, hangsúlyozta, most, amikor Csenge még nem tudja rendezni érzéseit, vágya-
it, gondolatait. Nem is bízott rá feladatot, hagyta, hogy Csenge ezért duzzogjon, és Pozórral dol-
gozzon, ő külön utakon járt. Tehette, a rendőrség leszállt róluk, a kedvenc zsarujuk teljesen visz-
szafogta magát, nem ismétlődtek a házkutatások, a ladyt nem zaklatták kihallgatásokkal. Forrt az
élet az amerikai nagyvárosban, elsöpört minden bűncselekményt, titkot és bánatot.

Angela készen állt a következő sétájához. Mala Strana úgy döntött vele tart.

– Mehetünk! – bólintott a férfi, miután nyugtázta, hogy Csenge megfelelően használja Angela felszerelését. Óvatosságból bekapcsolta a televíziót, felkapcsolta a kislámpát. Angela elszomordott, ahogy eszébe jutott a régi szép idő, a gyertyatartó és Chris.

– Gyere! – bólintott a férfi és a pince felé indult, mikor csengettek.

– Este tíz óra van, ki lehet? – kérdezte Mala Strana. – Menj a szobádba! – mondta és kilesett a ferde ablak mellett, amely a bejárati ajtóra nézett.

– A zsarud az, öltözz át!

– Ne engedd be! – szólt ki Angela a szobájából, miközben megkezdte a Csengévé változást.

– Ne engedjem be? – kérdezte Mala Strana értetlenkedve, hiszen a fiatal férfi ráesett a csengőre, folyamatosan nyomta. Mikor kinyitotta az ajtót, Chris elvesztve az egyensúlyát, majdnem átesett a küszöbön. Mala Strana megtartotta a ráboruló testet, de nem engedte be a lakásba.

– Maga részeg! – mondta azonnal és eltolta magától az alkoholtól búzló férfit.

– Csengével akarok beszélni! – közölte a rendőr kihúzva magát, mint általában a részegek, ha mutatni akarják, hogy színjőzanok.

– Talán nem most kellene! – próbálkozott Mala Strana.

– Beszélni akarok veled! – közölte ismét a férfi. Mala Strana száját elhúzva bólintott, hátraszólt a lánynak, de nem engedte be a férfit, hisz kesztyűje, fekete sapkája ott pihent a szobájában.

– Csenge, gyere egy percre! – szólt be a lánynak. Csenge friss zuhannyal mosta le magáról az összes nem hozzá tartozó fekete színt. Hálóköntösbe bújt, kilépett.

– Vigyázz, részeg! – figyelmeztette a férfi és kizárta őket a lakásból.

– Csenge, feleségül akarlak venni! – mondta azonnal a rendőr nehezen forgó nyelvvel. Örült, hogy végre látja a lányt, megfoghatja a kezét, vele lehet. Hiánya az elmúlt napokban elviselhetetlen volt számára. – Egyszerűen nem tudok élni nélküled, üres az életem, unatkozom, nincs kit szeretnem! – sorolta a férfi egyhuzamban bánatát, rádőlt a lányra, megsimogatta az arcát.

– Ígérem, szeretni foglak! – súgta és óvatosan megpuszilta a lány arcát. Félt, hogy Csenge elhúzódik, de a lány nem tette, hagyta, és gondolkodott, mit tegyen. Vágyott rá, hogy Chris megcsókolja, átölelje, de tudta, hogy nem lehet újra kezdeniük a kapcsolatot, nem teheti meg a férfivel, nem játszhatja át mellette az egész életét. Döntött és döntése mellett most is kitartott. A rendőr magához ölelte.

– Nem kell gyerek, ha akarod, nem házasodunk össze, csak engedd, hogy szeresselek! – súgta a férfi, megremegve, ahogy megérezte, hogy öleli Csenge. Mióta vágyott erre a pillanatra!

– Hát persze! – súgta Csenge és átkarolta a férfit. Chris megkönnyebbülten sóhajtott, ahogy megérezte a lány kezét a derekán, érezte, hogy Csenge végre nem zavarja el, a száját keresi, csókolja. Úgy érezte esztét veszti, ha a lány újra elutasítja. De nem, Csenge magához ölelte, elfogadta, csókolta. Aztán hirtelen magához tért. Csenge nem csak a száját kereste, felgyűrte az ingét, keze végigsimogatta a férfi hátát, fenekét, úgy, ahogy egykoron Ricától tanulta. Használta tudását és tapasztalatát, hogy elkábítsa a férfit.

– Mit csinálsz? – kérdezte Chris szinte kijózanodva.

– Amit te akarsz! – súgta Csenge azon a bizonyos, ezerszer ismételt és tanult hangon. – Amit te kívánsz!

– Hagyd abba Csenge! – nézett rá a férfi, lefogta a lány két kezét. – Csenge ezt ne csináld, ez nem te vagy!

– Nem ismeresz, édes! – súgta a lány és kiszabadította a kezét, megfogta a férfi arcát. – Még nem ismeresz, de itt van már az ideje, hogy felnyíljon a szemed! – mondta és megcsókolta a férfit.

Durván, ahogy vele tették, érzéketlenül, ahogy őt csókolták egykoron.

– Hagyd abba! – kiáltott a férfi ellökve magától ezt az ismeretlen lányt.

– Nem ezt akard? – kérdezte Csenge, a férfi szemébe nézve szétnyitotta a hálóköntösét. – Nézz rám, ugye ezt akard? – kérdezte és rámosolygott a férfire.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte a rendőr csodálkozva, a lányra bámulva.

– Mindig ezt csinálom! Megmondtam neked, hogy ez a dolgom. Mit gondolsz, miért vagyok itt, miért tart el Mala Strana?

– Ez nem igaz!

200 dolcsit adott az első éjszakáért! A többiért teljes ellátást biztosít és én bármikor az övé vagyok, ha az a nyafka lady makacsodik. De most gyere, keressünk egy csendesebb helyet – javasolta és megfogta a férfi kezét. Fogalma nem volt, hova vezesse, de nem kellett sokat gondolkoznia, Chris nem ment vele.

– Csenge hagyd itt ezt az embert, gyere velem – kérte, megfogva a lány ruháját összehúzta rajta. – Gyere velem, hagyd itt, ne csináld ezt!

– Nem tehetem, én mellette vagyok boldog.

– Hogy mondhatod ezt, az apád lehetne, olyan vén. Nem szeretheted!

– Drága, engem csak ő tud boldoggá tenni! – vigyorgott a lány és hazudott. Jól ment neki, volt gyakorlata és most tudta, jól is teszi; a férfiéért, akit szeret és akinek nem akarja tönkretenni a jövőjét az ő múltjával.

– Én is boldoggá teszek! – ígérte Chris.

– Nem tudsz drága, te ahhoz túl jó vagy! – nevetett gúnyosan Csenge és újra megcsókolta a férfit. Egy pillanatra ellazult, szeretni akarta a férfit, bár tudta: nem teheti.

– Mi az, hogy túl jó vagyok hozzá? – tolta el magától ismét a férfi. Kijózanodva, de elkábulva Csenge viselkedésétől várta a választ. – Mi kell neked, mire van szükséged?

– A mostoháim megtanítottak az igazi élvezetre, amely csak erőszakkal párosulva tökéletes. Nem tudsz boldoggá tenni, de ha akard, én azzá teszek! – kábította Csenge tovább. A férfi érzéketlenül nézte.

– Azt akard mondani, hogy ez az állat ver téged? – kérdezte és hátrább lépett, látni akarta a lány arcát, a szemét, amelyből talán ki tudja olvasni az igazat.

– Csak úgy tökéletes! – ismételte Csenge mosolyogva, ahogy tanulta.

Mala Strana ekkor nyitotta rájuk az ajtót.

A férfi csak azt látta, hogy Csengén egy köpeny van, az sincs összehúzva.

– Gyere azonnal be! – szólt a lányának, de a rendőr állt vele szemben.

– Maga állat! – kiáltotta és behúzott egy jobb egyenest a férfinak. Mala Strana meghátrált az ütéstől, de azonnal kész volt rá, hogy visszaüssön. Csenge közéjük ugrott.

– Menjünk be! – mondta sietve és szinte betolta Mala Stránát a lakásba. Becsapta maga mögött az ajtót, és hallgatózott, mit csinál Chris.

– Feljelentem bántalmazásért, gyermekkerőszakért, pedofiliáért! – kiabált a férfi odakint, aztán az ajtóra vágott, ami azonban ettől nem nyílt ki. Csend lett, hallották a bent hallgatózók, hogy a rendőr a külső ajtót is becsapja.

– Mi baja van ennek? – kérdezte Mala Strana az arcát fogdosva. Megnyugodva, hogy fogai megvannak, orra ép, így válaszra várva bámult a lányra.

– Végleg leráztam! – mondta Csenge még izgatottan az átéltéktől.

– Ezért húzott be nekem? – faggatta tovább a férfi, leülve az egyik modern fotelbe.

– Hazudtam neki! – vallotta be a lány.

– Hát ez nem új, lassan profi leszel! Mit mondtál neki?

– Hogy a kitartott kurvád vagyok!

– Mi van? – kérdezte Mala Strana felugorva a modernségből. – Azt mondtad neki, hogy lefe-
küdtél velem?

– Azt mondtam neki, hogy prosti vagyok még mindig és te fizetsz nekem!

– Megörültél? – kérdezte Mala Strana rákiáltva a lányra. – Hogy jutott ez a marhaság az
eszedbe?

– Valahogy le kellett ráznom, úgy, hogy végleg elfelejtsen! – magyarázkodott Csenge szomo-
rúan.

– És ezért azt mondtad neki, hogy kurva vagy? – kérdezte újra a férfi, nem akart hinni a fülé-
nek.

– És hogy aberrált is vagyok! Hogy csak akkor élvezem a szexet, ha vernek! És te versz!

– Honnan vettél ennyi sületlenséget? – kérdezte a férfi végkép elveszítve a türelmét.

– olvastam, a mostoha szüleim is ilyenek voltak!

– És én?

– Hiteles történetnek tűnt!

– Tudod te mit csináltál? – kérdezte Mala Strana. – Egy zsarunak azt vallottad, hogy folyama-
tosan verlek, megerőszakollak és kitartalak! – Strana már ismét kiabált a lánnyal. – Tudod mit
fog ez csinálni? Feljelent, az még hagyján, de üldözni fog, százszorosan jobban, mint eddig!

– Holnapra kijózanodik és rájön, hogy nem igaz! – próbált Csenge javítani a helyzetet. Nem
gondolta, hogy jóapja ilyen szinten kikészül az ötletétől.

– Reméljük! – bólintott Mala Strana, de továbbra is idegesen járt fel s alá a nappaliban. Aztán
a lány elé lépett, megfogta a két vállát, mintha meg akarná rázni, hogy a másik magához térjen.

– Ígérd meg nekem, ígérd meg, hogy nem hazudsz többet még csak hasonlót sem, nem adod ki
magad prostinak és nem játszol az én kontómra! Csak ladyként hazudsz, és Csenge soha többé
nem hazudik!

– Meg kellett szabadulnom tőle! – mondta Csenge könnyes szemmel.

– Bolond vagy édes, minek szenvedsz? Szereted, menj hozzá, szülj apró zsarukat neki, és
majd ha meghalok, valld be, hogy profi tolvajjá neveltelek és te voltál lady Margaret!

– Te akartad, hogy az utódod legyenek!

– Igen, de most azt akarom, hogy boldog légy! Hetek óta szenvedsz! Nem beszélsz róla, csak
gyilkolod magad! Ez nem normális dolog! – tört ki a férfiből az elnyomott gondolatok sora. – Ha
ennyire szereted, menj utána! Ez a zsarú az életét odaadná érte! Egyébként is, ha akarod, simán
átverheted!

– Hát ez az! – bólintott Csenge. – Nem akarom átverni, nem akarom soha többé becsapni.
Értsd már meg, szeretem, és nem akarom becsapni, átverni, hazudni neki! – kiabált a férfira,
majd a szobájába szaladt. Mala Strana hallotta, ahogy zokog, de most nem volt ereje megvigasz-
talni, sokkal mérgesebb volt annál.

33. fejezet

Chris másnap ismét megjelent.

– Bocs a tegnapiért! – mondta azonnal az ajtót nyitó férfinak.

– Kösz, sokat érek vele! – húzta el Mala Strana a száját, de beengedte a lakásba a rendőrt.

– Tényleg sajnálom, Csenge annyira jól hazudott...

– Nem vettem még észre ezt a képességét, de zseniálisan átvágta magát!

– Tudom, és ismerem annyira, hogy tudjam, tegnap hazudott, nem az elmúlt hónapokban.
Imádja magát, mint az apját, és nem láttam rajta soha a verésnek a nyomait.

– Reméltem, hogy van annyi esze, hogy rájön a lány csalására. Ez volt a legújabb akciója,
amit maga és a szerelem ellen irányított – vigyorgott az apa.

– Segítsen neki, én már nem tudom, hogy mit tegyek – kérte tehetetlenül széttárt karokkal a

férfi.

– Mondjuk, ha nem inna, az is egy jó kezdet lenne! – jegyezte meg Mala Strana. A rendőr nem vette fel a némi gúnnyal elédobott kesztyűt, tudta, hogy a férfinak igaza van.

– Megpróbálok újra és újra beszélni veled. Háttha sikerül, időnk tulajdonképpen van – vont vállat Chris és indulni készült. Tétován elindult a bejárati ajtó felé, majd visszafordult.

– Csenge miatt – mondta, elgondolkozott. Strana nem értette, várt. – Szóval Csenge miatt, mert annyira szereti magát és beleőrülne, ha magával történne valami, figyelmeztetem, hogy álljon le Hackerrel! A férfi veszélyes társaságba keveredett. Nem kérem, hogy térjen jó útra, arra úgysem képes, de maradjon profi, magányosan dolgozó betörő. Ne üzleteljen Hackerrel! – javasolta és válasza nem várva elhagyta a lakást.

Mala Strana nem említette Csengének a rendőr újabb látogatását, amúgy is rossz kedve volt a lánynak. Unta az iskolát, a tanulást, már nem tűnt annyira jó ötletnek az előrehozott vizsga. Ráadásul egyre jobban elment a kedve minden mástól is. Néhányszor rajtakapta a lányt, hogy csak ül a csendben, bámul a semmibe, maga elé, néha sírva fakad minden különösebb ok nélkül. Pozór is egyre nehezebben kezelte a lány hangulatváltozásait, de ő nem magyarázott és nem kérdezett. Egy reggel, mikor a lady Csengévé változott a lakásában, kiadta a parancsot:

– Öltözz sportosan, azonnal indulunk!

Pokrócba csavarta a kétcsövű puskáját, két hátizsákot telepakolt a pincében, töltényt vett magához, majd a lányra gondolva eltett még egy marék muníciót.

– Bankrablásra készülünk? – kérdezte Csenge.

– Te vezetsz! – közölte válasz nélkül az indián és dirigált a lánynak, hogy merre menjen. A városból kifelé vezető úton Csenge újra megkérdezte:

– Hová készülünk?

– Én sehová, te készülsz felrobbanni!

– Miről beszélsz? – csodálkozott Csenge.

– Rólad! Látlak, érzek, naponta megcsapnak a negatív hullámaid, a rosszkedvű kisugárzásod! Így nem lehet dolgozni, hát teszünk ellene valamit! – mondta és megállította az autót egy útszéli parkolóban. Kivette a két hátizsákot, az egyiket a lánynak nyújtotta. Egyszerű receptje volt a negatív kisugárzás ellen: végy egy olyan nehéz hátizsákot, amit már valójában nem is bírsz el, cipeld hősiesen, hogy a másik ne nevéssen ki gyengeséged láttán, és mássz meg egy hegyoldalt.

Pozór szinte felszaladt az erdei ösvényen, Csenge alig bírta a tempót a nehéz hátizsákja alatt. Mire utolérte a férfit, az már uzsonnázott.

– Azt hiszem, ez jó hely! – nézett szét az indián a fennsíkon.

– Mire jó? – kérdezte lihegve Csenge.

– Leszámolunk a gondokkal! – magyarázta a férfi, hátizsákjából papírdobozokat vett elő, és szétszórta a fennsíkon. – Természetbarát papír! Lebomlik! – mondta, mintha Csengének a természetvédelem lenne jelenleg a legnagyobb gondja. Nem az volt, a barátját féltette zavaros elmebajától. Pozór végzett, aztán a lány kezébe nyomta a plédből kicsavart puskát.

– Mit csináljak veled? – kérdezte Csenge.

– Sorold fel, kit utálsz a legjobban! – kérte a férfi megtámasztva egy nálánál alig nagyobb fát.

– Sorrendben, vagy mélységben? – kérdezte a lány belemenne a játékba. Pozór megrántotta a vállát, neki aztán mindegy volt.

– Először is az anyámat utálom! – mondta azonnal Csenge. – Mert megszült, aztán meg elhagyott! – magyarázta. – Aztán az apámat, mert arra sem volt képes, hogy a nevét adja a lányának! Gyűlölöm a nevelő szüleimet...

– Külön-külön! – szólt közbe Pozór.

– Úgy is, meg együtt is utálom őket, a gonoszágukért, a kegyetlenségükért, az aljasságukért!

– fejezte be a lány.
 – Nincs tovább? – kérdezte Pozór, ő több dobozt hozott.
 – Nincs! Nem elég?
 Jó, elég, akkor most végezz a felsorolt személyeket! – mutatott a dobozokra. Csenge bámult rá.
 – Fegyverrel?
 – Felőlem akár bottal is!
 – Strana tud erről a fegyverről?
 – Nem kell neki mindenről tudnia! Lődd le az ellenséget!
 – Bolond vagy! – vont vállat a lány, elfordult a férfitől. Pozór vállat vont.
 – Lehet, de vagy így adod ki a dühödöt, vagy verekszünk!
 – Te meg én? – fordult vissza meglepődve Csenge. Az indián legalább kétszer nagyobb volt nála, hosszában is, keresztben is.
 – Látsz itt bárki mást? – kérdezte a férfi, elrúgta magát az eddig megtámasztott fától és a lány felé indult. Csenge hátrálni kezdett.
 – Ne hülyéskedj, nem akarok verekedni!
 – Én meg nem akarom miattad kockáztatni az életemet és a barátomét sem! Az agyunkra mész a nyafogásoddal!
 – Nem nyafogok! – védekezett Csenge. Az indián mellé ért, így még nagyobbnak tűnt. – Pozór, ne csináld ezt! – A férfi láthatóan nem volt ideges vagy mérges. Csenge mindig is nyugodtnak látta őt, melyet a férfi indián származásának tulajdonított.
 – Harcolj! – kérte a férfi, a szokásos, szinte egyszavas stílusában. Elvette a lánytól a fegyvert és a levegőbe lőtt. – Győzd le a rossz szellemeidet! – javasolta. Még egyszer lőtt, majd újratöltötte a kétsövű fegyvert, majd a lány kezébe nyomta és a dobozokra mutatott. – Ott az ellenség. Vagy itt! – mutatott magára és egy lépést tett a lány felé. Csenge felé fordította a fegyvert, majd a dobozokra és lőtt. Volt már kezében pisztoly, de ez más volt. Hangosabb, erősebb, ijesztőbb. Lőtt újra, ez már nem volt annyira ijesztő számára, mint az első. Pozór a lány lába elé lökte a töltényes tasakot és visszatért a fájához. Csenge újra töltött, és ismét lőtt, most már el is találta az egyik dobozt. Arra gondolt, ha ott az anyja állna, akkor is lőne–e. Gondolkozás nélkül húzta meg a ravaszt. Töltött és újra lőtt. Eszébe jutott a nevelőanyja ijesztő vigyora és ismét kiengedett egy töltényt. Töltött és lőtt, aztán megint és megint. Tombolt, lőtt és szidta hangosan az áldozatait. Felidézte magában az összes gonosz képet, ami csak eszébe jutott és lőtt, lőtt, célzott és lőtt. Mikor elfogytak a töltények, odament a szétszakadt dobozmaradványokhoz, mindegyikbe belerúgott, szétrúgta, kikiabálta magát. Aztán a férfihez ment, rátámaszkodott a fájára.
 – Jobban vagy? – kérdezte Pozór.
 – Ezerszer jobban érzem magam! – sóhajtotta. – És könnyebbnek is!
 – Van még töltényem! – ajánlotta az indián.
 – Elég lesz, meghaltak, elmúltak, békén hagynak!
 – És a lovag? Neki köszönhetem az elmúlt kellemetlen heteket!
 – Ő ártatlan, nem kap golyót. Én küldtem el, de magamat csak nem löhetem le!
 – Ebben maradunk! – bólintott Pozór. – Akkor menjünk, éhes vagyok!
 – Nem bírom el a zsákot tovább cipelni! – tiltakozott Csenge.
 – Akkor szórd ki a téglákat belőle! – ajánlotta Pozór vigyorogva és felkapta a hátizsákját, melyben csak az üres dobozok voltak és némi élelem. Csenge elhúzta a száját, de nem szólt. megtámasztotta a fát a tégladarabokkal, és követte a férfit. Nem az autó felé mentek, ismét hegyet másztak. Miközben Csenge zsákja és lelke is megkönnyebbült, követte a férfit. Pozór tudta merre megy, nem várt a lányra, nem segített neki a hegymászásban, nem is nézte, követi–e. Egy várromhoz értek, kőről kőre másztak, hogy a csúcsot elérjék. Csenge egyre jobban elfáradt, nem volt hozzászokva ilyen gyors tempójú mozgáshoz. Mire felért, Pozór meghódította a várat, leg-

alábbis a megmaradt várfal egy részét, a legtetején ült, ebédhez terített.

– Van sajt meg sajt meg kenyér! – ajánlotta. – Mit kérsz?

– Gondolom, sajtot ennék kenyérral! – választott Csenge a férfi mellé ülve. Nem érdekelte, mit kap, éhes volt, evett. Közben csodálta a lábuk alatt heverő tájat, az erdőket, réteket.

– Gyönyörű helyen vagyunk! – állapította meg.

Ja! – válaszolt az indián. Csenge jól lakott, elnyúlt a fal peremén. – Szerinted vannak örök vadászmezők? – kérdezte a férfit. Pozór rábámult, vállat vont.

– Inkább abban hiszek, mint a mennyországban és a pokolban!

– Tudod, hogy nekünk is van védőistenünk? – kérdezte Csenge álmatagon. Pozór nem válaszolt, hát folytatta. – Hermesnek hívják! Maia és Zeus fia volt. Egy éjszaka Zeus lelopakodott Maia mellé, és együtt töltötték az éjszakát. Mire felkelt a nap, a főisten már az Olümposzon volt, és azon az éjszakán megfogant Hermes, aki még napkelte előtt világra is jött. Maia megmosdatta, bepólyázta, azután kimerülten ágyába dőlt és elaludt. A gyermek Hermes addig fészkelődött, amíg kihámozta magát a pólya szoros kötéséből, és a bokáján nőtt szárnyak segítségével Thesszáliába ment, ahol Apollón csordái legeltek. A gyermeknek megtetszett a csorda, és egy Püloszhoz közeli barlangba hajtotta őket, a nyomokat pedig eltüntette, úgy, hogy hátrafelé vezetete be az 50 tehenet a barlangba, így azok fordított nyomokat hagytak maguk után. A reggeli nap már fenn ragyogott az égen, amikor Hermes visszatért az anyja mellé, és ugyanúgy bepólyálta magát. Apollón azonban észrevette a lopást, hamarosan Maiánál volt, és követelte vissza a csordáját, amit a csecsemő Hermes ellopott. De persze, végül is a furfangos Hermes megoldotta a kérdést, meghódította Apollót és a többi istent, így ő lett a hírnökük is. Így lett Hermes a kereskedő, a pásztorok, utazók az irodalom és a tolvajok védelmezője.

– Van még történetem! – jegyezte meg újra Pozór. – Ha a szerelem az agyadra ment, mégiscsak lödd le magad!

– Ez nem hülyeség, a görögök isteneiről mesélek neked!

– Maradjunk az örök vadászmezőknél! – javasolta a férfi. Felállt, szinte a várfal peremén egyensúlyozott. – Ez Amerika! Az én földem! Elég idegen van itt, maradjanak otthon a görög isteneid, ha lehet! Menjünk! – javasolta, felkapta üres hátizsákját. Nem várt választ, nem kedveskedett, nem beszélgetett, mint Strana. Határozottan megindult az autó felé, majd hazafuvarozta az elfáradt lányt.

Mala Strana szótlanul nézte, ahogy Csenge hazaér, elnyúlik a fotelben és vigyorog. Mivel mostanában nem tett ilyet, meglepő volt a viselkedése.

– Elfelejtettél szólni, hogy későn jössz! – jegyezte meg végre a férfi.

– Pozórral voltam! – magyarázta Csenge. – Legyőztem az őseimet, a gyűlölteket, a csúnyákat!

– Mivel? – csodálkozott Mala Strana.

– Mivel gyűöltem őket! Egyébként puskával, aztán még meg is rugdostam mindet! – jelentette a lány és vigyorogva a konyhába ment, sárgarépat szervírozott magának, nekiállt rágcsálni.

– Pozór puskát adott a kezedbe? – csodálkozott Mala Strana.

– Ne tudj róla! Azt mondta, nem kell mindenről tudnod! – mosolygott kedvesen rá a lány rágcsálás közben.

34. fejezet

Mala Strana az elkövetkező napokban megfigyelhette, hogy Csenge valóban visszatért. Bár volt néhány tabu téma, amiről a lány egyszerűen nem volt hajlandó beszélni, viselkedése újra a régi lett. Lady Margharet is javára változott. Ismét érdekelni kezdte a politika, figyelte a híradókat, az újságokat, hogy értelmesen is tudjon csevegni, ne csak a száját jártassa. Visszahódította majdnem elveszett férfi közönségét a kedvességével, elkábította a hölgyeket nagyvonalúságával.

Strana elégedett volt az eredménnyel. Ismét munkára fogta a lányt, de nem beszélt a terveiről, csak feladatot adott neki. Az újjgazdag házaspárt bízta a ladyre. Nem kért sokat, csak hogy szeretesse meg magát ismét, érje el, hogy mindkettő bizzon benne és a férfit engedje magához olyan közel, amennyire csak tudja. Csengét a feszített víztükrű medence, és talán El Greco festmény-másolata is vonzotta, de a házigazda túlzott kedvessége továbbra is riasztotta a ladyt, aki – bár nem változott a viszolygása az újjgazdag férfiú iránt – mégis megpróbált Strana kedvében járni és magához édesgetni a negédes háziurat. A feladat nem bizonyult nehéznek, mint papírra a légy, úgy ragad a férfi a ladyre.

Az újjgazdag társaságában egy kikent–kifent úrfi is megjelent. Lady Margharet ámulattal bámulta a rettentő elegáns, kábító arcszesz illatú mandrót. A magas, fekete hajú, hetyke bajszú férfi elővillantotta gyönyörű, apró fehér fogsorát és beszélt, vigyorgott minden nőre. A „nem érdekes, hogy mit mondok, hiszen elragadó vagyok” stílusú fazon magával vitte a ladyt táncolni, majd pezsgővel itatta, szépeket mondott, bókolt. Az áldozat figyelmesen nézte, szinte feltérképezte magának a férfit, meg akarván fejteni a titkát. Az állandó vigyoron, a tömény illatfelhőn és a makulátlanul tiszta hófehér öltönyön túl a lady figyelmét lekötötték a férfi nyakában és karján lógó nehéz aranylánc, a gyűrűsujját beborító aranyak. A lady hihetetlen vágyat érzett, hogy megtudhassa ki ez a férfi, hisz látható volt, hogy nem átlagember. Szokásos ladys stílusával átvette a szót a vigyorgó és semmitmondó férfitől és kérdezgetni kezdte. A mandró meglepődött, mintha azon csodálkozna, hogy egy ilyen gyönyörű hölgy képes értelmes mondatokat kiejteni a finom ajkain. De minden mondat hiába volt, a lady csak annyit tudott meg, hogy az úrfi vállalkozó. Márpedig tudta, hogy ez legalább akkora hazugság, mint egykoron Mala Strana állítása, sőt, ha talán lehet még nagyobb, hisz a férfi nem csak tisztességtelen úton szerezhette pénzt az öltönyére, ékszereire, de feltehetőleg a két hónapban megerősített férfi sem hobbiból követte minden lépését. A lady jól megnézte magának a két testőrt, mögöttük pedig felfedezte Mala Stranát, aki – bár egy hölgygel beszélgetett – őt figyelte. Tekintete, mozdulata ugyanazt jelezte: „Menj el onnan, ne foglalkozz a férfival!” A lady sóhajtott, de visszafordult kérdezősködni a partneréhez. Mivel azonban nem kapott választ a kérdéseire az illetékestől, megszökött tőle és a háziasszonyt kezdte ostromolni. A főpletykafészek – ahogy a lady becézte magában a ház asszonyát – nem volt túl jól informált, csak a férfi mexikói eredetéről tudott.

– Szeretnék róla mindent megtudni! – sóhajtott a lady. – Hisz láthatóan talpig férfi, tudnom kell, hogy mit csinál, van-e felesége! – ejtette el a titkos jeleket és a háziasszony azonnal megértette; neki kell összehozni ezt a frigyet. Strana hazafelé előadta intelmeit, és bár többet nem mondott, arra kérte a ladyt, hogy a házigazdával foglalkozzon, a fiatal férfit hagyja békén. A lady szótlanul bólintott és nem árulta el, hogy az újjgazdagék asszonykáját már ráeresztette a témára. Azonban pár nap múlva a hölgy csalódottan közölte telefonon keresztül, hogy semmit nem tudott meg a mexikói lovagról, hacsak az nem valami, hogy a vendéglátóiparban érdekelt, több lokál és bár tulajdonosa néhány déli országban. A ladynek ennyi elég is volt, a következő vacsorán, mely egy amatőr festő kiállításának megnyitóját követte, a lady már Mala Strana édes kislányáról mesélt, a naiv és szépséges Csengéről, aki várja a fehér herceget, fehér öltönybe, helyke bajusszal, illatfelhőben. A férfit láthatóan nem érdekelte az ismeretlen gyönyörűség, mégsem kezdett összevissza fecsegni, maradt a témánál, vissza–vissza kérdezett a lánnyal kapcsolatban. Később a lady látta, hogy a férfi Mala Stranával is beszélget, a jóapa viszont tőle szokatlan módon idegesebben válaszolgat, mint ahogy a hely szelleme, a festmények és a művészi hangulat elvárta tőle. Az eset azonban nem ronthatta el egy ilyen kis affér, mindkét férfi illedelmesen beszélgetett a másikkal. A köztük lévő feszültség azonban érezhető volt, így a lady közéjük állt, kétségbeesve ecsetelve legújabb problémáját, miszerint nem kap sehol igazi strucctollat az új kalapjához. A mexikói Adonisz táncolni vitte a problémáján rágódó hölgyet, ezzel biztosítva magának is, a ladynek is némi tűzszünetet. Mala Strana azonban csak a lakásuk ajtajáig bírta az úri viselkedést.

– Tudod te mit tettél? – kiabált a nőre, ahogy átlépték a bejárati ajtó küszöbét. – Tudod te ki a fene ez a nyalka fazon?

– Honnan tudnám, hisz hiába kérdezlek! – vágott vissza a lady.

– Ez egy emberkereskedő! – világosította fel a férfi. – Lányokat rabolnak el és viszik ki az országból, azzal a céllal, hogy a szerencsétlenek táncoljanak a lokáljaiban és kiszolgálják a vendégeiket. Ez egy nagyon veszélyes ember! Egyáltalán, mit akarsz tőle?

– Nem tudom, csak érdekesnek tűnt! – vont vállat a lady. – Úgy is össze akartál hozni valakivel, nem?

– Igen, mert még mindig jobb, mint hogy a zsarud után senyvedsz! De nem ő a valaki! Egyáltalán hogy tetszhet egy ilyen bájjúnár!

– Egy szóval sem mondtam, hogy tetszik. Csak próbáltam valamivel lekötni magam.

– Nem fog a zsarú élete végéig rád várni, ugye ezt te is tudod.

– Befejeztük! – állt fel azonnal a lady és a nemkívánatos szöveg elől elvonult Csenge szobájába. Sokkal vidámabban és nyugodtabban tért vissza a férfihoz egy fél óra múlva.

– Vigyázhatok rád, éjjel–nappal! – folytatta Mala Strana, mintha az elmúlt fél óra ki sem esett volna.

– Csak nem hiszed, hogy a te lányodat is elraboltatja? – kérdezte ártatlan hangon Csenge.

– Ahogy én tudom, az a fazon mindenre képes. Nagyon vigyázz magadra! – kérte a férfi és Csenge látta rajta, hogy valóban aggódik.

– Jó leszek, és a lady is kerülni fogja azt az alakot! – ígérte és lezárták a témát.

Valóban került a mexikói Adoniszt, viszont az újra beinduló szabadtéri partikat nem tudta kihagyni, hisz ismét ő lett a bálók szépsége, kedvence. Mala Strana csak az újjgazdagék meghívásait fogadta el, azonban nem elégedett meg a hétvégékkal, a hét közben tartott vacsorákra, beszélgető–estékre, teákra is eljárt, hol a ladyvel, hol egyedül. Lady Margharet pedig élvezte az életet, nem foglalkozott a múlttal, az iskolával, Csenge szinte megszűnt, a lady lefoglalta a lány minden idejét.

35. fejezet

A rendőr íróasztalát elborította a papír. Az összekötegetelt iratcsomókon túl faxok, fényképek és még be nem iktatott levelek takarták az asztalt, aminek helyét csak sejteni lehetett, az összetolt székek miatt, melyeket szintén iratanyagok fedtek. A nyomozó feketekávéval a kezében tért vissza az irodájába. Szétnézett, hova tehetné le a forró italt tartalmazó csészét, majd rádöbrent, hogy a pici pohárnak nincs már helye az asztalán. Az ablak elé állt, kinézett az utcára. Hétvége volt, szombat délelőtt. A nyári meleget a lágy szél hűtötte, az emberek az utcán sétáltak, élvezték a napsütést, a hétvégét, a szabadságot, az életet, egymást. Chris nem tudta eldönteni, hogy irigykedjen e rájuk Szerette a munkáját, de máshol is szeretett volna lenni. Talán jó lett volna, ha nincs ennyi feladata, ha van ideje a magánéletével foglalkozni, ha odalent, az utcán, a parkban, a boltokat nézegetve sétálgatna azzal a nővel, akit szeret. Persze, ennek a vágyának az is a feltétele lenne, hogy a nő, akit szeret, viszonszereti. És egy olyan munkahely, ahol nem szakad rá ezer feladat. De szerette a munkáját, mely a hobbi is volt egyben, élvezte, ha ki tudta bogozni egy-egy nyomozás során az összekuszált szálakat, ha a bizonyítékokat sikerült összhangba állítani, ha minden egybevágott és a nyomozás sikeres volt. Csak az elmúlt időszakban valamiért mégsem sikerült minden úgy, ahogy szerette volna. Három ügyben dolgoztak a kollégákkal, azonban egyik sem haladt a megfelelő úton. A betöréses lopások száma az elmúlt időszakban valamennyire csökkent. Ez az egy szál volt az, ahol tudta, hol keresse a tettest. Tudta, csak nem tudta bizonyítani. És ez a szál volt az, amiből elege volt, mert tehetetlennek érezte magát. A főnökei rövid

pórázon tartották, nem engedték a megfigyelést, a lehallgatást, még a telefonvonalaknál sem. Mala Strana sokat fizetett, befolyásos embereknek. A tolvaj társai közül is csak Hackerről tudtak, aki viszont úgy tűnt, a kolumbiai alvilággal üzletel. Őt folyamatosan figyeltette, telefonját lehallgattatta. Veszélyes körökben forgolódott a férfi. Időközben más forrásokból is kapott a nyomozó értesítést arról, hogy a kolumbiai feketeüzlet küldöttje a városba érkezett. Hackerhez, egész pontosan. De hogy miért, és ez kapcsolatban van-e Mala Stranával, azt nem tudta a rendőr. Várta a nemzetközi híreket, a helyi hatóságok anyagát. Egyelőre úgy tűnt, hiába vár.

Közben az utcán megöltek két fiatal nőt, ugyanabban a parkban. Még nem tudták, hogy sorozatgyilkossal van-e dolguk, hiszen eddig „csak” két eset történt, igaz, azok rövid időn belül követték egymást. Mindkét esetben arra utaltak a nyomok, hogy élvezetből ölt a gyilkos. Chris több sorozatgyilkos anyagát ismerte. Tudta, előfordulhat az az eset, hogy a gyilkos saját tettétől felizgul, és ez inspirálja újabb gyilkolásra. Jelenleg ez a kép rajzolódik ki itt is, a szemük előtt. Mindkét esetben a gyilkos gyorsan végzett áldozatával, a szexuális vágy és a gyilkolás összefonódott képzeletében. Egyik lánynak sem volt esélye a túlélésre. És ha azt feltételezi, hogy egy gyilkosról van szó, akkor a tapasztalatok szerint hamarosan újabb áldozatot fognak találni. Chris nem foglalkozott gyilkossági ügyekkel, de a kollégája segítséget kért tőle, így együtt nézték át a beszerzett kevés bizonyítékokat. A gyilkosságokat hasonlóan követték el és az áldozatok is hasonlóan fiatal, fekete bőrű, középmagas, vékony, barna hajú lányok voltak. Nem csinos, inkább feltűnően vékony volt mindkét lány. A gyilkos gyorsan dolgozott, a parkot átszelő sétányon kapta el az áldozatát, a közeli bokorhoz cipelte, kötelet tekert a nyakára és megerőszkolta, amíg megfulladt a lány. Legalábbis az orvosszakértők szerint. Valójában nem lehetett tudni, mi történt, de a nyomozó tartott attól, hogy egy pszichopata zsenivel van dolguk, hiszen mindkét tetem tiszta maradt, bár dulakodásnak volt nyoma, sem ruhafoszlányt, sem haj – vagy szőrszálat nem találtak a nyombiztosítók. Nincs egyelőre semmi kiindulási pontjuk. Viszont mindkét alkalommal zuhogott az eső. Chris nem tudta, ez mit jelent a gyilkos számára, és továbbra sem merete azt állítani, hogy sorozatgyilkossal van dolguk, de két fiatal lány meghalt, hasonló módszerrel, profi gyilkos keze által.

A férfi megitta a kávéját és visszalépett az ablaktól az asztaláig. A kinyitva heverő dosszié viszonylag finomabb eset volt. Az esti éjszakában dílerek jelentek meg, új, szintetikus áruval, ami azonban olyan szinten kiüti áldozatát, hogy az nem csak „repül” az anyagtól, de agresszívvá és erőszakossá is teszi rövid időre a delikvenst. Ráadásul diákok között terjesztik, így a kollégiumok, diákszállások, egyetemi kávéházak közelében megemelkedtek a verekedések, a garázdaság, a késelések, a nemi erőszakok száma. És nemsokára vége a szemeszternek, elkezdődik a vizsgaidőszak, amikor a diákok élénkítő szert keresnek, mellyel próbálják a vizsgával járó nyomást csökkenteni, elviselni, majd jön a buliszezon, és a diákok agyonisszák, –drogozzák magukat, mert csak így bírják manapság megünnepelni, hogy sikeresen vagy éppen sikertelenül lezárták az évet.

Chris Amandára gondolt, az unokahúgára, akiről nem tudott hónapok óta semmit. Bár ez már önmagában jó hírnek számított, hiszen ha Amandával probléma lett volna, az anyja azonnal hívta volna a férfit. Amandáról eszébe jutott az iskolai bál, ahol utoljára találkozott az unokahúgával és minderről Csenge. A rendőr nagyot sóhajtott, ahogy felrémllett előtte a kedves lány arca. Bár ebben nem volt semmi újdonság. Ha nem kötötte le a munka, Csenge a gondolataiban járt. Hetek óta nem látta, kerülte még a lehetőségét is, hogy látnia kelljen. Egyrészt fájó volt számára a lány elutasítása, másrészt annyira hiányzott a társasága, hogy tudta, nem tudna türelmesen viselkedni, ha Csenge közelébe kerülne. De igyekezett betartani egyik barátja tanácsát, és időt adott a lánynak. Időt, de mennyit? Mikor fog győzni Csenge lelkében az iránta érzett szerelem a félelmével, makacsságával szemben? És mi van, ha nem győz? Chris erre gondolni sem akart. Tudta, minden porcikája érezte, hogy a lány szereti őt épp úgy, mint ahogy ő szereti Csengét. Számára ez nem is

volt igazán kérdés. A zavar a lány lelkében volt.

Chris telefonja megcsörrent. Egy pillanatig azt gondolta, Csenge keresi, de Emily volt az. Hagyta, hogy csörgesse, visszadobta a papírhalomra a telefont. Aztán meggondolta magát.

– Dolgozom! – közölte a kérdésáradat válaszaként. A lány a másik oldalon ragaszkodó volt és önfeláldozó. Nem zavarta, hogy a férfi szakítani akart vele, hogy saját elmondása szerint mást szeret. Azt gondolta, ez nem fontos, amíg Christ rá tudja venni, hogy vele töltsön egy-egy éjszakát. És Emily tudta, milyen módon lehet rábeszélni a férfit arra, hogy szeresse őt. Chris pedig mostanában egyre többször engedett neki, már-már elmondhatta, hogy voltak jó pillanataik, úgy, mint az új csaj előtt. Emily nem tudta, ki az a másik nő, de azzal tisztában volt, hogy „sült bold”, ha elutasítja a férfit. És Emily most is nyert, Chris kérette magát egy ideig, aztán megbeszéltek a vacsora helyszínét. Emily boldogan köszönt el tőle, a férfi inkább fásultan tette le a telefont.

36. fejezet

Angela imádta az esti körutakat. Most azonban reklamált, mert úgy érezte, egyre kevesebb időt töltenek együtt jóapjával a holdfényes éjszakákon. Mala Strana délutánonként a számítógép előtt ült, esténként eltűnt, egyedül.

– Kihagysz a jó bulikból, igaz? – vádolta meg végül a lány vacsora után, miközben nézte, hogy a férfi ismét indulni készül. Mala Strana rámosolygott.

– Szuper bulit tartogatok a számunkra! – ígérte. Csenge azonnal ugrott.

– Mikor és hol?

– Jövő hétvégén, szombat este.

– Az újjagzdagéknál vagyunk vacsorára hivatalosak.

– Ott, és akkor! Meg kell szereznünk valamit a férfi íróasztalából, és ha megvan, akár egy új autót is vehetsz magadnak a részedből!

– Egy valamit egy új autóért? De mi az a valami, ki a megrendelő? És egyáltalán, hogy hozzuk el, mikor megyünk érte? – sorolta Csenge a kérdéseit, kíváncsi lett volna a részletekre. Csak-hogy Mala Strana nem mondott többet, tanulni küldte a lányt, majd mivel nem indult el, kérdőre vonta.

– Szeretném, ha letennéd az előrehozott vizsgákat! Még egy teljes hónapod van!

– Egy hónapom lenne, hogy felkészüljek egy fél éves anyagból – egészítette ki Csenge a jóapja által előadott verziót. – Nem vagyok képes rá, te is tudod.

– Megegyeztünk, már többször, ha jól emlékszem – erősködött a férfi. – Meg tudod csinálni! – biztatta.

– Nem tudok leülni tanulni. Az eszem egyfolytában máshol jár – sóhajtott Csenge, remélve, lezárják ezt a vitát.

– Azért mert körülötte jár az agyad, nem fog idejönni – jegyezte meg a férfi óvatosan. Nem akarta, hogy a lánya újra faképnél hagyja, mint már annyiszor, mikor feljött ez a téma köztük. Csenge most nem pattant fel, csak megvonta a vállát. Ezt Mala Strana jó jelnek vette, így folytatta: – Hetek óta nem találkoztál vele.

– 19 napja.

– És akkor is csak veszekedtél vele! Higgy nekem, ez így nem jó!

– Hogy élhetnék vele hazugságban? – kérdezte Csenge a férfire nézve.

– Vannak variációs lehetőségek – ült mellé Strana. – Bármikor választhatod őt helyettem, hogy csak egy alappéldát javasoljak.

– Te vagy az egyetlen ember, aki őszintén szeret – nézett rá Csenge és megfogta a férfi kezét. – Téged semmiképpen nem hagynálak el. Majd túl leszek rajta, ígérem!

- Akkor menj iskolába! – váltott témát Mala Strana
- Minek? Le vagyok maradva a tananyaggal. Nem is tudom, mikor voltam órán úgy, hogy az eszemet is magammal vittem volna.
- Egyezzünk meg abban, hogy mostantól szépen bejársz, részt veszel a vizsgákon, és ha meghúznak, elfogadjuk, felírjuk a zsaru számlájára. De ha sikerül, szeptemberben kerestfélévvel indulhatsz, és jövő tavasszal mehetsz érettségizni. Aztán megkeressük neked a legmenőbb egyetemet és kitanulod a legjobb szakmát.
- Tőled tanulom a legjobb szakmát! – vitakozott mosolyogva Csenge.
- Kell egy tisztességes szakma a kezvedbe! – vélte Mala Strana, és látszott rajta, komolyan gondolja. – Majd ha odaérünk, megbeszéljük. Most az a lényeg, hogy tanulj.
- Hacker veszélyes! – váltott témát Csenge. – Szeretném, ha nem üzletelnél vele.
- Én meg azt szeretném, ha levizsgáznál – fordította vissza a szót Mala Strana.
- Akkor kössünk alkut – javasolta a lány. – Éjjel–nappal tanulok, ha elzavarod azt a fazont.
- Egy üzlet, még most. Aztán soha többé! – egyezkedett Mala Strana.
- De légy vele óvatos! Kérlek! – bújt a férfihoz a lány, mint egy kismacska. Strana átölelte, megsimogatta a hátát.
- Igyekszem! – ígérte.

37. fejezet

Csenge betartotta a szavát, másnap iskolába ment délután. Meglepte, hogy mennyit haladtak a tananyaggal az osztálytársai. Lemásolta Monica jegyzeteit, de érezte, hogy továbbra sem tudja lekötni a tanulás. Ismét úgy gondolta, butaság volt bevállalni a vizsgákat és ígéretet tenni Mala Stranának az iskolával kapcsolatban. Strana azonban nem tudott rá figyelni, éjszaka alig volt otthon, délelőtt aludt, a ladyre nem volt szüksége, így Csenge Pozórhoz ment a délutáni órák előtt. Az indián tőle szokatlan módon újságot olvasott, majd elsorolta tudományát:

– Megbolondult a város! – kezdte. – A parkokban szatírok járnak, két fiatal nő halt meg az elmúlt hetekben! Az utcáról lányok tűnnek el, a szórakozóhelyen drogot árulnak! Szerinted ez a világ vége?

– Sorolhatom a folytatást! – válaszolt Csenge. – Mala Strana titkolózik előttem, külön utakon jár, nem veled üzletel és valami nagy fogásra készül.

– Tudok róla! – bölintott az indián. – Pontosabban annyit tudok, amit elárult, mely szerint lefoglalja a nagy fogás. És más forrásból, de tudom, hogy Hacker van mögötte. Utálom azt a fazont, veszedelmes és megbízhatatlan!

– Nem vagy ezzel egyedül! – sóhajtott Csenge és arra gondolt, hogy ismer még egy férfit, aki szerint Hacker veszélyes. De az a férfi hetek óta nem jelentkezett, azóta, amióta elhitette vele, hogy egy olcsó kis lotyó, akit Strana futtat. Vajon elhitte, ezért nem jelentkeznek? – kérdezte magától, majd elhessegette Chris emlékét.

– Vigyázz magadra! – javasolta Pozór visszatérve az újsághírekhez. – Az utca egyre veszélyesebb!

Eltelt egy hét, és Mala Strana nem válaszolt a lány egyetlen kérdésére sem, viszont csendben, hallgatagon készült a „nagy akcióra”. Jóapja a hétvégi vacsora előtt sem mondott semmit a készülődő lánynak, csak arra kérte a ladyt, legyen szép, kívánatos, és amikor szól neki, akkor tegye azt, amit mond. Csenge furcsállotta az egész helyzetet. Ennyire felkészületlen még sosem volt.

Nem tudta miért mennek, hogy csinálják, viszont azt igen, hogy a házigazda egyre gyakrabban kerülgeti, simogatja, érthető és félérthetetlen jeleket adva kívánalmainak. Strana azonban elutasította a lady kérdéseit, még az úton is csak elgondolkozva vezetett, semmit nem mondott, a vacsorával egybekötött bálon pedig a hölgyekkel foglalkozott. A lady végig figyelte őt, nézte, ahogy az idős férfi végigudvarolja az estét, a legújabb divatú kisestélyiben megjelent hölgyeket táncba viszi, pezsgőzik, beszélget, miközben ő is figyel a lady minden mozdulatát. Azonnal észrevette, mikor jött el a megfelelő idő. Mala Strana szeme csillogni kezdett és táncra kérte a hölgyet.

– Vedd kezelésbe a házigazdát, kérd meg, hogy mutassa meg a könyvtárszobában lévő képeket! – utasította a férfi tánc közben.

– Megőrültél? Ha egyedül maradok veled, egy pillanat alatt leteper! – tiltakozott a lady, hiszen máshogy gondolta az egész akciót. – Ráadásul onnan nyílik a hálósobája!

– És a dolgozószobája is! Egész héten kerestem az árut. Tudom pontosan, hogy hol van! Csak vidd be a férfit a könyvtárszobába, foglald le, a többi az én dolgom! – kérte Mala Strana. A lady kérdezett volna még, de a férfi nem engedte. Hangja megváltozott, kemény volt, határozott. – Engeded, hogy magával vigyen, feltehetőleg ki fogja használni az alkalmat! Amíg nem szólok, addig édesgeted, lefoglalod!

– Meg fog erőszakolni! – szörnyülködött a lady.

– Addigra odaérek! – ígérte Mala Strana és megfogva a kissé tiltakozó nő karját a házigazdához kísérte. Néhány ügyes mondattal maga közölte, hogy mit szeretne a hölgy, a házigazda pedig azonnal és készségesen vezette a ladyt a könyvtárszoba felé.

A lady fél szemmel látta, hogy a házigazda testőrei követik őket, egészen a könyvtárszobába. Az ódon hangulatot idéző, mennyezetig érő könyvespolcok értékes kötetei közé helyezett festmények vastag, aranyozott kereteikben szinte csillogtak az apró spotlámpák fényében. A lady ismét megcsodálhatta a gyönyörű, ágaskodó paripát, rámosolygott a koldus alakjára miközben elgondolkozott, vajon melyikük az elesettebb. A házigazda a háta mögött állt, a derekát átölelve közelített hozzá, miközben a lady minden erejét összeszedve koncentrált a koldus arcvonására, csak hogy ne érezze azt az iszonyatot, amit a férfi érintése kiváltott belőle. A testőrök mögöttük álltak. Ez némiképp megnyugtatta, hisz így a férfinak viselkednie kellett az alkalmazottak előtt. Percekig bámulta a festményt, majd egy másikhoz lépett, kérdezett, csodált, csodálkozott. Közben amennyire csak lehetett húzódott a férfitől, aki azonban már nem akart engedni, utóvégre hetek óta környékezte a gyönyörű nőt. Végül a férfi elvesztette a türelmét, úgy döntött, eljött a kellő pillanat, testőreihez fordult és elküldte őket vacsorázni. Lady Margharet nem hitt a szemének, mikor a férfi gondolkodás nélkül keresztülvezetve a csodálatos könyvtárszobán, ajtót nyitott előtte, és ellentmondást nem tűrően a hálósobába invitálta a vágyott nőt. A hölgy még próbált időt nyerni, csodálta a kert az óriási kilátást nyújtó erkélyajtón keresztül, majd a szép hálósobai bútorokat. Közben észrevette maguk mögött Mala Stránát. A férfi kihasználta, hogy a házigazda elküldte a testőröket, a könyvtárszobába lépett, a titkos helyen, melyet nem is ismerhetett, kikapcsolta a dolgozószoba riasztórendszerét. A vendéglátójuk mögött surrant tovább, egyetlen mozdulattal értésére adva a lánynak, hogy mit akar. A lady megértette a kérését, a delikvens felé fordult, engedte, hogy az végre kiengedje visszafogott vágyait, csókolja, simogassa, vetköztetni kezdje. A háziúrbán felgyülemlett vágyakozás elsőpró volt. Nem törődött a drága öltönyével, a kikötődni nem akaró csokornyakkendőjével, a lady Európából rendelt ruhájával. Csókolta a megkívánt női testet, tépte a ruhákat, miközben sóhajtozott és elhasznált bókokkal kedveskedett. Mala Strana közben az íróasztal körül matatott, keresgélt. Mivel nem talált, jelzett, hogy maradjon, majd eltűnt a lady látószögéből. A felajzott férfi az ágyra fektette hölgyét, maga is esetlenül ráfeküdt. Fékezhetetlenül csókolta és nyalogatta, közben magyarázta, hogy el sem tudja mondani mennyire boldog, amiért a hölgy megtiszteli őt. Végre megszabadult a nadrágja övétől, sikerült a lady ruhájának összes kapcsát kinyitnia, kibontania a ruhák fodraiból a hölgy testét.

Lady Margharet feküdt az ágyon, hagyta, hogy a férfi kiélje vágyait, gondolatai felett pedig a múlt átvegye a hatalmat. Már nem a házigazdát, hanem apja lihegését hallotta, az ő kezét érezte a testén, a mellén, a lábán. Összeszorított szemmel túrt és várta, hogy túl legyen rajta, hogy apja le szálljon róla. Mozdulni sem mert, hisz tudta, hogy apja olyankor bedühödik, ostort fog és kötelet, elveri, ágyhoz kötözi őt. Felkészült a szokásos pofonokra, a testében nyilálló fájdalomra, a lihegő, bűzös szájszagra, az alkohol és izzadság mindent elnyomó bűzére. Érezte az undort, mely a férfi kezének érintése eredményezett, a félelmet, melyet szívében érzett. Már csak arra gondolt, hogy túl kell élnie ezt a pillanatot, és eljön az idő egyszer, mikor megnő és felnőtt lesz, és akkor sokkal jobb lesz.

Aztán megérezte a pofonokat. Erőseket, ahogy az apja szokta.

– Nyisd már ki a szemed! – szólt rá Mala Strana és újra megpofozta a lányt. A lady magához tért, mintha rémálmából ébredt volna. Körülnézett, nem látta a házigazdát, egyedül feküdt az ágyon, mellette Mala Strana állt és szólt, sivitott a riasztó.

– Lebuktunk? – kérdezte kábán.

– Fenét, én szólaltattam meg a riasztót, hogy ki tudjalak vinni! – mondta a férfi, miközben összeszedte a lány összes ruhadarabját. Sietve ráadta, aztán kinyitotta az ablakot.

– Gyere! – mondta és átsegítette az ablakkereten. A kerítésig szaladt vele, ott megnézte magának.

– Haza tudsz menni, jól vagy? – kérdezte aggódva.

– Igen, azt hiszem! – bólintott a lady. – Gyere te is!

– Nem lehet, feltűnő lenne! Most hazamész, felhívod az ürgét és megmondod neki, hogy úgy érzed, elsiettétek a dolgot, ne haragudjon, amiért eltűntél, meg hasonló blabla, tudod te azt! – biztatta a férfi, és mosolygott, hogy egy kis bátorságot öntsön a lányba.

– Legalább sikerült? – kérdezte.

– Naná, mi vagyunk a legjobb páros! – vigyorgott a férfi és felsegítette a kerítésre a lányt. – Szeretlek, kicsim! – súgta még, követte a szemével, ahogy a lady eltűnik a másik oldalon. Feltűnés nélkül tért vissza a házba, a vendégek között elvegyült, kérdezgette a körülötte lévőkötől, hogy mi történt, aztán keresni kezdte a ladyt. A házigazda – miután megnyugtatót mindenkit, főként magát, hogy a riasztó véletlenül szólalt meg – visszatért a hálósobába, de már csak a nyitott ablakot és az üres ágyat találta. Mire rendbe szedte magát és a szobát, telefonhoz kérték. Hosszan beszélt a ladyvel, megértette őt, sőt elnézést kért a hirtelenségéért, és kifejtette, hogy milyen nagy hatással van rá a hölgy, egyúttal meghívta másnap ebédre az egyik legdrágább és legelegánsabb étterembe.

38. fejezet

Csenge a tévé előtt ült, próbálta lekötteni figyelmét egy filmmel. Nem érdekelte, nem is tudott figyelni rá. Ahogy hazaért kitört rajta a félelem, a reszketés, az idegesség. Kibőgte magát, lezuhanyozott, hogy megtisztuljon a férfi mocskos kezétől, bűdös szagától. Hiába próbálta magának megmagyarázni, hogy ez nem az volt, amit érzett, emlékei átvették gondolatai felett az irányítást, a félelem és az utálat előntötte, pánikba vezette. Könnyei verseny csurogtak a tus hideg vizével, de csak reszketett és súrolta magát a durva habszivaccsal. Sok idő telt el, mire elzárta a vízcsapot és legyőzte magában a rossz érzéseket. És most várta Mala Stranát. A film nem kötötte le aggódó gondolatait, lassan vége is lett. Már rég elmúlt éjfél, és a jóapja nem ért még haza. Szerette volna már, ha itt van vele, átöleli, megnyugtatja.

Ekkor csengettek. Meglepte a dolog, élénken élt még a képzeletében a mexikói férfi képe,

Mala Strana figyelmeztetése. Nem mozdult, de a csengő újra megszólalt, majd meghallotta a he-tek óta nem hallott ismerős hangot, a rendőr kiáltását. Lassan nyitott ajtót, de a férfi berontott, végigjárta a ház minden szobáját, aztán a lányhoz fordult.

– Hol van Mala Strana?

– Bálon a ladyvel! – válaszolt Csenge csodálkozva. Úgy gondolta, Mala Stranát mindenhova követik a rendőrök.

– Ott nincs egyikük sem! – vágta rá a férfi. Látszott rajta, hogy komolyan aggódik, mondatai is ezt tükrözték: – Csenge mondd meg, ha tudod, hol van. Nagyon fontos! – kérte.

– Nem tudom! Nekem azt mondták, hogy oda mennek! – állította a lány nyugalmat erőltetve magára, hisz ő maga is ideges lett, az apjának már itthon kellett volna lennie. – Történt valami?

– Még nem, de a fejemet rá, hogy fog! A kolumbiaiak ma este elhagyták az országot!

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy amennyiben Mala Strana üzletelt velük, akkor most veszélyben van!

– Soha nem üzletel kábítószerrel – mondta azonnal Csenge.

– A kolumbiaiak másban is érdekeltek – sóhajtott a rendőr. Szomorú mosollyal nézett a lányra. – Mennem kell! – ismét sóhajtott, mozdulatából úgy tűnt, legszívesebben átölelné az előtte pizsamában, kócosan várakozó, számára kedves lányt, aztán mégsem tette. Elfordult, a bejárati ajtóhoz lépett. – Bezárod az ajtót, és senkit nem engedsz be! – utasította a lányt, miközben kifelé indult a lakásból. – Ha baj van, te is veszélyben vagy! – tette még hozzá. – Zárd be az ajtót, senkit ne engedj be! – ismételte, miközben kiment a házból. Csenge becsukta az ajtót, a kulcsot is ráfordította, egy pillanatig elgondolkozott a hallottakon.

– Nyugi! Minden rendben! – szölt magára, miközben már vette is a nadrágját, pólóját. Cipőbe, kabátba bújt. Óvatosan kilesett, és látva a rendőr autóját a házuk előtt, a pince felé fordult, majd a hátsó ajtón elhagyta a házat.

Chris az utcára ért, miközben azon törte a fejét, hogy mennyire megfelelő megoldás, ha a lányt egyedül hagyja a lakásban. Végül döntött és visszafordult. De hiába csekengetett, kiabált, Csenge nem nyitott újra ajtót. A rendőr azonnal cselekedett, nekifutásból betörte a bejárati ajtót. A ház azonban üres volt. Végigjárta, megnézte az ablakokat, végül megtalálta a pinceajtót. Leszaladt, még hallotta, hogy odakinn bokor zizeg. Követte a hangot, amíg meg nem látta az utcán szaladó Csengét. Futott utána egy csendes kis étteremig, majd szem elől veszítette a lányt. Pár perc múlva előkerült, szét sem nézve futott tovább. A rendőr követte. Elhagyott területre értek, Csenge egy félig lebontott házba szaladt, majd tovább egy kerten keresztül egy valamivel jobb állapotban lévő lakásba. Felforgatta a szobákat, a pincét, de nem találta Pozórt. A rendes kijáraton ment ki, nem véve észre az őt követő férfit. Tovább rohant, tudta, hol lakik Hacker, rátörte az erkélyajtót.

– Hol van az apám? – kérdezte, miközben kiráncigálta az ágyból a férfit, karjánál fogva felállította a köpcös kis alakot, teljes erejével nekiesett a mellkasának, ütötte és kiabált. – Mondd már, hová küldted? – kérdezte a férfi arcába ordítva.

Az ijedt férfi felocsúdott első meglepetéséből. Lerázta magáról a lányt, majd megpofozta.

– Te kurva! Meg ne merj még egyszer ütni!

– Mondd meg, hova küldted Stranát! – kiabált Csenge, erőt adott neki a félelme, nem törődött a vérző orrával, ismét nekitámadt a férfinak. Elkapta a ruháját, a falhoz lökte, ütötte, ahol érte, de a férfi újra megpofozta, most erősebben. Csenge elesett, nekiütközött egy komódnak. Érezte a fájdalmat, de nem foglalkozott vele, ismét a férfinak ment, továbbra sem bírt vele. Már nem is tudta, hogy mit csinál, ököllet verte a férfi mellkasát, arcát, csakhogy végre beszédre kényszerítse. Közben ő is kapott újabb pofonokat, szájában érezte a saját vére ízét. Mindketten ijedten áll-

tak meg, amikor megszólalt mögöttük a rendőr.

– Állj le! – fogta meg Chris a lány ütésre emelt kezét.

– Hova küldte Stranát? – kérdezte a férfit, miközben eltolta a lányt kettőjük közül. Hacker nem válaszolt, tiltakozott volna, de Chris gyomron vágta a csodálkozó férfit. Hacker összegörnyedt, levegőért kapkodott. A rendőr nem kímélte, még néhányszor megütötte anélkül, hogy újra feltette volna a kérdését. A férfi fájdalomtól eltorzult arccal nyögte ki, hogy Mala Strana a hídnál beszélt meg találkozót az ügyfeleivel. Csenge azonnal felpattant, szaladni akart, de a rendőr elkapta a kezét.

– Együtt megyünk! – mondta és bilincset vett elő, a férfi kezét a radiátor csövéhez bilincselte. Telefonált, bemondta a címet, miközben Hacker slusszkulcsát magához véve eltulajdonította a férfi autóját. A lányt beültette maga mellé és a helyszínre hajtott. Nem szóltak egymáshoz az úton, Csenge aggódott, a rendőr telefonon egyeztetett a munkatársaival. A víz magas vízállása miatt elzárták a területet, így az autóval a töltés lábáig jutottak.

– Maradj itt! – mondta Chris a lánynak, teljesen feleslegesen. Csenge ugrott ki hamarabb és szaladt a híd lábához. Már messziről meglátta a testet. Hason feküdt a vízben, enyhén ringott.

– Apukám! – kiabált Csenge és lehajolt a férfihez. Maga felé fordította, kiséperte vizes haját az arcából. – Mala Strana, nyisd ki a szemed! – kérte zokogva. A férfi azonban nem válaszolt.

– Engedd el, Csenge! – ölelte át a rendőr, hátulról megfogva a vállát felemelte. Aztán ő hajolt a test felé, majd visszaemelkedett a lányhoz.

– Meghalt, Csenge!

– Dehogysis! Él, nincs semmi baja! – kiabált a lány és újra lehajolt volna az apjához, amikor a gyenge holdfényben a kezére pillantott. Véres volt, Mala Strana teste vérezte össze, mikor megfordította. Egy ideig nézte a vért, nem értette, mi történt, csak sírt és becsukta a szemét, hogy ne is lássa a vízben fekvő testet. A rendőr átölelte, magával húzta ki a száraz partra. Fél kézzel tartotta a zokogó lányt, közben mentőt hívott, és a társait. Nem szólt a lánynak, amíg a szirénázó autó meg nem érkezett, tartotta a karjaiban, hagyta, hogy Csenge sírjon. A mentő ért hamarabb a helyszínre, azonnal látták, hogy nem a vízben fekvő férfinak kell az orvos. Átvették a lányt, nyugtatóinjekciót adtak neki, aztán elvitték a helyszínről.

39. fejezet

A szoba, ahol Csenge ébredt, erős fényben úszott. Szeme tiltakozott a pillái alatt beszűrődő fény ellen. Fejében fájdalom nyílalt, ahogy szemét próbálta hozzászoktatni a világossághoz. Lassan ráeszmélt, hogy a fal fehérsége és a neon fényének ereje vakítja el, miközben fejében tompaság és fájdalom tombol. Pislogva, hunyorítva igyekezett magához térni, felfedezni hol van, tompa gondolataiból összerakni, hogy mi történt vele. Chris figyelte, ahogy lassan magához tér, szeme megszokja a fényt, megtalálja őt, ránéz.

– Valóban meghalt? – kérdezte a lány, felidézve emlékeiből az utolsó pillanatokat.

– Igen! – bólintott a rendőr. Közelebb lépett, leült mellé az ágya szélére. Csenge elfordította tekintetét a férfiről, maga elé bámult, próbálta felfogni, hogy Mala Strana, az ő jóapja nincs többé.

– Hattyúkat akart etetni az öregek otthonában! – mondta csendesen.

– Csenge, tudod hol a lady? – kérdezte a rendőr. A lány nem válaszolt, hiszen mit mondhatott volna? Chris azonban tovább faggatta: – Csenge, figyelj rám! Nagyon fontos, hogy segíts! A lady veszélyben van, őt is meg fogják ölni!

– Nem tudom, hol van, talán a szállodában! – nézett rá a lány, tekintetével kérte, hogy hagyja békén, ne faggassa.

– Ott nincs! – mondta azonnal a rendőr és tovább kérdezett: – Figyelj rám, kérlek! Ki az a Teodor Pozór?

– Nem tudom! – vont vállat Csenge, miközben eszébe jutottak az újabb emlékek, ahogy futott otthonról a Vándorig, majd Pozórig, végül Hackerhez. És a rendőr végig követhette, hiszen nem sokkal utána ért ő is oda a férfihez.

– Ha benne van az ügyben, ő is veszélyben van! – folytatta a rendőr. – Te tudod, hogy benne van, igaz? – kérdezte türelmesen, mintha kisgyermekkel beszélgetne.

– Nincs benne, Hacker intézett mindent! – válaszolt a lány a férfi szemébe nézve. Bízott benne, hogy Chris hisz neki.

– Tudtál róla, Csenge? Tudtad, mire készül? Tudtad, hogy Hackerrel üzletel?

– Csak gondoltam, abból, hogy hozzánk járt! – hazudott a lány és próbált gondolkozni, legyőzni a nyugtató kábító hatását. Figyelnie kellett arra, hogy mit mond, hisz már amúgy is sok hülyeséget csinált.

– Ki az a Pozór? – kérdezte újra a rendőr.

– Mala Strana barátja – sóhajtott, tudomásul véve, hogy lebukatta az indiánt. – Azt hittem, oda ment tegnap este – mondta és sírva fakadt. A rendőr nézte egy ideig, együtt érzően megsimogatta az arcát, de hiába. Csenge nem tudott válaszolni neki, a sírást sem tudta abbahagyni, csendesen zokogott. Chris sajnálta, és megértette a fájdalmát, de segíteni nem tudott. Felállt mellőle, orvost hívott hozzá, aki nyugtatót adott annak ellenére, hogy Csenge sírva tiltakozott ellene.

– Itt lesz egy rendőr az ajtód előtt, vigyázni fog rád! – búcsúzott Chris. – Aludj, amíg vissza nem jövök! – kérte a lányt, megpuszilta a homlokát és elment.

Csenge egy ideig még sírt, aztán letörölte arcáról a könnyeket. Szétnézett a kórházi szobában, próbált gondolkozni, összeszedni szétesett emlékeit, majd döntött: el kell innen mennie, meg kell találnia Pozórt, hogy figyelmeztesse. A ruhái, úgy gondolta, a szekrényben vannak. Felkelt az ágyból, de megszedült. Elbotorkált a szobában lévő kézmosóig, megmosta, majd megtörölte az arcát. A tükörből feldagadt arcú, kisírt szemű lány nézett vissza rá. Elgondolkozott egy pillanatig azon, mi történhetett az arcával, eszébe jutott Hacker, aki megütötte. Elöntötte a méreg, ahogy a férfira gondolt. De tudta, most mennie kell. Kinézett az ablakon.

– Első emelet, mi az neked? – kérdezte tőle Mala Strana az emlékekből előbukkanva. Csenge visszaszorította könnyeit, próbált bátran viselkedni, bólintott, felöltözött és kinyitotta az ablakot. Elhagyta a kórházat anélkül, hogy észrevették volna.

Óvatosan ment Pozórhoz, félt, hogy követik. Meggyőződött arról, hogy senki nincs a nyomában, aztán felkereste a férfi lakását. Pozór nem volt otthon. Csenge lement a pincébe, hogy összepakoljon mindent, de rend fogadta, néhány kalapács, egy satu, más barkácseszközök sorakoztak szép rendben. Átkutatta az összes rejtkehelyet, de sehol nem találta a sminkkészletét, a lady ruháit, a rengeteg vezetékét, a riasztó felszereléseket. Várt egy darabig, bízva abban, hogy talán feltűnik a férfi, de mivel nem jött, a vendéglőhöz ment. Zárva találta az ajtókat, így hátulról ment be az épületbe, a fogadó konyhájába. A gazdasszony zokogva borult a nyakába, már hallották a hírt.

– Üres lesz nélküle az életünk! – siránkozott a nő.

– Hát még az enyém! – suttogta Csenge, bár még bele sem gondolt, hogy ismét árva lett, egyedül maradt.

– Jaj, de tapintatlan vagyok! – tért magához a gazdasszony, leültette Csengét és salátástálat tett elé.

– Egyen kedves, kell az erő, hogy eltemethessük a barátunkat! – mondta. Csengébe beszélt pár falatot, aztán a lány nem bírt többet enni. Pozórról ott sem tudtak, így már nem volt több lehetőség, Csenge hazament. Zokogott, miközben végigjárta az üres lakást, megsimogatta Mala Strana kedvenc székét, leült az ágyára.

Így talált rá a rendőr. Nem szidta le, amiért elszökött, egyszerűen átölelte, hagyta, hogy sírjon.

– El kell intéznem a temetést! – szólalt meg Csenge, amikor valamennyire megnyugodott.

– Ráérsz még, csak napok múlva adják ki a testet! – nyugtatta a férfi. Csenge bólintott és felállt. Rosszul esett neki, hogy Mala Strana lakásában, az ő ágyán ülnek.

– Gyere velem haza! – kérte a rendőr.

– Itt maradok! – mondta azonnal a lány, és körbenézett. Mondta volna, hogy itt a helye, hogy Strana mindjárt hazajön, de eszébe jutott, hogy rá hiába vár. Leült a nappaliban, meglátta Strana kedvenc whiskys poharát és ismét zokogni kezdett. A rendőr tehetetlenül nézte egy ideig, majd mégis megszólalt:

– Nem maradhatsz itt, veszélyben vagy! – figyelmeztette, de mivel nem is reagált, a férfi a lány szobájába ment, kihúzgálta a fiókokat, ruhát szedett össze. – Gyere! – mondta, miután öszszepakolt. Nem érdekelte, hogy Csenge azt ismételteti: maradni akar, vitte magával.

– Miért ölték meg, annyira jó ember volt! – kérdezte Csenge többször is az úton, egyre zavarodottabban. Értetlenül állt a kérdés előtt. Aztán azt sem értette, mit csinál a rendőr lakásán, egyáltalán miért kellett oda mennie. Bámulta, ahogy a férfi pakol körülötte, beszél, ételt tesz elé, majd elmegy, magára hagyja. Mikor azt hitte, egyedül van, ismét sírva fakadt. Aztán lenyugodott, kimerészkedett az idegen szobából egy idegen lakásba. Ahogy kilépett, szembe találta magát egy idősebb asszonnal. A nő katonának tűnt, kontyot viselt, és valamiféle sötétbarna kosztümöt. Ahogy meglátta Csengét, határozottan közölte vele, hogy jobb, ha a szobájában marad. Csenge nézte, várta a további magyarázatot, de semmit nem kapott.

– Hazamegyek! – mondta végül, de abban a pillanatban a nő felpattant, elé állt.

– Itt marad! – közölte vele a nő teljes nyugalommal. – Házi őrizetben van! Amíg a nyomozó úr vissza nem jön, itt kell maradnia! – közölte még határozottabban, mint ahogy az előbb beszélt. Csenge megvonta a vállát, legyen, oly mindegy. Visszament a számára kijelölt szobába, végignézte a berendezést. Ismeretlen, jellegtelen szoba volt. Az ablakhoz lépett, kinézett az utcára. Már nyúlt volna a kilincshez, amikor a nő belépett a szobába.

– Vegye be ezt a gyógyszert! – mondta, a lányhoz lépett, kezébe adta a tablettát, vizet. Csenge gondolkodás nélkül szót fogadott, lenyelte a gyógyszert.

– El akarok innen menni! – közölte a nővel.

– Itt kell maradnia! – mondta az. – Nem tud kiszökni az ablakon! – tekintetével jelezte, hogy észrevette Csenge mozdulatát. – A nyomozó úr kérte, hogy ne törje be az üveget!

– Nem töröm be! – nyugtatta Csenge a furcsa nőt. Nem értett semmit. – Fáj a fejem! – közölte, érezte, hogy megfordul körülötte a szoba.

– Ezért adtam a gyógyszert – magyarázta a nő valamivel kedvesebb hangon, mint ahogy eddig beszélt a lánnyal. – Elrepedt az orrcsontja, ezért még szédülhet és fájdalma is lehet. Feküdjön le! – javasolta. Csenge ismét szót fogadott, úgy érezte magát, mint az árvaházban. Az apácák sem voltak kedvesebbek, mint ez a nő, aki végignézte, ahogy Csenge engedelmesen lefekszik, majd kiment a szobából. A lány előtt megjelentek az árvaházi emlékek, a bezárt szoba, a szigorú apáca képe. Aztán felrémlett Strana öregedő, kedves arca és a remény, hogy soha többet nem kell viszsza mennie az apácákhoz, mert Strana vele van, szereti, lányává fogadja. De most mégsem jön érte. Újra megeredtek a könnyei, ahogy rádöbbsent, hogy mindez a múltté. A nő visszajött. Vizes ruhát hozott, a lány kezébe adta. Nem szólt semmit, magára hagyta Csengét. A lány előtt ismét felmerültek a régi képek, a fekete keretes–szemüveges apáca komor arca. Összegömbölyödött, a nedves ruhát az arcára tette és hagyta, hogy csendben folyjanak a könnyei. Bát tudta, hogy itt ezt nem szabad, a sírásért bezárják a sötét szobába, de bízott benne, hogy elég csendes, és a ruhadarab is eltakarja könnyeit. Idővel álomba sírta magát.

Később felébredt, sötét volt, nem égtek a villanyok, csak a hold sütött be a szobába. Az ajtóhoz ment, óvatosan nyitotta volna, de az zárva volt. Az ablakon nem volt kilincs. Mit tegyek? – kérdezte magától, érezte, hogy ismét szédül, gyenge és tanácstalan. Visszafeküdt az ágyba. – Értem fog jönni Mala Strana vagy Pozór! – nyugtatta magát, majd hamarosan újra elnyomta az álmot.

A nő a következő nap sem mozdult mellőle, Csenge pedig egyre kevésbé értette, mi folyik körülötte. A bezártságot pedig végkép nem bírta elviselni. Haza akart menni, de nem engedték, így sírva fakadt többször, miközben úgy érezte, egyre gyengül. Nem értette, miért nem engedik haza, Mala Strana miért nem jön már érte. Sírt és aludt. Valamikor megjelent Chris. Csenge hallotta a hangját a másik szobából, hallotta, hogy mozgás van odakint, folyik a víz, ajtókat nyitnak–zárnak a lakásban. Úgy érezte sok idő eltelt, mire hozzá is bement a férfi. Fáradtan tűnt, ahogy leült a lány mellé az ágyra.

– Haza akarok menni! – mondta azonnal a lány.

– Itt maradsz! – közölte vele a rendőr. – Most még itt kell maradnod! – ismételte valamivel lágyabban. Nézte a lányt, majd ismét feltette a kérdéseit az elveszett ladyről, de választ nem kapott. Csenge nem tudta, mit mondjon, nem is értette, miért olyan fontos ez most, a férfi miért nem vele foglalkozik. Chris azonban nem magyarázkodott, sóhajtott, felállt és szó nélkül kiment a szobából. Csenge újra egyedül maradt az egyre kisebbnek tűnő szobában.

40. fejezet

Délután orvos érkezett, megvizsgálta a lányt, ráparancsolt, hogy egyen és aludjon, gyógyszert javasolt, majd ő is elment. Chris csak késő este jött újra, addigra Csenge már kikiabálta magát a nővel, teljesen feleslegesen. Ráborította az ételes tálcát, fenyegetőzött, sírt, de semmit nem ért mindezzel. Chris ismét hosszan beszélt a nővel, majd bement a lányhoz.

– Próbálj meg viselkedni! – mondta azonnal, szinte parancsolóan. Még fáradtabbnak tűnt és türelmetlenebbnek is. – Ha nem maradsz nyugton, fogdába zárlak! – fenyegetőzött, a lány kezébe nyomta a napi adag gyógyszert, megvárta, míg a lány szájába teszi, lenyeli. Leültette, vele szembe ült le.

– Hogy érzed magad? – kérdezte enyhébb hangon.

– Haza akarok menni! – közölte Csenge azonnal, ahogy észrevette, hogy a férfi figyel rá.

– Fáj még a fejed?

– Folyamatosan, de ez most nem fontos! Haza kell mennem Stranához! – mondta és maga sem értette, miről beszél. A rendőr bólintott, nagy levegőt vett.

– Strana meghalt! – mondta kegyetlenül. Csenge bólintott, persze, tudja, de olyan zavar van a fejében.

– Biztos? – kérdezte halkán. – Mit mondtak a kórházban?

– Te voltál a kórházban Csenge, Mala Strana meghalt! – ismételte a rendőr. – A ladyt még mindig nem találok! Sem élve, sem holtan! Segíts!

– A lady is meghalt? – kérdezte Csenge zavartan. Nem értett hirtelen semmit, Strana azt ígérte, nem hal meg, mi ez az örület?

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte a rendőr. Csenge ismét nem értette a kérdést, nem is tudott mit válaszolni. – Meg kell találnom a ladyt és azt a Pozórt is! – mondta inkább csak magának a rendőr. – Csenge, van rokona Mala Stránának? – tett fel újabb kérdést a lánynak.

– Én vagyok a lánya! – válaszolt Csenge és elmosolyodott. Majd elgondolkodva folytatta: – Nincs senkije, talán a volt felesége, de nem tudom. Csak én vagyok neki! – állította.

– Rendben. Akkor most figyelj rám: egyél, aludj, gyógyulj, viselkedj jól! Ne veszekedj ezzel a nővel, azért van itt, hogy vigyázzon rád! Dolgoznom kell, de ahogy tudok, jövök! – mondta. Elment, és nem várta meg, hogy Csenge kérdezzen vagy beszéljen. Másnap azonban Csenge még kábább volt, így Chris nem is kérdezett tőle semmit, nézte, ahogy ül az ágya mellett a földön és maga elé bámul, aztán magára hagyta. A lány a következő napot is kábán töltötte, de már alig sírt, továbbra is ült az ágy mellett a földön és várta Mala Stranát. Tudta, hogy eljön a férfi érte, mert megígérte, hogy vigyázni fog rá, és az nem lehet, hogy meghalt. Szereti őt, Csenge tudta, és az a tény, hogy ez a nő nem engedi hozzá csak időleges.

Chris a következő nap újra eljött. Csenge felismerte a hangját, hallotta, hogy róla beszélnek. Később hozzá is bement, megkérdezte, hogy érzi magát, de haragudott rá, így nem is válaszolt.

– Együnk valamit! – javasolta Chris. Megfogta a lány kezét, magával húzta a konyháig, leültette, ételt tett elé. Felesleges volt, Csenge eldöntötte, amíg ki nem engedik, nem eszik. Bár fáj a feje és minden, amit látott, enyhén mozgott, ringott körülötte, kábultsága alig csökkent, mégsem volt hajlandó enni. Nem is érzett éhséget. Chris nem erőltette, evett, beszélgetett a nővel, aki kedvesen válaszolgatott, teát tett mindkettőjük elé, amihez Csenge hozzá sem nyúlt. Chris sóhajtva nézett a lányra.

– Elviszlek Mala Stranához, idd meg a teát! – zsarolta meg. Csenge felpillantott, és hitt neki. Elfogadta a forró italt, majd a következő adagot is hajlandó volt meginni. Aztán szót fogadott a nőnek is, felvette az általa kikészített ruhát, megértette, végre kiengedik. Sokat volt már bezárva, az apácák rendszeresen használták ezt a módszert a megneveléséhez, de azt is mindig túlélte, lám, ezen is túl van, most hazaengedik.

Chris átöltözve, öltönyben, elegánsan jött vissza érte. Megnézte magának a kosztümben rá váró lányt. Csenge arca piros volt és duzzadt. Ránézett, de a tekintetén Chris látta, hogy még mindig zavarosak a gondolatai. Nem tudta eldönteni, valójában mennyit fogott fel mindabból, ami vele és körülötte történik, de úgy gondolta, itt az ideje, hogy valamilyen módon rendbe szedje Csenge gondolatait.

– Temetésre megyünk! – mondta neki, így egyszerűen, mert fogalma sem volt, hogy mi más mondhatott volna.

– Ki halt meg? – kérdezte Csenge zavartan.

– Mala Strana temetésére megyünk! – mondta Chris halkabban. Csenge rábámult, látszott, hogy lassan felfogja a szavak értelmét. Azt, amit már tudott, csak aztán valamiért elfelejtett. Azt a tényt, amit eddig kizárt a tudatából. Nézte a férfit és nem akarta elhinni, amit mond. A fájdalomtól összekuszálódott gondolatai lassan kitisztultak. Tehát mégis igaz, nem álmodta. Ezért nem jött érte az apja. A tudatába lassan értek be a nagyon mélyen elzárt gondolatok. Chris az órájára nézett, látta, indulniuk kellene. Megfogta a lány kezét, aki időközben csendesesen könnyezni kezdett. Átölelte, magához húzta.

– Figyelj rám, Csenge! – kérte. – Szeretném, ha összeszednéd magad és el tudnál jönni a temetésre. Arra kérlek, maradj végig mellettem! Vigyázok rád, nem lesz semmi baj! – felsóhajtott. – Ne sírj már, kérlek!

Kétségek közt nézte ismét kedvesét, nem tudta, mi lenne jobb, ha itt hagyná, vagy ha magával vinné. Úgy gondolta, Csenge később nem bocsátaná meg neki, ha most nem vinné el a temetésre.

Chris fáradt volt, napok óta alig aludt, megtett mindent, hogy Mala Strana gyilkosait megtalálja, hogy a lady nyomára leljen, azonban nem járt sikerrel. A gyanúsítottak elhagyták az országot, a ladyról semmi információja nem volt. Hiába szedette szét a hotel szoba berendezését, feleslegesen nézte át ő maga a lady holmiját, eredménytelenül kérdezte ki az alkalmazottakat, a ladyvel kapcsolatot tartó gazdag családok tagjait, senki nem tudta megmondani, hova lett a hölgy. Eltűnt,

mintha a föld nyelte volna el. Három ember tudhatta, hol van a lady. A háromból kettő halott volt, egy pedig a karjaiban zokogott.

– Csenge, el tudsz jönni a temetésre? – kérdezte, miközben abban sem volt biztos, hogy hallja és érti, amit mond neki. Csenge kibontakozott az öleléséből, szótlánul a fürdőszobába ment. Hamarosan kilépett a mosdó ajtaján. Már nem sírt, csak feldagadt szemei jelezték a sok napja tartó könnyezést. Orra sem volt már annyira feldagadva, a fájdalmat pedig nem tudta most érzékelni.

– Menjünk! – mondta határozottan.

– Várj! – szólt a bejárati ajtó felé forduló lányra Chris. – Gyere ide, ülj le egy pillanatra! – kérte, és maga is leült. Csenge vele szemben foglalt helyet. Látszott rajta, hogy nagyon igyekszik tartani magát és koncentrálni, hogy megértsen mindent.

– Beülünk az autóba és elmegyünk a temetésre! – kezdte a férfi, és Csenge bólintott, de nem szólt. – Maradj mindvégig mellettem, egy pillanatra se menj el mellőlem! Ha meglátod a ladyt, légy szíves, szólj azonnal! Szeretném megmenteni az életét, már persze, ha él még, és ha egyáltalán eljön, érted? Megígéred, hogy szólsz?

– Persze! – bólintott Csenge. – De most mondtad, hogy ott leszel!

– Az még nem azt jelenti, hogy fel is ismerem! Sokan lesznek a temetésen, mindenki feketében lesz, így egyáltalán nem biztos, hogy ráismerek! A helyszínt biztosítja a rendőrség, nem lehet semmi probléma, de szeretném, ha nem mennél el mellőlem!

– Az előbb ezt már mondtad! – jegyezte meg Csenge. Napok óta először érezte, hogy tiszta a feje, érti és érzi mi folyik körülötte.

– Igen, de fontos, ezért ismétlem meg! Mehetünk? – kérdezte és nem várt választ, tudta, hogy a lány felkészült az előttük álló feladatra. Csenge nem fogta meg a kezét, amíg az autóhoz mentek, de engedelmesen beült mellé, szótlánul figyelte az utat, amíg a temetőhöz értek, majd engedte, hogy Chris a vállát átkarolva bevezesse a sírkertbe. A férfi megnyugodva tapasztalta, hogy a rendőrség emberei szolidan, elvegyülve a gyászolók között ott vannak, biztosítják az eseményt. Megleپódott azon, milyen sokan jöttek el a temetésre. Őt sem, de sokan Csengét sem ismerték, csodálkozva nézték, hogy előre, a sír közvetlen közelébe vezeti a lányt. Chris nem velük törődött, arról akart megbizonyosodni, hogy Csenge kibírja-e a temetést, vagy tudata ismét elmenekül a valóság elől. A lány azonban csendben állt mellette, nem sírt, némán nézte a földet, amely befogadni készült szeretett apját. Szorosan magához ölelte, mozdulata ellen Csenge nem tiltakozott, de nem is szólt, fel sem pillantott.

Chris megnyugodva fordította tekintetét a sírhely körül álló gyászoló emberek felé, nézte az arcokat, kutatta a lady ismerős vonásait, a vörös haját, a szeplős arcot.

Pozórt egyszerre látták meg. Csenge, talán megérezve barátja jelenlétét, felpillantott és azonnal tett egy határozott lépést az indián felé. Chris azonban visszatartotta a vállánál fogva, Pozór pedig hátrább lépett, miközben jelezte a lánynak, hogy ne menjen közelebb hozzá. Ugyanakkor egy terebélyes hölgy, utat vágva magának a lányhoz, a nyakába borult, zokogva puszlta meg arcát mindkét oldalról.

– Jöjjön kincsem bármikor a Vándorba! – sóhajtotta, miközben összekönnyezte Csenge arcát. A lány átölelte, megsimogatta a hátát a kedves fogadóshölgynek, de nem válaszolt, a nő pedig visszavonult. Fekete öltönyös egyházi személy jelent meg, beszélni kezdett. A szertartás alatt Csenge nézte a körülötte síró asszonyokat, figyelte a komoly férfiakat. Hallgatta a gyászbeszédet, de igazán nem tudta felfogni a szavak értelmét, egyre inkább monoton duruzsolásnak hatott számára a szöveg. Kereste Pozórt, szeretne volna megölelni indián barátját, de a férfi eltűnt a látóköréből. Egy kissé távolabb megpillantotta a mexikói Adoniszt. Érezte, hogy a férfi őt nézi. Elkapta a tekintetét, nem akarta, hogy esetleg felismerje őt. Több ismerős arcot is látott, de azok sem ismerték Mala Strana lányát, csak a ladyt.

Csenge teljesen magánál volt. Örült annak, hogy ez a sok, valójában idegen ember eljött elköszönni jóapjától. Elmúlt az eddigi kábultsága, tisztán át tudta gondolni, hogy mi történt, hol van,

és miért van itt. Igaz, nagyon figyelt, hogy koncentrálni tudjon, hogy eszénél bírjon maradni. Érezte legbelül, hogy szeretne elszaladni, sírni, zokogni, kiabálni. Igazságtalannak tartotta, hogy újra egyedül maradt, hogy elvették tőle jóapját, hogy az a jó, ami végre vele történt, az csak ennyi ideig maradhatott meg neki. Gyomra idegesen remegett, feje egyre jobban fájt, egész teste, lelke, tudata ellenkezett mindazzal, ami körülötte folyt, amit el kellett fogadnia. Tiltakozni szeretett volna, ha lett volna hol, és kinél. De nem tett semmit. Csendben állt, hallgatta a szertartásvezetőt, a gyászéneket, nézte, ahogy az urnát behelyezik a gödörbe. Igyekezett kiszorítani magából a fájdalmat, amit a szíve körül érzett, miközben földet szórtak a fémdobozra, majd egy kisebb, kerek sírkövet raktak a halom tetejére. Elindult, szeretne volna megérinteni a követ, melybe apja nevét vésték. Chris elengedte a vállát, hagyta, tudta, hogy így szeretne elbúcsúzni a férfitől. De ahogy Csenge elolvasta a sírkőn szereplő nevet, elfogyott az ereje, érezte, hogy fejét szétveti a fájdalom, elveszti az egyensúlyát, megfordul vele a világ, és nem tud megállni a lábán.

Csenge a kórházban tért ismét magához, azonban egyik keze hozzá volt bilincselve az ágyhoz. Megmozdult, de az ágyhoz láncolt vas nem engedte, hogy felüljön. Egyedül feküdt a kórteremben. Próbált visszaemlékezni az elmúlt napokra, de minden összefolyt a gondolataiban.

Chris késő délután jelent meg. Csenge tudata addigra viszonylag kitisztult, tisztán emlékezett több eseményre az elmúlt napokból, de úgy érezte, nem mindenre. Tudta, hogy jóapja meghalt, hogy a temetésen ott volt, emlékezett arra, hogy Chris ide-oda viszi, a lakásában bezárva tartja valami idős nővel, de a képeket nem tudta összerakni.

– Hogy vagy? – kérdezte Chris, az ágya mellé ülve. Fáradt volt, úgy érezte, az elmúlt napok keresztülszáguldtak az életén anélkül, hogy bármit befolyásolni tudott volna. Elgondolkodva nézte a lányt, szeretne volna, ha Csenge azt válaszolja, hogy jól van, emlékszik mindenre. Sokkal egyszerűbb dolga lenne. Ha még azt is mondaná, hogy szereti őt, szeretne vele maradni, akkor csodálatos lenne minden kettőjük számára. Mert bármi is történt, a kapcsolatukat egyre erősebb szálak fűzték össze, és úgy érezte, ez nem csak egyoldalú érzés. Az, hogy az elmúlt napokban a lány végül is szót fogadott neki, a temetésen mellette volt, segítségkérő arccal fordult felé, mielőtt elájult, arra engedett következtetni, hogy érzi: mellette van, szereti.

Mindent megtett, ami lehetősége volt, hogy az általa összegyűjtött információk alapján kiderítse, hogyan segíthetne neki. Szakemberhez fordult, akivel többször átbeszélték Csenge múltját és jelenlegi viselkedését. Az orvos javasolta akkor, hogy hagyja egy rövid időre magára, érezze, hogy elveszíti a férfi szeretetét, érezze a hiányát. A kifundált terv szerint néhány hét múlva Chris úgy intézte volna, hogy összefussanak valahol, véletlenül.

De az élet máshogy akarta. Nem tudta eldönteni, hogy a történetek milyen hatással lesznek a kapcsolatukra. Nem volt ideje a pszichológustól tanácsot kérni, tette, amit jónak gondolt. Eldugta a nyomozó hatóság elöl a lányt, hogy ne zaklassák, szerzett neki orvost, gyámot, intézte a temetést.

Csenge felnézett rá, nézte egy ideig, mint aki azon gondolkozik, mi a helyes válasz.

– Nem tudom! – válaszolt végül őszintén. Felült volna, de a bilincs visszatartotta. – Le vagyok tartóztatva? – kérdezte.

– Nem, csak nem akartam, hogy ismét elszökj – válaszolt Chris, de nem mozdult, nem engedte el a lányt. Szükségesnek tartotta, hogy beszéljenek, hogy megértesse vele, milyen helyzetbe került, ezért jobbnak látta, ha a lánc még egy ideig marad és az ágyhoz köti. – Veszélyben vagy, erről kell beszélnünk, ha jobban vagy!

– Jobban vagyok, hazamegyek! – jelentette ki a lány, nem is gondolva át, amit Chris mondott neki.

– Házi őrizetben vagy! – tájékoztatta a férfi. – Értsd meg, hogy...

– ... Chris, haza megyek! – vágott a szavába Csenge halkán. Nem akart más elméletet hallani, ezt az egy megoldást érezte megfelelőnek.

– Egy fél napja még azt sem tudtad, mi történik körülöttem! – vitatkozott vele a férfi.

– De most tudom! – nyugtatta a lány. – Emlékszem dolgokra. Nem volt jó, hogy a lakásodba zártál, ott megbolondultam!

– Jobb ötletnek tűnt, mint egy cella vagy egy kórterem! – nézett körbe Chris a kórházi szobában. Tekintette újra a lányon pihent meg. – Vigyáznom kellett rád! – mondta lágyan.

– Jól vagyok, tudok vigyázni magamra, senki nem fog bántani! – ellenkezett Csenge.

– Akkor elmondom, mi a helyzet – Chris bízott benne, hogy a lányt jobb belátásra tudja bírni, ha több információja van. – Hacker meghalt! – tájékoztatta. – Megmérgezték a börtönben. Te és a lady maradtatok csak! Ti vagytok az utolsó tanúk, akik a bűnözők útjában vannak – mondta nyomatékosan.

– Chris, nem értem miről beszélsz! – állította Csenge. Kutakodott az emlékeiben, de amit talált, azt nem tudta összefüggésbe állítani a hallottakkal.

– Akkor figyelj! – emelte fel a hangját a rendőr és sorolni kezdte, mit tett az elmúlt napokban. – Beszéltem Theodor Pozórral. Ő valójában nem mondott semmit, és nekem úgy tűnt, nem is tud semmiről, így elengedtem. Figyelmeztettem, hogy veszélyben van, ennyit tehettem. A ladyt égen–földön keressük, azonban azóta sem találjuk. Csenge, segítened kell! Van valami ötleted, hova mehetett?

– Fogalmam nincs! – mondta a lány és gondolkozott, vajon mit tegyen, mit mondjon. A rendőr tovább beszélt, elmagyarázta, hogy mi történt akkor éjjel. Csenge próbált figyelni a szavaira, megértette, hogy az úgazdag valamikor egyszerű könyvelő volt, de belecsöppent az alvilágba, és mint kitűnő könyvelő idővel ezer titkot bíztak rá. Aztán egy nap úgy döntött, hogy a saját szakállára dolgozik tovább, néhány ügyfele terhelő adatait a számítógépből magához vette, álnevet választott magának és ismeretlen helyre költözött az üldözői elől. Később elfogyott a pénze, hát zsarolni kezdte a terhelő adatokkal a régi ügyfeleket. Gyorsan gazdagodott, és minden egészen jól alakult, hiszen minden kliense kétségbeesve fizetett és ő volt olyan tisztességes, hogy egy ideig betartotta a játékszabályokat. Egy idő után azonban még több pénzre volt szüksége és ezt a megszarolt ügyfelek már nem nézték tétlenül. Összefogtak, bérnyilkost uszítottak rá, aki felkutatta a könyvelő új életét. Őlni azonban nem mertek, előbb kellett minden, amivel őket zsarolta, így megbízták Hackert, ő pedig Mala Stranát. És Strana kivitte nekik a kért adatokat tartalmazó lemezt. Csakhogy nem akartak tanukat, ezért halt meg a könyvelőn és a feleségén kívül Mala Strana és Hacker is, és ezért van veszélyben mindenki, aki kapcsolatban állt velük.

Chris elmondta, amit tudott és várta a lány reakcióját. Csenge maga elé bámult, gondolkozott, majd hitetlenül nézett fel a férfire.

– Mala Strana sosem keveredett ilyesmibe! – mondta végül, és valóban nem értette, miért vállalta el jóapja a munkát.

– Tudom! – bólintott Chris, úgy gondolta, ismerte egykori ellenfele működési területét. – De feltételezem, megszedítette a munkáért felajánlott pénzt! – mondta vállat vonva, majd ismét a lényegre tért. – Csenge, ezerszer kérdeztem, és úgy érzem, hogy nem válaszolsz őszintén! Hol a lady?

– Fogalmam nincs! – válaszolt a lány. – Engedj haza! – kérte csendesen.

– Veszélyben vagy! – ismételte Chris újra, maga sem tudta már hányadjára. Nem értette, hogy mi az, amit a lány nem fogott fel abból, amit elmondott. Mi kell még ahhoz, hogy ne kérdőjelezze meg a fenyegetettségét?

– Azt mondtad, elhagyták az országot! – magyarázta Csenge a maga igazát.

– Biztos, hogy akarják a ladyt! És téged, hisz nem tudják, hogy te mit tudsz!

– Semmit nem tudok! – állította maga elé bámulva Csenge. Valóban nem tudott az egészről

semmit, Strana óvatos volt, őt mindenből kihagyta. Őt is, és Pozórt is. Már persze, ha ez óvatos-
ság volt. Lehetett egyszerű butaság is, csak nézőpont kérdése. Jóapja veszélybe sodorta magát is,
de a barátait is. És mindezt a pénzért? Ez nem tudta elfogadni, hiszen tudta, Mala Strana nem
volt sem pénzéhes, sem bolond. Nem voltak tartozásai, volt megtakarított pénze, részvényei is, a
lakása is ott volt a lakóparkban. Miért döntött mégis úgy, hogy belemegy egy ilyen veszélyes ak-
cióba?

Törte a fejét, de értelmes gondolatok nem jutottak eszébe. Fájdalmat érzett fizikailag is, lelki-
leg is. És egyre jobban zavarta a bilincs, úgy érezte magát, mint egy vad, melyet sarokba szorítottak.
Felnézett a férfire. – Vagy bezársz valami jó indokkal, vagy hazaengedsz! – mondta, szinte
kérte.

– Gyere az én lakásomra még néhány napra, ott biztonságban vagy – ajánlotta ismét a férfi. A
lány nagyot sóhajtott. Igyekezett túrni, hogy a bezártság érzése miatt egyre gyorsabban ver a szí-
ve, hogy az előtte ülő férfi milyen szeretettel és aggodalommal néz rá. Hideg fejjel próbált gon-
dolkozni, érvelni:

– Chris, mindent megtettél értem, tudom, többet, mint amit valaha is kérhettem volna – előn-
tötte szemét a könny, de nem hagyta, hogy érzelmei vegyék át újra az irányítást az esze felett.
Nagyot nyelt, folytatta: – Nem tudom Mala Strana mennyire díjazta, hogy te intézted a temetését,
de én teljes szívemből hálás vagyok érte. És amit értem tettél, az is csodálatos és végtelenül ked-
ves. Tudom, hogy csak köszönettel tartozom neked, de haza kell mennem. Kérlek, értsd meg!

– Nem, most te értsd meg, amit mondok! – szólt határozottan a férfi. Csenge felismerte ismét
azt a dirigáló, kemény stílust, amit az elmúlt napokban is hallhatott a férfitől. Chris komolyan né-
zett rá. – Két hét múlva leszel csak tizennyolc éves, vagyis nagykorú ahhoz, hogy eldönthesd,
hova költözöl, aláírhasd a szükséges papírokat, és egyedül élhess. Addig viszont ...

– ...nem megyek árvaházba! – szólt közbe Csenge ijedten. Érezte, azt már nem bírná ki, ha
az apácákhoz ismét bezárnák. – Chris, nézz rám, szerinted gyermek vagyok?

– Talán sosem voltál gyermek! – sóhajtott a férfi. – De most nem ez számít!

– Nem megyek árvaházba! – ismételte határozottan Csenge.

– Nem kell menned! – nyugtatta a férfi. – Jó lenne, ha végighallgatnál! Emlékszel arra a
hölgyre, aki vigyázott rád a lakásomban? – kérdezte, Csenge bólintott, felejthetetlen élmény volt
számára a vaskalapos nő, még ha kábultsága miatt nem is volt tiszta minden vele kapcsolatos
emléke. A rendőr folytatta: – Ő a gyámod. Ő írta alá eddig a szükséges papírokat. A temetéssel
kapcsolatban, az orvosi kezeléssel, a kihallgatással kapcsolatos engedélyeket, iratokat...

– Voltam kihallgatáson? – csodálkozott Csenge.

– Ne butáskodj már! Gyilkosság történt, te vagy a sértett nevelt lánya, én meg az ügyben az
egyik nyomozó. Naná, hogy kikérdeztelek többször is, ha nem is olyan formában, ahogy kellett
volna. De a vallomásod le van gépelve, csatoltam az iratanyaghoz ...

– ... mit vallottam? – szólt közbe a lány, ijedtségét igyekezve leplezni. A rendőr készségesen
válaszolt:

– Azt nyilatkoztad jegyzőkönyvbe, hogy nem tudod, mit történt, nem tudod, hol van a lady,
hogy otthon voltál aznap este, miközben Mala Strana a vacsorán volt a ladyvel.

– Jó! – nyugodott meg a lány. Emlékezett arra, hogy a férfi kérdezgette, de nem minden szavá-
ra, főként nem a saját válaszaira. Chris észrevette a lány reakcióját, de úgy döntött, nem most van
itt az ideje minderre rákérdezni.

– Szóval, ő a gyámod, felírom a nevét, telefonszámát, bármi van, őt kell keresned, ő tudja he-
lyetted vagy veled együtt intézni a dolgokat. Érted, amit mondok?

– Nem akarok semmit intézni! – vont vállat Csenge. A rendőr folytatta:

– Akkor beszéljünk a végrendeletről...

– beszélj, de tudom, mi van benne, Strana a hattyúira hagyott mindent.

– Csenge, a végrendeletet csak két hét múlva bontják fel! – tájékoztatta. – Én kértem, hogy

várják meg a születésnapodat, így más hatóságot nem kell bevonni a vagyoned kezelésébe.

– Nincs vagyonom...

– Van egy lakásod és Strana mindent rád hagyott, feltételezem! – vitatkozott vele a rendőr. Csenge nem foglalkozott vele, ismerte jóapja egyetlen kívánságát a jövőjével kapcsolatban, erről Chris nem is tudhatott. Válasz nélkül hagyta a hallott információkat.

– Sok mindent tettél értem! – mondta, szomorúan a férfire mosolygott. – Azonban ez semmin nem változtat! Máshogy éltem és élek, mint ahogy te azt szeretnéd, vagy el tudnád fogadni. Most hazamegyek, és bár örökké hálás leszek neked, arra kérlek, engedj el!

– Jó, hogy tudod, én mit akarok és főleg, hogy mit tudok elfogadni – gúnyolódott a férfi. – De most nem veszekedni akarok. Hazaengedlek, de vigyázni fogunk rád, éjjel – nappal! – ígérte. – A rendőrség emberei fognak rád figyelni, mert veszélyben vagy, amíg le nem zárjuk az ügyet! Tudnod kell, hogy nem én nyomozok már és nem is a katewille-i rendőrség. Ez az egész túlnötte magát a városi szerveken, nemzetközi szinten folyik a nyomozás. Lehet, hogy más nyomozhatóság is ki akar majd kérdezni téged arról, hogy mit tudsz! Az azonban biztos, hogy soká fog ez az ügy lezáródni és egyáltalán nem biztos, hogy sikerült a gyilkosokat megnevezni és a felelősöket megtalálni! Te viszont addig nagy veszélyben vagy, nem győzöm ezt hangsúlyozni. Szeretném, ha ezt a tényt végre elfogadnád, és e szerint döntenél!

A kórteremben néma csend követte a súlyos szavakat, a lány nem válaszolt, Chris pedig nem mozdult, nézte őt. Látszott rajta, hogy mondana még valamit, de aztán mégsem szólt. Végül felállt, elővette a kulcsokat, kinyitotta a bilincset, hagyta, hogy Csenge felkeljen, megmosdjon, felöltözzön. Aláírta a nővér által elé tett papírokat, Csengét Mala Strana lakásába vitte, bár nem értett egyet a lány döntésével. Egész úton nem szóltak egymáshoz.

Csenge valamennyire érzékelte, hogy mellette őrlődik, gondolataival harcol, de nem tudta megkönnyíteni a dolgát. Mély fájdalmat érzett jóapja elvesztése miatt, hiányzott neki Mala Strana és ez az érzés mindent felülírt, elsöpört.

Úgy döntött, amíg lehet, a lakásán, az apja dolgai közt marad. Ahogy belépett a jól ismert lakásba, elvesztette határozott gondolatait, tombolt benne a fájdalom és csak azt érezte, hogy sírni akar. Nem érzékelte, mikor ment el a rendőr, igazán nem is hallotta, vagy látta Christ. Csak azt vette tudomásul, hogy egyedül maradt a lakásban is, a szívében is, a világban is.

41. fejezet

Csenge fásultan járkált másnap az üres lakásban. Az éjszakát Medve ölében töltötte, kisírt szemmel, szeretetre éhesen karolta át a barna plüssgombolyagot. Próbált nyugalmat találni kedves barátja ölében. A reggel már a maci lábainál találta, a fáradtság és a szomorúság elnyomta, későn ébredt. Automatikusan rendezte el a reggeli feladatokat, ténfergett a lakásban, nem találta a helyét, a megszokott életét. Körülötte az élet ment tovább, ő kiábrándultan pakolászta egyik tankönyvét a másikra. Tudta, életének ez a része már senkit nem érdekel. Nem volt jóapja vele, hogy számon kérje, miért nem tanul, miért nem vizsgázik le úgy, ahogy megígérte. A könyvhalmazt összeszedte, kitette a kuka mellé, saját holmiai közt rendet rakott, majd felvette egykori ruháját, kardigánját, melyben megismerte Mala Stránát. Terv nélkül indult ki a házból, sétált az ismerős utcákon. Minden az apjára, az elmúlt egy évre emlékeztette. Nem foglalkozott azzal, hogy követik, hogy néhány járókelő megbámulja kékes-zöldes sárga arcszínét, piros, kisírt szemét. Senki nem ismerte, mint ahogy Strana előtti életében sem volt ismerőse. Az iskolán kívül Csengeként szinte sehol nem ismerték, a lady pedig jelenlegi állapotában felismerhetetlen volt.

A civil rendőr kitartóan követte. Aggódott kissé, tartott attól, hogy megfigyeltje le akarja rázni, azonban egy idő után megnyugodva tapasztalta, hogy a lány céltalanul kering, talán maga sem

tudja, merre jár. Telefonon jelentette főnökének, hogy a megfigyelt személy elhagyta a lakását, de újabb utasítást nem kapott, csak annyi volt a feladata, hogy kövesse és vigyázzon rá.

Sötétedett már, mikor Csenge a folyóparton találta magát. Érezte, vágyik erre a helyre, ahol megismerkedett Stranával. És vágyott a vízre, amelyet annyira szeretett csodálni. A mesékre, amit itt, a folyóparton szőtt. De most nem volt kinek mesélnie. Nyári, borús este volt, szeme elől felhők takarták imádott csillagjait. Nézte a vizet, a sebes sodrást, de most nem kívánta. Nem kívánta a halált, emlékezni akart. Leült oda, ahonnan Mala Stranával együtt nézték a csillagokat nem is olyan régen, előző év augusztus éjszakáján. Mosolygott, mikor eszébe jutott, mennyire tartott attól, hogy a kávézóban megvásárolt szolgáltatásért teljesítenie kell. Akkor csak annyit látott, hogy idős a férfi, csúnya, de kedves. Nem látta, mennyire jó szívű, okos, milyen hatalmas szeretet lakozik benne. Megijesztette a rengeteg pénz, amit akkor adott neki. Mosolyogva gondolt vissza az érzéseire. Kétszáz dollár! Milyen óriási összeg volt az akkor számára! Most pedig mi mindent megadna azért, hogy a férfi ismét itt legyen vele.

Kilenc vagy tíz hónap járt nekik? És mennyi minden történt! És mennyit panaszkodott, fáradt volt, hisztis, miközben Mala Strana mindenre megtanította és minden tudását átadta neki. És még sokkal többet, szeretetet, amit soha nem kapott senkitől, megértést, bizalmat, életet. Igen, Csenge tudta, hogy a férfi az életét adta vissza, amit valamikor még az anyja vett el tőle azzal, hogy elhagyta. Ez a felismerés erőt adott számára. Eldöntötte, hogy felkel és újra él. Mala Strana emlékére, az iránta érzett tisztelet és szeretet miatt.

42. fejezet

A doktornő elővette jegyzeteit és az előtte idegesen járkáló férfira nézett. Tizenöt éve ismerték egymást, még az Akadémiáról, ahol együtt tanultak, de ilyen feldúlt állapotban még sosem látta őt.

– Ülj már le! – szólt rá. Chris leült vele szemben, szótlanul várt. A doktornő elmosolyodott.

– Ki vagy készülve! Nem aludtál napok, sőt hetek óta néhány óránál többet! És hónapok óta gyötröd magad!

– Nem azt kértem, hogy engem elemezz ki! – szólt rá a férfi. – Ne kímélj, mondd el a véleményedet!

– Felejtsd el a lányt! – érkezett a válasz kegyetlen rövideggyel. Chris nyelt egy nagyot, nem ezt a választ várta.

– Legutóbb még azt javasoltad, adjak neki időt! Hetekig nem láttam! Most meg ez az örület a nevelőapjával!

– Annak idején még nem láttam a teljes anyagot. Szóval most azt mondom: felejtsd el a lányt! – ismételte, de a férfinak láthatóan ez nem volt elég, hát folytatta: – Csak felvázolom a lehetőségeket, hiszen sosem láttam őt. Az iratanyagból úgy tűnik, nem várt gyermek lehetett, így a születés előtti stressz hatása, vagy az anyja esetleges drogozása akár még skizofréniát is okozhat nála. Mivel elhagyták, nem ismeri a szeretet érzését, nem is tud szeretni. Ilyen feltételek mellett szinte biztos, hogy valamilyen személyiségzavart diagnosztizálna egy szakember, ha eljutna odáig a lány. Többszörös terheltség, instabilitás, kiszámíthatatlan viselkedés, szorongás, fóbia, narcisztikus hajlam. Soroljam a tankönyvet? Az a múlt, amit elém tárt a dokumentáció mindezt magában rejti. Feltehetőleg sosem kezelték a problémákkal, a megoldásai láthatóan gyermetegek, szélsőségesek, nincs felelősségérzete, kötelességtudata, úgy tűnik szabálykövetésre képtelen. Stressz--helyzetben félelem észlelhető nála, ezt te magad mondtad, ilyenkor befelé fordul, szorong, ki tudja, mennyi agresszivitás lakozik benne. Elmondta, alig mozdul ki otthonról. Depresszió, szorongás, fóbia? Ki tudja, mi van mögötte!

– Ez így azért túlzás! – szólalt meg végre Chris.

– Persze, de ez a legrosszabb kép, amit le tudok róla festeni, így látatlanban! A doktornő szét-tárta a karját, és behajtotta a jegyzeteit tartalmazó dossziét. – Nézd, az, hogy a szülei elhagyták eleve egy óriási frusztrációt jelenthetett számára. Sem anyakép, sem családkép. Szerintem egyébként nem fejlett kétéves volt, ahogy annak idején megállapították, hanem fejletlen három vagy négy éves, mikor az anyja végleg elhagyta. Feltételezem az apja a fogantatás után lelépett, az anyja nem törődött a terhességével, nem nevelte a gyermeket, csecsemőként sem szerethette. Egy gyermek már az anyja hasában megérzi, ha nem várták, nem akarják őt! Márpedig ezt a lányt, feltehetőleg nem akarta az anyja, eldobta magától – elhallgatott, időt adva hallgatóságának a tények befogadására, ismét belelapozott a jegyzeteibe, majd folytatta: – Az árvaházról bőven van információm, több betegem nőtt ott fel. Szóval ott beszerezte az élményeket, szintén szeretet nélkül, üres, céltalan életet élt, aztán jöttek a nevelőszülők. Elolvastam a teljes nyomozati anyagot – biztosította a barátját arról, tudja mit beszél. – Azokat az embereket szándékosan, előre eltervezve ölték meg. Olvastam, hogy nem találták meg a gyilkost, és hogy fel sem merült a lány neve, de nagy valószínűséggel ő volt. És tudod, erre a tetre az sem mentség, hogy feltételezhetően lelkiileg, testileg és szexuálisan is bántalmazták a szülők. Mely stressz-hatást egyébként utólag szintén nem kezeltek. Majd visszakerült az árvaházba, ahol a magatartási- valamint pszichés problémák már megjelentek. Verekedések, dühkitörések, engedetlenség. Nem volt már képes betartani a szabályokat, mint egy vad csikó zúzott, tört, majd elszökött. Arról semmi nincs a papírokból, hogy mi történt ezt követően, bár amit találtál, abból valóban úgy tűnik, hogy utcalányokkal élt, feltételezem, a testéből tartotta el magát. És jön a slusszpoén! Feltűnik egy bűnöző, aki egész véletlenül megkedveli, magához veszi és mindent megadni neki. Chris, ne légy már hülye! – nézett fel a jegyzeteiből a doktornő az előtte némán ülő barátjára. – Lehet, hogy csak magának tartotta, de nem lennék meglepődve, ha kiderülne, hogy futtatta a férfit.

– Biztos, hogy nem! – vélte Chris.

– Persze, mert az a szintén utcán felnőtt, tanulatlan ember, akiről tudjuk, hogy gyermekkorától besurranásból, lopásból, betörésből élt, megsajnálta és csupán atyai érzései által vezérelve magához vette szegény árvát! – gúnyolódott a doktornő.

Chris nem szólt, csak nézett maga elé. Nem tudta, mit mondjon. Segítséget kért, de ezt most így végighallgatni, kegyetlen érzés volt.

– Jó, legyen, nem használta a lányt! – folytatta a gondolatmenetét a nő. – Akkor mire kellett neki? Vékony, apró termetű, ügyes, törvényről még sosem hallott, megnyerő külsejű, édes pici lányka. Gondolj bele, mire kell egy kioregedő vén pasinak? Akiről azért tudjuk, hogy nem napi nyolc órás bejelentett munkahellyel rendelkezett.

– Ez egyre szörnyűbb! – állt fel Chris türelmetlenül. – Szerinted kitanította?

– Nem, szerintem, futtatta! – vágta rá a doktornő teljes meggyőződéssel. – De ha nem, akkor kitanította, igen, mert jó a társ a háznál, főként egy olyan, aki fiatal, ügyes, és egy nap átveszi az ipart, eltartja az öreget.

– Ezt nem hiszem el! – mondta inkább magának a rendőr, mint a szakembernek. Úgy gondolta, ismeri Csengét, lehetetlen mindaz, amit most végighallgatott.

A doktornő megsajnálta a barátját.

– Figyelj, ezek csak papírok – szólt kedvesebben, félre téve a hideg, komoly hangszínt. – Sosem láttam ezt a lányt. Te azt mondtad, értelmes, kedves, szerethető. Egy olyan lányról beszéltél, akiről úgy tűnt, ismeri az élet szabályait, iskolába jár, barátnője van, gyermekesen fecseg. A két leírás üti egymást! Vagy ennyire nem látsz tisztán?

– Fogalmam nincs! – sóhajtott a férfi. Visszaült a doktornővel szemben. – Úgy tűnik, mindkettő igaz!

– Olyan nincs! – nevetett a szakember.

– Akkor mivel magyarázod? Igen, amit a papírokból kihoztál, az nekem is lejött, értem, hogy többszörösen sérült, de Csenge olyan, mint egy túlélő, mintha minden kérdést meg tudna oldani.

– Nem, ilyen nem létezik, ne áltasd magad! Egyébként elmondtad, hogy nem fogad el téged, fél minden fizikai kontaktustól, szexualitástól, tiltakozik a család, házasság gondolatától, rosszul tűri a monotonitást, fél a megváltozott helyzetektől.

– Igen, de érzem, hogy vágyik a szeretetre. Amikor átöleltem, amikor megcsókoltam ...figyelj, ezerszer láttam őket is együtt! Mint apa és a lánya. És szeretettel beszélt róla, minden gondolatában benne volt, hogy mit szólna Mala Strana mindahhoz, ami vele történik. Ismeri a szeretet érzését!

– Vagy megjártassa, mert a szeretője volt. Utcalányok nevelték...

– .. nem, ezt nem hiszem! – tiltakozott Chris visszagondolva azokra a beszélgetésekre, amik közte és a lány között folytak Stranáról. – Biztos, hogy csak apjaként, de valóban szerette – jelentette ki végül.

– Sosem volt valódi apja, azt sem tudja, mi az! – emelte fel a hangját a doktornő, de aztán nagyot sóhajtott – Jó, nézzük máshonnan a helyzetet – fordította meg a gondolatmenetet. Felállt, ásványvízért ment a bárpultig, magának is, a férfinek is adott.

– Te mit vársz tőle? Családanyának alkalmatlan, társnak is, hisz kezeletlenek a lelki sérülései. Fogalma nincs, mit jelent a család, a gyereknevelés, a felelősség, mert egyszerűen nincs minta előtte. Nem tud szeretni, mert sosem szerették, nem tudja mi az, hogy biztonság, mert sosem élte át.

– Ne mondd, hogy minden árva gyerek alkalmatlan a családalapításra!

– Nem mondom, de.... szóval ő az! És egyébként sem értelek, hiszen ott van Emily, évek óta együtt vagytok! Ismer, tudja, mi a munkád, az mivel jár, türelmes, kitartó, szeret téged!

– Igen, csak én nem szeretem! – sóhajtott Chris. – Pontosabban sokáig azt gondoltam, az a szeretet, amit iránta érzek. De aztán jött Csenge.

– És?

– És minden ragyogni kezdett! Az a lány Emilyhez képest egy – egy nem is tudom, hogy mondjam! Egyszerűen él! Élvezi az életet, nevet, szaladgál, meséket sző a világról! Fogalmam nincs, honnan ért annyi mindenhez, de jó vele beszélgetni, szépen eszik, gyönyörűen táncol, kulturált, jó az ízlése, nevet a vicceimen, kedvesen meghallgat, és lehet vele akár vitatkozni, sőt kiabálni is! – felsóhajtott. – Nem tudom, de hidd el, nem egy beteg léleknek tűnik!

– Biztos vagy benne, hogy nem cseréltél fel két anyagot? – kérdezte gyanakvóan a doktornő. – Az, akinek az élete itt bemutatásra került – az iratanyagra mutatott – nem viselkedhet úgy, ahogy te mesélsz a lányról. Biztos, hogy elhagyták? Nem lehet, hogy más történt?

– Mire gondolsz?

– Nem tudom, mire gondolok, de az biztos, hogy szeretni csak az tud, akit szerettek. És az akciókban szereplő lányt sosem szerették, csak kihasználták. Az a lány téged egész egyszerűen átvert vagy meglöpött volna, mert egy pszichopata.

– Ehhez képest teljesen kikészült a nevelőapja elvesztése miatt. Nem eszik, nem gondolkozik, nem tér egyszerűen magához – válaszolt elgondolkodva Chris. A doktornő helyeslően bólintott.

– Normális esetben ez helyénvaló viselkedés. A gyásznak több szakasza van, neki most ezen kell átmennie. Jó lenne, ha nem lenne egyedül és találna valamit, ami lefoglalja. Persze, mondom, normális esetben. Egy pszichopatánál, egy személyiségzavarban szenvedőnél ez nem normális viselkedés, ez maximum színészkedés, mert nem képes érzelmre! – elhallgatott, gondolataiba mélyedt. Chris is magában próbálta helyretenni a tapasztalatait és a szakember által elmondottakat. – Szóval, nem áll össze a kép! – folytatta a doktornő. – Látnom kell a lányt, beszél-nem kellene vele, tesztek kellene kitöltetnie, esetleg kezelném, ha akarná. Ha nem, akkor csak egy kényszergyógykezelés keretében kezdhetek vele valamit!

Elgondolkozott folytassa-e, végül döntött, hisz végül is barátként beszélgettek.

– És, bocs, hogy beleszólok a dolgaiba, de szemét dolog, amit Emilyvel teszel! Kihaszna-
lód
őt!

- Tudom! – értett egyet Chris.
- Akkor dönts el, hogy mit akarsz, és ha nem őt, akkor engedd el!
- Ezerszer elküldtem!
- És ezerszer visszafogadtad! Csak azért, hogy az emez iránti vágyadat csillapítsd. Ez szemétség.
- Rendben! Értem! – bólintott Chris, de látta, nem győzte meg kolléganőjét. – Megértettem, hidd el, és tenni fogok valamit ebben az ügyben is.

43. fejezet

Nyugodt, álmatlan éjszaka után ébredt Csenge. Úgy érezte, nagyobb a csend a lakásban, mint a szívében, így megszólaltatta Mala Strana kedvenc operáját. A magnetofon hangja betöltötte a teret és Csenge eddigi kedvetlen, szomorú tudatát. A dallam életkedvet csent a szívébe, egy idő után úgy érezte, már nincs egyedül. Legalább lélekben vele van jóapja, és segít talpra állnia, megtalálnia a jövőbe vezető utat. Egész vidáman rendezte el a reggeli készülődést, hős elhatározással épp indult volna az előző nap kidobott könyveiért, amikor csengetést hallott. Kitérve az ajtót megmerevedett a látványtól.

Az asszony hívás nélkül lépett a lakásba, elment mellette, a nappali közepén állt meg. A CD lejátszót épp ott találta, mint ahol nyolc éve hagyta. Úgy tűnt számára, semmi nem változott a lakásban. A zenegéphez lépett, elzárta, majd visszafordult az ajtóban ácsorgó lányhoz.

– Lady Margharet! – csodálkozott Csenge. Úgy érezte megelevenedett a múlt, ráadásul az ő múltja. Közelebb ment a vörös hajú, szeplős nőhöz, nem foglalkozva azzal, hogy az mit szól hozzá, megsimogatta az arcát, a valódi szeplőit, a haját. A hölgy meglepődött a viselkedésén, hátrább lépett előle.

– Catherine Doyle vagyok, te meg feltételezem a Csenge! Hallottam rólad – árulta el az idegen, de Csenge nem figyelt a szavaira, bámulta a vörös hajú nőt és saját magát, az egykori ladyt látta. – Azért jöttem, hogy beszéljünk a lakásról – folytatta kissé zavartan Mala Strana exfelesége. – Ő Dr. Trembanil, ügyvéd, a válásunkat is ő intézte! – mutatta be a férfit. – Annak idején az én tulajdonomba került a ház, de hozzájárultam, hogy Mala Strana itt lakjon, nem volt a lakásra szükségem. Most viszont szeretném visszakapni!

– Persze! – bólintott Csenge. Nézte a nőt, hallgatta, amit mond, elolvasta a papírt, amit a férfi az orra alá dugott. De az egészből csak azt értette meg, hogy Mala Strana a ladyvel helyettesítette a feleségét, és ily módon a férfi mindvégig az egykori asszonyát látta benne, akit a jelek szerint sosem feledett. – A magáé a ház! – bólintott újra Csenge.

– Persze, ez nem is volt kérdés! – közölte Catherine magabiztosan. – Ha mód van rá, szeretnék minél hamarabb beköltözni! – mondta, határozottan, ahogy a lady beszélt egykor. – Már persze, ha nincs ennek akadálya – egészítette ki saját szavait, mivel Csenge még mindig csak állt, mint aki sóbálvánnyá változott azon tényről, hogy Margharet él és megjelent a lakásban. – Persze nem muszáj azonnal, ha ez problémát okoz, és elvihetsz bármit, amit csak szeretnél... – beszélt tovább, egyre nagyobb zavarban az asszony. Nem tudta, mi okozza a problémát, miért bámulja ilyen bambán, mi okból viselkedik furcsán Csenge. Bár a temetésre nem ment el, tudta, hogy Stránát egy hete eltemették, így nem gondolta, hogy ez a kis csitri, akit ki tudja mire használt a volt férje, még mindig a múlton rágódik. Vagy valami más baja van talán? Catherine nem találta a választ a lány tekintetében, így folytatta: – Szóval, vidd, amit akarsz, én csak a lakáshoz ragaszkodom!

– Macit viszem, ő az enyém! – válaszolt Csenge, végre megmozdult. A szobájába ment, felvette a nagy szőrmeállatot és a még mindig nyitott ajtón egyszerűen kisétált. Nem köszönt, nem is tudta mit mondjon, igazán azt sem tudta, hova megy. Teljes mértékben összezavarodott. Hirte-

len úgy érezte, mindenki elárulta, Strana nem őt szerette, csak egy álmoképet kergetett, a lánnyal az álmai asszonyát helyettesítette. Üresnek érezte a szívét, az agyát, a lelkét. A tegnapi esti elhatározása az élete újrakezdéséről semmivé foszlott. Mala Strana árulása ismét vért fakasztott éppen gyógyuló szívéből.

Chris a kaputól nem messze, az utcán találkozott össze vele. Leállította az autót, miközben nézte a nagy szőrmeállat határozott távozását. Csenge céltalanul cipelte Macit, semmit nem látott maga körül, így meglepődött, amikor Chris elé állt.

– Te hova mész? – kérdezte. Válaszra azonban nem várt, látta, hogy Csenge szeme ismét könnyes, tekintete zavart. – Mi történt? – kérdezte a rendőr, de hiába, Csenge nem válaszolt. Megfogta a lány karját és macistól visszavezette a lakásba. Odabenn ugyanúgy rámeredt a nőre, mint pár perccel ezelőtt Csenge.

– Lady Margharet? – kérdezte csodálkozva. A nőnek elege lett a bámulókból.

– Fogalmam nincs, hogy miről beszél! – háborgott. – Én Chaterin Doyle vagyok!

A rendőr bólintott, hisz látta, hogy ez a nő legalább tíz évvel idősebb és a hangja is más, mint a ladyé. Felmutatta az igazolványát, aztán megmutatta a ladyről készült képet.

– Nahát, mintha fiatalkori másomat látnám! – álmélkodott a nő.

– Pár napja még itt volt ez a hölgy, hónapokig figyeltük! – magyarázta a férfi. – Van lánya vagy rokona, aki eljátszhatta őt?

– Senkim, aki így hasonlítana rám! – rázta a fejét a nő és a képet bámulta. – Mala Strana ide-állja lehetett ez a nő, hacsak nem egy kitalált személy volt!

– Elég valóságosnak tűnt! – állította Chris, majd visszavette a képet és rátért Csenge sétájára.

– Én mondtam neki, hogy bármit vihet, itt a kocsis, el is visszük a másik lakásba, hiszen a volt férjem azt rá hagyta – szabadkozott a nő. – Itt vannak a papírok, ez a lakás az enyém. Persze, ha ez probléma, tudok várni pár napot.

– Rendben, elköltözik Csenge, most! – bólintott a rendőr, miután elolvasta az ügyvéd által neki is felkínált papírokat. – Neked is jobb lesz ott! – fordult Csengéhez, de annak aztán mindegy volt, csak bámulta Chaterin Doyle-t és arra gondolt, hogy Mala Strana vajon mit érezhetett akkor, mikor őrá nézett. Amikor átölelte a lady szerepében, bókolott és táncba vitte. Amikor keringő közben odasúgta neki, milyen gyönyörű ma este. Vajon Strana csak a volt feleségét látta. Ezért kellett neki Csenge? Ezért volt annyira jókedvű és boldog, amikor a ladyt kísérhette a színházba?

Látta rajta a rendőr is, az exfeleség is, hogy nem igazán beszámítható, hát ketten pakoltak össze. Csenge mindenre azt mondta, hogy nem az övé. Mégis összeszedtek több doboznyi ruhát, tárgyakat. Chris megtalálta a szemetes melletti tankönyveket is, azt is összepakolta. Chaterin a Mala Strana tárgyaiból, könyveiből is pakolt, a lánynak adta a számítógépet is, az összes floppy-lemezzel együtt, „amúgy sem értek hozzá” megjegyzéssel. Csenge engedelmesen vitte Maciját Chris autójához, túrta, hogy a férfi átköltöztesse, aztán segítette neki kipakolni, mivel a férfi ráparancsolt. Mint a robot működött egész nap. Chris estére elveszítette a türelmét, elege lett, kiabálni kezdett a lánnyal, kérte vagy inkább felszólította, hogy hagyja abba Csenge ezt az általános gyászolást.

– Ő sem akarná, hogy ennyire kiborulj! – érvelt a fásult lánynak. – Tudta jól, hogy előbb utóbb meghal, nem véletlen vett bele olyan hamar a végrendeletébe!

– Mindenét a Costanacui nyugdíjsházra hagyta! – mondta Csenge fásultan. – Engem nem is szeretett, csak ezt a nőt, a volt feleségét!

A rendőr rábámult, nem tudta mit mondjon, hiszen a lánynak tudnia kellett, amit már ő is tudott az ügyvédtől, hogy Mala Strana a házáat, a teljes vagyoniát, az összes részvényét ráhagyta.

– Nincs is Costanacuában nyugdíjsház! – mondta végül.

– Kell, hogy legyen! – vitakozott most először Csenge. – Kis szökőkút, nagy tavacska, benne a hattyúk...

– Mondd, hogy nem örültél meg! – kérte Chris és magához ölelte a lányt. A szemét kereste, látni akarta, hogy az nem annyira zavaros, mint a lány mondatai.

– Szakítottunk, nem emlékszel? – kérdezte Csenge kibújva a férfi karjai közül. – Engem általában el szoktak hagyni, akikről úgy gondolom, szeretnek. Látod, Strana is elment, pedig ...

Chris türelmetlenül a szavába vágott:

– ...velem te akartál szakítani, én meg nem akarok továbbra sem! Tudod jól, hogy szeretlek, és nem fogom engedni, hogy most egyedül maradj, ráadásul megőrülj itt nekem – az órájára pillantott. – Mennem kell dolgozni! Még jó, hogy ezt a napot veled akartam tölteni, egy kis nyugalomban. Mekkora csodának kellene történnie, hogy csak úgy, békében együtt lehessünk? – kérdezte, inkább csak magától, mert a választ adható személy teljesen érdektelenül nézett vissza rá. – Visszajövök, ahogy tudok! – ígérte – Addig csinálj itt rendet, kösd le magad valamivel, amíg visszatér az eszed! Tudsz vigyázni magadra?

– Igyekszem! – bólintott Csenge. Nézte, ahogy Chris tehetetlenül figyel, hogy őrlődik azon, menjen vagy ne, átölelje vagy mégse. Elfordult tőle, ezzel segítve a döntése meghozatalát, látványosan pakolni kezdett, mintha Chris már nem is lenne a lakásban. Mikor valóban egyedül maradt, végigjárta a házat, elrendezte a dísz tárgyakat, meglocsolta a virágokat, keresett valami feladatot, amiről úgy gondolta, hogy leköti a gondolatait. Közben azonban csak az a fájdalom forogott a fejében, hogy jóapja szemében ő csak egy színész volt, aki helyettesítette az imádott feleségét.

Chris nem bízott benne, fél óra sem telt bele, ismét a kertvárosi rész kiskastélya előtt állt meg autójával. Csak egy pillanatra lépett be a lakásba, rámosolygott a nappaliban pakolászó lányra és beengedte a lakásba a férfit, akit magával hozott. Egyiktől sem köszönt el, visszaszállt az autójába és elhajtott.

– Te hogy kerülsz ide? – kérdezte az indiánt Csenge. Pozór felháborodva bámult a rendőr után, majd ahogy hallotta, hogy a nyomozó autója távolodik, Csengéhez fordult.

– Ki ez az alak egészen pontosan? – kérdezte köszönés helyett. – Nem elég, hogy szétpakolta a házamat, bevitt az őrre, elővette a régi aktáimat, kihallgat, mindezek után megjelenik nálam, szabályosan rám töri az ajtót, és azt mondja, hogy szükséged van rám. Meg azt mondja, hogy nem vagy magadnál! – sorolta panaszait nagy hangon Pozór tőle szokatlan, ideges hangnemben. Közben beljebb lépett a nappaliba, szétnézett, szava elállt a csodálattól. – Ez aztán jó kis kérés! Tudta Strana, hogy kell a kenyeret tejbe aprítani!

A lányhoz fordult, sötét szemeivel jól megnézte magának.

– Na, mi van veled, és mi baja van ennek a zsernyáknak, mesélj! – kérte lágyabb hangon, miközben kipróbálta a valódi bőr fotelt. Még nem ült ehhez hasonló drágaságban, élvezettel simogatta meg a karfát. Közben ismét a lányra pislantott, majd elnevette magát. – Hát te valóban nem vagy magadnál! – állapította meg komolyra fordítva a szót. – Nem tudom, mi lelte a zsernyákot, de agyturkászhoz akar vinni! Vagy valami hasonlót zagyvált, merthogy szerintem lelkileg terhelt vagy és nehezebben tudod feldolgozni a kialakult helyzetet – megvonta a vállát – Vagy legalábbis valami ilyesmit magyarázott, felét sem értettem! – mesélte. Csenge sem, nem is válaszolt. Örült, hogy vele van az indián, mindegy volt, mit csinál, de legalább itt volt vele. Pozór nagyot csapott a bőrkarfára, amitől a barna hasított anyag kifakult kissé. Mire a színét visszanyerte, az indián megunt a lány némaságát. – Strana sem szeretne ilyen állapotban látni, úgyhogy kapd össze magad, kislány! – szólt rá, elhagyva a kényelmes fotelt, a konyha felfedezésére indult. –

Mikor ettél utoljára? – kérdezte, de Csenge továbbra sem válaszolt, némán követte. Pozór üresen találta a hűtőt, viszont rálelt egy doboz tartós tejre, abból öntött. – Igyál, erőt ad! – javasolta. Csenge szótlanul itta a tejet, nem szólt, hogy nem szereti, jóapja kedvéért is mindig megitta.

– Mondd már meg, mi a fene baja van ennek a zsernyáknak? – kérdezte az indián elkönnyelve, hogy a tejen kívül más ehetőt–ihatót nem talál. – Állandó jelleggel a frászt hozza rám! Rendőrként felfogatja az életemet, most meg barátkozgat velem, rólad kérdez és megkér, hogy segíts rajtad! Mit akar ez tőled?

– Szeret! – vont vállat Csenge. Pozór a konyha felfedezése közben már az alsó szekrényeket kutatta, mikor felfogta, amit hallott.

– Azt akarod mondani, hogy e miatt a zsernyák miatt voltál olyan lökött? – kérdezte miközben visszazárta a szekrényajtót. Meg volt neki is az a jó szokása, hogy mindent úgy hagyott, ahogy talált. Közben elgondolkozott, majd megjegyezte: – Nem csodálom, hogy Mala Strana eltitkolta előlem kibe zúgtál bele! Annyira utálok a zsarukat! – jelentette ki, majd a lánynak szegezte a kérdést: – Hogy tudtál egy zsernyákba, és ráadásul pont ebbe beleesni?

– Nem volt nehéz! – vont vállat megint Csenge unottan. Nem érdekelte a barátja Chrissel kapcsolatos problémája, két dologra volt kíváncsi, az egyiket meg is kérdezte: – Te tudod, hol van az a nyugdíjsház, ahová Mala Strana menni akart?

– Meghibbantál? – kérdezett vissza Pozór. – A drága apád nem akart sehová se menni! Élete végéig itt akart lakni veled, hogy ápolgasd, meg szeretgesd!

Csenge nem hitt neki, de nem forszírozta a témát, új kérdést tett fel:

– Tudtad, hogy a felesége pont úgy néz ki, mint a lady?

– Persze, ismertem őnagyságát! – bólintott az indián, olyan képet vágva, mintha valami savanyú citromba harapott volna. – A hölgy Mala Strana nagy tévedése volt!

– Nem tudtam, hogy ennyire szerette! – jegyezte meg Csenge, visszatért a nappaliba, vitte magával a pohárban megmaradt, erőt adó tejet.

– Istenítette, imádtá! – mesélte Pozór, követve őt. Menet közben felfedezte, milyen ajtók nyílnak még a nappaliból, mi hova vezet, körbejárta kétszer az alsó szintet, miközben folytatta: – Nagyon csalódott szegény feje! Mikor életre keltette a ladyt, úgy tett, mintha a felesége nem is létezett volna! El akarta felejteni a csalódását, pontosabban a ladyvel akarta pótolni a nő hiányát. Miért fontos ez?

– Azt hittem engem szeret! – mondta Csenge szomorúan. – Közben meg csak egy eszményt szeretet, amit én jelenítettem meg!

– Hülye vagy! – nevette ki Pozór könnyed rövidséggel. Csenge azonban nem vidult fel a mondatától. – Te tisztára megbolondultál! – egészített ki előző megjegyzését, miközben érezte, kezdi elveszíteni a türelmét, hisz nem volt hozzászokva a nyafkázáshoz. Keresztülszaladt a nappalin, mintha ezzel a körülötte kialakult örültséget is a háta mögött tudná hagyni. – Eszemet vesztem a marhaságaidtól! – szólt vissza a nappali másik végéből. – Hát persze, hogy téged szeretett! Főként Csengeként! – vigasztalta, miközben próbált nyugalmat erőltetni magára. Mióta a legjobb barátja elment, azóta odalett az ő békéje is. Előbb a házkutatás, kihallgatás, most meg a rendőr megjelenése és a kislány butaságai. – Figyelj, imádot téged, örült annak, hogy rád talált, hogy taníthatott és te nagyon ügyesen helyt álltál. Te adtad élete utolsó évének az értelmét. A lady szerepét csak azért találta ki, mert így könnyebben bejuthatott az elit társaságba, könnyebb volt feltérképezni a lakásokat, információt gyűjteni az emberekről. A ladyt csak kihasználta és persze élvezte, hogy visszavághatott ezzel annak a boszorkánynak, aki anno elhagyta. De téged szeretett, kicsi lány! És hidd el nekem, mindent megtett azért, hogy mindenkitől megvédjen téged – győzködte a szomorúan maga elé bámuló lányt. Pozór tehetetlenül szaladt végig újra a nappalin, megállt a bejárati ajtó előtt. Kibámult a kopasz, üres telekre, miközben tovább beszélt Csengéhez. – És erre azért magadtól is rájöhetnél volna, hisz még azt is tűrte, hogy ebbe a zsernyákba beleszeress! Szerintem még arra is hajlandó lett volna, hogy megigyon egy italt vele a kedvedért!

– Megtette! – bólintott Csenge. – De megígértem neki, hogy szakítok Chrissel és így is lett!
– Én sem gondolnám, hogy neked ezzel a zsernyákkal kellene kavarnod! – fordult felé az indián elhagyva az egyre sötétedő kert kilátását. – Bár, úgy tűnik ő él–hal érted! Sőt, ahogy elnézem te is!

– Szakítottam vele, már régebben, nem is találkoztunk csak aznap, mikor Strana.... – nem akarta kimondani, csak vállat vont, az indián ennyiből is értette a lényegét.

– Oké, eleget beszéltünk, menjünk, mozduljunk ki! – javasolta. – Telepakoljuk a hűtőt, valamit enned kell – avatta be a tervébe a lányt és bár Csengének nem volt sok kedve, mégis megmozdult és követte az indiánt. Pozór talán úgy érezte, hogy egy fél évre előre kibeszélte magát, nem szólt többet, szóltanul közelítették meg Katewille központját. Éjszaka volt, és Csenge élvezte az utca sötétjét, a sétát, a gyaloglást. Az indián vett neki több liter tejet, zöldséget, némi félkész ételt. Visszakísérte a lányt, segített a csomagokat cipelni, aztán lelkére kötve, hogy lefekszik és pihen, ő maga is hazament.

44. fejezet

Másnap már nem volt szüksége rendőri előállításra, magától visszatért, ellenőrizte, hogy a lány megissza-e a napi adag tejét, majd nekiállt ételt kotyvasztani kettőjük számára. Egész délelőtt a konyhában volt, Csenge körülötte téblábolt, de nem tudott mit kezdeni magával. Örült annak, hogy vele van az indián, Mala Stranára és a múltra emlékeztette. Összeállította Strana számítógépét, nekiállt a hatyúkat megkeresni az interneten, azonban nem járt eredménnyel. Telefonált néhány helyre, de így sem jutott előrébb. Tehetetlenül gondolta át az újabb lehetőségeket, de semmi értelmes nem jutott eszébe. Pozór szóltanul készítette továbbra is az ebédet, míg Csenge csak járkált egyik szobából a másikba. Végül úgy döntött, csinál valami értelmeset addig is, amíg rá nem jön, hogy találhatná meg Strana tavát, ezért nekiállt a kertnek. Ásott, gyomlált, beszélt a virágokkal, délben hősiesen megette az indián főztjét, miközben elmesélte neki, hogy milyen tervet eszelt ki a kert rendezésével kapcsolatban.

– Nagyszerű lesz! – közölte Pozór nem túl lelkesen. Egyáltalán nem érdekelte a kert, azon törte a fejét, hogy tudná Csengét visszahozni az életbe, mit tehetne, hogy ismét az a vidám, csicseregő lány legyen, akit anno megismert. Mivel egyelőre semmi épkezláb ötlete nem volt, hagyta, hogy Csenge kertészlánnyá változzon.

Chris estefelé érkezett, megbámulta, hogy mit csinál Csenge.

– Maga szerint megőrült? – kérdezte Pozórt, aki szintén a lány aktivitását figyelte.

– Be akarja ültetni a kertet mindenféle bokorral, mert szerinte Mala Strana úgy szeretné! – fordította a lány tettét Pozór.

– Tehát megőrült?!

– Nem, csak nem akarja felfogni, hogy ismét egyedül maradt! – vont vállat az indián. – Legalábbis azt hiszem!

– De hát nincs egyedül! – háborgott a nyomozó. – Hát mi a fenének vagyunk mi itt?

– Maga miért van itt? – kérdezte Pozór a fiatal férfire bámulva. Kezdett hozzászokni a képhez, néha már a frász sem kerülgette a látványától.

– Feleségül akarom venni! – mondta Chris a lányt nézve.

– Szerintem ennek nem most van itt az ideje! – vélte Pozór megborzadva a gondolattól. Mala Strana kiváló tanítványa meg a legfőbb ellensége az oltár előtt!

– Beszéltem újra az orvossal! – újságolta a szerelmes férfi, nem véve észre az indián arcára kiült érzéseket. – Azt mondta, munkát kellene adni a lánynak, valami feladatot, ami leköti!

– Gondolkozom! – ígérte Pozór, miközben elmosolyodott.

A nyomozó tehetetlenül nézte, ahogy a kolléganője átrendezi az irodáját. A pszichológus nőként nem látta a logikát a papír–halommal telepakolt asztalon, széken, padlón, nem értette az észérveket, csak rendről papolt, majd tettekben mutatta meg elképzelését.

– Most akkor beszélhetünk! – mondta, mikor végzett és cseppet sem zavartatva magát a kolléga nem tetszését kifejező arcmimikája miatt, leült Chris–sel szemben.

– Semmit nem fogok megtalálni! – jegyezte meg a nyomozó, de ezzel csak olajat öntött a tűzre, a kolléganő a legnagyobb nyugalommal seperte egy halomba az asztalán lévő iratokat is.

– Jó hírt hoztam! – mutatta fel a nő a saját jegyzetét, amiben szépen lefűzve sorakoztak a papírok egy bordó dossziében. – Nyomoztam és megtaláltam!

– Mit? – kérdezte Chris, miközben próbálta a saját papírjait visszarendezni abba a tökéletes káoszba, amiben csak ő ismerte fel a rendet. A nő azonban meglebegtette a bordó dossziét és az általa elrendezett papírok tetejére helyezte. Kinyitotta, úgy, hogy a férfi elolvashassa a megsárgult újságcikket. Chris szót fogadott, abbahagyta káosza megmentését, elolvasta a főcímet, a rövid, pár soros cikket is, majd a kolléganőre nézett.

– Részleteznéd, mit szeretnél tőlem? – kérdezte értetlenül.

– Szerintem – kezdte a nő, felállt és elkezdett fel–le sétálni az irodában. – Szerintem az a cikk Csenge szüleinél szól. A család ideköltözött Kateville–be, mert apu állást kapott. Az ország másik végéből, ahol mindenüket pénzzé tették, hogy itt új életet kezdhessenek. Rá egy hétre aput kirabolják, megölik, anyu itt marad a gyermekkel. Egy hét múlva anyu a folyóba ugrik. A gyerekről meg nem írnak a cikkbe, csak hogy nem volt a nővel, vagy nem találták meg a folyóba. Időben épp akkor történt, mikor Csengére rátaláltak – állotta teljes meggyőződéssel, miközben a polcra pakolt egy újabb adag aktát a földről.

– Hagyd már abba a rendezgetést! – szólt rá Chris, miközben újra olvasni kezdte a cikket. – És a járkálást is! Az agyamra mész ezzel – kérte, megvárta, amíg elhelyezkedik vele szemben a kolléganő. – Szóval, ez így időben összeáll valóban, bár csak feltételezés – vélte. – De utána lehetne járni, a DNS elárulná, hogy Csenge családjáról van e szó. A szülők DNS–e biztos megvan a nyomozás miatt. A férfi haláláról is kell, hogy legyen anyag, hiszen az egy rablás volt.

– A kérdés az, hogy utána akarsz–e járni – jegyezte meg a pszichológus. Chris nem értette a kérdést, hát folytatta a szakember: – Mert nem az az eredeti célunk, hogy ezt kiderítsük, hanem hogy Csengét megértsük. Ha ő az a kislány, akivel ez történt, akkor érthető, miért viselkedik úgy, ahogy te leírtad. Akkor ismeri a szeretetet, hiszen voltak szülei, akik szerették, biztonságot nyújtottak számára, nevelték.

– Miért ne kellene ennek utánajárni? – kérdezte Chris, még mindig nem értette.

– Ezt a döntést Csengére kellene bízni! – vont vállat a doktornő.

– Kérdezzem meg tőle, hogy akarja–e tudni, mi történt a szüleivel? Ez hülyeség, ezt mindenki akarná tudni!

– Chris, a lány most vesztette el Mala Stranát, akiről tudjuk, hogy valamilyen oknál fogva erős hatással volt a lányra. Hiszen te mondtad, hogy még mindig nem dolgozta fel az eseményeket. Nem biztos, hogy most kell neki még egy lelki trauma. Gondolkozz rajta! Ha eljön hozzám, tudok vele beszélni, többet tudok ezzel kapcsolatban mondani.

A nyomozó elgondolkodva olvasta végig még egyszer az újságcikket.

– Valójában semmi nem bizonyítja, hogy Csenge szüleinél van szó, lehet véletlen egybeesés is. De szerintem akkor is szeretné tudni!

– És kiderülhet, hogy semmi köze a szerencsétlen házaspárhoz. Akkor az újabb trauma – ismételte a doktornő. – Ehhez szakember kell, nem lehet ezzel így rárontani. És egyelőre az is kérdés, hogy a Strana mire használta!

– Ne kezd újra!

– Rendben, de van más is!

– Ne kímélj, mondd! – sóhajtott Chris hátradőlve a székében.

– Számoltam – újságolta a doktornő. – Összehasonlítottam az adatokat, évszámokat. Figyelted, hogy mikor elszökött az árvaházból hetedik évfolyamos volt? Ha azt mondod, hogy bejárt az iskolába, miközben a prostik között élt, sikítani fogok!

– Te jó ég! – Chris úgy érezte, meghül ereiben a vér. – Nem végezte el az elemi iskolát?

– Nekem úgy tűnik! Nem színjáték volt véletlenül az a tanulás, nem neked játszottak ezek ketten?

– Az iskola előtt vártam esténként...

– Chris, ne légy hülye! – szólt rá a doktornő. – Hány ki- és bejárata van egy iskolának? Vagy vele ültél az órán?

– Ennek utána tudok járni! – mondta meggyőződve a férfi. – És mindennek, ami most történt vele az elmúlt egy évben, hiszem szinte mellettük éltem. Figyeltettem Stranát, a lányt..

– ... csak Csengét nem – fejezte be a mondatot a doktornő és mosolygott. – A fejemet rá, hogy átverték.

– Kedves vagy, szurkolj csak ellenem! – húzta el a száját Chris, miközben átgondolta az emlékeit. Tagadhatatlanul megbabonázta a lány, nem figyelt minden részletre, nem is feltételezte, hogy Csenge átveri. – De minek kellett volna az iskolai színjáték?

– Ott ismerted meg, nem?

– Bárhol megismerhettem volna – most Chris állt fel, idegességében nem tudott nyugodtan a széken ülni. Kavargtak benne a gondolatok, az érzelmek. Fel-alá kezdett járkálni az apró irodában, ahogy az előbb a kolléganője, de ő nem szólt rá. Hagyta, hogy gondolkozzon a férfi, összerakja magában a hallottakat. Chris végül megállt, nekidőlt az irodája falának.

– Mindenképpen ráveszem, hogy menjen el hozzád. Lehet, hogy teljesen bolond vagyok és azok ketten átverték, de biztos, hogy szüksége van segítségre. Akár elhagyták a szülei, akár nem – mondta, majd halkabban hozzátette: – Akár átvert, akár nem.

– Ennyire szereted?

– Nem tudom elképzelni nélküle az életemet – gondolkozott el a férfi maga elé nézve, majd a kolléganőjére emelte a tekintetét. – Legalábbis jelenleg nem. Akkor is segíték neki, ha semmit nem érez irántam, és az egész csak egy átkozott színjáték volt.

45. fejezet

Pozór beváltva ígéretét, csakugyan elgondolkozott azon, hogyan segíthetne tanítványának. Pár napjába belekerült, mire megoldást talált, de volt ideje, Csenge még alig ásta fel a kert egyharmadát. Mire a feléig ért, Pozór leállította.

– Van itt valami, amit meg kell beszélnünk! – kezdte és visszacsalta a házba a lányt. – Mala Strana elvállalt nekem néhány dolgot és nem tudta már teljesíteni. Engem meg szorongatnak a megrendelők! Te profi vagy, mint apád volt, meg tudnál nekem szerezni néhány árut!

– Egyedül? – kérdezte Csenge. Meglepte az ötlet, eszébe sem jutott. Igaz, semmi sem foglalkoztatta az elmúlt napokban, eszement állapotban tett-vett, nem találta a helyét. Pozór megvonta a vállát, ahogy szokta jelezni, hogy pitiáner dolgokon akad fent a beszélgetőpartnere.

– Dolgoztál már egyedül, meg tudnád csinálni, ráadásul pénzt hozna mindkettőnknek.

– Rendben! – mondta Csenge és csillogni kezdett a szeme. Percek alatt magához tért, hallgatta a férfit, megjegyezte a címet és az áru pontos helyét a lakásban. Pozór olyan helyre küldte, ahol már a lány maga is volt egyedül, olyan áruért, amit bármikor el tudott adni.

– Ne siesd el, van időnk! – figyelmeztette. – És óvatos legyél! Mindenhol zsernyákok szaladgálnak, állítólag rád vigyáznak. Figyelik ezt a házat, engem és talán még a Vándort is. Várj néhány napot még, viselkedj kissé normálisabban, hogy a szerelmes Don Huan–od megnyugodjon, és majd aztán indulj útra – kérte, teljesen feleslegesen. Csenge még aznap este visszament a régi lakásba, bejárta a megváltozott, átrendezett házat, megnézte az alvókat.

– Még hogy Dr. Trembanil! A nő szeretője – morogta, ahogy meglátta Mala Strana egykori ágyában az egymáson fekvő két alakot. Aztán megkereste a rejtekhelyeket, magához vett mindent és hazament.

Fél óra alatt átváltozott Angelává, éjfél után nem sokkal már a célházban volt. Ahogy átugrott a kerítésen, megérezte azt a kedves bizsergést, amit az izgalom és a vágy keltett benne. Szinte nevetve etette meg a kutyákat, végigjárta a jól ismert házat, majd magához vette a tárgyat és vitte Pozórnak a megbeszélthelyre.

46. fejezet

Reggel sokáig aludt, de már nem volt gyámoltalan, evett, ivott, öltözött. Úgy érezte, ismét van értelme az életének, van mit csinálnia, és van, aki elvárja tőle, hogy a feladatot rendesen elvégezze. Egész nap mosolyogva pakolászott, rendezte a kertet, gyorsan, hogy kevesebb időt kelljen vele foglalkoznia. A ház mögötti pincebejáratnál már szépen megnőttek a bokrok, melyet még Mala Stranával rendeztek el. A cél annak idején nem a kert szépítése volt, jóapja pontosan tudta, mit hova és miért ültet. Csenge elrendezte a bokrokat, átgondolta a férfi által annak idején elmondott menekülési útvonalakat.

– Hiányzol! – suttogta maga elé, a bokroknak, a növekvő cserjék leveleinek, mintha jóapja most is itt lenne köztük. Nagyon sóhajtván fogta meg a kerti szerszámokat, rendezte a ház mögötti dzsungelt. Figyelt arra, hogy ne látszódjon a pincebejárat, a kerítésig vezető út, úgy tett, mintha gereblyézné a gyepet, miközben átismételte a kert mögötti utak vonalát. A ház előtti utcában most is ott ültek az autójukban a rendőrök, akiket még Chris hagyott hátra, arra hivatva, hogy éjjel–nappal vigyázzanak rá. Csenge sejtette, hogy semmi értelme, hiszen rá senki nem vadászik, senki nem kereste, azok a gyilkosok már megkapták, amit akartak.

Eltette a kerti szerszámokat, látványosan pakolt, sétálgatott a kertben, majd a konyhában kávéfőzött és kivitte a várakozó, bágyadt rendőröknek. A két férfi csodálkozva bámult, de végül is elfogadták az italt. Csenge rájuk mosolygott és visszasétált a lakásba. Sorra jutottak eszébe Mala Strana intelmei arról, hogyan kell mindent úgy elrendezni, hogy senki ne fogjon gyanút. Előző este óvatlan volt, de tudta, hogy most estére felkészültebb lesz. Várta nagyon az estét, az izgalmat. Szíve egyre lelkesebben vert, ahogy lassan sötétedni kezdett. És végre, mikor eljött az idő, bekapcsolta a televíziót, ellenőrizte a műsorfüzetet, majd ismét Angelává lett, bejárta a régi ismert területet, a helyeket, ahol Stranával együtt gyakoroltak.

Pozór nem hitt a szemének aznap éjjel. Csenge túl gyorsan szállította le mindkét árut, túlságosan lelkes volt és pörgött, ami akár figyelmetlenséghez is vezethetett. Kikérdezte, mit, hogy csinált, és úgy érezte, abban hiba nem volt, mégis nyugalomra intette a további feladatra vágyó tolvajfiókat. Csenge végre mosolygott, ennek örült, de hazazavarta és ágyba parancsolta, miután átadta neki a munkadíját.

Chris sem hitt másnap a szemének, mikor meglátta, hogy újra a régi Csenge fogadja.

– Minden rendben? – kérdezte gyanakodva.

– Persze! – mosolygott rá a lány. Főzött, ez látható volt a konyhapulton uralkodó rendetlenségből is, de a házban terjengő illat is elárulta a lány délelőtti programját. Csenge letette a fakanalat, a férfi felé fordult. – Ne haragudj, amiért ennyire kikészültem – mondta zavartan. – Azt hiszem Mala Strana volt az első, aki önzetlenül szeretett, és akit én is tudtam szeretni. Nehéz elfogadnom, hogy elment – sóhajtott, de a szeme vidám maradt. – Annyira rendes voltál! Nagyon köszönök mindent neked – mondta, átölelte a férfit, aztán el is tolta magától. – Azt hiszem most már valóban itt az ideje, hogy elváljanak az útjaink – mondta határozottan.

– Azért ennyire ne legyél jól! – kérte a férfi, elmosolyodott. – Tudod, én vagyok az a másik, aki szeretlek.

– Mala Strana nem örülne, ha ezt hallaná.

– Ne vele példálózz, ő már – már belenyugodott, hogy a veje leszek. Te vagy az, aki még mindig nem akarsz, pedig bebizonyítottam az elmúlt napokban, hogy tudok rád vigyázni. Őszinték és tiszták az érzéseim – védte a férfit az érdekeit és próbálta volna magához húzni a lányt, de Csenge hátrább lépett.

– Maradjunk jó barátok! – kérte Csenge.

– Összezsugorodik az agyam tőled! – sóhajtott Chris, de nem volt hajlandó tovább veszekedni. Egy pillanatig nézte a lányt, aztán egyszerűen sarkon fordult és szó nélkül kisétált a házból. Csenge egy ideig bámulta az ajtót, nem is értette, mi történt. Chris harcolni szokott érte, most meg ... Várta, hogy visszajön, hogy veszekszik vele vagy legalább némán átöleli. Szerette volna, ha újra és újra elmondja a férfi, hogy szereti, de hallotta kintről, hogy Chris beindítja az autót és elhajt. Nem jött vissza, Mala Strana pedig nem volt ott, hogy megvigasztalja.

Visszafordult a konyhapult felé, de már nem volt annyira jó kedve, mint eddig. Hirtelen csak a rendetlenséget látta. Járt az agya, hogy mit tegyen, hogy lenne jó. Érvek és ellenérvek harcoltak a gondolataiban. Szerette a férfit, végre kimondta, elismerte, átérezte. Igen, minden pillanatát élvezte annak az időnek, amit Chrissel tölthetett. Szerette a hangját, az illatát, a mozdulatait, a gesztusait, a szava járását. Szerette, ahogy aggódik érte, ahogy kényezteti, ahogy öleli és azt is, ahogy veszekedik vele. Ahogy telt az idő egyre jobban érezte, hogy Chris szeretete nélkül teljesen más az élete. Imádta annak idején, hogy várja az iskola előtt, hogy kerülgeti a Stranával kapcsolatos témákat, hogy incselkedik vele az apja miatt, hogy mindent megtesz azért, hogy Csenge nevéssen.

De azt is tudta, hogy a férfi talpig becsületes, tisztességes. Tudta, a férfi azt várná, hogy az őszinteség legyen a kapcsolatuk alapja, de ő végig hazudott neki. És ha együtt maradnak, ezután is hazudnia kellene. Chris soha nem tudhatja meg az igazat Mala Stranáról, a ladyről, Angeláról és valójában még Csenge múltjáról sem. Chris tisztességes, ő pedig csaló. Az útjuk véletlenül találkozott és ideje, hogy elváljon.

Idáig jutott Csenge a gondolataival, miközben a konyhában próbált rendet rakni. Csak ne jönne többet! – sóhajtott a lány és az összes ételt a kukába dobta. Ha nem jönne többet, előbb–utóbb elfelejtené – építgette magában a vigasztaló gondolatokat. Elmúlna a szívében az a vágy, hogy látni, érinteni, hallani szeretné, elfelejtené az arcát, a kedves mosolyát, nem hallaná a hangját.

– El kell kezdenem önállóan élni. Újra egyedül – döntött és szétnézett a konyhában, ahol ismét rend uralkodott. Felszaladt az emeleti szobába, átöltözött, kiment a kertbe és elrendezte a félbehagyott virágágyásokat. Barátságosan intett a rend őreinek, miközben kitalálta, hogyan tovább. Egyedül. Megkeresi Mala Strana hatyúit, átutalja nekik a pénzt, felkeresi Pozórt és vállalja a férfi által közvetített munkákat. Ha Mala Strana meg tudott abból élni, ő is meg fog tudni.

– És soha többet nem leszek szerelmes! – döntötte el. Pozór azonban nem jelentkezett estig megrendeléssel, így Csenge úgy döntött, boldoggá teszi magát. Angelának öltözve útra indult az

éjszakába. Az új házak között kóborolt, amíg meg nem látott egy arra alkalmasat, hogy megnézze közelebről. Mivel még nem járt erre, még izgalmasabbnak tűnt a feladat, még érdekesebb volt felfedezni a kertet, megkeresni a kutyákat, bejutni a házba, végignézni a berendezést, az alvókat. A nappaliban értékes kacatok voltak, de nem fogott meg semmit, hiszen tudta, hogy nem szabad. Egy kicsi, apró ezüst gyertyatartó mégis megtetszett neki, sokáig forgatta a lámpa fényénél, megnézte a hold gyenge sugarainál is.

– Magammal viszlek! – mondta végül és úgy is tett. Otthon teljes villanyfénynél nézte meg szerzeményét. A kis gyertyatartó különlegesen szép volt, ezüst leveleken nyugodott, a borostyán alakzat végigfutott rajta egész a gyertya foglalatáig. Apró, színes kövek képezték a virágokat, amely sejtelmesen csillogott a fényben. Csengének nagyon megtetszett, a kandallóra állította, többször ránézett, amíg lefekvéshez készült, majd jó éjszakát kívánt neki, amikor lefeküdt aludni.

47. fejezet

Reggel Chris ébresztette.

– Azért jöttem, hogy folytassuk a tegnapi beszélgetést! – mondta és rávigyorgott az ágyba fekvő lányra.

– Nem volt becsukva az ajtó? – kérdezte Csenge álmosan.

– Kinyitottam! – vont vállat a férfi.

– Dehát te rendőr vagy!

– És szerelmes örült! – jegyezte meg Chris az ágy szélére ülve. – Mondd, hogy szeretsz, legalább ezt tudjam! – kérte.

– Nem akarom! – bújt ki a másik oldalon Csenge az ágyból. – Különben is, pizsamában vagyok, álmos vagyok, te meg csak úgy rám törtél! – morogta. – Ráadásul megbeszéltük, hogy nem akarok férfit, barátok leszünk, esetleg elmegyek apácának, rosszabb esetben megyek vissza az utcára – sorolta ellenérveit és ezzel befejezettnek is tekintve a vitát a fürdőszobába indult. Az ajtóból visszafordult és a még mindig az ágyán ülő, csodálkozó férfire nézett. – Kérlek, menj el, és ne gyere soha többé! – mondta csendesebben és válaszra nem várva bevonult a fürdőszobába. Remélte, hogy amikor kijön a mosdóból a rendőr már nem lesz a lakásban. De ott volt, mi több, a gyönyörű gyertyatartót nézegette. – *Jézusom, hülye vagyok!* – ijedezett Csenge magában.

– Szép darab! – jegyezte meg Chris, majd a lány felé fordult. – Szóval ott tartottunk, hogy nincs egy értelmes érved sem a kapcsolatunk ellen, így aztán végre szerethetlek! – összegezte a tényeket, közelebb lépett, magához szorította a frissen zuhanyozott, fürdő köpenybe bújt lányt. – Szeretlek Csenge! – súgta és csókolta a lányt. Csenge érezte, hogy mennyire akarja a férfit, ugyanakkor azt is tudta, hogy nem képes neki azt nyújtani, amit az akar. A tegnapi esti döntése mellett akart kitartani, azt tartotta a legértelmesebb megoldásnak.

– Nem! – tolta el magától határozottan, azonban a férfi ellenállt, erősen tartotta két karjában, nem volt szándéka elengedni kedvesét. Megrázkódott, ahogy mozdulatának hatására megérezte Chris ellenállását, erejét. Úgy érezte a szabadságát veszi el azzal, ahogy megfogja, szinte lefogja a kezét, magához öleli, szorítja. Eszébe jutott az újjgazdag, ahogy akkor azon az éjjelen csókolgatta, majd félrémlt előtte a nevelőapja követelőző tekintete.... – Nem! – kiáltott és kiszabadult a férfi öleléséből.

– Csenge, adj egy esélyt magadnak! – kiáltott már Chris is tehetetlenségében. – Segítek neked!

– Menj el! – kérte Csenge nyugodtabban.

– Igen, most elmegyek! – sóhajtott Chris, minden mérgét kiadva ezzel. Igen, most már dühös volt a lányra a makacssága, a butasága és talán a félelme miatt is. Ugyanakkor, ahogy ismét ráemelve tekintetét, látva kedves arcát, ijedt, mégis mosolygós szemeit, érezve a lány illatát, azonnal meg is tudott bocsájtani neki. – Dolgoznom kell! – mondta és elfordult tőle. – Próbálom összerakni a mozaikot, megtudni kivel üzletelt még jóapád, hátha megtalálom azt a szálát, amely

elvezet a gyilkosához, a megrendelőhöz vagy a ladyhez. Bár már nemzetközi szinten folyik a nyomozás. És még itt vannak a mexikóiak, gyermekek tűnek el az utcákról, szatír jártál a parkban, drogot árulnak a diákoknak – sorolta, ahogy felidézte az asztalán sokasodó aktákat. – Arra gondoltam, iszunk egy kávé, beszélgetünk normálisan pár percet, de úgy tűnik, veled ez valóban nem működik!

Ismét Csengére nézett, de a lány mozdulatlanul állt, szótlanul hallgatta. Semmi jelét nem adta annak, hogy egyáltalán érdekli, vagy értékeli, amit Chris magyaráz neki. Feladva a harcot, elfordult, leszaladt a lépcsőn. Csenge követte, a lépcső tetejéről nézte, ahogy az ajtó felé veszi útját. Szíve mélyén ismét reménykedett, hogy Chris megfordul, mond valamit, amitől talán rendbe lehetne ezt az egész helyzetet még hozni. Utána szaladt, a lépcső utolsó fokáig jutott, miközben harcolt benne az előző esti elhatározás a mai érzellemmel. Chris megállt a bejárati ajtóban, és visszafordult. Látta, hogy utána jött Csenge, elmosolyodott, visszalépett hozzá, átölelte és megcsókolta a továbbra is mozdulatlan lányt. Érezte, nem tudja eldönteni, ellenálljon-e vagy élvezze az érintését és ez némiképp erőt adott Chrisnek abban, hogy harcoljon a lányért a lánnyal.

– Nem adom fel! – súgta a fülébe. – Nem engedem, hogy újra magamra hagyj – ígérte, játékosan megpusztilta az orrát és kiment a lakásból.

Csenge állt, továbbra is mozdulatlanul.

– Mindent megtennék érted! – mondta az üres lakásban a bezárt ajtónak. De már senki nem válaszolt.

Állt még egy darabig, elgondolkozva azon, mit tehetne mégis azért, hogy visszakapja a férfit, de hirtelen eszébe jutott a gyertyatartó. Tudta, hogy el kell tüntetnie a lakásból a lopott tárgyat, így gyorsan felöltözött. Indulásra készen lesett ki a nappali ablakán, nyugtázta, hogy a rendőrautó most is a ház előtt örködik, így a hátsó, pincelejárát felé vette útját. Eszébe jutott azonban, hogy az elmúlt napokban milyen egyszerűen közlekedett az idegen házakban, így visszafordult és bezárta az ajtókat, a pinceablakot, a mosdó ablakát. Bár ebből a lakásból nem volt mit elvinni, valódi érték nem volt a házban, mégis úgy érezte, ami itt van, az számára értékes, hiszen minden Mala Stranára emlékeztette. Visszagondolt arra, amikor Mala Strana a Mesterrel egyezkedett a berendezésről, az ablakok helyzetéről, a nappali falának színéről... egy pillanatra visszafordult a lefelé vezető pincelejárásról és magába szívta a lakás látványát. Elöntötte a fájdalom, mely jóapja hiánya miatt ismét elragadta, de a következő pillanatban már mozdult is, hisz vállán, a könnyű hátizsákban, ott pihent az illetéktelen tárgy. Elhagyta a lakást anélkül, hogy az utcán örködő rendőrök erről tudomást szereztek volna.

Pozórhoz óvatosan ment, a jól ismert hátsó, romos házhoz keresztül. Éber volt, figyelte a jeleket, amik esetleg arra utaltak volna, hogy követik, vagy az indián házat a szokásosnál jobban megfigyelik. Úgy lépte át az indián lakásának küszöbét, hogy a férfi őrzői nem vették észre érkezését, a ház tulajdonosa sem hallotta halk lépteit. Pozór a konyhájában tartózkodott, igencsak meglepődött, amikor Csenge felbukkant a semmiből.

– A frászt hozod rám! – közölte, miközben teát öntött magának. – Miért nem a bejárati ajtón közlekedsz, mint általában a tisztességes emberek?

– Hülyeséget csináltam! – tért a lényegre Csenge és elővéve, a konyhaasztalra téve a zsákmányt röviden elmondta, hogy került hozzá. Az indián nem is értette, amit a lány mond neki, annyira képtelenségnek tűnt ekkora bakit elkövetni. Mikor felfogta, már nem a tea érdekelt, türelmét elveszítve, ordítva szidta le a tanítványát:

– Hányszor elmondta neked Mala Strana, hogy semmit ne vegyél magadhoz megrendelés nélkül? A füledbe rágta ezerszer, hogy ez a legkönnyebb módja a lebukásnak! – kiabált újra és újra elismételve ugyanazt, amit a lány pontosan tudott.

– Nem értem miért hoztam el, de annyira szép volt, magával ragadt! – védekezett esetlenül.

– Szép? Kicsim ez gyönyörű, ez értékes, ez ereklye! – sorolta az indián a tényeket, miközben szakértő szemekkel megvizsgálta a gyertyatartót. – Bár ezüst, nagyon szép a kidolgozása, alapos, kézműves munka. Ez nem lopott tárgy, ez feltehetően valami régi családi örökség – gondolkozott hangosan és Csengére nézett. – Tudod mit jelent ez? – kérdezte feleslegesen. Válaszolt is azonnal magának: – Feltételezem, már bejelentették a lopást, így nemsokára az összes zsernyák keresni fogja, főleg a te barátod és főként rajtam.

– Elviszem! – döntött Csenge kikapva az indián kezéből a gyertyatartót.

– Várj, hová viszed? – nyúlt a keze után a férfi.

– A régi lakásba – jutott Csenge eszébe hirtelen egy ötlet.

– Az jó! – egyezett bele az indián elgondolkozva. – Én megpróbálok vevőt találni rá. Te pedig húzd meg magad, ne menj sehová, ülj otthon! – utasította szigorúan az indián.

Csenge úgy tett, ahogy megbeszélték, elvitte az árut a régi házba. Hátul, a szokásos útvonalon ment, üdvözölte a forró nyárban éledező hortenziabokrot, besurrant a pincébe, onnan a lakásba, de senki nem volt otthon, így nyugodtan járkálhatott. A házat nem figyelték, mégis ugyanúgy távozott, ahogy bement, hazafele úton pedig vett magának egy hasonló, bár cseppet sem olyan szép gyertyatartót.

Egy óra sem telt el, befutott a rendőr. Hivatalosan jött, bizonyításképp felmutatta a lánynak az igazolványát és a kandallón lévő gyertyatartóra meredt.

– Hol van a másik? – kérdezte.

– Ez van – mondta Csenge az említett tárgyra mutatva.

– Ne hülyéskedj velem! Az éjjel lopták el azt a gyertyatartót, amit ma reggel én magam, a saját két szemmel láttam itt!

– Rosszul láttad! – próbálkozott a lány, de a rendőr nem volt jó kedvében.

– Idehívok egy regiment zsarut, szétszedik a házat, ha nem adod elő! – figyelmeztette.

– Nincs a házban – vallotta be Csenge látva, hogy a férfi most valóban ideges.

– Tehát hol van?

– Elvitte valaki!

– Theodor Pozór, nyilvánvalóan! Ő hozta ide?

– Pozórnak semmi köze hozzá! – mondta azonnal Csenge.

– Most kutatják át a házat. Hamarosan kiderül, hogy ott van-e!

– Miért pont őt vádolod? – kérdezte Csenge bosszúsan. – Miért kell neked minden barátomat meggyanúsítanod?

– Az ég áldjon meg, nehogy bemagyarázd már nekem, hogy Pozór is ártatlan, mint ahogy Mala Stranáról állítottad! – kiáltott rá Chris elveszítve a türelmét. Csenge nyugodtabb hangot megütve próbálta védeni barátját:

– Igenis ártatlan! – bizonygatta, úgy tűnt sikeresen.

– Jó! – bölintott Chris és leült a nappali bőrfotelébe, megfogta a lány kezét, maga mellé húzta.

Csenge engedelmesen melléült. – Akkor most mondd el, mi folyik itt!

– Egy lány hozta még az éjjel, aztán reggel utánad érkezett és elvitte.

– Ki az a lány?

– Angelának hívják, a lady barátnője – hazudott folyékonyan Csenge.

– Tehát tudod hol a lady?

– Nem tudom, Angela is rajtam kereste.

– Ki ez az Angela?

– Nem tudom, néha jön, aztán eltűnik.

– Tudod, most hol van? – kérdezte Chris türelmesen. Csenge megrázta a fejét, nem mert többet hazudni. Tartott attól, hogy előbb-utóbb belebonyolódik a mesékbe, hiszen most nincs itt

Mala Strana, aki képes volt vezetni a hazugságok listáját. Hirtelen telefon csörgött, a rendőrt keresték.

– Valóban nincs Pozórnál! – mondta végül a lánynak, miután végighallgatta a hívó beszámolóját.

– Mondtam! – bólintott Csenge megkönnyebbülve attól, hogy tudta: legalább az indiánt nem keverte bajba.

– Úgy érzem, minden hazugság, ami itt folyik! – gondolkodott el Chris hangosan. Motoszkált benne a gondolat, amit még a kolléganője ültetett el a fejébe; talán neki van igaza, és minden csak látszat, szemfényvesztés. – Csenge lehet, hogy te folyamatosan átversz engem?

– Mondtam, hogy egy vacak kis prosti vagyok – próbálta terelni a szót a lány. A férfi azonban most nem vette a lapot, maradt a lényegnél.

– Az egész kapcsolatunk ideje alatt azzal gyanúsítottál, hogy én használlak ki téged. Kezdem úgy érezni, hogy te használtál ki engem!

– Ez nem igaz, te is tudod! – állt fel Csenge és tiltakozva nézte a férfit. Tudta, hogy ezerszer becsapta, de végig szerette és Csengeként mindig igazat mondott neki. Chris azonban nem a szavait figyelte, hanem a mozdulatait, a tekintetét.

– Összefogtatók Mala Stranával, hogy eltereljétek a figyelmemet, én pedig majdnem visszaadtam az ügyet miattad!

– Ez nem igaz! – ismételte Csenge.

– A lady mindeközben hátulról támadt, a nagykövetségen keresztül zaklatott, miközben Mala Strana a főnökeimnek panaszkodott – gondolkozott tovább hangosan Chris. – Ennyire veszélyes voltam? – kérdezte a lánytól a szemébe nézve. Kereste azt a kedves, őszinte tekintetet, amit megismert, de most csak zavart talált a szempárban.

– Miért keversz bele Mala Strana és a te ügyedbe? – kérdezte Csenge kétsége esve. Úgy érezte, lassan minden összeborul. – Az a ti kapcsolatotok volt és én egyikőtöket sem árultam el a másoknak!

– Ezt mondod te! – gondolkozott tovább Chris és úgy nézte a lányt, mintha a veséjébe akarna látni. Ismét eszébe jutottak a pszichológusnő szavai, szomorúan nézett szembe a valósággal. – Csenge én végig szerettelek, őszinték voltak az érzéseim!

– Tudod, hogy nekem is! – válaszolta Csenge halkán, és állta a férfi tekintetét. – Mala Strana nem használt fel ellened, mert tudta, hogy szeretlek.

Chris vacillált, nem tudta, mit kezdjen ezzel a válasszal. Mindent megadott volna azért, hogy Csenge mondatai igazak legyenek, de esze már tudta, hogy most ő ámitja magát. A lány valóban felhasználta őt, összejátszott a betörővel, elcsábította őt és így végig ellenőrzése alá vonta. Egyszerűen átverte. Bár tudata súgta, hogy ez a valóság, a szíve még vérzett a szerelméért. A felkorbácsolt érzések indulattá erősödtek. Tudta, el kell távolodnia a lánytól, hogy visszanyerje nyugalalmát. – Mondd meg a barátnődnek, hogy vigye be valamelyik rendőrségre azt a gyertyatartót! – kérte, miközben már felállt és kifelé indult.

– Ne menj így el! – súgta, szinte csak maga elé Csenge. Chris megállt, visszalépett hozzá. Ahogy ránézett, érezte, egyre erősebb benne az indulat, mely arra készíti, hogy megüsse, felfofozza ezt a hazug nőt. Ehelyett azonban átölelte, magához szorította, érezni akarta a közelségét, az illatát még egy pillanatig. Mint az alkoholista, mely nem meri bevallani magának a szenvedélyét, csak szorítja magához az utolsó boros üvegét, úgy ölelte a lányt. Hirtelen eltolta magától, a szemébe nézett és a lehető legnagyobb nyugalommal, hangját visszafojtva szólalt meg:

– Tudod, azt hiszem nincs Angela! – mondta. – A betörés pont olyan volt, mintha Mala Strana csinálta volna. Vagy a tanítványa. Elaltatott kutyák, átvágott riasztó. Nincs ujjlenyomat, nincs rongálás. Minden a helyén, zajtalan, csendes akció. Senki semmit nem látott. És csak egyetlen tárgy hiányzik. Ha nem láttam volna a testét kihülve, azt mondanám, ő tette.

– Nem tudhatod, hogy eddig bármit is elkövetett, soha nem kaptad el – próbálkozott Csenge, de már ő is tudta, hiába.

– Végig tudtam, hogy ő van a betörések mögött – közölte Chris, miközben figyelte Csenge tekintetét, mely elárulta neki az igazat. Csenge tudott mindenről, és végig falazott az apjának. – Csak nem tudtam bebizonyítani – folytatta – mert volt annyi esze, hogy nem vitt haza emléktárgyakat! – nagy levegővétellel próbálta megnyugtatni gondolatait, miközben látta, hogy Csenge szeme elsötétül. A tanítvány hibát követett el, és most ő szembesíti vele. De miért ő, miért neki jutott ez a szerep? – Pihentetem az ügyet, adok pár napot – mondta, miközben tudta, hogy ezzel maga is megszegi a szabályokat. – Kerítsd elő azt a gyertyatartót, add vissza, aztán gondolkozz el azon, hogy nem-e kellene valamit mondanod nekem! – mondta és megpuszilta a lány homlokát.

– Nem akarom, hogy elmenj! – ismételte Csenge halkán.

– A tűzzel játszol, kedves! – figyelmeztette a férfi és nem foglalkozott a lány érzelmeivel, hátat fordított neki. Úgy érezte, a szíve szakad meg. A lány iránt érzett szeretet és a sértett büszkeség tombolt benne. Már tudta, igaza van a kolléganőjének, ez a lány végig játszott vele, átverte, talán ki is nevette a háta mögött. Hideg nyugalommal zárta be az ajtót, hátra se nézett. Érezte, hogy Csenge visszavárja, most már engedné magához, most hogy tudja, lebukott. Erre kellett neki? Vagy mégis volt őszinte érzelm az elmúlt fél évben? Velejéig romlott, vagy csak áldozat? Ezer kérdés, amire most úgy érezte, sosem fog választ kapni. Mindenesetre adott esélyt arra, hogy mindenre fény derüljön. Talán mégis a szívének volt igaza, amikor úgy érezte, a lány szereti őt. Három nap! – mondta magának, határozottan megszabva a határt, amíg elmehet az érzelmeinek engedve. Tudta, hogy ez is sok, becsülete, esküje, melyet a rend, a törvények védelmében tett sérül és egykor tett ígérete a tisztességre, tumbol az agyában, de mégis megtette, három napban határozta meg a végső határidőt.

48. fejezet

Csengének arra sem maradt ideje, hogy kisírja magát, Pozór rontott be a pincén keresztül a nappaliba. Idegesebbnek tűnt, mint az előbbi vendég.

– Az egész házat felforgatták, kiszedték a beépített szekrényeket, szétszedték a pincét, megtalálták a rejtkehelyeket, szerencsére üresen. Ezt mind neked köszönhetem! – vágta a lányhoz a szidalmait. – Ötven évig dolgoztam Mala Stránával és soha nem buktunk le, te meg egyből megbuksz, és magaddal rántasz engem is!

– Nem találtak nálad semmit – védekezett Csenge.

– Bazd meg, sokat érek vele! – kiabált Pozór. – Ismernek, tudják hol lakom, figyelik minden lépésemet. Nem tudok tovább dolgozni, mindent tönkretettél! – szidta a lányt.

– Sajnálom! – mondta Csenge halkán. Nem igazán tudott mást mondani, tudta, hogy a férfinak igaza van. Pozór leült mellé, átölelte, mintha vigasztalni akarná. Sokkal nyugodtabban szólalt meg újra:

– Mivel lebuktattál, új lakást kell szereznem – magyarázta. – Nem érek rá téged pátyolgatni, légy szíves foglalkozz egy kicsit magaddal. Napi háromszor egyél, menj suliba, hagyd a fenébe az esti túrákat.

Csenge megrázta szomorúan a fejét:

– Nem tudom abbagyni, annyira hiányoztak már! Éjjel végre úgy éreztem, élek!

– Dönts el, börtönbe akarod leélni az életed, vagy tudsz várni egy kicsit?! Ha egyenesbe tettem megint mindent, jelentkezem!

– Minek, csak újra bajba sodorlak! – vont vállat lemondóan Csenge.

– Buta vagy kicsim, mondtam már annyiszor! Mala Strana nem hobbiból tanított, profi vagy, csak most egy kicsit hülye is! Én számítok rád, dolgozom veled, csak az kell, hogy lenyugodj és hallgass rám, mint régen.

– A zсарu gyanakszik! – vont vállat Csenge. – Pár napba kerül neki és mindenre rájön, talán arra is, hogy én voltam a lady! – fásult, szomorú hangja betöltötte a közöttük beált csendet. Pozór nem tudott azonnal válaszolni, mindketten érezték, hogy változás következett be az életükbe. Csenge úgy érezte másodjára is elveszítette Mala Stranát, de most mindennel, Pozórral együtt, nem maradt igazán semmije.

– Semmit nem tud rád bizonyítani, legfeljebb szélhámosságot! – nyugtatta végül az indián, átgondolva a tényeket.

– De elhagy és nem fog szeretni! – nézett rá Csenge bánatos szemekkel, majd nem bírta visszatartani könnyeit, zokogni kezdett.

– Ja kicsim, el kell döntened, hogy a zsernyák kell vagy a munka! – ölelte át a férfi tőle szokatlan kedvességgel. – A kettő együtt, te is tudod, nem megy! Gondolkozz és maradj a fenekeden! Ha a zsernyák rájön a titkunkra, akkor még jobban maradj a fenekeden, felejtse el a ladyt és Angelát, csak Csenge legyen, tanulj, és ápolj a kertet! – ajánlotta lány hangon, de menni akart, minél hamarabb biztonságos helyre, így nem vigasztalta tovább a lányt. – Elhoztam a fegyvered, amin gyakoroltál! És itt a gázspray, amit nálam hagytál! Tudsz vigyázni magadra, mindenre megtanítottunk! – bízta a szipogó lányt, mellé téve a fegyvereket. – Ügyes legyen! – kérte, biztatóan megsimogatta az arcát. Csenge szótlánul bámulta, ahogy magára hagyja a férfi. Pozór a pinceajtóból fordult vissza, némán leült mellé, várt, gondolkodott. Végül megszólalt:

– Elmesélek neked valamit, hátha segít a döntésben. Kiskölyök voltam, mikor megismertem Stranát – kezdte. – Pár évvel volt idősebb nálam, egy bandához csapódott, akik mindig őt küldték be a lakásokba a szűk ablakon keresztül. Mindent loptak, amit találtak, de főként ételt, vagy amit gyorsan el lehetett adni. Éheztek, utcagyerekek voltak, veszélyesek. Én meg egy megvetett néphez tartoztam, őslakos indián eredetemet nem nagyon tudtam letagadni. Hatodik gyermekként a szüleimnek kisebb gondjuk is nagyobb volt, minthogy velem foglalkozzanak. Strana bandája felfigyelt rám, hiszen mindig ott csellengtem körülöttük, éhesen, piszkosan, télen még félig fagyottan is – nevette el magát az akkor helyzetén. – Szóval befogadtak, én még apróbb voltam, simán befértem még a macskabejárón is. Persze általában engem meg Stranát kaptak el a zsernyákok. Ha elkaptak megverték, elzavartak, ha újra elkaptak, újra megverték. Ha hazavittek, apám is megvert. Köpni nem mertünk a zsernyákoknak, de ha kimentünk az utcára, a banda újra elkapott, és nem is tiltakozhattunk, nem léphettünk ki a bandából, mert ők is megverték, ha nem loptunk nekik. Kegyetlen gyermekként szántak nekünk az istenek, de mi ketten összefogtunk, barátok lettünk. Aztán – elgondolkodott – Strana talán tizenhárom éves volt, mikor egyik alkalommal egy magas, nagydarab férfi elkapta. Sosem felejtsem el! Egyedül volt, de olyan félelmetesen nagydarab, magas alak, hogy mikor Stranát karjánál fogva felkapta, mindenki elszaladt ijedtében. A banda tagjai közül senki nem kelt a védelmére, csak én maradtam ott, kiabáltam, rugdostam az ürgét, hogy engedje el a barátomat. Fél kézzel, akkora pofon kevert le nekem, hogy még ma is fáj, ha rá gondolok! Mala Stranát is piszkosul elverte, vérzett a szája, azt hittem, kiverte az összes fogát. Amikor végzett a veréssel, leültetett minket egymás mellé a porba, és közölte velünk, hogy soha többet nem akar látni minket azon a környéken, vagy eltörni minden csontunkat. Hitünk neki, hogy a fenébe ne! Aztán elengedett minket, mi meg sírva szaladtunk el, futottunk, ahogy a lábunk bírta. Hozzánk mentünk, a rezervátumba, elbújtunk a szalmába, a disznók vizébe mostuk le magunkról a vért, sáros, vizes ronggyal hűtöttük a feldagadt arcunkat. Mikor magunkhoz tértünk, Strana azt mondta, abba kell hagynunk ezt az egészet. – Pozór elnevette magát, ahogy visszagondolt arra az énjére – Piszkosul félttem, akkor már szinte mindentől megijedtem. A bandától, a nagydarab embertől, az apámtól, a rendőröktől, de az éhezéstől is. Biztam Mala Stranába, felnéztem rá, és ő úgy érezte, felelős értem. Két napig bujkáltunk a banda elől. Mala

Strana két napig gondolkozott, mit tegyünk, hogy legyen tovább. Aztán kitalálta. Azt mondta, nincs más lehetőségünk, lopni kell, vagy éhen halunk, de csináljuk ésszel.

– Tudod – tekintetét a könnyes szemű Csengére emelte, aki figyelte minden szavát, hisz jóapja sose mesélt a gyermekkoráról – Mala Strana már kölyökként is nagyon okos volt. Tudott olvasni, én a betűt sem ismertem, ő meg újságot nézegetett, rendőrségi híreket böngészett. Figyelte, mit lopnak el, kitől. Nemsokára aztán közölte, hogy éjjelre programunk lesz. Hittem neki, a nagy-medve barlangjába is követtem volna! Fogalmam nem volt, mit veszünk el, de minden szavát teljesítettem. Akkor csentük vissza az első lopott tárgyat. Hihetetlen érzéke volt a szakmához! Láttott a sötétben, bánni tudott az állatokkal, megtalálta a rejtkehelyeket, üzletelt a tárgyak tulajdonosaival. Akkor nekem úgy tűnt rosszat teszünk, mint előtte is, de ő azt mondta, jót csinálunk, hiszen visszaadjuk az ellopott dolgokat. Ritkán mentünk, azonban ő egyre felkészültebb volt, tudta, hogy hova megyünk, miért, és kinek adjuk el az árut. Fejlesztettük magunkat, ki-be járkáltunk a házakba, anélkül hogy bármit elloptunk volna. Bejártuk az államokat, mindenhol megfordultunk – Pozór nevetve legyintett – tehettük, csak utcagyerekek voltunk, senki nem figyelt ránk! És ő egyre csak olvasott. Aztán közölte, hogy ideje tanulnunk – az indián hangváltozásából kiderült, ez nem volt a kedvére. Ebben meg is erősítette Csengét.

– Utáltam érte! Béiratott engem egy elemibe, magát egy másikba. Szülői engedélyt, okiratokat, mindent hamisítottunk. Egyik államból a másikba költöztünk, félévente másik iskolába jártunk. Senkinek nem volt feltűnő, hogy nincsenek szüleink, mindig volt a „szülőktől” írásos engedélyünk. – Pozór elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak azok az évek. – Többször előadta, hogy ő a bátyám. Képzelheted! Egy fekete hajú, sötét bőrű indián bátyja a szöke, sápadt arcú fiú. De annyira meggyőző volt, udvarias, simulékony, hihetetlen milyen képessége volt! Életemben nem láttam még akkora szélhámost. Talán egyedül te tudtad ezt a képességét felülmúlni – mondta Csengére mosolyogva – ezért szeretted téged. Érezte benned a saját erejét, tudását, adottságát. Szóval, így teltek az évek, pénzünk volt, ő egyre okosabb lett, nekem nem ment az iskola. Beiratkozott félévre rajztanfolyamra, művészettörténelemre, majd festészetre, mindenféle iskolába és szívta magába a tudást. Aztán jött a számítógép, és szinte magától tanulta meg a működését, programozást tanult és persze feltörni a programokat. Kicsit bekavart a dologba, amikor megnőtt, de igazán nem tudta az sem megállítani, szerintem ezért is ment szét a házasságuk – tért le az eredeti meséről a férfi, el is gondolkozott ezen a kérdésen. Nem osztotta meg Csengével a morfondírozását, visszatért az eredeti témához:

– Tudnod kell, annak idején keresett betörők voltunk. Nagymenők, ahogy ma mondanák. Mi voltunk a királyok! Mindig lopott tárgyakat loptunk vissza vagy tovább. Ezért tanultunk, erre specializáltuk magunkat. Azért nem buktunk le, mert amit elvettünk azt egyszerűen nem jelenthették be a rendőröknek. Alig indult nyomozás. Keresett minket az alvilág, az igaz! Néha veszélyes helyzetekbe kerültünk. Sokat költöztünk. Katewille-be 15 évig éltünk, de az első években ez csak szálláshely volt, itt sosem léptük át a határt. Aztán lecsendesedtünk, egy-két eseménnyel megelégedtünk, és azzal, hogy veled szórakoztunk. Szóval – összegezte Pozór és ismét a lányra nézett – Strana mindig tudta hova, miért tör be, tudta előre ki a vevő, ismerte az összes játékost egy-egy ügyben, jobban tudta, hogy mennyi pénze van a tagoknak a bankban, mint ők maguk, kié a ház, ahova betörnek, milyen szokásai vannak. Tudta, kik vannak a lakásban, kik lehetnek ott, mikor fekszenek, mikor kelnek, mikor megy a férfi a szeretőjéhez, az asszony mikor csalja az urát, egyszerűen mindent. Kapcsolatot épített, bankároktól, rendőroktől szerzett információkat. Hamarabb volt tudomása arról, ha utána kezdtek nyomozni, mint ahogy kiadták az utasítást. Jóban volt több bíróval, az egyik ügyész a golfpartnere volt. A műgyűjtők meg voltak győződve róla, hogy ő is egy közülük, a galériák tulajdonosai azt gondolták, több gyűjtemény birtokosa. Az egész államokban ismerték, mint szaktekintélyt.

– Ezt sose mondta! – ámult Csenge, miközben sok mindent meg is értett. A fényűzést, a vagyont, Strana jómodorát és határozottságát is. Pozór vállat vont, miközben indokolta barátja döntését:

– Úgy gondolta, ráér ezzel. Azt akarta, előbb tanuld meg a ki-bejárás művészetét, ismerd fel az értéket, tudd megbecsülni az áruk árát, tanulj, aztán majd jöhet a háttérmunka. Mindent átadott volna neked, ha van ideje. Szerette volna, ha olyan felkészült vagy, mint ő. Mert ezzel védelmet is kaptál volna, és nem keveredsz butaságokba, mint nemrég. Most már tudod! Egyszóval ezért ült állandóan a számítógép előtt, ezért járt múzeumba, nézett videókat, és erre kellett a lady szerep. Nem bálozni járt! Figyelt, gyűjtötte a pletykákat, az információkat. Nem a nőkre vágyott, bár, hát na jó, azokra is – nevetett Pozór – de egy szerető sok mindenről tud mesélni. Kapcsolatok épített a maga módján.

– Akkor hogy nem vette észre most a veszélyt? – kérdezte Csenge csodálkozva.

– Észrevette! – bólintott Pozór szomorúan. – Nem tehetett mást, bele kellett mennie, de erről nem akarok beszélni – mondta és a nappali sarkában lévő számítógépasztalhoz ült. – Honnan van ez a gép?

– Az övé volt! – vont vállat Csenge. – Mondd el, miért nem tehetett mást? – kérte. Az indián nem válaszolt, leguggolt a számítógépház mellé, szétszerelte a gépet, kivett belőle valamit. – Mondd el, kérlek, tudnom kell! – ismételte Csenge. Pozór visszaszerelte a gépházat, amit kivett belőle, zsebre rakta, majd visszafordult a lányhoz.

– Nem fontos már! Az a lényeg, hogy megértsd, átugrani egy kerítést és betörni valahová nem nagy dolog. Ezt úgy tenni, hogy több évtizedig élj belőle lebukás nélkül, az teljesítmény! Vagy tanulni fogsz vagy abbahagyod! Döntsd el, mit szeretnél. De legelőbb azt döntsd el, hogy a zsernyákat akarod, vagy ezt az életet. A kettő együtt nem mehet! – mondta határozottan. – Hagyott rád annyi vagyont Mala Strana, hogy el tudd tartani magad, amíg kitanulsz egy tisztességes szakmát. És ne gondold, hogy ha itt lenne, haragudna érte. Többször mondta, hogy szívesebben lenne a diplomaosztódon, mint rendőrségi kihallgatáson. Szerette volna, ha a tisztességes életet választod, még ha arra nem is tudott tanítani. De a pénzt biztosította volna hozzá. Hát most gondolkozz és dönts!

– Miattam ment bele Hackerrel az üzletbe? – kérdezte Csenge, igazán csak ez foglalkoztatta. Pozór elfordult a kíváncsi tekintete elől, a kandallón álló gyertyatartóval kezdett bíbelődni. – Tudnom kell! – kérte Csenge, bár az indián viselkedéséből már tudta a választ. – Megzsarolta valamivel, igaz?

– Persze, hogy megzsarolta! – fordult vissza Pozór. – De ha elmondom, visszajön a szelleme és kinyír! Egyezünk meg abban, hogy nem te tehetsz róla. Strana figyelmetlen volt, belement egy üzletbe, Hacker kihasználta és megzsarolta. Strana azt gondolta, rendesen körbejárta az üzletet, levédte magát és kizárt minden veszélyforrást. Egy alapvető dolgot hagyott ki: azt, hogy a kolumbiaiak megbízhatatlanok. Tudta, mégis bízott bennük. Belebukott. De szerintem nem fognak téged keresni, nem vagy veszélyben. Ezért merlek most itt hagyni. Ott a fegyver, megtanítottalak löni, tudod használni. Erős vagy, edzett, megmutattam néhány önvédelmi fogást, meg tudod védeni magad, ha kell. Most már tényleg megyek!

– Várj még! – állt fel Csenge és az indiánhoz lépve átölelte őt. – Beleőrülök, hogy te is elhagysz.

– Zárd le ezt az életet és kezd újat a zsernyákkal – súgta a fülébe Pozór. – Visszajövök, meglátogatlak majd, ha mégis ezen az úton akarsz maradni, dolgozunk együtt. De jobb lenne, a tisztességes élet. Neked az való. Férfj, gyerekek, meg ilyesmi.

– Miért halt meg Mala Strana? – kérdezte Csenge újra.

– Azért hogy te nyugodtan élhess a zsernyákkal! – válaszolt Pozór halkán, mintha attól tartana, hogy barátja szelleme meghallja, amit mond. – Légy jó! – kérte a férfi és ellépett a lánytól. Csenge utána fordult, de az indián már eltűnt a pincelejáróban.

Csenge egyedül maradt, mostmár sírhatott. Járkált a lakásban és azon gondolkozott, amit hallott. Mala Strana miatta halt meg, bár nem mondta el az indián, mivel zsarolta meg jóapját Hacker. Amit tanult Stranától, az csak a jéghegy csúcsa. Valójában semmit nem tud. És ott van Chris. Akár bevallhatna neki mindent, de akkor a férfi feltételezhetően elhagyja. Ráadásul, akkor biztos nem tud tovább dolgozni Pozórral, ha az indián visszajön. Már persze, ha egyáltalán visszajön – gondolkozott tovább. – Még sosem voltam ennyire egyedül! – tűnődött és nem is tudott mit kezdeni a nagy magányával.

Chris hiába ült az irodájában, esze nem volt vele. Az elmúlt fél év eseményein gondolkozott, Csenge viselkedésén, az együtt töltött időn. Sosem érezte még ennyire becsapva magát, és ráadásul nem is értette, hogy történhetett meg mindez. Az eszét és a szívét is átverte a lány, ez nyilvánvalónak tűnt. A fő kérdés az volt számára, hogy tudta ilyen ügyesen és hatásosan becsapni őt és vajon miért tette. Kolléganője, a pszichológus csak késő délután ért rá, így Chris türelmetlenül tologatta az aktákat addig, amíg végre rá nem nyitotta az ajtót.

– Mi történt? – kérdezte a szakember, aggódó tekintettel végignézve barátján.

– Igazad volt! – összegezte Chris az egész napos gondolkodása eredményét. – A csaj átvert, tudott apja ügyeiről, benne volt, a társa volt.

– Letartóztattad?

– Nincs semmi bizonyítékom, egyelőre.

– És te hogy viseled? – érdeklődött a barát, bár látta a választ a férfi arcán.

– Nem bírom feldolgozni! – vallotta be Chris. – Szerettem azt a lányt, sőt most is szeretem, egyszerűen úgy érzem, hogy a fél szívem nála maradt. Nagyon csajosan hangzik? – nevette el magát.

– Meglehetősen! – sóhajtott a doktornő. – És most mi lesz?

– Várok – vont vállat Chris. – Ha folytatja, elkapom. Őt sokkal jobban ismerem már, mint az apját. És nincs mögötte az öreg protekciója sem. Senkit nem érdekel most ez a nyomozás.

– Meg fogod tudni tenni?

– Ha kell, megteszem! – bólintott Chris. Elgondolkozott és ismét bólintott: – Megteszem! De ha leáll, ha kiderül, hogy be akarja fejezni, ha mégsem hazugság volt a szerelme, akkor hozzád cipelem, hogy segíts neki.

– Te még mindig ebben bízol? – nevetett a nő. – Tudod, nem szeretem, ha igazam van, de mondhatnám, hogy megmondtam. Hidd el, azt sem tudja, mi a helyes, mi a helytelen. És azt sem, mi a szerelem, a szeretet. Így nőt fel!

– És ha nem? Egész nap ezen gondolkoztam – árulta el Chris, hangosan újragondolta azt, ami egész nap foglalkoztatta: – Figyelj! A legmagasabb szintről utasítottak több mint fél éve, hogy hagyjam abba a nyomozást Mala Strana irányába. Megtiltották a megfigyelését, nem kaptam engedélyt a telefonja lehallgatására, semmit nem engedtek. Aztán ezt nehezen kijátszottam, Hackert figyeltem, rajta keresztül Stranát. Később megjelent a lady, akkor a követségen keresztül kaptam a fejemre, hogy milyen jogon zaklatom a nőt – sorolta a tényeket Chris. – Na most, ha ilyen szinten képesek voltak leállítani, akkor minek kellett engem még el is csábítania Csengének? – tette fel a kérdést a szakembernek, ahogy magának is az elmúlt tíz órában többször, válaszra várva. – Csábítani? – ismételte önmagát. – Egyfolytában szakítani akart velem! Elmondta, hogy alkalmatlan a kapcsolatok kialakítására, hetekbe került, mire engedte, hogy megcsókoljam, emlékszel, meséltem, milyen nehezen nyílt meg. Ráadásul mindig arra kért, ne beszéljek a munkámról, nem akart hallani arról, hogy Strana után nyomozok. Egy információt sem szedett ki belőlem, nem is érdekelt. Csacsogott, kedves volt, de nem kirívó és főleg nem erotikus. Szóval szerinted így csábít egy kis vacak prosti megrendelésre? – kérdezte keserűen. Fájtak a szavak, amiket ki mondott, de a történetnek ez volt az egyik megoldása.

– Tehát azt hiszed, véletlenül jöttetek össze! – mosolygott rá a doktornő. – Orvosi eset vagy, ugye tudod?

– Ezek a legkedvesebb szavaid? – morogta Chris sértődötten.

– Rendben, van egy ajánlatom! Várjuk meg, mit lép a csaj! Ha újabb betörés lesz, letartóztatod, eljössz hozzám és kigyógyítalak a gyermekes szerelmi hisztériából. Ha feladja magát, elhozod hozzám és meglátjuk, mit lehet kezdeni vele! De szerintem hívd fel Emilyt és kérd meg a kezét!

– Emilyt nem szeretem – rázta a fejét Chris.

– Akkor töltsd vele a ma estét! – javasolta a doktornő.

– Használjam ki? – csodálkozott az ötleten Chris, hisz nemrég még épp ő volt az, aki megfedte, amiért nem fejezte be a kapcsolatát a lánnyal.

– Ő szeret, és ha engednéd, hogy közel kerüljön ismét a szívedhez, akkor megtudnád, mennyire értékes lány.

– Nem a szívem az, amihez közel tudna ma este kerülni, hidd el nekem! – nevetett Chris, majd elkomorult a nő ábrázatán. – jól van, csak viccelek, igazán nem vágyom most rá, hidd el nekem!

– Az kár, mert épp vacsorát készítesz neked a lakásodban! – villantotta kissé gonoszul a mosolyát a doktornő. – Felhívtam azzal, hogy szükséged van rá. Szeret, segít neked, te meg szépen és hősiiesen áldozd fel magad és fogadd el a szerelmét.

– Te pszichológusként dolgozol, vagy kerítőnőként? – érdeklődött Chris bosszúsan. – És én hol aludjak ma éjjel, ha nem akarom Emilyt látni?

– Barátként lesz melletted, nem fog megerősöskölni, nem kell félned – gúnyolódott a doktornő és felállt az asztaltól. – De szükséged van egy barátira most, és ő az.

– Három napon belül elviszem hozzád Csengét! – tért vissza Chris az eredeti témára.

– Ha elhozod, segíték! És nem erőltetem tovább Emilyt. Még az esküvődöt is megszervezem a kis tolvaj csajjal, de ne feledd, megígérted, hogy becsukod, ha el tudod kapni. Tegyel meg nekem valamit – kérte hamiskásan mosolyogva. – Ha találkozol vele, ne mutasd, hogy szereted.

– Miért? – kérdezte zavartan Chris.

– Ne alázd meg magad, ne adj neki több esélyt. Ha akar téged, ha jó akar lenni, dolgozzon meg érte, és érted.

– Megbeszéltük – egyezett bele Chris és ő is felállt. – Egy élmény veled dolgozni!

– Ne is mondd, azt a munkát kaptam, hogy épüljek be egy elit társaságba. Én? – mutatott magára és elnevette magát. – Szerinted, én, mint konzumhölgy? A barátnődöt kellene beépíteni, nem akar rendőr lenni? Ez lenne az érdekes munka, rablóból pandúrt nevelni – nevetett miközben kilépve az irodából magára húzta az ajtót, így nem engedte, hogy Chris bármit is hozzávágjon mérgében.

49. fejezet

Csenge két napig ténfergett céltalanul a város széli kertes házban, melyet Strana annak idején abból a célból építtetett, hogy legyen egy birodalma, saját, nyugodt, csendes lakása. Tervezte, hogy nyáron a kertben, a rózsalugas alatt szundikálva várja a hűvösebb, munkára alkalmas éjszakát. Együtt rendezték be a lakást, de Csengének egyedül kellett most itt élnie. Nem érezte így jól magát. A klasszikus, antik stílust ő találta ki, és eszerint rendezték be a nappalit, de a meleg, sötét színek most mégsem találtak utat szomorú szívéhez. A sötét bőrfotel hidegnek tűnt, így Csenge a kertben keresett felszabadulást. Azonban a kert is csak arra emlékeztette, hogy nincs már itt az, aki befejezhetné és kialakíthatná az elképzelt arculatát. Csenge várta, hogy valamelyik barátja felbukkan, de senki nem akarta őt látni. A telefon sem csörrent meg, a lakás csendes volt, túl csendes számára. Az egyetlen biztos pont a ház előtti autó volt, melyben egymást váltva civil ru-

hás rendőrök dolgoztak. A tűző nap és a beton melege izzó börtönné változtatta az autót napközben, de a szolgálatban lévők kitartóak voltak. Még mindig vigyáztak rá, vagy már megfigyelték őt? Csenge maga sem tudta, Chris vajon milyen feladattal bízta meg az embereit. Arról sem tudott, hogy áll a nyomozás, őt senki nem kérdezte, és ennek valójában örült, hisz maga sem tudta már, hogy mikor, mit hazudott.

Chris sem kereste, két napja elment. Csenge tudatában még élénken élt az a szomorú tekintet, ahogy a férfi utoljára végignézett rajta. Sajnálta, hogy megbántotta, hogy meg kellett bántania, hogy a tette ennyire megviselte a férfit. Bár sosem volt kérdés számára, hogy Chris talpig becsületes, mégis valamiért mindvégig bízott abban, hogy vagy nem derül ki sosem az ő szerepe a bűnügyekben, vagy ha mégis, Chris megbocsát neki. De most úgy tűnt, a legrosszabb verzió következett be. Chris megtudta, hogy Mala Strana tanítványaként benne volt a lopásokba, és ami a még ennél is rosszabb, azt hiszi, hogy Csenge kihasználta, felhasználta őt.

Kávét vitt a rendőröknek, hideg ásványvizet, amit a férfiak zavartan fogadtak el, pusztá udvariasságból beszéltek vele pár szót. Megnyugtatta őket, hogy sehova nem készül, hozzá sem fog jönni senki, pihenjenek nyugodtan, ha már nem mehetnek haza. Aztán ismét nekiállt a kertnek, kevés kertészeti tudásával gondozta az ágyásokat, estére vizet fakasztott a kútból, hűtötte a levegőt, a földet, a gondolatait. Ahogy teltek az órák, csendes magányában rádöbrent, hogy Chrisnek teljes mértékben igaza van akkor, ha gyanakszik rá. Hiszen feltevése elfogadható és logikus, míg a valóság inkább csak meseszerű. A történetek magyarázatának az a változata miszerint jóapja tudatosan alakította így a helyzetet, utasítása szerint kezdett Csenge szerelmi kapcsolatot azzal a rendőrrel, aki két éve nyomoz utánuk, teljességgel feltételezhető és valószínűsíthető egy külső szemlélő számára. Csenge ezerszer átgondolta a két nap alatt azt a félévet, amit a nyomozóval töltött. Meg volt győződve arról, hogy sosem hazudott neki, csak egyszerűen nem mondta el a valóságot. Nem árulta el sem magát, sem az apját, de a férfi nem is kérdezte és nem is kérte ezt. Faggatta ladyként, és akkor hazudott, de Csengeként nem volt rá szüksége. Nem hazugságról szóltak azok az édes órák, amiket együtt töltöttek. Talán tudatosan is, de mindketten úgy tettek, mintha megállt volna az idő. Amikor találkoztak, csak ketten voltak, egymásra figyeltek. Ha mégis felmerült Mala Strana személye, csak mint jóapja jelent meg és Csenge tudta, hogy Chris is mindent megtett hogy elkerülje annak még a látszatát is, hogy információt szeretne a lánytól.

De most, hogy a valóság vékony sávjára fény derült, fordult a kocka és Chris gondolja azt, hogy Csenge kihasználta őt. És miért ne gondolná, hisz meg is tehette volna. Azonban Strana sosem kért a lányától információt. Most már tudta Pozórtól, hogy jóapjának sokkal megbízhatóbb informátorai voltak, nem volt szüksége arra, hogy a fogadott lányán keresztül gyűjtsön be újabb ismereteket. De vajon ezt Chris is tudja? Vajon a férfi egyáltalán gondolkozik még azon a lehetőségen, hogy Csenge nem használta ki őt? Vajon van még esélye a szerelemre?

Szerelem! – Csenge elnevette magát. Ő volt az, aki nem akarta a férfi szerelmét. Annak ellenére, hogy csodálatosan érezte magát vele, felszabadultnak és könnyednek. Hisz Chris mellett kinyílt a világ számára, vidám és csillogó lett minden, de mégis tartott attól, amit a szerelem rejthet magába. A múlt eseményei, emlékei visszatartották, félelmet keltettek benne. Ezért utasította mindvégig el Chris közeledését. És most? Most már nincs mit elutasítania.

Mindent folyamatosan elrontok! – ez volt az a gondolat, amely másfél napos tépelődés után Csenge gondolatai közé befészkelte magát. A meleg este ellenére gyertyát gyújtott a légies formájú kis dohányzóasztal közepén, belenézett a vékony lángocskába, mintha onnan várna megnyugvást zaklatott gondolatainak. Átgondolva eddigi életét, úgy látta ezen a forró nyári estén, hogy eddigi életében sikerült mindent rossz irányba fordítania. Hiszen a szülei eldobták, és Csenge azt gondolta, ennek meg volt az oka. Valamit tehetett, amiért így történt. Rossz időben szüle-

tett, vagy az apjának nem kellett, vagy sokat sírt? – ki tudja, hisz erre nem emlékezett. De a tény, hogy nem kellett a szüleinek, marta a szívét, még most is, ennyi év elteltével. Sokáig mérges volt rájuk, de valójában mindig magára haragudott. Minden szülő szereti a gyermekét, csak őt nem szerették. Hányszor gondolkozott ezen gyermekként és mennyi mindent megtett, hogy valaki végre megszerezze. Már kislányként tudatosan figyelt arra, hogy meg tudjon felelni az árvaházban a lányok elvárásainak, azért, hogy a barátnői legyenek, szeressék őt. Tett azért, hogy az apák elvárásainak megfeleljen. Várta, imádkozott azokért a szülőkért, akik egy nap érte mentek, lányukként vitték haza. De elrontotta, és a sok érdeklődő házaspárból ő a legrosszabbat szerezte meg. Hogy várta azt a pillanatot, amikor visszamehetett az árvaházi gyerekek közé, hogy szeretetet kapjon. De sok idő eltelt, az árvaházban már nem volt számára ismerős barát. Nem azok várták vissza, akiktől annak idején, az örökbefogadás napján elbúcsúzott. Idegen gyerekek, akik közé be kellett volna illeszkednie. És ismét elrontotta, nem jól szólt és nem jó módon közelített. Felvágott azzal, hogy mi mindenben ment keresztül, ahelyett, hogy hallgatott volna. És az apák sem szerették már úgy, mint kislányként, és bármit tett, megbüntették, pedig hányszor irányította jó szándék a cselekedetét. Így Rica mellé szegődött, szeretete volna, ha a lány vigyázz rá, húgként szereti. Csakhogy Rica utcalány volt, és a szeretetének meg volt az ára.

Barnás sárga pillangó szállt a gyertyafény felé. Szárnyát megperzselte a forró levegő, elbukott, mégis ismét a fény felé indult. Csenge megmozdult, elfújta a gyertyát, így a fényimádó lepke megzavarodva másik fényforrás felé indult. Kinyitotta neki az ablakot, had szárnyaljon szabadon. Megcsapta a hűvös nyári este virágillata. Élvezettel állt az ablak előtt, miközben eszébe jutott az elmúlt egy év. Végre valami jó történt. Amíg ezt is el nem rontotta. Jóapja miatta halt meg, pedig azt sem tudja, mit, mikor csinált rosszul. De valami hatására Hacker meg tudta zsarolni őt. Mala Strana miatta halt meg. Ő a harmadik ember, aki miatta nem élhetett tovább.

Gondolatai tovább száguldtak, ahogy a lemenő nap fényei betérítették a kertet. Két napja, a gyertyatartó elemelésével elvesztette Pozórt és az eddigi hazugságai miatt elment Chris. Maga sem tudta, miért kellett neki az az ezüst tárgy. Nem az értéke, nem a kapzsisága miatt. Nem tudott választ adni magának, miért volt ennyire buta. Egyszerűen nem gondolkozott, és ostobaságának az eredményét most tapasztalja.

A nappalira ráereszkedett a szürkeség, a bokrok sötétbe burkolóztak, az árnyékok soványan vetültek a földre, a nap átadta helyét a fogyó holdnak. Csenge az ablakból figyelte, ahogy a júliusi égen egyre több csillag tűnik fel. Elgondolkozott azon, hogy talán jobb lett volna, ha az anyja nem az árvaház lépcsőjére ülteti, hanem valahol elhagyja az erdőben. Ha a nevelőszülei autójában ő is ott ült volna az aberrált házaspár mellett, vagy ha Strana helyett ő viszi el azt a naplót és ő életét veszik el azzal a fegyverrel. Minden jobb lett volna annál, mint ami most van. Most, amikor egyedül van.

Bagoly huhogása zavarta meg gondolatait, a telket körülölelő erdő lassan ébredezett. Eszébe jutott, mennyire imádta Mala Strana az erdő éjszakai illatát, hangjait, kinevette őt, amiért félt a bogaraktól. Elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak a szép percek Stranával. Talán a legszebb emlék az volt, amikor a karácsonyt együtt töltötték a hegyek között, a pillanat, amikor átadta a születési anyakönyvi kivonatát. Mikor magához ölelte, és megköszönte, hogy vele van, hogy boldoggá tette öregkorát. Igen, talán tett valami jót is azzal, hogy létezik, még ha ez a lista valamivel rövidebb, mint az előző. És az is biztos volt, hogy Christ őszintén, képességeihez mérten szerette.

Denevér szárnyának suhogása zavarta meg ismét gondolatait. Röptük irányát csak sejtette az árnyékok játékából, szeme nem tudta követni a gyors mozgásukat. Gondolatai már a jövőben jártak.

Hiszen, akár még jót is tehet ebben az életében. Ha Chris szerelmét el is veszíti, megteheti azt, hogy legalább az önbecsülését visszaadja. Csenge ebben a pillanatban eldöntötte, hogy nem folytatja a betöréseket, nincs több lopás. Inkább visszamegy az utcára, örömlányként dolgozik, de nem árulja el Strana emlékét a tudatlan buta betöréseivel, nem sodorja veszélybe Pozórt és soha

nem mondja el Chrisnek, hogy valójában, bár nem akarattal, mindvégig becsapta. Most így döntött, és ezt jó döntésnek érezte, bár ő is tudta, eddig is mindig jót akart. Aztán valamiért nem sikerült véghezvinnie a terveit. De talán most, most sikerülhet.

50. fejezet

Késő volt már, mikor határozott és eldöntötte további lépéseit. Az utolsó betörésre készült. Átöltözött, ellenőrizte, hogy őrzői az utcafronttól teljes nyugalomban pihennek, lekapcsolt minden lámpát, csak a kisszoba olvasófényét hagyta világítani. Feketébe öltözött, de nem Angelának. Rá már nem lesz többé szüksége. Magához vette az önvédelmi fegyverét, apró hátizsákját a szükséges felszereléssel és a pincén keresztül elhagyta a lakást. Futva közelítette meg a régi házat. Az utcán csend honolt, nem figyelte senki ezt a helyet, fel sem merült a rendőrökben, hogy éjfél előtt néhány perccel valaki illetéktelenül akar behatolni a kétszintes kertesházba. A hortenziabokor mellett megtalálva a jól ismert utat, óvatosan közelítette meg a rejtkehelyet, ahová az ezüst gyertyatartót rejtette. Magához vette és el is hagyta a lakást. Ez a hely már nem jelentett számára semmit, mások lakták, Mala Strana emléke elmosódott az új bútorok, színek, illatok nyomán. Az utcán senki nem járt, ennek ellenére óvatos volt, legjobb tudását felhasználva tette vissza az eredeti helyére a gyertyatartót. Rámosolygott a tárgyra, szinte örült, hogy visszaadhatja régi környezetének, majd ugyanolyan csendesen hagyta el az idegen lakást, mint ahogy érkezett.

Egyre sötétebb lett az éjszaka, a hold mintha tovább akarna fogyni, majd eltűnni, vékony sarlója alig világította meg az utcát és az éjszakai sétálót. Szabadon járkálhatott. Hirtelen elfogta a kísértés, mikor egy fekete kovácsoltvas kerítéssel védett épület mellett elment. Azonnal látta a kerítés és a ház gyenge pontjait. A gyeptet automataöntöző látta el vízzel, az éjszakai, csendesnek hitt öntözés zaja elnyomta volna lépteinek zaját. A tulajdonos féltette szép fűvét, rózsaaágysait, így bár tartott kutyát, rács mögé zárta. A ketrecbe zárt állat ellustulva, elhízva feküdt a forró nyári éjszakában hideget biztosító kemény földön. Talán az ugatása felriasztotta volna a házban alvókat, de tapasztalatból tudta, egy finom falat elveszi a kutya kedvét a jelzés leadásától, kezes bárányvá válik a kutyaekesz illatától, ízétől. Elgondolkozott azon, hogy a pince, a mosókonyha vagy a nyári lak felől hagyhatták e nyitva az ablakot. Csak egy résnyire, csak a szellőzés érdekében. Az neki épp elég lenne. Hihetetlen vágyat érzett az ismeretlen felfedezésére. Eljátszott a gondolattal, de tovább is sétált. Eldöntötte, nem teszi. Még be-benézett egy-egy kerítésen, felmérte a lehetőségeket, megfigyelte a védelmi berendezéseket, elbeszélgetett egy álmos házörző kutyával. Egyre jobban érezte magában a leküzdhetetlen vágyat, hogy átlépje a határt, de nem tette. Félt attól, hogy ismét elront valamit.

Kóborolt a városban, figyelte az esti hangokat, lement a víz partjára, nézte a csillagokat. Aztán továbbsétált, sötét utcákon, tereken át. Egy kocsmá mellett ment el, ahonnan kiszűrődtek a discolámpa fényei és a mulatozás zajai. Fiatal társaság cigarettázott a szórakozóhely előtt, nem voltak sokkal idősebbek, mint Csenge. Ránéztek, az egyik srác oda is szólt valamit, de Csenge csak egy mosollyal válaszolt az érthetetlen szavakra. Az italtól megbolondult nyelv már nem tudott szavakat formálni, de ez nem zavarta a fiút. Meghúzta a sörösüveg tartalmát és vidáman fordult vissza saját társaságához. Csenge továbbment, keresztül vágott egy nagy parkon. Ezt a környéket már alig ismerte. A katewille-i kisváros egykori határát elhagyva a belváros közlekedéstől zajos utcáihoz ért. Nem számított a hajnali időpont, az utcán autók, motorosok haladtak, a villamos cserregve járt, a busz magnetofon bemondója tájékoztatta az utazóközönségét a következő megállóhelyről. Csenge nézte az egyre növekvő forgalmat és elkönyvelte magában, hogy mennyivel szebb, csendesebb, nyugodtabb helyen laknak. Pontosabban lakik. Strana már nincs vele. És Pozór sincs. Chris meg... Gondolatai eddig jutottak, mikor rádöbrent, hova viszi a lába.

Graffitis kapuhoz ért, mely semmit sem árult el arról, ki lakik a magas, összefirkált barna kerítés mögött. Csenge emlékezett rá, napokig volt ide bezárva. Bár nem minden kép tisztult ki azok-

ról a napokról, erre a barna kapura tisztán emlékezett. Elment mellette, végigjárta a telek teljes vonalában a kerítést. A hold megmutatta árnyával, hol tud feltűnés nélkül átmászni rajta. Már bent volt a telken. Legalább megmondom neki, hogy lezárhatja az ügyet! – gondolta, miközben körbejárta a házat. Nem volt nehéz dolga, a rendőr nyitva hagyott egy kis ablakot. Épp csak bukóra, a szúnyogháló hamis védelmében. Óvatosan surrant be, majd követte a holdfényben kirajzolódó lépcsőfokokat. A pinceajtó nyitva volt, lassan megtolta, de még csak meg sem csikordult. Sötét volt, de szeme már hozzászokott a kevés fényhez, megtanult látni. Az előszobától ismerős volt a hely. Kikerülte a földre dobált ruhákat, a borosüveget, a poharakat. Ekkor fogott először gyanút, aztán megérezte az illatot is.

– Nem kellett volna ide jönnöm! – jutott azonnal eszébe, ahogy rájött, hogy a férfi nincs egyedül. Visszafordult, de ekkor fény töltötte meg a szobát.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte Chris, ahogy felismerte Csengét. Egy kismadrágban, fegyverrel a kezében nézett a lányra.

– Sajnálom, hogy felébresztettelek! – válaszolt zavartan a betolakodó.

– Éjjel két óra múlt! – tájékoztatta a férfi. – Mégis mit gondoltál, tévézek ilyenkor?

– Azt hittem, egyedül vagy!

– Te készülsz apácának, gondoltad élek melletted szerzetesként? – morogta a férfi, miközben közelebb lépett a lányhoz. Csenge megérezte rajta a másik nő illatát, a szájába harapott, hogy elnyomja szívében a csalódás fájdalmát.

– Miért jöttél?

– Csak mondani akartam valamit, de már nem fontos – mondta Csenge és a hálószoza felé nézett. Az ajtóban álmosan álló nő nézte őket, fázósan húzva össze magán vékony hálóingjét.

– Zavarok? – kérdezte, pedig Csenge tudta, ő az, aki hívatlanul van ebben a nappaliban.

– Elmegyek! – mondta Csenge, és elfordult volna, de Chris elkapva a karját, a másikhoz fordult:

– Emily, menj, feküdj vissza! – szólt rá keményen, határozottan. A nő vállat vont, engedelmesen elvonult.

– Engem is mellé fektetsz? – kérdezte Csenge halkán. Ismerte a férfiakat, tudta, mi mindenre képesek. Fantáziája sosem nyugodott, érezte, hogy megremeg, ahogy a férfi magához húzza.

– Nem vagyok az örült nevelőapád! – közölte vele Chris. Elengedte, de csak a vállát, a kezét fogta, míg szabad fél kezével magára vette az eldobált ruháit. Csenge belenyugodva a megváltoztathatatlanba nézte, mit csinál Chris, várta, hogy mi lesz a dologból.

– Hazaviszlek! – fejtette meg a kérdést számára a rendőr. Megtalálta az összes ruháját, a nőjét is összerámolta, nem zavartatva magát, hogy ott van a Csenge, és egyre fájdalmasabban figyelte tettét. – Mehetünk! – mondta, mikor megtalálta a slusszkulcsát. Kivezette a házból, beültette az autóba. Szótlatlanul haladtak egy ideig, aztán Chris újra megkérdezte:

– Miért jöttél hozzám?

– Csak szólni akartam, hogy lezárhatod az ügyet.

– Hajnali kettőkor akartad közölni? Nem bírsz aludni? – kérdeztet vissza, elhúzta a száját. –

Hol a gyertyatartó?

– A tulajdonosánál.

– És Angela?

– Elment!

– Mint a lady? – kérdezte a férfi.

– Hozzá semmi közöm! – tiltakozott a lány, bár maga sem tudta miért.

– Tudod, hogy Pozór is eltűnt? – folytatta a kérdezősködést a rendőr.

– Lassan egyedül maradok! – sóhajtott a lány. – Miért pont ő maradt volna velem?

– A lakásából is eltűnt, sőt a városban sem találom!

– Miért keresed?

– Feltennék neki még egy-két kérdést! – vont vállat Chris. – Csak úgy, megszokásból!

– Tedd fel nekem a kérdéseidet! – ajánlotta Csenge.

– Megtenném, de úgysem mondanál igazat. És már nem is hiszek neked.

– Sokkal kevesebbet hazudtam neked, mint ahogy te gondolod! – állította a lány és az érzéseire gondolt. Tudta, hogy az érzelme, amit Chris iránt mindvégig érzett igazak. És az is őszinte fájdalom, amit most érez, hisz Chris mást választott helyette. Vagy talán hazugság volt minden Chris részéről? A férfi nem válaszolt, a vezetésre figyelt, pedig arra semmi oka nem volt, hiszen már kikerülték a forgalmas utakat, Katewille utcái üresek voltak. A lány háza előtt ő is kiszállt, bekísérte Csengét, elküldte zuhanyozni. Hideg és határozott tekintete miatt Csenge engedelmeskedett, bízott abban, hogy mire kijön a zuhany alól, a férfi elmegy. Nem tette, megvárta, amíg a lány befekszik az ágyába, majd rádobta a takaróját, mellé ült.

– Mesélj nekem! – kérte, de hangjában már nem volt kedvesség úgy, mint legutóbb.

– Sajnálom, hogy elveszítettelek téged is – mondta Csenge könnyes szemmel.

– Nem mentem el, még itt vagyok – figyelmeztette a férfit, de hangja továbbra is kemény volt.

– De nem én feküdtem melletted az éjjel. Ő a feleséged?

– Az csak egy nő volt! – Chris felsóhajtott. – Nem erről akarok most beszélni, te is tudod.

– Én is csak egy nő vagyok! – jegyezte meg Csenge. – Gyerekeitek is vannak? – kérdezte tovább, miközben érezte, hogy megszakad a szíve. – Valójában csak egy munka voltam számodra – állapította meg, mivel a férfi nem válaszolt. Elfordult volna, de Chris a vállára tette a kezét.

– Hülyeségeket beszélsz, te is tudod. Csak egy nő és kész. Beszéljünk arról, ami ma este történt!

– Arról beszélünk – jegyezte meg Csenge szomorúan. – Valami komoly probléma van velem, úgy tűnik. Semmi nem úgy van, ahogy én gondolom, vagy én szeretném. Néha kiabálni szeretnék, hogy figyeljen már rám valaki.

– Én figyelek rád, csak nem értelek! Csupán találgatni próbálok, hogy mi történik körülötünk.

– Mondd meg nyugodtan, hogy elegend van belőlem. Nem zavarlak többet!

– Eddig sem sokat tetted – nevetett el magát Chris, majd ismét elkomorodott. – Csenge, mesélj!

– Nem tudom, mit mondjak!

– Akkor mondom én! – sóhajtott a férfi és beszélni kezdett: – Mivel folyamatosan hazudtál nekem és így semmire nem jutottam, megfordítottam a nyomozást, utána néztem egy kicsit jobban a múltadnak. És meglepve tapasztaltam, hogy mennyi hazugságot találtam – árulta el, de hangjában már nem volt indulat, inkább csak szomorú megállapítást tett.

– Nem hazudtam neked! – ült fel Csenge az ágyban. Nem érezte jól magát, hogy ő fekszik, felette pedig magasodik a férfi. Chris felállt mellőle, elsétált az ablakig.

– Mit tegyek, hogy őszinte legyél velem? – kérdezte hátat fordítva a szobának.

– Amennyire csak lehetett, igyekeztem őszinte lenni – mondta halkán Csenge, felkelt, a férfi mellé lépett. Az ablakon keresztül csak a sötétet látta, az üveg tükröződésében pedig kettőjüket. Chris felé fordult.

– Jó, akkor kezdjük azzal, hogy add ide a jogosítványodat.

– Miért?– csodálkozott Csenge, erre nem számított.

– Mert nem végezted el a tanfolyamot, csak lett egy jogosítványod! Szóval nem csináltam balhét, de bevontam az engedélyedet. Kérem az igazolványt!

Csenge rábámult, nem tudta mit tegyen. Chris úgy nézett rá, mintha azonnal keresztül akarná döfni a szemével. A lány vállat vont, a táskájáig lépett és a férfi kezébe adta a pasztikkártyát.

– Van elég pénzed és időd, menj el egy tanfolyamra, csinálj valamit tisztességesen, és újra lesz jogsid! – javasolta, miközben zsebre vágta a kártyát. – Addig pedig ne vezess! Na, akkor soord te tovább, mi nem igaz még körülötted?

- Nem értelek – vont vállat Csenge.
- Nincs Angela, ezt már sejtem – folytatta helyette a férfi. – Strana gondolom, mindenre kitartott. Le tudsz állni, vagy megvárod, amíg tetten érlek?
- Nem csinállok semmit!
- Azt veszem észre! Ma este hány helyre törtél be? Visszavitted a gyertyatartót, hozzám beszélte, és még? – kérdezte, várt, Csenge azonban nem válaszolt. Így ő folytatta a kérdéseket: – Ha reggel bemegyek, hány riasztás vár betöréses lopás ügyben?
- Nem csináltam semmit – válaszolta ismét ugyanazt Csenge. – Le akarsz tartóztatni?
- Ha holnap reggel bejelentés jön, az első utam ide vezet. Igen, bezárlak, ha nem állsz le! – fenyegette meg a férfi és várta a lány reakcióját, de Csenge meg se mozdult, nem szólalt meg, nem védekezett, de nem is vitatkozott. – Jó, akkor csináljunk úgy, mintha ebben megegyeztünk volna – javasolta a férfi. – Szeretném, ha holnap bemennél az iskolába! – folytatta.
- Minek? – lepődött meg Csenge. – A vizsgák már folynak, nem voltam hetek óta órán, nem készültem, én már nem vizsgázhatok!
- Nem, azt nem, de bemész, elkéred Monicától az anyagot és bejelentkezel az augusztusi pót-vizsgákra.
- Ez hülyeség! – vont vállat a lány. Otthagyta a férfit, visszaült az ágyára. – Mala Strana erőltette annak idején az iskolát, meg az érettségit, de ez már senkit nem érdekel!
- Engem igen, és téged is fog. Augusztusban le kell vizsgáznod, különben bekérem az elemi iskolai papírjaidat. Ha nincs meg a nyolc évfolyamod, akkor érvénytelen az eddigi összes vizsgád!
- Miért csinálod ezt velem? – kérdezte Csenge, miközben érezte, hogy remegni kezd a gyomra. Chris nem mosolygott, továbbra is komolyan, hidegen nézett az ágyon ülő lányra, akár egy idegenre. Talán ilyen kihallgatás közben is? Eszébe jutott, mikor a férfi a ladyvel beszélgetett, de nem emlékezett arra, hogy ennyire hideg lett volna a nőhöz a nyomozó. Most azonban Chris válaszra várt. Nem kapott, így ő beszélt.
- Nem játszom veled, komolyan mondom! Ha kiborítom a bilit, vissza sem mehetsz ebbe az iskolába, akkor sem, ha meg lesz a nyolc osztályod – közölte vele Chris. – Szóval, dönts!
- Nem tudom, hogy sikerülni fog-e! Még ha megpróbálom, akkor sem biztos, hogy képes leszek felkészülni. Történt egy-két dolog azóta, hogy utoljára tanultam – próbálkozott Csenge, de a férfit nem érdekelte, kegyetlenül vágta hozzá a szavakat:
- Éjszakánként aludni fogsz drágám, nappal pedig tanulsz. Ráérsz, megteheted. Szóval, legalább tegyünk úgy, mintha érne valamit a szavad, ígérd meg hogy holnap oda mész, bejelentkezel és leteszed augusztusban azokat a vizsgákat.
- Ha semmit nem ér neked a szavam...
- meg ne sértődj már! – gúnyolódott a férfi.
- Jól van, elmegyek holnap! – vágta rá mérgesen Csenge.
- És még valami!
- Szuper, ne kímélj.
- Ahogy lesz időm, elviszlek egy szakemberhez, egy pszichológushoz. Addig fogsz hozzá járni, amíg ő nem mondja, hogy rendben vagy.
- Ez azért egy kicsit túlzás, nem gondolod? – kérdezte Csenge. A dili-doki gondolatától is kirázta a hideg, volt belőlük éppen elég az életében. Kérdezték, rajzoltatták, magyaráztak, némelyiknek sikerült előhozni egy-egy rossz emléket. És akkor mi történt? A dokinak lejárt a munkaideje, ő meg ott maradt a rossz emlékekkel. Aztán kezdjen vele, amit tud, a következő időpontig. Ebből nem kért.
- Tudod, talán jobb lenne, ha most becsuknál valami jó hűvös zárkába, és befejeznénk ezt a műsort – ajánlotta. – Legyen tied a boldogság, hogy nincs meg a nyolc osztályom, nincs jogosítványom, és nincs semmim, csak a rossz emlékeim. De azok legalább az enyémekek!

– Nem erre megy ki a játék! – közölte a férfi, közelebb ment az ágyon ülő lányhoz. – Azt akarom, hogy teljes értékű életet élj, hogy a múlt ne határozza meg többé a jelenedet.

– Azt sem tudod, miről beszélsz – támadt Csenge gúnyosan. – Nekem csak egy nagy rakás borzalom jutott! Ez alól kivétel az a pár hónap, amit kaptam Mala Stranától, de ennyi. A továbbiakban is marad a nagy rakás borzalom és kész. El fogok menni innen, vissza az utcára, vissza oda, ahová tartozom! – már kiabált, miközben folytatta: – Nyugodj meg, nem lesz több betöréses lopás. Az erkölcsrendészet meg nem a te asztalod, ha nem tévedek. Soha többé nem kell, hogy láss!

– Na, hát akkor legalább ideáig eljutottunk! – összegezte nyugodt hangon a férfi a hallottakat. Leült a lány mellé az ágyra, nem zavarta, hogy Csenge zaklatottan küszköd a könnyeivel. – Az első része rendben, akkor a betöréses lopások ügyét lezárhatom. A második részét nem értem. Minek mennél el, tied itt minden – mutatott körbe. – Ha takarékoskodsz, életed végéig kitart, amit örököltél. Mondd már meg, miért nem akarsz ilyen életet élni? Tisztesség, becsület, ismerős szavak valahonnan? Én ezt ajánlom neked!

– Strana öröksége nem az enyém, mást illet meg – válaszolt csendesen a lány. – És ezen kívül, semmi közöd nincs ahhoz, hogy milyen életet fogok élni.

– Teljesen bolond vagy! – közölte Chris, most már elveszítve türelmét. Nézte a lányt, és nem értette. Csenge sem értette, mit akar tőle a férfi, de állta a tekintetét. Chris nyugodtabban folytatta: – Mindent tönkre teszel, amit az a férfi tett érted! Azt akarta, hogy tanulj, hogy legyen diplomád, tisztességes szakmád – mondta, blöffölt. A trükk sikerült, Csenge elvesztette magabiztosságát.

– Ezt honnan tudod?

– Mondta! – hazudott tovább a férfi.

– Mikor beszéltél vele? – kérdezte Csenge gyanakodva.

– Miután behúztam neki a balhorgot. Másnap visszamentem, elnézést kértem tőle, beszéltünk rólad. Akkor mondta, hogy szeretné, ha fel tudnád dolgozni a múltat, ha elmennél egy szakemberhez, mert ha ez sikerül, akkor el fogod tudni az egyetemet is végezni. Ezt szeretne volna, te is tudod!

– Tudom! – bólintott Csenge visszaemlékezve Strana terveire.

– Akkor miért nem tartod ezt tiszteletben? – ütötte a vasat a férfi, amíg úgy érezte, hogy a lány ellenállása megtört.

– Mert már nincs itt – mondta halkán Csenge.

– De te itt vagy! Legalább vele szemben, az emlékével szemben légy tisztességes!

– Miért veled beszélte ezt meg? – csodálkozott a lány. – Utált téged!

– Mert tudta, hogy szeretlek! – válaszolt a férfi. – És nem utált, ez tévedés. Én sem utáltam őt, egyszerűen csak szembe álltunk egymással és ellenfelek voltunk. Egyébként sosem kínált volna meg a whiskyjéből, ezt te is tudod!

– Ez igaz! – bólintott Csenge, miközben maga elé idézte a két férfit, ahogy együtt iszogattak. – Nem tudom, mit fogok csinálni, időre van szükségem – mondta végül.

– Nem engedem, hogy visszalépj – közölte a férfi nyugodt, de határozott hangon. – Elvégzed az iskoláidat, eljársz szakemberhez, aztán majd azt csinálhatod, amit akarsz. Addig nem, és ezt komolyan mondom! Egyfolytában ellenőrizni foglak!

– Miért?

– Felszabadul egy csomó időm, most, hogy Katewille-ben és a környező nagyvárosokban megszűnnek a betörések.

– Vicces! – húzta el a száját Csenge. Chris azonban nem mondott többet, nem beszélt arról, amiről igazán szeretett volna, hogy mennyire szereti és hiányzik neki és hogy most szeretné azonnal magához ölelni, megcsókolni. Nem mondott semmit, bár úgy érezte, Csenge nem tiltakozna. Már érezte a lány ragaszkodását, látta az arcán, mennyire rosszul esett neki Emily látvá-

nya, a tudat, hogy van valakije. Mégis úgy gondolta, ez most jó, szenvedjen ő is egy kicsit, érezze, hogy el fogja veszíteni a férfit, mint ahogy ő is szenvedett hetek óta miatta.

– Akkor szerintem mindent megbeszéltünk – mondta és felállt az ágy széléről – holnap, pontosabban ma délután négykor az iskola előtt találkozunk. Addig intézz el mindent, látni akarom a papírokat! Aztán megbeszéljük, hogyan tovább – közölte az elvárásait hideg hangon, szinte kegyetlenül, majd kifelé indult a szobából. – És még valami! – fordult vissza az ajtóból. – A ladyról és Pozórról találj ki valamit holnapra, mert tudni akarom, hol vannak. Ne! – szólt a lányra, aki válaszolt volna – ne traktálj most a hazugságaiddal, délutánra valami hihetővel állj elő! – kérte, megengedte magának, hogy gúnyos hangot üssön meg, miközben látta, hogy Csenge egyre szomorúbban, megdöbbenve néz rá.

– Aludj egy nagyot! – javasolta, és kiment a szobából. Csenge nézte az üres ajtófélfát, ahol az előbb még a férfi állt. Akárhogy is beszélt vele, legalább vele volt. Most azonban hallotta, ahogy a férfi lépései alatt megcsikordul a lépcső fája, majd becsapódik a bejárati ajtó.

– Nem akarok egyedül maradni! – suttopta, de a férfi már nem hallotta, elment. Elment, és Csenge tudta, hogy hazamegy, ágyba fekszik, hozzábújik ahhoz a nőhöz és békésen alszik mellette. Elképzelte, ahogy Chris átöleli a szőke nőt, a vékony rózsaszínű hálóingén keresztül megsimogatja, megnyugtatja, hogy visszajött hozzá, elvégezte a munkáját. Az autó indítása fülsüketítő zajként tört be a tudatába. – Nem akarok egyedül maradni! – ismételte a lány és zokogva fúrta fejét a párnába.

51. fejezet

Csenge másnap délelőtt összeszedte a papírjait, iratait, szófogadóan iskolába készült. Átpakolta a hátizsákját, az éjszakai tőrak felszerelését gondosan eldugta, helyüket néhány füzet és toll foglalta el. Kezébe került az önvédelmi pisztolya, ha már előkerült, azt is bezsákolta, magához vette a gázsprayt is, bár úgy gondolta, az iskolában ezekre a tárgyakra nem lesz igazán szüksége. Kávét szervírozott az őrzőinek, de meglepve vette észre, hogy üres az utca, a ház előtt már nem áll a jól ismert kék furgon. Elkönyvelte, hogy ezek szerint a rendőrség már nem tartja megfigyelés alatt. Vajon miért? – gondolkozott el a kérdésen, de úgy érezte, bármi válasz, ami eszébe juthat erre a kérdésre az csak egy újabb nyílhegy a szívébe, így rezignáltan tudomásul vette a valóságot és nem foglalkozott a miért-tel.

A bejárati ajtón távozott, buszra szállt, az iskola felé indult, mégsem oda ment. Csak ténfergett a városban, nem tudta, mit kezdjen magával. Feleslegesnek tartotta, hogy tovább tanuljon, úgy gondolta, valójában a kutyát sem érdekeli, hogy meg lesz-e az érettségije vagy sem. Chris javaslatát örütségnek vélte, nem akart dili-dokihoz menni és nem is érezte, hogy szüksége lenne rá. Egyébként sem tudta, hogy Chris miért szól bele ilyen szinten az életébe. Hisz kiderült, csak munka volt számára, rajta keresztül akarta Mala Stranát ellenőrizni. És hiába fenyegetőzött az este, nem tudja semmiért sem felelősségre vonni. Mindezt még valamikor a sírás és az alvás közötti kábulatában, gondolta át, hajnalban. Biztos volt abban, hogy a rendőrnek nincs bizonyítéka ellene. Nem tud semmit, elmismákolt zsarolás volt, amit a férfi előadott neki. Csak hajnalban még nem tudott megfelelően koncentrálni, csüngött a szavain, mintha ezzel az imádattal visszakaphatná azt a szerelmet, amiről kiderült, még csak nem is létezett.

Mindezt végiggondolva felkereste Ricát az albérletében. Beszélni akart valakivel, aki még őt, Csengét szereti, ismeri, aki nem bántja és nem kéri számon. Valójában Pozórhoz ment volna, hiányzott neki a férfi hideg nyugalma, rövid, de határozott tanácsai, atyai dorgálása és sötét, hamiskás, de szeretetteljes tekintete. Az indián azonban nem hagyott hátra elérhetőséget, így Rica maradt csak számára.

Az egykori barátnő semmit nem változott az elmúlt egy évben, Csenge mégis idegenkedve nézte és hallgatta órákon keresztül a beszámolóját a munkájával, az utcával kapcsolatban. Nem

tudott együtt érezni vele, nem is érdekelte, amit egykori barátnője mesélt. Úgy érezte, ő már túl van mindezen, egész más dolgok foglalkoztatják, egész másról szólt az elmúlt egy éve. Az utcalány magáról és a barátnőkről mesélt, Csenge eltelt egy évről alig tudott valamit, mégsem kérdezte. Elkönnyvelte, hogy a régi kislány ismét feltűnt, elmondta neki a részletes felállást, várta, hogy Csenge bejelenti, mikor költözik. Ez azonban nem történt meg, és úgy tűnt, Rica nem is akart tudni ennél többet. Csenge számára a Ricával való beszélgetés egyetlen értelme az volt, hogy most már tudta: erre az útra nem szeretne ismét rálépni. Pizkosnak, rendezetlennek látta a lakást, amiben ő is élt egykor. Rica kócos, festett haja, hiányos, színes öltözéke távol állt tőle, idegenül nézte a lány alakját, ahogy elnyúlt a gyűrött, bevetetlen ágyon. Mosolygott, de közben arra a lakásra gondolt, ahol most él, a sötétbarna tónusú, elegáns nappalira, a ragyogó tiszta lakásra, amit már ő maga is igényelt és fenntartott. Eszébe jutott Mala Strana udvarias stílusa, Chris tiszta fehér inge, jó ízlése, kedves szavai ...

– Mennem kell! – állt fel hirtelen, megszakítva saját gondolatait és Rica beszámolóját a legújabb pasijáról. Búcsúzóul megpuszilta barátnőjét, bár viszolygott a lány megérintésétől, viszont szégyellte saját érzéseit. Annak idején Rica segítette, így nem kellett visszamennie az árvaházba, elrejtette az őt kereső a rendőrök elől, élelmet, szállást biztosított, és végül is munkát adott a kezébe. Hálátlannak érezte magát az érzései miatt, ugyanakkor mégis örült annak, hogy elhagyhatja a lakást.

Gyalog indult a belváros felé, miközben azon gondolkozott, hogyha nem visszafelé vezet az útja, akkor merre? Szerette volna alaposan átgondolni most a jövőjét, hogy ne vádolhassa a későbbiekben magát azzal, hogy nem gondolkozott, nem tervezett, csak vitték az események. Talán így nem rontana el ismét mindent. Késő délutánra járt már, de még mindig az utcán volt. Eszébe sem jutott, hogy egész nap alig evett, csak a Rica által felkínált szárazsüteményt ropogtatta. Egész nap úton volt, de valójában semmire sem haladt. Gondolkozni szeretett volna, és erre a lehetőségre egy hely jutott eszébe, a temető, így elsétált az alacsony téglakerítéssel elkerített, magas, idős fákkal körülölelt sírkerthez. Mala Strana sírján még a temetésről maradt koszorúk hervadoztak.

– Nem vagyok az ígéretemhez méltó! – vallotta be a férfinak. – Itt vagy a szomszédban, és meg sem látogatlak eddig! De telefonálgattam és kerestem, hova utalhatnám a pénzed, azonban senki sem tudta megmondani, hol van a te costanacui-i nyugdíjsházad, és a hattyúkról sem tudnak! – mesélte a férfinak, miközben leseperte a sírról az elszáradt ágakat, elhordta az elszáradt koszorúkat. – Mondd, miért csaptál be mindvégig? – kérdezte, miközben letakarította a hervadt virágokat. – Miért nem mondtad, hogy Lady Margharet a feleséged hasonmása? Miért nem beszéltél arról, hogy ennyire szeretted? Ha tudtam volna, nem kritizáltam volna állandóan a bútorait, a modernségeit, az ízlését. Tudod, azt hittem már nem is érdekel az a nő! – vállat vont, mintha látná a férfi a mimikáját. – Viszont nagyon kedves volt, nekem adta a számítógépedet, meg a kedvenc poharadat is! – mesélte és leült a szomszéd sírkövére. – Tudom, hogy haragszol rám, amiért azt tettem, amit most nem mondhatok ki hangosan, és amiért elárultam a barátodat! Buta voltam, rosszat csináltam! Ígérem, ha visszajön, szót fogadok neki, úgy, mint neked! – sorolta mindazt, amiről beszélne jóapjával, ha vele lenne a férfi. – Mala Strana kérlek, mondd, hogy megbocsátasz! Annyira egyedül vagyok! – felsóhajtott, ahogy végig gondolta, mennyivel jobb lenne minden, ha Strana itt lenne vele. – Ó, és persze, elhagyott a zсарu is! – folytatta szomorú beszámolóját. – Ráadásul majdnem mindent tud! És igen, átvert engem. Sosem szeretett, van szeretője – elgondolkozott – vagy barátnője, esetleg felesége, talán, nem is tudom, de teljesen mindegy. Azt hiszem, már csak gúnyolódik rajtam! – vállat vont, a nagy sírkőre vésett nevet olvasva tovább beszélt. – Annyira jó lenne, ha segítenél! – kérte, majd elhallgatott, várta a választ, magában beszámolt a gyertyatartó sztoriról, leszidta magát újra az apja helyett is.

– Tudod, nincs semmi elképzelésem a jövőmmel kapcsolatban. A zсарu az iskolával zсарol, azt akarja, hogy érettségizzek le. Megmondanád, miért avattad ebbe bele? – keserűen elnevette

magát. – Téged is átvert, mint engem. Még hogy szeret! Elvette a jogsimat, pedig már milyen jól vezettem. Igaz, a barátunk meg elvitte az autót. De azért a jogosítvány csak kellene. Talán elmehetnék egy tanfolyamra, mit gondolsz?

A csendes nyári estében csak a fák suhogó hangját hallotta, választ nem kapott. – Jó helyen vagy itt, szép ez az erdő! – nézett körbe. Felidézte azt a néhány emlékét, ami a temetésről maradt gondolataiban. Legfőképp a sok néma emberre emlékezett, és arra a gyászenére, amit énekeltek. Az valahonnan ismerős volt számára. És Chrisre, aki mindvégig fogta a vállát, mellette volt. Vajon miért? Akkor már nem kellett játszania a hős szerelme.

– Ha itt lennél, meg tudnál nekem minden választ adni! – vádolta a halott szellemét a némaságért. – Olyan jó lenne, ha itt lennél! – ismételte, felemelkedett a szomszéd sírkőről, magában bocsánatot kért, amiért elfoglalta az egyik sarkát egy időre. Lehajolt megsimogatni a kőbe vésett nevet, néhány pillanatra átadta magát az emlékeknek. Maga előtt látta Strana mosolygó–ravasz tekintetét, ahogy magyarázza neki a hold hízó–fogyó alakjának árnyhatásait, megmutatja a tolvajkulcs használatát, ahogy a zárok titkára fényt derít.

Hirtelen zajt hallott maga mögött.

– Nocsak, nem vagyunk egyedül? – kérdezte Mala Stranától. Felállt, csendesen elbúcsúzott a férfitől, kifele indult a sírok közül, az útra, ahol bizakodott abban, hogy más látogatót is talál, nem lesz egyedül. Észre sem vette, hogy alkonyodik, az erdő felől hűvösebb levegőt hozott a nyáresti szellő. A léptek követték őt, ráadásul nem is egyedül, ketten voltak. Csenge óvatosan húzta maga elé a hátizsákját, fegyvere a kezébe csúszott. Mala Strana súgta, keresse meg a gáz-spryt is. Mire megtette, megtudta, miért figyelmeztette a férfi. Szembe vele is közeledett egy szőke fazon, aki feltűnően forgatva a fejét nézelődött, mintha valakinek a nyughelyét keresné. Csenge érezte, ahogy az izgalom felszökik a torkáig, az agyáig. *Ne pánikolj!* – szólt rá Mala Strana. Csenge elkerülte a szőkeséget, a sírok között cikázva haladt, de az idegen elé került, elállta az útját, gúnyos mosollyal köszöntötte.

– Szervusz kislány! Szabad egyedül bóklásznia a temetőben egy ilyen szép, fiatal hölgynek?

– Odakinn vár az édesanyám! – válaszolt Csenge, miközben hátrált néhány lépést. A férfi nem hitt neki, nevetett, felé indult.

– Majd én hazaviszlek! – ajánlotta. Csenge kénytelen volt tovább hátrálni, bukdácsolva a sírok között nézett maga mögé, igyekezett elkerülni a másik kettőt, de végül egészen a mögötte magasodó temető téglafaláig szorították. Nekitámaszkodott, így jól láthatta a másik két alakot is. Körbevettek, vigyorogtak, biztatták, menjen velük. Csenge érezte, hogy nincs tovább hátrafelé, csak előre van kiút.

– Mexikói körútra viszünk kislány! – ígérte a szőkeség és közelebb lépve megfogta a lány karját. Csenge engedte, hogy a férfi közelebb húzza magához, kiemelje a zsebéből a kezét a benne lévő spray–el együtt, majd miközben összeszorította két szemét, megnyomva a kis gombot felé irányította a paprikagázt. A következő pillanatban a másik kezét is felemelte, és a távolabb álló két férfire fogta a fegyverét.

– Ne mozduljatok! – kiáltotta figyelmeztetésképpen. A fickók nem ijedtek meg, pedig látták, hogy a szőke társuk könnyes szemmel botorkál, káromkodik. Mivel közeledtek, Csenge eléjük lőtt, a lábuk előtti porba. Maga is megijedt a hangtól, már nem volt biztos abban, hogy jó ötlet volt–e meghúzni a ravaszt. A két férfit mindenesetre megállította. – Hagyjatok békén! – szólt rájuk, hangja egészen határozottan csengett.

– Ne játssz velünk, kislány! Apád barátai vagyunk! – mondta az egyik férfi, miközben karjával megállította a társát. – Add ide a fegyvert, nem bántunk! – ígérte, kedvesebb hangszínnel. – Apád jó barátunk volt, beszélt nekünk arról, hogy szeretnél Mexikóba utazni néhány hétre. Ezért jöttünk, égen–földön kerestünk! – magyarázta, miközben egyre közelebb került a lányhoz. Csenge csak a kerítés mellett tudott hátrálni, egyre távolabb került a forgalmasabb, kifelé vezető úttól.

– Nem hiszek neked! – mondta határozottan és ismét a férfire emelte a fegyvert. – Állj meg, vagy rád lövök! – figyelmeztette.

– Nem hiszem, hogy ezt tennéd! – állította a férfi, és egyre bátrabban közelített.

– *Húzd már meg azt a ravaszt, mire vársz?* – szólt rá Pozór a fejében, mint mikor a hegyen a papírdobozok gyilkolására biztatta. Csenge pánikba esett, hideg verejték futott végig a hátán. Néhány lépésre volt már csak tőle a férfi, mikor összeszedve erejét, kihúzva hátát magához tért és használta a fegyvert. Hirtelen megszállt hidegvérrel nézte ki a bal lábának lábfejét, majd elsült a fegyver. A gumilövedék eltalálta a célpontot, a meglőtt a földre esett, káromkodva fájalta a lábát és kiabálva utasította a társát.

– Kapd már el! – ordított fájdalmasan. A megszólított tétovázott, hisz a lány kezében még mindig ott volt a fegyver és most egyenesen rászegezte. Láta, hogy nem játékfegyver és nem gyáva gyermek kezében van, a kislány újra fog lőni, egyáltalán nem ijedős. Mindezeket felmérve leginkább hátrálni szeretett volna, de azt meg nem mert a társai miatt.

Távolról férfi hangját hozta feléjük a szél, már messziről kiabált, fenyegetőzött.

– Mi történik ott? Azonnal hagyják abba! Hagyják békén azt a kislányt! – kiáltotta, miközben minden erejét összeszedve rohant feléjük, kerülgetve az útjába emelkedő sírokat. Csenge felismerte az egyenruhás férfiban a temetőőrt, szétáradt benne a nyugalom, tudta, végre nincs egyedül. A férfi hozzájuk érve, felmérte a látványt, elkerekedett a szeme.

– Azta! – volt az egyetlen szava, miközben végigmérte a lányt.

– Hívja a rendőröket! – mondta azonnal Csenge a még egyetlen, ép, járó- és látóképes férfira szegezve fegyverét. A temetőőr mobiltelefonnal volt felszerelve, azonnal csipogott, beszámolt a problémáról. Aztán a lány felé fordult:

– Tartsa őket sakkban kislány, ezek már több gyermeket elraboltak innen! – mondta.

– Akkor kapnak még! – döntött a lány és a fegyvert az egyre ijedtebb férfi lábára irányította. Nem érdekelte az ürge könyörgése, kegyetlenül belelőtt a combjába. Így már mind a három férfi a földön ült, a szőke a szemét fájalta, állította, hogy megvakult.

– Magáé az a fegyver? – kérdezte az őr meglepődve.

– Fegyver, milyen fegyver? – kérdezett vissza Csenge. Zsebre vágta, mondott volna még valamit, de meghallva a szirénákat felkapaszkodott a mögötte lévő kerítésre.

– Ne meséljen sokat rólam a zsaruknak, ha lehet! – kérte az őrt és leugrott a másik oldalon. Egy pillanatig a hideg téglakerítésnek dőlt, igyekezett megnyugodni. Tudta, megint bajban van.

Hirtelen azt sem tudta, merre induljon, de valamire mennie kellett, így hazafelé vette az irányt. Messze volt már a temetőtől, mikor hátranézett, nem-e követik. Félelem fogta el, ahogy keresztülvágott a csendes kisvárosi utcákon, végigment a folyó partján. Voltaképpen azt sem tudta, mitől fél. A történetek hatása miatt remeg még mindig a gyomra, vagy attól, ahogy Chris rá fog nézni? Egy pillanatig sem volt kérdés számára, hogy megtudja a férfi, mi történt. És megint tőle fogja számon kérni mindezt. És kiderül, ért a fegyverekhez. Tudta, megint elrontotta a dolgot, nem kellett volna lőnie. De akkor mit tehetett volna? – kérdezte magától, miközben futásnak eredt. Várta már, hogy hazaérjen, magára zárhassa a lakás ajtaját, kizárhassa a külvilágot. Leizadva érte el a megnyugtató biztonságot, amit most a ház biztosított számára. Végigszaladt a lakáson, bezárt minden ablakot, ellenőrizte a bejárati ajtót, a pincét. Végül leült a bőrfotelbe és várt. Nem tudta mire, de várt és félt. Nem hitte, hogy véletlen egybeesés a gyermekrablók és Mexikó említése. A vigyorgó szépfőura gondolt, a lady ajánlgatásaira, Mala Strana figyelmeztetésére.

Chris alig negyedóra múlva futott be. Nekiment a bezárt bejárati ajtónak, nem volt hozzászokva, hogy Csenge kulcsot használ. A lány beengedte, ráemelte tekintetét, és azonnal látta, hogy Chris mindent tud. A férfi megnézte magának, körbeforgatta, magához ölelte.

– Jól vagy? – kérdezte végül.

– Láthatod, mi bajom lenne? – kérdezte, elhúzódva karjaiból.

– Miért a temetőbe mentél, mikor a suliba küldtelek? – vitatkozott Chris azonnal. – Ott szobroztam és vártam rád!

– Mala Stranával akartam találkozni – vont vállat a lány.

– Ő meghalt, te pedig veszélyben vagy! – vágta rá idegesen a férfi. – Tudod, hogy kik voltak a támadóid?

– Miért nem kérdezed meg, hogy én voltam-e? – kérdezte Csenge, bár tudta a választ.

– Mert nem mondanál igazat.

– Legalább próbálkoznál! – vélte.

– Jó, akkor válaszolj! Tudod kik voltak?

– Az őr azt mondta, hogy gyerekrablók, ők meg azt mondták, hogy Mexikóba vinnének, ha hagynám magam!

– Csenge, hantázol! – szólt rá a férfi.

– Nem tudom, ki küldte őket! – állította sértődötten.

– Jó, megmondom én! A lady egy ideig udvaroltatott magának vele, mexikói, magas, fekete, lenyalt hajú, fésült bajuszú vigyorcsávó, két testőrrel, hófehér öltönnyel, még fehérebb igazolványokkal!

– Miért nem tartoztatod le? – kérdezte Csenge, miközben elcsodálkozott azon, hogy a férfi mennyire jól informált.

– Mert nincs rá bizonyítékom, ráadásul mexikói állampolgár! – magyarázta Chris és gondolkodni kezdett. – De ha megtudnám, hol van a szálláshelye, ott talán találhatnék ellene bizonyítékot.

– Nem tudom, fogalmam nincs! – mondta őszintén Csenge.

– Rendben, akkor gondolkozzunk! Ha ő küldetett direkt érted, akkor nem adja fel, tudja, hogy te intézted el az embereit. Talán még kissé fel is idegesíti a tény, miszerint kibabráltál vele.

– Sűrűbben ver a szempillája, mást nem tehet – vont vállat Csenge.

– Hát igen, bár az előbb kihagytam a szempilláit, valóban lesz mivel verdesnie! – bólított Chris. Csenge nagyot sóhajtott, megint elszólta magát, bár ez már oly mindegy volt. A rendőr tovább gondolkodott hangosan. – Talán még ma este érted küldet.

– Ha egyedül vagyok, megteheti! – vélte Csenge és a férfire nézett. – Már akár itt is lehetnek, de akkor tudják, hogy itt vagy, s mint ilyen, zsarufelügyeletem van! Viszont eddig nem jöttek ide, talán nem is sejtik, hol lakom.

– Ha kimegyek a bejárati ajtón, hogy tudok észrevétlenül visszajönni? – kérdezte a férfi, miközben már készítette is a tervet magában a csapdához.

– Szerinted ide jönnek? – aggódott Csenge.

– Ettől függ, hogy megmondd, hol a hátsó kijárat? Gondolom ugyanúgy a pincén keresztül, mint a másik házban!

– Igen, nyertél! – hajtotta le a fejét Csenge. Meztelennek érezte magát, tudta, hogy a férfi lassan minden titkát megismeri.

– Mondjad! – kérte Chris.

– Vidd el a kocsidat a ház elől, és a hátsó utcában, szinte az erdő mellett gyere vissza – mondta és kinézett a nappali üvegfalán. – Alig világít hold, bár már dagad, add neked fényt ahhoz, hogy visszatalálj. A jobb oldali kerítés mellett gyere be, az van takarásban. Van rajta egy kis rés, nem kell átmásznod! Végigmész a kerítés mellett a szomszéd kertjébe, a nagyobb fák még az

övéké, a bokrok a mieink. A kerítéstől a negyedik bokor mögött van a pinceajtó. Az a nappalira nyílik. Az ajtó nyikorog, három lépésben nyisd ki.

– Profi vagy, igaz? – kérdezte Chris, hangja szomorúan csengett.

– Visszajössz? – kérdezett vissza Csenge.

– Meggondolom! – ígérte a férfi, nézte egy ideig a lányt, álltak egymással szemben. – Ettél, itál ma eleget? – kérdezte Chris, a konyháig ment, vizet öntött egy üveg pohárba, Csenge kezébe nyomta. – Nem szeretném, ha besokkolnál. Idd meg! – mondta és visszavette a poharat, amiből a lány megitta a számára felajánlott vizet. – Jó, akkor most maradj nyugton! – kérte a férfi. – Itt maradok a lakás körül, hívok néhány embert, vigyázunk rád. Ha bármi történik, kérlek, ne csinálj semmit, csak hagyd magad, hogy ne bántsanak! – sorolta a feladatokat. Csenge bólintott és engedelmesen visszaült a fotelbe. Chris a bejárati ajtón ment ki, az autója indult és elhagyta az utcát. Csenge csak ekkor állt fel, visszazárta az ajtót, lekapcsolta mindenhol a lámpákat, bekapcsolta a tévét, várt. Nem jött se a vigyorgó szépfiú, sem Chris. Telt az idő, nem volt sok tennivalója. Nem értette, hogy Chris miért nem ér már vissza, igazából azt sem, miért olyan biztos, hogy a mexikói valóban akarja őt. A televízió-műsor unalmas volt, és egyre jobban úgy érezte, nincs mire várnia. Úgy döntött, lefekszik. Viszonylag nyugodtan lemosdott, pizsamát vett fel, ágyba bújt. Párnája alá tette egyik oldalról a fegyvert, másiktól a gázsprayt és becsukta a szemét. Csend volt a lakásban, csak Csenge agya zakatolt.

– *Ne majrézz, nyugi!* – szólt rá Mala Strana valahonnan messziről. – *Gondolkozz, te hol jönnél be!* – utasította a férfi. Csenge átgondolta a helyzetet és valóban igazat adott Chrisnek. A mosolygós bosszút akar állni három emberéért és nem utolsó sorban megcsorbított tekintélyén. Viszont nagyon gyorsan el kell tűnnie, hisz a temetőben elfogott emberei beáruhatják, esetleg a rendőrség magától is kitalálhatja, ki áll a temetőben történt események mögött.

– *Jönnék!* – súgta Mala Strana és Csenge is meghallotta a lépéseket. Nem a konyha felől közeleltek, a bejárati ajtót nyitották ki. Nem ismerték a hold-fény törvényt, három óriás árnyék húzódott a fal mentén, Csenge még az emeleti szobából is tisztán látta sziluettjüket.

– *Maradj nyugton!* – súgta Mala Strana. Csenge alvást színlelt, de a sötétben nyitott szemmel is tehetett. A férfiak felértek a lépcsőn, ami meg – megnyikordult alattuk. Nem ismerték a lakást, hárman három irányba indultak, az árnyékuk a nyitott ajtón keresztül jól látszódott. Végül felismerve, hogy egy hálószoba van az emeleten, beléptek. Szétváltak, ketten két felől álltak meg az ágy mellett, a harmadik a lány felé hajolt. Csenge felemelte az egyik lábát és megrúgta a felé hajoló férfit. A másik kettő azonnal elkapta volna a kezét, de nem látták, hogy a lány már a falnak támaszkodik, eldobja magát tőle, keresztül gurul az ágyon és a földön landolva felemelkedik. Fegyver és spray volt a kezébe. Az egyik férfi felgyújtotta a kislámpát és nevetni kezdett. Az ő kezébe géppisztoly volt.

– Nincs esélyed kislány, viszünk Mexikóba! – mondta.

– Nem akarok menni! – közölte Csenge nyugodtan.

– Ez gond, de majd mi ráveszünk! – biztatta a férfi és közelebb lépett. A lány rálépett, de nem volt ideje löni, mögötte felkapcsolódott a villany, a hálószoba megtelt rendőrökkel. A három férfi arcáról lehervadt a vigyor, ordibálás, rohangálás töltötte meg a kis szobát. Az egyenruhások kivitték őket, percek alatt végeztek, kiürült a lakás.

– Pár órát benn tudom őket tartani, anélkül hogy hírül menne a sikertelen akciónk! – lépett hozzá Chris. – Meg kell tudnom, hol van a nyalka macsó!

– Nem tudom, esküszöm! – mondta Csenge halkán, az ijedtségtől átélten.

– A lady tudja? – kérdezte a férfi. Csenge tiltakozni akart, de a férfi közbeavatkozott: – Tudom, hogy te voltál, bár fogalmam nincs hogyan! Összehasonlítottam az ujjlenyomatokat a pohárról, most jött meg az eredmény. Ne tagadj, Csenge, most segítened kell! – kérte a férfi.

– Rendben! – bólintott a lány és a telefonhoz lépett. Elfordult a férfi kíváncsi szeme elől, felárcsázta egykori pletyka-barátnőjét. Az asszony több csengetés után álmosan jelentkezett be,

Csenge pedig felvéve a lady hangját és stílusát elpanaszolta, hogy mennyire egyedül van, bajban van, és hogy szüksége van egy barátira. Elárulta, hogy a mexikóira gondolt, de fogalma nincs, hol találhatná meg. Az asszonyka álmosan válaszolgatott, végül felébresztette a férjét is, megtudva tőle a megfelelő választ átadta az információt a ladynek. Csenge leírta a telefon melletti papírkára a címet, megköszönte, elnézést kért az éjszakai ébresztésért, beszélt még egy ideig, kérdeztetett, kedveskedett, sajnálkozott a kimaradt partik miatt, aztán letette a telefonkagylót. A rendőr felé fordult, átnyújtotta neki a papírt. Chris semmit nem mondott, most ő kezdett el telefonálni. Neki sem került sok időbe, hogy riadóztassa az embereit, aztán visszafordult a lányhoz.

– Úgy veszem észre Mala Strana egy kiváló színésznőt talált, akit megtanított mindenre, ami csak szükséges volt a szélhámossághoz – összegezte végül.

Csenge nem tudott mit mondani, összetörve ült az ágyon. A férfi már mindent tud róla, talán még le is tartoztathatja, de az biztos, hogy elhagyja. Chris nem tudott mit kezdeni a szótlanságával, bámult rá tehetetlenül. Úgy érezte, minden vágya, álma, ami ehhez a lányhoz fűzte, szertefoszlott, semmi nem igaz már abból, amit remélt, amit szeretett. Fel-le járkált a szobában, gondolatai cikáztak, az átvert, megsértett, becsapott érzéseivel küszködött.

– Mondj már valamit, jól szórakoztál legalább, amíg átvertél? – kérdezte dühösen, majd kiabálni kezdett, veszekedett a néma lánnyal, egyre idegesebb lett, ahogy felelevenítette, hogy hány-szor csapta be Csenge, milyen jól mulathatott rajta lady Margharet. Nem értette, hogy legalább ma hajnalban miért nem volt vele őszinte a lány, hogy miért hazudik még akkor is, amikor már semmi értelme nincs.

Csenge becsukta a szemét, nem bírta hallgatni, ahogy a férfi folyamatosan szidta. Ez már sok volt neki, a sötétbe, a gondolataiba menekült. De azzal sem ért sokat, ott az apja fenyegette meg, mert megint hazudott, mert megint rosszat tett, aztán elővette az ostort. Csenge összeszorította a szemét és várt. Nem ütötte meg az apja, csak tovább veszekedett, kiabált, mindennek elmondta a még alig tizenkét éves kislányt, notórius hazudozónak nevezte, tolvajnak és bűnözőnek, aki ráadásul becsapja a barátait is, már ha egyáltalán valamikor barátnak tekintette őt, az apját. Az apját? Csengében összezavarodtak a személyek, az idő, csak egy maradt; a hangos szavak, a kiabálás, a félelem.

53. fejezet

Chris csodálkozva nézte az összeszorított szemű lányt. Tudta, egy kissé hangos volt, de jogosnak érezte a szidást. Csenge hihetetlen szinten csapta be folyamatosan és még ma hajnalban is, amikor már úgy érezte, őszinte vagy legalább belátóbb a lány. De nem, hajnalban is hazudott, nem mondta el az igazat, sőt nem tette azt, amit megbeszéltek. Most viszont remegve, összehúzódnak ült az ágyán. Olyannak tűnt, mint aki elvesztette a valóságérzetét.

– Csenge! – szólt rá. A lány megijedt a rövid csendet követő férfihangtól. Még jobban összehúzta magát, az apja hangját hallotta, folyamatosan hallucinált.

– Csenge, térj magadhoz! – kérte a férfi újra és megfogva a lány kezét megszorította, hogy érezze, arra legalább reagál-e. – Szólalj már meg! – kiáltott rá, de a lány nem mozdult. Felhúzta magához, engedelmesen lábra állt, de két karját maga előtt tartva védekezett, miközben összeszo-

rította a szemét, Chris magával cipelte a fürdőszobáig. Hideg vízzel mosta le az arcát, miközben beszélt hozzá. Csenge végre kinyitotta a szemét, ránézett, zavartan, könnyes szemekkel. Láthatóan visszatért, de nem volt még teljesen magánál. – Menjünk innen! – döntött Chris látva a lány zavart tekintetét. Megtörölte az arcát, mint egy kisgyermeknek, megfogva a kezét kivezette a fürdőszobából, a szobából, le a lépcsőn a lakásból. Bezárta a bejárati ajtót, miközben fél kézzel tartotta a lányt. A kocsijáig vitte, ott beültette, és elindult vele a város felé. Csenge lassan teljesen magához tért.

– Mi történt, hová viszel? – kérdezte zavartan.

– Te kérdezed, hogy mi történt? – kérdezett vissza a férfi. – Nem tudom, mi van veled, mindenestre elviszlek egy orvoshoz!

– Nincs semmi bajom! – mondta halkán, erőtlenül Csenge.

– Persze, tudom! – gúnyolódott a férfi. – Egy ideig azt hittem, a legnagyobb problémád az, hogy hurutod van a férfaktól, most már tudom, ez semmi a többihez képest!

– Nincs semmi bajom, vigyél haza! – kérte megerősödve Csenge. Megigazította a pizsamáját magán, a férfire nézett. – Hallod, jól vagyok!

– Az előbb még ájult voltál! – válaszolt ingerülten a férfi. Nem értette, mi folyik a lány körül, nem értett semmit. Sem Csenge gondolatait, sem cselekedeteit. A lány teljesen magához tért, veszekedni kezdett, most ő kiabált.

– Nem ájultam el, csak egyszerűen megijedtem. Nem gondolod, hogy a mai nap után ez természetes? Ma kétszer támadtak rám, el akartak rabolni, te meg hol előkerülsz, hol eltűnsz, veszekszel velem, zsarolsz, kiabálsz, követelözöl. Most meg elrabolsz! Nem igaz, hogy te mindent megtehetsz!

– Ne mondd nekem, hogy mi igaz és mi nem! – morogta halkán a rendőr. – Soha többé nem hihetek neked! Azt gondolom, a kérdéseid sem igazak! Hogy tudsz ilyen folyékonyan hazudni azzal az ártatlan szép szemeiddel?

– Neked nem hazudtam! – állította Csenge.

– Á, dehogy! – kiáltott mérgesen a rendőr, a kormányra vert tehetetlenségében. – Nem hazudtál, csak átvertél folyamatosan! Hülyítéssel az ártatlansággal, marhának néztél a ladyként! ANYnyit dolgoztam, kutattam, hogy megtudjam, ki is valójában a lady, erre kiderül: senki, még csak nem is létezik! – nagy levegőt vett, kifújta, csendesebben folytatta. – Semmi nem igaz körülöttem és még azt állítod, hogy sosem hazudtál nekem? Hányszor meséltél a lady és az apád kapcsolatáról? És azt állítottad, hogy nem lennél képes úgy élni! Hogy nem akarsz olyan kapcsolatot! A szeretője voltál Stránának, vagy nem? Most már igazán bevallhatod! – nézett a lányra, aki egyre összetörtebbnek tűnt.

– Megmondtam, hogy a jóapám volt és nem több! – válaszolt halkán.

– A lady meg azt állította, hogy együtt él Mala Stránával! Sőt, állította, hogy kedves jó barátja az egyetlen férfi az életében! Kinek higgyek?

– Csengeként nem hazudtam neked! – állította a lány, miközben a forgalmat nézte. Christ nem érdekelt az a néhány autó az úton, körüljárta a várost párszor, de még mindig nem ért oda, ahová menni akart.

– Lehet, hogy skizofrén vagy! Két vagy három személyiségben élsz. Csenge, lady, Amanda vagy Angéla, mit tudom már! Nem veszed észre, hogy csak te vagy, és te hazudsz folyamatosan?

– Tudom, mit csinállok! – nyugtatta Csenge. – Nem vagyok beteg, csak szétválasztottam a szerepeket. Álarcot használtam és játszottam, ennyi történt! A színész sem beteg, mert beleéli magát a feladatába!

– Csakhogy te nem színészkedtél, hanem szélhámoskodtál, megtévesztettél, loptál! – veszekeedett Chris, türelmetlenül rávert ismét a kormánykerékre. Tartott attól, hogy mindenben a doktor-nőnek van igaza. Csengét viszont már a jövő izgatta: mi lesz vele?

– Letartóztatasz? – kérdezte.

– Most elviszlek egy biztonságos helyre, aztán meglátom – kerülte meg a választ Chris. – De jól jegyezd meg, amiben megegyeztünk: nincs több betörés! – figyelmeztette. Csenge nem válaszolt. – Legszívesebben elfenekelnék! – dühöngött a férfi. – Azért remélem, legalább jól szóra-koztál!

– Vádolhatsz engem mindennel, de te is becsaptál, semmit nem jelentettem számodra! – válaszolt halkán Csenge. Elfordította a fejét, hogy ne is lássa azt a férfit, akiről azt gondolta, szereti. Alig hallhatóan folytatta: – És igen, lehet, hogy megtévesztettem néhány embert azzal, hogy szó-rakozásból idősebbnek és gazdagabbnak adtam ki magam, de sosem hazudtam senkinek, hogy szeretem! Bár neked csak egy munka volt, ez akkor is kegyetlen átverés volt! – vállat vont. – De gondolom, teljesen mindegy, hogy én mit érzek, vagy mit mondok!

– Nem tudom, miből gondolod mindezt – nézett rá Chris, lelassított, megállt az út szélén. – Ne mossuk össze a dolgokat – kérte lágyabb hangon. – Ami köztünk van, az mindattól független, amit Strana és te együtt műveltetek. És amiért neked kell felelned most! Ne keverj engem bele, azt mondd el, mit műveltetek ti ketten? Mire kellettél neki?

– Azt akarta, hogy folytassam azt, amit ő elkezdett – válaszolt Csenge egy nagy sóhaj kíséretében. Tudta, már nincs értelme hazudni, Chris mindent tud. – Azt gondolta, ha megöregszik, én majd eltartom abból a munkából, amit megtanít addig. Családot akart, egy örökös, aki néha rá-néz az öregek otthonában. Nem akart egyedül maradni idős korában, ezért fogadott örökbe! – számolt be őszintén.

– Mindenre megtanított? – kérdezte Chris, úgy véelve, hogy végre igazat hall a lánytól.

– Alig néhány dologra. Egy éve sem volt!

– Megtetted volna, amit kér?

– Ő volt az első ember, aki szeretettel gondoskodott rólam, emberszámba vett! – emlékezett vissza Csenge, könnyes szemmel. – A csillagot is lehoztam volna az égről, ha kéri!

– Amire használni akart, az bűncselekmény!

– Akkor is! – vágta rá Csenge.

– Kihasznált téged! Hogy tudod ezt szeretetnek nevezni? – morogta értetlenül Chris.

– Kihasznált, de kaptam cserébe sok mindent. Apai szeretetet, barátságot, jólétet, tanítást, biztonságot, jövőt! – sorolta Csenge mindazt, ami most eszébe jutott, bár tudta, ez a lista rövid – Egyébként mikor tudomást szerzett rólad, felajánlotta, hogy döntsek, ahogy szeretnék. Nem bán-ta volna, ha nem teszem azt, amit kér tőlem. Annyit kért, hogy tanuljak, végezzek el egy egyete-met, bármilyet!

– De te nem álltál le, hiába voltam ott, hiába halt meg Strana! Társtettes vagy abban, amit el-követett, ugye tudod?

– Semmit nem tudsz rábizonyítani! – mondta Csenge és Chris szemébe nézett. – Semmit –is-mételte magabiztosan.

– Az utolsó esetről meghalt! Abból az ügyből sok mindenre fény derült! – figyelmeztette a nyomozó – És Hacker köpött!

– Mit mondott? – kérdezte Csenge ijedten. Ezzel a lehetőséggel nem számolt, pedig a köpcös mindentről tudott.

– Túl keveset! Például, nem mondta el, ki a lady! Nem mondta el, milyen szerepe volt Csen-gének az egész ügyben! Azt gondolta, ha kiszabadul, dolgozik veled....

– ... vagy megszarol, főként ahhoz értett – tűnődött Csenge a lehetőségeken.

– Tulajdonképpen az a szerencséd, hogy meghalt – bólintott egyetértően Chris. – Hányan tud-ják még, hogy ki volt a lady?

– Az élők közül? – kérdezte Csenge, elgondolkozott. – Ketten vagyunk.

– Hazudsz Csenge! – szólt rá Chris. – Pozórt miért hagyod ki? Ő is tudja! Hol van most? És miért ment el?

– Nem tudom! – nézett szembe a nyomozó vizslató tekintetével – Honnan tudnám?

– Tudod, és most is hazudsz! Hogy segítek neked, ha nem mondasz igazat?
– Hogy tudsz nekem segíteni? – kérdezett vissza.
– A betörések ügye még nyitott kérdés. Elég feltűnő, hogy meghalt Mala Strana, és nincs több ügy. Mert hát ugye a gyertyatartó nem tűnt el, visszavonták a bejelentést. A lady szerepét még senki nem kötötte össze sem a betörésekkel, sem veled.
– Meg tudom védeni Mala Strana emlékét – vágta rá azonnal Csenge. – Legyen még ügyed? – kérdezte hamiskás mosollyal.
– Meg ne próbáld! – szólt rá Chris. – Eszedbe ne jusson! – figyelmeztette újra. – Mondd meg, hol van Pozór!
– Nem tudom!
– Nem hiszem el egy szavadat sem – közölte a férfi. Csenge felsóhajtott tehetetlenségében.
– Akkor talán térjünk haza – javasolta. – Ha nem hiszel nekem, nem tudok mit mondani, csak ugyanazt vagyok képes ismételtetni. Pozór elment, nem tudom hova. Én meg itt vagyok, egy szál pizsamában. Nem vagyok beteg, nincs semmi bajom. Hazavihetsz, egész nyugodtan.
– Elviszlek egy kollégámhoz, ő vigyázz rád, amíg elintézek néhány dolgot!
– Hajnali kettő van, kihez vinnél?! – kérdezte Csenge meglepődve – Képes vagyok vigyázni magamra, hidd el nekem.
– Folyamatosan bajba keveredsz!
– Nem tehetek róla! – védekezett Csenge. Látva társa grimaszát megismételte: – Nem tehetek arról, hogy Mala Strana sírjánál megtámadtak!
– Veled mindig történik valami! – fakadt ki Chris. – Olyan jó lenne, ha legalább egy hétig csend lenne körülöttem!
– Vigyél haza, és egy életre elfelejthetsz, semmi nem fog történni körülöttem – ígérte Csenge. Chris szomorúan nézett rá, nem tudta, mit mondjon ennek a lánynak. Egész más szemmel nézett most rá, egész máshogy, mint ahogy eddig. Már nem egy ártatlan kislányt látott, egy érett, komoly nő ült mellette, bár kócosan, pizsamában, boldogtalan tekintettel. Magába nézett és tudta, ezt a lányt éppúgy szereti, talán még jobban, mint az ártatlan kislányt.
– Pszichológusra van szükséged – mondta végül.
– Most miért teszel úgy, mintha érdekelne a sorsom? – kérdezte Csenge elvesztve a türelmét.
– Látod, ez az, amit én sem tudok! – vallotta be Chris. – Fogalmam nincs, miért foglalkozom még mindig veled! Egy hazug szélhámos vagy! Ha tudnám, hogy valóban minden hazugság volt, könnyebb lenne!
– Felejts el engem, minden hazugság volt! – mondta lemondóan Csenge, miközben eszébe jutott az a másik nő. Szíve körül fájdalmat érzett, mégis megismételte. – Minden érzés hazugság volt!
– Notórius hazudozó vagy, és gyerekes is ráadásul.
Keserűen nevette el magát Chris, majd belemenne a játékba, komolyan folytatta:
– De megígértem egyszer apádnak, hogy vigyázok rád. És én nem hazudtam, nem játszottam veled. Te kérted, hogy legyünk barátok, emlékszel? Többször is kérted – emlékeztette. – Hát akkor, mint barát, mondom neked, hogy üzletet ajánlok: Nem derül ki rólad, hogy te voltál a lady, hogy nem végezted el az általános iskolát és egyéb nyalánkságok, cserébe tiszteled apád emlékét, és elvégzed az egyetemet. Nincs több betörés, nincs Pozór, nincs Angéla, semmi nincs, csak tisztességes élet, és tanulás – ajánlotta a férfi és válaszra várva nézett Csengére.
A lány láthatóan szenvedett, menekült volna ebből a helyzetből, nem akarta sem a „legyünk barátok”, sem az „elvégzed az iskolát” szöveget hallgatni. Chris úgy döntött, nem vár tovább a válaszra, beindította az autót, visszasorolt a hajnali forgalomba. Saját lakásához közel állította meg az autót, majd utasához fordult:
– Itt maradsz ebben a házban, a legjobb beosztottam fog vigyázni rád! Megtudom, mit intéztek a fiúk. Ha végeztem, visszajövök érted és megbeszéljük, hogyan tovább! – ígérte. – De ha el-

tűnsz reggelre, megkereslek és becsukatlak tíz évre. Biztos lehetsz benne, hogy találok okot rá!

– Itt maradok! – sóhajtott Csenge teljesen feleslegesen. A nyomozó nem tudta, hihet-e neki, vagy csak ismét egy jól előadott ártatlan sóhajtásnak az áldozata.

– Csenge, mától új lapokkal játszunk! – figyelmeztette. – Most valóban azt csinálod,, amit én mondok! Itt, ebben a házban is! Normálisan viselkedsz! Nem hisztizel, szót fogadsz!

– Értem, de... – próbálkozott Csenge, hiába.

– ... nincs többé de! – szólt rá a szükségesnél is hangosabban a férfi. – Elég volt a kifogásokból, a hazugságokból! Megértettél?

– Rendben! – fogadta el a lány a jelenleg megváltoztathatatlanak tűnő feladatot. Chris bólintott, kiszállt az autóból, de húzta magával a lányt is, el nem engedte volna egy pillanatra sem a kezét, mintha attól félne, hogy fogva tartottja futva kezd menekülni. Becsengetett. A hajnali óra ellenére szinte azonnal kinyílt a bejárati ajtó. Magas, fekete hajú, fiatal nő nyitott ajtót. Komoly tekintettel nézett végig rajtuk, miközben beengedte őket. Az előszobában végighallgatta, a rendőr beszámolóját arról, hogy kivel van dolga, mi az ő feladata, aztán kiengedte a főnökét, vissza a hajnali szürkületbe. Az ajtót bezárva a vendége felé fordult:

– Lehet, hogy nem érdekel, de valóban kirúgat, ha nem tudok rád vigyázni – közölte, miközben betessékelte Csengét egy kisebb szobába, ahol már meg volt ágyazva. – Feküdj le, aludj!

– Rendben! – bólintott Csenge és megadóan végignyúlt az ágyon. Pizsamával nem volt gond, órák óta azt viselte, csak az álom nem jött a szemére.

A rendőrnő a nappaliban, egy kényelmesnek tűnő, színes pléddel leterített fotelben ült, olvasott. A mellette lévő ágy hasonló takarót kapott, mely színek kavalkádja meghatározta a szoba alaphangulatát. Még így, a sötét éjszakában, a kislámpa fénye mellett is vidámnak tűnt az összehátas. Csenge szinte automatikusan térképezte fel a menekülés lehetőségeit, miközben a házigazda a számára kijelölt szobába kísérte. Tudta, hogy az ágy, melyen fekszik, nem nyikorog, viszont a hajópadló az ágy előtt kiszolgált már néhány lakót, fából készült, szúvas, recsegve jelezhet, ha óvatlanul lép le az ágyról. Minderre figyelve közelítette meg a szálláshelyül kijelölt szoba ajtaját, a nyitott ajtófélfának dőlve figyelte, ahogy a nő a fotelben ülve, kezében tartja a könyvet. Láta, hogy valóban olvas, szeme követte a sorokat, majd lapozott. Ekkor érezte meg a lányt, vagy talán hamarabb, Csenge nem tudta, de mikor felnézett rá, nem volt meglepetés a tekintetében.

– Érdekes? – kérdezte Csenge.

– Unalmas, de nincs itthon jobb – mosolyodott el a nő. Csenge szépnek, fiatalnak és nyugodtnak látta. – Ritkán veszek könyvet, a könyvtárból szoktam kölcsönözni, de most csak ez van itthon. Nem vagy álmos?

– Sűrű volt a tegnapom, kissé felzaklatott – vont vállat Csenge. – De ha miattam nem alszol, biztosíthatlak, sehova nem szököm el, fekédj le nyugodtan!

– Gyere, ülj le! – mutatott helyet jó házigazdaként a nő, de ő maga felállt, a konyha felé indult. Csenge nem a felajánlott helyet választotta, hanem őrzőjét követte, a konyhapultnál foglalt helyet, miközben nézte, hogy a vendéglátója teafőzéshez készülődik. A konyha modern, szépen berendezett, patyolat tiszta volt, mintha soha nem használták volna, mégis otthonosan mozgott benne és készítette elő a teafüveket a háziasszony.

– Gyümölcs vagy zöldteaát kérsz? – mutatta fel a lehetőségeket, nem kérdezve, hogy egyáltalán kér-e vendége teát. Szomorúan sóhajtott: – Ó, a zöldtea elfogyott, gyümölcs marad, de nagyon finom – ígerte, és neki is kezdett az elkészítéséhez. Gyümölcstarabokat rakott át két kis szűrőt tartalmazó, játékmacikat mintázó teás csészébe az aromatarító csomagolású teás-zacskóból, majd az időközben felforrított vízzel nyakon öntötte a szűrőkben pihenő színes darabkákat. A két csupor teatejére kis kalapot helyezett, a pult felé fordult és vendége elé tette az egyiket, a másikat vele szembe. Két kiskanállal és egy csupor mézzel tért ismét vissza pulthoz.

– Szóval, ha nem alszunk, mesélj, hogy vagy? – kérte. Csenge csodálkozva nézett az idegenre, fogalma nem volt, mit mondjon, ki ez a fekete hajú szépség, mit tud róla.

– Volt már jobb napom is – mondta végül, elmosolyodott. – Mesélj inkább te, hogy lehetsz szépséges szépséged ellenére zsarú? – kérdezett vissza. A nő elnevette magát és mesélni kezdett. Elmondta, miért lett rendőr, aztán ő kérdezett, csupa ártatlan, semleges dolgokról érdeklődött. Csenge óvatosan válaszolgatott, majd érezve, hogy nincs mitől tartania, megnyílt, mesélni kezdett a jóapjáról és az elmúlt egy évről. A nő csendesen hallgatta, ahogy a lány emlékeibe kutatva idézi fel a számára kedves emlékeket. Beszélt arról is, milyen volt az apácák között nevelkedni, vicces eseteket mutatott be, amin a rendőrnő jókat kacagott.

Később úgy döntöttek, kora-reggeliznek. Közvetlen, baráti hangulatban kutatták fel a konyha ehető készletét. A házigazda szabadkozott a szegényes kínálat miatt, de végül is találtak fogukra való reggelit. Csenge felajánlotta kávékészítő tudományát, elmesélte, hogy az apácáknál milyen a tankonyha és hogyan kell titokban kávé készíteni, mert tilos gyermekként kávé inni. Elmondta azt is, hogy annak idején a nevelőanyja mindig rábízta a főzés és a bevásárlás feladatát, és hogy el kellett számolnia a pénzzel pontosan, pedig igazán számolni sem tudott.

– És az igazi édesanyádra emlékszel? – érdeklődött a rendőrnő, miközben a vajjal bajlódott, mely túl kemény volt ahhoz, hogy a kenyérré kenje. Csenge nem válaszolt, megütközött a kérdésen.

– Ezt még senki nem kérdezte tőlem – gondolkozott el hangosan. A vaj nem adta meg magát, a kenyér viszont egyre jobban morzsolódott, így közös álláspontra jutva, Csenge a mikrohullámú sütőbe tette a kenhetetlen alapanyagot.

– Akkor épp ideje, hogy valaki kérdezze – folytatta a témát a vajtól megfosztott házigazda. – Szóval, mire emlékszel?

– Végül is, csak azt hiszem képekre, illatokra. Például egy édes illatra, ami a buktában lévő forró lekvárból gőzölög, mikor széttöröd a süteményt – mesélte, és elnevette magát. – De lehet, hogy csak képzelődöm.

– Vagy?

– Vagy nem tudom – vont vállat Csenge és visszabitorolta a sütőből a megolvadt vaját, ami most folyékonnyá vált, így ezért lett alkalmatlan a vajás kenyér készítéséhez. – Amikor megérezem azt az illatot, eszembe jut egy szőke, egyenes hajú nő, aki kacag, miközben én húzom a haját – mondta, elgondolkozva, miközben a késével megkeverte a folyékony anyagot. – De persze, fogalmam nincs, hogy milyen volt az anyám. Bár az apácák haját nem húzgálhattam, mert tudod, olyan gallért, meg fityulát hordanak, szóval még az sem tudható, van-e hajuk – nevette el magát és a kikavart vaját átnyújtotta a vendéglátójának.

– És még egy ilyen dolog van, bár az szomorúbb – folytatta. – Amikor most ott voltam a temetésen, volt egy dal, amit a szertartáson énekeltek, és ami annyira ismerős volt! Azóta is többször eszembe jutott. Ez főként azért érdekes, mert sosem voltam még temetésen. Pontosabban azt hiszem, nem voltam – ismét megvonta a vállát – De mindez nem fontos, régen volt! Ideje lenne mindazt lezárni, ami tegnapi történt, és ma, újjászületve új életet kezdeni.

– Mi az akadálya?

– Visszanyúl értem folyamatosan a múlt – állította Csenge. – Annyi mindent elrontottam, és Chris azt mondta, mindenért felelni fogok. Persze, neki van igaza, ez így helyes. Csak... – elgondolkodott – csak valahol nem tartom igazságosnak.

Ránézett a vajás kenyéret evő házigazdára és elnevette magát:

– Most már tudod, miért vagyok itt. Leverni rajtam az igazságszolgáltatás az összes bűnömet.

– Úgy gondolsz, olyan sok bűnöd van? – kérdezte őrzője két falat vajás kenyér között.

– Azt gondolom, azt tettem, amit azokban a helyzetekben a legjobbnak véltem – mondta Csenge és megrázta a fejét. – De persze tudtam, hogy nem a jó oldalon állok, tehát ne azt gondold, hogy ártatlan báránynak hiszem magam – elgondolkodott, hányszor jutott eszébe, hogy nem

kellene belemenni a különféle helyzetekbe. De végül mindig belement. Házigazdája maga elé nézve, szólanul evett, talán időt hagyva neki a gondolkozásra. A köztük beálló csendben Csenge elismerte magában, hogy pontosan tudta, mit művel Rica, mit művel Mala Strana. Mégis megtette, amit kértek. És azt is tudta, hogy az utcafiúk megbabrálják a nevelőszülei autóját. Akkor sem tett semmit.

– Készítenél még egy adag gyümölcssteát? – nézett a csendes vendéglátójára. – Nagyon finom volt, így a kávé és a vajás kenyér után jól esne – kérte, ezzel kibújva a következő kérdés alól. Nézte, hogy ismét víz kerül a tűzhelyre. Eszébe jutott, hogy sok mindenről beszélt ezzel a nővel, aki valójában rendőr, Chris munkatársa, és aki feltehetőleg mindent megjegyzett, ami elhagyta a száját. Amíg a teát készítette a vendéglátója, visszagondolt arra, hogy mikről is beszéltek, és megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a lady szerepéről, a betörésekről, Pozórról nem is kérdezte, szó sem esett ezekről a témákról.

Időközben odakint a kertben felszáradt a harmat, a hajnali hűvös megadta magát a nap reggeli, ébredő sugarainak. A második adag teát itták, mikor megérkezett Chris. Fáradtan, borostásan, összekócolt idegekkel ült le melléjük.

– Mit csináltok? – kérdezte, kérés nélkül Csenge teás poharáért nyúlt és megitta a forró italt. – Kérhetek még? – nézett rá a háziasszonyra, aki mosolyogva a sajátját is felé nyújtotta. Csenge nézte őket és ismét elfogta az a kellemetlen érzés, amit akkor éjjel érzett, mikor Christ rajtakapta a nővel a lakásában. Chris a nő felé fordulva itta meg a kellemes meleg italt, majd visszaadta és anélkül, hogy kérte volna, újabb adagot kapott. Összeszokott párosnak tündek, akik jól ismerik egymás szokásait, mozdulatát, mimikáját.

– Kávét is kaphatsz! Csenge főzte! – ajánlotta a rendőrnő, de a férfi azt elutasította, Csengéhez fordult.

– Nem aludtál, igaz? – kérdezte végignézve a cseppet sem álmos, pizsamás lányon. Tekintete már egyáltalán nem volt olyan kedves, mint mikor a fekete hajú szépségre nézett. Csenge nem válaszolt, a házigazdája tette meg helyette:

– Beszélgettünk!

Csenge figyelte, hogy akar-e mindezzel bármit is mondani Chrisnek, de a férfi nem reagált, csak láthatóan fáradt volt. Elvonult a fürdőszobába, némiképp frissebben tért vissza. Addigra a lányok némán elpakoltak a konyhapultról. A nyomozó érkezése elvágta köztük az eddigi baráti hangulatot, Csengében a féltékenység némi félelemmel vegyülve dolgozott. Chris visszaért hozójuk, intett a lánynak, és visszavezette az eredetileg alváásra kijelölt kishálóba.

– Ül le! – mondta, és megvárta, amíg Csenge elfoglalja az ágy szélét. Vele szembe tett le egy széket a férfi, megfordítva, lovagló ülésben telepedett rá, háttámláján keresztbe kulcsolta a kezét és rábámult a lányra.

– Meséld, mit tudsz a mexikóiról! – kérte.

– Semmit! – vágta rá azonnal Csenge, és hogy messzebb kerüljön a vallatójától, az ágy másik végébe húzódott, hátával nekidőlt a falnak. – Nem ismerem őt!

– De igen, ismered! – jelentette ki nyugodt hangon a férfi.

– Néhányszor táncoltam vele, ennyi történt! – vallotta be Csenge, mert mindennek nem tulajdonított nagy jelentőséget. Chris nem kérdezte, csak várta a folytatást, így újra elismételte. – Az újjazdagnál találkoztunk néhányszor, táncoltam vele, mert unatkoztam. Unalmas volt a bál, Mala Strana nem foglalkozott velem, nem volt mit csinálnom.

– Tudtad, hogy miért van az országban? Segítettél neki bármiben?

– Megőrültél? – kérdezett vissza Csenge! – Soha nem tettem volna ilyet!

– Azt vallották többen is, hogy a lady ajánlotta neki Strana lányát.

– Saját magamat? Ez hülyeség! – tiltakozott Csenge – Beszéltünk Mala Strana lányáról egy alkalommal, de aztán Strana elmondta, hogy veszélyes ürge és ne álljak vele szóba.

– És te mégis megtetted.

– Csak táncoltam vele néhányszor – ismételte Csenge, úgy tűnt hiába. A kisszoba ajtófélfáját megtámasztva a rendőrnő hallgatni kezdte a beszélgetésüket.

– Mert unatkoztál? – hitetlenkedett Chris. – És mennyire unatkoztál? – kérdezte gúnyos hangon. – Le is feküdtél velem?

– Semmi közöd hozzá! – vágta rá Csenge. Legszívesebben elrohant volna, de két rendőr figyelte minden mozdulatát, így igyekezett nyugodt maradni. Érezte, hogy Chris nem hisz neki, a nyugodt álarc mögött ideges, sőt talán dühös hangulat tombol.

– Nem gondolom, hogy Mala Strana megengedte volna, hogy Csenge annyira a közelébe kerüljön, ha tudta, hogy gyermekkereskedő a férfi – szólalt meg a házigazda az ajtóból. Chris szemé rávillant Csengére, de nem szólt semmit. Egy ideig nézték egymást, végül Csenge szólalt meg.

– Mondd akkor, mivel vádolsz?

Chris mély levegőt vett, fejét felemelte a karjáról, ahol eddig pihent.

– Köz- és magán okirat hamisítás, az okiratokkal való visszaélés, a hatóság megtévesztése, szándékos félrevezetése, akadályoztatása, betörésben, lopásban társtettes szerep, esetleg elkövető, tiltott fegyverviselés, járművezetésre jogosító okmány nélküli autóvezetés! – sorolta, majd elhallgatott, mintha gondolkozna még néhány vádponton. Csenge tünődve nézett előre, próbálta felfogni mindazt, amit a férfitől hallott. Félelmet érzett legbelül és még erősebb vágyat, hogy elrohanjon ebből a szobából. A rendőrnő azonban talán ezt felmérve beljebb lépett a szobába, megállt Chris mellett. Csenge fel sem mert nézni, a beálló csendben hallotta, ahogy egyre vadabban ver a szíve.

– Gyermek volt, mikor mindezt tette – szólalt meg a dermedt némaságban a rendőrnő. Csenge ránézett, nem tudta, mit mondhatna. Chris is, és ő is tudta, egyáltalán nem volt gyermek, talán sosem volt az, de az biztos, hogy sosem érezte annak magát, mindig saját maga döntött a tetteiről. – Ráadásul befolyásolták, hiszen megtévesztette azzal Mala Strana, hogy mindezt helyes mintának állította be. Csenge pedig nem tanulta meg a társadalom által elvárt helyes magatartási formákat, hiszen egész életében a szeretetet, biztonságot kereste, ahol azt kapta, ott engedelmeskedett.

– A tiltott kéjelgést kihagytam! – szólalt meg Chris jéghideg hangon. A nő a férfi vállára tette a kezét, mintha nyugtatni akarná, de nem válaszolt erre a megjegyzésre.

Az ismét beállt csendben a férfi folytatta: – Az embereim találtak néhány kislányt benarkózva a mexikói bérlakásának pincéjében – közölte. – Azt gondolom, ha tegnap nem kapjuk el őket, a gyerekek már úton lennének dél felé. A mexikói elég szépen csicssergett, elmondta, hogy mit művelt, eljárás indult ellene. Természetesen a nyomozás még folyamatban van – mondta, és Csenge úgy érezte, nem hozzá beszél, a kollégájának számol be az éjszaka történetéről.

– Vagyis ha Csenge nem annyira ügyes és nem segít neked kézre keríteni őket, most azok a gyermekek már nem lennének az országban – jegyezte meg újra a rendőrnő. – Beszélgetsetek egy kicsit nyugodtabban – kérte és kiment a szobából, rájuk zárta az ajtót.

54. fejezet

Chris felállt, arrébb lökte a széket, elment a kisszobába másik végébe. Egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki nyugodtabb beszélgetésre készül. Csenge nem mozdult, fogalma nem volt, hogy mit mondhatna. A vádak, amiket az előbb felsorolt a férfi, letaglózták, úgy érezte, elveszett teljesen, és már mindegy mit tudna felhozni a mentségére.

– A lakásodban a nyomozók találtak egy számítógépet – tájékoztatta Chris valamivel nyugodtabb hangon. – Mit találhatnak rajta? Kié a gép?

– Mala Stranáé volt, te hoztad át, mikor az exneje nekem adta – emlékezett vissza Csenge, gondosan hallgatva arról, hogy Pozór legutóbb valamit kisserelt a gépből. Nem értett ahhoz, hogy mit oldott meg ezzel az indián, de most már tudta, a férfi érte tette, amit akkor művelt. –

Nem tudom mire használta – hazudta. Chris, mintha tudta volna, hogy ismét nem mond igazat, megjegyezte:

– Kiderül, a laborban van a gép – mondta. – Mást nem találtak, pedig rendszeren szétszedték a lakást. Gondolom, jó rejtékhelyeket használtok, hisz ti építtettétek fel azt a házat.

– Nincs semmi ott, ami nektek érdekes lehetne – állította Csenge.

– Persze! – bólintott Chris, hangján érződött a hitetlenség és a gúnyosság – Ártatlan kicsi lány vagy, tudom!

– Ne tedd ezt velem! – kérte Csenge, feltérdelt az ágyra, így valamivel erősebbnek érezte magát. – Ha ennyi vádat tudsz felhozni ellenem, vigyél, zárjál be, legyünk túl rajta, de ne gúnyolódj velem, mert ezzel csak bántasz!

– Az a céloom! – jegyezte meg Chris. – Azt szeretném, hogy végre felfogd, milyen szörnyű dolgokat tettél!

– Idősebbnek és gazdagabbnak adtam ki magam, hamis nevet és személyiséget használtam – mondta Csenge – Tudtam eddig is, hogy ez nem helyes, de senkit nem öltem meg!

– Más értékét segítettél ellopni!

– Visszalopni! – javította ki a lány, Chris azonban nem győzte meg ezzel.

– Loptál, idegen lakásokba törtél be! Gondolom egyedül is, Pozórral vagy Stranával vagy hárman, ki tudja?

– Chris, hagyjuk ezt abba! – kérte Csenge.

– Inkább válaszolj!

– Úgysem hiszel nekem! Vagy elhiszed, hogy Pozór sosem volt ott? Vagy hogy csak én voltam?

– Nem, ezt valóban nem hiszem el! – erősítette meg Chris határozottan.

– Nem fogom Strana emlékét bemocskolni – sóhajtott Csenge és visszadólt a falnak. – Igazad van, én voltam az elmúlt egy évben minden betörés mögött. Strana kitanított, én pedig elkövettem. Elloptam egy csomó mindent, amit megrendelésre kértek. És ladyként mindenhova bejutottam, ismertek, szerettek, mindenkit megtévesztettem, meg persze, akit nem, azzal ágyba bújtam. Minden kapu megnyílt előttem! – mondta és a férfira nézett. – Na, megvan a vallomásom, mire vársz még?

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Chris meglepődve.

– Ezt akarod, nem?

– Nem, azt akarom, hogy végre felfogd, hogy ezt az életet abba kell hagynod.

– Napok óta mondd, és én ismétlem, hogy abbahagyom. De te nem hiszel nekem!

– Mert nem merek hinni! – szólt rá hangosabban a férfi. – És mert folyamatosan kiderül rólad újabb és újabb hazugság.

– Már minden kiderült, nincs újabb! – tárta szét a karját Csenge – Már azt is bevallottam, amit csak te képzelsz bele, mit akarsz még tőlem?

Chris nem válaszolt, fáradtan dőlt a falnak. A szemét is becsukta, Csenge pedig várta, hogy mondjon valamit. Nézte a férfit, azt, akit mióta a bálon megismert, szeretett. Most is ezt érezte. De nem tudta, mit kezdhethetne ezzel az érzéssel. A férfi csalódott benne, és ez érthető is volt, hisz kiderült minden hazugság.

– Victor is én voltam – szólalt meg, szomorkásan elnevette magát – csak hogy tudd a teljes igazságot – vont vállat, mikor a rendőr csodálkozva ránézett. – Tudod, az a srác, az építkezésről, aki a kád szélén ült – magyarázta.

– Hogy csináltad? – kérdezte Chris sóhajtva.

– Néhány évig egy utcalánnyal éltem együtt. Megtanított a sminkelés összes titkára, arra, hogyan rejtsem el a koromat, a nememet, a szomorúságomat, a fájdalmamat. Nagyon ügyes lány, csodálatos színésznő lehetne.

– Ő él a lakótelepi lakásodban?

– Az nem az én lakásom, csak egy évre kifizette a bérleti díját Mala Strana, cserébe az építkezésen folyó munkámért. – magyarázta Csenge. – Persze, messze nem dolgoztam annyit, amennyi a bérleti díj, csak maltert kevertem.

– Megvette neked talán egy éve, háromnegyed éve, már nem emlékszem. Láttam az adásvételi papírokat. Ő a vásárló, te vagy a tulajdonos! – pontosította Chris a tényeket, majd a lány elképedt ábrázatát látva megkérdezte: – Nem is mondta? Nem is tudtál róla?

– Nem mondta! – állította Csenge, majd ráemelte tekintetét a még mindig falat támasztó nyomozóra – Érted már miért hoztam volna le neki a csillagokat is? Jó ember volt, higgy nekem! Egyszerűen csak az élete során nem tehetett mást, úgy kellett élnie, ahogy tette.

– Egyszer nem mondtad még ki, hogy betörő és tolvaj volt.

– Ez a te feladatod, én egy rendes, jóembert ismertem meg benne.

– Már nem az én feladatomban, átadtam minden veled és veled kapcsolatos ügyet a kollégáknak. Egy feladatomban van még: a vallomásodat a tegnapi estéről rögzíteni, aztán kiléptem az egész ügyből.

– Miért tetted ezt? – csodálkozott Csenge.

– Mert elfogult vagyok! Már hamarabb meg kellett volna tennem, emlékszel, beszéltünk is róla. Persze nekik nem mondtam el, de tudják, sejtik, hiszen túlságosan is bele folytam az életedbe a temetés idején.

– Az akkor nagyon rendes dolog volt tőled – ismerte el Csenge halkán, miközben azon törte a fejét, hogyha nem Chris, akkor ki fogja becsukni, bezárni, vádolni? Mi lesz vele, és mi lesz ketőjükkel? Chris nem válaszolt, látszott rajta, hogy fáradt, alig áll a lábán. Talán ezt a házigazdájuk is megérezte, gőzölgő poharakkal tért vissza, kérdés nélkül adta a kávékat előbb a férfinak, aztán Csengének. Chris letette az asztalra, és rászólt Csengére is.

– Megyünk mindjárt aludni, ne idd meg – kérte, majd a kolléganőjére nézett. – Köszönöm, de alvásra van szükségem. Elviszem őt is, keresek valami biztonságos helyet, aztán kialusszuk magunkat. Több mint egy napja nem aludtam!

– Megbeszéltek mindent?

– Semmit – vont vállat Chris. A nő mosolyogva fordult Csenge felé, majd látva vendége ijedt ábrázatát, hozzá lépett, mellé ült az ágyra. Csenge úgy érezte, most satuba fogják, ketten adják majd elő az ígét a tisztességről és tapossák el azokért a tetteiért, amit eddigi élete során elkövetett. Arrébb húzódott volna, de a rendőrnő a vállára tette a kezét.

– Akkor most beszéljük meg, hogyan tovább – javasolta, azonban mást nem mondott. A csendben egyre feszültebb lett a hangulat, Csenge úgy érezte, felrobban, ha ezt még sokáig így folytatják. Türelmét elvesztve szólalt meg:

– Ketten együtt fogtok most ítéletet mondani felettem? Nem tudjátok eldönteni, ki kezdje?

– Chris szeretné, ha megértenéd, hogy nem folytathatod úgy tovább, ahogy eddig éltél – mondta a fekete hajú nő kedves, nyugodt hangon, mintha kisgyermekhez beszélne. – Amit eddig tettél, annak szinte minden fázisa törvénybe ütköző volt. Onnantól kezdve, hogy eltetted a nevelőszülőidet láb alól.

– Megöltek volna, ha nem teszek valamit – válaszolt Csenge, bár nem kérdezte senki.

– Az sem volt helyes, hogy strihelni kezdted tizennégy évesen – folytatta a nő.

– Nem volt sok választásom, Rica csak így fogadott be. Az árvaházban állandóan büntettek és bezártak.

– És amit Mala Stranával műveltetek, annak minden lépése törvénybe ütköző volt – fejezte be anélkül, hogy reagált volna Csenge szavaira. A lány azért erre a vádpontra is válaszolt:

– Viszont szeretetet adott cserébe!

Chris hallgatta őket, majd nagyot sóhajtott.

– Azt gondolom, pici kora óta a biztonságot kereste, és ahol megkapta, ott alkalmazkodott, ahol nem, ott tört, zúzott. Nagyon szépen megtanulta, hogyan kell megfelelnie az elvárásoknak –

szólalt meg ismét a házigazda még mindig azon a csendes, nyugodt hangján. – A tragédia, amit a szülei elvesztése okozott meghatározta az egész életét, onnantól kezdve csak a stabilitást kereste, és ahol megtalálta, ott az, felülírt minden mást. A tény, vagy látszat, hogy viszonylag egészséges tudattal túlélte a nevelőszülők kegyetlenségét annak köszönhető, hogy egyéves koráig kifejlődött az önazonossága, megkapta azt az ösbizalmat a szüleitől, ami elkíséri az életben. Véleményem szerint nincs mély, visszafordíthatatlan pszichés problémája, hiszen a legfontosabb életszakaszban vele volt az anyja, gyermekként megismerte a szeretetet, a bizalmat, a biztonságot, megtanult kötődni és a kötődési folyamatot irányítani. Biztos, hogy az édesanyja olyan szeretetben várta és nevelte, amely alapot adott arra, hogy kialakuljon benne önmaga megismerése, elfogadása. Túlélte a legnagyobb traumát, ami csak érhetne, mikor az anyját elveszítette. Minden, amit azóta tett, ennek a traumának a hatása alatt történt. Tetteit egyetlen érzés befolyásolta, az pedig a biztonság szeretet keresése volt. Pszichésen persze feltételezem, hogy beteg, hiszen sérült az őt körülvevő környezeti hatások során, de szakember segítségével ezeket a traumákat fel tudja majd dolgozni. Meg van hozzá az az alap, amit a szerető anyjától kapott születése előtt és azt követően, amíg el nem hagyta. Eljön az idő, amikor tisztán látja majd eddigi cselekedetei súlyát! – elhallgatott, mintha gondolkozna, majd a velük szemben ülő férfire nézve folytatta: – Neked volt igazad, értelmes, okos lány, aki valóban képes az érzelmei kimutatására, az egészséges válaszreakciókra, a társadalomba való beilleszkedésre. Csak segítségre van szüksége! És persze időre és sok munkára!

Csenge hallgatta a nőt, akinek keze még mindig a vállán pihent. Nem értette, pontosan miről beszél a rendőr. A szerető anya képe messze állt az ő életétől, azt meg nem gondolta magáról, hogy beteg lenne. Zavartan bámult előbb maga elé, majd becsukta a szemét, hátha jobb oda menekülni. A csend azonban ismét körülölelte őket, és még ott lebegett a levegőben a nő szinte minden mondata. Gondolkoznia kellett, érezte, jobb, ha megéri, amit az előbb a vendéglátója elmondott. Azonban ahogy a szavak visszacsengtek a fülébe, eszébe jutott, hogy biztos valaki másról beszélt, hisz mindezt nem tudhatja, és nem gondolhatja róla. Viszont összességében talán ezek, a számára érthetetlen érvek mégiscsak mellette szóltak.

Chrisre nézett, aki viszont elgondolkozva bámulta maga előtt a kockásmintás szőnyeget. Csenge bármit jobban szeretett volna, mint azt, hogy ismét csend telepedjen rájuk. Gyomra egyre erősebben remegett a gondolattól, hogy most ismét kiabálni fog vele Chris, számon kéri, leszidja, hozzá vágja azokat a dolgokat, amiket eddig is, és amiből kiderül, hogy sosem szerette őt.

– Jól van, volt vádirat, védőbeszéd, haladjunk! – szólalt meg ingerülten, lerázta magáról a nő kezét, és lemászott az ágyról. A férfi elé lépett, aki szintén felállt a székről.

– Mondd, hol írom alá a tegnapi vallomásomat, legyünk túl rajta, aztán csukjál le te, vagy más, nem érdekel, csak fejezzétek be ezt a műsort! – kérte idegesen. A házigazda szintén felállt mögötte, két kezét hátulról a lány vállára tette.

– Nyugodj meg! – kérte, de Csenge nem volt túl békülékeny hangulatában. Chris végre megmozdult, megfogta a lány kezét.

– Köszönünk mindent! – szólt a vendéglátójukhoz kedvesen, majd Csengére emelte a tekintetét. – Aludni megyünk! – tájékoztatta és válaszra nem várva, kivezette a lányt a lakásból, autóba ültette és maga is mellé ült. Besorolt a reggeli forgalomban, miközben felvázolta a további terveit: – Alszunk, aztán elkészítjük a papírokat, majd megbeszéljük, hogyan tovább. Ha elfogadod az ajánlatomat, amit még tegnap tettem, akkor aszerint folytatjuk a jövőt, ha nem, beviszlek a kollégámhoz és bemutatlak neki. Azt hiszem, mindent megbeszélünk – közölte, miközben megállt a rendőrörs előtt. Kézen fogva vezette Csengét a férfiak, főként rendőrök között.

– Nem zavar, hogy pizsamában vagyok? – kérdezte halkán Csenge.

– Jól áll neked – állította Chris. Levezette egy mélybe vezető lépcsőn, ott megkereste a reggelijét eszegető őrt.

– Ha üres az ötös, kibérelném – mondta, majd bemutatta Csengét: – Fokozottan veszélyes bü-

nöző! Bármilyen történik, bármit mondd, kiabál, könyörög, nem nyitod ki az ajtót, csak ha én kérem! – mondta és bekísértette magukat egy zárkába. A falatjaival küszködő tizedes nyelt egyet és bólintott, miközben megnézte magának a pizsamás bűnözőt. Végül üres lett a szája, teli képpel vi-gyorogni kezdett és rájuk zárta az ajtót.

– Feküdj le és aludj! – mutatott Chris az egyik ágyra.

– Börtönbe zársz és velem maradsz? – kérdezte Csenge hüledezve.

– Nos, ez is egy jó gondolat, de most csak nyugodtan akarok aludni. Ne próbálkozz, nem tudsz meglógni! – mondta és körülnézett, mintha maga sem hinné a szavait. Csenge is ezt tette, felmérte az ablakot, az ajtó zárját.

– Na jó, inkább úgy mondom, ne akarj megszökni! – kérte Chris és igénybe véve a másik ágy szolgáltatásait feje alá gyűrte az agyonmosott ágyneműjű párnát, magára terítette a plédet és becsukta a szemét. Pár pillanat múlva, mikor kinyitotta, Csengét látta, egész közel, maga előtt.

– A rendőrnő is a szeretőd? – kérdezte az ágy mellett guggolva halkán, mintha félne, hogy bárkit felébreszt a kérdésével.

– Miért érdekel? – kérdezett vissza Chris ugyanolyan halkán.

– Féltékeny vagyok! – vallotta be Csenge.

– Álmos legyél, annak van most itt az ideje! – tért ki a válasz elől a férfi, majd elfordult, hogy Csenge kutató-kérdező szeme elől kitérhesse. Válasz nélkül maradva sóhajtott fel Csenge, felállt, járkált, lemérte a cella hosszát, megnézte a vasrácsos ajtót. – Feküdj már le, ott számolgass birkákat! – szólt rá a rendőr a takaró alól. Csenge szófogadóan befeküdt a másik agyonhasznált ágyba, nézte a cella mennyezetét, várta, hogy álmom jöjjön a szemére.

55. fejezet

Egyszerre ébredtek fel, egyszerre néztek egymásra. Szótlanul figyelték a másik szemét, arcán megnyilvánuló érzéseit. Végül Chris szólalt meg:

– Egy fókafiú udvarol egy főkalánynak. Az utóbbi azonban erősen szabódik. Ez nem igaz! – dühöng a fókafiú. – Rajta vagyunk a kiháló állatok listáján, ez meg kéreti itt magát!

Csend, Csenge nem szólt. Chris várt egy pillanatig, aztán elfordult, miközben magának dünyögte:

– Nem jött be, ez is kéreti magát!

Egy idő után Csenge szótlanul felkelt, végigjárta a kisszobát. Nem volt sok látnivaló a cellán, így hát igénybe vette az apró csapat, lemosta az arcát, felfrissítette magát. Törölköző nem lévén pizsama felsőjébe szárítkozott, majd a fal felé forduló férfi ágyához lépett.

– Szeretnék hazamenni, felöltözni!

– Mondtam már, hogy jól áll a pizsamád – válaszolt a takaró alól Chris.

– Talán már dél is elmúlt, ideje lenne átöltözni – fújta a magáét Csenge.

– Ha elmúlt, már úgymint mindegy, legalább megspórolod az esti átöltözést.

– Letartóztatasz? – kérdezte Csenge.

– Például az is egy lehetőség! – fordult felé a férfi és jól megnézte magának a lányt. – Tisztáz-zuk a helyzetet! – mondta végül, felült. – Vagy itt maradsz, vagy szót fogadsz! Ennyi a lehetőség!

– Milyen alapon tartanál benn? – kérdezte Csenge, bár a nemrég felsorolt listát nem akarta újra hallani. Talán abban bízott, hogy nincs is semmi bizonyíték ellene Chris kezében.

– Folyamatosan kétségbe vonod, hogy képes vagyok néhány vádat igazolni! – mérgelődött a férfi. – De nyugodj meg, képes vagyok! Ja, majd' el is felejtettem: tegnap két embert meglőttél! Persze, lopott fegyverrel. Ezt is hozzá tehetjük a listához!

– Nem volt lopott! – állította a lány, tudta, Strana nem lopna fegyvert. A rendőr elfogadta, bólintott, hisz az előbb csak blöffölt.

– Lehet, de fegyvertartási engedélyed nincs, épp úgy, mint ahogy a használatához sincs engedélyed.

Csenge nem szólt, Chris sóhajtott, elrendezte maga körül a plédet, miközben a szemben vele ülő lányra sandított.

– Mit csináljak veled? – kérdezte.

– Engedj haza, jó leszek! – ígérte. Chris nem válaszolt, csak nézett rá csendesen. Csenge elhúzta a száját. – Ha akarod, elmegyek a suliba, bejelentkezem arra a vizsgára. Elvégre Strana is ezt akarta! De agyutrkászhoz nem megyek – alkudozott. Hiába, a férfi nem szólt. Csenge felállt, elsétált a vasajtóig, majd vissza az ablakig. Ezt megtette többször, várta, hogy szólaljon már meg a férfi. Végül visszaült a saját ágyára, a szótlan férfivel ismét szembe. – Utálok bezárva lenni! – közölte. – Az apácáknak ez volt a kedvenc büntetésük. Azt gondolták, ha bezárnak, elgondolkodom azon, hogy mi rosszat tettem és megjavulok. De én csak ideges lettem, vertem a falat, hisztiztem, és ha bejöttek hozzám, nekik mentem. Nem szeretem, ha bezárnak! – ismételte. Chris érdeklődő tekintettel nézett rá, de továbbra is hallgatag maradt. – Mit vársz még tőlem? – kérdezte Csenge türelmetlenül. Nézte a férfit, ahogy az is nézte őt. Nem tudta, mit mondhatna még. Vagy gondolta, csak arról nem akart beszélni. – Kerestem Strana idősek otthonát, de nem találom. Rájuk akarta hagyni minden vagyonát – mesélte, csak hogy nem legyen csend, ami nyomasztja a bezártság-érzése mellett. – Nekem azt mondta, ott szeretne megöregedni, meghalni, hattyúkról beszélt meg tőrel. Egyik sincs. Érdekes, nem gondoltam, hogy hazudik nekem, főleg ilyen dologban, ennek semmi értelme nem volt. De most úgy tűnik, félrevezetett.

– Rád hagyott mindent! – szólalt meg végre Chris. – Támogatta a rendőrséget, ezt ne feledd, tedd te is! És jó lenne, ha a lakótelepi lakásodat eladnád vagy legalább azt az utcalányt kipenderítenéd onnan. Elég sok bejelentés érkezik miatta az erkölcsrendészethez.

– Biztos, hogy az enyém? Csak annyiban egyeztünk meg Stranával, hogy kifizeti a bérleti díját egy évre előre! – magyarázta kételkedését Csenge.

– Megvette, a neveden van, láttam a papirokat – világosította fel a férfi. Elnevette magát, úgy folytatta: – és ellenőriztem, valódi szerződés, ügyvédi ellenjegyzéssel! Nálatok ezt sosem lehet tudni, ugyebár – kért szinte elnézést, mivel Csenge majd keresztülszúrta a tekintetével. – Mit tetél, hogy ennyire megszeretett és ennyi mindent tett érted?

– Nem voltam a szeretője, ha erre gyanakodsz – ismételte talán ezredjére Csenge.

– Ezt az egyet elhiszem neked – bólintott Chris, tudta, érezte, hogy ez az egy állítás valós. Látta kettőjüket, hallotta sokszor, hogy Csenge mennyi szeretettel beszél a férfiről, és most már azt is bele tudta venni a képbe, ahogy Mala Strana a ladyvel bánt. Az is inkább kedvességről, mint intimitásról szólt. Gondolatai tovább szálltak, eszébe jutott, ahogy a lady viselkedett, ahogy kioktatta őt, teázott nyugodtan, miközben embereivel felforgatta a lakosztályát. Teljesen más hang, más arc, más karakter. Még most sem képes felfedezni Csenge mozdulataiban a lady gesztusait.

– Hihetetlen jó színészi képességeid vannak! – ismerte el.

– Nem hazudok, Mala Strana nem volt a szeretőm – értette félre a mondatát a lány. – Ha nem hiszel nekem, miért beszélgetünk bármiről is?

– Kamatoztathatnád a színészi képességeidet a rendőrségnél is. Beépített embernek beválnál. Fiatal lány vagy, és ha kell, némi sminkkel még fiatalabbá tudod magad varázsolni, de akár 30 éves dámát is eljátszol, neked ez nem akadály.

– Legyek zsaru? – ámult el Csenge, és kacagni kezdett. – Tiszta bolond vagy!

– Nem kell rendőr lenned ahhoz, hogy segíts nekem. Valamit úgymint kell kezdened magaddal. Egész életedben veszélyes helyzetekben voltál, hát most csinálj valami értelmeset is! Egyébként is tartozol nekem. Rengeteg időm elment azzal, hogy a lady után nyomoztam.

– Veszélyes lenne veled dolgoznom – jegyezte meg csendesen a lány. Maga alá húzta a térdét,

hátával a hideg téglafalhoz dőlt. – Gondolom, szeretőid garmadája esne nekem hegyes körömszelőkkel, ha a közeledben maradnék – magyarázta előző mondatát. – Szereted azt a nőt? – kérdezte alig hallhatóan.

– Persze – vont vállat Chris. Nyugodtan, lelkiismeret nélkül állította a valótlant. Úgy gondolta, miért ne hazudna, hisz Csenge ezt várja tőle. Érezte, hogy Csenge kerülgeti a szerelem és főként a kettőjük között lévő érzelemről szóló témát, mint a macska a forró kását, és azt is ki tudta venni a szavaiból, a kimondott és fel nem tett kérdésekből, hogy Csenge akarja őt, de mégsem fogadja el. A miéltre nem tudott válaszolni, de úgy döntött, van idejük. Egy a fontos: hogy együtt maradjanak. Ha csak barátként, akkor egy ideig úgy, majd úgyis megváltozik minden, de tudta, nem szabad szem elől veszítenie ezt lányt. Annál sokkal közelebb érezte magához, a szívéhez, a tudatához.

Láthatóan azonban Csenge most nem ezt a választ várta. Arca megváltozott, szomorúságot tükrözött. Chris hasonlóan beszélgetőpartneréhez a másik ágyról támasztotta meg a falat, úgy válaszolt:

– Nem akartál engem, elküldtél, akkor mit vársz? – kérdezte szemrehányóan. Csenge ismét csak bólintott, szólni láthatóan nem tudott. Elkapta a tekintetét a férfi szeme elől, üresen nézett maga elé. – Ő szeret! – bökött még egy kést Chris a lány szívébe. – Szeret és ragaszkodik hozzám. És őszinte, nem hazudozik!

– De te hazudtál neki! – vágott vissza Csenge. – Velem csaltad meg.

– Tud rólad – közölte lazán Chris, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna. – Tud rólad, sőt azt is tudja, hogy szeretlek téged, de te elutasítottál engem. Nem hazudtam neki.

– És a fekete hajú nő, a rendőrcsaj?

– Csodaszép nő! – helyeselt Chris, elmosolyodott. Csenge viszont szenvedett mosolya láttán, nem is mondott semmi többet. Chris folytatta: – Valóban csinos, angyalian szép! És micsoda fenéke van! Nos, például Emilyt, simán lecserélném rá. De nem tudom még. Ez egyébként most miért fontos? – kérdezte a megsemmisített lányt. – Azt kérted, legyünk barátok, hát legyünk, de a nőügyeimbe ne szólj bele.

– Nem hiszem, hogy barátok lehetünk – mondta halkán Csenge. Chris nézte, megsajnálta. Megmozdult volna, szerette volna átölelni, megcsókolni, nevetni látni, mégsem tette. Várt, megvárta, amíg Csenge megemészti a hallottakat. Azt akarta, hogy most már a lány harcoljon érte, ő tett már eleget kettőjükért.

Csenge azonban elterelte a szót:

– Mit tudok én, amit te hasznosítani tudnál a rendőri munkádban? – kérdezte, mintha csak most jutott volna el a tudatáig a férfi ajánlata. Chris nagyot sóhajtott, mintegy érzékelve, hogy szerelmi életük megvitatása megint elodázódik.

– A színésznői képességedre feltétlenül számítanék – vette fel a témát. – Elkapnánk együtt egy-két kábítószer-terjesztőt, aztán meglátjuk, hogyan tovább.

– Mala Strana kísértene életem végéig, ha ezt elvállalnám.

– Ha bűnöző maradsz, én kísértelek életed végéig! – fenyegette meg a rendőr.

– Tolvajtól lopni nem bűn, hanem igazságszolgáltatás – vélte Csenge. – Csak lopott tárgyakkal dolgozott.

– Mondd, hogy te sem hiszed, amit állítasz! – kérte Chris.

– Utálom, hogy bűnözőnek titulálsz! – veszekedett Csenge.

– Csak azért, mert az vagy! – vágta rá a rendőr cinikusan, majd látva a lány arckifejezését, engedett a szavak szorításából. – Jó, akkor egyezzünk meg, hogy lesz tovább.

– Segítek neked elkapni a dílereket. Azok valóban rosszat tesznek! – javasolta Csenge. – Különben is, most segítettem gyermekrablókat letartóztatni és mégis én vagyok cellába zárva! Pedig hármat mozgásképtelenné tettem!

– Az alku csak a becserkészésre vonatkozik! – figyelmeztette a férfi. – Az igazságszolgáltatás

nem a te kezében van. Nem löheted lábon, akiről úgy gondolsz, hogy rossz ember.

– Megtanulták, remélem egy életre, hogy nem szabad lányokat bántani.

– Gondolkozz már! – szólt rá a nyomozó. – Ha én egyetértenek veled, Mala Strana kezét az első alkalommal levághattam volna lopás miatt.

– Sosem kaptad el!

– Jaj, ezt már ezerszer megbeszéltük – morgott Chris, miközben nagyot nyújtózott. – Nem tudtam bizonyítani, de ez egész más. Mert te tudtad bizonyítani a temetőben, hogy azok a férfiak nem csak téged kívántak meg? Csenge, az igazságszolgáltatás nem így működik, ezt meg kell tanulnod! Ezért végzed el a gimnáziumot, aztán elmehetsz jogot tanulni.

– Ja, az én erkölcsi bizonyítványommal.

– Még tiszta! – vont vállat a rendőr. Aztán elnevette magát – Most jut eszembe, nagykorú vagy, három napja betöltötted a tizennyolcadik életévedet!

– Kösz, tudok róla! – húzta el a száját Csenge. – Senki nem foglalkozott veled aznap.

– Így jár, aki elzavarja a férfit, aki szereti! – közölte Chris kegyetlenül, majd elmosolyodott. – Jól van na, én azért gondoltam rád!

– Melyik szeretőd mellett?

– Nem mindegy? – kérdezett vissza Chris, miközben visszaemlékezett arra, hogy aznap késő estig dolgozott és azon aggódott, hogy az ellopott gyertyatartót, milyen módon juttatja vissza Csenge a tulajdonosának. Szeretett volna vele lenni, mellette ünnepelni, vagy legalább beszélgetni vele. De akkor is úgy érezte, hogy előbb a lánynak kell lépnie. És ő meg itt tette. A gyertyatartó a helyére került, végül is bevallotta, hogy mit művelt és ígéretet tett arra, hogy befejezi. – Mostantól bármit teszel, azért már felnőttként vagy felelős! – folytatta hangosan kimondva a gondolatait. – Nos, akkor egyeztessünk. Elintézed az iskolai papírokat, augusztusban leteszed a vizsgát, szeptembertől jársz iskolába! Megszakítod az eddigi életviteledet, ejted azt az utcalánybarátnődet, megszabadulsz attól a lakástól, elfelejted Mala Strana barátait, elmész a pszichológushoz, és most egy rövid ideig nekem segítesz a munkámban – összegezte az eddig megbeszélteket. Csenge elgondolkodva nézett rá. – Ami azt takarja, hogy szót fogadsz, és azt teszed, amit mondom! – egészítette ki a rendőr.

– Strana is ezt akarta, fogadjak szót és tegyem, amit mond – gondolkozott el Csenge az érdekes párhuzamon. – Cserébe szeretett és lányává fogadott.

– Nem fogadlak a lányommá! – jelentette ki Chris mosolyogva. – Szeretnék szeretni, de azt meg nem engedem, így munkát ajánlok! – mondta, és várta, hogy Csenge azt mondja: „dehogyan nem engedem, szeretlek téged!” De Csenge nem szólt. Tekintetétől azonban Chris érezte úgy, hogy hozzá kellene rohanni, átölelni, megcsókolni, magához szorítani, szeretni ezt a buta kislányt, aki mást mond, mint amit akar. Aztán mégsem tette, átvette Csenge stílusát, mást mondott, mint amit érzett. – Legyünk csak barátok és nem többek! – ajánlotta és felállt. Az ajtóhoz ment, megpróbálta kinyitni, de zárva volt. Kopogott néhányat a vasdarabon.

– Ne hagyj itt egyedül! – ugrott fel Csenge.

– Szokhatnád a helyet! – javasolta Chris visszafordulva felé. – Ez az ajánlat másik oldala. És még nem hallottam tőled egy értelmes mondatot sem arról, hogy mit választasz!

Csenge vissza lépett az ágyhoz, majd tovább hátrált a tulsó falig. Chris egy pillanatig azt gondolta, úgy dönt, inkább marad, ebben a koszos, zárt levegőjű lyukban. Továbbra sem értette, mi tartja vissza Csengét attól, hogy elfogadja őt, és ez egyre jobban zavarta. Már nem igazán tudta, mit tehetne még, hogy észhez térítse. Csenge legalább megmagyarázná, hogy valójában mit akar, mi baja van vele. Azonban csak állt, némán, most a tulsó falat tartotta a hátával, mintha valóban attól tartana, hogy összedől az egész téglasor. Maga elé nézett, nem szólt. Chris még sosem látott ennyire összetörve senkit. A magánéletében egyáltalán nem, de a rendőri pályafutásában sem találkozott olyannal, aki nem azt teszi, amit valójában akar. A tolvaj lopott, a rabló rabolt és a gyilkos sajnos gyilkolt, és vagy állította, hogy ártatlan vagy büszkén verte a mellét, azt bizony-

gatva, hogy milyen bátor tettet hajtott végre. De egyik sem szenvedett a saját döntésétől. Csenge viszont láthatóan előre akart indulni, de hátrafele haladt.

56. fejezet

Csenge a hideg falnak támaszkodott, bízva abban, hogy lenyugszik az a rengeteg gondolat, ami a fejében kavargott. Chris nem messze állt tőle, és olyan egyszerű lett volna azt mondani, hogy mindent megtesz neki, szereti, akarja őt, legyen minden úgy, ahogy a férfi akarja. Csakhogy talán már nem is akarja. Az elmúlt huszonnégy órában többször elmondta, hogy legyenek csak barátok. Ezt viszont, tudta jól, ő szúrta el, ő erőltette, hogy fejezzék be a kapcsolatukat. Most úgy tűnt, elérte, amit akart. A férfi vele marad, de már nem akarja őt. Lelkiismerete ezt helyesnek tartotta, hiszen így jó, a férfi nem érdemel meg egy olyan nőt, mint ő. Nem érdemel meg egy olyan feleséget, aki úgy nőtt fel, mint Csenge, hiszen talán nem is tud családban élni, feltehetőleg nem tudna vele társként sem élni, hiszen sosem élt sem családban, sem társal. Nem akart gyermeket, ezt is biztosan tudta, de Chrisnek miért ne lehetne? Ő mesélhet majd a fiának a gyermekkoráról, a szüleiről, a családi ünnepekről. Neki viszont nincsenek olyan emlékei, amiről elmesélhetne, amire boldogan gondolna vissza, ami szép lett volna. Bezzeg az a másik, aki kitart mellette, vagy a fekete hajú szépség. Felnézett a válaszára várakozó férfira és csak ennyit mondott:

Felnézett a válaszára várakozó férfira, egyenesen a szemébe, miközben megosztotta vele gondolatait:

– Segítek elkapni a dílert! Augusztusban levizsgálom és elkezdem a következő tanévet. Nem teszek semmi törvénybe ütközőt! – sorolta, amit úgy gondolt, hogy tud vállalni. Látta, hogy Chris figyel rá, várja a folytatást, így határozottan mondta tovább: – De nem megyek dilidokihoz! A lakást Ricának adom ajándékba, hiszen sokkal tartozom neki. Cserébe annyit kérek, hogy augusztustól hagyj békén, ne találkozzunk, barátok se legyünk. Le akarom zárni a múltat! – kérte, nagy levegőt véve, hogy erőt gyűjtsön a következő mondathoz: – Akkor tovább fogok tudni lépni, és soha többé nem hallasz rólam.

Chris úgy érezte, megfordul vele a világ. Ezt nem várta. Nem is értette. Ökölbe szorította a kezét, annak érdekében, hogy hangja nyugodt tudjon maradni.

– Ha így akarod, legyen! – ennyi tellett tőle. Elfordult és a szorítástól elfehéredett öklével a cella vasajtájára csapott. Szótlanul lépett ki az ajtón, gondolkozni próbált. Azonban a pince és az első emeleti irodája között kevés volt a távolság ahhoz, hogy megértse a lány gondolatait.

– Érezd magad otthon, voltál már itt párszor – szólalt meg, ahogy felérték. Maga is meglepődött a hangján. Hideg és elutasító volt. Egy érzés tombolt benne: a kialakult helyzet már nagyon nem jó.

Csenge nem vette észre a változást, saját magával volt elfoglalva, azzal, hogy mindazt, amit elmondott, tartani is tudja, főleg addig, amíg együtt kell dolgoznia vele. Csak bólintott, leült a székre, nézte, ahogy Chris aláír egy pár papírt, telefonál, kimegy, visszajön, dolgozik.

– Hazamennék! – szólalt meg nagy sokára.

– Mindjárt megyünk! – nyugtatta a férfi. Leült a számítógépe elé, megnyitott egy dokumentumot, jegyzőkönyvet kezdett írni. Az adatokat kívülről tudta. Végiggondolta, amit tud, felnézett Csengére, aki unottan ült a széken. Unottan és úgy tűnt, szomorúan. De miért szomorú? A saját döntését maga hozta és ezt a helyzetet jórészt magának alakította ki! Továbbra sem értette a logikát, amely az előbbi válasza készítette kedvesét. De hiába, Csengétől láthatóan most nem várható választ. Így nem is kérdezte, önállóan írta le mindazt, amit a lány már elmondott a temetőben történetéről. Kinyomtatta, Csenge felé nyújtotta.

– Olvasd el és írd alá! – utasította, majd új jegyzőkönyvbe kezdett, leírta azokat az eseményeket, melyek a lány lakásán történtek. Csenge ezalatt aláírta a papír mindkét oldalát, tudta, hogy

néz ki egy kihallgatási jegyzőkönyv, nem érdekelte, miről szól. Haza akart menni, elege volt a bezártságból, a pizsamájából és abból, hogy itt kell lennie, vele, aki nem lehet az övé. Chris felnézett rá, erőltetten elmosolyodott, felállt a székéből, a lányhoz lépett, leguggolt mellé.

– Most írtad alá, hogy hozzám jössz feleségül! – próbálta vicces lenni, de hiába, Csenge alig nézett rá, láthatóan nem hatotta meg a férfi közelsége. Kivette a kezéből a papírt, eltépte, apró darabokra. – Sose írd alá semmit, amíg el nem olvastad. Akármilyen vacakul is érzed magad és akárki is szólít fel erre – kérte.

Csenge bólintott, de el is fordult. Túl közel érezte magához a férfit. Tudta, így nem lesz képes saját elhatározását betartani. Chris végre felállt tőle, újra az asztalához ült, kinyomtatta a jegyzőkönyvet, a lánynak adta, amit ő el is kezdett olvasni szófogadóan. Amíg a rendőr a következő jegyzőkönyvet írta, Csenge végzett, de nem írta alá.

– Nem teljesen így történt! – jegyezte meg, a férfi kérdő tekintetére. – Pontosán tudtam, mit akarnak és ki az a szemét, akihez vinni akartak! És direkt lőttem, ha tehetném, újra megtenném!

– Félelmedben lőttél és fogalmad nem volt, hogy mit akarnak! Ebben a jegyzőkönyvben pedig leírtam, hogy vállaltad az együttműködést a rendőrséggel. És mindkét esetben az adataid zárt kezelését kéred, és félsz a következményektől, ezért semmiképpen nem szeretnél nyilvános tárgyaláson, szembesítésen megjelenni!

– Miért olvassam el, ha nem is igaz, amit leírsz? – kérdezte ingerülten Csenge.

– Mire tanított téged Mala Strana? – kérdezett vissza Chris. – Olvasd el, és tanuld meg, hogy mit hazudtál! Nos, itt a másik jegyzőkönyv, akkor szólj csak, ha elképzelhetetlen dolgot írtam le – kérte. A vallomás természetesen nem tartalmazta, hogy Csenge ladyként tudta meg hol a mexikói.

– Nincs benne, hogy még mindig itt ülök a pizsamámban – jegyezte meg Csenge, miután végigolvasta, és aláírta mindkét lapot. – Haza szeretnék menni – közölte sokadjára.

Chris nem figyelt rá, megoldást keresett kettőjük kapcsolatára. Kolléganőjének e-mail-t írt, amíg a vele szemben ülő lány a jegyzőkönyveket olvasgatta, és most várta, hogy beérjen és tudjanak beszélni egymással. Közben munkát is keresett a lánynak – ha már egyszer megígérte. Tudta, hogy mit szeretne a lányra bízni, de ehhez engedélyre volt szüksége és némi együttműködésre. Fényképeket vett elő a fiókjából, kiválogatta, a Csengének valót elé tette. Férfiakat, fiatal fiúkat, összevert testrészeket, megvert lányokat ábrázoló fotókat.

– Ebéd helyett nem a legkellemebb látvány! – sodorta el maga elől a képeket Csenge.

– Ők az áldozatok! – magyarázta a férfi és visszatolta a képeket Csenge elé. – A drog áldozatai. Fiatalok, akiknek pillanatokra kikapcsolt az agyuk, agresszívvá váltak a tudatmódosítótól. Megvert lányok, összevert barátok, késelések, nemi erőszak! Mind fiatal, diák, egyetemista vagy még az sem. És róla tudjuk – mutatott egy képre – hogy ő az egyik terjesztő. Bizonyíték kell! Ebben kérem a segítségedet! – világosította fel. Csenge nézte a képeket, lassan magához tért abból a sokkból, amit még a cellában magának kreált. Mivel tudta, hogy elvállalta ezt a feladatot, próbált koncentrálni arra, amit a férfi mond neki. Borzasztóan néztek ki az áldozatok, és egyáltalán nem tűnt szimpatikus fazonnak a gyanúsított.

– Hozok valami ebédet is! – ígérte Chris és magára hagyta Csengét a képekkel.

57. fejezet

A folyosó másik végén végre meglelte kolléganőjét. A fekete hajú szépség mosolyogva köszöntötte, de azonnal grimasszá hervadt arckifejezése, mikor meglátta főnöke savanyú ábrázatát.

– Mi történt már megint? – kérdezte az asztalához ülve. Chris elmondta neki Csenge ultimátumát, kiemelve, hogy ha a lány komolyan gondolja, egy hónapja sincs arra, hogy rendezze vele a kapcsolatát.

– Mi az oka annak, hogy ilyen szinten elutasít? – értetlenkedett a doktornő. – Látszott a tekintetén, minden mondatán és mozdulatán, hogy oda van érted, szeret téged, úgy érzi, hozzá tartozol. Ahogy beszélt rólad, figyelt téged – sorolta tapasztalatát, tehetetlenül nézett maga elé, majd a beszélgetőpartnerére. – Én nem értem, csak van valami oka, biztosan mondott valamit.

– Egyszer, valamikor – gondolkozott Chris – mintha valami olyasmit magyarázott volna, hogy túl jó vagyok hozzá! Meg, hogy nem érdemlem meg az, hogy tönkre tegye az életemet, mert ő túl rossz és nem tudna feleség lenni meg családjának! Vagy valami ilyesmit mondott, de akkor sem értettem!

– Nem értetted? – kérdezett vissza a doktornő, felállt és megkerülve az asztalát a férfi mellé lépett. – Tisztázzuk már, hogy mégis ki vagy te! Elvileg, ha jól tudom, éles eszű nyomozó, akire komoly, felelősségteljes munkákat bízunk. Kábítószerrel való visszaélés, terjesztés, drogfogyasztás ügyében nyomozol! Embereket, sőt egy egész csoportot vezetsz annak érdekében, hogy megtisztuljon ez a város a bűnözéstől. És most nem látod át, hogy mi baja van ennek a kislánynak? Gondolkodj már!

– Jól van, na! – morogta a férfi, felállt ő is, elsétált az iroda ablakáig. – Nem vagyok ebben szakember, és egyáltalán nem látok az ő esetében tisztán. Még hogy éles eszű nyomozó! Simán átverte a fejemet, de hányszor!

– Jó képességei vannak a szélhámosásra, ez tény! Ne felejtse el, én is találkoztam a ladyvel egy alkalommal. Össze nem kötöttem volna a két nőt! De térjünk vissza rá, gondolom, még mindig itt van – kérdezte, és mivel a főnöke bólintott, folytatta – most te fogod simán átverni a fejét! Rávetted, hogy dolgozzon veled, hát beszálok én is! Együtt dolgozunk, én fogok rá vigyázni, mert nincs gyakorlata, viszont diáklányként tökéletesen be tud épülni. Így aztán majd én felvilágosítom a feladatáról, mellette leszek. Sőt, segíthet nekem is, hiszen még a múltkori megbízatásom is ott vár – elgondolkozott, majd magabiztosan hozzátette: – El tudom juttatni addig a szintig, hogy később önként eljárjon hozzám.

– Értem, de azt mondtad, csak akkor kezeled, ha ő akarja! – jegyezte meg Chris.

– Ő akarja! – nyugtatta meg a nő – Csak még nem tudja! – nevette el magát, majd tovább lépett. – A másik kérdésben pedig lásd már: kishitű, nem értékeli a saját képességeit, össze van törve, és még gyászol is. Ezért érzi úgy, hogy nem való hozzád! Meg sem érdemel téged, ő rossz, akit elhagytak és el fognak hagyni újra és újra! Ezért aztán majd te, segítve az én munkámat, megerősíted abban, hogy néhány dologban milyen szuper! Gondolkodj, mi jót tudnál elmondani róla!

– Most viccelsz? – kérdezte Chris, némiképp megnyugodva, most már ő is mosolygott. – Imádom őt, és tökéletesnek látom, csak eddig te mondtad, hogy ne ajnározzam! Minden mozdulatát, gondolatát, mimikáját szeretem, ha akarod, agyoncsókolom az alkalmazkodóképességéért, önállóságáért, talpraesettségéért, bátorságáért, szépségéért, azért a nagyon okos eszéért, és még azért is, mert azt hiszi nem jó nekem, miközben folyamatosan rá vágyok!

– Azért egy kicsit lassabban! – állította meg nevetve a kolléganő a szerelmes férfit. – Csak nyugodtan, elég lesz egyelőre az ügyessége meg az esze. Elvállalta, hogy segít neked, ez azt jelenti, hogy bátor, ügyes, okos. Ebben erősítsd, bízz rá feladatod! De ne ess hasra előtte, és ne kérd meg a kezét, légy szíves, azt még ne! Dolgozzon érted, érezze, hogy ez az ő feladata!

Chris megnyugodva bólintott. Valóban nem ismert magára, nem szokott ő ennyire kétségbe esni.

– Minden normális férfi odamenne hozzá, agyoncsókolná és kész! – jegyezte meg. – Én meg pszichológushoz rohangálok, és engedélyt kérek arra, hogy ugyan megfoghatom-e már az imádott nő kezét! – gúnyolódott saját magán.

– Persze, akár el is verhetnéd, amiért hisztizik, nosza! – adott még egy lökést a gúnyos hangnemnek a doktornő, majd komolyan folytatta: – Figyelj, a lány tényleg problémás, segítségre és türelemre van szüksége. Ezt ne felejtse el! De el fogod nyerni a jutalmadat, megígérem!

– Gyorsított eljárásban kérem a kezelését! – adta le a rendelést Chris, majd magára hagyta a kolléganőt, a megígérték szerint szendvicserért ment a büfébe, amit kedvese elé szervírozott.

– Őt kellene elkapni? – kérdezte Csenge a visszatérő nyomozótól. Ahogy ránézett, észrevette rajta a változást, más lett, békésebb. Mindez őt is megnyugtatta, hiszen legfőképpen azt szeretne volna, ha legalább Chris jól jön ki a kapcsolatukból. Maga elé vette a kapott szendvicset, csendesen majszolni kezdte.

– Vagy a társait, akikről még képünk sincs – helyeselt a férfi.

– Mikor szeretnéd? Akár már holnap este? – kérdezte. Chris elmosolyodott, ahogy látta, hogy végre megélnékül kedvese. Az unottság, szomorúság és a fáradtság úgy látszott, tovatűnt, a munka izgalma hatalmába kerítette és életkedvet adott neki.

– És mi történik, ha rájön, mit akarok? – folytatta a kérdezősködést Csenge. – Elkap, bedrogoz, megvadulok esetleg?

– Ott leszek!

– Megnyugtatóbb lenne, ha visszaadnád a fegyveremet!

– Nincs hozzá engedélyed! – intett nemet a férfi.

– De tudok veled bánni, mi több, talán meg is tudnám védeni magam! – alkudozott két falat között a lány.

– Nem lehet Csenge, le van foglalva, nyilvántartásba van véve.

– Akkor add ide a tiedet!

– Csenge, ott leszek! – ígerte nevetve Chris. Nevetése sem győzte meg Csengét.

– Mala Strana legfőbb szabálya: bízz magadban, aztán magadban, végül magadban és senki másban!

– Mala Strana betörő volt.

– Egy kutya, az életemet kockáztatom! – vágta rá Csenge, és felállt. – Haza kell mennem végre!

– Megyünk, türelem, ülj le, edd meg a szendvicседet! – kérte Chris és Csenge engedelmesen, bár a száját elhúzva, visszaült a helyére. – Mondd, mit tudsz a kábítószerokról? – kérdezte az ismét ételhez forduló lánytól a nyomozó, miközben összeszedte a fényképeit.

– Semmit! – összegezte két falat kenyér között Csenge. Chris ezt a választ várta, tudta, így még egy kicsit tudja húzni az időt. Csenge újra felnézett rá: – Te egyébként mióta foglalkozol droggal, eddig betörésben utaztál, nem?

– Vagyon elleni bűncselekményben „utaztam”, ha már ilyen szépen fogalmaztál – javította ki Chris. – De átkértem magam a kábítószeresekhez, így most beszéljünk egy kicsit arról, mibe csöppensz te is bele! – javasolta és mesélni kezdett arról, hogy milyen veszélyekkel jár a fogyasztása, milyen hatása van a különböző szereknek, milyen formában árulják, mennyibe kerül, hogy lehet hozzájuk jutni, és hogy éppen az, akit keresnek, mit árul és feltételezhetően hol. Elmondta, hogy áll a nyomozás, milyen vallomásokot sikerült beszerezni, és hogy képzeletben el a közös munkát. Részletesen elmagyarázta, mit vár Csengétől és nem felejtette el kiemelni azokat a képességeket, amiért rá meri bízni a feladatot. Épp mikor ehhez a témához ért érkezett meg a kolléganője. Chris rámosolygott, ahogy meglátta, Csenge pedig szúrós tekintettel, irigykedve bámulta szépségét, miközben a nő leült mellé. Elegáns volt, üde és gyönyörű. Csenge úgy érezte, megemmesíti őt az eleganciájával, tisztaságával, vékony, sudár termetével, miközben ő még mindig pizsamában, kezében egy félig megrágott szendviccsel feszeng. Chris azonban nem sietett, felvázolta, hol tartanak, mit szeretne. A szépség elővette apró gyermekfegyverét.

– Ez jó lesz, főnök? – kérdezte negédes mosollyal.

– Neked jó? – dobta tovább a kérdést a nyomozó. Csenge megcsodálta a játékot, elvigyoro-

dott.

– Röhögő görcsöt fog kapni bárki, akire ezt ráfogom!

– Az épp elég, mire magához tér, biztosan ott leszek! – bólintott Chris. A kolléganő ismét mosolyt kapott tőle, miközben elfogadva a fegyvert magához vette, és most már őt is belevonva a beszélgetésbe vázolta fel a közös munkát. Csenge alig tudott figyelni. Azok ketten szakszavakat is használva megértették egymást, ő meg csak ült, mint a kuka. Lassan felfogta, hogy nem engedik egyedül dolgozni, Chris a fekete nőt szabadítja rá őrzőként. Ez a verzió nagyon nem tetszett már neki, de nem tudott szólni, mindent megbeszéltek a feje felett és mindenben egyetértettek. Rég megette a második szendvicset is, mikor azok befejezettnek nyilvánították az egyeztetést és Chris végre ránézett.

– Akkor megegyeztünk, vállalod? – kérdezte.

– Ha te is betartod, amit kértem! – vont vállat Csenge. Chris nem akarta kimondani a helyeslő szót, így inkább nem válaszolt.

– Látom, még mindig befolyásol benneteket a múlt! – szólt közbe a fekete szépség. – Azt javasolom, hogy zárjátok le magatokban mindazt, ami történt, ami volt, amit már átéltetek. Különben nem fogunk tudni együtt dolgozni! Új helyzet van, új feladat és új lehetőségek! Ne beszéljtek már a múltról, az elmúlt! Mit gondoltok, menni fog? – kérdezte a duzzogó szerelmes pártól. Azok ketten bólintottak, de nem néztek egymásra.

– Akkor mehetek! – engedte el őket, mintha ő lenne a főnök. Mindketten engedelmeskedve álltak fel, csendesen hagyták el az irodát, majd az épületet is.

Az autóban sem szóltak egymáshoz, Csenge azon törte a fejét, milyen módon szabadulhatna meg a kolléganőtől, Chris a „normális” férfiak és nők életén és kapcsolatain gondolkozva sandított a mellette ülő lányra. Vajon mit szólna, ha mégis, szó nélkül megcsókolná? Kedvenc írójára, G.P. Smith-re gondolt. Ha az ő főhőse lenne, már rég elcsattant volna egy igazi csók. De nem, ő hallgat a kolléganőjére! Lehet, hogy benne van a hiba? Ismét Csengére nézett, várt egy jelet, bármit, de a lány arca olyan szomorúságot tükrözött, hogy meggondolta partizánakcióját, a szakemberre hallgatva nem tett semmit, úgy viselkedett, mintha a forgalom lekötötte volna minden figyelmét.

58. fejezet

Csenge minden vágya ellenére, Chris előbb magához vitte, behívta a lakásába, majd elvonult zuhanyozni. A lány egyedül maradván szénézett ismét a lakásban. Sehol nem találta nyomát annak, hogy Chris együtt élne valakivel, és ezt nem értette. Pedig a férfi elmondta, hogy szereti azt a másikat, és akkor éjjel együtt voltak, mikor rájuk tört, de most hova lettek a dolgai? Diszkrétan kutatta át a lakást, amíg a férfi rendbe szedte magát. Az ajtóra felszerelt ezeregy zárat is megcsodálta, amivel szerinte felesleges volt elcsúfítani a szép faajtót, hisz a pinceablakot rendszeresen nyitva hagyta a házigazda. Az egyik sarokban eldugott vas-gyűjteményt talált, ami eddig elkerülte a figyelmét: régi vasalót, ezer éves varrógéplábat, kovácsműhely százéves tartozékait. Fantáziája beindult, és mivel jobb dolga úgysem volt, meseszövéssel töltötte az idejét.

– Uralkodó planétád a Mars, ahogy kedves jóapámé is az volt! – jegyezte meg a mosdóban készülő férfinak. Chris a borotvahab mögé bújva bámult rá.

– Lehet, hogy értenem kellene, amit mondasz?

– A vas vonzereje jelzi, hogy feltehetőleg kos szülöttként láttad meg a napvilágot. Szereted, a fémeket, a vasat, a zárat, az erőszakot, vonz az erő hatalma! – mesélt Csenge. – A kos, a faltörő, nagy hatással van a szülötteire, az erőszak, a Mars isten, a háború istenének erejét kaptátok meg tőle!

– Miért beszélsz többes számban?

– Mala Strana is kos szülött volt! – ismételte Csenge türelmesen. Közben szénézett a konyhá-

ban, megfigyelte a berendezést. Itt sem látta semmi nyomát annak, hogy Chris nővel élne. Bár rend volt, asszonykéz nyomának jelét sem találta az agglegénylakásban.

– Azt ne mondd, hogy egy húron pendültem azzal a bűnözővel! – tiltakozott a férfi a fürdőszobából.

– Pedig igen! Ugyanaz az erő hatott rátok, csak más volt a környezet, ahol felnőttetek. Ő azt látta, azt tanulta gyermekkorában, amit később az egész életében tett, te meg a rend őre lettél, az erőszakosságodat a rendőrségi munkában éled ki!

– Én erőszakos? – csodálkozott Chris. Befejezte a borotválkozást, a délutáni tisztulási folyamatát, átöltözött, majd Csengehez fordult:

– Édes barátném, hagyj békén a meséiddel, a csillagaiddal meg az isteneiddel! Legfőképpen mellőzz párhuzamot húzni kedves jóapád és énköztem, mivel tagadhatatlanul ellenfelek voltunk!

– Hát épp ez az, ami igazolja... – kezdte volna Csenge újra, de a férfi egyetlen szemöldökfelhúzással beléfojtotta a szavait. – Oké, nem mesélek, vigyél végre haza!

– Helyes döntés! – bólintott a férfi, néhány dolgot még magához vett, majd előreengedve a vendégét, bezárta a lakás ajtaját. A mellette várakozó lányra nézett és elmosolyodott, ahogy meglátta a lány szemében egy pillanatra megjelenő lenéző pillantást. – Na jó, mutasd meg, hol jöttél be a múltkor éjjel! – kérte nevetve és abbahagyta a zárral való bajlódást. Csenge nem értette, vagy nem akarta érteni, várt, várta a további magyarázatot. – Tudom, hogy nem az ajtón jöttél be! – folytatta Chris.

– Az ajtón keresztül? – csodálkozott Csenge megelégnülve. – Naná, hogy nem! Arra mindenki láncot, biztonsági zárat szerel, kamerát állít. Nézd meg a lakásod többi ablakát! – javasolta és közvetlenül a fal melletti betonsávon elindult. Chris követte, miközben megfigyelte, hogy Csenge még véletlenül sem lép a földre, nem ér a falhoz, óvatosan lépi át az ereszcsonna útba eső szakaszát, átlépi a víztócsát. Mindeközben nem is figyel a lába elé, mozdulatai szinte ösztönösek. A kert felé tekint, a nagy diófát elemzi.

– Látod – mutatott fel – nyitva van a padlásablak, és ott az a fa, ahonnan egy ügyes fiatalember simán átugrik. És a pinceablakod is, megint nyitva van!

– Csak bukóra és rajta van a szúnyogháló is!

– Megmutassam, hogy tud bemenni, aki egy kicsit is okosabb lény, mint egy szúnyog? – kérdezte Csenge, de nem mozdult. Pizsamában volt, és nem volt nála a szükséges eszközkészlete sem.

– Mit tettél volna, ha akkor éjjel nem oltom fel a villanyt? – kérdezte Chris, miközben vissza-indult a kijáráthoz. Meg is bánta a kérdését azonnal, hisz ismét előkerült a kellemetlen múlt. Ez azonnal hallatszott Csenge hanghordozásában is.

– Semmit! – vont vállat, miközben eszébe jutott az az éjjel. Nem is a látvány, hanem a szagok, annak a nőnek és az italnak az együttes illata maradt meg emlékeiben és jött most ismét elő, ahogy visszagondolt arra az estére. – De ha egyedül lettél volna, bementem volna hozzád, leültem volna melléd az ágyra és beszámoltam volna arról, hogy nem tűnt el az a gyertyatartó, csak máshova pakolta el a tulajdonosa! – válaszolt mégis, miközben nézte, hogy Chris visszanyitja a bejárati ajtót, majd eltűnik a lakásban. Feltételezte, hogy a pinceablakot ment bezárni, így aztán nem kapott választ, szó nélkül követte az autóhoz a visszatérő férfit, majd nézte a délutáni forgalmat, miközben azon gondolkodott, valójában akkor miért is jött el ebbe a házba. Tudta jól, hogy ez a férfi nem lehet neki való, de akkor miért? Eszébe jutott, hogy nem is tudatosan jött, csak járkált a városban teli félelemmel, attól tartva, hogy valamit elront.

– Rendszeresen elrontom a dolgokat! – jegyezte meg anélkül, hogy részletezte volna, mire gondol. Chris ránézett, nem tudta, mit mondjon. Végtelen szomorúságot látott az arcán.

– Nem gondolom, hogy ez igaz lenne! Sokszor csak a körülmények nem megfelelőek! – válaszolta végül, de a lány csak egy nagy sóhajtással nyugtázta a véleményét. Hazaérve Chris bekísérte a házba, nem is kívánt még elmenni. Mintha a saját otthonában lenne, kiszolgálta magát a

konyhában. Úgy érezte, maradni akar, ha lehetne, akkor örökre Csenge mellett. A lány azonban nem vidult fel a lakásától, elveszettnek tűnt most is, mint az előbb az autóban. Chris élelmet keresett, megtalálta a több doboz tejkészletet, csodálkozva kérdezte:

– Ennyire szereted a tejet?

– Pozór vette! – vont vállat Csenge. – Mala Strana mániája volt, hogy ha tejet iszok erős leszek és nyugodt. Egyébként utálok a tejet, de kettőjük kedvéért bármikor magamba öntöm. Vagyis már csak Pozórért – javította ki saját magát szomorúan. – Jobban szeretem a paradicsomlevet! – terelte el a szót az emlékeiről, ki is szolgálta magát.

A rendőr közben már a fürdőszobában járt.

– Emlékszem már arra a sráca a házkutatás során! Itt ült a kád szélén – hátranézett Csengére. – hihetetlen, milyen ügyes vagy!

– Akkor kezdtem nyakalni a tejet! – bólintott Csenge, visszaemlékezve azokra a napokra.

– Nagyon hiányzik? – kérdezte a férfi visszatérve a nappaliba. Csenge bólintott, és elfordult egy pillanatra, de aztán mégsem engedte, hogy eluralkodjon rajta a fájdalom, amit jóapja hiánya okoz.

– Chris, mit szeretnél tőlem? – váltott témát a férfire nézve.

– Semmit, már semmit! – vont vállat a férfi. – Igaza van a kolléganőmnek! Lépünk tovább! Azt hiszem, mindent tisztáztunk már! Azt kérem, tartsd be a szavad! Holnap találkozunk, majd hívlak, mikor érek rá! Zárd be magadra az ajtót és légy óvatos! – kérte, a gyermekjátéknak tűnő fegyvert átadta a lánynak. – Ehhez nem kell engedély, de ha megsebesítesz valakit, nem tudom eltussolni az ügyet. Senki nem veszi be, hogy ismét véletlenül, önvédelemből lövöldöztél! Ezért ne használd! Elég, ha ráijesztesz vele arra, aki bántani akar. A házat ismét figyelik, de nem téged! Rád vigyáznak, ezért ha elmész itthonról, követni fognak, azért hogy megvédjenek. Ergo: ha megszöksz előlük, én eredek utánad és lecsuklak, ha nem tartod be a megállapodásunkat!

– Ezt a mai napon legalább négyszer elmondtad! – figyelmeztette a lány.

– Csak? – gondolkozott el Chris. – Mondjam újra, vagy felfogtad? – elmosolyodott és közelebb lépett a még mindig pizsamában lévő lányhoz. – Ma már ne öltözz fel, bújj ágyba, tévézz, olvas, tanulj, aludj! Reggel felhívlak! – ígérte. Egy mozdulattal magához tudta volna húzni, de ellenállt saját vágyának, már nem bízott abban, hogyha megteszi, meg is tud állni, hisz legszívesebben ő vitte volna ágyba ezt az édes, kedves lányt. De Csenge tekintete elszántnak tűnt még mindig. Így csak rákacsintott, visszatette a poharát az asztalra, és magára hagyta. Csenge utána nézett, várta, szinte már szokásosan, hogy a férfi visszajön, de persze most sem tette.

– Egyedül vagyok! – állapította meg. Igazán nem is értette a saját és Chris érzéseit sem. Az a majdnem meztelen nő a férfi lakásában, a fekete hajú szépség és ő. Nem is egy súlycsoport, semmi hasonlóság! Ennek a férfinak mindegy, kivel van? – gondolkozott, de tudta, felesleges. Érezte Chris mozdulatában a vágyat iránta, mégsem tette meg a lépést. Miért tette volna, két másik nő közül is választhat?

– Zárjuk le a múltat! Persze, mert az annyira könnyű! – gúnyolódott, de nem sikerült meggyőznie magát. Teljes zavar tombolt a fejében, úgy érezte, nem tudja, mi a válasz. Ténfergett a lakásban, kitakarított, eltüntette a jelét az emberrablók és a rendőrök jelenlétének.

Estére a lakás csillogott, Csenge fásultabb volt, mint előtte. Nem értette, mi a baja, ő maga sem tudta. Megkereste Macit, az ölébe bújt és bekapcsolta a DVD lejátszót. A gép festményeket mutatott be, Mala Strana kedvenc alkotásait. Csenge nézte, és úgy érezte, mögötte ül a jóapja és vele együtt élvezi a bemutatófilmet.

A telefon csörgésének hangjára ébredt. A rögzítő beszélni kezdett, de a hívónak ez nem volt elég, az igazi hangot követelte. Csenge álmosan vette fel a kagylót.

– Itt vagyok zsarukám, mi kellene?

– Tudni akartam, hogy megvagy-e!

– Gondoltad elraboltak? – kérdezte Csenge gúnyosan. – Ne reménykedj, a kutyának se kellek!

– Örülök, hogy semmi bajod! – összegezte Chris a tényeket. – Menj el délelőtt a közjegyzőhöz a végrendelet miatt, délután pedig az iskolába. Négyre érted megyek!

– Hazatalálok, bízz bennem!

– Elmegyünk egy csendes kis bárba, ahol általában hömpölyög a diákélet. Körülnézünk, nepert lesünk.

– Már megijedtem, hogy randira hívsz – sóhajtott Csenge, bár némi gúny még mindig bújkált a hangjában.

– A legjobb barátod vagyok!– figyelmeztette érzéketlen hangon a rendőr. – Este érted megyek! – mondta és letette a kagylót. Nem hallotta már, hogy Csenge mit szól a „legjobb barátod” kifejezéshez.

Monica úgy örült, hogy madarat lehetett volna vele fogatni. Megölelte, megpuszilta Csengét, megnézte magának előlről–hátról.

– Már azt hittem, sose látlak többé! – vallotta be.

– Sok órát kihagytam, de szeretnék augusztusban levizsgázni! – mesélte Csenge. Ismét diáklánynak, kislánynak érezte magát és ez az elmúlt napok nyomasztó óráihoz képest felüdülést jelentett számára. – Segítesz bepótolni az anyagot?

– Mi az, hogy! – lelkesedett a barátnő. – Jegyzeteket készítettem neked, el akartam küldeni a címedre, de nem tudta senki megmondani a tanulmányi osztályon, hogy hol laksz! Esküszöm, azt hittem, valami bajod esett!

– Meghalt az apukám! – mondta Csenge szomorúan és hirtelen rádöbbsent, hogy most beszél először mindarról, ami történt vele olyannak, aki alig ismeri az életét. Sőt, eddig senkinek nem tudta elmondani igazán a bánatát. – Mala Strana meghalt! – ismételte. A lány azonnal átölelte.

– Ó, te szegény! – vigasztalta együttérzően. – Sajnálom nagyon, tudom, hogy mennyire szeretted!

– Teljesen egyedül maradtam! – mondta Csenge halkán. Örült, hogy a barátnője valóban barát, együtt érez vele, láthatóan szereti. Szüksége is volt rá a délelőtti közjegyzővel való találkozás elszomorító hangulata után. Bár a papírok szerint jóapja mindent ráhagyott, számára vigasztalóbb lett volna, ha a férfi van mellette, nem a pénze. Egyedül érezte magát, úgy élte meg a helyzetet, hogy senki nincs, akivel megoszthatta volna szomorú gondolatait. Monica őszintesége és kedvesége gyógyír volt számára még akkor is, ha tudta, ő viszont nem őszinte vele, hiszen annyi mindről nem beszélhetett.

Később kikérdezte barátnőjét arról, vele mi történt, hogy áll a vizsgákkal. Örömmel hallotta, hogy minden tantárgyból jól szerepel és az óvónői tervei hamarosan megvalósulnak. Megbeszéltek a másnapi találkozót a könyvtárban, majd hagyta, hogy Monica felkészülhessen a következő megmérettetésre.

Felkereste a tanulmányi osztályt, gond nélkül bejelentkezett az augusztusi vizsgaidőszakra. Megtudta, hogy több napon keresztül, elszórva kell a témakörökből felelnie, és összesen hat tantárgy az, amiből be kell számolnia. Tudta, ez nem nehéz feladat számára, főleg úgy, hogy Monica segít neki. Egy pillanatra felmerült benne a gondolat, hogy talán Chris nyomozása elérte őt, de aztán megnyugodva írta alá a papírokat, hiszen senki nem firtatta az elemi iskolai bizonyítványát. Nem igazán tudta, mennyire bízhat meg a férfi jóindulatában, hiszen a jogosítványát, fegyverét elvette, miközben a tanúvallomásait nyugodtan alakította át Csengének kedvezőbb változatra. És ez a „zárjuk le a múltat” történet sem nagyon működött eddig, bár Csenge eldöntötte, megpróbálja. És ha Chris békén hagyja, akkor mindez még akár sikerülhet is.

A férfi a szokásos helyen várt rá. Csakhogy most nem csókolta meg úgy, mint annak idején, a kezét sem érintette, egy fejmozdulattal nyugtázta, hogy Csenge szót fogadott, iskolába ment.

– Milyen volt? – kérdezte köszönés helyett.

– Bejelentkeztem a vizsgákra! – vont vállat Csenge. Szeretette volna, ha vele van Monica, mert legalább ő átöleli, és nem beszél vele ennyire hűvösen, mint az előtte magasodó, flegma férfi, akit most csak a munkája érdekel. Csenge tudomásul vette, hogy valóban megváltozott ketőjük viszonya, mélyet sóhajtvá seperte ki magából a felgyülemlett vágyat.

– Menjünk, van néhány tippem, hogy merre vannak ma este a nepperek! – kezdett azonnal a feladatba Chris. – De előtte Denise–el beszélsz, megtanít néhány dologra, amit talán még nem tudsz! Ez hozzátartozik ahhoz, hogy elvégezhesd jól a munkát!

– Ki az a Denise, csak nem újabb barátnő? – gyanakodott Csenge.

– Persze, tudod, a szeretőim egyike! – nevetett rá a férfi és bekísérte a közeli cukrászdába. Ahogy beléptek, eszébe jutott, hányszor voltak itt együtt szerelmesen, hány alkalommal vett annak a szép kislánynak fagyaltot és hányszor veszekedtek, egy alkalommal még a rendőrséget is rájuk hívták. Talán Csenge is erre gondolt, ahogy megállt a cukrászda közepén és a közös asztaluk felé nézett. Azonban ott most más ült, a terem sarkában pedig megpillantotta a fekete hajú szépséget.

– Ne már! – kérte, és visszafordult volna, de Chris elé áll, megállította szavával. – Ő rendőr és volt már néhányszor hasonló helyzetben, tehát tud neked segíteni. És egyébként is, jól ismeritek már egymást – közölte, ellentmondást nem tűrően és az asztalhoz vezette Csengét. A nő és egy üveg ásványvíz már várt rá, Chris szótlanul hagyta magukra őket.

– Ennyire ne örülj nekem – kérte a nő Csenge ábrázatát látva.

– Nem mondtad, hogy Denise–nek hívnak – tért ki a válaszadás elől Csenge. Beszélgetőtársa elmosolyodott, békében hagyta ezt a témát, kikérdezte, milyen napja volt, mit csinált, hogy képzelel el az estéjét. Alig fél órát beszélgettek, ez idő alatt Csenge felszabadult és nyitottabbá vált, élvezte a társalgást. Azonban továbbra is gyanakodva nézte a nőt, hiszen nem tudta meg, valójában mit akar tőle, miben akarja segíteni és ez akkor sem derült ki számára, mikor Chris visszatér és leült melléjük.

– Akkor beszéljünk kicsit a munkáról! – javasolta, mintha tudta volna, hogy eddig arról nem esett szó. – Külön-külön megyünk be – kezdte – Leülsz egy asztalhoz, kólát iszol és beszélgetésbe kezdesz mindenkivel, aki csak hozzád szól. Játssz meg, hogy vidéki család gazdag egyetlenkéje vagy, unod a sulit, fáradt vagy és nincs kedved semmihez – tanácsolta. – Esetleg tegyél úgy, mintha most éltél volna át egy kisebb szerelmi csalódást, az is beválhat.

– *És meg sem kell játszanom!* – gondolta Csenge, de nem szólt, hallgatta a férfit, akinek mondanójába néha a kollégája is beleszólt. Értette, mit várnak tőle, nem is tartotta túl bonyolultnak a feladatot, azonban mindeközben eszébe jutott jóapja tanítása, az álca.

– Menjünk előbb haza, így nem mehetek oda! – kérte. A férfi végignézett rajta, neki teljesen rendben tűnt a lány öltözete, kinézete. Órájára nézett, belefért az időbe a kiterő, még korán volt az éjszakai élethez.

– Hozzám vagy hozzád? – kérdezte, huncutul rákacsintott Csengére, aki azonban nem vette a lapot.

– Hozzám menjünk, rendbe kell szednem magam! – javasolta magabiztosan. Denise nem csatlakozott hozzájuk, maradt a cukrászdában, Csenge viszont követte a férfit az autójáig, szótlanul ült mellette az úton.

Mikor hazaértek, megélenkült, magára hagyta a nappaliban Christ, aki otthon érezve magát elnyúlt a nappali foteljében. Csenge a hálószobájába indult, onnan kiáltott le:

– Mégis, hogy néz ki szerinted egy vidéki család gazdag egyetlenkéje?

– Mit tudom én! Szőke, butuska cica! Nem mindegy? Drogot kell vened, ennyi. Bár azt még nem tisztáztuk, hogy te használtál–e valamikor ilyesmit?

– Bolond vagy? – kérdezte Csenge áthajolva a folyosó korlátján. A férfi felnézett rá, mosolygott.

– Nálad sosem lehet tudni! – vont vállat vigyorogva. Csenge elhúzta a száját és visszavonult. Hallotta, hogy odalent Chris ismét felsorolja a lány feladatát, sőt újabb kiselőadást tart a tudatmódosító szerekről, használatukról, a diákok droghasználati szokásairól. Csenge hallgatva a lentről jövő előadást, előkereste a Mala Stranától kapott, eddig sose használt szőke parókáját, a sminkkészletét, a ruhákat. Hallotta, hogy odalenn Chris arról morfondírozik, hogy talán mégiscsak veszélyes belerángatni őt, egy civilt, egy kislányt. Ráadásul hirtelen kevésnek látta az esélyt arra, hogy bárki is hozzá szóljon, hiszen nem elég feltűnő és nem biztos, hogy kinézik belőle azt, hogy valóban bulizni kíván. Kifejtette, hogy valójában az engedélyt sem kapta meg efféle akcióra. Csenge egyre jobban azt vette ki a férfi monológjából, hogy félti őt.

– Aggódj csak! – gondolta, majd halkán ki is mondta a szavakat, amitől azonnal jobban érezte magát. Ahogy a tükörbe nézett, hangulata tovább emelkedett. Ismét érezte azt az izgalmat, ami mindig elárasztotta a tudatát, szívét, felpezsdítette véréét, épp úgy, mint amikor Angela vagy a lady szerepét magára vette. Mire odalenn a nappaliban a férfi lebeszélte magát az akcióról, Csenge a fenti szobájában elkészült. Mellét felpócolta, kivágott, enyhén csábos ruhát kapott magára, póthaját feltűzte lófarokba. Arcát kisminkelte, ahogy szokta, mikor koránál idősebbnek szeretett volna látszani, ebben már volt gyakorlata. A smink és a ruha segítségével most egyetemista éveinek végét járó, kissé butácska lánynak a szerepét vette fel. Magas sarkú cipellőbe bújt és lesétált a lépcsőn.

Mire odalenn a nappaliban Chris lebeszélte magát az akcióról, Csenge a fenti szobájában elkészült. Mellét felpócolta, kivágott, enyhén csábos ruhát kapott magára, póthaját feltűzte lófarokba. Arcát kisminkelte, ahogy szokta, mikor koránál idősebbnek szeretett volna látszani, ebben már volt gyakorlata. A smink és a ruha segítségével most egyetemista éveinek végét járó, kissé butácska lánynak a szerepét vette fel. Magas sarkú cipellőbe bújt és lesétált a lépcsőn.

Imádtá az ilyenkor elért hatást. Gyomra remegett, sejtjeinek atomjai örömtől vibráltak, minden újjászületett körülötte. Annak idején Mala Strana csodálta percekig, most Chrisre volt ilyen hatással, beléfojtva további ellenérzéseit.

– Azta! – mondta, mint egyetlen értelmes szó, mely ebben a pillanatban el tudta hagyni a száját. Nézte, ahogy a lány lesétál elé, rámosolyog, majd leül a bárszékre.

– Pezsgőre vágyom! – mondta kissé selypítve a szőkeség.

– Ez hihetetlen! – próbált a férfi ismét szóhoz jutni, de ámulata még mindig elakasztotta hangját. Leült a lánnyal szemben, kacagni kezdett. – Ez egyszerűen csodás! Hogy csinálod, hogy ennyire idősebbnek és felismerhetetlennek nézel ki?

– Festék, smink, miegymás! – válaszolt Csenge, megmaradva a kissé selypítő hangján.

– Nem tudnál engem fiatalabbá varázsolni? – kérdezte Chris mosolyogva.

– Kapok drogot?

– Minden díler kezét – lábát fogja törni, hogy kiszolgáljon! – biztatta a férfi.

– Nem hívnál meg előtte vacsorázni, mondjuk utolsó vacsora címén? – kérdezte a szőke lány, meglendítve lófarkos haját.

– Állítsd le magad, én csak egy rosszul fizetett közalkalmazott vagyok! – figyelmeztette a férfi, bár egyáltalán nem bánta volna, ha ezt az estét ezzel a szépséggel töltheti. – Nem tudok pezsgős vacsorákat, operaelőadásokat biztosítani számodra!

– Csak egy vacsorára gondoltam, de ha gondolod, fizetek én! – húzta el a száját Csenge. – Egyébként hívjál Kathynek, ma este ez lesz a nevem!

– Miért pont Kathy? – lepődött meg Chris. – És egyébként is, a hangoddal mehetnél a kabaré-

ba! Nem próbáltál még politikusokat utánozni?

– Mala Strana mindig azt mondta, hogy egy álarchoz más név és más hang is jár.

– Ezért nem keverted össze a szerepeket, és ezért tudtál folyamatosan átverni engem is! – fedezte fel a rendőr a lényegét. – Ha nem tudnám, hogy te vagy, biztosan most is elmennék melletted az utcán! Mondd, hogy tanította meg mindezt az a csirkefogó egy év alatt neked?

– Az utcán tanultam, nem tőle! És nem csirkefogó, hanem az apám! – javította ki a lány, felállt. – Menjünk vacsorázni! – kérte, megunva a további kérdezősködést. A férfi bólintott, elkísérte egy elegáns étteremig. Ámulta a viselkedését, a változást, amit a lányon látott. Ez nem csak a szerepnek szólt. Csenge feléledt, vidám volt, élvezte, hogy játszhat, hogy más szerepébe bújhat. Nem foglalkozott azzal, hogy a férfi szereti-e vagy sem, hogy milyen gyász van mélyen a szívében, fecsegett, mesélt felszabadultan. Chris hagyta, hogy játssza a szerepet, belement a játékba, elfogadta, hogy Kathy vidéki lány, mesélt neki Katewille-ről és a metropoliszról, a városban található egyetemekről. Észre sem vették, mikor jutottak el odáig, hogy mindketten elhiszik a szerepet. Chris udvarolt a lánynak, bókolt és meghívta magát a vidéken élő szülőkhöz.

A pincér zavarta meg játékukat, számlát hozott, Kathy fizetett és a partnerére nézett.

– Hol lehetne egy jót bulizni egy magamfajta diáklánynak? – kérdezte. Chris vette a lapot, bólintott és megmutatta az egyetemváros egyik forgalmas szórakozóhelyét. A bár homályos volt a gyenge fényforrástól és a tömény füsttől. Diákok hada biliárdozott, egy részük a flipperek mellett állt, szórta a pénzt. Lányok csapata szurkolt ide is – oda is, hangos gépzene próbálta mindezt túlharsogni. Kathy talált magának helyet, kólát rendelt, ahogy Chris kérte tőle, bár sokkal jobban esett volna számára egy pohár pezsgő, jéghideg, édes, fehér. A lady szerepére, a partykra gondolt és elnevette magát; ha Mala Strana még élne, most Angelaként sétálna valamelyik sötét házban. Esetleg bugyuta irodalmi estén ülne, ahol dadogós író próbálja felolvasni legújabb novelláját, miközben a gazdag nézősereg pezsgőzik, a svédasztalról kaviárt fogyaszt, és alig várja, hogy a zseninek kikiáltott szerző végre kihebegje az utolsó sort és elkezdődhessen az igazi parti, a csevelyparti, a pletyka-sarok, a férfiak kártyapartija, a hölgyek divattanácskozása.

– Leülhetek? – lépett az álmodozó szökeséghez egy huszonöt év körüli, fekete fiú zavartan vigyorogva. Kathy bólintott, helyet mutatott neki.

– Szomorúnak látszol! – kezdte a beszélgetést a fiú kissé félszegen.

– Az is vagyok! – vallotta be Kathy. – Szeretnék most valahol egészen máshol lenni!

– Elárulod hol?

– Egy bulin, egy halkabb, csendesebb helyen, mint ez. Szeretnék pezsgőt kortyolni, táncolni, kacagni, nevetni...

– Jó kis házibulik vannak a koliba, miért nem mész oda? – szólt közbe a fiú.

– Albérletben lakom és senkit nem ismerek a kollégiumba – hazudta Kathy a hirtelen kitalált szöveget.

– Nem vagy idevalósi?

– Öt állammal arrébb élnek a szüleim – mutatott Kathy egy irányba, mintha arra lennének az ősök.

– Ismerek sok jó arcot a koliból, ha gondolod, elvihetlek egy bulira!

– Ez szuper lenne! – mosolygott rá gyámoltalan arckifejezéssel a lány. – Nem jó, hogy senkit nem ismerek. Unalmas így, egyedül! Unom már, hogy folyamatosan csak tanulok, a házinéni meg mindig bekukucskál, hogy „nincs valamire szüksége, kedves?”.

A lány utánozta az elképzelt hölgy hangját, a srác nevetni kezdett.

– Szombaton gyere velem, és ígérem, jól fogod érezni magad – ajánlotta. – Megismerhetsz majd egy csomó jó fej srácot. Óriási bulik szoktak lenni, és addigra vége a vizsgaidőszaknak is. Felszabadult, eszement parti lesz, meglátod! – ígérte. – Kérsz még egy kólát?

– Nagyon borzasztó lenne, ha pezsgőt kérnék? – kérdezte selypítve Kathy, kissé megrebegtetve szempilláit.

– Hát, az kurva drága! – akadt meg a fiú.
– Fizetem, csak szerezz egy üveg édes, jéghideg fehér pezsgót! – kérte a lány.
– Van ennyi pénzed?
– Még több is, csak szerezd meg! Hetek óta nem jutottam hozzá, pedig imádom az ízét, a zamatát....

– Oké! – bólintott a fiú és felállt. Nemsokára visszatért a kívánt itallal, műanyagpohárba öntött maguknak.

– Már ez a halk pezsgés is felébreszt, életet lehel belém! – sóhajtott Kathy, miközben belenézett a pohárba, majd az arcához tette, hogy érezze annak hidegét, pezsgését. A fiú figyelte, aztán megnézte a maga poharát is, de láthatóan nem fedezte fel ugyanazt az élményt, mint ivótársa. Mindenesetre megitta az italát, majd újratöltött.

– Ugye nem rúgsz be, tudod, még nincs kifizetve! – jegyezte meg nézve, gyanakodva figyelve, hogy a lány lassan, vágyakozva szopogatja az italát.

– Ígérem, teljesen józan maradok! – nevetett Kathy az aggodalmán és pénzt vett elő a tárcájából. – Fizesd ki, és hozz egy kis pogácsát is, csináljunk party hangulatot, ha már erre az estére csak ez jutott! – javasolta és nézte ahogy a srác felpattan, eltűnik a pult felé. Szeme találkozott az őket figyelő rendőrével, aki nemtetszését nyilvánította ki cselekedete láttán. – *Leiszom magam! Tök részeg leszek és elfelejtem az összes férfit magam körül!* – döntött Kathy, majd a visszatérő fiúra mosolygott. Beszélgetett vele, halandzsázott, mesélt, kérdezgette a srácot is.

Amikor elköszöntek egymástól, elfogyott a pezsgő, de Kathy mégsem tudta leinni magát. – Nem hiába, barackpálinkán edződtem! – morogta és megvárta az utca sarkán a rendőrt, ahogy előre megbeszélték.

– Nem erről volt szó, édes! – kezdte az azonnal a problémáit. – Kóláról volt szó és sok beszélgetésről, nem egy ilyen zöldfülű felszedéséről!

– Először is az én dolgom, hogy mit csináljak! – veszekedett vele Kathy az utca közepén. – Azonkívül helyes, aranyos srác volt, épp hozzám illet.

– Persze, de nem a randidra készültünk.

– Szombaton buliba megyek veled, ott majd találok drogot, ha éppen az kell.

– Még a végén téged csuknak le alkoholfogyasztásért – ijesztgette a nyomozó.

– Az egyetlen, aki lecsukhat, az te lehetsz, esetleg szépséges barátnőd! Hazamegyek, rendben? – kérdezte, anélkül hogy valóban engedélyre várna.

– Viszlek, úgy van rendben! – bólintott a férfi. – De holnap másik bárba megyünk és neppert keresünk.

– Szombaton buliba megyek, igazi házibuliba fiatalokkal, diákokkal – álmodozott Kathy.

– Istenem, hogy lehetsz ennyire gyerek! Azt hiszed, hogy ott majd megtalálod, amit keresel? – kérdezte a férfi már a kocsiiban.

– Nem keresek semmit! – mondta Csenge kijózanodva, gúnyosan. – Semmit és senkit nem keresek – ismételte határozottan, de Chris csak a fejét rázta, miközben hazafelé vitte a lányt.

60. fejezet

Monica bája, kedvessége és szeretete, a könyvtár csendje és tisztasága után mocskos és utálatos helynek tűnt a legújabb bár. Kathy – csakhogy ne legyen igaza Chrisnek – kávéval rendelt sok cukorral és rengeteg tejszínhabbal. Édességét nyalogatva figyelte a biliárdosokat. A srácok nagyon értettek a játékhoz, dákójukra támaszkodva okoskodtak, sört ittak, cigarettáztak, néha elő-

kapták a mobiltelefonjukat és "rendkívül sürgős" telefonjaikat intézve villogtak a készülékeikkel. Aztán kezdtek újra, fogadtak pénzben, sörben, játszottak, a fiatalabbik, gyengébbik, tisztessége-sebbik sorozatosan veszített. A terem közepén néhányan táncoltak, gyenge eresztésű zenére, az ital és ki tudja minek a hatására inkább csak dülöngéltek. Kathy a biliárdosokra figyelt, ott érdekes és több volt a látnivaló. Az egyik nagyhangú és nagynyerő fickó szemezni kezdett a szőke-séggel, direkt neki ajánlva legjobb dobásait, majd győztesen ült le a lány mellé.

– Meghívlak egy üvegre – mondta.

– Nem élek üveggel, kávézom – nyávogta Kathy.

– Koffeinre van szükséged este tízkor?

– Mindig szükségem van rá, napi hatszor, hogy kibírjam a többi, felesleges órát – vallott a lány. – Egyébként látom, te meg sörön élsz.

– Nem igazán, van jobb ötletem is. Ha fáradt vagy, ajánlok jobbat; mondjuk egy energiatalt?

– Nem igazán ismerem őket – rázta meg szőke haját Kathy.

– Hozok neked, próbáld ki! – ajánlotta a srác és felpattant. A pultot megkerülve láthatóan ismerősen mozogva szolgálta ki magát, aztán a beszélgetőpartnerét. Kathy megkóstolta az italt, de nem érzett semmi különösét. Alkoholtartalma nem volt magas, édeskés ismeretlen íze volt, hát hősiezen megitta egy hajtásra.

– Egy kávé már hatott volna! – jegyezte meg pár perccel később.

– Várj már egy pillanatkát, jobb lesz, mint a kávé! Gyere, táncoljunk kicsikét! – hívta és a terem közepére vezette partnerét. Kathy táncolt a férfival, miközben arra gondolt, hogy mennyire szeretne most mással táncolni, valakivel, aki őket lesi egy távoli asztalnál. Vagy Mala Stránával! A srác táncoltatta, mint a medvék mozogtak mindenféle stílus vagy ritmusérzék nélkül, miközben Kathy a múltból álmodozott, a bálókra gondolt.

– Hol van Csenge? – kérdezte Denise, miközben leült Chris mellé. Szétnézett a bárban, de nem látta a beépített emberüket.

– Ott táncol! – mutatott Chris közepre, a nagydarab fickó és a szőke lány párosára.

– Te jó ég! – bámulta meg őket a rendőrnő. – Mit csinálnak? Miért engeded? – kérdezte és már felállt volna, hogy közbelépjen, de Chris elkapta a karját. – Hagyd, megtalálta az egyik terjesztőt, épp az előbb kapta meg az első adagot.

– De miért engeded? – kérdezte ismét Denise. – Odamegyek, félrehúzódom, eljátszom, hogy a barátnőm...

– Nem kell, már mindegy. Várjunk még egy kicsit! – nyugtatta hideg hangon, miközben egyáltalán nem volt nyugodt.

Kathy ezalatt egyre jobb kedvű lett, már nem nyomasztotta a múlt, elmúlt a szívéből a bánat, könnyednek, vidámnak érezte magát. Eszébe jutott, mennyire jó volt Mala Stránával keringőzni, repülni, forogni. Mosolyogva nézett táncpartnerére. Mala Stránát látta benne, azt a kedves embert, aki annyira szerette, és aki oly csodálatosan kísérte a táncparketten. A srác elkapta mosolyát.

– Mit szólnál, ha sétálnánk egyet? – kérdezte buján hozzábújva, megsimogatva a fenekét. Nyakára hajolt, félresepere szőke haját belecsókolt a fehér bőrébe. – Sétáljunk! – javasolta újra.

– Gondolod ennyire elkábított az italod? – kérdezett vissza Kathy és megelőzve a következő simogatást, ellépett a sráctól. Az azonban nem engedte, fogta mindkét kezét. – Van erősebb is, ha akarod! – súgta a fülébe. – Holnapra kipihent leszel és vidám! – ígérte, miközben még szorosabban magához húzta a lányt. Denise megmozdult, de Chris ismét visszatartotta.

– Nyugi! – szólt rá, miközben figyelte, mit művelnek azok ketten.

– Mindez egy pohár energiataltól? – kételkedett Kathy kissé elhúzódva a sráctól.

– Egy apró kapszulától! – ajánlotta a partnere.

– Nem szeretem a gyógyszereket! – vont vállat a lány és kiszabadítva magát, otthagya a srácot a táncparketten, visszasétált az asztalukhoz.

Denise a másik asztalnál megnyugodva sóhajtott fel.

Kathy jól érezte magát, nem volt kába, azt tapasztalta, tisztán, élesen tud gondolkozni, így nyugodtan fogadta a srác következő ajánlatát is, aki már nem szembe vele, hanem mellé ült, átkarolta a vállát és rossz fogsorával a lányra vigyorogva, apró tablettát nyújtott át neki.

– Próbáld ki, szuper lesz! – ígérte.

– Ha nekem adod, hazaviszem, otthon kipróbálom, de nem itt, és nem veled! – ajánlotta Kathy.

– Vigyed, és ha kell még, holnap itt megtalálasz! – nevetett a srác előre, hiszen tudta, hogy ha a lány beveszi a pirulát, a következőért biztosan eljön.

– Mennem kell! – állt fel határozottan Kathy.

– Vár a pizsamád? – kérdezte a férfi gúnyosan, talán jópofának hitte magát. Kathynek azonban az árvaházi szóbeszéd jutott eszébe, gyermekkorába csúfolták a nagyok azzal, hogy „csörög a pizsamája”.

– Kösz a táncot – vágta mérgesen a férfihoz a hangokat és kiviharzott a bárból. Még hallotta beszélgetőpartnere gúnyos nevetését, szeretett volna visszafordulni és a képébe vágni néhány keresetlen mondatot, de nem tette, elrohant a hang elől. Chris félúton érte utol.

– Megörültél? – kérdezte azonnal. – Miért rohantál el? A legjobb úton voltál, hogy megszerzd a bizonyítékot!

– Talán, hogy ágyba vigyen, azon az úton voltam! Nem erre gondoltál? Mert ő nagyon ezen igyekezett! – kiabált Csenge idegesen.

– Ki mondta, hogy táncolj velem! Azt mondtam, beszéljess! – kiabált vissza Chris is a sötét utca közepén. – Ha azt tennéd, amit kérek tőled, előbbre lennénk!

– Van egy pirulám, ha erre van szükséged!

– Bizonyítékra van szükségem, nagy adagra!

– Ó, sajnálom, hogy nem zabáltam fel ott helyben az egész készletét, csak hogy neked legyen bizonyítékod! – gúnyolódott Csenge és továbbment az utcán. Egyre néptelenebb környéken haladtak, nyugodtan kiabálhattak egymásra. Meg is tették, Chris nem hagyta magát, ahogy Csenge sem...

– Fogalmad nincs, hogy mi az a bizonyíték!

– Igazad van, én nem vagyok zsaru! – vágott vissza Csenge.

– Hát az nem, lerí rólad! Esküszöm, mintha a ladyt láttam volna kéjelegni azzal a fazonnal.

– Jól láttad, úgy is éreztem magam! És vedd tudomásul, újra ladyvé fogok változni és partikra fogok járni!

– Francokat fogsz partira járni! – kiabált Chris és utolérve a lányt, elkapta a kezét, így kényszerítve, hogy megálljon végre. – Eszedbe ne jusson ilyet tenni!

– Miért, mi közöd hozzá? – kérdezte Csenge durván, kirántotta volna a kezét a szorításból, de nem tudta. – Egyszerűen táncolni akarok, emberek között lenni, beszélgetni és pezsgőzni!

– Főleg pezsgőzni! – emelte ki a szót Chris. – Idült alkoholista lettél, ezt tanultad!

– Képzeld! – kiabált Csenge rá.

– Persze! És tegnap este? Mintha pezsgőztél volna azzal a kölyökkel is!

– Az a kölyök velem egyidős. És különben is, jó pezsgő volt!

– Vacak volt, csak egyszerűen vágytál rá.

– Na és, ha vágytam rá! Azért mert szeretem a pezsgőt, nem vagyok alkoholista! És valóban vágyok rá! – mondta Csenge már nem kiabált, és azt sem érdekelte, hogy a férfi megakadályozza a mozgásában. – Igenis vágyok a pezsgőre, a táncra, az izgalomra, a ...

– ... és a betörésre? – szólt közbe Chris. Csenge nem mondott igent, de nem is volt rá szükség. Maga is érezte, hogy képes lenne akár most azonnal ellátogatni bárkihez, vágyik arra az izgalomra, amit a betörés, az idegen lakásban való tiltott belépés, a riasztó kikapcsolásának sikere vagy a kutya elaltatása okoz.

– Csenge, te nem vagy betörő, nem vagy bűnöző! – mondta halkán Chris.

– Talán mégis az vagyok!

– Nem és nem! – tiltakozott a férfi, majd fenyegetett: – Inkább rendőrt csinálok belőled, mint-hogy börtönbe kerülj! Ígérem, lesz izgalom így is az életedben!

– És ha nem sikerül? – nézett fel rá Csenge. Gondolkozni próbált, de alig tudott a férfi szavaira figyelni. Érezte, hogy zsong a feje, szeme egyre homályosabb, a férfi arcát mintha duplán látná, elmosódnak a körvonalak. Denise utolérte őket.

– Sikerül, bízz bennem! – állította a férfi.

– Jé, itt a szeretőd is! – reagálta le Csenge a fekete hajú szépség megjelenését. Chris hátra nézett a kolléganőjére, majd ismét Csengére, aggódva. – Látom rajtad, hat az ital! Ha még ott lennél a bárban, nem nagyon tudnál ellenállni!

Már nem azért tartotta, hogy ne szaladjon el, hanem azért, hogy meg tudjon állni a lábán.

– Lehetetlen, hogy egy pohár italtól rosszul legyek! – dűnnyögte Csenge.

– Na persze, azért volt abban más is! Láttam, hogy pohárba viszi ki neked és nem közvetlenül az üvegből! Biztosra ment, hogy holnap ott legyél az újabb adagért!

– Te Szent Isten! Kábítós lettem? – kérdezte nevetve Csenge. Aztán már abba sem hagyta a nevetést, tetszett neki, hogy az előbb kiáltották ki idült alkoholistának, most meg kiderült, hogy már kábítószeres is. Ránevetett Denise-re, aki aggódva figyelte arca változását. Chris nem válaszolt, autóba ültette a lányokat, hazavitte őket, hagyta, hogy kolléganője ágyba fektesse Csengét. Denise aggódva ült Csenge mellett, hallgatta egy ideig kába szövegelését, majd lement a társához a konyhába.

– Ne izgulj érte, nem lesz semmi baja! – nyugtatta Chris, miközben kávéfőzött. Megkereste a lány retiküljét, kivette a benne rejlő tablettát, visszament a lányhoz. – Kialussza magát, és reggel fejfájással fog ébredni! Csak valami gyenge anyagot kapott!

– Nekem úgy tűnik, jobban megártott neki! – aggódott tovább Denise.

– Semmi baja nem lesz! – állította Chris és a kába lány felé hajolt.

– Becs szó, jó lesznek! – ígérte Csenge mosolyogva.

– Ajánlom is! – fenyegette meg a férfi, nézte, ahogy szemei lassan lecsukódnak. Egy pillanatig várt, majd kitapintva a lány nyakán a pulzusát valóban megnyugodott. – Egyszerűen kiütötte egy gyenge dizájnerdrog és az alkohol keveréke. Menjünk, írjunk egy jelentést! – javasolta és Denise-el együtt elhagyta a lakást. A pszichológusnő csodálkozva nézte, ahogy a hős szerelmes hideg rendőrré vált. Nem is értette és már rákérdezett volna, mikor főnöke az utcán nem a saját, hanem az ott várakozó megfigyelő autóhoz ment.

– Figyeljete a házra elől és hátul is! Senki se be, se ki, ahogy mozgás van, szóljatok! – kérte. A civil ruhás rendőrök bólintottak, egyikük kiszállt az autóból és a hátsó kert felé indult.

– Ettől még rosszul lehet odabent egyedül! – jegyezte meg, mikor a férfi mellé ült az autóba.

– Tudod, évekkkel ezelőtt dolgoztam már ebben a csoportban! Felismerem a drog hatását. Semmi baja nem lesz, higgy nekem, csak fájni fog a feje! – ígérte. – Egyébként megmondtam neki, hogy semmit ne fogadjon el, de képtelen betartani, amit mondok!

– Ennyire nem lehetsz érzéketlen! – vélte Denise. – Normálisabb lenne, ha most ott ülnél az ágya mellett és figyelned a légzését.

– Hadd szenvedjen egyedül, megérdemli! Különben is, te mondtad, hogy zárjuk le a múltat! – mosolygott az aggódó nőre Chris. – Megjátszani, meg tudom, elvégre kiváló zsarú vagyok!

Csenge reggel későn ébredt. A beígért kipihent és vidám közérzet messze elkerülte, kábaság és fáradtság vett erőt rajta. A konyháig botorkált, megérezve a kávé illatát, melléült. Mire mindet megitta, kitisztult a feje. Gyomrán egy rövid hányás segített, s épp magához tért, mikor megjelent a rendőr.

– Látom, meg vagy! – állapította meg vigyorogva a férfi, kényelembe helyezve magát a nappaliban.

– Örülök, hogy jól szórakozol! – szidta Csenge. – Mala Strana jobban vigyázott rám!

– Főztem neked kávé! – vágott ártatlan képet Chris. Csenge megviselve melléhuppant.

– Tedd meg még egyszer!

– Elég lesz az előző adag, csak valami gyenge minőségű vacakkal kábítottak!

– Ez neked gyenge? Kifordult a gyomrom, kábul a szemem, épp csak nem remeg a kezem!

– Ma este esetleg fogadj szót! Mondtam, hogy semmit ne igyál és ne egyél!

– Nem megyek oda vissza! – tiltakozott Csenge.

– Dehogynem, most jön a munka!

– Az izgalom? – kérdezte Csenge gúnyosan.

– Más izgalommal nem szolgálhatok! Esetleg a börtön, ha annyira akarsz! – gúnyolódott Chris is, felajánlva a másik lehetőséget. – Te akartál izgalmat, ezt tudom nyújtani!

– Te ezt nem értheted! – morogta Csenge, majd vágyakozva felnézett a mellette ülő férfire. – Mi lenne, ha este elmennénk együtt valahová? – kérlelte. – Egy kicsit a tilosba? – javasolta. – Nem hozunk el semmit, csak szétnézünk! – ajánlotta már–már könyörögve. – Annyira unalmas, hogy egyfolytában szabályok közé zársz.

– Csenge, én zsaru vagyok!

– Hogy is felejtettem el! – sóhajtott a lány. Chris sorolta tovább a feladatait, nem törődve Csenge megjegyzésével:

– Ma délután tanulsz, aztán együtt elmegyünk a bárba! Árut kérsz, cserébe sok pénzt adsz és kérsz újabb adagot szombatra!

– Szombaton házibuliba megyek! – szólt közbe Csenge álmodozva.

– Hülyeség, nincs ott semmi dolgod! – fitymálta le Chris a terveit.

– Akkor is megyek! – vágta rá azonnal Csenge.

– Rendben, szombat estére már nekem is van programom, menj és babázz a kiskölyökkel! – vigyorgott a férfi engedékenyen.

– Nagy pofád van, csak mert ilyen öreg vagy! – húzta el Csenge a száját. – Egyébként te hova készülsz?

– Nem tartozik rád! – figyelmeztette játékosan, majd komolyan folytatta: – De előtte elkapjuk a srácot a bárban. Akit egyébként Angie–nek hívják!

– Messze nem illik hozzá a neve, hol lenne ő angyal?

– Szerintem találó, elvégre a sátán angyala is létezik!

– A sátánnak van angyala? – csodálkozott Csenge. – Hogy ezt eddig én nem tudtam!

– Szóval – tért vissza a feladathoz Chris – ma este megrendelsz több adagot, mondd, hogy vinni akarsz egy házibuliba! Fizess, lásson nálad sok pénzt!

– Mégis miből? – kérdezte pimaszul Csenge. – Nem neked kellene adnod némi zsetont, hogy legyen mit csillogtatnom?

– Hagyott rád eleget a jóapád, abból fizesd ki! – nyugtatta a férfi. – Így legalább törlesztesz valamit a sok lopott holmiból az államnak.

– Az nem az én pénzem, hanem a costanacui–i öregek otthonáé. Mala Strana rájuk akarta hagyni, csak nem volt ideje rá – közölte a lány.

– Na ne hülyíts! – nevette ki a férfi. – A halála előtt pár hónappal végrendelkezett, akkor is rájuk hagyhatta volna, de ő mindent neked adott. Te pedig visszaadod a társadalomnak, jóváteszted némiképp a bűnét – vigyorgott a férfi, bár a „jóvátételt” teljesen komolyra vette.

– Nem! – mondta Csenge határozottan. Nem fogadta el, hogy a jóapja bűnöző, s így azt sem, hogy bármit is jóvá kellene tennie. Sokat gondolkozott, mióta Chris „lebűnözőzte”, meg papolt neki a jóról, tisztességről, de arra az elhatározásra jutott, hogy sem ő, sem Mala Strana nem volt

bűnöző. Hisz valóban lopott árukat loptak tovább, vagy vissza, és mindig olyanoktól loptak, akiknek több jutott a jóból, mint egy tisztességes embernek. Márpedig még a patyolat-tiszta óvónő, Monica véleménye is az volt, hogy gazdag nem lehet az ember tisztességesen, tehát ...

– Ha most azt állítod nekem, hogy Mala Strana szent volt, összeveszünk! – szölt a gondolataiba a rendőr.

– Ezt nem állítottam, de ...

– Akkor fejezzük is be a témát! Vedd elő a pénzecskédet, van elég, mutogasd a hapsinak, hogy a nyála csurogjon érte, aztán rendelj árut. Ha hoz, szombaton elkapjuk.

– És te mehetsz randizni – jegyezte meg keserűen Csenge.

– Az az én dolgom, mi csak a munkában vagyunk társak – nevetett a férfi a lány féltékenységén és felállt, indulni készült. – Egy óra múlva jön Denise. Tanulj tőle! Este pedig érted megyek a könyvtárba! – mondta, megnézte magának még egyszer a lányt és elment. Csenge utána vágta az első kezébe akadó tárgyat, jelen esetben egy díszpárnát. A következőhöz már hozzábújt és aludt tovább még egy keveset, amíg Denise meg nem érkezett. Rosszul volt a látványtól, annyira szépnek látta a nőt. Nem is értette, mit akar ismét tőle, de ez a rendőrt egyáltalán nem zavarta, ismét kikérdezte az elmúlt huszonnégy órájáról, majd egyéb, múltban történt dolgokról is, végül valami gyerekmesét mondott el neki, amit aztán együtt kielemeztek. Csengének még fáj a feje, kába volt, de Denise annyira kedvesen és közvetlenül adta elő a mondandóját, hogy képes és hajlandó volt figyelni rá.

62. fejezet

A férfinak csurgott a nyála, ahogy a zsaru előírta. Kathy felmutatott egy köteg pénzt, leszámolt belőle párat a férfi kezébe, a többit szombatra ígérte. Nem hitte volna, hogy ennyire egyszerű lesz, azt gondolta a nepper okosabb. De nem volt az, megörjítette a pénz látványa. Egyszerű állat-ember! – húzta el Kathy a száját, figyelte, ahogy a férfi elteszi a pénzt, begyűri a hátsó zsebébe, majd átad pár tablettát neki. Udvarolt volna, de Kathy visszautasított bármilyen csodaitalt és szinte szó nélkül hagyta el a bárt, ígérve, hogy szombaton több ideje lesz. Az autója mellett várta be Christ, de nem adta oda a tablettákat, pénzt kért érte.

– Valamit valamiért! – követelőzött. – Ha már sem fizetést, sem elismerést nem kapok a munkámért, legalább a pénzem ne vedd el.

– Bolond vagy, nekem nincs ennyi – nevetett a férfi és a zacskó után kapott. Csenge azonban óvatos volt.

– Pénzbe kerül, édes – vigyorgott.

– Lefoglalom!

– Kár lenne, szombaton nem jöhetek lekapcsolni a fazont, ha most letartóztatasz.

– Csak a port foglalom le!

– Nem lehet, feljelentelek – zsarolta Csenge.

– Jó, megkapod a pénzed, szavamat adom rá – engedett Chris.

– Neked van szavad?! Mert nekem állítólag nincs. Ha pedig nincs, neked sem hiszek!

– Oké, én hiszek neked, te higgy nekem, add már ide azt a vacakot! – kérte idegesen a férfi, s végre elkapva a lány kezét kiszedte belőle a zacskót. – Ne játssz velem ilyet! – mondta mérgesen és beült az autójába. Csenge szája szélébe harapott, hogy csalódottságát leplezze, aztán otthagya a férfit, gyalog ment haza.

Csenge a szombat délelőttjén azzal foglalatostkodott, hogy megkeresse a costanacuai öregek otthonát. Bár az előző próbálkozásai sem ért el sikert, most újrakezdte, telefontársaságoknál, templomi hivataloknál érdeklődött, kórházakban, más idősök otthonában kérdezősködött, de semmit nem talált. Elszomorodott, mert úgy érezte, hogy nem tudja Mala Strana utolsó akaratát teljesíteni. Összeszedelőzködve úgy döntött, megbeszéli az illetékessel a problémáját, így kiment hozzá a temetőbe, ott veszekedett vele.

– Legalább egy címet hagyta volna! – háborgott. – Legalább annyit, hogy merre induljak. Azt gondoltad, annyira okos vagyok, hogy magamtól megtalálom? – kérdezte mérgelődve, miközben gondosan elrendezte a kis betonkocka körüli területet, leseperte róla a faleveleket. Kissé megnyugodva melléült és mesélni kezdett. Elmondta, hogy mennyire utálja a rendőrt, amiért nem foglalkozik vele, hogy mennyire féltékeny, amiért a fekete nővel jár, és szeretné, ha a férfi ismét érte epedne. Elmondta azt is, hogy együtt dolgozik vele, büszkén számolt be arról, hogy iskolába jár, azt azonban elhallgatta, hogy emögött is Chris zsarolása áll. Panaszkodott, hogy a rendőr minden lépését követi, vigyáz rá, nehogy meg tudjon lépni előle és nem engedi, hogy éjszaka túrázzon, még egy egészen kicsikét sem. Panaszkodott és kibeszélte magát nem is véve észre, hogy Mala Stranán kívül még valaki hallgatja beszámolóját.

– Elő akarod hívni a sírból, hogy csak a zsernyákról beszélsz neki? – szólalt meg a mögötte fát támasztó hallgatóság.

– Pozór! – ugrott fel Csenge és a férfi karjába szaladt. – De jó, hogy itt vagy!

– Ahogy hallgatlak, talán nem olyan jó. Mi a fenéért vagy együtt a zsernyákkal?

– Azt akarja, hogy vele dolgozzak!

– És miért kell megtenned? – kérdezte a férfi.

– Nem is tudom – vont vállat Csenge. – Talán mert azzal zsarol, hogy lecsuk.

– Vagy, mert jókislány akarsz lenni – mosolygott az indián. – Zsernyák leszel, ha felnősz?

– Azt akarja, hogy tanuljak – vont vállat Csenge.

– De mint hallom, téged nem akar.

– Minden szavamat kihallgattad?

A férfi bólintott. – És minden egyes szavad róla szólt. Ennyire szereted?

– Reménytelenül hülye vagyok, igaz!?

– És még csak nem is én mondtam! Na jó, legyél zsernyák, biztos ügyes leszel, csak engem ne kapj el! – kérte nevetve a férfi.

– Visszajössz?

– Nem hagyhatom itt ezt a szép és gazdag várost! – nevetett Pozór és a barátja sírjához lépett.

– Az öreg foroghat a sírjában a hallottaktól! Ne meséld el neki, ha feleségül mész az ellenségéhez!

– Szerintem örülne neki! – gondolkodott el Csenge. – De nem vesz el Chris, ne aggódj! Van valakije, már nem szeret.

– Ha te mondd! – bólintott az indián és sötét szemével mosolyogva nézett rá – azért foglalkozik veled, mert már nem érdeklőd – gúnyolódott kedvesen.

– Talán csak sajnál – vélte Csenge elgondolkozva. – Épp úgy, mint annak idején Mala Strana.

– Ő nem sajnált, neki céljai voltak veled – állította az indián, miközben egy szál virágot helyezett a sírkőre. – Profi betörőt akart csinálni belőled, hogy ne unatkozzon az utolsó éveiben – fordult vissza a lányhoz. – És te meg is tetted, amit lehetett, remekül helytálltál, elszórakoztattad.

– Te tudod, hogy van az a Costanacua? – kérdezte Csenge. – Nem találok az öregek otthonát és a hattyúkat.

– Persze, hisz nem is létezik! – mosolygott a barát. Csengének eszébe jutott, hogy hasonló vigyorral nézett egymásra a két jóapja, mikor összedolgoztak Csenge háta mögött. Pozór meg is erősítette a gondolatait: – Kitalálta, mert jól hangzott, és mert tartott attól, hogyha egyszer lesz

tanítványa, a pénzére fog pályázni! Elterjesztette mindenütt, hogy mindenét a hattyúkra hagyja, meg hogy ott fog meghalni, pedig pontosan tudta, hogy ilyen szakmával nem az ágyban végzi az ember!

– Akkor tényleg rám hagyott mindent? – csodálkozott Csenge.

– Bizony kislány, gazdag vagy! – mosolygott rá a férfi, miközben óvatosságból körbe nézett. – Na, most már mennem kell, örülök, hogy láttalak.

– Megint elmész? – ijedt meg Csenge. Annyira boldog volt, hogy előkerült a barátja, szerette volna, ha még vele marad, de Pozór láthatóan menni készült.

– A városban maradok – hadarta a férfi – de megértheted, hogy nem árurom el neked, hol fogok lakni. Sajnálom kislány, de te reménytelenül ráléptél a helyes útra, nincs többé helyed a zsványok között.

– Az egyetlen, amire ráléptem, az a magányosok útja! – mondta Csenge és visszaült a sírkőre. – Amíg Mala Strana élt, velem voltál te is, a zszaru is, ma már egyikőtöknek sem kellek!

– Buta vagy kislány! – biztatta mellé lépve Pozór – A zszernyák imád téged, el is vesz, ha végre engeded magad. És nem vagy egyedül, itt vagyok én is, ezen a helyen biztosan megtalálsz, ha sokáig vársz rám.

– Vigyázz, ne löved le magad! – kérte Csenge.

– Ejnye kislány, szedd össze magad – nevetett Pozór, hozzálépve megborzolta Csenge haját. – Ha nagyon unatkozol, gyere el a Vándorba, játszunk egy kis „itt a pirost”! – javasolta, majd magára hagyta a lányt. Csenge visszagondolt a múltra és szeretett volna sírva fakadni. De eszébe jutott az este, a szőkés hajú kissrác, a házibuli, így ő is elköszönt Mala Stranától, készülődni kezdett a bulira.

63. fejezet

Chris jósdát is nyithatott volna, hiszen minden úgy alakult, ahogy mondta. Félórába sem került, és a neppert elkapták bizonyítékkal felszerelve. Nála volt a megrendelt tablettacsomag, hozott egy kis erősebbet is, hátha el tudja passzolni a naivnak tűnő diáklánynak. Azonban ő került csávéba, Denise tartoztatta le, motozta meg, szállította el. Csenge szótlánul bámulta mindazt, ami körülötte történik. Bár a férfi tudta, hogy Kathy rendelte az árut, Chris és Denise úgy intézte az elfogását, mintha egy átlagos razzia lett volna. Hozzájuk lépett két rendőr, kérte az iratokat, majd Kathyt kikísérték a bárból, így ő védett helyről nézte a történeteket, a díller nem sejtette, hogy miért jelentek meg a rendőrök. Kathy a bár ablakán keresztül figyelte a férfi arcát, ahogy előbb vigyorog, majd szemtelenkedik a szép rendőrnővel, aztán eltorzult arccal fenyegetőzik, végül a piszkos bárpultra esik, ahogy Denise hátracsavarja a kezét, majd csendben tűri, ahogy kivezeti a rendőrautóba.

– Vele leszel az este? – kérdezte Csenge a távolodó autó után nézve.

– Te meg az édes kis barátoddal a házibulin – válaszolt válasz helyett Chris.

– Mennem kell – fordult el Csenge és elindult az utcán. Chris nem állította meg, utána sem szólt. A lány elsétált a bártól, a közeli buszmegállóba épp megérkezett a megfelelő járat, így felszállt és hazament. A buszon ismét átgondolta mindazt, ami történt, belegondolt, mi lett volna, ha Denise őt kapja el egy betörést követően. Megborzongott a gondolattól. Először érezte azt, hogy veszélyes volt, amit annak idején művelt. Most, hogy szembekerült egy valódi rendőri intézkedéssel, máshogy látta a helyzetet. Emlékezett arra az egy alkalomra, amikor a cukrászdában történt veszekedés miatt beültették a rendőrautóba, bevezették a rendőrség épületébe. Akkor az nem tűnt ennyire életszagúnak, ez azonban borzasztó volt, pedig csak nézte, mi történt, nem volt részese. Hazaérve lezuhanyozott, lemosta magáról Kathy szerepét, próbálta kimosni gondolatai közül az elmúlt óra eseményeit. Átöltözött, és kisminkelte magát, bár tanácstalan volt, hogy kire is. Nem volt Mala Strana, hogy megmondja, hogyan kell kinéznie, most még Chris sem volt,

hogy kéretlen–kelletlen tanácsokat adjon. Már – már kétségbe verte az egyedüllét, mikor megszólalt a telefon.

– Szeretnék egy estét nyugodtan eltölteni, úgyhogy ígérd meg, hogy csak bulizni mész, aztán hazakísérteted magad és lefekszel alukálni – kérte a telefon.

– Nem sokat számít a szavam, azt mondtad.

– Dehogynem, legutóbb tisztáztuk, hogy számít! Én is gyűjtöm a zsebpénzemet, hogy kifizethessem neked a tartozásomat – állította gúnyolódva Chris. – Szóval nyugton maradsz?

– Reggelig bulizok, biztos lehetsz benne!

– Jó szórakozást! – kívánta a férfi és megszakította a vonalat. Csenge ismét érezte azt a ronda érzést, mikor az ember szíve elfacsarodik fájdalmában, féltékenységében. – Nyugodt estét akar eltölteni a barátnőjével – morogta a telefonnak, és megpróbált arra gondolni, hogy ez így helyes. Denise szép, elegáns, okos és tanult nő. És a másik nő is sokkal jobban néz ki, és jobb parti, mint egy árva kislány, akivel mindig csak probléma van. Belenézett a tükörbe és egyáltalán nem látta szépnek magát. Sovány, alacsony barnás–seszínű hajú lány nézett vissza rá szomorúan. Az öltözékével sem volt elégedett, így ismét átöltözött. Nagy vehemenciával sminkelte magát, tupirozta a haját és lakozta a körmét. Végül belevigyorogva a tükörbe közölte azzal a szomorú lánykával, hogy egy fergeteges jó bulin fog részt venni.

Két óra múlva rájött, hogy tévedett. Három óra múlva már azt is tudta, hogy ismét Chrisnek volt igaza. A buli gyerekes volt, a fiatalok infantilisnek tüntek számára. Ártatlan kölykök, akik épp kezdték nyitogatni a szárnyaikat. Egyidősek voltak Csengével, mégis úgy érezte, kitűnik közülük. Nem szórakoztatták a bugyuta viccek, nem tudott hozzászólni a diákélet gondjaihoz, a tanárok kritizálásához, a kollégium életéhez. Nem ismert senkit, unta, hogy csak kólát vagy sört ihat, pezsgő egy korty sem volt, ráadásul senki nem tudott igazán táncolni. A lányok a legutóbbi buliról tárgyaltak, egymás haját fésülgették az új divat szerint, ami persze messze volt Csenge, és még messzebb a lady harmincas éveitől, divatjától. Mindazzal, amit megtanult ladyként, itt mit sem tudott kezdeni, és bár sikerült bekapcsolódnia a társalgásba, öregesnek tűnt a tapasztalataival, az ötleteivel.

A lányok azonban hamar rájöttek, hogy Csenge mégis többet tud, mint ők, sminktanácsokat kértek, elővették a festékeiket. Csenge vállalta a feladatot, kifestette a szemüket, mutatott néhány trükköt, megmutatta, hogyan kell használni a színeket, a kontúrokat. Elmagyarázta az árnyalatok hatását, az arcpúderek, a pirosítók, és a szempillaspirál használatának titkát. A „körülbelüli” tizennyolc évével idősebbnek tűnt a húsz–huszonhárom évesekhez képest, akik nevetgéltek egymáson, gyerekesen csodálkoztak a színek hatásain és türelmetlenül billegtek magas sarkú cipellőjükben, amíg rájuk került a sor. Vihogtak, mikor egy fiú végre összeszedve bátorságát felkérte valamelyiküket, csodálkoztak, mikor Csenge megkérdezte, hogy az ugri–bugri táncon kívül nincs–e valami táncolható zenéjük.

Nem engedte, hogy a „fergeteges” buliba invitáló srác hazakísérje, elege lett a nyálás szövegéből, gyerekes vicceiből, ügyetlenkedéseiből, így éjjel tájt egyedül sétált haza. Sötét házak mellett ment végig, érezte a kísértést, az ismerős izgalmat, mégsem tett egyetlen kitérőt sem. Emlékezett Pozór szavaira, hogy ő már jó útra tért, nincs helye a zsványok között. S mivel egész életében jó akart lenni, most úgy döntött, kipróbálja. Végre tudatosan jó lesz, együtt dolgozik a rendőrrel, ha ezzel is jót tehet, tanul és megkeresi azt a „csodát”, amitől boldog lehet, azt a hivatást, ami kielégíti vágyait, leköti, megfogja. És bár mindezt eltervezte a saját házába mégis betört, a sötét pinceajtónál ment be óvatosan, nehogy a hold fénye megvilágítsa elsuhanó alakját, árnyéka elárulja, elrontsa utolsó fellépését.

– Hogy van az az édes betörő szíved? – kérdezte Chris vasárnap délben. Bár nem jelezte, hogy

jön, megérkezett, leült Csengéhez az ebédlőasztalhoz és megette a lány elől a tányérján lévő ős-szes paradicsomot. – Mesélj, meghódítottad a férfiszíveket tegnap?

– Ne gúnyolódj, te nyertél!

– Ó, csak nem? Igazam volt? – kérdezte ártatlan képpel, pofátlanul a férfi.

– Tied a pálma!

– Szóval rájöttél, hogy már nem vagy gyerek, bármennyire is statuálta a doki anno a korodat.

– Azért téged nem pipállak le, vén vagy, mint az országút – vágott vissza Csenge.

– És szegény – egészítette ki a zsarú a mondatát és pénzt vett elő. – Ni, az adott szavam, itt a pénzed! Kölcsönkértem, hogy neked megadhassam.

– És adott a barátnőd?

– Képzeld, van neve, Denise–nek hívják!

– Nahát! – bólintott Csenge elismerésül és elvette a férfitől a pénzt. – Szóval ejtetted a barnát, most a feketét szereted. Egyébként kedvelem, jó fej – tette hozzá, mert minden ellenérzésével szemben valójában kedves lénynek tartotta, csak nem ebben a hármas felállásban. Ha nem lenne övé Chris szíve, el tudta volna képzelni barátnőnek is, visszagondolva az elmúlt napok kellemes beszélgetéseikre. De így, ebben a kapcsolatban, nem kért belőle. Elgondolkozva folytatta az ebédjét, megmaradt paprikáját rágcsálta, miközben hallgatta, hogy a férfi elmeséli az előző esti mozi látogatását Denise–el. Csak a film végéig jutott, a többit nem ecsetelte, Csengének nem is volt szüksége rá. Sejtette, hogy azok ketten mit csinálhattak, hát inkább befejezte az evést és felállt az asztaltól. Tudta, örülnie kellene, hogy az a férfi, akit szeret, boldog, de érezte, hogy ez a fajta önfeláldozás nem neki való.

Chris is észrevette, hogy nem kell tovább mesélnie, van a lánynak fantáziája, hát új mesébe fogott. Gazdag gyárigazgatóról magyarázott, és egy befolyásos politikusról. A mesében a gyárigazgató droggal volt felszerelve, a politikus pedig mindenkinek állította, hogy a droggal kevert ital ártatlan energialötty.

– Ha lenne bizonyíték arra, hogy van némi köze egymáshoz a két férfinak, gondolok üzleti vagy bármilyen titkos kapcsolatra, telefonokra, rokon szálakra, közös szeretőre, bármire, ami több, mint amit most tudunk, azonnal rá tudnám venni a főnökömet, hogy nyomoztasson csendesen utánuk! – fejezte be a történetét a nyomozó.

– Rébuszokban beszélsz, mondd, mit szeretnél tőlem! – kérte leülve mellé, egyszerűen a lényegre térve Csenge.

– Szükségem lenne lady Margharetre! – válaszolt Chris egyenesen, ahogy a lány kérte. Csengének a szava is elállt.

– Lady Margharetre? – kérdezett vissza.

– Csak egy este erejéig, amikor is bemutatja egy régi barátnőjét a jól ismert társaságnak. Ez a másik hölgy majd megszédíti a politikust, és talál nekem valami terhelő adatot arra az édes kapcsolatra, amire gyanakszom!

– Azt akarod mondani, hogy másnak adjam a munkát, esetleg a fekete hajú kolléganőnek? – csodálkozott felháborodva Csenge.

– Borzasztó névmemóriád van! – állapította meg Chris, csak hogy idegesítse Csengét. – Denise a neve és speciel ő lenne a barátnőd! Persze adnod kellene némi sminkleckét és ...

– Soha! – jelentette ki Csenge a férfi szavába vágva.

– Soha ne mondd, hogy soha! – figyelmeztette Chris. – Különben is, nem Denise szerepe a lényeg, hanem az, hogy neked veszélyes ott maradnod, a ladyt még mindig kereshetik a rosszfiúk.

– Akkor egyszer sem jelenik meg a lady, ez ilyen egyszerű – ismételte Csenge határozottan, majd a férfi szemébe nézve kérdezte: – Mégis, mit gondolsz, mindenre rá tudsz venni?

– Csenge! – kérte Chris. – Neked annyira könnyű lenne bevinni egy új hölgyet a társaságba!

– Egy zsarut vigyek be!?

– Eddig is becsaptad őket, most miért borzongsz a tényről?

– Ha egyszer újrakezdem, én is ott maradok – alkudozott.

– Nem lehet újrakezded, mert veszélyes!

– Akkor szerezz máshogy anyagot magadnak – vágta rá Csenge és ismét felállt. Pakolászni kezdett az ebédje romjai után a konyhában, a mosogatóban öblítette az edényeket, miközben figyelte a férfit, ahogy az őt nézi.

– Nem érted, hogy rád nézve veszélyes? – kérdezte Chris mellé lépve. Nem fogta fel, miért nem érti a lány, hogy csak őt akarja védeni. Fogalma sem volt arról, hogy Csenge mennyire vágyik vissza arra múltra, ami az idő múlásával kiszépült, más megvilágítást kapott. Az a pár hónap többet jelentett számára most, mint eddig bármi, megtestesítette az „édes életet”, a „boldog napokat”. – Nagyon makacs vagy? – kérdezte végül.

– Ktartok! – bólintott a lány. Chris nézte, ahogy a piros fülű teáscsésze negyedjére kap nagy adag mosogatószert. Csenge nem is figyelt arra, mit csinál, a férfi reakcióját várta. Elgondolkodott, majd csendesen kérdezte:

– Ha Denise-el együtt dolgoztok, elfogadod őt főnöknek?

– Miért kellene? – érdeklődött Csenge ártatlanul, végre leöblítette a piros csészét, újabb áldozatot, egy kést vett magához, amit beborított a mosogató habjával.

– Mert akkor maradhatsz a lady szerepében, amíg együtt meg nem szerzitek a szükséges bizonyítékot! – javasolta Chris elgondolkozva. – Esetleg felosztjátok a férfiakat, tied lesz a politikus, övé a gyáros. Így gyorsabban jutnánk információhoz is.

– Mintha zsarolnál! – fordult Csenge Chris felé, magával fordítva a kést is. A hab nem védte volna meg az áldozatot, így Chris úgy döntött, átveszi a gyilkos eszközt, és befejezi az edények habba fullasztását. Finoman arrébb tolva a lányt, leöblítette a habtengert, a kést az elmosott edények mellé helyezte, aztán válaszolt:

– Az csak a látszat! – vont vállat. – Nem zsarollak, üzletelek veled, láthatod.

Csenge bólintott, elfogadva a magyarázatot.

– Szerdánként irodalmi estek vannak – ajánlotta, mintegy belenyugodva, hogy igaza lesz Chrisnek, beosztotként fogják kezelni, bár közben már azon gondolkodott, hogyan veri majd át a „barátnőt”. Viszont egy ideig hajlandó volt belemenni a játékba, hiszen így ismét lady lehetett, pezsgőzhetett, táncolhatott, csilloghatott.

– Ezért nem jöttél velem vacsorázni egyetlen egy szerdai napon sem – bólintott Chris megértve a múlt titkainak újabb darabkáját.

– Lady Margharet? – kérdezte Denise csodálkozva. A következő pillanatban hátat fordítva a férfinak végigrohant az irodájában faltól falig, mint egy ketrecbe zárt tigris. – Normális vagy? – kérdezte ismét a főnöke előtt állva. A bezárt tigris anyaoroszlánná változva vádaskodni kezdett: – Tudod te, mit csináltál? Hogy lehetsz ennyire felelőtlen! – kiabált az egyre kisebbé zsugorodó Chrisre. – Hogy jutott eszedbe ekkora marhaság? Lady Margharet? Hetek óta dolgozom rajta! Már az is hülyeség volt, hogy velem teszed féltékennyé, de azon túlléptünk, elfogad, barátkozik velem, beszél a múltjáról, együtt dolgozunk és most...most mindent elrontasz!

Denise nem értette Christ, a férfi viszont a probléma okát nem fogta fel.

– Láttad volna, milyen lelkes lett, végre újra élt! – mesélte.

– Neked elment az eszed! – összegezte Denise, tehetetlenül roskadva a karosszékébe. Chris lassan felocsúdott a hirtelen rázúdult támadásból, leült a pszichológussal szemben.

– Valóban nem értem, mondd el! – kérte. – Mit rontottam el?

– El szerettem volna érni, hogy megértse a jó és a rossz tett közötti különbséget. Például, hogy megértse: pénzért a testét árulni, valakit becsapni, a magántulajdonát elvenni helytelen dolog, vi-

szont hazudni azért, hogy elkapjunk egy kábítószer terjesztőt helyes dolog. – Denise nagyot sóhajtván magyarázta tovább: – A kettő közötti különbséget nem érti. Szerinte, ha azért áruja a tésztét, hogy ne éhezzen, vagy lopott árut lop tovább az épp oly helyes, mintha becsapja a dilert. Érted? – kérdezte, Chris bólintott, így folytatta: – Próbáltam példákön keresztül bemutatni neki miért helyesebb utcát sepregetni éhbérért, mint lopni ugyanazért. Azt akartam elérni, hogy lássa: ő képes jót tenni, tud jó lenni és képes hasznos, érdekes, izgalmas életet élni tisztességesen. Beszéltem nekem a régmúltban történekről, a gondolatairól, az érzéseiről. Megnyílt és elfogadta a tanácsaimat. Megbeszéltük, hogy nem ő a hibás a múltja alakulása miatt, nem ő tehet arról, hogy elhagyták a szülei, hogy gyermekkorában bántották a nevelőszülők. Elfogadta, hogy ő eredendően jó és képes arra, hogy hasznos, értelmes életet éljen. – Denise keserűen rámosolygott Chrisre, úgy mondta neki: – Sőt, ott tartottunk, hogy elhatározta: ezentúl jó lesz! És te most ezt mind, mind szépen szétzúztad!

– Miért? – értetlenkedett tovább Chris. – Lady Margharetet most a mi kedvünkért éleszti fel!

– Egy hazugságra épült szerepet játszott, és játszik most újra – magyarázta kissé nyugodtabban Denise. – A hazugság, tudod, nem tartozik a helyes és tisztességes életvitelhez!

– Mint ahogy a Kathy szerep sem! – vitatkozott Chris, hisz az ellen nem volt kifogása a doktornőnek.

– Az sem, de azt most építette fel, jó célra használta, és letette, mikor nem kellett. Lady Margharet viszont eleve hazugságra épült, amire eddig használta az nem volt túl helyes és most nem más szerepbe, ugyanabba fog bújni, amibe anno az a zsvány betanította. Azaz: mindegy mire jutottunk eddig, ezzel az ötletteddel, azt most szétverted.

– Le fogja tudni tenni ezt a szerepet is, mint ahogy a Kathyét elhagyta! – állította Chris.

– Vagy nem! – vágta rá Denise. – Ez a múltját, az apját, a betörést idézi fel számára. Abban a szerepben jól érezte magát. Gondolj arra, hányszor említette a pezsgőt, a táncot, a betörést, ami hiányzik számára. Hát most az első lépést megkapta tőled! – vélte, keserűen gondolva az elvesztett eddigi munkájára. – Hogy veszed rá, hogy leálljon majd? – tette fel a kérdést az előtte ülő rendőrnek.

– Le fog állni! – állította továbbra is Chris elgondolkozva. Valójában fogalma nem volt hogyan, de ebben a pillanatban úgy gondolta, majd ha itt lesz az ideje, megoldja. Most, először is át akarta gondolni mindazt a veszélyt, amit a pszichológus felvázolt előtte. Bár önálló és hirtelen ötlet volt, hogy a lady segíthet a munkájukban, most már ő sem tartotta annyira jónak az elképzelését. Ha Csengében a lady szerepe mellett felébred a többi múltbeli tette utáni vágy is, akkor valóban Denise-nek lesz igaza. Bár Chris számára eddig sem tűnt úgy, hogy Csenge már túllépett volna a betörő korszakán, még igencsak vágyott utána, tehát újra- vagy feléleszteni nem volt szükséges. És ez a gondolat megnyugtatta, már nem érezte akkora problémának a pszichológus által felvázoltakat. – Figyelni fogok rá! De egyedül te nem tudsz abba a társaságba bekerülni, így ez jó megoldásnak tűnt! – magyarázta gondolataiból kilépve a kolléganőjének. – És munkát akarok neki adni, azt szerettem volna, hogy felejtse el az augusztusi határidőt, vele szeretnék lenni folyamatosan!

– Egyszerűbb lett volna, ha bevallod neki, hogy mennyire szereted, és feleségül kéred! – vélte Denise.

– Még nem lehet! Még mindig elutasít! – vont vállat szomorúan Chris. – Nem sikerült még megértetned vele, hogy értékes, kedves, jó ember, aki igenis megérdemli, hogy családja legyen, feleség és anya legyen. Ezt kellene megértenie ahhoz, hogy engem ne utasítson el!

– Ezen dolgoztam! – tárta szét a kezét Denise. – De most visszafordultunk, és nem tudom, mi fog ebből kisülni! Szerintem ez az ötlet óriási hülyeség volt!

– Jó lesz, hidd el! – állította Chris. – Bevisz a társaságba, ellesed tőle a technikát, aztán valahogy kihozom onnan, ha máshogy nem, erőszakkal bezárom a lakásába!

– Kettesben bezárkóztok? – kérdezte enyhe élccel Denise. – És mi lesz, ha valaki felfigyel a

ladyre? Ne feledd, bár Mala Strana gyilkossági ügyét lezárták, a tetteket nem tudták elfogni! Hogy ki Lady Margharet arról csak hármunknak van tudomása. Ha megtudják, hogy előkerült, esetleg újra ki akarják hallgatni, újra nyomozni kezdenek! Akkor mi történik?

Chris gondolkodóba esett, nem tudta, mit mondjon. Ezt már komoly érvnek tartotta, erre nem gondolt. Végigzongorázta magában a lehetőségeket: ha a ladyról a nemzetközi nyomozóhatóság tudomást szerez, persze, hogy ki akarja hallgatni. Igaz, lezárták az ügyet, kiderült Mala Strana, Hacker szerepe, a könyvelő elleni összeesküvés és a gyilkosok személyére is fényt derült. A ladyvel nem foglalkoztak, bár ki szerették volna hallgatni, mivel eltűnt, úgy gondolták, hogy félelmében visszautazott Iránba, esetleg meghalt. Ha viszont most visszatér, annak híre mehet.

– Ha megtudják, hogy visszatért! – fejezte be hangosan a gondolatait Chris.

– Amilyen híre volt, megtudják! – vélte Denise.

– Akkor légy szíves nagyon gyorsan kapd el a politikusunkat. Kaptok két hetet és kész!

– Tudod, mit kockáztatasz? – bámult rá Denise. – Kiderülhet a szereped az ügyben! Hogy te végig tudtad, ki a lady és hol van!

– Hogy derülne ki a szerepem, még a tied sem derülhet ki – háborodott fel Chris ezen az újabb ötleten. – Megjelenik a lady egy nővel néhány alkalommal ugyanabban a társaságban, ahol a politikus és a gyáros is. Egyre közelebb kerül sz hozzá, amikor megtudsz valamit, eltűntök mindketten. Ami infót átadsz, azt egy belső informátortól megszerzett információként kezelem, abban a te szereped sem lesz benne, az övé meg végkép nem. És egyébként a lady semmit nem tett! – nyugtatta Chris. – Egyszer sem tudtam bebizonyítani, hogy a betörések mögött Mala Strana állt vagy a lady. Gyanú volt, más nem. Ezer feljegyzés, kihallgatás, papír, eredménytelenül. Az, hogy valójában Csenge minek volt részese, ketten tudjuk. Azt hiszem, amit Mala Strának tett, és amit nekünk a díler elfogásával, az már majdnem egálban van. És most ezzel még mindig törleszt – elgondolkozott hangosan: – Ha Mala Strana nem hal meg, még ma sem tudnám, hogy ki ő valójában. Csenge körül voltak hazugságok, például nem volt jogosítványa, az iskolai papírok hamisak voltak, de egyebet nem találtunk! A mai napig nem tudnám rábizonyítani a lopásokat! Hogy ladyként partykon vett részt, az még nem bűn! Strana tiszta volt az utolsó akciójáig. Sem Hacker, sem Pozór nem beszélt, Csenge meg aztán végkép nem! Ha a mexikói nem akarja külföldre vinni, talán sosem derül ki számomra az, hogy Csenge és a lady egy személy. És vajon hány hazugság van még, amiről nem tudunk!

– És most mi is ezt játsszuk! – nézett maga elé Denise és sorolni kezdte a hazugságokat: – elhitetted velem, hogy velem jársz, ezzel féltékennyé teszed. Én nem árultam el, hogy valójában pszichológus vagyok, és neki akarok segíteni. Kathyként felhasználod, most ladyként is. Mikor lesz ennek vége?

– A beépített emberek általában hazudnak! – jegyezte meg Chris elkomorodva. – Ezért a Kathy és a mostani lady szerepét ne soroljuk ide! Azzal, hogy nem mondtad el, hogy pszichológus is vagy, azzal neki segítesz, egyébként szóba sem állna veled! A kettőnk kapcsolata – nagyot sóhajtott – arra meg azért van szükség, mert így elfogad, mint barátját. Vagy nem is tudom milyét, a lényeg, hogy szót fogad, iskolába megy, veled beszélget, nem csinál hülyeséget és dolgozik nekünk. Így nem azon töri a fejét, hogy elzavarja a szerelmét, aki „jobb nőt érdemel nála”, hanem tudomásul veszi, hogy mellette vagyok! – Chris felsóhajtott – Sosem értettem a női lelket, de valamiért szerinte ez így jó, sőt kedvel téged, talán azért, mert azt gondolja, hogy te teszel engem boldoggá!

– Ez egyre jobb! – gúnyolódott Denise. – Az egészet be kellene fejezni, tisztázni ki kicsoda, mi a célja, és akkor legalább tiszta lappal indulhatnánk tovább!

– Ezt meg is tesszük, csak adj még időt! – kérte Chris. – Ígérem, bármilyen használható infót megszerzel nekem a két gyanúsított közötti kapcsolatról, azonnal én magam mondok el mindent Csengének és minden mással leállunk!

Lady Margharet életre kelt. Körülcsókolta barátnőit, hódolóit, begyűjtötte a kedvességüket, az udvariasságukat és a felé nyújtott pezsgőspoharakat. Denise követte és rosszállóan figyelte minden lépését. Lady Margharet nem törődött vele, végigpletykálta az irodalmi est szereplőjének előadását, aztán táncolt a férfiakkal, mesélt nekik merre járt, folyt belőle a hazugság és örült, hogy végre megteheti: hazudhat, mesélhet, pezsgőzhet, táncolhat. Többször rajtakapta magát, hogy körülnéz a teremben, figyeli a vendégeket, hátha meglátja Mala Stranát. Ilyenkor beléhasított a felismerés: a férfi, a tanítója, az apja már nincs vele. Viszont itt volt Denise, aki mérgesen bámult rá, miközben próbált szóval tartani egy egyedül üldögélő nőszemélyt. A lady tudta, hogy Denise semmire sem fog jutni az öreg hölgygel, süket is, öreg is, de nem sajnálta, úgy érezte, legalább visszaadhat valamit abból a fájdalomból, amit neki okoz a rendőrnő, mikor együtt látja Chrissel.

Az este elrepült anélkül, hogy a lady megkörményezte volna különösebben a gyárost, vagy Denise-t a házigazdán kívül másnak bemutatta volna.

Chris mérges volt. Ez nem tűnt túl nagy újdonságnak, előfordult, mikor Csenge nem azt tette, amit kértek tőle, pontosabban nem úgy és nem abban a pillanatban, amikor a férfi akarta. Csengének jól esett, hogy ennyi kis rosszat tehet, a férfinak viszont egyre fogyott a türelme. A maradék kis idegét most Denise korbácsolta, aki nem volt rest felkeresni már másnap reggel a főnökét, hogy beszámolhasson az estéről.

– Nem erről volt szó, nem ezt beszéltük meg! – ismételte Chris Csenge előtt körözve. Csenge unta, mint a kisdíák a tanár szavait. Ült a nappalija bőrfotelében, lógatta a lábát, miközben ezek ketten, mint két makarenko-i tanerő körülötte cikáztak és szidták. Végül megunták, Denise leült a lány mellé, Chris velük szembe.

– Abbahagyhatjuk az egészet, hülyeség volt! – sóhajtott Denise.

– Persze, hisz azt hittem, Csenge képes arra, amire kérjük! De most kiderült, hogy mégiscsak egy civil, ráadásul gyerek... – folytatta Chris, de Csenge ezt már nem tűrte.

– Nem vagyok gyerek és nem vagyok civil sem. Profi vagyok, ha nem is a zsaruskodásba – mondta és sértődötten felállt. – Hát tehetek én róla, hogy a barátnőd szerencsétlen tyúk. Képtelen volt beszélgetni az emberekkel, a férfiakhoz meg egyáltalán nem ért.

– Tanítsd meg, ez volt a feladatod – védte Chris a kollégáját.

– Mindenki veled volt elfoglalva, a férfiak körülötted álltak, versengtek azért, hogy hozzád szólhassanak, udvarolhassanak neked, pezsgővel itassanak! A nők csak rólad, meg az új ruhádról beszéltek! – panaszkodott Denise. – Hagyjuk a fenébe, nincs értelme az egésznek!

– Azért egy kicsit van! – ült vissza közéjük Csenge egy meghívót lobogtatva a kezében. – A politikai meghívott a szombat esti zártkörű rendezvényére!

A két rendőr egyszerre ugrott a meghívóért.

– El ne szakítsátok! – szólt rájuk Csenge nevetve.

– Mikor kaptad tőle? Hisz nem is beszéltél vele! – csodálkozott Denise.

– Megkértem a háziasszonyt, ő a politikai feleségét. Két személyre szól, ha akarsz, eljöhetsz – mondta gúnyos hangsúllyal. Azok egymásra néztek, aztán a férfi válaszolt.

– Elmentek, de odafigyelsz Denise-re, és bemutatod a miniszter úrnak!

– Az a csávó nekem kell – mondta Csenge és látva a rendőr ingatag fejét, hozzátette: – A legjobb úton járok a felé, hogy vasárnap velem ebédeljen.

– Nem is táncoltál vele, hogy csináltad?! – kérdezte Denise.

– Hozzám lépett és azt mondta, hogy nem táncol olyan jól, hogy egy ilyen szépséges hölgyet táncra kérjen, de szívesen meghívna egy csendes kis étterembe valamikor a hétvégén! – mesélte önelégülten. – A vasárnapra gondoltam, épp ráérek!

– Egy ördög vészett el benned! – bámult rá Chris.

– És még nem is láttál mindent! Azt sasoltad volna, ahogy megetette őket a hazugságokkal – tette hozzá Denise. A rendőrök hüledeztek még egy ideig, stratégiát készítettek, miközben Csenge már azon gondolkozott, hogy mit vesz fel a szombat estére, mit a vasárnapi ebédre.

64. fejezet

Ám a szombat még messze volt, Denise addig minden nap megjelent, próbáltak úgy tenni, mintha valóban barátnők lennének. És Csenge ismét jól érezte magát Denise társaságában, kibeszélhette vele a múltját, a gyermekkorát, Denise pedig jó hallgató volt, és ha szükségét érezte, jó tanácsokat is tudott adni. Chris békén hagyta őket, neki meg volt a dílere, munkája volt, dolgozott, Denise viszont minden nap találkozott Csengével és végül már a lány érezte úgy, hogy hiányzik a beszélgetés, ha nem találkoznak. Kerülték a férfi témát, ám Csenge megbizonyosodhatott arról, hogy Chris a legjobb nőt kaphatta meg a világon, így ismét azt érezte, illene boldognak lennie. De nem volt az, és már azt is sajnálta, hogy tudta, egy idő múlva Chris után elmegy Denise is, magára hagyják, elfelejtik, megszűnik számukra.

Szabad idejét Monicával töltötte, végigtanult két fél napot a könyvtárban, átvette az elmaradt anyagokat, sőt még arra is volt ideje, hogy az átrendezze a lakást. Igyekezett megőrizni mindent Strana emlékéből, de mégis saját jelenlegi ízlésévé varázsolta át a szobákat.

A szombat így hamarabb eljött, mint gondolta, várta, hogy ismét lady lehessen, azonban mielőtt készülni kezdett, még egy telefonhívást kapott. Pozór volt a vonal másik végén, röviden és határozottan adta elő mondandóját:

- Mi a fenét csinálsz, kislány? – kérdezte bemutatkozás és köszönés nélkül.
- Jó hallani a hangodat – válaszolt Csenge.
- Azt hallottam, hogy a lady visszatért! Megtudhatom minek?
- A zsarunak dolgozom, most ő a megbízó.
- Csenge, ez nem játék! Ha megtudják néhányan, hogy visszajött a lady, bajba jutsz! – dörgött az indián jóslata.
- Mármin, ha megtudják, hogy a zsarunak dolgozom? – értetlenkedett a lány. Az indián nem magyarázkodott:
 - Lépj le a színről minél előbb!
 - Ma este megyek egy vacsorára bizonyos politikus uracskák közé – mesélt Csenge – nincs rám szükség?
 - Csenge, ne élezd az idegeimet, maradj a zsernyákodnál! – fedtte kíméletesen Pozór.
 - És ha szépet látok?
 - A zsernyák azonnal téged gyanúsítana, aztán meg engem.
 - Nem mondtam meg neki, hogy láttalak! – biztosította Csenge ártatlanul.
 - Megnyugtató, de akkor is maradj a jó úton, dolgozz neki és gyorsan hagyd abba a ladyzést! – figyelmeztette, majd kis szünet után még hozzátette: – Kislány, emlékszel, hogy mi volt akkor, mikor azt mondtam, hogy baj lesz?
 - Nagy baj lett volna, ha nem hallgatok rád! – bólintott Csenge.
 - Akkor tedd most is azt! Ma este és nincs tovább! – mondta a férfi és hideg hangja még akkor is hallatszott Csenge fülében, mikor már rég csak a tárcsahang bűgött a kagylóban.
 - Ma este és nincs tovább – bólintott Csenge és a bejárati ajtó elé lépett. Akkor nyitotta ki az ajtót, amikor a nő a csengőre helyezte a kezét.
 - A frászt hozod rám! – mondta Denise megremegve a hirtelen ajtónyitástól.
 - Pontos vagy! – mondta Csenge flegmán és beinvitálta a nőt, miközben még mindig Pozór szavaira gondolt. Végignézett társnőjén és elszörnyedt. – Borzasztó a sminked, mintha az öreganyódat játszanád – mondta, majd a hüledező és tiltakozó nőről lemosta az egész gulimázt, átöltöztette, átsminkelte, miközben oktatta, mit kell tenni, miről és hogyan kell beszélnie. Nehéz volt

a rendőrnőből Mala Strana féle delnőt varázsolni, de végül is a vacsora alatt Denise egész jól szerepelt. Természetesen csak pár politikus, néhány újjgazdag volt jelen, de a vágyott gazdag gyáros nem szerepelt a meghívottak között, így Denise csak a politikussal próbálkozhatott. Bár Csenge anno leszögezte, hogy ez a férfi neki kell, nem felejtve Pozór szavát, átpasszolta a férfit „barátnője” kezére, átadta a másnapi ebédmeghívást is, arra hivatkozva, hogy más dolga akadt, aztán magukra hagyta a párt. Kihasználta, hogy ez a mai este a lady hattyúdala, táncolt, mulatott, pezsgőzött és szédített, aztán úgy búcsúzott, ahogy illik: nagystílusban bejelentette kedvenc újjgazdag aszszonyságának, hogy elutazik, végigcsókolta a hölgyeket és elhagyta a még hangos házat.

65. fejezet

Chris a változatosság kedvéért megint mérges volt. Ismét a társnőjével keringett Csenge nappalijában, kérdéseket és vádakot vágott a fejébe, miközben Csenge unottan lógatta a lábát kisdíák szerepében. Csakhogy most tudta azt is, hogy nem képes úgy kivágni magát, mint az előző alkalommal. Most nem válaszolhat a sok kérdésre, hogy miért lépett le olyan hamar előző este, miért búcsúzott látványosan, miért passzolta át mégis a politikust Denise-nek. Christ idegesítette a hallgatása, aztán mégis megtalálta szokott helyét, szemben a lánnyal ült le.

– Úgy beszéltük meg, hogy én vagyok a főnök, nekem dolgozol.

– Azt teszem – vont vállat Csenge.

– A fenéket teszed ezt! – csattant fel a rendőr, de Denise kézmozdulatára lenyugodott. – Csenge mi volt ez az egész tegnap este?

– Ki akartam szállni, ennyi az egész!

– De még nincs vége, semmit nem tudtunk meg!

– Az eredeti terv is az volt, hogy Denise-t beviszem és lelépek. Akkor most mi a gond, miért nem jó, hogy kiléptem? – kérdezte Csenge. Gyermekies ártatlan hangja és hozzá vágott képe csak olaj volt a tűzre, Chris bomladozó idegeire.

– Mert nem értjük, miért tetted – mondta Denise csendesen. Hangja nyugtatóan hatott a férfire, láthatóan felengedett, hátradőlt a fotelben, nagyot fújta a levegőbe.

– Legalább azt a közvetlen számot tudnánk meg, amin cseveg a másikkal.

– Ha fel van írva a noteszában, a naptárjában, bárhová, akkor megtudható – vont vállat Csenge.

– Hogyan? – harapott rá Chris.

– Nem ladyként, az tuti, én leléptem! De van egy notesze, egy kis vékony, amit mindig ott tart a mellényzsebében, a szíve felett. Az íróasztalán van egy vastagabb, bőrkötésű, fekete és ott van a naptára is, a számológépéről nem is beszélve – számolt be Csenge.

– Honnan tudod? Tegnap voltunk először a lakásán – szólt közbe értetlenül Denise.

– Tegnap láttam, te is láthattad, legalább háromszor kinyílt az iroda ajtaja. Van néhány testőre is, de nem hiszem, hogy ott maradnának éjszakára, kicsi a ház és szép vasalt volt a ruhájuk. Két kutya van, rottweilerek, de szelídíthetőek, némileg éhesnek tünnek tegnap este.

– Fenomé, én semmit nem vettem észre! – csodálkozott a rendőrnő.

– Biztos hogy zsarú vagy? – kérdezte Csenge, most őrajta volt a csodálkozás sora. A nő a férfira nézett, nem válaszolt, aztán Chris szólalt meg.

– Úgy gondolod, hogy be tudnál menni?

– Ez nem kérdés! – csillant fel a lány szeme. – Bár vannak riasztók, nem a legújabbak, a kamerák is csak a nappali franciaablakára és a bejáratra figyelnek – vont vállat Csenge, visszahuppanva a fotelbe. Félt, hogyha meglátják lelkesedését, azonnal leállítják. – Különben semmi érték nem volt benn, ne aggódj, nem lenne érdemes visszamennem, hacsak nem kell a notesz – jegyezte meg hamiskásan.

– Ezért még téged is lecsukhatnak – szólt közbe Denise a férfire sandítva.

– De meg tudja tenni – válaszolt. – Együtt megyünk! – tette hozzá, kis gondolkozás után.

– Felejtsd el, én veled sehová nem megyek! – jelentette ki azonnal a lány. – Te zsarú vagy, s mint ilyen alkalmatlan! Mondd meg, mi kell, kihozom!

– Nem jó az egész! – szólt közbe Denise, majd mintha Csenge ott sem lenne, folytatta a férfi-hoz beszélve: – Ha most belemész abba, hogy ismét betörjön, nem fogod tudni többé megállítani. Magától képtelen lemondani a lopás és a betörés okozta izgalomról és eddig is csak te fogtad vissza és az, hogy kapott más munkát. Ha most engedélyezed neki, hogy betörjön, mi több, biztatod, nem fogod tudni leállítani és fix, hogy előbb–utóbb újra és újra megteszi. Ezért volt rossz az is, hogy újra lady lehetett, mintha feléledt volna benne a gonosz.

– De abba hagyta, pedig nem is kértük! – vélte a férfi.

– Hé, ti rólam beszéltek! – szólt közbe Csenge szájtátva. – Mi bajotok van, pszichológiai betegnek néztek?

– Nem nézünk, az is vagy! – mondta csendesen Denise. Chris mérgesen villantott szemeivel a kolléganőjére, majd Csengére nézett.

– Denise pszichológus és azért vittelek el hozzá a múltkor, hogy segítsen. És azért van folyamatosan velünk, hogy figyeljen rád – magyarázta Chris a tőle telhető legnyugodtabb hangon. Csenge viszont ideges lett, felpattant.

– Jól átvágtatok, mondhatom! Minden csak egy teszt része, hogy engem analizálhassatok? Hagyjatok békén, tünjetek innen! – kiabált Csenge és felpattanva felrohant az emeletre. Forrt benne a düh még akkor is, mikor Chris utána ment, és beszélni kezdett hozzá.

– Nem analizálni akarunk, hanem segíteni – mondta csendesen.

– Segíts másnak, engem meg hagyj békén! – vágta hozzá a szavakat Csenge. Elege volt a férfiből, és a szeretőjéből, aki még ráadásul kísérleti alanyként is kezelte.

– Ne raplizz már! – szólt rá Chris elveszítve türelmét. – A munka igaz volt. Szükségem van a segítségedre.

– Persze – gúnyolódott Csenge. – Másra nincs szükséged? Esetleg ne mondjam el, miről szoktam éjszaka álmodni, hogy a kis barátnődnek meglegyen a teljes anyaga rólam?

– Jó lenne, ha elmondanád, mert jobban megismernélek – mondta Chris nyugodt hangon. – De most nem ez a fontos, nekem valóban kell az a notesz, talán mind a kettő jó lenne.

– Hallottad az analízist, notórius betörő vagyok, ha elkezdem, nem tudok leállni.

– Igen, de ezt eddig is tudtam! – elnevette magát és közelebb lépett Csengéhez. – Egyszerűen most szükségem van a segítségedre, aztán megoldunk minden más kérdést. Kigyógyítalak minden bajodból, ígérem – magyarázta, a lányhoz lépve átölelte őt. Érezte bőrének illatát, végre érintette is, így már nem bánta, hogy kiderült minden, úgy érezte, vége a játéknak, végre elmondhatja, mit szeretne Csengétől. A lány azonban megint máshogy reagált, mint ahogy várta. Érezte, hogy ellépne tőle, de nem volt elég ereje ahhoz, hogy kilépjen a férfi öleléséből.

– Annyiszor kértelek már, hogy szállj ki az életemből. Hagyj békén! – kérte Csenge elfordítva tőle az arcát és mivel Chris engedte, el is tolta magától a férfit. – Nincs szükségem arra, hogy bármiből is kigyógyíts, és nincs szükségem rád sem! – mondta, szinte kiabálta a férfi szemébe.

– Rendben, akkor segíts nekem te! – mondta Chris nyugodt hangon, lágy baritonnal próbálta védeni az utolsó bástyákat, ami még talán állt szerelmük várából.

Csenge rosszul érezte magát. Úgy látta, csapdába csalják, mégis vágyott arra, hogy megtegye, amit a férfi kér tőle. Vágyott a betörés lehetőségére, izgatta a fantáziáját a feladat, miközben arra is vágyott, hogy még egy kevés ideig a férfivel lehessen. Akarta, hogy Chris foglalkozzon vele, fogja a kezét, vigyázzon rá. Ugyanakkor félt az érzéseitől. Ő nem való ehhez a rendes emberhez! Ő lopni, betörni akar és tud. Ehhez ért, sosem lesz belőle jó ember. Sosem lesz megfelelő Chris számára.

Saját magával viaskodva ült le a fotelbe, gondolkozott, próbált ellenállni a kísértésnek. Nemet is mondhatott volna, de nem tette.

– Holnap este megszerzem neked a dossziékat, ha megtalálom – mondta anélkül, hogy ránézett volna a férfire.

– Engedd, hogy veled menjek! – kérte Chris.

– Éjfélkor találkozunk ott, ahol megtaláltuk Mala Stranát.

– Miért pont ott?

Csenge vállat vont: – Ő is legtöbbször oda szervezte a találkozóit. Hozz magaddal pénzt, mondjuk tíz dolcsit, úgy jobban fog esni a munka – mondta miközben érezte, hogy ismét rátör az apja hiánya. Mala Stranára gondolt és arra, hogy ez a férfi most nem is lehetne itt a hülye kis pszichológusával, ha jóapja még élne. – Állítsd le rólam a barátnődet!

– Segíteni szeretne – sóhajtott Chris. Most itt lett volna az alkalom, hogy elmondja, Denise nem a szeretője, de félt attól, hogy Csenge újra ellöki magától. Nem akarta elmérgesíteni a helyzetet, mellette akart maradni, így úgy gondolta, a további vallomással ráér még. – Emlékszel, Strana is azt akarta, hogy kérj segítséget, és ő szakember.

– Eddig sem segített – utasította el Csenge.

– De igen, csak nem vetted észre. Tudom, hogy nem kedveled őt, de ez butaság!

– Ez féltékenység, édes! – mondta a lady. Csenge is, Chris is megborzongott egy pillanatra az ismerős hangtól. – Bocs! – mondta Csenge. – Kiszaladt a számon!

Chris a lány mellé ülve megfogta a kezét.

– Megegyeztünk nemrég, hogy partnerek leszünk és nem több! Te kérted, én pedig elfogadtam! Nincs jogod féltékenykedni, te akartad ezt a felállást – emlékeztette Chris.

– Akkor sincs szükségem pszichológusra – ellenkezett Csenge. – Ha vele akarsz élni, tedd, de nem kell rám szabadítanod.

– Rendben! – bólintott Chris, lezárva a témát. – Akkor holnap este éjfélkor. És nagyon vigyázz magadra! – lépett ki a szobából.

– Tíz percnél többet ne várj rám! – szólt utána Csenge. – Ha elkapnak, én hallgatok, sose húzzák ki belőlem, hogy ki volt a megbízom!

– Téged nem kapnak el, te profi vagy! – állította Chris teljes meggyőződéssel és otthagyta a lányt a kissozóban. Csenge várt, hallgatta, ahogy a férfi lemegy a lépcsőn, beszél Denise-el, aztán elhagyják a házat.

– Chris, ne menj el! – kérte Csenge halkán, de tudta, hogy a férfi elment a másik nővel, mert ő ismét nemet mondott a kérésének. Könnyes szemmel guggolt le Macihoz, átölelte, majd az ölébe ült és neki sírta el a panaszát. Maci legalább ott volt, vele maradt, meghallgatta és nem adott rossz tanácsokat.

66. fejezet

A reggel már Mala Strana ágyában találta, éjjel átkúszott jóapja emlékéhez. Miután felébredt előntötte a még éjszakáról maradt rossz emlék és a vágy, hogy böngjön és kisírja minden bánatát, de végül erőt vett magán és felkelve az ágyból úgy döntött, előre néz. Elhatározva közölte a tükörképével fogmosás közben, hogy mindaz, ami történt, semmin nem változtat. Eltökélte, hogy jó úton fog járni és azért is, ezt teszi. Most már daczból is. És igen, Denise akárki is, jól látta, hogy ő eddig csak áldozat volt, ezután tenni fog azért, hogy a társadalomba illő életet éljen.

Mindez ellenére azért az este gondolata boldogsággal töltötte el. Nem számított, mi célból, de ismét mehet, ahogy jóapja mondta „kiruccanhat” egy kicsit. Átgondolta a tennivalóit, átismételte a tanultakat. Végiggondolta a helyszínt, a szobák elrendezését, az ablakok, az ajtók nyílási szögét, a dolgozószoba és a hálószoba helyzetét. Múltkor este bár csak egy ártatlan vacsorára volt hivatalos, többször visszavonult felfrissíteni a sminkjét, „eltévedt” párszor, belebotlott „véletlenül” két testőrbé, megcsodálta a kutyusokat, egyszóval jó munkát végzett. Bár akkor még úgy tudta, hogy soha többé nem törhet be, rutinból végezte a megfigyelést. És most kiderült, hogy

nem feleslegesen. Mielőtt vége lett annak az estének, a házigazda maga mutatta meg a kertet, így Csenge ismerte kívülről is az épületet, a kamerákat, a kapuk és az örök pozícióját.

Azt már az est folyamán is látta, hogy nem tisztességes politikussal van dolga, hiszen abban az esetben nem tudna ehhez hasonló háztartást vezetni, külön kertészt és testőröket tartani, így egyáltalán nem fáj a szíve, mikor este, éjfél előtt fél órával átugrott a kerítésen. A kutyák be voltak zárva, gazdáik féltették a gyönyörű pázsitot tőlük, bár így az állatok nem voltak alkalmasak a feladatukra, a házörzésre – Angela szerencséjére. Mégis szakított rájuk időt Hermes követője, az idomított állatok megkapták a kábító hatású kutyakekszűket, aztán a betolakodó megkerülte a házat. Emlékezett az üvegház és a lakás közötti keskeny és védtelen ajtóra, azt szemelte ki magának és lám, igaza volt. A kertész gondosan bezárta az ajtót, melynek zárja pillanatok alatt nyitható volt ügyes kezek és szerszámok segítségével. Angela már benn volt a házban, a konyhában állva hallotta a hangos szuszogást, hortyogást. Végigjárta a lakást, csakhogy újra tájékozódni tudjon. Időt adott magának, nem sietett. A bejárati ajtó szórt fényű üvegén keresztül látta a kamerákat, a reflektorok fényét, amely teljes nyugalmat sugárzott megvilágítva a kertet. Jó munkát végzett, hisz a kert valóban érintetlen volt, legalábbis arra, amerre a lámpák fénye pásztázott. Lassan, óvatosan haladt, elment a zárt ajtók mellett, míg meg nem találta a dolgozószobát. Nem nyúlt a számítógéphez, tudta, manapság annak már érintésriasztója lehet. A technika hagyta, helyette magához vette az asztali naptárt, és a fekete bőrnoteszt. A kisebbiket azonban ott nem látta, hát továbbment. Meglelte a telefonasztalkát, de noteszt ott sem találta, aztán még tovább kereste, a fürdőszobában felkutatta a levetett ruhakupacot, azonban a notesz azokban sem volt.

– Fix, hogy veled alszik! – gondolta Angela és belépett a fürdőből a hálószobába. Az ajtóban állt egy pillanatig, hallgatta a zajokat. A két horkolás közül az egyik hirtelen félbeszakadt, csámcsogás lett belőle, majd nyikorogni kezdett az ágy. Angela visszafordult a fürdőszobába, beállt a zuhanyzófülkébe, magára húzta kissé a függönyt. Várt, és nem hiába. A férfi ébredt fel, könnyített magán a vécén, aztán kábán visszafordult a hálószobájába.

– Tíz perc, amíg biztosan visszaalszik! – emlékezett Mala Strana utasítására, de tudta, hogy most nincs tíz perce. Chris vár rá, ha nem lesz időben a megbeszélthelyen, a rendőr előszedi az össze társát a pszichológussal egyetembe, hogy felkutassa az elveszett báránykát. Angéla kilépett a kádból, visszament az ajtóhoz, hallgatózott. A horkolás kezdett egyre folyamatosabb, rendszeresebb lenni. Míg várt az időt felhasználta arra, hogy szétnézzen a hálószobában. Hamar kiszúrta a kis noteszt, ott pihent az asszony fésülködő asztalkáján, a telefon mellett. Angela számolni kezdett, tízhez ért és lépett egyet. A horkolás folyamatos maradt. Számolt és lépett, majd ismét, végül mellőzte a számolást, megkaparintotta az apró noteszt. Várt és hallgatózott. A fazonnak nem kellett tíz perc, aludt már, folyamatosan horkolt. Angela elhagyta a házat úgy, ahogy bement; észrevétlenül.

A híd felé ment, a megbeszélthelyre és Mala Stranára gondolt. Mindent megadott volna, ha jóapja vár most rá, de csak a rendőr támasztotta a hídpillér talpazatát.

– Te vagy az Csenge? – kérdezte a fekete lánytól.

– Angela, ez jobb – mondta a lány.

– Tisztára skizofrén leszek a neveidtől.

– Felejtsd el, Angelától is búcsúzom, ezt sem teszem többé! – mondta és átadta a noteszokat.

A férfi a pénzt nyújtotta át, borítékban, ahogy kell.

– Mi lelt, úgy döntöttél teljesen a jó útra térsz? – kérdezte közben.

– Apácának állok – válaszolt Angela hirtelen ötlettel.

– Ne tedd, kikészülnének tőled a nővérek! Általánosan képtelen vagy szót fogadni.

– Akkor kitalálok mást. Úgy döntöttem, szakítok a múltammal, különben a barátnődnek lesz igaza.

– Szóval élvezted a betörést – értette meg végre Chris.

– Olyan volt, mint egy nagy pohár hideg víz a sivatagi vándornak – vallott a betörő.

– Jesszusom, akkor mától fogva csak tanulj! Ha leérettségizel, jöhetsz zsarunak és állandó izgalomban lehet az életed.

– Mindig ezt ígéred, de én nem látom azt a fene nagy izgalmat körülöttem.

– Mert még nem láttad a főnökömet – nevetett Chris. – Ha megtudja mit műveltünk, bevörösödik az arca, fél órát kiabál, közben kirúg az állásomból, kidobtat az örsről, felszólít százszor, hogy adjam vissza a jelvényemet, majd megnyugszik, kinevez főmukinak és kapok egy nagyobb irodát, arról nem is beszélve, hogy engedélyt kapok a megfigyelésre – sorolta Chris a várható jövőt, miközben jegyzetelt a noteszekből. Aztán rávigyorgott a lányra. – Mielőtt szakítasz a múltaddal, visszavinnéd őket?

– Most? – nézett Angela a noteszekre.

– Jó lenne minél hamarabb, mielőtt a gazdája észreveszi, hogy eltűntek.

– Ezt nem mondtad! – tiltakozott.

– Nem mentél volna bele! – vigyorgott Chris.

– Ha ez is valami pszichológiai teszt, kinyírlak! Esküszöm, álmodban végzek veled! – figyelmeztette Angela.

– Nem az kedves, csak gondolkoztam, amíg vártam rád. Ha rájön a pali, hogy mi tudjuk, amit ő tud, akkor tesz róla, hogy mi ne tudjuk, amit ő tud.

– Zavaros a dolog! – vallotta be Angela.

– Elkísérlek, vidd vissza, pontosan a helyére – javasolta Chris. – Fogadjunk, hogy Mala Strana sosem csinált hasonlót!

– Ingyen fix, hogy nem! – bólintott Angela.

– A kapu előtt várlak! Ha visszatérsz épen és egészségesen, nagy díjat kapsz!

– Mennyit? – kérdezte a betörő, belemenve a játékba úgy tett, mintha az óriási összeg érdekelné.

– Sokat! – ígérte a rendőr. Angela bólintott, visszavette a noteszokat, majd elfutott. Nem tett neki a dolog, ezért is óvatosabb volt, meg azért is, mert Mala Strana semmilyen utasítást nem adott hasonló esetekre. A kutyák még kábulóban voltak, jobban, mint mikor eljött, s ez némi csodálkozásra adott okot. A télikert ajtaja nyitva volt, pedig pontosan emlékezett rá, hogy bezárta maga után.

– Nem vagyok egyedül! – gondolta, és elvigyorodott, mert sejteni kezdte ki a partnere. Óvatosan lépett a házba, gondolta, hogy a másik hol dolgozik, mit keres, hát azokat a részeket elkerülte. A könyvtárszobában kutató férfi mögött surrant be a dolgozószobába, visszatett mindent a helyére. A hálósobába fokozott figyelemmel lépett be. A nyugodtan hortyogó házaspár nem is sejtette, hogy átjáróház lett a lakásuk. A kis notesz is visszakerült a helyére, Angela meghallgatta a másik lépéseit, majd követte őt. A férfi még elidőzött az üvegházban, talán virágot is rendeltek tőle. Mindenesetre Angela nem várta meg, mit talál partnere a kiskertben, lelépett előtte, és a kapu előtt sétálgató rendőrt is magával húzva elhagyta az utcát.

– Mi van, lebuktál? – kérdezte a férfi értetlenül bámulva a siető lányra.

– Mondd, te kihagytál néhány évet a zsarulusiban? – érdeklődött Angela. – Az a legfeltűnőbb dolog, mikor a kapu előtt álldogál a betörő társa!

– Tudom igazolni magam.

– Sokat érsz vele, ha én itt vagyok teljes feketébe – szidta Angela magára mutatva, de arra gondolt, hogy mennyit ér az igazolványával Chris, ha a másik is előkerül, szintén tiszta feketében. – Na jó, minden a helyén van, elvégeztem a munkát, megyek haza aludni – mondta és elfordult a saját lakása felé. Chris azonban utána szólt:

– Várj, elfelejtetted a fizetségedet kérni! – mondta és egy nagyobb borítékot vett elő. – Ez a tied.

– Van súlya és fogása! – bólintott Angela elismerően majd átvéve a fizetését búcsúzás nélkül lépett le. Csak otthon bontotta ki a két borítékot. Az egyikben a megbeszélrt tíz dollár volt, a na-

gyobb boríték egy könyvet rejtett magában.

„A barátom barátja a barátom” – ez volt a könyv címe. – Ez neki nagy díj? – csodálkozott és félredobta a könyvet.

67. fejezet

Reggel Chris ébresztette. Vidáman lépett be a szobába, széthúzta a sötétítőfüggönyt, kinyitotta az ablakot, leráncigálta Csengéről a takarót.

– Sikerült, megkaptam az engedélyt! – kiáltotta túlradó jókedvében. Csengének is juttatott belőle, a férfi kiráncigálta a nagypárnát is a feje alól.

– Muszáj ezt hajnalok hajnalán közölnöd velem? – kérdezte a lány megmaradt kispárnáját gyűrögetve a feje alatt.

– Dél van, mi több, el is múlt! Mi a fenét csinálsz az ágyban? – kérdezte a férfi, mintha a do-log valóban kérdés lenne.

– Aludnék! – válaszolta meg a talányt Csenge. – Nem zavar, hogy be volt zárva az ajtó?

– Ha te betörhetsz, én miért ne?

– Mert egy vacak kis zсарu vagy, miközben én profi betörő!

– Ha már itt tartunk, merre dugtad az amarilliszeket? – kérdezte a vacaknak titulált férfi és lehuppant a lány ágyára, jelezve, a súlya cseppet sem vacak. Csenge arrébb csúszott, vitte a kispárnáját is. – Tegnap éjjel még arra is volt időd a profi betöréssel, hogy elcsenj néhány cserép amarilliszt? – kérdezte Chris nevetve.

– Kábult vagy, keveset aludtál! – dűnnyögte a diagnózist Csenge. – Veled voltam, láttál nálam cserepes gyomot?

– Az nem gyom, állítólag egyedüli példánya valami csodának! Fekete és halványkék színben pompázó amarilliszek.

– Temetésre kell fekete virág, én még élek – dűnnyögött tovább Csenge, végül úgy döntött mégis kinyitja a szemét. Nem csalódott, Chris ült mellette, vigyorgott rá.

– Este vidd vissza! – mondta az álmosan nyíló szemeknek.

– Ártatlan vagyok, ha nem tudnád! Egyébként ágyban fekszem, a pizsamámban. Nem gondolod, hogy nem illik így rám rontani.

– Láttalak már eleget pizsiben, hidd el, jól áll! – nyugtatta a rendőr, majd visszatért a témájához. – Nem te voltál?

– Két noteszcsórás közben? Nem, nekem te voltál a megbízom!

– Pedig a módszer ugyanaz!

– Édes, hát ott voltam, naná, hogy a saját módszereimmel vonultam be s ki. Nem gondolkoznál egy cseppet, te főzсарu?

– Nem neveztek ki, csak munkát kaptam – vont vállat Chris, majd témát váltott. – Csütörtökig elutazom, légy jó és vigyázz magadra! – mondta, miközben megpillantotta a földön az előző napi ajándékát. – Hát így értékeled?

– A barátom barátnője ajánlotta, valami pedagógiai könyv?

– Fogalmam nincs milyen, a címe miatt vettem meg. Gondoltam, legalább beleolvasol.

– Nem bírom a fekete csajt! – jelentette ki Csenge.

– Denise! És ő kedvel – biztatta Chris.

– Denise-ként sem bírom, és ne kérj meg, hogy legyek az első szülött kisdeded keresztanyukája, mert nem leszek.

– Az a te bajod, hogy nem tudod, mit akarsz – véleményezte a rendőr és felállt a lány mellől. Csenge csalódottan látta, hogy semmilyen hatással nincs a férfire. Felült, rábámult.

– Most elmész?

– Most el! – bólított a férfi. – Légy jó és tanulj. Szeretném, ha sikerülnének a vizsgáid, jövő-

re elintézem neked, hogy párhuzamosan végezhess a rendőr–akadémiát.

– Ilyen protekciód van? – csodálkozott Csenge. – Akkor most már értem, hogy sikerült elvégezned.

– Kedves vagy, de nem úszod meg. Jövőre annyit fogsz tanulni, hogy az utálatos és gúnyos kis szíved a kleptomániádról nem is beszélve, nem fog időhöz jutni – ígérte a rendőr és a lányhoz lépett, az ágy mellé. Csenge rámosolygott, kívánta, hogy a férfi csókolja meg. Chris felé hajolt, homlokon puszilta kedvesét. – Aludj kevesebbet, sok ráncod lesz, ha átlustálgodod a fél napot – ajánlotta és kísértelt az ajtón.

Csenge utána bámult, várta, hogy visszajöjjön, de mint eddig sose, most se tette a férfi. Element, becsapva az ajtót maga után jelezte, hogy távozott. Csenge visszadől elárvult ágyneműjére, egyetlen kispárnájára, sóhajtva kézbe vette a könyvet és olvasni kezdett.

Az ifjúsági regény nem tudta lekötöni, bárhogyp próbált is figyelni. Elöntötte szívet a magány, az egyedüllét, a csend. Már–már visszavágyódott Maci ölébe, és arra, hogy fényes nappal, minden neveltetése ellenére bögni kezdjen, aztán mégsem tette. Kiugrott az ágyból, leszaladt a nagy falépcsőn, bekapcsolta a hifit, így Vivaldi négy évszakával töltötte ki a lakás és szíve csendjét. A tavasz kezdte, hát Csenge felébredt, akár a természet, lezuhanyozott, rendet rakott a házban, főzésbe kezdett. Mire az elkészült estebéd illata betöltötte a nappalit ő is szépen felöltözött, az étkezés közben a legszebb tányérral terített meg magának, gyertyát is talált, meggyújtotta, majd elhessegetve a vágyat, hogy felégessen mindent, feltáalta magának a vacsorát. Még mielőtt leült volna, kikereste tankönyvei közül a kedvencét, az amerikai történelemből az 1800–1900 közötti időszakot, maga elé állította a könyvet és vacsorázás közben olvasni kezdte.

A történelem csak aznapra elégitette ki, másnap délelőttre irodalom jutott, majd maga az iskola. Monica a két felkészítő óra közötti szünetben elmesélte, hogy új állást kapott, nagyobb óvodában, de kevesebb gyermekkel, kis csoportban jobb felszereléssel, mint az eddigi volt. Olyan boldog volt, hogy Csengére is átragadt a jókedve, meghívta az iskola után a közeli presszóba. Kávénk mellett tovább tárgyalták a kiscsoportosok tanítási lehetőségeit, Monicából áradt a tenni akarási, és a hit, miszerint Csenge is jó óvónő lenne. A barátnő enyhén gúnyosan elvigyorodott a gondolatra, elképzelte, mennyire élveznék a kicsik a betörés, a riasztó vagy a fegyverek titkairól szóló mesét. Mivel nem válaszolt, Monica fellelkesült, már azon morfondírozott, kiket ismer a városban, hogyan tudna Csengének egy kezdő helyet találni, ahol megfelelő tapasztalatra tehetne szert barátnője.

– Meghívhatom a hölgyeket egy italra? – lépett a tervezgetés sűrű gondolataiba egy férfi. Csenge felnézett, és azonnal bizsereggni kezdett benne a gondolat: neppert talált!

Monica is felnézett, ő azonban megijedt az alaktól, elutasítóan szólt volna, ha Csenge meg nem előzi:

– Valami frissítőt így, iskola után szívesen elfogadnánk – mondta, szavait megspékelte a tőle telhető legszebb mosolyával. Monica szempillái megremegtek, tiltakozni készült, mikor Csenge újra belefojtotta a szót a férfihez fordulva:

– Tudod, idejárnak a gimibe, esti tagozatra, vizsgákra készülünk, ez elég fárasztó. Úgy érzem, leszívja az agyamat a tömény tananyag! – fecsegett, miközben helyet mutatott a férfinak, aki nem kérte magát, leült a lányok asztalához. Intett a pincérnek, Csenge számára ismeretlen nevű italt rendelt, majd visszafordult a társaságához és kérdezgetni kezdte őket a vizsgákról. Monica volt annyira jól nevelt, hogy nem zavarta el a tolakodó alakot, mi több, ő maga sem pattant fel az asztaltól. Hallgatta Csenge szövegelését, néha csodálkozott a hallottakon, egyszer–egyszer megszólalt volna, ha lett volna ideje. Csenge a szokásos, „gazdag vidéki kislányok vagyunk” szöveget adta elő, persze fáradt volt a vizsgák előtt, szüksége lett volna jó néhány nap teljes alvásra, hogy regenerálódni tudjon. A férfi még kérdezgette, Monicával már nem sokat törődött, aztán iszogattak csendesen. Csenge megállapíthatta, hogy újabb energiaital áldozata lett, remélte, most teljesen tisztán issza. Monicára sandított, akinek volt annyi esze, hogy egy kortyot se igyon a kapott

nedűből. Tovább folyt a csevej, amíg Csenge a tanult módon ki nem harcolta, hogy a férfi ajánljon neki valami jóféle vitamint fáradság ellen. Mivel megtette, Csenge kapott rajta, fizetni is akart, előkapta pénztárcáját, „véletlenül” felmutatott egy vastagabb pénzköteget. A férfi bólintott, másnapi randiban egyeztek meg. Csenge végül – látva, hogy Monica hamarosan segítségért kiállt – az órájára nézett és kijelentette, hogy menniük kell, a vidéki buszok hamarosan indul. Monica azonnal felugrott, udvarias neveltetését félretéve szinte kirohant a bárból.

– Mi volt ez? – kérdezte odakint. – Tudod te ki volt ez? – kérdezte tovább, megjött a hangja, elborzadva mondta ki a szavakat: – Ez egy kábítószeres volt!

– Nem! – nyugtatta meg Csenge. – Ő nem volt kábítószeres, ő csak árulja a szert.

– Honnan tudod? – kérdezte Monica halkán, mintha attól félne, hogy kihallgatja a beszélgetésüket valaki.

– Ez a munkám, zsaru vagyok – válaszolt Csenge és szinte hallotta észak felől, a temető felől, hogy nagy robajjal megfordul a sírjában Mala Strana.

– Komolyan? – csodálkozott még halkabban Monica, szinte csak a szája mozgott, hang nem hagyta el a torkát.

– Komolyan, vagyis csak az leszek – javított a helyzeten Csenge. Előző mondatával próbálta volna nyugtatni a barátnőjét, de visszafelé sült el a dolog, így tovább magyarázkodott: – Már dolgozok a rendőrökkel, én vagyok általában a csali hasonló esetekben!

– Tehát direkt mentünk oda be? – nézett hátra Monica.

– Dehogy, véletlen volt, de minden alkalmat ki kell használni, hogy ezeket a szemeket leálítsuk – mondta minden tőle telhető beleérzéssel Csenge, hogy tovább nyugtassa a lányt. Láthatóan nem sikerült, az óvónő csak lassan tért magához.

– Nemsokára megy a buszom! – jelentette be, mint a legmegfelelőbbnek talált menekülési útvonalat a kialakult helyzetből.

– Elkísérlek a megállóig! – ajánlotta Csenge. Monica hálás volt, s bár nem mutatta tovább, hogy valójában mennyire megijedt szorosabban húzódott Csenge mellé, mikor egy járókelő elment mellettük.

Csenge másnap a megbeszélte helyen, a bárban volt – egyedül. Monicát nem is próbálta magával vinni, a barátnő láthatóan szívből örült előző este a busz megérkezésének és annak, hogy elmenekülhet, messze, ettől a számára veszélyes helytől. Így aztán Csenge egyedül lépett be a kávézónak elnevezett szolid kocsmába, vitte a kialakult pénzt, kapta a tablettákat, csak néhányat, de ezúttal rendelt egy kicsit többet. Nem sokkal nagyobb mennyiséget, csak épp annyit, hogy a férfi akarjon vele üzletelni. Simán köttetett az üzlet, nem is merte elhinni, hogy ennyire könnyű, valamiféle csapdára gyanakodott. Egy ideig ottmaradt a férfivel, beszélgetett vele, várt. Minden olyan volt, mint mikor a másik dílerrel ült egy asztalnál, bár ez a férfi nem akart vele kikezdeni. Ezt a különbséget annak tudta be, hogy most „csak” Csenge volt. Nem tartotta magát szépnek annyira, mint megvalósított szerepeiben, így nem is csodálkozott azon, hogy a férfi nem próbálkozik vele. Kedvesen csevegtek, hazudta a vidéki lány unalmas életét, a nehéz vizsgaidőszakot, a sűrű hétköznapiakat, melyet a férfi mind megértéssel fogadott, és ajánlotta szerét, melynek küldetése az volt, hogy a sötét felhők közé napsütést vegyítsen szegény egyetemista mindennapjaiba. Csenge rákacsintott, megjegyezve, tudja már, mit kapott a pénzéért, majd elköszönt.

Otthon aztán gondolkodni kezdett azon, talán mégis ideje lenne szólni Chrisnek a magánakciójáról, ha már egyszer társak. Még annak ellenére is kell őt értesíteni a történetéről, hogy tudta, Chris ismét dühös lesz rá, talán újra kiabál, „legyerekezi”, amatőrnek tartja majd. Azonban a rendőr csak csütörtökön volt várható – legalábbis azt ígérte, akkor érkezik haza az utazásából, így Csenge nem is próbálkozott felcsörgetni telefonon, félt attól, hogy a társnőt találja a készülék másik végén. Ennek folytán csütörtökön, iskola és Monica megnyugtatója után megint egyedül ment a bárba, ismét simán megkapta az árut, majd azzal együtt indult el a kedvenc rendőréhez. A ház ablakából lámpafény szűrődött ki, így merészebben csengetett be, remélve, hogy otthon van a

házigazda és nem Denise–sel kell bájcsevegnie. Bingója volt, Chris nyitott ajtót, el is csodálkozott a lány megjelenésén.

– Az előbb telefonáltam, nem voltál otthon! – mondta köszönés helyett.

– Beengedsz vagy esetleg zavarok? – kérdezte Csenge az ajtóban.

– Dehogy, gyere csak! – vigyorgott a férfi, kitarva az ajtót előtte. – Örülök, hogy mostanában használsz a csengőt – jegyezte meg, miközben bekísérte a lakásba vendégét.

– Hello! Hogy kerülsz ide? – köszönt és érdeklődött Denise mézédés hangon, ahogy az illik egy fekete hajú szeretőtől. Rámosolygott Csengére, helytel, Chris üdítővel kínálta. Csenge leült, de kellemetlenül érezte magát. Látta a házigazda viselkedéséből, hogy zavarja őket. Remélte, hogy egyedül lesz itthon a férfi, vagy nem is, talán abban bízott, hogy nem lesz egyedül, de mégsem érezte ezt a helyzetet jónak. Szorongató helyzetéből menekült volna már, de nem akart udvariatlan lenni, elfogadta az italt, igyekezett mosolyogni és jövetele céljára koncentrálni. Nézte Christ és szája szélébe harapott a fájdalomtól, amit a férfi látványa okozott. Denise a férfi mellett állt. Illett hozzá, magas, karcsú alakjával gyönyörűnek tűnt az esti félhomályban. A szobában csak a kislámpák égtek, csendes zene szólt, nyugodt hangulat uralkodott. Ebben a pillanatban Csenge megérezte, hogy ezek ketten összetartoznak, jó párost alkotnak.

Chris törte meg a csendet, megkérdezte Denise után ő is, hogy mi újság, milyen célból érkezett. Kedves volt a hangja, mégis valamennyire hűvösnek érezte a hangszínét Csenge. Ült a nap-pali plüssfoteljében, szinte belesüppedt, miközben azok ketten egymás mellett állva bámultak rá. Úgy érezte magát ismét, mint egy kisgyermek, akit a felnőttek kérdegetnek, apró játékan mosolyognak, miközben megdicsérik. Erre nem volt szüksége, így semmit nem mondott a tablettákról, a nepperről, habogott valamit, hogy csak épp erre járt.

Chris átvette a szót, elmondta, hogy Denise sikerrel járt a politikusnál, szinte teljesen meghódította és kiszedett belőle néhány információt, miközben ő lehallgattatta a telefonokat és az útja során is talált némi bizonyítékot a két rosszfiú ellen.

Csenge hallgatta a sikereiket, nézte boldogságukat és menni akart minél hamarabb, minél messzebb. Erőt próbált meríteni a kapott italból, de az csak egyszerű, cukros szirup volt, messze nem adott bátorságot számára, úgy érezte, inkább lefokozza, még alacsonyabbra kerül a másik kettőtől.

– Mennem kell! – mondta és felállt.

– Ne siess, vacsorázz velünk! – javasolta Chris. – Denise, hozz még egy terítéket! – kérte és hátra pillantott, a gyertyával, virággal díszített asztalra. Csenge csak most vette észre a szépen megterített asztalt, nyelt egyet látva, hogy mit zavart meg. Felpattant, a táskáját is felkapta.

– Elmegyek! – mondta és szinte köszönés nélkül viharzott ki a házból.

– Ez egy kicsit erős volt! – jegyezte meg Denise, mikor a lány után becsapódott az ajtó.

– Kibírja, sőt szüksége volt rá! – vont vállat Chris és felhörpintette az italát. Denise csodálkozva nézte a nyugalmát.

– De hát azt hiszi, együtt járunk!

– Naná, meg is erősítettem ebben a hitében jó néhányszor! – ismerte el a férfi.

– Ezzel nem jutsz közelebb hozzá! – vélte Denise és leült Csenge előbbi helyére.

– Te vagy a pszichológus! Azt mondtad, csak akkor érek el nála valamit, ha nagy erővel hatok rá. Hát ez hatni fog! Olyan féltékeny, hogy szinte sikít belőle a szenvedés.

– És ha pont emiatt zuhan össze?! Nem félsz attól, hogy megtörik? Annyira gyengének tűnik – aggódott Denise.

– Nem ezt mondtad, mikor beszámoltál a lady viselkedéséről a közös kis akciótok során – ellenkezett Chris – És akkor sem, mikor én meséltem el, hogy járt ki–be egy padlásig felvértezett házból. Emlékszel: érzéketlen, szeretetre képtelennek nevezted. Azt mondtad, sosem fog tudni

érzelmet kimutatni.

– Azok szerepek voltak, de az elmúlt időszakban bebizonyosodott, hogy az igazi Csenge érzékeny és törekeny – mondta Denise. – Amikor azt mondtam, hogy talán egy lelki sokk segítene, akkor még nem ismertem! De most már azt gondolom, ez túlzás a részedről – jelentette ki őszintén a véleményét Denise.

– Még egy hét sem telt el azóta, hogy ismét ellökött magától! – állt fel Chris, látszott rajta, hogy még az emlékre gondolva is dühös. – Mit gondolsz, én meddig bírom? Játszom, hogy nem érzek iránta semmit, csak azért, hogy a közelében maradhassak. Ha próbálkozom, elzavar. Elegem van ebből. Tudod jól, mindent megtettem, amit mondtál, de elég volt a hisztiből – elveszítve türelmét felemelte a hangját, úgy magyarázta gondolatait: – Akarom őt! És ha ma sem értette meg, hogy elveszíthet, ha továbbra is elutasít, akkor nem tudom, mikor fogja felfogni – valamilyen nyugodtabban nézett a kolléganőjére: – Miért ennyire bonyolultak a nők?

– Nem téged utasít el, csak magát! – próbálta Denise megmagyarázni hétköznapi nyelven a Csenge lelkében szerinte zajló eseményeket. – Nem érzi saját képességeit megfelelőnek számodra. Ő gyermeknek, sőt egy eldobott, elhagyott gyermeknek látja magát, téged pedig egy csodálatos férfinak.

– Hát akkor ideje lenne, ha a csodálatos férfinak meg akarná szerezni, mielőtt idegrocns szerencsétlenségévé válik.

– Aggódok érte! – vallotta be Denise.

– Aggódj értem! – kérte Chris, majd elnevette magát. – Rendben, később megnézem, mi van veled! Viszont, ha már így maradtunk kettesben, ideje, hogy megvacsorázzunk.

– Dehát őt hívtad meg! – ellenkezett Denise. – Mielőtt betoppant, épp azt mesélted, hogy eldöntetted és megkéred a kezét a vacsora mellett!

– De nem hallgatta le a telefonját, tehát nem tudja, hogy meghívtam – vont vállat Chris. – Ha hazamegy és visszahallgatja a rögzítőjét, rádöbben, hogy veled akartam vacsorázni és máris nem fog folyóba ugrani – nyugtatta az aggódó kolléganőjét, majd ismét meggyújtotta a gyertyát és nyugodtan leült az asztalhoz.

68. fejezet

Halk kattanásra ébredt. Majd hallotta az ajtó nyíló hangját, a lépések neszét előbb a parkettán, aztán a szőnyegen, a lépcső nyikorgását a betörő súlya alatt, ahogy elindult az emeletre. Hangtalanul pattant fel, kezébe vette a gázsprayt, és az ajtó mögé bújt. Egy pillanat múlva kinyílt a szobája ajtaja, belépett az ismeretlen alak. Jól látott a sötétben, kitűnően tájékozódott. Maci lábait óvatosan lépte át, az ágy felé haladt. Végigtapogatta az ágyneműt, majd mikor rájött, hogy senki nincs alatta, halkan káromkodni kezdett. Már nem figyelt az óvatosságra, hangos léptekkel ment ki a szobából, végigjárta az emelet helyiségeit, felkapcsolta a lámpákat. Aztán leszaladt a lépcsőn, Mala Strana szobája felé haladt. Csenge óvatosan leszökött a lépcsőn mögötte, lába alatt nem csikordult meg a lépcső fája, hangtalanul közlekedett, nem úgy, mint a férfi, aki most felkapcsolta Strana szobájában is a lámpát, majd visszatért a nappaliba. Ekkor látta meg Csengét, aki pizsamában, kisírt szemekkel bámult rá.

– A frászt hoztad rám! – sóhajtott fel megkönnyebbülten Chris.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte Csenge hanyagul, megpróbált a lehető legnyugodtabban viselkedni.

– Meg akartam bizonyosodni arról, hogy épségben hazazértél.

– Nem szoktam csak úgy elveszni – vont vállat a lány és elfordult vendégétől. Lekapcsolta a nappali lámpáját, majd a konyhában is lezárta a neont és visszatért a sötétben álldogáló férfihez. – Látod, meg vagyok, most már mehetsz!

– Csenge, ne játszd meg magad – kérte Chris és közelebb lépett a lányhoz. Egész közel, felé nyúlva, kezével megemelte az állát, így a gyenge holdfényben is észrevehette piros szemeit. – Látom rajtad, hogy sírtál.

– Persze, ha akarsz tudni, zokogtam! – hadarta Csenge idegesen, zavartan. Védekezésből, támadásba lendült: – Mit akarsz hallani? – kérdezte ingerülten. – Hogy megint féltékeny vagyok? Vagy hogy rosszul esett, ahogy megaláztál a bambival meg a nagyszájú szövegeddel? Igen, bögtem, de ehhez már nincs semmi közöd! – vágta a férfihoz a szavakat, miközben szabadulni próbált a kezei közül.

– Csenge, nem akartalak megbántani – mosolygott rá Chris, magához húzta a piros arcot, megpuszilta a lány szemeit. Másik karjával átölelte a derekát, nehogy elszökjön tőle makrancos szerelme. Csenge védekezett volna, már csak azért is, hogy megmondja véleményét a férfiről, meg a Denise–sel való kapcsolatáról, hogy rákiabálja, mi bántja, de most nem volt hozzá ereje, bújt a férfihoz, félt, hogy az újra csak egy puszit ad, majd elengedi. De Chris nem engedte el, magához szorította, megcsókolta.

– Szeretlek Csenge! – mondta, hangja biztatta, szinte kérlelte, hogy nem küldje el újra. Hatalmas türelemmel várta, hogy Csenge végre elengedje magát. És türelme eredményt hozott, néhány pillanat múlva megérezte, ahogy Csenge ellenállása felolvad, szerelme karjaiba omlik elfogadva csókját. Csenge érezte lelkében a vágyat, a megkönnyebbülést a több órás zokogást követően, a több hetes önmarcangolás után, a tömény örömet, amit a férfi érintése, csókja nyújt neki.

– Szeretlek Csenge! – súgta ismét a férfi. Csenge hirtelen megremegett, kiszabadult volna az ölelő karokból. Nem sikerült, így csak felemelte a fejét és aggódva mondta:

– Nem lesz jó! Hozzád Denise illik! – állította, hátrébb lépett volna ismét, de Chris továbbra is ölelte a derekát. Nem válaszolt, csak mosolyogva ismét megcsókolta, majd szeméről is lecsókolta a könnyeket, és mivel Csenge újra tiltakozni akart, újra ajkára tapasztotta száját, míg végre feladta a tiltakozás minden formáját, hagyta, hogy a férfi az ölébe kapja, vállára hajtotta a fejét és túrta, hogy a szobáig vigye. Chris óvatosan helyezte az ágyra, és nem adott esélyt arra, hogy megszólaljon. Türelemesen, csókokkal borította arcát, amíg meg nem érezte, hogy kedvese ismét megnyugszik, képes elfogadni közeledését. Csenge hagyta, hogy Chris meleg lehelete, nedves ajkai végigcsókolják szemeit, orrát, arcának minden porcikáját. Megnyugodott. Chris vele van, bármi is jön ezután. Legnagyobb meglepetésére azonban Chris felállt mellőle.

– Ne menj el! – kérte Csenge, szinte csak súgta, nem tudva, szerelme meghallja–e vágyát. Ismét szívébe nyilallt a fájdalom, ahogy megpillantotta a sötét szobában a fények változását. Tudta, hogy Chris már az ajtóban áll.

– Ne menj el! – kérte ismét, kicsit hangosabban, de könnyei elöntötték szemeit, nem tudott többet mondani. Nem is érzékelte mi történik, tudata azonosította a hangokat: Chris újra elment.

Összerezcent, mikor megérezte vállán a simogató érintést.

– Dehogy megyek! – súgta Chris, hozzábújt a zokogó lányhoz, mellé feküdt, türelemesen várta, amíg csillapodik a lány fájdalma, miközben haját, hátát simogatta. Csenge lassan feleszmélt arra, hogy Chris mellette fekszik, nem ment el, vele van, sőt kívánja őt. Megérezte a férfi vágyát, ahogy hozzásimult, és tudta, hogy mi következik. Utálta ezt, de tudta, Chris férfi, akarja a szexet és tőle akarja. Azt is sejtette, ha nem adja meg amit akar, a férfi örökre elmegy. Megtörölte kezfejjével az arcát és a hátára fordult, hogy Chris hozzáférjen a testéhez.

Tisztában volt azzal, mi következik. Chris levetkőzteti, magáról is leráncigálja a nadrágot, a lány lába közé nyúl, majd utat engedve vágyának, merev nemi szervével a lány számára fájdalmasan belehatol. Lassú, majd egyre gyorsuló mozgásokkal elégíti ki magát, majd ráhanyatlik, és azt mondja: szereti. Csenge utálta ezt, de minden más helyzetben akarta ezt a férfit, így most úgy döntött, elfogadja, hogy ez az ára a boldogságának. Becsukta a szemét és elengedte magát. Tudta, a férfiak nem szeretik, ha szex közben sír a nő. Hát nem sírt, várt.

Hiába várt, Chris nem mozdult, csak tovább simogatta a lány karját. Erogén zónákat érintett

kezével, lágyan simította vállát, karját, ujjait, arca a lányéhoz simult. Csenge úgy érezte, ha kinyitja a szemét, az övét látja maga előtt. De nem mertte megtenni, félt attól, hogy Chris meglátja tekintetében, mennyire utálja ezt a borzalmat.

– Nézz rám! – kérte Chris, súgta, végigpusztilva arcát, ajkát, fülcimpáját. – Nézz rám! – kérte újra, majd szabad kezével elhagyta a lány karját, az állát megfogva maga felé fordította arcát és rámosolygott, mikor Csenge végre rá mert nézni – Szeretlek, te ki bolond! – súgta és újra végigpusztilta az arcának, fülének minden porcikáját. Kezével ismét végigsimította a lány vállát, karját, ujjait a sajátjába fűzte, rátámaszkodott, ahogy felemelkedve Csenge nyakát csókolta végig. Ismeretlen érzés futott végig a lány gerincén, forró és hideg egyszerre. Érezte, valamit tennie kellene, de nem tudta, mit tegyen. Chris nem tartotta be a szabályokat, amit a prostituáltak esetében minden férfi betart. Megcsókolta, sőt végigcsókolta az ajka minden darabkáját, nyelvével szájába hatolt, követelve, hogy Csenge valódi csókkal válaszoljon, és nem markolászta a melleit, durva érintésével sem feszítette szét a lábait. Chris újra és újra csókolta Csengét, keze felfedezte a lány minden hajlatát, de nem érintette továbbra sem a mellét, combja belső részét, egyszerűen csak siklott keze a bőrén.

Csenge nem értette a helyzetet, megijedt, hogy valamit elrontott, de nem tudta, mit tegyen. Csak feküdt és engedelmesen csókolta a férfit, mikor az visszatért a füle vagy a nyaka becézését követően ismét az ajkához. Megborzongott újra és újra az érintéstől, amit a combján érzett, mikor a férfi hozzá simult és erejét megérezte, de ez más volt, mint eddig bármikor. Nem az iszonyat, a vágy kerítette hatalmába, akarta, hogy Chris csinálja már azt, amit minden férfi tesz vele ilyenkor. Kedvese azonban sem sietett, lassan gondolta ki a blúzát, végigsimította a hasát, csípőjét, melleit, de nem ért a mellbimbókhöz, Csenge pedig nem értette, csak élvezte ezt a különös játékot. Chris óvatosan haladt, ajkaival lágyan csókolva végig a lány vállát, karját, mellét, hasát, majd újra visszatért a szájához, a szemeihez, miközben fogva a lány kezét mozdulatlanságra ítélte őt. Csenge kinyitotta a száját és fogadta a csókot, majd mikor érezte, hogy Chris ajka elengedi az övét, a szemét is kinyitotta.

– Mit csinálsz? – kérdezte önkéntelenül.

– Szeretlek! – válaszolta Chris mosolyogva. – És ha nekem adod, elvinném a szüzességedet! – folytatta és nem mosolygott már, felkönyökölt, komolyan nézett a lány szemébe. Csenge meglepődött, hisz mindketten tudták, hány éves előképzettsége és gyakorlata van a szexben, így nem is tudta, mit válaszoljon. – Szeretsz engem? – kérdezte Chris még mindig nagyon komoly, határozott hangon, mivel választ nem kapott az előző kérdésére.

– Jó leszek neked? – kérdezett vissza Csenge, miközben hallotta saját hangján, hogy remeg, ahogy a férfi keze végigsiklik a hasán.

– Tökéletes vagy nekem! A másik énem vagy, a társam, a szeretőm, a kedvesem! Elfogadsz engem? – kérdezte és Csenge ismét nem értette, de érezte, mire gondol, felemelte fejét és megcsókolta válasz helyett a férfit. Chris nem elégedett meg ennyivel, ő is csókot akart, miközben kezével felfedezte a lány felsőtestének minden porcikáját, majd lejjebb csúszott ajkával is felfedezve őt. Egész a térdéig siklott, kezével kedvese lábfejét simogatva. Csenge még sosem érzett olyat, mint most, mikor a társa keze és ajka egyszerre érintette testét. Tudta, milyen az, amikor a férfi kielégül, tapasztalta, milyen az, ha egy nő maszturbál, és ezáltal eljut a kéjig, de mi történik most? Ez más érzés volt, ez felszabadító, ragyogó.

Szabad kezével megmozdult, lefejtette kedveséről az inget, amely elvágta az utat attól, hogy ő is érinthesse a bőrét. Nem értette, miért teszi, de ösztönösen emelkedett fel, átvéve az irányítást, most ő fedezte fel a kedvese bőrét, illatát, ízét. Chris engedte, de egy pillanatig nem hagyta abba a simogatást. Forró kezének érintésétől Csenge gerincén ismét végigfutott a hideg és a forróság egyszerre. Tudta, mit kellene tennie, de nem tudta, hogy most is azt kell-e. Hónapig foglalkozott azzal, hogy álcázott boldogságot nyújtson a férfiaknak, néhány percet, egy pillanatot. De Chris nem egy idegen, szenvedélye igaz volt és Csenge sem hazudta az érzéseit. Végül keze mégis el-

indult a férfi nadrágja felé, s ahogy odaért érezte a forróságot, a merevséget, a kemény nemi szervet. Chris azonban megállította, nem engedte, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön keze a hímvesszőjével, visszafordítva maga mellé a lányt, ismét csókolni kezdte. Meztelenek voltak már mindketten, és mégis csak szerették egymást.

– Szeretlek! – súgta Chris, megérezve, hogy Csenge újra elbizonytalanodik, hisz nem tudta, mit ront el. – Segíts! – kérte megfogva a lány kezét. A sajátjával együtt simította végig a lány combjának belső felét, megközelítve a szeméremdombot, a csiklót. Csenge érezte, mindennél jobban vágyik arra, hogy a férfi végre beléhatoljon, érezze az erejét, miközben teste jelezte, valami más is történik, az ő teste is vágyban izzik, kívánja az érintést, a lány körkörös mozdulatokat a megmerevedett csikló körül. Önkéntelenül irányította Chris kezét, ujjait, miközben érezte, hogy a férfi is ráemelkedik. Abban a pillanatban, ahogy a szeméremajkak duzzadva szétnyíltak, és készen álltak a befogadásra, Chris nemi szerve hüvelyébe hatolt, szinte siklott, és Csenge nem fájdalmat érzett, ahogy az régen mindig történt, hanem kéjt, hasonlót, mint a saját vágyai kielégítésének pillanatában, de mégis mást, erősebbet, forróbbat.

Kinyitotta a szemét és meglepődött, mert Chris őt nézte, rá figyelt, s elmosolyodott, mikor látta, hogy rajta kapták. Hozzá hajolt, hogy megcsókolja. Ahogy nyelve a lány szájába hatolt, Csenge elvesztette a valósággal való kapcsolatát, öléi forróság járta át, tudatát fény borította be. Nem tudta volna megmondani, meddig nem volt eszénél, de egyszer csak visszatért, hallotta a saját és Chris hangját, a kiáltást, mely elhagyta ajkát.

Csodálatos érzés kerítette hatalmába, megismerte a szerelmet. Chris pár pillanat múlva sem esett rá, nem zihált, nem emelkedett ki öléből, csak finoman ráfeküdt, feje mellé könyökölt és csókot kért. Csenge visszacsókolta, miközben érezte, hogy Chris keze ismét simogatja, izzítja, forrosítja. Elfordította volna a fejét, levegőért kapkodott volna, de a csók nem engedte, így szinte Chris-ből szívta ki a levegőt a következő orgazmus alatt, amit kedvese érintése váltott ki belőle. Csendesen pihedett, miközben Chris a fülét csókolta, mondott valamit, de Csenge nem értette, valahol egy másik világban járt. Chris még mindig benne, rajta volt, egymáson feküdtek, mintha összeragadtak volna, mintha valóban egyek lennének. És Csenge nem érezte rossznak, amit kedvese tesz vele, újra és újra vágyta az érintését, élvezte, ahogy a férfierő ismét felerősödik, hüvelyének fala megfeszül, a vágy hatalma ismét úrrá lesz mindkettőjükön.

Valamivel később Chris elgyengülve ereszkedett rá, de csak a lány nyakáig ejtette fejét, ott beleharapott a nyakába, gyengéden megszívta, fogaival megrágszálta a bőrét.

– Szeretnék megenni – súgta. – Akkor mindig velem lennél, sosem hagynál el.

– Mindig melletted leszek! – ígerte Csenge két karjával átölelve a férfit. Lassan megnyugodott testük, lélegzetük, testhőmérsékletük. Csenge ölelte Chris, ő pedig ölelte Csengét. Összenőttek, mindketten úgy érezték, így szeretnék maradni, egyesülésben, boldogságban, szeretetben.

Már egyikőjük sem gondolt a félelmekre, mindketten tudták, a múltnak már nincs esélye, legyőzték az árnyakat, együtt szálltak harcba, és ahogy egykor Chris ígerte, megszabadította a kellemetlen emlékektől Csenge tudatát. A férfi óvatosan simította végig a lány gyönyörű testét, még mindig nem tudott betelni, játszott vele, csodálta, imádta. A régóta várt szerelem hatalmas erővel tombolt még az előbb közöttük, melyet az egymás iránt érzett szeretet irányítani tudott. Csenge életében először élte meg boldog pillanatnak egy férfi erejének befogadását. Szerelmükben felolvadt a múlt, a fájdalom, a férfinemtől való félelme, az iszony, melyet eddig érzett. És még most is, miközben teste pihente az előbbi extázis élményét, vágyta kedvese szavait, érintését. Hiszen Chris átsegítette félelmén, megtanította szeretni és szeretkezni vágyódó testet. Csenge könnyei csendben szántották végig arcát.

– Szeretlek Csenge! – súgta Chris, magához húzva a zokogó lányt. – Most ne sírj! – kérte, zavartan nevetve – igazán nincs itt az ideje, annyit sírtál már!

– Örülök, hogy itt vagy! – zokogta megkönnyebbülve Csenge, még közelebb bújva a férfihoz, arcát is elrejtve, hogy ne lássa Chris: még mindig potyognak a könnyei. Olyat tanult most, amiről

azt hitte, hogy már rég tudja. Csak most értette meg mit is jelentett, amit annak idején Mala Strana próbált ezerszer elmagyarázni neki. – Biztos jó ez így? – kérdezte kedvesére nézve.

– Több, mint fél éve mondom, hogy csak így lesz jó – mosolygott rá Chris, ismét lecsókolva a lány könnyeit. – Csak azt tudnám, mire vártál eddig!

– Azt gondoltam, Denise mellett boldogabb lehetnél.

– Milyen jó, hogy te akarod megmondani, én kivel legyek boldog – sóhajtott Chris. – Bár az igazat megvallva, jót tett ez a fél év várakozás – tette hozzá. Csenge érdeklődve nézett fel rá, így kedvese meg is magyarázta gondolatait: – Ez alatt az idő alatt, amíg rád vártam, megtanultalak szeretni. Láthattam, hogy mennyire tudsz ragaszkodni és tudsz önfeláldozó lenni a nevelőapád kedvéért, milyen bátran harcolsz az igazadért, mennyi hév és szenvedély van benned az izgalmért, mennyire önálló és ügyes vagy, ha szükséges és milyen érzékeny, ha azt gondold, senki nem lát! – megsimogatta a lány arcát, mely szeretettel teli figyelemmel nézte őt. – Ha azonnal összejövünk, nem tudom meg, valójában milyen a lelked, így viszont minden rezdüléset figyeltem, befogadtam, magamévá tettem, lereagáltam. És ez idő alatt én is változtam. Képes voltam melletted lenni úgy, hogy érted visszafogjam az ösztöneimet, a haragomat a kialakult helyzetek miatt, a dühöt, amit akkor éreztem, amikor elutasítottál és a féltékenységet. Lassan megtanultam melletted, hogy nem birtokolni szeretnék, boldogság töltött el, ha csak melletted lehettem, ha láthattalak, ha hallhattam a hangodat. Sok nappal és éjjel álmodtam veled át, és megálmodtam ezt a pillanatot, a csókod ízét, a bőröd illatát, a boldog mosolyodat! – megcsókolta kedvesét, majd pajkosan folytatta:

– Figyelj rám, te kis lökött! – emelte fel a fejét viccesen, hogy egymás szemébe nézhessenek – Téged szeretlek, mióta megláttalak. Pontosabban, amikor lányként láttalak meg, mert abba a srácba nem zúgtam bele, aki a kád széléről pimaszul válaszolgatott. Szóval, azóta szeretlek, és mindent megtettem, hogy átsegítsek azokon az akadályokon, amelyeket a múlt állított elég. Ezért volt Denise mellettem, mert ő pszichológus, kolléga és nagyon kedves barát. Mindenről tudott, ismerte szívem titkát, kétségeit, vágyait. Jól tudunk együtt dolgozni, de ez a maximum! Sosem volt egymáshoz közünk, csak felhasználtam őt, hogy féltékennyé tegyelek, aminek egyébként ő nem örült!

– Csúnya dolog volt tőled! – bólintott Csenge, de arcán harag helyett a szeretet tükröződött.

– Csak így tudtalak arra kényszeríteni, hogy vedd figyelembe az érzéseidet! Mennyit könnyörögtem neked hasztalan!

– Akkor sem volt szép tőled, Mala Strana felpofozott volna, amiért így bántottál!

– Kedves jóapád mindkettőnket felpofozna, ha most látna minket, azt hiszem ez az ő hálószobája! – vigyorgott Chris.

– Szegény, nem hagyom nyugodtan pihenni a sírjában! Folyamatosan forog a tetteim miatt! – mondta Csenge és elnevette magát, ahogy eszébe jutott Strana aggódó tekintete: – Bár már ott tartott, hogy elfogad téged vejének, csak boldognak láthasson!

– Az vagy Csenge, boldog vagy? – kérdezte Chris elkomolyodva.

– Igen, most az vagyok! – sóhajtott a lány.

– Én is, ugye tudod? – kérdezte, megmozdult, ismét a lány felé hajolt, és megcsókolta, miközben felemelkedett róla. Csenge megérezte, hogy a férfi pénisze elhagyni készül ölét, elárvult teste megrémülve visszavágyott rá, utána emelkedett, ragaszkodott ahhoz, hogy vele maradjon. – Pihenjünk picit! – kérte Chris félreértve a lány mozdulatát.

– Ne hagyj el! – súgta Csenge, magához szorítva a kedves derekát.

– Életem végéig melletted maradok! – ígérte a férfi mosolyogva, magukra rántva az ágytakarót, beterítette testüket. – Jól érzed magad? – kérdezte nevetve, megfricskázva Csenge orrát.

– Csodálatosan! – sóhajtotta, és ő is elnevette magát. – Csodálatosan, fáradtan, megsemmisülve, újjászületve!

– Ez a szerelem tisztaföldje, itt pihennek a szerelmesek, ebben a ragyogó állapotban! – súgta

Chris, ráhajolt kedvese szépséges, nyugodt arcára, ismét megpuszilta szemét, orrát, ajkát csókolta és magához ölelte.

– És itt történik meg a csoda! – árulta el, mikor elengedte szája a lány piros ajkait. – Végre megkértem a kezét! – jelentette be és lehúzta kisujján lapuló, kedvesének szánt jegygyűrűt. – Tudod, azért volt az este olyan szépen megterítve, hogy odahívjalak és megkérjelek, hagyjuk abba ezt a kutya–macska játékot, egyszerűen csak legyél a feleségem! – magyarázta.

– Azt hittem Denise–t akarod megkérni.

– Az ő ujjára nem jó a gyűrű! – vigyorgott a férfi felmutatva a vékony karikát, melyet Csenge vékony gyűrűsujjára húzott az eljegyzésük megpecsételésére.

– Szentelen vagy! – nevetett Csenge.

– Te is, mert már százszor kértelek meg, és még egyszer sem mondtál igent.

– Viszont most – mutatta fel Csenge a gyűrűt – nem is vártad meg, hogy kikosarazzalak.

– Meg se teheted, nem engedlek el úgysem magam mellől! – nevetett Chris. – Az életem része lettél, azáltal, hogy megismertelek, társak lettünk a bajban, barátok az örömben, szerelmem a vágyaimban.

69. fejezet

Csenge hangos, éles zajra ébredt. Csengettek! – jutott el a tudatáig és feltápáskodott. Chris csak fordult egyet és aludt tovább. Csenge kinézett az ablakon és azonnal magához tért.

– Chris, itt vannak a zsaruk! – hadarta idegesen és megrázta az alvó férfit.

– Itt vagyok, ne aggódj! – válaszolt Chris álmosan.

– Nem érted! Rendőrautók állnak a ház előtt! – szólt rá Csenge és a pizsamájáért nyúlt. A férfi ruháit közben az ágyra vágta. – Kelj fel és tűnj el! – szólt rá.

– Miért, mit tettél? – kérdezte felülve.

– Semmit, de jobb, ha nem találnak itt velem!

– De hát nincs mitől félned! – tiltakozott a férfi.

– Nekem mindig van! – vágta rá Csenge szinte megszokásból és maga húzta ki az ágyból kedvesét. A csengő ismét megszólalt, majd újra.

– Azonnal! – kiabált Csenge és az összes ruhát megfogva a férfival együtt a pinceajtó felé tuszkolta. – Maradj a bokrok között, és nem találnak meg! Emlékszel még a kijáratra? A szomszéd kertje felé menj!

– Csenge ne izgulj, megvédelek! – nevetett Chris, miközben magára vette ruháit. Elkapta volna a lányt, hogy megcsókolja és megnyugtassa, de Csenge távolabb lépett, ő máshogy gondolta:

– Csak akkor tudsz megvédeni, ha kint vagy! – vélte és bezárta a férfi után az ajtót. Megigazította magán a pizsamát és ajtót nyitott.

– Rendőrség! – vágta a szeme elé a plecsnit egy magas, civil ruhás férfi. – Maga Cseng ..Cseng Stanra?

– Valami olyasmi! – mondta Csenge, mivel a férfi erősen akadozva mondta ki a számára két kiejthetetlennek vélt nevet. A rendőrt nem zavarta a tény, miszerint talán nem jól ejtett ki néhány betűt, belépett, társai követék és szétszéledtek a lakásban.

– Mi történt, elszabadultak a patkányok a környéken? – kérdezte Csenge hátrálva az egyenruhások előtt.

– Bizonyos információk alapján gyanítom, hogy ön, kisasszony kábítószer–kereskedelemmel foglalkozik!

– Én? – csodálkozott Csenge. Nem kellett sokáig megjátszania magát, a kollégák hamar megtalálták a több zacskó tablettát, felmutatták a főnöknek, az bólintott és sorolni kezdte a lány jogait, miután tájékoztatta, hogy letartóztatja.

– Felöltözhettek? – szólt közbe Csenge.

Az intézkedést végrehajtó rendőr zavarba került, a lány ruhájára nézett.

– Csak tessék! – mondta végül és intett az egyik társának, aki bár jól álcázta magát az egyenruhájában, végül is nőnek tűnt. Elkísérte Csengét a hálósobáig, végignézte, ahogy a lány átöltözik. Megalázó és utálatos viselkedés volt. Csengében forrt a vér, szidta magát, amiért nem adta át Chrisnek az anyagot, amiért nem beszélt a kedvesnek este róla. De mikor beszélhettek volna munkáról, amikor annyira édes élményben volt részük. Elmosolyodott a gondolatra, majd a rávigyázó nőre nézett. A rendőrnő úgy bámulta Csengét, mintha ő azon dolgozna, hogyan dughatna el valamiféle bizonyítékot a ruhásszekrényben. Vajon ő átélt valaha ilyen gyönyörű éjszakát? – ábrándozott el Csenge, de a szigorú arc visszatérítette a valóságba. A rendőrnő átnézte a levetett pizsamáját, hátha talál abban is valamit. Nem talált, bár Csenge tudta, éjjel Chris forró csókokkal bontotta le róla ezeket a ruhadarabokat. De ez a nő nem is érzékelhette azt a szerelmet, azt a boldogságot, amit ebben a pizsamában élt át.

A rendőrnő türelmetlenül nézte, ahogy Csenge megmossa az arcát, megfésülködik. Azt nem hallhatta, hogy eközben Csengében egyre elhatalmasodik az idegesség. Nagy levegőket véve próbálta elhítenni magával, hogy nincs semmi baj, Chris segíteni fog.

– Induljunk már! – szólalt meg örzője. Csenge letette a fésűt, a rendőrnő elhúzta a száját, aztán visszakísérte a főnök elé.

70. fejezet

– Kérem, jöjjön velünk a kapitányságra! – utasította inkább, mint kérte volna a civil ruhás és intett az egyik beosztottjának. A rendőr bilincset vett elő. Csenge szemében megcsillant az ezüstkarika, a megkötés, a kötélgondolata. Gyomra görcsbe rándult, hátrálni kezdett, mögötte a nő szinte visszalökte a kötélt tartó férfi elé. Elvesztette önkontrollját, ütött a felé nyúló férfi karjára, kiverve a kezéből a bilincset, másik kezével hasba vágta. A következő rúgásra már nem volt ideje, lefogták, saját nappalija meleg parkettájához szorították. Szitkozódva, hátracsavart kézzel vezették ki és tuskolták be a rendőrautóba. Miközben magához tért a sokkból, a mellette ülő férfitől megtudta, hogy újabb bűncselekményt, nevezetesen hatóság elleni erőszakot követett el. De legalább nem bilincselték meg.

Apró szobában, mondhatni cellában ült. Igaz, ágy nem volt, csak pár szék, egy nagyobb asztal. Azt követően kísérték be, hogy vér- és vizeletmintát vettek tőle. Közben történt valami, mert a rabosításra végül nem került sor, fénykép nem készült, ujjlenyomatot sem kértek, bár beígérték. Nem közölték, miért változtatták meg az elején felsorolt eljárást, felkérték, fáradjon egy egyenruhás után, aki bevezette ebbe a szobába. És ő ismét, mint egykor, most is az asztal sarkára ült és várt. Mint akkor, a cukrászdában történt veszekedésüket követően, most is bízott Chrisben, így nem volt nyugtalan. Ült és várt, tiszta lelkiismerettel. Most senki nem mondhatja, hogy rosszat tett, talán életében először tett igazán jót, vagy akart jót tenni. Egyelőre nem tudta, hogy mi történt, de azt sejtette, eddigi pechsorozata érte utol. Mikor kinyílt az ajtó, hirtelen idegesség fogta el. Abban a pillanatban meglátta Denise-t, vibrálni kezdett benne az ideg.

A nő megszólalt lágy, mély hangján:

– Hello, Csenge!

A megszólítottban pattanásig feszült az indulat, bár maga sem tudta, mi ingerli a lányban, akivel, ha van idejük jól el is tud beszélgetni. De igen, tudta, csak nem mindig vallotta be önmagának, mint ahogy az előző pillanatban sem, egyszerűen féltékeny volt rá.

– Itt van Chris, még egy kis idő, és kivisz! – újságolta Denise, majd úgy téve, mintha nem látná beszélgetőpartnere idegességét, leült az egyik székre, kedvesen érdeklődött: – Miért nem mondtad el nekünk, hogy újabb neppert fogtál?

– Nem volt rá idő, ha nem emlékeznél, épp pezsgős vacsorára voltatok hivatalosak – válaszolt

a lány a nő felé fordulva az asztal sarkán. – Aztán meg... aztán meg nem volt alkalom – bökte ki végül. Egy pillanatra elmosolyodott az emlékek hatására.

– Tudnod kell, én nem sejtettem az elején, hogy Chris épp velem szívat.

– Pedig azt tette, elég látványosan – vádolta Csenge nézve a szépséges nőt, aki valamiért most is vidám volt, mint mindig, pedig bizonyosan tudja, hogy Csenge Chrissel töltötte az éjszakát.

– Te pedig szintén elég látványosan vissza is vágál – bólintott a mosolygós. – Talán elszívhatnánk a békepipát – ajánlotta. Csenge elkapta a tekintetét. Elgondolkozott egy pillanatra, miről is beszél Denise. Hisz ő szimpatizál vele, bár féltékeny is, de attól függetlenül kedvelte és megfelelőnek tartotta volna kedvese párjának is, sőt megértette volna a férfit, ha Denise-t választja.

– Te csodálatos vagy! – mondta ránézve. – Külsőleg és belsőleg is tiszta vagy.

– Dehogy! – nevetett Denise, bár jól estek számára a lány szavai. Kedvelte Csengét, és örült, hogy Chris buta féltékenységéről szóló játéka nem rontotta el a baráti kapcsolatukat.

– Mekkora az esélye, hogy kijutok innen? – váltott témát Csenge.

– Nem igazán kellett volna megütni a zsarut! – vont vállat, mosolyát gondterhelte váltva.

– Meg akart kötözni! – védekezett Csenge.

– Ez megszokott eljárás! Csak bilincs volt nála!

– Volt a gyermekkoromnak egy része, amikor megkötöztek, és azzal szórakoztak, hogy fájdalmat okoznak – mondta Csenge halkán, szinte csak magának, majd hirtelen felugrott az asztaltól, az emlékek nem hagyták, hogy nyugodtan üljön.

– Tudom – bólintott Denise ismét azzal a kedves, bűgő, megnyugtató hangjával ejtve ki a szavakat. – De ez akkor is csak egy bilincs volt és egy rendőr, aki a munkáját végezte.

Csenge elvesztette a türelmét, rákiabált a nőre:

– Te nem érted, amit mondok? – kérdezte. – Reggel rám törték az ajtót, alig engedték, hogy átöltözzem, miközben egy a buzi zsarú végigbámulta, ahogy vetkőzöm, aztán ezt követően még meg is akartak kötözni. Te nem érted, hogy már tízévesen is ezt tették velem? És nem akarom, hogy még egyszer megtegyék, még akkor sem, ha állítólag zsaruk teszik – kiabálta, de mivel úgy látta, hogy nem érnek el Denise-hez a szavainak tartalma, a fal felé fordulva elhallgatott.

– Értem, amit mondasz – lépett hozzá Denise. – Persze, hogy értem – ismételte és átkarolta a lány vállát. – Ideje, hogy beszélj róla, akkor megkönnyebbülsz és elfelejted.

– Nem mondhatom el mindenkinek a múltamat, csak azért, hogy könnyebb legyen. Ráadásul egyáltalán nem érzem könnyebbnek magam, sőt, kifejezetten vacakul érzem magam – mondta Csenge dacosan. – Nyugodtan megállapíthatod, hogy elmebeteg vagyok, időszakosan tör ki rajtam. Talán akkor végleg lecsuknak.

– Ne hülyéskedj, semmi bajod, sőt kifejezetten erős egyéniség vagy! Más aligha bírta volna ki azt a sok szenvedést, amit átéltél – nyugtatta barátságosan Denise. – Ha feldolgozod magadban a múltat, el fognak múlni a rossz álmok, a félelem, ezek a hirtelen fellobbanások! – vélte.

– Honnan tudsz a rossz álmaimról? – kérdezte Csenge megfordulva, a falnak dőlve.

– Általános tünetek, alvás közben pihen az agyad és előbuknak a régi emlékek.

– Megnyugtató, hogy nem egyedül vagyok bolond, ezen a világon.

– Persze, ha így nézzük minden ember bolond egy kicsit – mosolygott Denise ismét, és témát váltott: – De te jobban, mert nem szóltál a tablettákról! Chris levegőt sem kapott, mikor megmu-tatták neki a bizonyítékot, most győzködi a főnököt, hogy együtt dolgoztunk.

– Hogy buktam le?

– Zsarú volt, akitől vetted az tablettákat, beépített ember. Chris embere, ő tudta is, hogy azon a szálon is fut a nyomozás, ezért nem is ott jártál velünk. Besétáltál a csapdába, ők meg azt hit-ték, elfogtak egy nagy halat, aki a gimnáziumban terjeszti az anyagot.

– Tény, hogy valami ilyesmit mondtam neki! – bólintott Csenge.

– Ne dolgozz egyedül, még nem vagy annyira profi! – figyelmeztette továbbra is mosolyogva Denise. Csenge már nem tudta eldönteni, hogy jó vagy rossz hatással van-e az idegeire ez az ál-

landó mosoly. Denise hanyagul megjegyezte: – Például nekem is szólhattál volna, én itthon voltam.

– Nem akartam veled találkozni!

– Pedig jó lett volna, mert pocsékol sikerült minden alkalommal a sminkem. Már–már attól féltem, hogy szeretett miniszterem farkast kiállt, ha meglát! Hétvégén nagy banzájra vagyok hivatalos, számíthatok rá, hogy felkészítesz?

– Ha kijutok! – vont vállat Csenge.

– Megnézem, hol tartanak! – indult kifelé Denise, de ekkor hirtelen kivágódott az ajtó, és Chris lépett be rajta.

– Hülyeséget csináltál, kislány! – kezdte idegesen megállva az asztal mellett, szemben a halálra rémült Csengével.

– Na mesélj, mi ez az ügy? – kérdezte. Hangja hideg volt és visszafogott. Nézte a vele szemben álló lányt és várta a választ anélkül, hogy a köztük lévő kapcsolatból bármit is érzékeltetett volna tekintetével.

Csenge nagyot nyelt, elfogadva a kialakult helyzetet.

Mindent elhadart, pár mondatban. A nyomozó arcáról le tudta olvasni, hogy egy–egy szavára előnti a méreg, de Chris nem szólt, csak a történetek elmesélését követően összegezte a véleményét:

– Nagy marhaság volt, hogy nem szóltál róla! Na jó, most menj haza, Denise elkísér...

– Hazatalálok! – lökte el magát a faltól Csenge dühösen, jelezve, hogy neki sem tetszik ez az egész, főleg nem ez a beszédmodor. Mozdulatában benne volt, hogy akár azonnal is indulhat, csak engedjék már el.

– Három óra múlva frissen, szépen, ápoltan gyere vissza, a nagyfőnök beszélni akar veled! – folytatta Chris belenyugodva, hogy Csenge megint ellentmondott neki. Denise-re mosolygott, a lány bólintott és egyedül hagyta őket. Csenge azonnal támadt:

– Döntsd már el, hogy melyikünk pasija akarsz lenni – szólt a férfire. – Utálok, ahogy mézédiesen vigyorogtok egymásra!

– Megszokod! – biztatta a férfi hanyagul. Kinyitotta Csenge előtt az ajtót, de mielőtt a lány kiléphetett volna, be is csapta. Hatalmasat dörrent az ajtó, Csenge megremegett ijedtében, meglepetésében. Chris megszólalt mellette:

– De ha már itt tartunk, én meg azt utálok, hogy nem bírsz alapvető szabályokat betartani! Tudod, mibe keveredtél? Ki mondta neked, hogy saját szakálladra indulj neppert fogni? És ha nem egy beépített emberrel futsz össze, hanem valami állat narkóssal? És ha eldurvul, mint legutóbb? – sorolta az eszébe jutó lehetőségeket, miközben egyre inkább kiengedte dühét. – Eszedbe jutott, hogy az életedet kockáztatod? És ha ragaszkodik ahhoz, hogy kipróbáld! Vagy követ a lakásodig? Mit csinálsz akkor? Nem mindig csak az izgalom a lényeg, néha az eszedet is használhatnád! – kiabálta a lányra félelmeit, majd a meglepett Csengéhez lépett. Egész közel hajolt hozzá, a lány azt gondolta, megöleli, végre megszókolja, de Chrisnek más terve volt:

– Annyit mondj nekik, ami le van írva bárhol. Semmi mást – súgta és az ajtó mögé állt, hogy a lány kiléphessen a szobából. Csenge ránézett, bólintott, jelezve, hogy megértette, majd megfogta a kilincset. Minél hamarabb ki akart lépni ebből az ablaktalan, lélektelen szobából. Abban a pillanatban azonban ismét kicsapódott az ajtó és egy férfi lépte át a küszöböt ingerülten.

– Szóval itt vagy! – kiáltott a lányra, aki azonnal felismerte benne a beépített nepper, akitől saját nyomozása során akart drogot venni. – Beszélgessünk csak egy kicsit, drágám! – fenyegette a férfit, miközben határozottan megindult Csenge felé, aki gyorsan hátra lépett, és megkerülte a nagy asztalt. A férfit nem zavarta, hogy elrohan előle, sőt gúnyosan elmosolyodva az asztalhoz lépett és lovaglólülésben foglalt helyet az egyik széken.

– Ül le! – parancsolta. Hangja kemény volt és Csenge úgy érezte, megalázó is, de leült vele szemben, a lehető legtávolabbi helyre tőle. A férfi tudomásul vette, hogy engedelmeskedett, rácsapott az asztalra, majd folytatta mondandóját: – Csicseregd már el nekem, mi a frász történt! Te, beépített ember? Maximum az utcán, a kurvák között tudnál elvegyülni! – közölte gúnyosan, felsőbbrendű öntudattal. – Ugye tudod, hogy ez már nem Walden ügye?

– Most már tudja! – szólalt meg Chris és becsapta a nyitva maradt ajtót, mely eddig fedezéket nyújtott neki.

– Nem tudtam, hogy itt vagy! – zavarodott meg az álnepper.

– Most már tudod! – vont vállat Chris és leült az asztalhoz. – Nos, akkor beszéljük meg, hogy mi történt – javasolta, és a társa azonnal átvette a szót:

– Három alkalommal jelent meg a bárban és egyre több anyagot kért! Úgy fizetett, mint a katonatiszt és nyomta a dumát a vidéki unalmas életről meg a fáradtságos tanulásról. Bevettem!

– Ez a te hibád, öreg!

– Nyoma sem volt, hogy neki itt lapot osztottak – mutatott dühösen a lányra, aki némán hallgatta őket. – Aminek nyoma van, az az, hogy ez a csaj egy kis kurva, akit a stricije magához vett és aki után te évekig nyomoztál.

Csengében meghűlt a vér az elhangzottak miatt, várta, hogy Chris felpofozza a társát, de hiába várt erre.

– Igen?! – válaszolt vagy kérdezett Chris, Csenge nem tudta eldönteni. Érezte, hogy égni kezd az arca szégyenében.

– Igen! Egy prosti, aki gyerekkora óta az utcán áll. Ez áll az anyagában, de ezt te is tudod!

– És te mit tudsz még? – kérdezte Chris teljes nyugalommal.

– Ez nem elég?

– Máskor is dolgoztunk már prostikkal, hiszen ők a legjobb besúgók! Mitől vagy így kiakadva?

– Hát ... – a férfi elbizonytalanodott, úgy tűnt, azt gondolta, ez épp elég érv.

– Tett neked ajánlatot? – kérdezte Chris, majd Csengéhez fordult – Tettél neki ajánlatot? – kérdezte tőle is, de nem várta meg, hogy bármelyik válaszoljon. Csenge se szólni, se nyelni nem tudott, életében először érezte ennyire megalázva magát. – Nos, mielőtt tovább sértegeted a hölgyet, tájékoztatlak róla, hogy jók az információid, valóban nyomoztam a nevelőapja után. Ő az, aki a városi rendőrséget óriási adománnyal segítette az elmúlt években – mesélte Chris. – A nevelőapja egyébként nem striciként működött, bár sok pénze volt, ezért nyomoztam utána. Kiderült, hogy a pénzt örökölte és szórta a különböző partikon. Ez azonban nem bűn. Épp úgy nincs bizonyíték ellene, mint arra sem, hogy ez a lány prostituálta volna magát, bármikor. Vagy gondold, hogy megbízási szerződést kötök egy bűnözővel?

– Dehogy főnök! – visszakozott a rendőr. – De az anyagában adatok vannak arról, hogy elszökött az árvaházból és az utcán élt.

– Tudom, ismerem az anyagát! – bólintott Chris.

– Persze, bocs főnök, de nekem ez jött le!

– Nekem is! – mosolyodott el Chris. – Biztos voltam benne, hogy utcalány, ezért is nyomoztam a család után. Én is azt gondoltam, hogy Strana futtatja a kiscsajt! – közölte, és nem nézett a lányra, miközben Csenge egyre idegesebb lett. Sejtette valahol a tudata legmélyén, hogy Chris nem akarja bántani, csak érte teszi mindazt, ami itt most folyik, de elviselni nehezebbre esett. Az ujján a gyűrű égni kezdett, idegesen rejtette kezét az ölébe. Chris újra megszólalt:

– Viszont mivel figyeltem őket, megtudtam a valós okot is. Strana örökbe fogadta, az akarta, hogy a lánya legyen. Tanított, öltöztette, ellátta és maga is tanította. Nézd meg az anyagban, hányszor jártak múzeumban, különféle kiállításokon, színházban! – javasolta. – És kérdezd meg

a főnököt, ő milyen jó kapcsolatban volt Mala Stranával! Szóval mivel nem értettem, kérdeztem, és kiderült, hogy Strana nem minden hátsó szándék nélkül nyomta évekig a pénzt a rendőrség nyugdíjasainak.

– Mit akart? – kérdezte a rendőr érdeklődve. Csenge tudta, mit akart jóapja, de bízott benne, hogy Chris nem adja elő a valós okot.

– Azt akarta, hogy rendőr legyen a fogadott gyermekéből. Előbb egy srácot akart besegíteni az őrre, de végül a fiú kibukott az egészségügyin. Strana ennek ellenére fizette a srác tanulmányait, pedig az is csak egy utcakölyök volt. Csengéről viszont azt gondolta, megfelelő lesz, ráadásul, mint utóbb kiderült, a lányban is voltak hasonló vágyak, csak egy apára várt.

– Ez hülyeség! – nevette el magát a rendőr. – Már bocs főnök, de minek akarta volna az a vén faszfej, hogy egy utcakölyökből rendőr legyen?

Csenge a férfi durva szavait nehezen tűrte, idegesen megmozdult a székén.

– Figyelnél a szövegedre? Egy hölgy van köztünk, és bár a viselkedésed miatt meg sem mer szólalni, sértőek a szavaid – szólt rá Chris, és először nézett a beszélgetés folyamán Csengére, aki zavarában elkapta a tekintetét.

– Szóval – fordult vissza Chris a társához – ha beleolvastál az aktába, tudhatod, hogy Strana is az utcán nőtt fel, és alaposan feltételezhető, hogy lopásból tartotta fenn magát. Egy nap azonban elkapta egy rendőr a még tizennégy év körüli kölyköt és megfenyegette, hogy agyonveri, ha ismét elveszi valaki tulajdonát. Ezt követően a srác tanulni kezdett, több iskolát elvégzett, és bár jól jött neki az örökség, azt gondolom, tisztességes polgár lett volna anélkül is – homályosította fel Chris a beosztottját. Csenge csodálkozva hallgatta, nem tudta, hogy kedvese ilyen jól ismeri Mala Strana életét. Hisz mindezt ő is csak nemrég, Pozórtól tudta meg, igaz kicsit más körítéssel.

– Oké, mindent értek! – csattant fel a rendőr. – De erre az akcióra akkor sem volt semmilyen engedélye.

– Nem volt, mert én elutaztam, Denise más munkát kapott. Arra kértem a hölgyet, figyeljen, hisz előtte neki köszönhetően már elkaptunk egy dillert. Azonban önálló munkába kezdett, és mivel nem tudta, mikor jövök haza, te viszont adtad neki az anyagot, nem tudott mit tenni. Belement veled a játékba, és várta, hogy én vagy Denise jelentkezzünk. Hibát követtél el, és én is, nem gondoltam, hogy ennyire bátor vagy! – fordult Csengéhez. A lány felemelte a tekintetét, és bólintott, hisz megértette és megtanulta a leckét.

– Bátor? – szólt a beszélgetésbe a rendőr. – Egy fenomén volt a kis kurva, bevettem minden szavát!

– Lennél szíves viselkedni? – kérte ismét Chris, majd Csengéhez fordult. – Ne szívd mellre, az úrnak minden hölgy kurva, még Denise is!

– Az egy pszichokurva! – vágta rá a férfi, majd főnöke beszélő tekintetére visszafogta magát: – Bocs! – visszakozott, de folytatta. – Szóval meggyőző volt, piszkosul! Benyaltam az egész szöveget. Ráadásul minden alkalommal sikerült lerázni az embereinket, akik követték őt. Azt gondoltam, azonnal elviszi az anyagot a megrendelőnek.

– Hogy jutottál a nyomomra? – szólalt meg Csenge most először.

– Elbeszélgettünk a barátnőddel – vigyorgott a rendőr.

– Monicával! – ugrott fel Csenge az asztaltól és ráordított a férfire – Mit tettél vele? Ő semmiről nem tudott.

– Nyugi! – szólt rá a rendőr még mindig vigyorogva. – Feltűnés nélkül kiszedtük belőle, hogy ki vagy. Megszólította az egyik társam az utcán és megkérdezte, ki a barátnője, mert a múltkor a könyvtárba hagyott egy füzetet az ismeretlen lány, de gyakran lát benneteket együtt. Hamar meggyőzte a kolléga arról, hogy jót tesz neked, ha elárulja a nevedet és a címedet. Egy pillanat volt, a haja szála sem görbült.

– Ismét kiderült egy újabb hiba! – szólalt meg Chris Csengére nézve, aki visszaült a helyére, de dühös tekintet lövellt a két férfira. – Civilt nem vonunk be az akcióba, ott se lehetett volna a

barátnőd!

– Nem vontam be, nem is volt akció – védekezett Csenge. – Csak beültünk egy kávéra, ő jött oda hozzánk, én meg kihasználom az alkalmat. Monica nem volt többé velem, egyszer sem.

– Jó, ezt majd átbeszéljük! – zárta le a kérdést Chris.

– Ti? – kérdezett vissza a rendőr. – Nem úgy volt, hogy más ügyön dolgozol? Add nekem a hölgyet, jól kijövünk majd egymással – gúnyolódott a rendőr és Csengének küldte félreérthetetlen mosolyát. A lány legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében.

– Én kötöttem vele a megbízási szerződést – válaszolt Chris nyugodtan, mintha észre sem vette volna társa újabb szemtelen megjegyzését. – Majd meglátjuk, hogy folytatjuk, most egyelőre zárjuk ezt az ügyet le. Az anyag hiánytalanul megvan, és hogy megnyugodj – nézett társára – a hölgy vére és vizelete tiszta, nem használ drogot – rámosolygott Csengére. – Haza kellene őt engednünk, amíg ketten összehozzuk a jelentést.

– Azért az ujjlenyomatát megnézném a rendszerben – gúnyolódott tovább a férfi. Csenge zavartan lesütötte a szemét. Emlékezett rá, hogy Chris ilyen azonosítással derítette ki, hogy ő a lady. Ha ez most kiderül. . . .

– Megnyugodnál, ha összetintázná a hölgy az ujjait? – kérdezte Chris teljes nyugalommal. Csenge szíve szinte duplán vert.

– Az azért sokat elárulna! – bólintott a férfi és mivel ő is észrevette a lány tekintetében a félelmet, ismét fölényessé vált. – Megnyugtató lenne, ha tudnánk, hogy nem bűnözővel dolgozunk együtt, nem?

– Persze, bár mint említettem, bízhatnál a főnöködben, és a kapitányság vezetőjében, annyira, hogy feltételezed rólunk, elég alaposak vagyunk. De legyen örömed, egyébként is fog kelleni a lenyomat a zacskók vizsgálatához. – Chris Csengére nézett – Megkérhetünk erre? Rutinfeladat, valójában tinta sem kell hozzá, elektronikus az egész, és legfőképp azért van most rá szükség, hogy a zacskókon lévő lenyomatokat azonosítsák. Persze, az is jó, ha a kolléga is megnyugszik ettől! – nézett vissza társára Chris. Csenge érezte, ha megszólal, remegni fog a hangja. Mi lesz ebből? Ezt hogy magyarázzák meg?

Bólintott, megszólalni nem tudott.

– Egy pillanat és utána már el is engedünk, igaz, kolléga?

– De megütött egy rendőrt!

– Meg, és bocsánatot is fog kérni érte! – bólintott Chris és ismét Csengére nézett, aki összehúzott szemmel nézett rá, mintha jelezné, azt ugyan lesheti. Inkább a lady szerepével együtt ezzel a váddal is börtönbe vonul. – Megijedt, ez tény, és az is, hogy nem így kell lekezelni az érzelmeiket. Azonban három óra múlva várja a nagyfőnök, engedjük el. Légy illedelmes, ha már ennyit bántottad a leendő kollégádat, kérj egy autót a számára.

– Nem ülök még egyszer rendőrautóba – állt fel Csenge, befejezettnek tekintve a beszélgetést. – Mehetek végre? – kérdezte, Chrisre nézve.

– Természetesen! De legalább egy taxit fogj, nem fogsz visszaérni, ha gyalog mész!

– Megoldom! – ígérte Csenge és magára erőltetett nyugalommal lépett el az asztaltól. Chris is felállt, az ajtóig kísérte, majd kinyitotta előtte az ajtót. Mutatta az utat, de mást nem szólt Csengéhez, ahogy végigmentek a folyosón.

– Várj itt, egy pillanatra! – állította meg az egyik ajtónál, ahova maga belépett, beszélt egy hölgygel, aztán behívta a lányt is. Semmi jelét nem mutatta, hogy izgulna az ujjlenyomat-vizsgálat miatt, hiába figyelt rá, semmilyen jelet nem fedezett fel a mozdulatában Csenge. Az irodai alkalmazott sem fecsegett, csak annyit beszélt, amennyiből Csenge megértette, mit kell tennie. Chris az órájára nézett.

– Tizenegyre vissza kell érned, lent várlak előtte öt perccel a bejáratnál! – mondta. – Aztán megbeszélünk mindent! – ígérte, és megkérte a munkatársát, hogy ha végeztek, kísérje ki a hölgyet az épületből, majd szó nélkül magukra hagyta őket.

Csenge maga sem tudta, hogy ért haza. Forrt benne az indulat és szégyen égette az arcát az álnepper szavai miatt. Az agya azon forgott, milyen módon vághatna vissza ennek az egész, beképzelt bagázsnak. Mire a taxi megállt a ház előtt, már kész terve volt. A szobájában előkészített mindent, elővette lady Margharet parókáját, kicsit átfésülte, majd lófárokba csavarta a vörös lonbocot és felpróbálta. Alig kellett egy kis smink, hogy idősebbnek tűnjön. Nem bajlódott a kék festékkel, új szerzeményét, színes kontaktlencsét varázsolt a szemeibe. Aztán csak pislogott és könnyezett, lesírta magáról az indián–varázs barnító–alapozót, a huszonnyolc éves ráncait.

– Valahogy csak lehet hordani! – szólta magára és hősiesen égő szemeiben hagyta a kis hártýát, velük együtt zuhanyozott, választott magának ruhát. Elégedetten nézte a tükörképét a könnyfátylon keresztül. Igen, vissza akar vágni, megmutatni, hogy...

...hogymit? – kérdezte magától, a tükörképétől. Megmutatni, hogy valóban csak egy lotyó az utcasarokról? Vagy hogy profi szélhámós? Vagy hogy csak egy szerencsétlen, árva utcakölyök? Bámulta a vörös hajú csajt, aki vele szemben állt mélyen kivágott ruhában, és rádöbbsent, hogy amit művel, azzal még nagyobb szégyenbe taszítja Christ. Hiszen a kedvesének kellett elviselnie mindazt, amit rá olvasott a kollégája, és ha kiderül, hogy ő a lady, akkor ismét Chris marad a vesztes, hiszen egy bűnözővel kötött szerződést.

– Nem tehetem ezt vele! – mondta és tükörképe már zokogott. Kifolytak a kontaktlencsék a szemeiből, elfolyt a smink, letépte magáról a ruhát. Gondolataiban csak az tombolt, hogy nem hozhatja még egyszer ilyen helyzetbe kedvesét. Christ, akit szeret, imád, az életét adná érte. Mindent, azért, hogy ne kelljen miatta szégyenkeznie!

Kézfejjével letörölte a könnyeit, ledobta magáról a parókát. Farmerbe, pólóba bújt. Szétnézett a szobájában, a rendetlenségen, amit fizikailag és lelkileg is létrehozott és átértzett, majd döntött. Csak egy módon mentheti meg a kedvesét a következő atrocitástól – ha ő nincs már vele.

Néhány ruhadarabot kapott ki a szekrényből. A többi, nagy részük nem oda való, ahova menni akar. De hova akar menni? – kérdezte belül egy hang, de egy másik azonnal válaszolt:

– El, minél messzebb innen! Soha nem találhat rám Chris! El kell, hogy felejtsem! Rendes nőt kell választania, olyat, aki miatt nem kell hazudoznia, szégyenkeznie, veszekednie. És ez nem én vagyok! – közölte magával, és vissza fogta az ismét kibuggyanó készülő könnyeket.

– Fenébe a nyavalygással! – szólta magára. – Legalább életedben egyszer csinálj valami jót, igazán jót! – kiabált magával, megakadályozva ezzel, hogy elgyengüljön. A kiválasztott ruhákat az első táskába, ami a kezébe akadt, belegyömöszölte, magához vette gázpisztolyát, iratait és leszaladt a lépcsőn. Hátra sem nézett, nem akart ettől az életétől elköszönni, még Macitól sem búcsúzott el. Úgy érezte, az az élet, amit Strana adott neki csak hazugságon alapul. El innen, messze el, el a szerepektől, a betöréstől, Mala Strana emlékétől és ... és Christól....

A bejárati ajtót egyszerre nyitották ki. Csenge meg sem tudott szólalni, Chris átölelte, magához húzta és megcsókolta. Tiltakozott volna, ajkai szétnyíltak, hogy szóljon, de a férfi nyelve megtalálva az utat megakadályozta a hangok távozását. Miközben ölelte és csókolta a lányt, beljebb is tolt a lakásba, kényszerítve Csengét, hogy hátráljon, azonban mivel nem tette, felkapta és az ölébe vitte a nappali ülőgarnitúrájáig kedvesét. Az összecsomagolt ruhákat tartalmazó válltáska valahol félúton az ajtó és az ágy között a padlóra esett.

– Engedj, kérlek! – zokogta Csenge, ahogy levegőhöz jutott, de Chris nem hallgatott rá, ismét ajkára tapasztva sajátját, belefojtotta a szót. Csókolta kedvesét, miközben kezével végigsimította csípőjét, combját, visszaúton keze már a póló alatt érintette a forró női testet. – Hagyd abba! – szabadította ki Csenge magát. Felállt volna, de Chris nem engedte, elkapta a kezét, magához húzta, az ölébe ültette.

– Miért hisztizel már megint? – kérdezte, szeme huncutul mosolygott, szeretetteljes hangjára

nem tudott Csenge haragudni. Belenézett azokba a szép barna szemekbe és elhagyta ereje, visszabújt a férfihoz, arcát a nyakához dugta, mint egy kisbaba, és nem szólt. – Tudtam, hogy veszélyes téged egy pillanatra is magadra hagyni! – nevetett Chris, miközben megsimogatta a haját. – Szóval kemény volt ez a reggel, igaz? Főleg egy ilyen csodálatos éjszaka után! – mondta, tovább simogatva kedvese hátát. – Nem volt szerencsés, hogy ezt végig kellett hallgatnod, a kollégám egy kicsit zabos volt, amiért át tudtad verni!

– Minden szava igaz volt! – válaszolt halkán Csenge. – Sajnálom, hogy ilyen helyzetbe hoztalak! Annyira szégyeltem magam! – szípogetta. – Te ezt nem érdemelted meg!

– Miről beszélsz? – kérdezte Chris, talán mert nem értette, talán mert szerette volna, ha Csenge kimondja azt, amire gondol.

– A múltam borzalmas! Amiket tettem! ... – elnémult, talán ismét végiggondolta az életét. Chris nem szólt, türelmesen simogatta a hátát, arcát beledugta a lány hajába, hogy illatát magába szívhassa. Kicsit később Csenge felnézve rá megtörte a csendet: – Az én bűneim most mind téged terhelnek, mert megírtuk azt a szerződést!

– Mire gondolsz? – kérdezte ismét Chris.

– Tudod jól! – vont vállat Csenge, de mivel kedvese nem válaszolt, megosztotta vele gondolatait: – Arra gondolok, hogy valóban prostituált voltam, és ezért ma reggel először szégyelltem magam! Olyan megalázó és fölényes volt az az ember! Ahogy hozzám vágta a szavakat! – megborzongott az emlékektől. – Mintha a kutyája lennék, akibe belerúghat, vagy akit bármikor hanyatt fektethet! – ismét elcsendesedett, majd mivel Chris nem szólt, folytatta: – Sosem éreztem magam még ennyire megalázottnak! Azt gondoltam mindig, az én döntésem, hogy mit csinálok a testemmel! És akkor jön egy ilyen alak, és embernek sem néz emiatt! És még hányan gondolhatják így! És ezt mindenki fogja tudni rólam, előbb vagy utóbb mindenki számára világos lesz, hogy egy senki vagyok! Chris! – felnézett a férfire. – Nem lehetek a barátnőd! Ezt neked nem kell elviselned! Ezt te nem érdemled meg!

Chris nem válaszolt, csak visszahúzta magához a lányt, megpuszilta a fejét és tovább simogatta a hátát. Tartotta az ölében, szeretettel ért hozz. Csenge érezte azt a csodálatos, szeretetteljes melegséget, amit a férfi felé sugároz, sírni kezdett.

– Annyira sajnálom, hogy ezt tettem veled! Az az ember mindenkinek el fogja mondani!

– A múltat nem tudjuk megváltoztatni! – szólalt meg végre a férfi. – És amit nem tudunk megváltoztatni, az el kell fogadni. Megtörtént, és most eljutottál oda, hogy megértetted, miért nem volt akkor az helyes döntés. Ez a lényeg, ezért kérek, ne gyötörd tovább magad! – kis szünetet tartott, várta, hogy Csenge sírása csillapodjon. Mikor érezte, hogy kedvese nyugodtabban veszi a levegőt, folytatta gondolatait: – Aki nem tudja elfogadni a múltját, annak nincs jövője sem! Akkor azt gondoltad, jó döntés, ha kimenekülsz az árvaházból az utcára, akkor ezt a megoldást találtad a legmegfelelőbbnek. Most már tudod, hogy nem volt helyes lépés, így tanultál belőle. Lépj ezen tovább úgy, hogy emlékezz rá, de már ne bántson!

– Ezt nem tehetem! Bárki hozzád vághatja, hogy egy kurvával jársz! Értsd meg, ezt nem engedhetem meg, te nem ezt érdemled! – ismételte újra Csenge.

– Honnan tudod, hogy az én múltam makulátlan? – kérdezte Chris és elnevette magát. – Kedves vagy, hogy engem féltesz, de hidd el, meg tudom védeni magamat és téged is.

– Hát épp ez az – vitatkozott. – Egész életedben védekezned és magyarázkodnod kell miattam! Ez így borzalom! – felemelkedett ismét. – Elmegyek, és soha többé nem kell miattam szégyenkezned!

– És akkor kit szeressek? – kérdezte Chris mosolyogva. – Az elmúlt fél év után, a tegnapi éjszaka történetek után, el tudnál menni?

– Érted, a jövődért! – gyözködte Csenge.

– Nincs jövőm nélküled! – nyugtatta Chris ismét magához húzva a lányt, de Csenge most kiszabadult a karjai közül.

– És a lady? Meg fogják tudni, hogy én voltam, és kiderült, hogy minderről neked is tudomásod volt! Engem bezárnak, és veled mi lesz?

– Nem tudják meg, és nem is kell, hogy megtudják! – mosolygott Chris. – Csenge, mitől félsz ennyire? Mit követett el a lady?

– Semmit, csak...csak szórakoztatta az embereket, elfogadta a meghívásokat, pezsgőzött és táncolt!

– Ettől félsz? Ez nem bűn!

– Te is tudod, hogy hamis volt minden! Hazugság, álca, átverés!

– És most már te is megértetted! – bólintott Chris. Csenge csodálkozva nézett fel rá. Eddig ezt valóban nem gondolta át. Jó játék, egy szerep, ennyi. De most!

– Szemét játék volt! – mondta szinte csak magának, halkán. – Átvertem mindenkit, akár kedvesen bánt velem, akár kritikusan. Felhasználtam a csábítást, a hazugságot, hogy bejuttassam Stranát a drága lakosztályokba, villákba, az értékek közé! Hideg, számító nő vagyok! – suttogta, és hátán érezte a hidegrázást, amit a felismerés okozott. Chris meleg, szeretetteljes simogatása megnyugtatta, de felszabadítani nem tudta az önvád alól.

– Strana szeretett, de nem jóra tanított! – mondta halkán Chris. – Te pedig a szeretetéért mindent elfogadtál tőle, csukott szemmel engedelmeskedtél – vigasztalta. – Most végre megérted, mi történt körülötted. Ártatlanul, naivan viselkedtél, egyszerűen azért, mert vágytál arra, hogy szeressen végre valaki. És ő ezt megtette.

– Őszinte volt a szeretete!

– Én is azt gondolom. És tudta azt is, hogy nem jó, amire tanít. Gondolom, ezért engedte, hogy együtt legyünk. Ha fontosabb lett volna számára a lady szerepe, mint te, az igazi Csenge, akkor eltöltött volna, elzár, megver azért, amit tettél.

– Sose bántott!

– Szeretett téged, valóban, mintha az apád lett volna. De ha nem hal meg, ma is azt az életet éled – elhallgatott, mert bár így gondolta, úgy érezte ez mégis kemény vád Mala Stranával szemben. Más oldalról közelítette meg a kérdést: – Szeretném, ha végre megértenéd, miért nem helyes úgy élni, ahogy előtte és mellette tetted.

– Ma, ahogy a kollégád rám nézett, azt hiszem, megértettem – bólintott Csenge, és szeme ismét könnyel lett tele. – Mi lesz veled, ha engem lecsuknak?

– Nem csuknak le, ne aggódj már! – nevetett Chris.

– De az ujjlenyomatok! – emlékeztette kedvesét. – Te is ezen a módon derítetted ki, hogy én vagyok a lady!

– Dehogy, én a te segítségével tudtam meg! – nevetett ismét Chris. – Te árultad el, én csak azt mondtam, hogy összehasonlítottam a lenyomatokat! Csak sejtettem, hogy vagy te magad vagy a lady, vagy tudod, ki az és hol van!

– De hát...

– Butus vagy, ma először készítettek lenyomatot az ujjaidról, nem? – kérdezte Chris, és mivel látta, hogy Csenge még mindig nem érti, folytatta. – Mivel a lady szerepe szerint Iránból jött, neki már az útlevel igénylésekor kellett ujjlenyomatot adni, de mivel ezt, feltételezem Hacker intézte, a te ujjacskáidat nem vitte el! Egyszerűen vásárolt egy útlevelkérelmet, névvel, ujjlenyomattal, azt átírta és arra szerzett neked ál-útlevelet. Nem is szúrtam ki sokáig, mestermunka volt. – mesélte Chris, majd időt hagyott Csengének, hogy megértse az elhangzottakat. – És ha már itt tartunk – folytatta – már azt is tudom, hogy jóapád e miatt az útlevel miatt halt meg!

– Mi történt? – ült fel Csenge, miközben lecsúszott Chris öléből az ágyra. – Mondd el, kérlek!

– Hacker szerintem azt gondolta, ezzel zsarolhatja Stranát, folyamatosan belevonta apádat a kis ügyleteibe. Aztán jött egy nagy megrendelés, amiről én és a nemzetközi nyomozógárda is csak sejtette, hogy valami történni fog. Ekkor Hacker előadta apádnak, hogy meghalt a valódi útlevel tulajdonosa, megszerezte a halotti bizonyítványt, és átadja apádnak, ha még egy munkát el-

végez. Úgy gondolta apád, utána nem fogja zsarolni Hacker.

– Miattam halt meg – sóhajtott Csenge szomorúan.

– Nem te találtad ki a lady szerepét – nyugtatta Chris. – A saját kapzsisága miatt halt meg. Mert nem volt neki elég az évekig összelopott pénz, még többet akart, ezért kitalált egy nőt magának, kihasználta a díszes társaságot és végigrabolta őket. Szóval, nem miattad, maga miatt halt meg. Te ebben az ügyben áldozat voltál, kihasznált téged, a színészi képességedet, szeretetét és naivságodat.

– Ne beszélj így róla! – kérte Csenge, bár tudta, hogy valóban, mindez igaz.

– Nem beszélek, ha nem akarod! Tudom, hogy szeretted, hogy fáj mindez neked – elhallgatott, majd mégis folytatta: – de tudnod kell, meg kell értened, fel kell fognod mindazt, ami történt veled.

Csenge bólintott, nem szólt. Maga elé nézve gondolta át a hallottakat, tette össze a kirakó képeit. Az eredmény azonban számára még mindig ugyanaz volt.

– Ezért nem lehetek a barátnőd! Ha mindez kitudódik, te iszod meg a levét! Soha nem lehetek rendőr! El kell innen mennem, messzire!

– Azzal, hogy elfutsz, nem oldasz meg semmit! – vélte Chris – Már ez az otthonod, itt tanulsz, itt vannak a barátaid és itt van a kedvesed. Ne szaladj el, építsd fel itt a jövődet!

– Egész életedben azt akarod hallgatni, hogy egy utcalány a barátnőd? – szegezte a férfinak a kérdést Csenge.

– Nem, ezt semmiképpen nem szeretném! – vágta rá Chris. Csenge szájába harapott a válasz hallatán, hisz ez csak egyet jelentett, de ez az egy az egyetlen megoldás, hogy kedvesét ne bántsa senki. Ezért összeszedve magát, ki is mondta a gondolatait:

– Akkor értsd meg, be kell fejeznünk a kapcsolatunkat!

– Te értsd meg, hogy az életem része vagy és nem egy eldobható része, amit csak úgy ki tudok cserélni! – válaszolt Chris. – Nem tudnám eltérni, hogy még egyszer valaki így beszéljen veled, de ma muszáj volt! Délután azonban – miután beszéltél a főnökömmel – senki nem mer majd így beszélni veled.

– Délután? – csodálkozott Csenge. – Most kellene ott lennem, nem?

– Tudtam, hogy kikészít a kollégám, ezért szóltam az öregnek, hogy most nem tudsz beszélni vele – elnevette magát – Egyébként azért jöttem, hogy szóljak, ne készülj! Még jó, hogy nem telefonáltam, hiszen máshova készültél, megint nem fogadtál szót nekem.

– El akartam menni örökre! – bólintott Csenge. – Sőt, most is el akarok menni! Nem tehetem meg veled

Nem tudta folytatni, Chris magához húzta, megcsókolta.

– Ha még egyszer előadod ezt a hisztériát, elfenekellek! – fogadkozott. – Értsd már meg, ismerem a múltadat, eddig is tudtam az előéleteredől. Gondolod, most ijedek meg tőle?

– Az előbb mondtad, hogy nem akarod ezt a pletykát hallani életed végéig a barátnődről!

– Naná, ezért veszek feleségül! Nagyon hamar, ahogy lehet – jelentette be Chris és megfogva a lány gyűrűs ujját felemelte a gyűrűvel együtt – Emlékszel? Eljegyzési gyűrű, megkértem a kezéd és te igent mondtál!

– Nem tudom....

– Én tudom! – szólt közbe Chris. Hosszan csókolta szerelmét, hogy még véletlenül se tudjon megszólalni, tiltakozni, nemet mondani. Csenge tiltakozása elolvadt a lágy öleléstől. Átölelte Chris nyakát, szorosán magához húzta a férfit, akarta, hogy csókolja, ölelje. Levegő után kapkodva váltak szét, de csak pár centire, Csenge ismét Chris karjai közé bújt. Egyikük sem szólt. A csend azonban nem zavaró volt, szerelmük kitöltötte, a némaság boldogsággal keveredett. Csenge élvezte ezt a meleg, lágy csendet, ami körülveszi. De közben, lassan ismét előkúsztak aggódó gondolatai. Megremegett a kellemetlen szavak felidézésétől, azonban érezte, hogy elcsitul benne az aggodalom. Nem élhet örökké szégyenben! – tört rá a gondolat. Chris szereti, segíti és megvé-

di. Eszébe jutottak a férfi előbbi szavai. Elhagyná őt a szégyene miatt? Magára hagyná, tudva, hogy utána vágyakozik? Megbántaná azzal, hogy inkább elmegy, mintsem felvállalja a múltját mellette? Mi a helyes döntés? Mi a helyes lépés? Mi az, amit nem fog később megbánni?

Kérdések zúgtak a fejében, amire nem tudta a választ. Ebben a pillanatban, a lány csendben, Chris ölelő karjaiban gondolatai letisztultak, aggodalma elcsendesedett, helyette az akarat vette át az irányítást. Akarta a férfi szerelmét, ezt a pillanatot, akarta örökre! Ezért bármit, akár a szégyent is! Csak ölelje mindig ez a két erős, biztonságot adó kar, szóljon hozzá ez a kedves lány hang, nézzenek rá szeretettel a szép barna szemek. Megnyugodott, végre tudata tisztán látta, hogy helyesen cselekszik, hisz ebben most ő ad, magát adja, mindenét adja, érte, akit szeret.

Nem akarta megtörni a csendet, nem akart megmozdulni. Chris azonban megfogta az állát, felemelte a fejét, hogy lássa a szemét. Rámosolygott, mikor látta, hogy Csenge sokkal nyugodtabban néz rá. Nem kérdezte, hogy milyen döntést hozott, látta arcának nyugodt vonásain, gyönyörűen csillogó szép szemein. Tudta, felveszi a kesztyűt, ha kell és megvédi magát, harcol ketőjükért, a szerelmükért, ha ez szükséges.

– Büszke vagyok rád! – mondta és megpuszilta a homlokát. Kiseperzte szeme elől a lány hajzuhatagot és rámosolygott. – Csodálatos vagy!

– Te vagy a csodálatos! – ellenkezett Csenge, mire Chris felnevetett.

– Csak egyszer ne mondanál ellent! – mondta, aztán meggondolta magát – de nem is, mondj ellent, te így vagy tökéletes – magához húzta, megcsókolta.

– Annyira féltettelek – vallotta be. – Félttem attól, mi történik, mikor felismered az igazságot, megpillantod a hazugság fátylán keresztül mindazt, ami valóban történik. Egy burokból éltél, a dac és a düh burkában, ahol minden a harcról szólt, ami életbe tartott. És valóban, talán ha nem így viselkedsz gyermekkorod óta, akkor talán nem éled túl, nem maradsz értelmes ember, akinek érzései, vágyai vannak. De most – rámosolygott a szép szemeivel figyelő kedvesre – most tudom, hogy értesz már mindent!

Ismét magához húzta, érezni akarta szíve minden dobbanását. Végre ő is megkönnyebbült. Mikor megismerte Csengét, azt gondolta, egy naiv ártatlan kislány, aki nem tudja, mi folyik körülötte. Amikor azonban rádöbbsent arra, hogy a lány nem hogy tudja, de részese és helyesli is mindezt, sőt kiderült, élvezi is, megijedt. Követte a szakember javaslatát, elviselte Csenge elutasítását, megpróbálta megérteni a viselkedését, figyelt arra, hogy minden oldalról a helyes irányba vezesse és közben ne veszítse el, és mindvégig félt ettől a pillanattól. És hogy ez ilyen módon jött el, azt nem tartotta szerencsésnek, de mégis, a kolléga kifakadása jó alkalom volt. Denise azt mondta, sokkal jobb az érzésnek, amikor rájön, hogy amit tett, nem helyes. A kolléga pedig a legjobb eszköz volt, és Chris mindent elkövetett, hogy kihozza belőle a legrosszabb formáját. Nem csalódott. Ott, abban a kihallgató szobában Csenge szembesült mindazzal fél óra alatt, amit ő hónapokig nem tudott megérteni a lánnyal. Szembesült és megsemmisült. De megértette, átformálta a gondolatait, és most érezte már a lány tekintetében a változást.

Csenge felemelkedett, megpuszilta az arcát. Mintha érezte volna ő is, amit kedvese. És valóban, feltehetőleg érezte, hiszen szerelmes szívük egy gondolatra dobbant.

– Mi lesz délután? – kérdezte aggódva. Kedvese nyugtatóan rámosolygott.

– Az őrs kapitánya szeretne veled beszélni. Megismerni téged, találkozni veled. Tudod, ő – elgondolkozott, hogy mondja el – ő, a ... a nevelőapám! – mondta ki végül.

Csenge felemelkedett, csodálkozva nézett rá.

– A szüleim elváltak – magyarázta. – Mindketten rendőrként dolgoztak, mielőtt megszülettem. Később anyámat megviselte, hogy nincs gyermekük, így bevállalt engem, de aztán meg az viselte meg, hogy nem dolgozhat – elnevette magát – szóval sehogy nem volt jó, sokat veszekedtek. Óvodás koromban váltak el, apám külföldre ment dolgozni, anyám pedig újra férjhez ment, egy kollégához. Jack, a nevelőapám rendes ember, más, mint az igazi. Nyugodt, bölcs férfi. Azt gondolom, szeretettel nevelt, de mindig tartotta a két lépést köztünk. Nem követelte tőlem, hogy

az apámnak nevezzem, megelégedett azzal, hogy tisztelettel szerettem és hálás voltam neki azért, ahogy az anyámat szerette. Imádta! A tenyerén hordta, minden kívánságát teljesítette. Azt kell mondanom, jobban szerette, mint az igazi apám. Félig beleőrült, mikor anyám meghalt...

Chris elhallgatott, Csenge hozzá bújott. Semmit nem tudott a kedveséről, és soha nem is foglalkozott azzal, ki ő, honnan jött. Mindig csak magával volt elfoglalva, a saját bajával, butaságaival, hisztijével.

– Édesanyám halála után ketten maradtunk – folytatta Chris. – Akkor még középiskolás voltam, már nagy ahhoz, hogy gyerekként kezeljen, de kicsi ahhoz, hogy egyedül hagyjon. Szenvedtünk kicsit, amíg összehangolódtunk. Rájöttünk mindketten: beszélünk kell egymáshoz. Elmondani az anyám iránt érzett szeretetet, a hiányát, a dühöt, amiért elvette egy betegség tőlünk, a kétségbeesést a jövő miatt. Rászoktunk, hogy sétálunk, bejártuk éjszakánként a város utcáit és beszélgettünk. Tudod, ha mérsz a másik ember mellett a kihalt, csendes éjszakai utcán, nem kell a másik tekintetét figyelni és ő sem nézi az arcod vonásait, a mimikádat. Egy férfinak így könnyebb megnyílni! Ma már ritkábban, de azért rójuk az utcákat, ha valamelyikünk szükségét érzi – ismét elhallgatott egy időre, majd elnevette magát.

– Így lett tudomása rólad! – mondta nevetve – Emlékszem, egy focipálya mellett mentünk el, mikor összeszedve a bátorságomat, elmondtam, hogy beleszerettem a megfigyelt személy lányába. Akkor, ott az utcán, nem a főnököm volt. Csak a barátom. A nevelőapám. De ha azt mondja, hogy reggel más ügyet kapok, elfogadom. Ha azt, hogy felejtselek el, feltehetőleg azt is megpróbáltam volna. Helyette csak azt mondta, hogy legyek óvatos. Tudjam meg ki vagy, tudjam meg, mi a szereped. És aztán döntsem el, lesz-e elég erőm ahhoz, hogy mindvégig a törvény, az igazságszolgáltatás legyen az első.

– Hogy döntöttél? – kérdezte Csenge.

– Ahogy neked is mondtam! – válaszolt Chris nyugodtan. – Rendőr vagyok! Ha lett volna bizonyítékom apád ellen, felhasználtam volna, még akkor is, ha emiatt elveszítelek. És ha te folytatod az ő életét, téged is megállítalak.

Mindketten elhallgattak. Chris kemény szavaitól Csenge megborzongott. Legbelül tudta, hogy csak egy hajsza választotta el attól, hogy mindez megtörténjen. Azon az éjszakán, mikor eldöntötte, hogy többé nem tör be, szenvedett. Vágyott arra, hogy tilosba járjon, de már akkor is érezte, hogy nem szabad. Akkor csak az állította meg, hogy tudta, ha lebukik, elveszítheti Chris szerelmét, ma már azt is tudja, hogy a tette bűncselekmény lett volna.

– Jól döntöttél! – szólalt meg. Chris elmosolyodott, magához szorította. Tudta, szerelmének ez a válasza is azt jelenti, végre mindent megértett. Már nem hazudja magának a kifogásokat, miért lehet mégis lopni, Csenge tudja, miért nincs a lopásra kifogás.

– Jack mindent tud rólad! Ismeri az összes aktát, tudja azt is, ami nincs leírva. Tudja, hogy te voltál a lady, tudja, hogy nemrég te hoztad ki a noteszeket. Mindent tud!

– De hát azt mondtad, nem tudhatja meg...

– A közvetlen főnököm nem. Jack a kapitányságot vezeti, hogy úgy mondjam, ő a legnagyobb kutya a házban. A közvetlen főnököm semmit nem tud, csak amiről írásos anyag van. De most Jack-vel fogsz találkozni.

– Én, egyedül? – ijedt meg Csenge.

– Ne félj, nem esz meg – nevetett Chris. – Bár azt nem szereti, ha késnek, ha hazudnak és ha hülyére veszik. Szóval ezt ne tedd. Amúgy meg légy vele teljesen őszinte.

– Ki fog kérdezni?

– Azt hiszem, egy kérdése lesz hozzád, arra pedig ő is, én is azt szeretném, ha őszintén válaszolnál.

– Megmondod?

– És ha tévedek? – Chris elnevette magát – Nem, nem mondom meg, mert csak sejtem, hogy így lesz. De ez nemsokára kiderül. Szerinted, ha kisírt szemekkel mérsz oda, tetszeni fogsz neki?

– Rendbe szedem magam – ígérte Csenge, de nem mozdult. Chris játékosan noszogatni kezdte.

– Most kellene elkezdened – bökte meg kedvesen az oldalát, de Csenge nem akart kibújni a karjai közül.

– Szeretnék így maradni veled, örökre – mondta, és szorosabban ölelte át a férfi nyakát. Chris nevetve megpuszilta.

– Tudod, jobb, ha most tisztázzuk: borzalmas dolog rendőrfeleségnek lenni. Sokat leszek távol, éjjel is dolgozom, ideges is szoktam lenni, ha nem megy a munka, titkosított ügyeim vannak, amiről nem beszélhetek, és bármikor jöhet egy telefon, hogy sajnálatos dolog történt.

– Kecsegtető! – ismerte el Csenge, még jobban a férfihoz bújva. – ezért nem mozdulunk innen!

– Jack véleménye szerint a te múltaddal a legjobb nyomozót faraghatjuk belőled, feltéve, ha te is akarod. Ami persze nem kötelező, hiszen lehetsz színésznő, csillagász, vadakat terelő juhász – Chris elnevette magát – és akkor én várhatok éjszakákon át, amíg az őzikéket összetereled.

Csenge nem szólt, csak hallgatta a férfi javaslatait, így Chris folytatta a gondolatot:

– Csak az én társam legyél, ennyit kérek tőled!

– Szeretnék boldoggá tenni egy életre! – válaszolt Csenge halkán.

– Akkor kb. egy hónap múlva összeházasodunk – ígérte Chris elkomolyodva. – Hozzám költözöl, elvégzed a sulit, leérettségizel, és utána eldöntöd, merre szeretnél továbbtanulni. Hogy sikerültek az írásbeli vizsgáid?

– Honnan tudod, hogy vizsgáztam? – emelkedett fel ismét Csenge. – Nem is voltál itthon, előtte sem beszéltünk róla!

– Szeretlek téged, és gondoskodni szeretnék rólad! Azért mert épp nem beszéltünk arról, hogy valójában összetartozunk, és játszottuk a kutya–macska harcot, figyeltem arra, mi folyik körülötted! – magyarázta Chris nevetve. Csenge ismét meglepődött. Mennyit kell tanulnia még a társas kapcsolatról! Hogy van az, hogy eddig mindig volt ő meg a többiek, de Chrisnek természetes volt, hogy már régóta nem ő van meg Csenge, hanem ők, ketten együtt. – Meg sem kérdezted az írásbelid eredményét? – kérdezte Chris, félreértve a lány hallgatását.

– Én semmit nem tudok rólad, te viszont ismered az egész életemet! – osztotta meg Csenge a gondolatait.

– Elég mozgalmas volt az életed ahhoz, hogy lekössön! Az enyémbe pedig most kaptál bepillantást! És egyébként, az elmondottakon kívül semmi nem történt velem – vállat vont – csak megismertem életem szerelmét és fél évig harcoltam érte! – elnevette magát. – Szóval nem tudod a vizsgaeredményeket!

– Nem volt kedvem utána járni! Teljesen kikészített, ahogy viselkedtél velem és Denise–sel – vallotta be Csenge.

– Akkor holnapra van egy feladatod – nyugtázta a férfi, majd megfenyegette kedvesét: – Figyelni fogok rád, szeretném, ha jó eredménnyel végeznél. Az elkövetkező egy évben semmire nem lesz gondod, csak arra, hogy tanulj és szeress engem.

72. fejezet

Jack ijesztő volt Csenge számára. Nem is egyszerűen Jack volt, hanem Jackomin, de a lány nem tudta megjegyezni a nevét, mert lekötötte a férfi látványa. Titkárnon keresztül lehetett csak bejutni hozzá, előre kért időpontban, amit Chris már biztosított kedvesének. Így a szigorúnak tűnő titkárnök egy tágas irodába vezette, melynek barnás–vörös színű, antik bútordarabjai épp úgy eleganciát és hatalmat képviseltek, mint maga a kapitány. A magas, kemény kötésű férfi hivatalos, komoly tekintettel fogadta a lányt. Hatalmas erőt, magabiztosságot sugárzott, idősebbnek is tűnt, mint ahogy Csenge képzelte. Őszes haja katonásan vágva még erőteljesebb kisugárzást köl-

csönzött számára, mély hangja ellentmondást nem tűrőnek tűnt, miközben hellyel kínálta vendégét. A hozzá képest cseppnyi lány azonnal lehuppant a felkínált székbe, és olyan egyenes derékkal ült, ahogy az apácák követelték egykor tőle. A férfi is leült az íróasztala mögé és nézte vendégét. Valamit mondott, de Csenge nem értette, egyszerűen megbénította a félelem, ahogy a férfi szúrós tekintete áthatolt a fejbőrén és a gondolatait pásztázta. Érezte, hogy nem fog tőle semmit kérdezni, egyszerűen kiolvassa fejéből a várt választ. A rendőrfőkapitány megmozdult, felállt az asztala mellől, közelebb ment a lányhoz és a mellette lévő székre ült. Csenge összerezett, mikor felemelkedett a hatalmas alak, de nem mert mozdulni, most meg, hogy mellette ült, rá se mert nézni.

– Nem ettem még embert! – szólalt meg Jack és elnevette magát. Nevetése kedvessé tette, mély hangja is lágyabbnak tűnt. Csenge ránézett és halványan elmosolyodott. Tudta, valamit tennie kell, nem ülhet előtte úgy, mint egy kuka, ráadásul egy reszkető kuka! Nyelt egyet, bátorságot gyűjtött és a férfi felé fordult.

– Valami hasonlót említett Chris is, így egy kicsit bizakodom! – mondta és a férfi szemébe nézett.

A kisebb irodában viszonylag rend volt. Mióta Mala Strana ügye és a róla szóló jelentések lekerültek a polcokról, az asztról és a padlózatról is lecipelték a raktárba, Chris rendet is tudott tartani. Bár más feladatot kapott, munka volt bőven, de mind könnyebbnek bizonyult, mint annak idején Mala Strana valódi szerepét bebizonyítani. A kábítószer–kereskedelem virágkorát élte Katewille utcáin, így szétágazó nyomozást folytattak a rendőrség emberei. És a szálak itt futottak össze, a jelentések ide érkeztek, és Chris csapata itt döntött a következő lépésről, amivel megállíthatná az illegális kereskedelmet, és a tudatmódosító szerek használatát. A falon lévő térkép Katewille városát mutatta, a papíron elhelyezett jelzőtűk a nepperek feltételezett tartózkodási helyét. Vesztésre álltak, ezt Chris tudta talán a legjobban. Egy olyan harcot folytattak, amiben nem győzhettek, csak csökkenteni tudták időről időre a statisztikai számokat.

– Ilyen tehetséggel nálunk van a helye! – lépett be Csenge a számára ismerős irodába. Chris mosolyogva nézett fel rá. – Ezt mondta! – állította a lány, és közelebb ment. Chris is felemelkedett az asztal mögül, örömmel ölelte át kedvesét.

– Szóval bevágódtál az öregnél!

– Azt gondolom, de ez az egy mondata volt, amiből ezt gondolhatom! – vont vállat Csenge. – Mert amúgy nem kérdezett, Katewille-ről beszélt, meg arról, hogy milyen szép volt ez a város, amikor még nem metropolisz volt. És elmondta, hogy mennyire szerette az édesanyádat – tette hozzá, mire Chris elmosolyodott.

– Mondtam neked – bólintott. – A tenyerén hordta!

– Azt viszont nem mondta, csak éreztem, abból, ahogy beszélt rólad, hogy mennyire szeret téged! – egészítette ki Csenge a beszámolóját. Chris erre nem válaszolt, lágyan megcsókolta kedvesét.

– Mikor költözől hozzám? – kérdezte, szinte súgta vágyát.

– Nálam nagyobb a kert – akadékoskodott Csenge. – És új a lakás, a csempét én magam fu-gáztam.

– Alig van időm hazajárni, az én lakásom közelebb van – érvelt Chris, de valójában nem tartotta annyira fontosnak ezt a kérdést. Csenge sem, mindketten csak annyit akartak, hogy együtt lehessenek, még akár itt, az irodában is. Szorosan átölelve egymást, érezve a másik illatát, melegségét, szíve dobogását. Azonban Chris tudta, ez nem ilyen egyszerű. – Sokáig bent kell maradnom, csak hajnalban végzek! – sóhajtotta Csenge fülébe. Válaszul érezte, hogy a lány még jobban hozzá bújik. – Mi a holnapi programod? – kérdezte.

– Egész nap tanulok, délelőtt Monicával a könyvtárban, délután bemegyek a suliba, utánajárok a vizsgáimnak! – ígérte Csenge.

– Talán ideje lesz még egy borotvát vennem – gondolkozott el a férfi hangosan. – Rád találok holnap, ha kialudtam magam – ígérte és megcsókolta kedvesét. – Rendbe szedem itt a dolgokat, aztán megbeszéljük, hogyan alakítsuk ki a közös életünket – javasolta két csók között. Csenge érezte, hogy nem akarja elengedni a férfit, azt szeretné, hogy kísérje haza, menjenek el innen és maradjanak is örökre együtt. De nyílt az ajtó és Denise lépett be, majd meglátva őket, visszalépett és kopogtatni kezdett a kemény ajtófélfán.

– Szeretlek kicsim, de mennem kell – sügta Chris, és kibontakozott Csenge karjaiból. Elmosolyodott, ahogy az elárvult lány ránézett, visszalépett hozzá, újra megcsókolta. – Menj, egyél valamit – javasolta. – Vagy vásárolj be és főzz finomat vacsorára. A holnap estét biztos együtt töltjük! – ígérte. Csenge bólintott és engedelmesen elengedte a férfit, aki a belépő Denise-hez fordult. A rendőrnő azonban Csengéhez lépett, megpuszilta és közölte, hogy nagyon örül kettőjük boldogságának.

– Emlékszel, reggel megígérted, hogy hétvégére kisminkelsz! – juttatta a lány eszébe. Csenge elcsodálkozott, mindaz ma történt? Bólintott és magukra hagyta a rendőröket.

Elhagyta a rendőrség épületét és felszabadult érzéssel indult neki a délutánnak. De hirtelen azt sem tudta, mit kezdhetne magával. Csatangolt a város utcáin, hot-dogot vett az utcai árustól, aki kedves volt és vidám, mint ő. Vagy csak Csenge látta annak? Most minden szépnek, gyönyörűnek és újszerűnek tűnt. Hatalmába kerítette a szerelem érzése, ami eddig csak kerülgette, azonban most teljesen átvette a gondolatai feletti uralmat. De nem bánta, sosem látta még ilyen szépnek a villamost, az idős nénit a padon, a téren sétáló szerelmeseket, a kolduló utcazenészt. Minden a boldogságtól vibrált.

Kijutott a virágpiacra, és ha már ott volt, virágot vett, nagy csokorral. Már tudta, hova megy, hisz valaki várja őt, hogy beszámoljon neki a mindennapokról, a boldogságáról. Csenge tudta, ha nem is ezen a módon akarta Mala Strana boldognak látni, akkor is elfogadja a döntést, amit ma hozott a lánya. A sírtól nem messze megállt, látta, hogy valaki van Mala Stránánál, nem tudta, hogy megzavarhatja-e. Pozór azonban észrevette, rámosolygott, és a hozzálépő lányt kiszabadította a szabadlábakra kelt virágok közül. A csokorral beborították a sírt.

– Talán vízbe kellene őket tenni! – vélte a férfi.

– Így jobban mutat! – válaszolt Csenge és leült a fehér kőre. – Szervusz Mala Strana!

– Hogy vagy, kicsi lány? – ült mellé Pozór.

– Csodálatosan! Szeret és most már én is merem szeretni. Ezért jöttem, hogy ezt elmondjam – mosolygott és Strana felé fordult. – Meg azt, hogy miatta hűtlen lettem hozzád.

– Annyira azért nem! – szólt a vallomásba Pozór. – Mi a fenét csináltál nemrég éjszaka a miniszternél?

– Honnan tudod? – kérdezett vissza Csenge.

– Speciel ott voltam! – vont vállat Pozór.

– Azt tudom, de úgy vigyáztam, hogy te ne vegyél észre – vallotta be a lány.

– Ne butáskodj, én ne vennék észre? Minden mozdulatodat együtt tanultuk! – nevetett a férfi megcirógatva a lány haját, mint egy kisgyermeknek a buksiját.

– De kiváló tanítványod vagyok, s mint ilyet, igazán nem kellett volna észrevenned!

– Ebből még nem derül ki, hogy mit kerestél ott! – figyelmeztette az elmaradt válaszra Pozór.

– Megbízatus volt a zsarutól. Tökre legális illegális alapon!

– Nem értem mit beszélsz, de csúnyán teszed – fedtte a férfi vigyorogva. – Mi az, hogy „tökre” és mi az hogy zsaru? Mintha magamat hallanám!

– Te tanítottál, nem emlékszel? Egyébként te meg virágot csórtál, az sem tiszta ügy!

– Már jó helyen van!

– Visszakapta a tulaj, nem tudad? – világosította fel Csenge a férfit. Pozór vigyorogni kezdett:

– Talán akkor újra megbíznak, elvégre nem én szúrtam el a dolgot! De hagyjuk, mesélj még magadról!

– Hiányoztok! – vallotta be Csenge, és mivel mindkettőhöz nem bújhatott, csak Pozórt ölelte át. – Annyira szeretném, ha itt lenne velünk Mala Strana!

– Akkor bizony elverné a fenekedet a modorod miatt. Szerette benned azt a királynői eleganciát, amit sugároztál! Őrizd meg a kedvéért – kérte Pozór. – De biztos örülne a boldogságodnak! Viszont, ha jó útra tértél, maradj is ott, ha férjhez mész, légy jó feleség!

– Azt ne mondd, hogy jöhetnek a gyerekek, mert rosszul leszek! – gúnyolódott Csenge.

– Pedig jöhetnének! Csak ne hívj meg keresztapának, nem bírnám a zsernyákokat.

– Ugye, hát te hogy beszélsz! Van honnan tanulnom! – figyelmeztette a nyelvezetre Csenge nevetve. – Egyébként nincs keresztelő, csak esküvő! Eljössz? Te kísérhetnél az oltár elé!

– Megtisztelő, kicsi lány, de tudod te, hány zsernyák lesz ott?

– Mala Strana mindenhová el mert menni, te miért nem?

– Merni merek, csak utálok őket! Mint a te idioszinkráziád! Viszketek, ha zsernyákat látok!

– Épp átölelsz egyet, nemsokára munkát kapok! – figyelmeztette Csenge.

– Tudtam, hogy nem a szúnyogok csipkednek! – nevetett az indián és vakarózni kezdett. – Mikor kapod az elsőt és mi lesz az? – kérdezte még mindig nevetve.

– Nem tudom, de nemsokára biztosan beállok a nyomozók közzé! – ígérte Csenge szintén nevetve, majd komolyan folytatta: – Chris már a kábítószereseknél van, csak ott vállalom bármit! Soha nem szeretnék utánad nyomozni!

Elnémultak, a nehéz csend közékük telepedett. Az indián mozdult meg, átkarolta a tanítványát.

– Ne aggódj, kicsi lány! Sose kapnál el, de nincs is rá szükség! Egy kicsit megszédem magam és eltűnök a városból! Te meg üldözd nyugodtan a rossz fiúkat, jó zsernyák lesz belőled! Büszke leszek rád, végül is, én tanítottalak!

Csenge jókedvűen hagyta magára a két férfit. Nem akart az utolsó szavakon gondolkodni. Örült annak, hogy találkozott Pozórral, de jobban örült volna, ha tudja, messze van és ott jól van. Elhessegette magától a félelmeket és ismét Chrisre gondolt, a szerelmükre, a jövőjére, a közös jövőjükre. Hazaindult, de út közben bevásárolt és szót fogadva kedvesének az estét főzéssel töltötte. Közben várta, hogy Chris telefonon vagy személyesen jelentkezik, de még este tízkor is egyedül volt, így unalmában összeszerelte Mala Strana számítógépét, amit a rendőrségtől visszakapott és internetezni kezdett. Az egyik közösségi oldalon rátalált Monicára, így csetelni kezdtek. Későre járt már, amikor úgy döntöttek, hogy másnap délelőtt, a könyvtárban folytatják a beszélgetést és Csenge kikapcsolta a gépet.

73. fejezet

Chris leállított motorral gurult a ház elé. Nem akarta Csengét felébreszteni. Bízott abban, hogy a lány az ágyában alszik. Azonban élt benne a gyanú, hogy nem. Hajnali egy óra után jött a jelzés az őrre. És talán Csengéről szólt. Ha igen....

Elzavarta ezt az eshetőséget a gondolataiból, tudta, bíznia kell szerelmében. Mégis remegett a gyomra, mikor betört a lakásba. Kulcsot még nem cseréltek, így maradt a tolvajok játéka...

Teljes sötétség fogadta, ahogy az illik hajnali két órakor. A telihold halvány fénye mellett felismert bútorok körvonalát. Levette a cipőjét, a legkisebb zajjal lépett a nappaliba. Ahogy beljebb haladt megérezte a főtt paradicsom és a hagyma illatát, szájában összefutott a nyál az éhségtől és némiképp megnyugodott, hisz már tudta, kedvese szót fogadott, vacsorát főzött számukra. A sa-

rokban, az asztalon a monitor fáradtan pislogott, Chris így azt is felismerte, hogy Csenge összeállította a számítógépet.

– Talán tanult! – morogta maga elé, de még ez is kevés volt számára. Amilyen halkán csak tudott a pinceajtóhoz lépett és kinyitotta. Lement a lépcsőkön, melynek fokát csak érezte, de itt már semmit nem látott. Tudta, hogy egyenesen a külső ajtóhoz vezet a lépcsősor, így határozott léptekkel ment el az ajtóig, nem nyitotta ki, az ajtó felső peremén végighúzta a kezét. Egy vékony falécet keresett, melyet, ha az ajtó kinyílik, a huzat észrevétlenül leseper. De a kis faléc a helyén volt. Chris megkönnyebbülten dőlt az ajtónak. Utálta magát azért, mert nem bízott a kedvesében, amiért a jelzést véve első pillanatban Csengére gondolt.

A sötét pincében állva felidézte a lány csillogó tekintetét, ahogy felismerte a múltjában megtörtént hibákat, a megbánást, a szégyent. Elöntötte a lány iránt érzett szerelem forrósága, lelkesen indult vissza a nappaliba, miközben ismét belemart az aggodalom, hiszen miért is ment volna a pinceajtón, mikor az utcait sem ellenőrzik most. Ismét megremegett egy pillanatra, de elhessegette a gondolatot, hiszen Csenge fent alszik...

„Az emeletre vezető lépcsők csak akkor nyikorognak, ha középen lépsz rájuk!” – mondta egyszer Csenge, és lám, így volt, Chris hangtalanul ért fel a hálósobába. Hallotta Csenge egyenletes, halk szuszogását, ment a hang után, és felé hajolva megpuszilta a kellemes meleg arcot.

Mélyen aludt, régóta ágyban van – nyugtatta meg újra gondolatait.

– De jó, hogy itt vagy! – fordult Csenge a férfi felé. – Egész este vártalak!

– Dolgoztam, mondtam! – válaszolt Chris miközben ledobálta magáról ruháit. – Ide bújhatok? – kérdezte feleslegesen, Csenge már helyet adott neki, megvárta, amíg elhelyezkedik mellette, majd hozzá bújt, fejét mellkasára tette.

– Ugye nem dolgozol mindig ilyen sokáig? – kérdezte álmos hangon.

– Van egy fontos ügyem, de ha azt lezártam, itt leszek, minden éjjel melletted!

– Alig várom! – súgta Csenge és megpuszilta a férfi mellkasát. – Veled szeretnék aludni, kelni, élni, lélegezni! Unatkoztam este!

– Mivel töltötted?

– Voltam a temetőben, aztán főztem, ahogy kérted. De nem jöttél, unatkoztam, összeszereltem a gépet, és képzeld, rátaláltam Monicára az egyik közösségi oldalon! – Csenge nagyot ásított – Cseteltünk sokáig! Kibeszéltünk téged, meg a sulit. Nemrég fejeztük be! Ja – felemelkedett – Monica utána járt, sikerültek a vizsgáim, jövő héttől harmadikos leszek!

– Ügyes vagy! – csókolta meg Chris az álmos pofit megkönnyebbülten. Gondolatai végre teljesen lenyugodtak. Ha interneten társalgott, azt le lehet ellenőrizni. Nem ő volt, itthon volt! Szíve visszanyerte megfelelő dobogási ütemét, magához ölelte a lányt. – Aludj kedvesem!

– Nem ő volt! – ismételte Chris Denise-nek másnap délelőtt. A fekete hajú kolléganő bólintott, de szeme mást jelzett, így Chris bedobta a mentőövet. – Utána járhatunk, interneten fecsegett a barátnőjével abban az időpontban.

– Hiszek neked, de utána járok! Főként azért, mert vagy Mala Strana jött elő a pokol bugyrai-ból vagy máskor ült a gép előtt Csenge.

– Vagy az indián volt! – egészítette ki a lehetőségeket Chris.

Ketten ültek a nagy kerek asztal körül, a tárgyalóban. Chris visszakérte az ügyet, maga akart utána járni, és mivel évekig vezette a nyomozást, megkapta, de vele együtt Denise-t is, hiszen már szinte mindenki tudta, mi történik a férfi magánéletében. Tudták és figyelték, hogy oldja meg a helyzetet. Denise némán gondolta át a következő lépést, majd felállt, magára hagyta a férfit. A másik szobában kiadta a szükséges feladatot a kérdés felderítésére, majd visszatért a maga elé néző, elgondolkozó kollégájához.

– Természetes dolog, amit érzel! – próbálta nyugtatni. Chris felnézett rá, elnevette magát:

– Az, hogy félttem őt vagy az, hogy gyanakodok rá?
 – Mindkettő! – mosolygott Denise – De lépünk tovább, mi a terv?
 – Ugyanaz, ami eddig! A Stranáknak előkészített csapdát most felhasználjuk.
 – Azóta több hónap telt el – lepődött meg Denise, de gondolkozni kezdett. Tavasszal az egyik gazdag negyed utcájában házat béreltek, két kolléga „házaspár” költözött be feltűnően, nagy ricsajjal. Közben más utakon elhintették, hogy egy régóta keresett medál eltűnt és mégis megvan, az új bérlők birtokában látták. Az egyedi, antik medálról beszéltek egy ideig, majd az „eredeti tulajdonosa” jutalmat is ajánlott fel érte a helyi és a közeli városok lapjaiban, interneten „kereste”, valójában reklámozta, hogy létezik ez a csodálatos, 18 karátos, 80 grammos 4 darab gyémánttal és 2–2 darab rubintkővel és smaragddal kirakott medál. Akkor tudtak arról a nyomozók, hogy Hacker elindult a mesés ékszer nyomában, de vajon az indián milyen szinten volt benne a Hacker–Mala Strana párosban? Pozórról tulajdonképpen fogalmuk nem volt, amíg Csenge le nem buktatta azzal, hogy azonnal hozzá rohant, amikor megtudta, hogy baj van Mala Strana körül. És azóta sincs sok információjuk az indiánról, azon kívül, hogy a városból is eltűnt néhány hete.

– Csenge mondott valamit a barátjáról, egyáltalán tudjuk, hogy újra a városban van-e az indián?
 – Ő nem említette, és azt sem tudom, találkoztak-e, de abban az étteremben, ahol régebben is járt Pozór, rátaláltak nemrég a járőrök. Diszkrétan követték, tudom, hogy hol tartózkodik az indián, csak azt nem, mivel foglalkozik.
 – Jó lesz a medálos mese? – kérdezte Denise, hiszen tudta, a csapdát újra kell állítani, az új játékosnak megfelelően. Chris nagyot sóhajtott.
 – Ha Csenge nem csetelt az éjjel, kísétálok ezen az ajtón, felszállok az első gépre, és elmegyek a világ másik végébe! – váltott témát váratlanul Chris. Néma csend telepedett közéjük, Denise nem tudta, hirtelen mit mondjon. – Nem lennék képes végigcsinálni ellene ezt az egészet! – vallotta be a férfi folytatva a gondolatát. – Szeretem őt, ma jobban, mint eddig bármikor!
 – Ha ő is így érez irántad, akkor
 Az ajtó kinyílt, az egyik technikus lépett be. Kinyomtatott papírlapot tett Denise elé. Chris nézte Denise arcát és egy pillanat múlva tudta, hogy Csenge igazat mondott. A barátnők teljes szövege ki volt nyomtatva. Denise elmosolyodva nézett fel, miközben darabokra tépte a papírt.
 – Az alibije megvan, de ezt a beszélgetést nem olvashatod el! – kommentálta mosolyát. Chris csodálkozva nézett rá. – A fejedbe szállna a dicsőség, és beképzeltebb lennél, mint valaha voltál! – magyarázta és az egész papírhalmot a kukába dobta. – Szóval Strana a pokolból, vagy az indián?
 – Strana meghalt! – állította Chris. – A saját szememmel láttam átlótt mellkassal.
 – És az indiánnak jó lesz a medál?
 – Megrendelőre van szüksége – gondolkozott el Chris és teljesen indokolatlanul elnevette magát. Denise csodálkozva nézett rá.
 – Mire gondolsz?
 – Csak arra, hogy mennyire boldog vagyok, amiért Csenge éjjel a gép előtt ült. Imádom azt a lányt!

74. fejezet

– Ha meghalok a kíváncsiságtól, eltemetsz Mala Strana mellé? – kérdezte Csenge, állat tenyérére támasztva, miközben a vacsorázó férfit bámulta.
 – Pár nap és visszatérünk a neppereinkhez! Ha kibírod, megússzuk a temetési költségeket! – válaszolt Chris teljes nyugalommal.
 – Tudtam mindig, hogy együtt érzel velem! – biggyesztette a száját Csenge. Unottan folytatta a vacsoráját, hallgatta a férfi próbálkozásait, ami arra irányult, hogy elterelje a figyelmét. Nem si-

került, kudarcba fulladt minden téma, Csenge kíváncsisága legyőzhetetlenné vált. – Legalább azt mondd meg, hogy veszélyes-e, amin dolgozol!

– Ha nem lenne az, elmondhatnám!

– Kém ügy, kábítószer? – próbálkozott Csenge.

– Kielégít, ha azt mondom, hogy egy régi ügyemet akarom végre lezárni? – kérdezte a férfi bosszúsan, mert érezte, hogy ennyit sem kellene elmondania.

– A régi ügyed én vagyok és Mala Strana! – gondolkozott el azonnal a lány. További gondolatait is megosztotta a férfivel: – Én itt vagyok, Mala Strana odafenn, sajnos! Csak nem lady Margharetet kergeted?

– Kedvesem, megegyeztünk! Ha olyan a feladatom, nem beszélhetek, úgyhogy most nincs több kérdés, oké? – fejezte be a férfi a vitát, a kérdezősködést. – Hagyjuk abba mára! – kérte kedvesebben. Csenge bólintott, de közben azon gondolkozott, hogy mi is lehet a férfi régi ügye, amiről ő ennyire nem tudhat.

Unatkozott, nem tudta, mit kezdjen magával. Három napja nem kell iskolába járnia, de a kedvese nem ér rá, pedig most igazán lett volna ideje csak vele törődni. Átnyúlt az asztalon és megfogta Chris szabad kezét. Láta, hogy fáradt a férfi és meggyötört, mégis vágyott arra, hogy legalább egy picit foglalkozzon vele. Chris elmosolyodott, letette a villát és felállt. Nem engedte el kedvese kezét, hozzá lépett, leguggolt mellé, onnan nézett fel rá. – Ne haragudj rám, rendben? – kérte lágyan. – Ilyen is a rendőri munka. Asztalnál kell ülni, átgondolni a lépéseket, a bizonyítékokat, a tényeket és kiadni a következő feladatokat. Sokat kell gondolkozni, törni az agyamat, mert te tudod a legjobban, hogy egyes elkövetők mennyire fífikásak, okosak, tanultak. Szóval most ez a szakasz van, ezért fáradt vagyok! – lehajolt, megpuszilta a lány kezét. – Persze, annyira azért nem vagyok fáradt! – nevette el magát és felállva, magához húzta Csengét.

– Unatkozol, igaz, te bestia! – kacérkodott vele, miközben hosszú haját félresepelve a nyakába csókolt. – Nem szeretem az unatkozó asszonyokat, mert eszükbe juthat, hogy megszökjenek a dolgozó férjüktől! – folytatta monológját, miközben Csenge hagyta, hogy végigcsókolja nyakát, fülcimpáját, és elérje az ajkát. Már ha akart, akkor sem tudott volna válaszolni, Chris felkapta az ölébe és a nappali közepén, a szőnyegre fektette. Csenge becsukta a szemét, úgy élvezte kedvese minden érintését. Nem zavarta, hogy még világos van, hogy egyre kevesebb ruha borítja testét, hogy érzi Chris feltörő, izzó vágyát a forró leheletében. Minden porcikája arra vágyott, hogy a férfi megérintse, csókolja, simogassa. Nem tudott betelni ezzel az érzéssel, teste, lelke kívánta kedvesét. Chris most is épp oly türelmes volt, mint eddig minden alkalommal. Mint egy drága, értékes ékszerről a csomagolóanyagot, úgy bontotta le kedvese testéről a ruhát és simította végig, alig érintve bőrét. Csenge minden mozdulatára reagált, remegett, megnyílt. Vágytak egymásra, testük és lelkük is eggyé vált, miközben szerelmük beteljesedett. Mindketten úgy érezték, ez az érzés a másik iránt soha nem fog elmúlni köztük.

Chris még azután is becézte Csengét, hogy mindketten vágytól kielégülve feküdtek a szőnyegen.

– Gyönyörű vagy! – súgta és megcsókolta a csodálatosnak ítélt testrészt. Majd a következőt is, és Csenge már ismét végig volt csókolva. A lány halkán kuncogni kezdett.

– Mindig azt állítod, fáradt vagy! Mire vagy képes, amikor kipihentnek érzed magad?

– A nászutunkon megtudod! – ígérte Chris és a lány felé hajolt. – Ez a gyönyörű hajad eltakarja az arcodat előlem! – panaszkodott, miközben félreseperte a hajzuhatagot. – Szeretem látni a szemedet, de mindig becsukod, amikor szerelmeskedünk!

– Mert így élvezem az érintésed! – védekezett Csenge és maga seperte félre a haját. Megsimogatta a borostás arcot és megpuszilta a férfi állát. – Hiányzol nekem! Egész nap mellettem kellene, hogy legyél! Nem akarok olyan asszony lenni, aki csak este látja a férjét, fáradtan, kimerülten, borostásan!

– Az előbb még nem panaszkodták sem a borostára, sem a fáradtságomra! – nevetett Chris és

hozzádörzsölte arcát kedvese érzékeny pocakjához.

Csenge nevetve gurult arrébb a szőnyegen, hasra fordult, onnan nézte a férfit. Tekintetük egybeforr, nem kellett szó, tudták, ismerték a másik érzéseit. Chris mozdult meg, kedveséhez mászott, ráfeküdt, átölelte, melegítette testével.

– Hétfőtől iskola, nem fázhatsz meg, nincs igazolásod! – magyarázta tettét.

– Hétfőig megöl az unalom, ha csak esténként foglalkozol velem!

– Ki kellene takarítani! – jegyezte meg Chris és a szőnyegről egy szöszt emelt fel a két ujj között. – Micsoda asszony vagy, hogy ezt tűröd! És ott az én lakásom is, tessék azt is rendbe tenni! – dirigált. – Holnap ott alszunk, oda kérem a vacsorát és az azt követő kényeztetést! És le fogom ellenőrizni a sarkokat, van-e bennük pókháló!

– A pókháló penicillint tartalmaz, egészséges! Meglátod, finom pörköltet készítek neked belőle! – fogadkozott Csenge nevetve. – De tényleg, mit csináljak egész nap?

– Holnap elmész a bizonyítványodért. Pénteken sminkleckét adsz Denise-nek. Közben megbeszélitek, hogy melyik nap lesz a titek, amikor Denise veled foglalkozik! – javasolta ötleteit Chris.

– Mit akar tőlem? – lepődött meg Csenge, bár sejtette a választ, így ellenkezett is azonnal. – Ne már, nem akarok dilidokit magamnak!

– Valamikor, egyszer, réges régen megegyeztünk, emlékszel? – kérdezte Chris. – Tanulsz, pszichológushoz jársz, szót fogadsz nekem!

– Megzsaroltál! – emlékezett Csenge bosszúsan.

– Rávettelek arra, hogy tedd, amit kell. Különben világgá mentél volna! Szóval heti egy alkalommal Denise foglalkozik veled, heti egy alkalommal te vele és megtanítod sminkelni, színészkedni, parókat használni, meg ilyesmi!

Csenge megadóan bólintott, Chris pedig megcsókolta a helyes válaszért. Bízott abban, hogy megfelelően elterelte Csenge figyelmét a munkájával kapcsolatos kérdezősködésről és leköti addig, amíg valóban lezárja a folyamatban lévő ügyet.

75. fejezet

Csenge másnap az iskolában átvette a bizonyítványát. Első útja Mala Stranához vezette, büszkélkedni szeretett volna, és reménykedett abban is, hogy összefut Pozórral. Elmondhatná neki, hogy jobb lenne, ha máshol dolgozna, mert veszélyesnek találja ezt a várost kettőjüknek, de az indián aznap nem mutatkozott. Szomorkásan ment haza arra gondolva, hogy mennyire boldog lenne most Mala Strana, ha látná tanítványa bizonyítványát. Otthon csak átöltözött és tovább ment Chris lakásába, hisz ki volt adva a parancs, takarítania, főznie kell és szerelmesen várni az urát. Most még élvezte ezeket a feladatokat, de tudta, rövid időn belül beleun a háziasszony szerepbe. Remélte, változni fog a helyzet és Chris többet foglalkozik vele, vagy ha nem, magának kell valami elfoglaltságot találnia, hiszen az iskola nem fogja lekötni minden idejét. Monica többször javasolta, hogy vállaljon gyermekfelügyeletet. Ezen gondolkozva indult el otthonról. A városba érve az egyik nagyobb áruházba is betért és megvásárolta a vacsorához szükséges dolgokat. Áldotta az eszét, hogy anno az apáctól megtanult főzni.

A kasszánál fizetett éppen, amikor megérezte azt a furcsa, régen érzett zsibbadást a nyaka körül. Azonnal rádöbrent, mi történik. Figyelik. Kifizette az ételleket, bepakolt a hátizsákjába és elindult kifelé. Nem viselkedett feltűnően, hagyta, hadd kövesse nyugodtan, aki akarja. Végigment a bevásárlóközpont épületén, az áruház másik végében lévő könyvesboltba fordult be. Az megfelelő hely, sok a polc, amit körbe lehet járni, a könyvek között kilesve könnyű megtudni, ki követi. Az őrzője belépett utána. Csenge gondolatai cikáztak. Ki lehet a fazon, ki küldte? A mexikói talán? Vagy Strana gyilkosai? Egyiknek sem látta értelmét. Vagy...vagy Chris! – a gondolat azonnal végigfutott a hátán hideg verejték formájában. Chris egy régi ügy lezárásáról beszélt. És

Pozóról semmi híre nincs. És őt figyelteti egy rendőr! Mi folyik itt? – kérdezte magától és szidni kezdte a buta eszét, hogy el tudta venni egy kis szőnyegen hempergés azt a maradék értelmét is. Chris utána nyomoz! Azt gondolja talán, hogy visszatértem! Vagy azt, hogy ...– mit? – kérdezte magától, miközben kilest a szótárak mögül. A férfi profi volt, háttal állt a lánynak és olvasgató. Csenge már biztos volt abban, hogy rendőr. Tehát Chris figyelteti. De miért? Miért? Miért?

A kérdés tombolt az agyában. Felöltött benne egy pillanatra, hogy valamiről nem tud, Chris átveri, de ezt a gondolatot azonnal elhessegette. Chris szereti, ez biztos. Ezt érzi.

Kiválasztott egy könyvet és a pénztárhoz ment, Amíg fizetett, hátralesett, de a férfi nem követte, beljebb ment az üzletbe, a kijárat felé sem nézett. Csenge eltette a könyvet az élelmiszerek mellé és kilépett az üzletből. A szemközti cipőboltba ment és várt. A férfi azonban nem jött ki az üzletből. A cipőbolt eladója kedvesen hozzá lépett, érdeklődött, így Csenge belement a játékba, kérdezgette, miközben figyelt arra, mi történik a szemközti üzletben. Hátralépett a csizmákat tartó polcok mögé, mikor meglátta a figyelőjét. Ő azonban nem úgy tűnt, hogy keresné Csengét, a megvásárolt könyvvel kísértelt a boltból, majd a bevásárlóközpont belseje felé haladva nem is emelte tekintetét a cipőbolt felé.

– De hülye vagyok! – sóhajtott Csenge megkönnyebbülten. Visszaadta a számára felajánlott lábbelit és az ellenkező irányban elhagyta az áruházat. Figyelt Chris lakásáig, de már nem érezte a bizsergést, és nem látott ismeretlen ismerős arcokat. A lakásba nem kellett betörnie, Chris kulcsot másoltatott számára. Utoljára még hátranézett, mielőtt belépett a nagy barna kapun, de megnyugodva tapasztalta, senki nem követte, rémálom volt az egész.

Meglepetésére Chris otthon volt, öltözött.

– Jössz vagy mész? – kérdezte örömmel, boldogan ölelte át, amiért rátalált kedvesére.

– Megyek, már itt sem vagyok! – válaszolt a férfi, miközben puszt adott a lánynak. Megtoldotta egy csókkal is, de aztán újra a ruhái felé nyúlt. – Te viszont jó, hogy itt vagy, hihetetlen felfordulás van a konyhában! Hoztál valami kaját?

– Főzni is fogok! – nyugtatta Csenge.

– Három óra múlva itt vagyok érte! – ígérte Chris és újra megcsókolta a lányt. Aztán nem érte be ennyivel, magához húzta, átölelte.

– Szeretlek! – súgta. – Ha későn jövök, akkor is várj meg, el ne aludj! – kérte szerelmesen, majd ismét csókkal búcsúzott tőle. Csenge csodálkozva nézett utána, nem értette, mi ez a nagy sietség. Hallotta, ahogy kívülről rázárja az ajtót, aztán átmegy a garázsba. Visszalépett a szobába, felvette a földre dobált ruhákat, miközben szidta azt a bizonyost, amiért férfit teremtett, ráadásul hanyag, rendetlen férfit. Mala Stranára gondolt, aki egy-egy akció előtt ugyanígy széthagyta levetett ruháit, utána viszont a feketét gondosan...

– Feketét! – kiáltotta és megállt az ablak előtt. Chris az autóval akkor hajtott ki, az automata kapu csendesen zárult be utána. – Feketét vett fel! – ismerte fel Csenge, amit az előbb látott. Bár Chris semmit nem mondott, ölelése eltérítette a lány figyelmét, de valóban, fekete farmerben, sötét, vékony, de hosszú ujjú pulóverben ment ki az ajtón a kedves. Azaz vagy betörni megy, vagy betörőt fogni! – gondolkozott hangosan és eszébe villant, ahogy felhúzta a pisztolyát, ellenőrizve a tölténytárat...

– Pozór! – kiáltotta és eldobta a ruhákat. Saját magának kutatott fel fekete nadrágot, pulóvert. Bár nagy volt rá, úgy gondolta, most megfelelő. Pillanatok alatt öltözött át, közben gondolkozott, hogyan tovább. Ezt a lakást nem ismerte részletesen, de mégis, egyszer bejutott. Odakint azonban világos volt, még nem sötétedett annyira, hogy feltűnés nélkül közlekedhetne, már ha figyelik. A magas barna kaputól nem látta, hogy mi folyik az utcán, esetleg ki lesi a házat. Égve hagyva a villanyokat, kilépett az ajtón. A barna kapu őt is védte. Megkerülte a házat, a kis kerten keresztül odáig ment, ahol egykor ő jött be. A fa ágai elbirták. Felmászott és lenézett az előtte elterülő utcára. Kiszúrta a rendőröket. Autóból figyelték a házat. Csenge a fán ülve törte a fejét, hogyan tovább. Tudta, le kell lépnie, de hogyan? Az utcán a gyalogosok egyesével közlekedtek. Késő volt

már a tömeghez, a forgalom is gyérült. Tudta, kell valami, ami vagy leköti azok figyelmét vagy eltakarja előlük a kerítésen átmászó alakját. Felmérte, egy pillanat kell csak, amíg leugrik az ágról, felemelkedik a másik oldalon és elszalad a sarokig. Ha jönne egy nagyobb kamion.... Figyelt és várt. Busz érkezett, csuklós. Befordult az utcába. Csenge nem tudta, hol a megállója, de nem akart újabb lehetőségre várni. Ahogy a megfigyelő autót eltakarta előle a busz, ugrott és futott. Keresztül az úton, majdnem neki a busz hatalmas karosszériájának. A jármű lassított, elérte a megállóját. Csenge elszaladt mellette az úton, majd előlről megkerülte és már a másik oldalon volt. Látta a megfigyelő autót és a három férfit. Az egyik a könyvesboltos volt. Nem mozdultak, beszélgettek. Csenge megfordult és ellenkező irányba kezdett futni. Fogalma nem volt merre, csak ment, egyelőre minél messzebb. Kertes részre ért, a régi lakás közelébe. Lenyugodva váltott át sétára. Tüdeje zihálva tiltakozott a hirtelen jött testmozgás ellen.

– Ellustultam – gondolta magában, és egyúttal szidta is magát, amiért nem figyelt a testére. – Ráadásul az eszem is lusta! – szidta tovább magát, és gondolatban igyekezett összetenni a tudását. Chris valamire készül, őt figyelteti, leköti, hogy a lakásában maradjon, ő maga pedig feketében megy el, fegyverrel. Lehet, eddig is volt nála, de most lett Csengének feltűnő. Nála viszont nem volt fegyver. Hazamehetett volna érte, de nem gondolta, hogy szükség lenne rá. Ha Chris betörőt üldöz és régi ügy, az csak Pozór lehet – ez volt a következő gondolata. De hol van Pozór? Felnézett az égre. A nap lassan nyugodott le. Szeptember eleje volt, még ebben az évszakban várni kellett a holdra. – Van időm megtudni, mi folyik itt! – gondolta és irányt változtatott, a Vándor felé vette útját. Pozór ott megjelenik ma este, ha valamire készül, hiszen ott bőven van rejtkehelye, ruhának, árunak, hacsak nem változtatott a szokásain.

Elérte az éttermet. Vágyott rá, hogy belépjen, hogy átölelje az idős asszonyt, aki finom salátákat készített anno számára. Hogy belépjen és lássa az asztalt, ahol Stranával ezerszer vacsoráztak, Pozórral játszottak, de nem tette. Elhelyezkedett egy félreeső sarokban és várt. Vagy megjelenik az indián, vagy feljön a hold. Valami, tudta, segíteni fog abban, hogy megakadályozza Chris ma esti akcióját. Kedvese nem fog ma betörőt fogni, és Pozórt ő fogja elzavarni még a város környékéről is. Csak sikerüljön.

Eltelt valamennyi idő, de nem történt semmi. A nap kitartóan sütötte a betont, a forróság és az izgalom miatt Csengén átnedvesedett a fekete póló. Járt az agya, de nem tudta, mi legyen a következő lépése. Végül döntött, és elindult az étterem felé. A Vándor semmit nem változott. Csenge szeme megtelt könnyel, ahogy belépett a jól ismert helyiségbe. Az asztaluk érintetlen volt, megszokásból most is oda telepedett. Néhány pillanatot kellett csak várnia, a háziasszony már nála is termett, szó nélkül ölelte át a könnyes szemű lányt.

– Annyira hiányzott, kedveském! – mondta szipogva, mikor elengedte vendégét. Mellé ült, beszélt, fecsegett volna, de Csenge megállította.

– Pozórt keresem!

– Nem volt itt, legalább két napja! Akkor sem evett, csak felment a szobába és...

– Még megvan a szobánk? – kérdezte Csenge és már állt is fel. Felszaladt az emeletre, a folyosó végén lévő szobáig, előkereste kulcsomójáról a megfelelőt. Ahogy belépett, ismét előtörték az emlékek, ugyanakkor a vágy is, hogy találjon valami jelet arra, hol keresse a férfit. Tudta, ha Strana után kutatna, semmi esélye nem lenne, de Pozór nem volt annyira precíz, így talán van esélye. Felkutatta a rejtkehelyeket, de csalódnia kellett. Semmi értelmes dolgot nem talált. A szobában lévő kisasztalon is csak egy ceruzára lelt és egy nagy köteg papírral, de semmi mást nem talált.

– Mit csinálok én? – kérdezte magától, miközben leült a fotelbe. Igyekezett megnyugodni a jól ismert környezetben. Ahogy gondolatai lassultak, értelme is visszatért. – Ne kapkodj! – szólt rá Strana valahonnan messziről. Csenge nagy levegőt vett és átgondolta a helyzetet. Pozórt félti? – kérdezte magától. Sosem tette, az indián ügyes, körültekintő. Nem annyira alapos, mint Strana volt, de őt sem kell féltetni.

– Akkor?

– Chris! – válaszolt magának Csenge és azonnal tisztán látta, hogy igen, valójában a kedvesét félti. Mert Pozórra vadászik. Pozórnál pedig mindig van fegyver. Több alkalommal dolgozott az indiánnal, és bár Mala Strana sosem vitt magával pisztolyt, Pozór mindig. Büszke is volt rá. Azt mondta, a vérében van. Meg hogy őt sosem kapják el élve. És Csenge komolyan vette ezeket a mondatokat, hiszen Pozór tanította annak idején a fegyver használatára, ő vitte fel a hegyre, hogy dühét csillapítsa a dobozok lövöldözésével.

– Lódd szét mindet! – mondta akkor, és vadászpuskát adott a kezébe. Pozórnál ez volt a megoldás. És most Chris akarja megállítani. Előkapta a mobiltelefonját és megkereste az üzenetküldő funkciót. „Pozórnál fegyver van!” – pötyögte be a gépbe, de az utolsó jelnél megállt.

– Mit csinálsz? Elárulod a barátodat? – kérdezte magától.

Behunyta a szemét, kifújta magából az ismét felgyült izgalmat.

– Christ meg kell védenem, de Pozórt is! – gondolta. – Vagy nem kellene tennem semmit? Elvégre az egyik rendőr, a másik betörő, mi közöm ahhoz, mit csinálnak? Mindenki tudja a dolgát! – cikáztak a gondolatok az agyában, végül kitörölte a szöveget. – Más megoldást kell találnom! – döntött. A kezében lévő készülékre nézett. Az okos telefon jelezte, hogy felismerte az épületben működő wifi jelet. Van internet! Csenge azonnal fellépett a világhálóra, a bűnügyi hírek oldalára és kutatni kezdett. Visszament az időben, több napra, hétre, nézte, mit loptak el, kit köröznek, milyen tárgy eltűnését jelentették be. Régebben is nézték Mala Stránával ezt az oldalt, ismerős volt számára néhány tárgy. Megakadt a szeme egy medálon, de tovább is lépett. Azt már Strana idejében is keresték, de jóapja azt mondta, túl drága, túl kockázatos. Tovább lépett, miközben eszébe jutottak Pozór szavai, amit a sírnál mondott előző nap. „Megszedem magam és lelépek” – vagy valami ilyesmi. Csenge elgondolkozott és visszalépett a medálhoz. Valóban nagyon értékes darabnak tűnt. Megnézte mit írtak róla a cikkben, aztán rákeresett a keresőprogram segítségével mindenre, ami a drága ékszerrel kapcsolatos volt. Végül elgondolkozott. Hülyeség lenne belevágni, de ha Pozór talált megrendelőt, ezzel a munkával valóban megalapozza, hogy egy időre eltűnhessen. Felállt a fotelból, átnézte az asztalkán lévő lapokat. Üresek voltak, de az asztal melletti kukában is volt néhány összegyűrt lap. Csenge kiszedegette, széthajtogatta, kisimította a két darab gyűrött papírt. Próbálta kitalálni, mi van rajtuk, nézegette több oldalról, aztán rádöbönt, hogy egy alaprajzot lát. Vagy kettőt. Két lakásét. Vagy egy emeletes lakásét. Forgatta a lapokat, amíg összeállt a fejében a kép és ekkor már tudta, hogy volt valamikor ebben a lakásban.

76. fejezet

Chris nyugodtan ült az asztalánál. Még korán volt ahhoz, hogy beindítsa a csapatot. Denise viszont nyugtalanul körözött az ablak és az ajtó között.

– Miért gondolod, hogy ma este megy? – kérdezte idegesen.

– Holdfogyatkozás van! – mutatott ki Chris az ablakon. – Ma még! Holnap már dagadtabb lesz a kifli!

– És?

– Egy okos betörőtanonc magyarázta el nekem egyszer a hold-árnyék kettősének fontosságát. El fog jönni ma este, ne aggódj! Két napja felderítette a helyszínt, végigjárta a szobákat. Tegnap megegyezett a megrendelővel. Ma eljön és elkapjuk!

– Nem tudom! – sóhajtott Denise idegesen. – Legalább menjünk oda!

– Menjünk! – bölintott megadóan Chris. – Itt áll az autóm, menjünk azzal, a csapat csak később fog indulni.

Csenge már újra az utcán volt. Nem tudta, hogy jó-e a szimata, vagy teljesen feleslegesen megy el ahhoz a házhoz, de úgy döntött, a fotelben ülve sem fog többre jutni. Az egyik utcasarok után tudta, már a többszintes ház következik, melynek alaprajzát Pozór hanyagul hátrahagyta.

Óvatosan kikémlelt. Az utca üres volt. A nap már lejjebb ereszkedett, de ereje még mindig megmutatkozott. Meleg volt és világos, hiszen az óra csak fél kilencet mutatott. Bolond ember, aki nappal megy betörni! – gondolta, de egyúttal ez a gondolat meg is nyugtatta. Nem lehet még a házban sem a betörő, sem a rendőr. Az ott lakók viszont már televíziót néznek, vacsoráznak, ki tudja, talán olvasnak a nappaliban elnyúlva. Csenge elmosolyodott ezen a buta ötleten. Még egy gazdag fazont sem látott regényt olvasni. Inkább úszkál a medencéjében, elég meleg van még hozzá. Bár, úgy emlékezett, itt nincs medence. A tágas, nagy nappaliból talán egy vagy két szoba nyílt, valamint a konyha, és a nagy, széles lépcsőre is emlékezett, amely felvezetett az emeletre.

Állt egy darabig a sarkon, gondolkozott. Nagy, rendezett kert vette körül a kétszintes kertesházat, kovácsoltvas kerítés futott végig az utcafronton. Csenge nem emlékezett pontosan arra, ki lakik a házban, mintha egyszer üresen is állt volna még valamikor télvíz idején.

Nem volt terve és ez zavarta. Egyáltalán mit csinálhatna? Meg kellene állítani Pozórt, de hogyan, milyen módon? Ha tudná, merre akar bejutni, ha tudná, miért megy. Vajon valóban a medálért? Talán utána járt, tudja, hogy itt van? Vagy?

– És ha nem ez az a ház? – villant a tudatába. Döntött és még közelebb ment. Látta a nagy kerten keresztül a kiszemelt, kétszintes, csodálatos épületet. A kert is díszkertnek lett kialakítva, bár kissé rendezetlennek tűnt. A magas fák lombkoronái is nyíratlannak látszottak innen. Megfordult és a hátsó utcáról közelítette meg ismét a kertet. Hallgatózott. Sem kutya, sem járókelő. Átugrott a kerítésen. Olyan csendben osont a kerten keresztül, ahogy csak tudott. Ismerte ezt a házat, bár éjszaka még nem járt itt. Néhány irodalmi felolvasást tartottak itt, mint lady Margharet jelent meg többször az újjgazdagok között. És most már tisztán emlékezett az épületre, az emeletre, a nagy, széles lépcsőre, és a kutyákra.

– Van kutya! – jutott a tudatáig a tény, majd új kép jelent meg előtte.

– A könyvek! – bontakozott ki szeme előtt az aranycsatos kódexek sora. Három vagy négy darab, szinte felbecsülhetetlen értékű kódex villant a szeme előtt. Szinte látta maga előtt, ahogy a házigazda megmutatta féltett kincsét, hallotta fülében Mala Strana szavait:

– *Ne felejsd, ha megbízatást kapsz rá: éjszakára lezárja a dolgozószoba íróasztalába.*

– *Honnan tudod?* – nézett rá Margharet.

– *Most mondta, nem hallottad!* „Mindig felhozom nappalra, hogy csodálhassam a ragyogását!” – idézte a férfit.

– *Ez még nem azt jelenti, hogy íróasztalba kerül!* – vitatkozott a lady. – *Lehet, hogy páncélszekrénybe zárja!*

– *Nincs olyan, ismerem a házat. Csak az íróasztal két alsó fiókja zárható, a múltkor már meglestem, de mivel nem kellett, nem nyúltam hozzájuk.*

– *Varázslatos vagy, hogy ennyi mindent meg tudsz jegyezni* – ismerte el a lady.

– *Kedves vendéglátónk inkább azt mondaná, hogy ördögi!* – nevetett Mala Strana a házigazdára villantva kedves mosolyát.

Csenge fától bokorig haladt, nehogy meglássa valaki a házból. Már tudta, hogy két lehetőség is van. Ha a régi tulaj lakik itt, akkor ott vannak a kódexek, ha valaki új, ahogy a hírekből és az emlékeiből is felidézte, akkor a medál. Mindkettő nagy falat lett volna nekik, de Pozór volt legtöbbször az összekötő a vevő és Strana között, tehát elvileg az indián megtalálhatta a megrendelőt. Csenge megállt egy hatalmas bokor mellett.

– És akkor most mi van? Besétálok és közlöm, hogy estére várható egy betörő és talán egy csapat rendőr? – kérdezte magától. Elgondolkozott, majd eszébe jutott a legegyszerűbb dolog: megnézi ki, és mi van odabent. Ha itthon van a család, akkor nincs tovább, várnia kell. Ha nincs senki itthon, szétnéz és megtudja, mi az, amiért ide jöhet Pozór. Ha megtalálja, eldugja előle – elmosolyodott, micsoda buta gondolat és mégis jó ötlet. Ha Pozór jön, elküldi, mielőtt a rendőrök ideérnek – kupaktanács lesz a házban. Cikáztak a gondolatai, miközben ismét elmosolyodott, hisz ez az egész egyre kilátástalanabbnak tűnt. De mivel a bokor nem adott megoldást, közelebb

settenkedett. Nem volt nála semmi, amivel bejuthatott volna a házba, de a gyakorlat segített, a pinceablak minden forró estén megbízható.

Végre átadta helyét a forró nap a sápadt holdkaréjnak, fénye is lassan elhagyta a bolygó eme oldalát, hogy máshol hirdesse a reggel közeledtét. Csenge a pincébe volt.

Csend. Ez a legmeglepőbb, amikor az ember arra számít, hogy a család még ébren van. Kilenc óra körül, miért is aludnának? Nem pincébe került Csenge, mosókonyhának használt helyiségbe kúszott be a nyitott ablakon át. De régen használhatták, száraz volt a levegő és sehol egy kiterített ruha, egy adag szennyes, csak az árva mosógép, szárítókötél.

– Különös! – gondolta, de nem törte tovább azon a fejét, hova teszi a házigazda a piszkos zokniját. Keresztül ment a kis helyiségen és az ajtót óvatosan nyitva kémlelt körül. Semmi zaj, semmi hang.

– Érdekes! – ismételte magában, és agya vészriadót fűjt. Valami nincs rendben ebben a házban. Ahogy tovább haladt, meggyőződött arról, hogy rossz helyen van, a ház üres. Bár a berendezéssel nem volt gond, a pincéből a konyhába, onnan a nappaliba ért. A bútorokkal szépen berendezett helyiségekben használati tárgyakat, dísz tárgyakat, csecsebecséket talált, de mintha csak kizakartot látott volna. Egyre nyugodtabban haladt tovább, az alsó rész minden szobáját felfedezve. A dolgozószoba ott volt, ahol emlékezett, a nappaliból nyílt, szinte az emeletre vezető széles lépcső alatt helyezték el az ajtaját. Belépett és meglepte a rend. Szeme végigsiklott a könyvespolcon, a középre állított dohányzóasztalon, észrevette a vékony porréteget a bútorlapon. Még világos volt ahhoz, hogy tisztán lássa: ebben a házban nem laknak. A díszes íróasztal széles fiókjait telepakolták papírokkal, de azokon nem volt írás, csak nagy köteg, alig gyűrt papírt talált, néhány tollat. Az alsó két fiók zárva volt, az oldalsó is, mely mélyebbnek tűnt. Nem nyúlt a zárakhoz, érintetlenül hagyta a dolgozószobát.

Felszaladt az emeletre, most már tudni akarta, ott mit talál. A hálószobák ott is szépen berendezve várták, az egyikben még az ágy is meg volt vetve, de életnek nem lelte jelét.

– Vagy elköltöztek vagy nyaralnak! – mérlegelte a lehetőségeket és leült a nagy franciaágy szélére. Ismét átgondolta, hogyan tovább. Már tudta, rossz helyre jött, itt semmi nincs, Pozór nem ide fog jönni.

– Minden nyugodt! – szólalt meg valaki lenről. Csenge felpattant, az ajtó mögé lépett. – Mondtam, hogy korán van még! – folytatta a férfi. A rádió recsegett, a válasz nem volt hallható az emeleti szobában. Csenge végre megértette, hogy mi folyik itt. A rendőrök csapdát állítottak, és ő belesétált. Nagy levegőt vett, miközben érezte, hogy az izgalom, az idegesség és a harag úrrá lesz rajta. Hogy lehetett ennyire buta? A férfi nyugodtan és hallhatóan adta le további jelentését.

– Rendben, ha mindenki a helyén engedjük a kutyákat! – válaszolt recsegett a rádió.

Aztán csend, majd Csenge meghallotta a kutyák csaholását. Vajon hova zárták be őket, hogy nem vette észre? Vagy most hozták talán? Te jó ég, nem mindegy!? – kiabált benne az indulat.

– Nyugi! – szólt rá Mala Strana a távoli világból. – Ki kell jutnod a csávából, gondolkozz!

Lassan ismét megnyugodott, szíve és tüdeje is normálisabb ütemben működött. Szóval tetten akarják érni a betörőt. De mi van itt, amiért idejönne Pozór? Mi lehet abban a zárt fiókban? Próbálta ismét összerakni az emlékeket. Volt itt az irodalmi est, aztán valami vacsora, aztán mintha elköltöztek volna a házból. Vagy mégsem? És ha igen? Gondolkozott és eszébe jutott ismét a kódex. De az nem fér el a zárt fiókban, ahhoz a többi fióknak is zárva kellett volna, hogy legyen. És a medál? Látta az interneten és a tulajdonos nevét is, akitől ellopták, de ez még a tavasszal volt, Stranával akkor még..... ez Stránának állított csapda! – jutott eszébe egy újabb gondolatként ez a megoldás. Stránának állították még tavasszal, de nem sétált bele. Most pedig valamiért, talán amiatt, hogy Pozór újra beindult, felállították ismét a csapdát. És ezek arra várnak, hogy bárki, aki még végzi a szakmát, munka közben bukjon le. Chris ezért állította rá az embereit ismét. Nem tudta, ki a betörő: Pozór vagy Csenge. És arra várnak, hogy tetten ériék az emberüket.

Csenge tudta, végzetes hibát követett el. Belépett a felállított csapdába.

Az ajtó mögött állva lassan próbálta visszanyerni az értelmesebb énjét. Bár érezte, beparázott, nem is ok nélkül, tudta, megoldást fog találni a helyzetre. Nem veszítheti el Christ amiatt, ami most történik. Nem teheti tönkre az elmúlt, gyönyörű napokat ez az esemény. Hisz nem akart semmi rosszat, csak megvédeni a kedvesét Pozórtól. Mert ha felállították a csapdát, de nem az ő számára, akkor csak Pozór lehet a másik.

Csenge ismert néhány piti betörőt a városban, Mala Strana megmutatta neki mindig a kék-hírekben, a rendőrség által keresett személyek oldalán az aktuális konkurenciát, de mindig hozzá is tette: ezekkel nekik nincs dolguk. Strana és Pozór képviselt egy színvonalat, amit aligha lehetett felérni, és jóapja sosem adta volna lejjebb a szintet. Szóval csak Pozór jöhet, akinél fegyver van és nem fél használni.

A kutyák csaholása az emeleti szobában is tisztán hallható volt. Csenge tudta, akkor lesz itt a férfi, amikor a kutyák elhallgatnak. Van ideje, gondolkoznia kell.

Az emeleten csend volt, az alsó szinten azonban valamivel nagyobb mozgás indult be. Csenge nem mert kimenni a szobából, még mozdulni sem bírt az első pillanatokban. Aztán mégis tett néhány lépést az ablakig, de a szürkületben még azt sem tudta kivenni, merre néz az ablak, kertre vagy utcára.

– Ismerd mindig a házat, ahova bemész! Merre nyílnak az ajtók, ablakok, merre van a menekülési útvonal? – figyelmeztette Strana, talán ez volt a legelső tanítás. A legelső és legfontosabb. Amit most elszűrt. Próbált javítani a helyzetén, gondolatban felvázolta maga előtt a ház, utca, udvar helyzetét, a ház helyiségeit, a szobákat, és már tudta, mit lát. Kereste a megoldást, de az emeletről csak a lépcsőn át vezethet ki az út, vagy esetleg a padlás felé, vagy az ablakokon keresztül, ha van a közelben egy nagy fa... Gondolkozott, de ebből a szobából semmit nem tudott meg. Visszont ha nem mozdul, csendben marad, és a rendőrök nem jönnek fel, akkor talán senki nem fogja sejteni, hogy itt van. Csak Pozór ne jöjjön! Elgondolkozott a lehetőségeken.

Strana Pozór konyhájában állt. Csenge szája szélét csípte az étel, panaszkodott, miközben Pozór nevetett, állította, hogy ő semmit nem tett az ételbe, ami bánthatja a lány nyelvét.

– Tudod, előfordul, hogy lebukik, aki hazudik! – mondta az indiánnak a jóapja. – De a lényeg, hogy tudd kivágni magad minden helyzetből! Például, ha a kertben fogtak el, vállald, hogy gyümölcsöt akartál lopni, ha a házban fogtak meg, állítsd, hogy egy piti kis tolvaj vagy, de ha a kezdedben az értékes áruval fogtak el ...

... akkor felkötheted a gatyádat! – nevetett Pozór.

Hogy beszélsz, egy hölgynek bugyija van! – fedtte meg azonnal Mala Strana. – Szóval kedvesem, ha nálad van az áru, ásd meg a sírodat, legalább száz évet kapsz és még azért is ülsz, amit nem is te követtél el! – egészítette ki a leckét a férfi. – De mivel te földönkívüli intelligenciával rendelkezel sose leszel olyan balfék, hogy elkapjanak!

És te hogy beszélsz, te nagyszájú! – szólt rá azonnal Pozór. Veszekedni kezdtek, ki beszél szebben, Csenge csak nevetett rajtuk.

– De ha valaki úgy főz, hogy a másíknak ehetetlen és azt állítja, hogy véletlenül van a csili-paprika a pulton, akkor az nem tiszteli a vendégét – fejezte be Strana az oktatást és a kukába dobta a fűszeres zacskót. Attól a naptól kezdve Pozór ehetőbb ételeket készített a lány számára.

Ó, ha itt lennétek velem! – sóhajtott Csenge, de megértette az emlék üzenetét. Most tehát csak annyit tudnak rábizonyítani, hogy besurrant egy lakásba. Nincs nála semmilyen szerszám, fegy-

ver, tehát nem betörő, nem rabló. És még semmit nem vitt el, tehát tulajdonképpen még ebből ki lehet magyarázni a helyzetet. A gondolat valamennyire erőt adott számára, már csak azért is, mert csak ezen a szalon volt hajlandó tovább gondolkozni. Elnyomta magában azt a gondolatot, hogy a ma este miatt el fogja örökre veszíteni Chris bizalmát, szerelmét, azaz mindent...

Semmit nem hallott, persze ez nem is jelentett semmit. A rendőrök valahol itt lehetnek, talán már észre is vették őt, épp csak azt várják, hogy elmenjen az áruért. Mivel nem teszi, talán zavarba kerülnek, feljönnek, itt kapják el, a hálószoba ablakában...

Hallgatózott, de továbbra sem történt semmi. A kutyák szaladgáltak az udvaron, hergelték egymást valami miatt.

Csenge agyában a gondolatok össze-vissza kavarogtak, mígnem egy, egyetlen egy határozottan megszólalt:

- Mi a fenét csinállok, ha megjön Pozór? – kérdezte magától. A gondolat annyira természetes volt, hogy nem is tudta hirtelen mit kellene tennie. Pedig ezért jött, azért, hogy figyelmeztesse, hogy megvédje a férfit a rendőrtől. A rendőrtől, akit szeret. Vagy akit szeret, Pozórtól. A férfit, aki a tervek szerint nemsokára a férje lesz, akivel együtt akart dolgozni, élni, létezni! És amit most ... nem, erre nem gondol! Ó milyen egyszerű lenne, ha Chris is betörő lenne! – sóhajtott és elálmodozott egy pillanatig ezen az ideális lehetőségen. Ha Chris és ő együtt dolgoznának, úgy, mint Mala Stranával, vagy Pozórral...

- Mi a csodát csinállok, ha megjön Pozór! – tört elő megint a gondolat. – Sikítani kezdek! – vágta rá magában a választ és ettől megnyugodott. A sikítás jó ötlet, bár még soha nem tette. – És mit csinállok, ha előkerül a fegyver?

Határozottan elindult az ajtó felé. Lesz, ami lesz. Betartotta a lépés-szünet szabályt, és ahogy számolt, meg is nyugodott. Maga mellett érezte Stranát. Az ajtó nyitva volt, óvatosan kikémlelt. Belátta a felső rész teljes folyosó szakaszát, és a lefelé vezető lépcsősor egy részét. Innen többet, főleg az alsó szintet nem látta, de nem is kellett. Hallotta, mi folyik odalent. Halk recsegés hangja érkezett a dolgozószoba felől. A rádió, a technika csúcsa árulta el a rendőrök hollétét. Hallgatózott, talán máshonnan is jön a recsegés. De körülötte teljes csend uralkodott, csak odalenn tárgyaltak a gépen keresztül. Vajon hányan lehetnek? Vajon Chris itt van? A szavakat nem tudta kivenni, csak hangfoszlányok jutottak el a füléig, de tudta, hogy a recsegés csak azt jelentheti, hogy valami van odakinn. Most nem hallotta a kutyákat, a sötétség belepte a házat. A szobába a gyér holdfény bevilágított, de a folyosóra abból nem jutott. Kilépett a szobából. Merész lépés volt, de már sokkal bátrabbnak érezte magát, hisz Strana és a hold mellette volt. A lépcsőig ment, egy széles márványoszlop mögött talált fedezéket magának. Innen lesett ki, rászegelte szemét a pinceajtóra, miközben törte a fejét, hogy hol máshol jöhet még be az indián. Hát volt lehetőség, több irányban is, ezt hamar megállapíthatta. Egyúttal megnyugodott, hisz volt akkora butaság, hogy nem maradt a pinceablaknál, hiszen Pozór bárhol bejöhet!

Ekkor látta meg, hogy nyílik az ajtó. Vagy inkább sejtette, a gyenge hold-fény játékban. Tökéletes idő volt a betörésre, a holdfogyatkozás a vendég mellett állt. Csak azt nem tudta az idegen, hogy túl sokan várják őt. Ahogy az elő van írva Mala Strana által sosem megírt „betörő-leckék” könyvében, lassan, óvatosan, nyikorgás nélkül nyílt ki az ajtó, majd fekete ruhás alak bújt be rajta.

- Nem Pozór! – sóhajtott Csenge megnyugodva az alak elnyúlt alakja láttán. Pozór magasabb, nagyobb darab ember. Aztán meglátta a férfi mozdulatát, ahogy visszazárja az ajtót, és tudta, sikítania kell, mert ez a férfi Pozór, ha máshogy is néz ki. Pozór, mert ismeri ezt a hanyag és egyben óvatos mozdulatot. A sikítás elmaradt, Csenge nem tudott megszólalni.

- Sose kiabálj, ne sikíts, bármi is van, csak suttogj! – vésődött be az agyába Mala Strana hangja, ez lebénytotta, néma hápogásig jutott. A fekete ruhás alak sértetlenül végigsétált a fal mellett. Most nem recsegett a rádió, semmi nem zavarta meg a behatolását. A dolgozószoba felé ment és eltűnt a lány szeme elől. Csenge többet már onnan, ahol állt, nem láthatott, hisz az ajtó épp a lép-

cső és a korlát alatt volt. – Ne pánikolj, csinálj valamit! – kiabált benne a hang, de csak állt és várt. Hallgatózott, de semmit nem hallott. A beléoltott óvatosság nem engedte, hogy megmozduljon, amíg agya ki nem találta pontosan, hogy mit tegyen.

– Menekülj! – jutott el az első ésszerű gondolat az agytekervényekhez, de Csenge azonnal leblokkolta. – Segítetek! – gondolta és lelépett néhány lépcsőfokot. Lépéseit a puha szőnyeg felfogta, ő nem ütött zajt, a férfi sem odabenn. Az utolsó lépcsőfokon állt, mikor meghallotta a puffanásokat.

– Lelövik! – sikított a fejében a gondolat, megállt, megmerevedett. A következő puffanások már megnyugtatták; odabenn verekszenek, rúgások és ütések hallatszanak, néhány bútor recse-nése. Csenge visszaszaladt a lépcsőn, ahogy meghallotta, hogy az ajtó felé közelednek a hangok. A fekete csuklyás alak abban a pillanatban lépett ki, amikor ő felért a galériához. Nem volt Pozórnál semmi, saját törvényeit követte: ha lebuksz, dobj el mindent és menekülj!

A férfi egy pillanatra megállt a kinyitott ajtóban. Háttal állt a szobának, ami Csenge számára azt jelentette, hogy az odabentiekől már nem kell tartania.

– Menj már! – sikított benne a figyelmeztetés, de a férfi még állt, hallgatózót. Végre megmozdult, a pince felé, de már késő volt.

– Állj, rendőrség! – kiáltott valaki, egy másik felkapcsolta a lámpákat, néhány szintén fekete ruhás alak fogta körbe a behatolót. Pozór kezében fegyver volt, a szemben álló álarcosoknál szintén. Egymásra tartották és bár az erőviszonyok láthatóak voltak, Pozór tartotta a fegyvert, egyenesen a legelső álarcosra.

– Tegye le a fegyvert! – szólalt meg a kipécézett kommandós. Csenge felismerte Chris hangját, de csak állt és nézett lefelé, mintha színházi páholyból figyelné az események menetét. Csak-hogy tragédia bontakozott ki a szeme előtt, a két álarcos egymásra tartott fegyverrel közeledett a szoba közepe felé.

– Tegye le a fegyvert! – ismételte határozottan Chris.

– Soha! – válaszolt Pozór és megmozdult az ujjá. Csenge látta mi készül, döntött és átmászott a korláton. Ugrott, a két férfi közé, ugyanabban a pillanatban, amikor Pozór fegyverének csövét elhagyta az ólomgolyó.

– Ó, szent ég, kicsi lány! – kiáltott fel Pozór, ahogy felismerte Csengét. Lekapva álarcát a lányhoz lépett, könnyű testét hatalmas karjaiban tartva emelte fel őt a földről.

– Csenge! – kiáltott a rendőr és ő is a lány felé hajolt. Csenge rosszul esett, valami meglökte zuhanás közben és lába teste alá csuklott. Fájdalmasan felnyögött, érezte, nem tudja bal lábát megmozdítani, nem tud lábra állni.

– Annyira féltettelek! – nézett Chrisre, reménykedve abban, a férfi nem fog haragudni azért, mert követte őt. A rendőr csodálkozva nézett rá, de Pozór értette a mondatot.

– Nem löttem volna rá! Azonnal felismertem! – nyugtatta meg. – Mi a fenét keresel itt! – kérdezte mérgesen, majd a rendőrrre nézett: – Hogy engedhette, hogy ide jöjjön? Arra sem képes, hogy vigyázzon rá?

– Nem tudtam, hogy itt van! – védekezett azonnal a rendőr.

– Azt ígérte, hogy vigyáz rá, hogy jó útra viszi, erre elhozza a mocskos bevetésére! – veszeke-dett tovább Pozór, mély, erős hangja betöltötte a szobát.

– Hé, maga tört be, maga használta a fegyvert! – kiabált rá most már Chris is. A két férfi tekintettel is ölni tudott volna, de mérgük azonnal elpárologott, mikor Csenge megszólalt:

– A lényeg, hogy jól vagytok! – sóhajtott, de hangja gyenge volt, a testét tartó férfiak érezték, hogy egyre gyengébb. – Hideg van! – súgta Csenge és Chrishez fordult. – Ne haragudj, hogy ide jöttem, féltettelek benneteket! – mondta, miközben fejét a férfi karjára hajtotta. Nem érzett fájdalmat csak hideget és gyengeséget. Chris és Pozór viszont látta a vérfoltot is, mely a lány fekete felsőjét egyre jobban betérítette.

– Hívjátok azonnal az orvost! – ordította Chris az embereinek. Pozór a földre engedte a lányt,

felszakította a felsőt rajta, hogy lássa, mi történt. Elkerekedett a szeme, mikor meglátta a golyó által keletkezett sebet.

– Ha meghal, én megölöm magát! – figyelmeztette a rendőrt felnézve rá. A kommandósok szinte azonnal az indián mögé léptek, elkapva két karját hátracsavarták és elhúzták a földön fekvő lánytól. A magas férfi azonban félrecsapta a körülötte kapálódzó rendőröket, ismét a lányhoz lépett, aki már nem volt eszméleténél. Chris a sebre nyomta a levetett pólót, de azonnal fel is állt, ahogy meglátta a három fehér ruhás mentőt.

– Engedje oda az orvost! – szólt az indiánra. Pozór azonban nem mozdult, így Chris elővéve saját bilincset a férfi csuklójára kattintotta, szinte elrángigálta a lánytól és átadta a társainak. Pozór megtörten engedte, hogy lefogják. Nézte a földön fekvő, ájult kislányt és csak arra tudott gondolni, hogy ő ölte meg. A rendőrök egyre távolabb húzták, már csak az orvos és az asszisztense hátát látta, akik a lány felé hajolva végezték dolgukat. Chris nem foglalkozott az indiánnal, ő is a szakembereket nézte.

– Mondjanak már valamit! – kérte türelmetlenül, miközben hallotta, hogy a háta mögött verekedés tör ki. Pozór harcolt, hogy láthassa a lányt, hallhassa az orvos szavait.

– Engedje, hogy vele maradjak! – kérte a lefogott férfi. Chris hátranézett, intett, így a társai bár fogták, közelebb engedték az orvoshoz foglyukat. A mentősök ez alatt hordágyra fektették az ellátott sérültet.

– A vállba fúródott a golyó, és feltételezhetően eltört a lába! – mutatott a lány bal, már rögzített lábára.

– Túléli? – kérdezte Pozór, lerázva magáról a kezeket.

– Persze, bár fájdalmai lesznek! – bólintott az orvos és követte társait a mentőautóhoz.

– Maga szemét zsernyák, ezt még megkeserüli! – kiabált Pozór és hátrabilincselte kézzel is fenyegetően lépett Chris elé, aki szintén a mentőhöz akart menni.

– Nem érted, hogy nem én hoztam ide? – kérdezte Chris idegesen felnézve a magas férfira, miközben eltaszította az útjából. Az orvosok és a lány után nézett, majd visszalépett a társai által lefogott indiánhoz. Eszébe jutott Csenge, ahogy Pozórról beszél, szeretettel, kedvesen.

– Magammal viszem – mondta a társainak. – Viselkedjen! – kérte a férfit és karjánál fogva maga mellett kivezette. Saját autójába ültette, aztán követte a már megindult szirénázó mentőautót.

– Megmondtam neki, hogy maradjon otthon! – szólalt meg Chris az autóban.

– Általában az ellenkezőjét csinálja! – jegyezte meg Pozór.

– Három legjobb emberemet állítottam a házra, hogy vigyázzanak rá! – folytatta az önmarcangolást Chris.

– A legjobb tanítványom a kislány! – büszkélkedett a betörő. A nyomozó fél szemmel ránézett.

– Felejtse el! A feleségem és rendőr lesz belőle!

– Akkor jobban vigyázzon rá! Ha már egyszer magával hozta, akkor figyelnie is kellett volna rá!

– Nem mondhattam meg neki, hogy hová és miért megyek – tárta szét a kezét tanácstalanul Chris. – Csak tudnám, honnan jött rá!

– Tőlem biztos nem, hetek óta nem láttam!

– Nem hónapok óta? – kérdezett vissza Chris, majd elmosolyodott. – A kis ravasz, egy szóval sem említette, hogy találkoztak.

– Talán azért, mert maga egy szemét zsernyák – gúnyolódott Pozór.

– Hagyja abba a szemét zsernyákozást, vagy dutyiba záratom most azonnal! – figyelmeztette

Chris és megállt a kórház előtt, a mentő mögött. Pozór bólított, nem szólt többet, engedelmesen kiszállt az autóból, hagyta, hogy a rendőr összekösse a bilincsel a csuklójukat, és követte az épületbe a férfit.

Néma csendben vártak odakinn. A műtőből nem hallatszott semmi zaj, nővérek sem járkáltak, orvos meg végkép sehol, hogy felvilágosítást adjon a két összebilincsel, aggódó férfinak. Nem szóltak egymáshoz, vártak. Bár mindketten hallották a mentőorvos szavait, hogy a sebesülés nem életveszélyes, mégis együtt izgultak a lányért, az életéért, a műtét sikeréért.

Nagy sokára indult meg a mozgolódás, kilépett az orvos a műtőből.

– Nem mondhatok semmit! Ez rendőrségi ügy! – közölte azonnal a kérdő tekintetekre.

– Chris Matthew Walden! – mutatkozott be a rendőr és felmutatta az igazolványát. – Én nyomozok az ügyben! Hogy van az áldozat?

– Nos, eltávolítottuk az idegen testet – válaszolt kelletlenül az orvos. Nem tetszett neki ez a két férfi, összekötözve. Ráadásul a nagydarab elég durván nézett rá. Mégis folytatta: – A lábát sínbe tettük, a hölgy jól van, alszik, nem látogatható.

– Muszáj! – mondta Pozór, meg is indult, a lánc azonban visszafogta. – Csak egy pillanatra, kérem, hogy láthassam! – fordult vissza kényszeredetten a rendőrhöz.

Az orvos a rendőrré bámult, Chris bólított.

– De csak egyedül! – szólt közbe a szakember.

– Lehetetlen! – szólalt meg Chris és felemelte a bilincset. – Le van tartoztatva, csak velem együtt mehet be!

– Remélem, jól szórakoznak! – csóválta a fejét az orvos értetlenül az előtte folyó események miatt, majd magukra hagyta a párost.

Csenge a kórházi ágyon feküdt. Karjába infúziós folyadék csepegett, lába felpocolva, vállát fehér kötéssel szorították le, de élt. Mi több, ébredezett. A két férfi mellette állt, nézték, ahogy lassan kinyílnak az álmos szemek. Aztán vezényszóra, mintha megbeszélték volna, a lányra kibáltak:

– Megmondtam, hogy maradj otthon! – szidta a rendőr.

– Mi a fenét kerestél ott? – kérdezte Pozór. Csenge kábán nézett rájuk, fogalma nem volt az első pillanatban, hol van. Hányingerrel küszködött, fájta a torka, ha nyelt, alig kapott levegőt és nem tudott megmozdulni. Azok ketten abbahagyták az ordibálást, és aggódva néztek rá. Csenge visszacsukta a szemét, bántotta a fény.

– Szerintem elájult maguktól! – szólalt meg mögöttük a nővér. – Ahogy maguk kinéznek, talán azt hitte, már a pokolban van!

Arrébb tolt a férfiakat, a lány felé hajolt, rászólt, hogy nyissa ki a szemét. Csenge engedelmeskedett, és halkán közölte, hogy mindene fáj.

– Kap fájdalomcsillapítót! – nyugtatta a nővér, adta is az infúzióba a kért gyógyszert. – Tudja kik ezek? – kérdezte tőle, miközben kiséperte a beteg arcából az összekócolt hajszálakat.

– Fogalmam nincs! – súgta Csenge pajkosan sóhajtván. Az érintettek egyszerre indultak meg az ágya felé, de a nővér megállította őket. Csenge halványan elmosolyodott. – Mondja meg a fiatalbiknak, hogy nem tettem semmi rosszat, jó? – kérte. A nővér bólított és kiterelte a két férfit a szobából. A folyóson szigorúan rájuk nézett és eligazította őket:

– A hölgy most rosszul érzi magát! Ez az altatás utóhatása! Fájdalmai vannak és pihennie kell! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, majd mégis elmosolyodott. – De azt üzeni, hogy szereti magukat! – jobban megnézte a két férfit és Chris felé fordult. – Magának azt is, hogy nem tett semmi rosszat! De amíg nem érzi jobban magát, nem mehetnek be hozzá! – közölte és szó

nélkül visszafordult a szobába, a férfiak előtt betéve az ajtót. Chris és Pozór egymásra néztek. Nem tudták, mit mondjanak, hát nem is szóltak. Végül Pozór törte meg a csendet:

– Minden bűnömet bevallom, ha most várunk még egy kicsit!

– Szaván fogom! – bólintott Chris. Valójában ő sem akart elmozdulni az ajtó elől. Szó nélkül ültek le az ajtóval szembeni székekre és vártak.

– Csak azt akartam, hogy lőjenek le! Nem akarok rács mögé kerülni! – szólalt meg ismét Pozór egy idő után. – A levegőbe céloztam!

– Tudom, láttam! – bólintott Chris.

– Miért nem lőtt rám?

– Maga nem gyilkos, csak egy betörő! – vont vállat Chris. – Én meg rendőr vagyok, és nem azért mentem, hogy megöljem! Kap néhány évet, remélem tanul belőle. Már csak Csenge miatt is!

– Ha egyszer kiszabadulok, elmegyek, jó messzire!

Ismét csend telepedett közük, amit pár perccel később Chris tört meg:

– Szereti magát! – jegyezte meg és felnézett a magas férfira. – Talán inkább keressen értelme-
sebb szakmát és maradjon a közelében!

Pozór felhúzta a szemöldökét, nem ezt a választ várta a rendőrtől. Kezdte megérteni, miért szereti Csenge, és Mala Strana miért volt hajlandó elfogadni a férfit. Nem szólt többet, aggódva nézte a kórterem ajtaját.

78. fejezet

Csenge hálásan figyelte a nővért, aki megnyugtatta, hogy minden üzenet átadásra került, kimentek a fekete manók, lehet a betegnek magához térnie. Elsorolta, mi történt vele, miért fáj mindene, miközben megtörölte arcát, száját megnedvesítette, eligazította rajta a takarót.

– Biztos nem mentek el, itt fognak ülni egész nap! – jegyezte meg egy idő után. – Ha gondolja, beengedem őket pár percre – ajánlotta. Csenge bólintott, már valamivel jobban érezte magát.

A férfiak engedelmesen, csendben léptek be a kórterembe. Csenge rájuk mosolygott, jelezve, életben van. Ebben a pillanatban semmije nem fáj, csak élvezte a látványt, hogy azok ketten, akiket szeret, együtt vannak, jól vannak, vele vannak.

– Jól vagy? – kérdezte Chris aggódva.

– A frászt hoztad ránk! – vette át a szót Pozór.

– Örülök, hogy ilyen jól megvagytok kettesben! – suttozta erőltlenül Csenge, de tőle telhetően mosolygott, szeme kacagott örömeiben.